„O poveste care îți taie respirația prin amploarea și detaliile ei, care face din Reynolds un maestru al genului *space opera*."

The Times

ALASTAIR REYNOLDS

SPAȚIUL REVELAȚIEI

Primul volum din trilogia Spațiul revelației

NAUTILUS

ALASTAIR PRESTON REYNOLDS s-a născut în 1966 în Barry, Ţara Galilor. A absolvit Astronomia la Newcastle, obţinând doctoratul în acelaşi domeniu la St Andrews, în Scoţia. A debutat cu povestiri SF în 1990, iar în 1991, după terminarea studiilor, a plecat în Olanda pentru a lucra la Agenţia Spaţială Europeană, unde a activat până în 2004, când s-a dedicat în totalitate scrisului. În 2008 a revenit în Ţara Galilor.

Autor de *space opera* cu elemente de hard SF, scriitorul îşi foloseşte cunoştinţele de fizică şi astronomie, care-i îngăduie să extrapoleze tehnologii viitoare în termenii consecvenţi cu ştiinţa actuală. În 2001, romanul său *Chasm City* (al doilea din seria *Revelation Space) a* fost răsplătit cu Premiul British SF. Seria are cinci volume, două nuvele (publicate la Editura Nemira în 2008, în volumul *Câinii de diamant. Zile de turcoaz)* şi opt povestiri care urmăresc istoria speciei umane într-un viitor situat peste trei sute de ani. Printre cele mai recente scrieri ale sale se numără romanul *Harvest of Time* (2013), *The Medusa Chronicles* (împreună cu Stephen Baxter) şi *Revenger* (2016).

ALASTAIR REYNOLDS

Primul volum din trilogia Spaţiul revelaţiei

SPAŢIUL REVELAŢIEI

Original: *Revelation Space* (2000)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

2017

1

Sectorul Mantell, Nekhebet Nordic, Resurgam, sistemul Delta Pavonis, 2551

Sosea o furtună-răzuitoare.

Sylveste stătea pe marginea excavaţiei şi se întreba dacă ceva din toată munca lui avea să supravieţuiască nopţii. Situl arheologic era o reţea de puţuri pătrate şi adânci, separate prin răzoare de pământ gol: caroiajul Wheeler clasic. Puţurile erau adânci de zeci de metri, cu pereţi din palplanşe transparente ţesute din hiperdiamant. Un milion de ani de istorie geologică stratificată apăsa dinapoia pereţilor. Era însă suficientă o singură furtună serioasă de praf – o furtună-răzuitoare zdravănă – pentru a umple puţurile până aproape de suprafaţă.

— A sosit confirmarea, domnule, rosti cineva din echipă, care apăru din forma scundă a primului târâtor. Glasul se auzea înăbuşit dinapoia măştii sale respiratorii. Cuvier tocmai a emis cod roşu pentru tot continentul Nekhebet Nordic. S-a recomandat ca toate echipele de suprafaţă să revină la baza cea mai apropiată.

— Vrei să zici c-ar trebui să-mpachetăm şi să ne-ntoarcem la Mantell?

— Va fi rea, domnule. Bărbatul se foi şi-şi strânse mai tare gulerul jachetei în jurul gâtului. Să dau ordinul general de evacuare?

Sylveste privi în jos la caroiajul de săpături; laturile tuturor puţurilor erau puternic luminate de baterii de reflectoare dispuse în jurul zonei. La latitudinile acestea, Pavonis nu ajungea niciodată suficient de sus pentru a oferi prea multă lumină utilă; acum, coborând către orizont şi ocultat de văluri gigantice de praf, nu era decât o pată roşu-ruginie mânjită, asupra căreia îi venea greu să-şi focalizeze privirea. În scurt timp aveau să apară vârtejurile de praf, gonind peste Stepele Ptero ca tot atâtea jucării giroscoape cu firul tras la maximum. Iar

apoi, masa principală a furtunii, înălţându-se ca o nicovală neagră.

— Nu, rosti el. Nu-i nevoie să plecăm. Suntem bine protejaţi aici – dacă n-ai observat, bolovanii aceia n-au nicio urmă de eroziune. Dacă furtuna se înrăutăţeşte, ne vom adăposti în târâtoare.

Bărbatul se uită la roci, apoi clătină din cap de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— Cuvier emite cod roşu doar o dată la un an sau doi – este de un ordin de magnitudine peste tot ce am mai simţit până acum.

— Asta-i părerea ta, zise Sylveste şi observă cum privirea bărbatului se întorsese involuntar către el, apoi se ferise iarăşi, stânjenită. Ascultă-mă: nu ne putem permite să abandonăm săpăturile astea. Înţelegi?

Bărbatul examină din nou caroiajul.

— Putem proteja cu folii ce am descoperit, iar după aceea să îngropăm transpondere. Chiar dacă praful ar umple toate puţurile, vom putea regăsi situl şi să ne întoarcem exact în locul ăsta. Înapoia ochelarilor de protecţie, ochii îi erau aproape imploratori. Când revenim, putem acoperi tot situl cu un dom. N-ar fi mai bine în felul ăsta, decât să riscăm oamenii şi echipamentele rămânând aici?

Sylveste se apropie cu un pas de el, silindu-l să se retragă spre puţul cel mai apropiat al caroiajului.

— Uite ce vei face tu: vei informa toate echipele de săpători că-şi vor continua munca până voi anunţa altceva şi că nici nu poate fi vorba despre întoarcerea la Mantell. Deocamdată doresc ca în târâtoare să fie aduse doar instrumentele cele mai sensibile. S-a înţeles?

— Şi oamenii, domnule?

— Oamenii vor face activitatea pentru care au venit aici. Vor săpa.

Sylveste îl privi cu reproş, aproape invitându-l să-i pună ordinul sub semnul întrebării, însă, după o clipă prelungită de ezitare, bărbatul se întoarse şi porni iute peste caroiaj, ocolind cu uşurinţă exersată puţurile. Distribuite pe

suprafaţa caroiajului ca nişte tunuri cu ţevile orientate spre pământ, gravitometrele imagistice delicate se legănară uşor când intensitatea vântului crescu.

Sylveste aşteptă, apoi urmă o rută similară, abătându-se însă după ce trecuse de câteva puţuri. Aproape de centrul sitului, patru puţuri fuseseră lărgite într-o singură excavaţie cu pereţi drepţi, cu latura de treizeci de metri şi aproape tot atât de adâncă. Sylveste păşi pe scara de acces în groapă şi coborî iute. În ultimele săptămâni, făcuse atâtea drumuri în sus şi în jos pe scara aceasta, încât absenţa vertijului era aproape mai tulburătoare decât ameţeala în sine. Coborând pe lângă palplanşă, traversa straturi de ere geologice. Nouă sute de mii de ani trecuseră de la Eveniment. Majoritatea straturilor acestea erau permafrost tipic pentru latitudinile subpolare ale Resurgamului: sol permanent îngheţat, care nu se dezgheţa niciodată. Mai jos, mai aproape de Eveniment în sine, se găsea un strat de regolit depus în impacturile ce urmaseră. Evenimentul în sine era o linie de demarcaţie neagră şi subţire ca firul de păr: cenuşa pădurilor ce arseseră.

Podeaua puţului nu era plană, ci urma trepte tot mai înguste până la adâncimea finală de patruzeci de metri faţă de suprafaţă. Proiectoare suplimentare fuseseră instalate pentru a aduce lumină în obscuritate. Zona ticsită era un furnicar fantastic de activitate, iar vântul nu se simţea absolut deloc în adăpostul gropii. Săpătorii lucrau în tăcere aproape totală, îngenuncheaţi pe covoraşe, utilizând instrumente atât de precise, încât într-o altă epocă ar fi putut fi utilizate în chirurgie. Trei erau studenţi din Cuvier, născuţi pe Resurgam. Un servitor stătea lângă ei, aşteptând ordine. Deşi maşinile aveau utilitatea lor în etapele iniţiale ale unor excavaţii, munca finală nu le putea fi niciodată încredinţată în totalitate. Puţin mai încolo, o femeie ţinea pe genunchi un compad, care afişa o hartă cladistică de cranii amarantine. Abia atunci îl zări pe Sylveste, care coborâse silenţios, şi se ridică brusc, închizând compadul. Purta manta şi părul negru îi era tăiat

într-un breton perfect drept pe frunte.

— Ei bine, rosti ea, ai avut dreptate. Indiferent ce ar fi, este ceva mare. Şi de asemenea pare uimitor de bine conservat.

— Ai vreo ipoteză, Pascale?

— Asta-i treaba ta, nu? Eu mă aflu aici doar pentru comentarii.

Pascale Dubois era o tânără jurnalistă din Cuvier, care transmisese de la bun început reportaje de la săpături, murdărindu-se adesea pe degete alături de arheologii adevăraţi şi învăţându-le jargonul.

— Corpurile sunt însă macabre, nu crezi? Deşi nu sunt omeneşti, aproape că le poţi simţi durerea.

Pe o latură a puţului, imediat înainte ca podeaua să coboare în trepte, dezgropaseră două incinte funerare căptuşite cu pietre. Deşi fuseseră îngropate de nouă sute de mii de ani – estimarea minimă –, incintele erau aproape intacte şi oasele dinăuntru prezentau încă o relaţie anatomică aproximativă între ele. Erau schelete amarantine tipice. La prima vedere ar fi putut trece drept rămăşiţe omeneşti pentru oricine nu avea o instruire antropologică, deoarece creaturile fuseseră bipede, cu patru membre, cam de mărimea oamenilor şi cu structură osoasă similară în mod superficial. Volumul cutiei craniene era comparabil, iar organele de simţ, respiraţie şi comunicare erau situate în poziţii analoge. Totuşi, ţestele ambilor amarantini erau alungite şi asemănătoare cu ale păsărilor, cu o creastă craniană proeminentă, ce se extindea frontal între orbitele oculare mari, până la vârful maxilarului superior care aducea cu un plisc. Oasele fuseseră acoperite pe alocuri cu un ghem de ţesut arămiu, deshidratat, care contorsionase corpurile, aducându-le în posturi ce păreau de agonie. Nu erau fosile în sensul obişnuit al termenului; nu existase o mineralizare şi incintele funerare rămăseseră goale cu excepţia osemintelor şi a celor câtorva artefacte tehnomice cu care fuseseră îngropate.

— Poate că intenţia a fost să credem tocmai asta, zise

Sylveste şi se aplecă pentru a atinge un craniu.

— Nu, spuse Pascale. Ţesutul le-a deformat prin uscare.

— Doar dacă n-au fost îngropate aşa.

Pipăind craniul prin mănuşile ce transmiteau date tactile la vârfurile degetelor, Sylveste îşi aminti o sală galbenă din Oraşul Abisului, pe pereţii căreia erau acvatinte cu peisaje de gheaţă din metan. Servitori în livrele se deplasau cu delicatese şi lichioruri printre invitaţi; falduri de crep satin colorat se întindeau pe plafonul înalt; aerul sclipea de entopticele obsedante, la modă pe atunci: serafimi, heruvimi, colibri, zâne. Îşi aminti de oaspeţi; majoritatea erau asociaţi ai familiei, persoane pe care abia le recunoştea sau pe care le detesta, pentru că el avusese întotdeauna puţini prieteni. Tatăl lui întârziase ca de obicei; petrecerea era deja pe punctul să se destrame, când Calvin catadicsise să apară. Era firesc pe atunci; era momentul ultimului şi celui mai de seamă proiect al său şi înţelegerea aceea reprezenta în sine o moarte lentă, în aceeaşi măsură ca sinuciderea lui de la sfârşitul proiectului.

Şi-l aminti întinzându-i o casetă ale cărei laturi purtau intarsii de spirale ribonucleice împletite.

— Deschide-o, spusese Calvin.

Îşi aminti cum o luase; era incredibil de uşoară. Îi ridicase capacul şi dezvăluise material fibros pentru ambalare, aranjat ca un cuib de păsări. În el se afla o calotă presărată de puncte cafenii de culoarea casetei. Era partea superioară a unui craniu, evident omenesc, căruia îi lipsea maxilarul.

Îşi aminti tăcerea care se lăsase în sală.

— Asta-i tot? rostise Sylveste îndeajuns de tare ca să poată fi auzit de toţi cei prezenţi. Un os vechi? Păi… mulţumesc, tată. Mă simt copleşit.

— Aşa cum ar trebui să fii, replicase Calvin.

Problema era, aşa cum Sylveste înţelesese aproape imediat, că avea dreptate. Craniul era incredibil de valoros, cu vechimea de două sute de mii de ani – o femeie din Atapuerca, Spania, avea să afle în curând. Momentul

morţii ei era îndeajuns de evident din contextul în care fusese înmormântată, dar oamenii de ştiinţă care o dezgropaseră reduseseră estimarea, utilizând cele mai bune metode disponibile pe atunci: datarea cu potasiu-argon a rocilor din peştera de înhumare, datarea cu compuşi de uraniu a depozitelor de travertin de pe pereţi, datarea cu elemente de fisiune a sticlelor vulcanice, datarea cu termoluminiscenţă a fragmentelor de silex arse. Erau metode pe care – după ce fuseseră îmbunătăţite în calibrare şi aplicare – le utilizau şi echipele de săpători de pe Resurgam. Fizica permitea doar un număr finit de metode pentru datarea obiectelor. Sylveste ar fi trebuit să fi înţeles toate astea instantaneu şi să fi recunoscut ce era craniul: cel mai vechi obiect omenesc de pe Yellowstone, adus cu secole în urmă în sistemul Epsilon Eridani, după care fusese pierdut în timpul tulburărilor din colonie. Redescoperirea sa de către Calvin era un mic miracol în sine.

Totuşi, roşeaţa de stânjeneală pe care o simţise venea nu atât din nerecunoştinţă, cât din felul cum îngăduise să-şi trădeze ignoranţa, deşi i-ar fi fost uşor s-o ascundă. N-avea să-şi mai îngăduie niciodată slăbiciunea aceea. După ani întregi, craniul îl însoţise pe Resurgam, pentru a-i reaminti mereu de făgăduiala respectivă.

Nu putea să dea greş acum.

— Dacă e adevărat ce presupui, spuse Pascale, atunci trebuie să fi fost îngropaţi aşa pentru un motiv anume.

— Poate ca avertisment, zise Sylveste şi coborî spre cei trei studenţi.

— Mă temusem că s-ar putea să spui aşa ceva. Şi la ce anume s-ar fi referit avertismentul acela teribil?

Întrebarea era de fapt retorică, aşa cum Sylveste ştia prea bine. Femeia înţelegea perfect ce credea el despre amarantini. Părea, de asemenea, să-i facă plăcere să-l tachineze despre convingerile acelea; ca şi cum, dacă l-ar fi silit să le declare în mod repetat, l-ar fi putut determina finalmente să expună o eroare logică din propriile lui teorii; una despre care până şi Sylveste ar fi trebuit să

admită că submina argumentaţia.

— Evenimentul, spuse el atingând cu vârful unui deget linia neagră şi subţire dinapoia celei mai apropiate palplanşe.

— Evenimentul li s-a întâmplat amarantinilor, zise Pascale, care n-au avut niciun cuvânt de spus în privinţa lui. De asemenea, s-a petrecut foarte rapid. N-au avut timp să-şi îngroape morţii ca un fel de avertisment sinistru, chiar dacă ar fi avut idee despre ce li se-ntâmpla.

— I-au mâniat pe zei, răspunse Sylveste.

— Da, cred că toţi suntem de acord că ei ar fi interpretat Evenimentul ca dovadă a unei nemulţumiri teiste, în cadrul restricţionărilor sistemului lor de credinţe religioase… dar n-ar fi avut timp să exprime credinţa aceea în vreo formă permanentă înainte să fi murit toţi, cu atât mai puţin să îngroape corpuri pentru viitorii arheologi dintr-o specie diferită. Îşi ridică gluga şi-i strânse şiretul; fuioare de praf fin începeau să coboare în puţ şi aerul în sine nu mai era la fel de nemişcat pe cât fusese cu minute în urmă. Însă tu nu crezi asta, aşa-i?

Nu aşteptă un răspuns, ci îşi fixă peste ochi o pereche de ochelari de protecţie mari, răvăşindu-şi temporar bretonul, şi examină obiectul care era dezgropat încetişor.

Ochelarii lui Pascale accesau date de la gravitometrele imagistice dispuse în jurul caroiajului Wheeler, suprapunând imaginea stereoscopică a maselor îngropate peste ceea ce vedea în spectru normal. Lui Sylveste îi era suficient să-şi instruiască ochii să procedeze la fel. Solul pe care se aflau deveni sticlos, imaterial, o matrice fumurie în care fusese îngropat ceva uriaş. Era un obelisc, un singur bloc imens, adăpostit la rândul său într-o serie de sarcofage din piatră. Obeliscul era înalt de douăzeci de metri. Săpăturile expuseseră doar câţiva centimetri din partea lui superioară. Pe o latură se distingea o grafiformă amarantină standard din etapa târzie, însă gravitometrelor imagistice le lipsea rezoluţia spaţială pentru a dezvălui textul. Obeliscul trebuia să fie excavat înainte ca ei să poată afla mai multe.

Sylveste le ceru ochilor să revină la spectrul normal.

— Grăbiţi-vă, le spuse studenţilor. Nu-mi pasă dacă veţi crea abraziuni minore pe suprafaţă. Vreau ca până diseară să fie vizibil cel puţin un metru din el.

Un student se întoarse către el, rămânând în genunchi.

— Domnule, am auzit că situl va trebui abandonat.

— De ce naiba aş abandona un sit?

— Din cauza furtunii.

— Mai dă-o naibii de furtună!

Pascale îl prinse de braţ, puţin cam dur.

— Dan, ei au tot dreptul să fie îngrijoraţi. Femeia vorbi încet, doar pentru urechile lui. Am auzit şi eu recomandarea şi avertismentul de cod meteo. Ar trebui să ne-ntoarcem la Mantell.

— Şi să pierd asta?

— Vom reveni ulterior.

— S-ar putea să nu-l mai regăsim niciodată, chiar dacă am planta un transponder.

Ştia că avea dreptate: coordonatele excavaţiilor erau nesigure, iar hărţile zonei nu erau detaliate, ci fuseseră compilate în grabă, când *Lorean* sosise pe orbită de la Yellowstone cu patruzeci de ani în urmă. După distrugerea centurii sateliţilor de comunicaţii în timpul revoltei petrecute după douăzeci de ani – când jumătate dintre colonişti optaseră să fure nava şi să revină acasă –, nu existase nicio metodă precisă pentru determinarea coordonatelor pe Resurgam. Şi multe transpondere se defectaseră pur şi simplu în furtunile-răzuitoare.

— Tot nu merită să rişti vieţile oamenilor pentru aşa ceva, spuse Pascale.

— S-ar putea să preţuiască mai mult decât nişte vieţi. Pocni din degete spre studenţi. Mai repede! Folosiţi servitorul, dacă-i nevoie. Până-n zori vreau să văd vârful obeliscului.

Sluka, studenta cea mai experimentată în cercetare, murmură ceva în barbă.

— Vrei să contribui la discuţie? o întrebă Sylveste.

Sluka se ridică, probabil pentru prima dată după multe

ore. Îi putea zări încordarea din ochi. Spatula micuţă pe care o utilizase căzu pe sol, lângă apreschiurile pe care le purta. Îşi smulse masca de pe faţă şi respiră aer de pe Resurgam pentru câteva secunde, cât timp rosti:

— Trebuie să discutăm.

— Despre ce?

Studenta inspiră profund o gură de aer din mască, apoi spuse:

— Vă forţaţi norocul, domnule doctor.

— Tu tocmai ţi l-ai aruncat pe al tău în prăpastie.

Ea păru să nu-l fi auzit.

— Să ştiţi că noi ţinem la munca pe care o faceţi. Vă împărtăşim convingerile. De aceea suntem aici şi ne rupem spinările pentru dumneavoastră. Dar n-ar trebui să ne consideraţi naivi. Ochii ei fulgerară arcuri albe când o privi pe Pascale. În clipa asta, aveţi nevoie de toţi aliaţii pe care-i puteţi găsi, domnule doctor.

— Aceasta a fost cumva o ameninţare?

— O simplă enunţare a realităţii. Dacă aţi fi fost mai atent la ce se întâmplă şi în alte locuri din colonie, aţi fi ştiut că Girardieau intenţionează să acţioneze împotriva dumneavoastră. Se spune că acţiunea aceea este mai aproape decât aţi crede.

Sylveste simţi cum i se zbârlesc firişoarele de păr de pe ceafă.

— La ce te referi?

— La ce altceva decât la o lovitură?

Sluka trecu pe lângă el, pentru a sui pe scara rezemată de latura puţului. După ce puse piciorul pe prima treaptă, se răsuci şi se adresă celorlalţi doi studenţi care continuau să lucreze, cu capetele plecate, concentraţi, străduindu-se să dezvăluie cât mai mult din obelisc.

— Rămâneţi cât vreţi, dar să nu spuneţi că nu v-a avertizat nimeni. Iar dacă aveţi vreo îndoială despre ce-nseamnă să fii prins într-o furtună-răzuitoare, ajunge să vă uitaţi la Sylveste.

Un student ridică ochii, timid.

— Unde pleci?

— Să vorbesc cu celelalte echipe de săpători. Poate că n-au auzit toţi de avertismentul de cod roşu. După ce vor auzi, nu cred că mulţi dintre ei vor fi încântaţi să mai stea.

Sluka începu să urce, dar Sylveste se întinse şi o prinse de călcâiul apreschiului. Studenta îl privi de sus. Acum purta masca, însă îi putea zări dispreţul din expresie.

— Eşti terminată, rosti el.

— Nu, zise femeia şi-şi reluă ascensiunea. Eu abia am început. Despre dumneavoastră mi-aş face griji.

Sylveste îşi examină propria stare mintală şi descoperi – era ultimul lucru la care se aşteptase – calm total. Era însă precum calmul din oceanele de hidrogen metalic de pe planetele gazoase gigante aflate mult mai departe de Pavonis, care era menţinut doar de presiunile strivitoare exercitate de deasupra şi de dedesubt.

— Ei bine? făcu Pascale.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, rosti el.

Sylveste sui rampa în târâtorul său. Celălalt era ticsit cu rackuri de echipamente şi containere cu eşantioane, cu hamacuri pentru studenţi, înghesuite în nişele micuţe de spaţii neocupate. Trebuiau să doarmă la bordul vehiculelor, deoarece unele situri din sector – ca acesta – se găseau la peste o zi de mers de Mantell. Târâtorul lui Sylveste era considerabil mai bine dotat, o treime din interiorul lui fiind dedicat propriului său compartiment privat. Restul era ocupat cu spaţii suplimentare pentru încărcătură utilă şi cu două cabine mai modeste pentru lucrătorii principali sau oaspeţi: în cazul acesta, Sluka şi Pascale. Acum însă era singur în tot târâtorul.

Decorul cabinei lui nu trăda faptul că se afla la bordul unui târâtor. Era tapetat cu catifea roşie şi rafturile erau presărate de facsimile de instrumente ştiinţifice şi relicve. Existau hărţi mari ale Resurgamului în proiecţie Mercator, elegant adnotate, punctate cu locurile descoperirilor amarantine majore; alte părţi din pereţi erau acoperite cu texte ce se actualizau lent: lucrări academice aflate în pregătire. Propriul lui nivel-beta făcea acum majoritatea

activităţilor rutiniere necesare; Sylveste îşi instruise simularea într-atât încât îi putea imita stilul mai bine decât ar fi putut face el însuşi, ţinând seama de distragerile curente. Ulterior, dacă avea timp, trebuia să corecteze textele, dar deocamdată le aruncă o privire în treacăt pe când se îndrepta către scriptoriu. Biroul de scris era decorat cu marmură şi malahit, având inserate scene de artă japoneză din primele explorări spaţiale.

Sylveste deschise un sertar şi scoase un cartuş-sim, o plăcuţă gri, lipsită de semne exterioare, care aducea cu o bucată de ceramică. În tăblia superioară a scriptoriului exista o fantă şi era suficient să introducă acolo cartuşul pentru a-l invoca pe Calvin. Cu toate acestea, şovăi. Trecuse ceva vreme – nişte luni – de când nu-l mai readusese pe Calvin din morţi, iar ultima întâlnire se desfăşurase spectaculos de prost. Îşi promisese că-l va mai invoca doar în eventualitatea unor crize. Acum rămânea de evaluat dacă într-adevăr sosise criza… şi dacă era suficient de dificilă pentru a justifica o invocare. Problema cu Calvin era că te puteai bizui pe sfaturile lui doar cam jumătate din timp.

Sylveste împinse cartuşul în scriptoriu.

Silfii ţesură o siluetă din lumină în mijlocul încăperii: Calvin, aşezat într-un jilţ mare, senioral. Apariţia era mai realistă decât orice hologramă – ajungând până la nivelul efectelor subtile de umbrire –, deoarece era generată de manipularea directă a câmpului vizual al lui Sylveste. Simularea nivel-beta îl prezenta pe Calvin sub forma în care gloria şi-l reamintea cel mai bine, aşa cum fusese pe când avea abia cincizeci de ani, în epoca lui de vârf pe Yellowstone. În mod straniu, părea mai bătrân decât Sylveste, deşi imaginea lui Calvin era cu douăzeci de ani mai tânără în termeni fiziologici. Sylveste trecuse cu opt ani de al treilea său secol, dar tratamentele de longevitate primite pe Yellowstone fuseseră mai avansate decât orice existase în vremea lui Calvin.

În rest, trăsăturile şi conformaţia lor erau similare şi amândoi aveau buzele uşor curbate, în semn de

amuzament. Calvin purta părul tuns mai scurt şi vestimentaţia îi era împodobită în stilul demarhist *Belle Epoque*, spre deosebire de austeritatea relativă a hainelor expediţionare ale lui Sylveste: cămaşă largă şi unduitoare şi pantaloni pepit elegant vârâţi în cizme de corsar, cu degetele sclipind de nestemate şi metale. Barba lui cu formă impecabilă nu era decât un contur de culoare ruginie ce-i urma linia maxilarului. Entoptice micuţe îi înconjurau silueta aşezată, simboluri de algebră booleană, de logică ternară şi cascade lungi de binare. O mână mângâia tuleiele de sub bărbie, pe când cealaltă se juca întruna cu pergamentul sculptat care sfârşea braţul fotoliului.

Un val de animaţie lunecă peste proiecţie şi ochii spălăciţi căpătară o scânteiere de interes.

Calvin ridică degetele într-un salut leneş.

— Aşadar… rosti el, rahatul este pe punctul de a depăşi nivelul gâtului.

— Presupui cam multe.

— Nu-i nevoie să presupun nimic, dragă băiete. Tocmai am accesat reţeaua şi ultimele mii de ştiri. Răsuci capul şi examină cabina. Frumuşel loc ai aici. Apropo, cum sunt ochii?

— Funcţionează pe cât de bine poate fi de aşteptat.

Calvin încuviinţă din cap.

— Rezoluţia nu-i prea grozavă, dar asta a fost tot ce am putut cu instrumentele cu care am fost silit să lucrez. Ţi-am reconectat probabil doar patruzeci la sută dintre canalele nervoase optice, aşa că ar fi fost inutil să prevăd videocamere mai bune. Dacă pe planeta asta ai fi avut echipamente chirurgicale cât de cât decente, poate că aş fi putut începe să fac ceva. Nu-i poţi da însă lui Michelangelo o periuţă de dinţi şi să te aştepţi din partea lui la o Capelă Sixtină măreaţă.

— Haide, scoate-mi ochii!

— Nici prin cap nu mi-ar trece aşa ceva, rosti Calvin perfect inocent. Spun doar că, dacă tot ai lăsat-o să ia *Loreanul,* n-ai fi putut s-o convingi pe Alicia să ne lase

nişte echipamente medicale?

Soţia lui condusese revolta împotriva sa de acum douăzeci de ani; ceva ce Calvin nu-i îngăduia niciodată lui Sylveste să uite.

— Bun, aşadar am făcut un fel de autosacrificiu. Sylveste gesticulă scurt din mână pentru a reduce imaginea la tăcere. Calvin, îmi pare rău, dar nu te-am invocat ca să flecărim în jurul focului.

— Aş prefera totuşi să-mi spui „tată”.

Sylveste îl ignoră.

— Ştii unde suntem?

— La un sit de săpături, presupun. Calvin închise scurt ochii şi-şi atinse tâmplele cu vârfurile degetelor, simulând concentrarea. Da. Ia să văd… Două târâtoare expediţionare plecate din Mantell, în apropiere de Stepele Ptero… un caroiaj Wheeler… ce bizar! Deşi bănuiesc că se potriveşte destul de bine scopurilor tale. Şi ce-s astea? Gravitometre imagistice de înaltă rezoluţie… seismograme… chiar ai găsit ceva, aşa-i?

În clipa aceea scriptoriul afişă un silf de statut, care-l anunţă că era apelat din Mantell. Sylveste ridică o mână spre Calvin şi se întrebă dacă să accepte sau nu apelul. Cel care-l căuta era Henry Janequin, specialist în biologia aviară şi unul dintre puţinii lui aliaţi sinceri. Dar, deşi Janequin îl cunoscuse pe adevăratul Calvin, Sylveste era destul de sigur că nu văzuse niciodată nivelul-beta al lui Calvin… şi cu certitudine nu în timp ce era solicitat pentru ajutor de către fiul său. Recunoaşterea că avea nevoie de ajutorul lui Calvin – simplul fapt că se gândise să invoce simul în acest scop – putea fi un semn crucial de slăbiciune.

— Ce aştepţi? întrebă Calvin. Preia apelul.

— Nu ştie despre tine… despre noi.

Calvin clătină din cap, după care – în mod şocant – Janequin apăru în încăpere. Sylveste se strădui să-şi păstreze controlul feţei, însă era evident ce se petrecuse. Calvin descoperise o modalitate prin care să trimită comenzi la funcţiile de nivel-privat ale scriptoriului.

Se gândi că tatăl lui era şi fusese întotdeauna un nemernic nesincer. Până la urmă însă, acela era şi motivul pentru care mai rămânea util.

Proiecţia integrală a lui Janequin era mai puţin clară decât a lui Calvin, pentru că imaginea sosea prin reţeaua de sateliţi – intermitentă în cazul cel mai bun – de la Mantell. Iar videocamerele ce-l filmau apucaseră probabil şi zile mai bune, gândi Sylveste… de fapt, ca totul de pe Resurgam.

— Salut! rosti Janequin, observându-l doar pe Sylveste la început. Încerc să dau de tine de o oră. Nu există o modalitate prin care să fii anunţat despre apeluri când eşti în excavaţie?

— Ba da, încuviinţă Sylveste, dar am dezactivat-o. Mă distrăgea.

— Aha, făcu Janequin, trădându-şi prea puţin iritarea. Foarte şiret, într-adevăr! Mai ales pentru cineva cu poziţia ta. Sper că înţelegi la ce mă refer. Da, sunt probleme, poate chiar mai multe decât îţi dai tu…

Abia atunci îl observă pe Calvin. Studie câteva clipe imaginea de pe scaun, apoi rosti:

— Să fiu al naibii! Tu eşti, aşa-i?

Calvin aprobă din cap în tăcere.

— Aceasta este simularea sa nivel-beta, zise Sylveste.

Era important să clarifice asta înainte de a continua conversaţia; nivelurile alfa şi beta erau fundamental diferite şi eticheta de pe Yellowstone era într-adevăr foarte pedantă privind deosebirile dintre ele. Sylveste s-ar fi făcut vinovat de o gafă socială extremă dacă i-ar fi îngăduit lui Janequin să creadă că aceasta era înregistrarea nivel-alfa de mult pierdută.

— Mă consultam cu el… cu ea, zise Sylveste.

Calvin făcu o grimasă.

— În legătură cu ce? se încruntă Janequin.

Era bătrân – mai exact, era cea mai bătrână persoană de pe Resurgam – şi cu fiecare an scurs, aspectul părea să i se apropie încă puţin de un ideal simian. Părul, mustaţa şi barba albe încadrau o faţă mică şi trandafirie în maniera

unui saguin rar. Pe Yellowstone nu mai existaseră experţi talentaţi în genetică în afară de Mixmasteri, iar unii îl considerau pe Janequin mult mai iscusit decât oricare membru al sectei aceleia, întrucât geniul lui era dintre cele care nu acumulau în străfulgerări de excelenţă, ci după ani şi ani de muncă excepţională, discretă. Trecuse binişor de patru sute de ani şi multiplele straturi suprapuse ale tratamentelor pentru longevitate începuseră să se fărâme vizibil. Sylveste bănuia că nu peste mult timp Janequin avea să fie prima persoană de pe Resurgam care să moară de bătrâneţe. Gândul acela îl umplea de tristeţe. Deşi existau multe lucruri în privinţa cărora ei doi nu se înţelegeau, fuseseră mereu umăr la umăr în toate problemele importante.

— A găsit ceva, rosti Calvin.

Ochii lui Janequin se luminară şi anii se ridicară de pe umerii lui în fericirea unei descoperiri ştiinţifice.

— Este adevărat?

— Da, am…

Apoi se întâmplă ceva ciudat. Încăperea dispăru. Ei trei se aflau pe un balcon deasupra unui loc pe care Sylveste îl recunoscu imediat ca fiind Oraşul Abisului. Tot Calvin… Scriptoriul îi urmase ca un câine ascultător. Sylveste gândi că, dacă tatăl lui îi putea accesa funcţiile de nivel-privat, atunci putuse efectua şi trucul acesta, rulând un ambient standard al scriptoriului. Era de altfel o simulare bună, până la detalii de felul atingerii vântului pe obrazul lui Sylveste şi mirosului aproape insesizabil al oraşului, niciodată uşor de definit, dar întotdeauna evident prin absenţa sa în ambientele realizate mai ieftin.

Era oraşul din copilăria sa: măreaţa *Belle Epoque.* Structuri aurii copleşitoare dispăreau în depărtare aidoma unor nori sculptaţi, zumzăind de trafic aerian. Dedesubt, parcuri şi grădini terasate coborau într-o succesiune de panorame ameţitoare către o pâclă luxuriantă de verdeaţă şi lumină, la mulţi kilometri sub picioarele lor.

— Nu-i minunat să vezi locul cel vechi? spuse Calvin. Şi să te gândeşti că era aproape al nostru, că era la îndemâna

clanului nostru… Cine ştie cum am fi putut noi schimba totul, dacă am fi păstrat frâiele oraşului?

Janequin se prinse cu mâinile de balustradă.

— Foarte frumos! Dar n-am venit pentru peisaje, Calvin. Dan, ce doreai să-mi spui înainte de a fi atât de…

— Nepoliticos întrerupţi? completă Sylveste. Mă pregăteam să-i cer lui Calvin să scoată datele gravitometrelor din scriptoriu, întrucât deţine în mod limpede mijloacele de a-mi citi fişierele private.

— Asta nu-nseamnă chiar nimic pentru un om cu poziţia mea, răspunse Calvin.

Accesă imagistica înceţoşată a obiectului îngropat şi după câteva clipe obeliscul apăru înaintea lor, dincolo de balustradă, aparent în mărime naturală.

— Ah, foarte interesant, zise Janequin. Cu adevărat, foarte interesant!

— Nu-i rău, comentă Calvin.

— Nu-i rău? repetă Sylveste. Este mai mare şi mai bine conservat cu un ordin de magnitudine peste tot ce am găsit până acum. Este dovada clară a unei faze mai avansate de tehnologie amarantină… poate chiar o fază precursoare unei revoluţii industriale complete.

— Bănuiesc că ar putea fi o descoperire destul de importantă, aprobă Calvin fără chef. Presupun că… ăăă, vrei să-l dezgropi?

— Până acum un moment, aşa mă gândisem, da. Sylveste făcu o pauză. Între timp însă a apărut ceva. Tocmai am… Tocmai am aflat că s-ar putea ca Girardieau să acţioneze împotriva mea mult mai curând decât mă temusem.

— Nu-ţi poate face nimic, dacă nu are majoritatea în consiliul expediţionar, spuse Calvin.

— Nu, nu-ţi poate face, încuviinţă Janequin, dacă aşa intenţionează să procedeze. Însă informaţia lui Dan este corectă. Se pare că Girardieau poate plănui acţiuni mai directe.

— Asta ar fi echivalentul unei… lovituri de stat, presupun.

— Da, cred că aceasta este sintagma potrivită, spuse Janequin.

— Sunteţi siguri? Calvin repetă după aceea expresia concentrării şi linii întunecate îi gravară fruntea. Da… aţi putea avea dreptate. Multe speculaţii mass-media în ultima zi despre următoarea acţiune a lui Girardieau şi despre faptul că Dan este plecat la un sit, în timp ce colonia trece printr-o criză de leadership… şi o creştere clară a comunicaţiilor încriptate dintre simpatizanţii cunoscuţi ai lui Girardieau. Desigur, nu pot sparge încriptările acelea, dar pot specula despre motivul creşterii traficului.

— Se plănuieşte ceva, aşa-i?

Sluka avea aşadar dreptate. Iar în cazul acela îi făcuse lui o favoare, chiar dacă ameninţase să abandoneze situl. Fără avertismentul studentei, Sylveste nu l-ar fi invocat pe Calvin.

— Aşa se pare, zise Janequin. De aceea încercam să iau legătura cu tine. Temerile mi-au fost confirmate de spusele lui Calvin despre simpatizanţii lui Girardieau. Strânsoarea degetelor i se înteţi pe balustradă. Manşeta hainei sale – care-i atârna jalnic pe corpul scheletic – era împodobită cu ochi de păun. Dan, urmă el, nu cred că mai are rost să rămân aici. Am încercat să păstrez contactul cu tine sub niveluri care să dea de bănuit, dar există toate motivele pentru a crede că această conversaţie este interceptată. N-ar trebui să mai spun nimic. Se întoarse cu spatele la decorul oraşului şi la obeliscul care atârna în văzduh şi se adresă bărbatului din jilţ. Calvin… a fost o plăcere să te reîntâlnesc după atâta timp.

— Ai grijă de tine, spuse Calvin ridicând mâna în direcţia lui. Şi mult noroc cu păunii.

Surprinderea lui Janequin fu evidentă.

— Ştii despre proiectul meu?

Calvin surâse fără să răspundă; Sylveste gândi că, la urma urmelor, întrebarea lui fusese superfluă.

Bătrânul îi strânse mâna – ambientul asigura interacţiune tactilă completă –, apoi păşi în afara razei suitei sale de imagistică.

Rămaseră singuri pe balcon.

— Ei bine? spuse Calvin.

— Nu-mi pot permite să pierd controlul coloniei.

Sylveste fusese la conducerea nominală a întregii expediţii Resurgam, chiar şi după trădarea soţiei sale. Teoretic vorbind, cei care optaseră să rămână pe planetă în loc să revină cu Alicia acasă ar fi trebuit să-i fie aliaţi, ceea ce ar fi însemnat că poziţia i-ar fi fost consolidată. Lucrurile nu se petrecuseră însă aşa. Nu toţi cei care îi împărtăşiseră opinia ei izbutiseră să se îmbarce în *Lorean* înainte ca nava să părăsească orbita. Iar dintre cei rămaşi pe planetă, mulţi care anterior îl susţinuseră pe Sylveste considerau că abordase criza greşit sau chiar criminal. Duşmanii lui spuseseră că abia acum ieşeau la iveală lucrurile pe care i le făcuseră Jonglerii Minţii înainte de a-i întâlni pe Linţolieri: patologii aflate la limita demenţei. Cercetările asupra amarantinilor continuaseră, dar elanul li se reducea treptat, în timp ce diferenţele şi duşmăniile politice creşteau dincolo de posibilitatea rezolvării lor. Cei care păstrau o urmă de loialitate faţă de Alicie – iar Girardieau ocupa un loc de frunte printre ei – fuzionaseră în Inundaţionişti. Arheologii lui Sylveste deveniseră tot mai deziluzionaţi, copleşiţi de mentalitatea de asediaţi. În ambele tabere se petrecuseră decese care nu fuseseră explicate cu uşurinţă ca accidente. Acum situaţia ajunsese la punctul culminant şi Sylveste nu se găsea nici pe departe în locul potrivit pentru a rezolva criza.

— Pe de altă parte, nu pot să abandonez nici asta, indică el obeliscul. Am nevoie de sfatul tău, Calvin. O să-l capăt, deoarece tu depinzi în mod absolut de mine. Eşti fragil, nu uita asta.

Calvin se foi stingher în scaun.

— Aşadar îţi şantajezi bătrânul tată. Superb!

— Nu, rosti Sylveste printre dinţi. Spun doar că, dacă nu-mi oferi călăuzire, ai putea cădea în mâinile cui nu trebuie. În ochii gloatei nu eşti decât alt membru al faimosului nostru clan.

— Deşi tu nu eşti chiar de acord cu definiţia asta,

corect? Potrivit opiniei tale, eu sunt doar un program, o evocare. Când o să-mi permiţi să-ţi preiau din nou corpul?

— În locul tău, nu aş spera în privinţa asta.

Calvin ridică mustrător un deget.

— Nu fi necooperant, fiule! Tu m-ai invocat pe mine, nu invers. Dacă vrei, mă poţi arunca înapoi în temniţă. Pe mine nu mă deranjează.

— O să te arunc. După ce mă sfătuieşti.

Calvin se apleca înainte în scaun.

— Spune-mi ce ai făcut cu simul meu de nivel-alfa şi s-ar putea să mă mai gândesc. Rânji răutăcios. La naiba, ţi-aş putea spune chiar nişte chestii despre Cei Optzeci pe care nu le ştii.

— Ştiu că au murit şaptezeci şi nouă de persoane nevinovate, replică Sylveste. Nu-i niciun mister în privinţa asta. Totuşi, nu te consider pe tine responsabil. Ar fi ca şi cum aş acuza fotografia unui tiran pentru crimele de război comise de el.

— Ţi-am oferit vederea, ţânc nerecunoscător! Jilţul se roti, astfel că spătarul înalt şi solid bloca vederea lui Sylveste. Recunosc că ochii tăi nu sunt nici pe departe vârful tehnologiei, dar la ce te-ai fi aşteptat?

Jilţul se roti iarăşi. Calvin era acum îmbrăcat ca Sylveste, avea aceeaşi pieptănătură ca el, iar chipul îi era la fel de inexpresiv.

— Povesteşte-mi despre Linţolieri, zise el. Povesteşte-mi despre secretele tale vinovate, fiule. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat de fapt lângă Linţoliul lui Lascaille, nu caierul de minciuni pe care le-ai depănat de când te-ai întors.

Sylveste se apropie de scriptoriu, pregătit să scoată cartuşul.

— Stai! rosti Calvin şi ridică brusc mâinile. Vrei sfatul meu?

— În sfârşit, ajungem undeva.

— Nu-l poţi lăsa pe Girardieau să câştige. Dacă o lovitură de stat este iminentă, atunci trebuie să te întorci în Cuvier. Acolo poţi mobiliza puţina susţinere care poate să-ţi mai fi rămas.

Sylveste privi prin ferestrele târâtorului, către caroiajul de puţuri. Umbre traversau spaţiile dintre ele – săpători dezertori de la sit, care se mişcau silenţios către adăpostul celuilalt târâtor.

— Asta ar putea fi cea mai importantă descoperire de la sosirea noastră.

— Şi poţi să fii nevoit s-o sacrifici. Dacă-l veţi ţine pe Girardieau în şah, te vei putea bucura măcar de luxul de a reveni aici şi a căuta din nou. Însă, dacă va câştiga Girardieau, nimic din ce ai găsit aici nu va conta câtuşi de puţin.

— Ştiu, încuviinţă Sylveste.

O clipă între ei nu există nicio animozitate. Logica lui Calvin era impecabilă şi ar fi fost prostesc să pretindă altceva.

— Atunci îmi vei urma sfatul?

El întinse mâna către scriptoriu, pregătit să ejecteze cartuşul.

— O să mă gândesc.

2

La bordul unei luminăluci, spaţiul interstelar, 2543

Problema cu morţii, gândi triumvira Ilia Voliova, era că nu ştiau realmente când să tacă din gură.

Tocmai se îmbarcase în elevatorul de pe punte, obosită după optsprezece ore de consultări cu diverse simulări ale unor personaje cândva vii din trecutul îndepărtat al navei. Încercase să le descoasă, sperând că unul sau mai multe dintre ele vor dezvălui ceva relevant despre originile depozitului-cache. Fusese extrem de obositor, nu în ultimul rând din cauza faptului că unele dintre personalităţile de nivel-beta mai vechi nici măcar nu puteau vorbi norte moderne şi, dintr-un motiv necunoscut, software-ul care le rula nu dorea să traducă. Pe tot parcursul sesiunii, Voliova fumase ţigară de la ţigară, încercând să descâlcească particularităţile gramaticale ale nortei mijlocii şi nu intenţiona să se oprească acum din a-şi umple plămânii cu fum. Ba chiar, cu spinarea rigidă după încordarea nervoasă din timpul dialogurilor, avea nevoie de ţigară mai mult decât oricând. Sistemul de aer condiţionat al elevatorului funcţiona imperfect, aşa că îmbâcsi interiorul cu fum în numai câteva secunde.

Voliova ridică mâneca jachetei din piele căptuşită cu blană şi vorbi în brăţara care-i cuprindea încheietura osoasă:

— Nivelul Căpitanului, se adresă ea *Nostalgiei pentru infinit,* care, la rândul ei, avea să-şi aloce un aspect microscopic sarcinii primitive de controlare a elevatorului.

După un moment, podeaua se prăbuşi sub tălpile femeii.

— Doreşti acompaniament muzical în acest tranzit?

— Nu, şi aşa cum am fost nevoită să-ţi reamintesc în aproape o mie de ocazii anterioare, nu doresc decât linişte. Taci şi lasă-mă să gândesc!

Călătorea prin artera spinală, puţul de patru kilometri ce parcurgea toată lungimea navei. Se îmbarcase undeva în

preajma vârfului său nominal (Voliova ştia doar de existenţa a 1050 de nivele) şi acum cobora cu viteza de zece punţi pe secundă. Elevatorul era o cutie cu pereţi din sticlă suspendată în câmp şi ocazional căptuşeala puţului fără şine devenea transparentă, îngăduindu-i să-şi evalueze poziţia fără a consulta harta internă a elevatorului. Acum cobora prin păduri: grădini terasate de vegetaţie planetară care, neglijate, se sălbăticiseră şi mureau, deoarece lămpile UV care le asiguraseră cândva lumină erau în majoritate sparte şi nimeni nu putea fi deranjat să le repare. Mai jos de păduri, lunecă prin cele opt sute superioare; domenii vaste ale navei care fuseseră odată la dispoziţia echipajului, pe când număra mii de oameni. Mai jos de nivelul 800, elevatorul trecu prin armătura uriaşă şi acum imobilă, care despărţea secţiunea rotitoare, de habitat, a navei de cea utilitară, nerotitoare, apoi coborî prin două sute de nivele de compartimente de stocare criogenică; capacitate suficientă pentru o sută de mii de adormiţi… dar nu exista nici măcar unul.

Voliova ajunsese la peste un kilometru sub punctul de pornire, însă presiunea ambiantă a navei rămânea constantă, sistemul de susţinere biotică fiind unul dintre puţinele care mai continuau să funcţioneze la parametrii nominali. Un instinct rezidual îi spunea totuşi că ar fi trebuit să simtă pocnete în urechi din cauza vitezei de coborâre.

— Nivelele atrium, anunţă elevatorul accesând o înregistrare de mult redundantă a configuraţiei interne iniţiale a navei. Pentru divertisment şi nevoi recreative.

— Foarte amuzant!

— N-am înţeles.

— Vreau să spun că ai avea nevoie de o definiţie tare bizară a nevoilor recreative. Cu excepţia cazului în care ideea ta despre relaxare se întâmplă să fie echiparea în costum blindat integral pentru vid şi urmarea unui regim de terapii antiradiaţie, care te face să defechezi numai apă chioară. Iar asta nu mi se pare deloc plăcut.

— N-am înţeles.

— Las-o baltă! oftă Voliova.

Pentru încă un kilometru, trecu doar prin districte incomplet presurizate. Simţi cum greutatea i se reduce şi ştiu că trecea pe lângă motoarele fixate în afara carcasei pe lonjeroane elegante, îndreptate spre înapoi. Boturile lor deschise absorbeau cantităţi minuscule de hidrogen interstelar pe care-l supuneau după aceea unor procese fizice cu adevărat inimaginabile. Nimeni, nici chiar Voliova, nu pretindea că ştie cum funcţionau motoarele Agregaţilor. Conta doar că funcţionau. Mai conta, de asemenea, că emiteau o radiaţie permanentă, strălucitoare şi caldă de particule exotice şi, cu toate că majoritatea erau blocate de ecranarea carcasei, unele răzbăteau înăuntru. De aceea elevatorul acceleră pentru moment când coborî pe lângă motoare, după care încetini, revenind la viteza normală după ce se îndepărtase de pericol.

Parcursese două treimi din lungimea navei. Cunoştea districtul acesta mai bine decât oricare alt membru al echipajului; Sajaki, Hegazi şi ceilalţi coborau rareori atât de mult dacă nu aveau motive foarte întemeiate. Şi cine i-ar fi putut învinui? Cu cât coborau mai mult, cu atât se apropiau mai mult de Căpitan. Ea era singura pe care n-o îngrozea simpla idee a proximităţii lui.

Departe de a se teme de tărâmul acesta din navă, Voliova făcuse din el un imperiu. La nivelul 612, ar fi putut să iasă, să navigheze la camera-păianjen şi să-l scoată în afara carcasei, unde putea asculta după fantomele care bântuiau spaţiile dintre stele. Era ispititor şi aşa fusese dintotdeauna. Ea însă avea treabă de făcut – pornise într-o misiune foarte precisă –, iar fantomele aveau să fie tot acolo şi altă dată. La nivelul 500, trecu pe lângă puntea care adăpostea turela, se gândi la toate problemele pe care le reprezentase şi trebui să se împotrivească dorinţei de a se opri şi a întreprinde câteva investigaţii noi. După aceea turela dispăru şi traversă sala-cache – una dintre cele câteva incinte nepresurizate uriaşe din interiorul navei.

Sala era enormă; de la un capăt la celălalt avea aproape

jumătate de kilometru, dar era întunecată acum şi Voliova trebui să-şi imagineze pentru sine cele patruzeci de chestii pe care le conţinea. Asta nu era niciodată greu. Deşi existau multe întrebări fără răspuns referitoare la funcţiile şi originile lor, Voliova ştia perfect formele şi poziţiile relative ale obiectelor, ca şi cum ar fi fost mobilele atent amplasate din dormitorul unui orb. Chiar şi în elevator fiind, simţea că ar fi putut întinde braţul şi atinge carapacea din aliaje ale celui mai apropiat, pur şi simplu pentru a se asigura că mai era acolo. Aflase tot ce putuse despre ele de când se alăturase Triumviratului, dar n-ar fi putut afirma că se simţea relaxată în preajma vreunuia. Se apropia de ele cu nervozitatea unei noi iubite, ştiind că astfel cunoaşterea întrezărită până în prezent era complet superficială şi că ceea ce se afla dedesubt îi putea distruge toate iluziile avute.

Niciodată nu-i părea cu adevărat rău când ieşea din cache.

La nivelul 450, trecu iute prin altă armătură, ce despărţea secţiunea utilitară de coada conică a navei, care se întindea în jos încă un kilometru. O nouă accelerare, când elevatorul trecu printr-o zonă de radiaţii, apoi începutul decelerării prelungite care avea să-l oprească finalmente. Trecea prin a doua serie de punţi de stocare criogenică, două sute cincizeci de nivele în care ar fi putut încăpea o sută douăzeci de mii de corpuri, deşi, desigur, actualmente exista un singur adormit, dacă puteai fi atât de generos încât să descrii starea Căpitanului ca fiind somn. Elevatorul încetinea. La mijlocul punţilor criogenice se opri, anunţând-o cordial că ajunsese la destinaţie.

— Nivelul pentru somn criogenie al pasagerilor, anunţă elevatorul. Pentru cerinţele refrisomn din timpul zborului. Mulţumesc pentru utilizarea acestui serviciu.

Uşa se deschise şi Voliova păşi peste prag, privind în jos către pereţii iluminaţi, convergenţi, ai puţului care se vedeau sub elevator.

Străbătuse aproape toată lungimea navei (sau înălţimea – era greu să nu te gândeşti la navă ca fiind un bloc enorm

de înalt), totuşi puţul părea să coboare spre adâncuri infinite. Nava era atât de mare – atât de stupid de mare încât până şi extremităţile ei copleşeau mintea.

— Da, da. Acum, te rog, şterge-o!

— N-am înţeles.

— Pleacă!

Bineînţeles, elevatorul n-ar fi plecat, cel puţin nu pentru vreun alt motiv real decât acela de a o împăca. Nu avea altceva de făcut decât s-o aştepte. Fiind unica persoană trează, Voliova era singura care avea de fapt vreun motiv pentru a utiliza elevatoarele.

De la artera spinală până la locul unde îl ţineau pe Căpitan era un drum lung. Nu putea să meargă nici pe ruta cea mai directă, întrucât secţiuni întregi din navă erau inaccesibile, presărate cu virusuri ce cauzau defecţiuni pe scară mare. Unele districte erau inundate cu fluide de răcire, pe când altele erau infestate cu şobolani-păzitori periculoşi şi imprevizibili. Altele erau patrulate de module defensive care se defectaseră şi înnebuniseră, aşa că era mai bine să fie evitate, dacă nu cumva Voliova avea chef de sport. Altele erau umplute cu gaze toxice sau vid, sau nivele prea ridicate de radiaţii, iar despre unele umbla vorba că ar fi fost bântuite.

Voliova nu credea în povestea cu cele bântuite (deşi, desigur, avea propriile ei fantome, pe care le accesa prin intermediul camerei-păianjen), însă pe celelalte le privea cu multă seriozitate. Existau părţi din navă în care n-ar fi intrat decât înarmată. Cunoştea totuşi îndeajuns de bine împrejurimile Căpitanului ca să nu-şi asume precauţii excesive. Era însă frig şi-şi ridică gulerul jachetei şi trase mai jos cozorocul şepcii, iar ţesătura căptuşită cu plasă îi frecă apăsat ţepii scalpului. Aprinse altă ţigară şi inhalările profunde îi alungară vidul din minte, înlocuindu-l cu o alertă militară glacială. Solitudinea i se potrivea. Aştepta desigur tovărăşia umană, dar nu cu fervoare. Şi în niciun caz dacă tovărăşia aceea ar fi implicat abordarea cazului Nagorni. Poate că, după ce ajungeau în sistemul Yellowstone, avea să se gândească la căutarea unui nou

Tunar-şef.

Cum naiba evadase grija aceea din sertăraşele ei mentale?

Nu Nagorni o preocupa acum, ci Căpitanul, şi ajunsese la el, sau cel puţin la periferia a ceea ce devenise el. Voliova îşi impuse să se domolească. Era necesar calmul acela. De fiecare dată o îngreţoşase ceea ce trebuia să examineze. Pentru ea era mai rău decât pentru alţii; repulsia ei era mai intensă. Era *brezgati,* „dezgustător”.

Printr-un miracol, unitatea de refrisomn care-l conţinea pe Brannigan continua să fie funcţională. Voliova ştia că era un model foarte vechi, robust construit. Se străduia să păstreze în stază celulele corpului bărbatului, deşi cochilia refri se crăpase în uriaşe fisuri paleolitice, din care se revărsa o tumoare fibroasă metalică. Ieşea din interior, ca o invazie fungoidă. Ceea ce mai rămăsese din Brannigan se găsea în centrul său.

Frigul era muşcător lângă refri şi în scurt timp Voliova se pomeni tremurând. Avea însă treabă de făcut. Pescui o chiuretă din jachetă şi o folosi ca să răzuiască fulgi din tumoare, pentru analiză. După revenirea în laborator, avea să-i atace cu diverse arme virale, sperând să găsească una care să aibă efect asupra tumorii. Din proprie experienţă ştia că rutina era în general inutilă – tumoarea avea o capacitate fantastică de a corupe instrumentele moleculare cu care o testa. Desigur, nu exista nicio grabă presantă: refri îl ţinea pe Brannigan la numai câteva sute de milikelvin deasupra temperaturii zero absolut şi frigul acela părea să împiedice răspândirea. Aspectul negativ, Voliova o ştia foarte bine, era că niciun om nu supravieţuise vreodată resuscitării de la asemenea temperaturi scăzute, dar asta părea straniu de irelevant faţă de starea Căpitanului.

Rosti cu glas scăzut în brăţară:

— Deschide fişierul meu din jurnalul despre Căpitan şi adaugă intrare.

Brăţara piui, anunţând executarea.

— A treia verificare a căpitanului Brannigan după

trezirea mea. Dimensiunea răspândirii…

Ezită, ştiind bine că o formulare greşit judecată ar fi putut înfuria Triumviratul Flegazi, deşi ei înseşi nu-i păsa. Să îndrăznească să-i spună Epidemia Fuziunii, acum când cei de pe Yellowstone îi dăduseră un nume? Poate că n-ar fi fost înţelept.

— …bolii pare neschimbată de la intrarea anterioară. Doar câţiva milimetri de intruziune. În mod miraculos, funcţiile criogenice continuă să fie pe verde. Cred totuşi că ar trebui să ne resemnăm faţă de inevitabilitatea defectării unităţii la un moment viitor…

Cu certitudine ar fi fost o problemă mai puţin pentru ei atunci când unitatea avea să se defecteze cu adevărat şi ei nu se grăbeau să-l transfere pe Căpitan într-un refri nou (felul cum urmau să procedeze rămânea o întrebare fără răspuns). Propriile lui probleme aveau să se încheie de asemenea, iar ea o spera cu toată sinceritatea.

— Închide fişierul din jurnal, se adresă brăţării. Apoi, regretând că nu-şi păstrase o ţigară pentru momentul acesta, adăugă: încălzeşte nucleul creierului Căpitanului cu cincizeci de milikelvin.

Experienţa îi spusese că aceea era creşterea minimă de temperatură necesară. Mai puţin, şi creierul ar fi rămas nemişcat în stază glacială. Mai mult, şi molima ar fi început să-l transforme prea rapid pentru gusturile ei.

— Căpitane? rosti femeia. Mă auzi? Sunt Ilia.

Sylveste coborî din târâtor şi reveni spre caroiaj. În timpul întâlnirii cu Calvin, vântul sporise apreciabil; îl simţea înţepându-i obrajii, iar praful pişcător era ca mângâierea unei vrăjitoare.

— Sper că scurta conversaţie a fost benefică, rosti Pascale îndepărtându-şi masca pentru a se face auzită în ciuda vântului. Ştia totul despre Calvin, deşi nu-i vorbise niciodată direct. Ai acceptat acum judecata sănătoasă?

— Adu-mi-o pe Sluka.

În mod obişnuit, jurnalista ar fi putut respinge un astfel de ordin, însă acum îl acceptă pur şi simplu şi reveni la

celălalt târâtor, din care ieşi la scurt timp după aceea cu Sluka şi câţiva lucrători.

— Înţeleg că sunteţi dispus să ne ascultaţi?

Sluka se opri înaintea lui şi vântul îi şfichiui peste ochelari o şuviţă desprinsă de păr. Inhala periodic din mască, pe care o ţinea cu o palmă, în vreme ce mâna cealaltă o sprijinea de şold.

— Dacă da, veţi descoperi că putem fi rezonabili. Toţi ne gândim la reputaţia dumneavoastră. Niciunul dintre noi nu va vorbi despre cele întâmplate după ce ne întoarcem în Mantell. Vom spune că aţi dat ordinul de retragere după ce a sosit avertizarea de cod roşu. Vă veţi bucura de tot respectul.

— Şi crezi că ceva din toate astea contează pe termen lung?

— De ce naiba-i aşa important un obelisc? pufni Sluka. Şi că tot veni vorba, de ce naiba-s aşa importanţi amarantinii?

— N-ai înţeles niciodată tabloul de ansamblu, aşa-i?

Discret – totuşi nu atât de discret încât să nu fie observată de bărbat –, Pascale începuse să înregistreze discuţia cu camera detaşabilă a compadului ei.

— Unii ar putea spune că nici n-ar fi existat vreodată aşa ceva, replică Sluka. Că aţi exagerat importanţa amarantinilor, doar pentru a le oferi arheologilor de lucru.

— Adică tu ai spune asta, nu-i aşa? Pe de altă parte, n-ai fost însă niciodată tocmai una dintre noi.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Că, dacă Girardieau a dorit să plaseze un cârtitor în mijlocul nostru, ai fost o candidată excelentă.

Sluka se întoarse către cei pe care Sylveste începea să-i considere tot mai mult gloata ei.

— Ascultaţi-l! Bietul de el, se afundă deja în teoria conspiraţiilor. Acum vedem şi noi ceea ce restul coloniei văzuse de atâţia ani. Se răsuci brusc către bărbat. N-are rost să mai vorbesc cu dumneavoastră. Plecăm imediat ce împachetăm echipamentele, ba chiar şi înainte, dacă furtuna se intensifică. Puteţi să veniţi cu noi. Inspiră adânc

din mască şi culoarea îi reveni în obraji. Sau vă puteţi asuma riscul de a rămâne aici. Alegerea vă aparţine.

Bărbatul privi dincolo de ea, spre gloată.

— Duceţi-vă, atunci! Plecaţi! Nu îngăduiţi ca un sentiment banal ca loialitatea să vă stea în cale. Decât dacă vreunul dintre voi are curajul să rămână aici şi să termine treaba pe care aţi venit s-o faceţi.

Se uită de la un chip la altul şi întâlni doar priviri ferite stângaci. Abia dacă le cunoştea numele. Îi recunoştea, însă numai din experienţa directă; cu siguranţă, niciunul dintre ei nu venise în nava de la Yellowstone; cu siguranţă, niciunul dintre ei nu ştia altceva decât Resurgamul, cu mâna sa de aşezări umane, întinse aidoma câtorva mărgele peste un pustiu total. Pentru ei, Sylveste trebuie să fi părut monstruos de atavic.

— Domnule, rosti unul dintre ei – posibil cel care-l alertase primul asupra furtunii –, să nu credeţi că nu vă respectăm, dar trebuie să ne gândim şi la noi. Nu-nţelegeţi asta? Indiferent ce ar fi îngropat aici, nu merită riscul.

— Aici greşiţi voi, replică Sylveste. Merită un risc mai mare decât v-aţi putea imagina. Nu-nţelegeţi? Evenimentul nu li s-a întâmplat amarantinilor, ci ei l-au cauzat. Ei l-au declanşat.

Sluka clătină încet din cap.

— Chiar credeţi că ei au determinat flama solară?

— Cu un singur cuvânt: da.

— Atunci, sunteţi mai dus cu mintea decât mă temusem. Sluka reveni către gloata ei. Porniţi târâtoarele. Plecăm imediat.

— Şi echipamentele? întrebă Sylveste.

— Din partea mea, n-au decât să ruginească aici.

Oamenii începură să se îndrepte către cele două vehicule masive.

— Stai! strigă Sylveste. Ascultă-mă! N-aveţi nevoie decât de un singur târâtor – dacă lăsaţi echipamentele, puteţi avea toţi loc în unul singur.

Sluka se răsuci din nou spre el.

— Şi dumneavoastră?

— O să rămân aici – o să termin munca eu însumi, cu cine mai vrea să rămână.

Ea clătină din cap, îşi îndepărtă masca şi scuipă dezgustată pe jos. Dar se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalţi şi-i direcţionă spre târâtorul cel mai apropiat, lăsându-i-l pe cel cu cabină lui. Gloata lui Sluka intră în vehicul, purtând echipamente mici, portabile, sau cutii cu artefacte şi oase din sit; instinctele ştiinţifice prevalau chiar şi în rebeliune. Sylveste privi cum rampele şi trapele târâtoarelor se pliară, închizându-se, după care maşina se ridică, se răsuci şi se îndepărtă de sit. În mai puţin de un minut dispăruse complet din vedere şi zgomotul motoarelor sale nu se mai auzea peste vuietul vântului.

Se uită în jur să vadă cine rămăsese.

Pascale – însă asta era aproape inevitabil; el bănuia că femeia l-ar fi urmărit până în mormânt dacă ar fi fost material pentru un articol bun. O mână de studenţi care se împotriviseră Slukăi... se simţi ruşinat că nu le ştia numele. Dacă era norocos, poate că în caroiajul Wheeler mai erau vreo şase.

Îşi impuse să se liniştească şi pocni din degete spre doi dintre cei rămaşi.

— Începeţi să demontaţi gravitometrele imagistice, n-o să mai avem nevoie de ele. Se adresă apoi altei perechi: Începeţi din spatele caroiajului şi strângeţi uneltele abandonate de dezertorii Slukăi, notiţele de teren şi orice artefacte împachetate. După ce terminaţi, ne întâlnim la puţul cel mare.

— Ce plănuieşti acum? spuse Pascale, oprind înregistrarea şi lăsând videocamera să se retragă în compad.

— Aş fi crezut că era evident, zise Sylveste. O să văd ce scrie pe obeliscul acesta.

Oraşul Abisului, Yellowstone,
sistemul Epsilon Eridani, 2524

Consola apartamentului piui când Ana Khouri se spăla

pe dinţi. Ieşi din baie cu spumă pe buze.

— 'Neaţa, Cutie.

Ermeticul lunecă în apartament; palanchinul lui de călătorie era ornamentat cu cartuşe arhitectonice şi avea pe latura frontală o ferestruică întunecată. Când lumina bătea sub un anumit unghi, putea distinge neclar chipul palid ca moartea al lui K.C. Ng, legănându-se înapoia sticlei verzi, groase de doi centimetri şi jumătate.

— Arăţi grozav, se auzi glasul lui şuierat prin grila-difuzor a cutiei. De unde pot face rost şi eu de ceea ce te pune-n mişcare?

— Cafeaua-i de vină, Cutie. Beau prea multă blestemăţie din aia.

— Glumeam, spuse Ng. Arăţi ca un rahat reîncălzit.

Ea îşi trecu palma peste gură, ştergându-se de spumă.

— Abia m-am trezit, ticălosule!

— Scuză-mă!

Tonul lui Ng voia să însemne că actul trezirii era o trăsătură demodată la care el renunţase de mult, ca, de pildă, deţinerea apendicelui. Ceea ce era perfect posibil, întrucât Khouri nu-l văzuse niciodată foarte bine pe bărbatul din cutie. Ermeticii erau una dintre cele mai interesante caste post-epidemie apărute în ultimii ani. Nu doreau să renunţe la implanturile pe care molima le-ar fi putut corupe, erau convinşi că urme din aceasta continuau să dăinuie chiar şi în curăţenia relativă a Coronamentului şi nu-şi părăseau niciodată cutiile, decât dacă mediul însuşi era închis ermetic; de aceea îşi limitau mobilitatea la câteva carusele orbitale.

Glasul şuieră din nou.

— Scuză-mă, dar, dacă nu mă-nşel foarte tare, avem programată o ucidere pentru dimineaţa asta. Îl mai ţii minte pe Taraschi, tipul pe care-ncercăm să-l radem de două luni? Îţi sună cunoscut? Este crucial să-ţi sune, fiindcă întâmplător tu eşti cea desemnată să-i curme suferinţele.

— Nu-mi sta-n cârcă, Cutie.

— Anatomic vorbind, ar fi problematic chiar dacă aş dori

să mă poziţionez ca atare, draga mea. Dar, serios vorbind, avem precizate o probabilă poziţie pentru ucidere şi un timp estimat al lichidării. Eşti claritatea întrupată?

Khouri îşi mai turnă câteva guri de cafea şi lăsă restul pe plită pentru când avea să se întoarcă. Cafeaua era unicul ei viciu, pe care-l dobândise cât fusese soldat pe Atuul lui Sky. Şmecheria era să atingi un nivel de alertă ascuţit ca tăişul de brici, dar nu într-atât de ridicat, încât să-ţi tremure mâna cu arma.

— Cred c-am redus cantitatea de sânge din sistemul meu de cafeină la un nivel acceptabil, dacă la asta te refereai.

— Atunci, putem discuta chestiuni de natură finală, cel puţin în privinţa lui Taraschi.

Ng începu s-o asedieze cu detaliile finale ale uciderii. Majoritatea existau deja în plan sau le bănuise deja singură, bazându-se pe experienţa uciderilor anterioare. Taraschi urma să fie al cincilea asasinat consecutiv, aşa că începea să deprindă sfera de cuprindere mai vastă a jocului. Jocul avea propriile sale reguli, subtil reiterate în acţiunile măreţe ale fiecărei ucideri, deşi nu întotdeauna evidente. Atenţia mass-mediei chiar începuse să crească şi numele ei era menţionat tot mai frecvent prin cercurile din Jocul Umbrelor, iar Cutie părea că pregătea nişte ţinte interesante şi foarte cunoscute pentru următoarele ei vânători. Khouri simţea că se găsea pe punctul de a intra în topul primilor o sută de asasini de pe planetă; o companie cu adevărat de elită.

— Aşa-i, încuviinţă ea. Sub Monument, nivelul opt al mallului, peste o oră. Nimic mai simplu.

— N-ai uitat ceva?

— Ba da. Unde-i arma?

Forma lui Ng încuviinţă în palanchin.

— Acolo unde a lăsat-o Zâna Măseluţă, fată dragă.

Îşi întoarse apoi cutia şi se retrase din cameră, lăsând în urmă doar un iz uşor de lubrifiant. Încruntându-se, Khouri strecură uşor mâna sub perna de pe pat. Acolo se afla ceva, exact aşa cum spusese Cutie. Când se culcase, nu fusese nimic, dar asemenea lucruri încetaseră s-o mai

deranjeze în ultima vreme. Compania acţiona întotdeauna în chipuri misterioase.

În scurt timp, fu gata.

Ascunse arma sub haină şi apelă de pe acoperiş o cabină-funicular. Cabina îi detectă arma şi prezenţa implanturilor din craniu şi ar fi putut refuza s-o transporte, dar ea îi arătă identificarea Punctul Omega, grefată sub unghia de la degetul arătător drept: minusculul simbol holografic al unei ţinte care părea să danseze sub cheratină.

— Monumentul Celor Optzeci, rosti Khouri.

Sylveste coborî scara şi traversă baza în trepte a excavaţiei, până ajunse la pata de lumină din jurul vârfului expus al obeliscului. Sluka şi un alt arheolog dezertaseră, însă lucrătorul rămas – ajutat de servitor – izbutise să dezvelească aproape un metru din obiect, jupuind straturile suprapuse ale sarcofagului din piatră pentru a ajunge la blocul masiv de obsidian, sculptat cu măiestrie, pe care grafiformele amarantine fuseseră gravate în linii precise. În mare parte, era text: rânduri de ideograme. Arheologii înţelegeau elementele de bază ale limbii amarantine, deşi nu avuseseră nicio Piatră din Rosetta care să-i ajute. Amarantinii erau a opta cultură extraterestră moartă descoperită de omenire pe o rază de cincizeci de ani-lumină de Pământ, însă nu exista nicio dovadă că vreunele dintre acele opt specii intraseră în contact reciproc. De asemenea, Jonglerii Minţii sau Linţolierii nu puteau oferi vreun ajutor, deoarece nu aveau ceva care să fi semănat măcar pe departe cu un limbaj scris. Sylveste, care intrase în contact atât cu Jonglerii, cât şi cu Linţolierii – sau cel puţin cu tehnologia celor din urmă –, aprecia asta în aceeaşi măsură ca oricare alţii.

Computerele descifraseră însă limbajul amarantin. Durase treizeci de ani – şi corelarea a milioane de artefacte –, dar în cele din urmă dezvoltaseră un model coerent, care putea determina înţelesul general al majorităţii inscripţiilor. Fusese de ajutor şi faptul că, cel

puţin spre sfârşitul existenţei lor, nu existase decât o singură limbă amarantină, care se modificase foarte lent, astfel că acelaşi model putea interpreta inscripţii scrise la zeci de mii de ani depărtare unele de celelalte. Desigur, nuanţele de înţeles erau cu totul altceva. Acolo intrau în joc intuiţia umană şi teoria.

Scrierea amarantină nu semăna totuşi cu nimic din experienţa umană. Toate textele amarantine erau stereoscopice: rânduri întrepătrunse ce trebuiau să se contopească în cortexul vizual al cititorului. Strămoşii lor fuseseră cândva similari păsărilor – dinozauri zburători –, dar cu inteligenţa lemurilor. La un moment dat din trecutul lor, avuseseră ochii situaţi pe părţi opuse ale craniilor, ceea ce dusese la o minte accentuat bicamerală, în care fiecare emisferă îşi sintetiza propria reprezentare despre lume. Ulterior, deveniseră vânători şi evoluase vederea binoculară, dar cablajul mintal continua să datoreze ceva fazei iniţiale de dezvoltare. Majoritatea artefactelor amarantine le oglindeau dualitatea mintală, cu o simetrie pronunţată în privinţa axei verticale.

Obeliscul nu reprezenta o excepţie.

Sylveste nu avea nevoie de ochelarii speciali pe care-i utilizau lucrătorii pentru a citi grafiformele amarantine: contopirea stereoscopică se realiza cu uşurinţă în propriii lui ochi, folosind unul dintre algoritmii cei mai utili ai lui Calvin. Însă actul citirii continua să fie dificil, necesitând concentrare maximă.

— Vreau lumină aici, zise el şi studentul desfăcu un proiector portabil şi-l orientă manual asupra obeliscului.

Undeva deasupra fulgere scăpărau stroboscopic: electricitate care curgea între planuri de praf în furtună.

— Le puteţi citi, domnule?

— Încerc, răspunse Sylveste. Să ştii că nu-i lucrul cel mai simplu din lume. Mai ales dacă nu ţii lumina aia nemişcată.

— Îmi cer scuze, domnule. Fac tot ce pot, dar este foarte curent aici.

Avea dreptate: până şi în puţul excavaţiei începuseră să

se formeze vârtejuri. În scurtă vreme vântul avea să sporească simţitor şi atunci praful avea să se îndesească, formând pături de opacitate sură prin aer. În condiţiile acelea nu aveau să mai poată lucra multă vreme.

— Scuză-mă, rosti Sylveste. Îţi apreciez ajutorul. Simţind că mai trebuia adăugat ceva, spuse: Şi sunt recunoscător că ai ales să rămâi cu mine, în loc să pleci cu Sluka.

— N-a fost greu, domnule. Nu toţi suntem pregătiţi să vă abandonăm ideile.

Sylveste ridică ochii de la obelisc.

— Toate ideile?

— Acceptăm cel puţin că ar trebui investigate. La urma urmelor, este în interesul coloniei să se înţeleagă cât mai bine ce s-a întâmplat.

— Adică… Evenimentul?

Studentul aprobă dând din cap.

— Dacă a fost într-adevăr ceva cauzat de amarantini… şi dacă a coincis într-adevăr cu faptul că dezvoltaseră zborul spaţial, atunci s-ar putea ca interesul să nu fie doar pur academic.

— Urăsc formularea aceasta. „Interes academic” – ca şi cum orice alt interes, de altă natură, ar fi în mod automat mai valoros. Ai totuşi dreptate. Trebuie să aflăm.

Pascale se apropie de ei.

— Mai exact – ce anume să aflăm?

— Ce au făcut ei pentru a fi ucişi de propriul lor soare. Sylveste se întoarse către ea, ţintuind-o cu faţetele argintii supradimensionate ale ochilor lui artificiali. Ca să nu sfârşim prin a comite şi noi aceeaşi eroare.

— Vrei să spui c-a fost un accident?

— Pascale, mă îndoiesc tare mult că ar fi făcut-o în mod deliberat.

— Îmi dau seama.

Fusese condescendent şi ea ura asta, Sylveste o ştia. Se detestă de asemenea pe sine pentru că o făcuse.

— Mai ştiu, urmă Pascale, că nişte extratereştri din epoca de piatră nu deţin pur şi simplu mijloacele necesare pentru a influenţa comportamentul soarelui lor, accidental

sau în alt mod.

— Ştim că erau mult mai avansaţi decât epoca de piatră, zise Sylveste. Cunoşteau roata şi praful de puşcă, aveau cunoştinţe rudimentare de optică şi foloseau astronomia în scopuri agricole. În numai cinci secole omenirea a ajuns de la nivelul respectiv la zborul spaţial. Ar fi o prejudecată să presupunem că altă specie n-ar fi capabilă de acelaşi lucru, nu crezi?

— Dar unde-s dovezile? Pascale se ridică şi scutură pârâiaşele de praf care i se depusese pe manta. Ştiu ce o să zici – că artefactele cu tehnologie mai ridicată nu s-au conservat, fiindcă erau intrinsec mai puţin durabile decât cele anterioare. Însă, chiar dacă ar fi existat dovezi, cum ar schimba ele situaţia? Nici chiar Agregaţii nu se ocupă de stele, iar ei sunt mult mai avansaţi decât restul omenirii.

— Ştiu. Exact asta mă tulbură.

— Şi ce scrie pe obelisc?

Sylveste oftă şi privi din nou textul. Sperase că distragerea îi va îngădui subconştientului să lucreze şi că acum înţelesul inscripţiei va apărea perfect limpede, ca răspunsul la unul dintre testele psihologice pe care le primiseră înaintea misiunii Linţolierii. Însă clipa revelaţiei refuza cu încăpăţânare să sosească; grafiformele încă nu căpătau sens sau poate, gândi el, de vină erau propriile lui aşteptări. Sperase ceva spectaculos; ceva care să-i confirme ideile, chiar dacă erau terifiante.

În loc de aşa ceva, textul părea numai să comemoreze ceva ce se petrecuse aici, ceva care ar fi putut avea importanţă în istoria amarantină, dar care – comparativ cu aşteptările lui – era inevitabil, şi în cazul cel mai fericit, doar mărunt. Pentru certitudine absolută, avea să fie necesară o analiză completă pe computer, iar Sylveste nu putuse citi decât primul metru din partea de sus a textului, totuşi simţea deja apăsarea dezamăgirii. Indiferent ce ar fi reprezentat obeliscul, pe el nu-l mai interesa.

— Ceva s-a întâmplat aici, rosti bărbatul. Poate o bătălie sau apariţia unui zeu. Asta-i tot ce reprezintă – un jalon.

Vom şti mai multe când îl vom dezgropa şi vom data stratul de context. Atunci putem rula o măsurătoare de estimare temporală şi asupra artefactului în sine.

— Nu-i ceea ce căutai, aşa-i?

— Pentru o vreme am crezut că ar putea fi.

Sylveste coborî după aceea ochii spre partea cea mai de jos a zonei din obelisc expuse. Textul se sfârşea cu câţiva centimetri deasupra stratului superior de placare, unde începea altceva, care cobora, dispărând din vedere. Era un fel de diagramă; putea distinge arcele de sus ale câtorva cercuri concentrice, dar numai atât. Ce reprezenta?

Sylveste nu putea – şi nici n-ar fi încercat – să ghicească. Furtuna se înteţea. Acum nu se mai zărea nicio stea, ci doar o unică pătură de praf, care vuia deasupra ca aripa unui liliac uriaş. Avea să fie un iad când ieşeau din puţ.

— Dă-mi ceva cu care să sap, rosti Sylveste.

Începu apoi să râcâie permafrostul din jurul stratului celui mai de sus al sarcofagului, aidoma unui prizonier care până în zori trebuia să sape un tunel ca să iasă din celulă. Trecură doar câteva momente până când Pascale şi studentul să i se alăture, în timp ce furtuna vuia în cer.

— Nu-mi amintesc multe, zise Căpitanul. Mai suntem pe orbita Heringului?

— Nu, spuse Voliova, încercând să pară ca şi cum nu i-ar fi explicat asta de zeci de ori, de fiecare dată când îi încălzise mintea. Am plecat de la Kruger 60A cu nişte ani în urmă, după ce Hegazi a negociat pentru noi ecranul protector de gheaţă de care aveam nevoie.

— Aha. Şi unde suntem acum?

— În drum spre Yellowstone.

— De ce?

Glasul de bas al Căpitanului hurui din difuzoarele aranjate la distanţă de cadavrul său. Algoritmi complecşi îi scanau tiparele cerebrale şi traduceau rezultatul în vorbire, amplificând răspunsurile când era necesar. De fapt el nu avea niciun drept real să fie conştient – toată activitatea neurală ar fi trebuit să-i fi încetat când

temperatura nucleului său coborâse sub zero grade Celsius. Însă creierul îi era înţesat de maşinării micuţe şi dintr-un punct de vedere se putea spune că maşinăriile erau cele care gândeau acum, deşi o făceau la temperatura de nici jumătate de kelvin peste zero absolut.

— Asta-i o întrebare bună, replică ea; ceva o deranja acum şi nu era doar conversaţia în sine. Motivul pentru care mergem la Yellowstone este că…

— Da?

— Sajaki crede că acolo există cineva care te-ar putea ajuta.

Căpitanul rămase tăcut. Femeia avea pe brăţară o hartă a creierului său: pe ea putea să vadă culori mişunând ca armate ce se încleştau pe un câmp de bătălie.

— Probabil Calvin Sylveste, zise Căpitanul.

— Calvin Sylveste a murit.

— Atunci, celălalt. Dan Sylveste. Pe el îl caută Sajaki?

— Nu-mi pot imagina că pe altcineva.

— El nu va accepta să vină. Ultima dată n-a acceptat.

Urmă un moment de tăcere; fluctuaţii cuantice de temperatură îl împingeau pe Căpitan înapoi sub nivelul conştiinţei.

— Sajaki ar trebui să ştie asta, reveni el on-line.

— Sunt sigură că Sajaki a ţinut seama de toate posibilităţile, rosti Voliova într-o manieră care anunţa clar că era sigură de orice altceva.

Trebuia totuşi să aibă grijă când vorbea despre ceilalţi triumviri. Sajaki fusese mereu adjunctul cel mai apropiat de Căpitan; ei doi împărtăşeau un trecut îndelungat, cu mult înainte ca Voliova să se fi alăturat echipajului. Din câte ştia ea, nimeni altul – nici chiar Sajaki – nu vorbea vreodată cu Căpitanul şi nici măcar nu ştia o modalitate prin care se putea face. Nu avea totuşi rost să-şi asume riscuri stupide, chiar şi ţinând seama de memoria inexactă a Căpitanului.

— Ceva te nelinişteşte, Ilia. Mi te-ai destăinuit întotdeauna când ai avut probleme. Este vorba despre Sylveste?

— Este ceva mai local de atât.

— Ceva la bordul navei, aşadar?

Voliova ştia că nu avea să se obişnuiască niciodată pe deplin cu asta, totuşi în săptămânile recente vizitarea Căpitanului începuse să capete tonuri clare de normalitate. Ca şi cum vizitarea unui cadavru refrigerat criogenic, infectat cu o epidemie ale cărei efecte le întârzia, însă care era potenţial atotdistrugătoare, n-ar fi fost decât unul dintre elementele neplăcute, dar necesare ale vieţii; ceva ce trebuia făcut la răstimpuri. Acum însă ea ducea relaţia lor un pas mai departe – era pe punctul de a ignora acelaşi risc care o oprise să-şi exprime îndoielile faţă de Sajaki.

— Este vorba despre turelă, zise femeia. Ţi-o aminteşti, nu? Cabina din care pot fi controlate armele-cache.

— Da, cred că da. Ce-i cu ea?

— L-am instruit pe un recrut să devină Tunar-şef, să stea în scaunul turelei şi să interfaţeze cu armele-cache prin intermediul implanturilor neurale.

— Cine era recrutul acela?

— Un bărbat pe nume Boris Nagorni. Tu nu l-ai cunoscut – a sosit doar recent la bord şi pe cât posibil l-am ţinut departe de ceilalţi. Nu l-aş fi adus niciodată aici jos, din motive evidente.

Mai exact, cum epidemia Căpitanului ar fi putut afecta implanturile lui Nagorni, dacă le-ar fi îngăduit celor doi să se apropie prea mult. Voliova oftă. Ajungea acum la miezul mărturisirii ei.

— Nagorni a fost mereu uşor instabil. Din multe puncte de vedere, un semipsihopat îmi era mai util decât cineva complet sănătos la minte... cel puţin aşa am crezut la momentul acela. Dar am subestimat gradul psihozei lui Nagorni.

— I s-a înrăutăţit?

— A început la scurt timp după ce i-am asigurat implanturile şi i-am permis accesul la turelă. A început să se plângă de coşmaruri. De coşmaruri foarte urâte.

— Neplăcut pentru sărmanul om.

Voliova înţelese. Lucrurile prin care trecuse Căpitanul –

prin care trecea chiar acum – ar fi făcut ca majoritatea coşmarurilor oamenilor să pară nişte fantezii blânde. Era discutabil dacă el simţea sau nu durere, însă ce era de fapt durerea, comparativ cu conştientizarea faptului de a fi devorat de viu – şi transformat în acelaşi timp – de ceva inexprimabil de străin, de extraterestru?

— Nu pot să ghicesc cum erau de fapt coşmarurile acelea, zise Voliova. Tot ce ştiu este că pentru Nagorni – în mintea căruia se aflau deja în libertate suficiente orori pentru majoritatea oamenilor – au însemnat prea mult.

— Şi atunci ce ai făcut?

— Am modificat totul – sistemul de interfaţă al turelei, până şi implanturile din capul lui. Nimic n-a funcţionat. Coşmarurile au continuat.

— Eşti sigură că ele au legătură cu turela?

— Iniţial am vrut să neg asta, dar a existat o corelaţie clară cu sesiunile în care s-a aflat în scaunul turelei.

Îşi aprinse altă ţigară, al cărei vârf portocaliu era unicul obiect pe departe cald din preajma Căpitanului. Găsirea unui pachet de ţigări reprezentase unul dintre puţinele momente fericite din ultimele săptămâni.

— Aşa că am schimbat din nou sistemul şi tot n-a mers. Ba chiar, Nagorni a fost şi mai rău. Femeia făcu o pauză. Atunci i-am spus lui Sajaki despre problemele pe care le aveam.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Că ar trebui să stopez experimentele, cel puţin până ajungem pe orbita lui Yellowstone. Să-l pun pe Nagorni să stea câţiva ani în refrisomn şi să văd dacă asta îi vindecă psihoza. Puteam continua experimentele cu turela, dar să nu-l mai instalez niciodată pe Nagorni în scaunul de comandă.

— Mi se pare un sfat perfect rezonabil. Pe care, desigur, l-ai ignorat.

Ea încuviinţă, paradoxal uşurată că-i ghicise infracţiunea, fără să fi fost nevoită s-o declare.

— M-am trezit cu un an înaintea celorlalţi, zise Voliova. Ca să am timp să supraveghez sistemul şi să te

monitorizez. Asta am şi făcut câteva luni. Până am decis să-l trezesc şi pe Nagorni.

— Ai mai făcut şi alte experimente?

— Da. Până ieri.

Voliova trase adânc din ţigară.

— Ce s-a întâmplat ieri, Ilia?

— A dispărut Nagorni.

Iată, o zisese.

— A avut un episod foarte prost şi a încercat să mă atace. M-am apărat, dar a fugit. Este undeva prin navă. Habar n-am pe unde.

Căpitanul reflectă pe îndelete. Voliova putea spune la ce se gândea el. Era o navă mare şi existau regiuni întregi prin care nimic nu putea fi urmărit, unde senzorii încetaseră să mai funcţioneze. Putea fi încă şi mai greu să încerce să găsească pe cineva care se ascundea deliberat.

— Va trebui să-l găseşti, zise Căpitanul. Nu-l poţi lăsa de capul lui prin navă când Sajaki şi ceilalţi se vor trezi.

— Şi după aceea ce să fac?

— Probabil că va trebui să-l ucizi. Fă-o curat şi-i poţi pune corpul înapoi în unitatea de refrisomn, după care să cauzezi defectarea ei.

— Adică să pară că ar fi fost un accident?

— Da.

Ca întotdeauna, pe partea din chipul Căpitanului pe care o putea zări prin ferestruica sarcofagului nu exista absolut nicio expresie. Nu era mai capabil decât o statuie să-şi modifice expresia feţei.

Era o soluţie bună, la care nu izbutise să se gândească ea însăşi, fiind preocupată de natura problemei. Până atunci se temuse de orice confruntare cu Nagorni, fiindcă ar fi putut-o aduce în poziţia în care să fie nevoită să-l ucidă. O asemenea acţiune păruse inacceptabilă, dar, ca întotdeauna, niciun rezultat nu era inacceptabil dacă-l priveai din unghiul cuvenit.

— Mulţumesc, Căpitane, zise Voliova. Mi-ai fost de mare ajutor. Acum, cu permisiunea ta, te voi răci din nou.

— O să te-ntorci, nu-i aşa? Îmi plac realmente micile

noastre conversaţii, Ilia.

— Nu le-aş rata pentru nimic în lume, spuse ea şi-i ceru brăţării să-i coboare temperatura creierului cu cincizeci milikelvin; tot ce ar fi fost nevoie pentru a-l trimite în uitarea lipsită de gânduri şi de vise.

Sau cel puţin aşa spera ea.

Îşi termină ţigara în tăcere, după care îşi desprinse privirea de la Căpitan şi se uită în lungul curburii întunecate a coridorului. Undeva pe acolo – undeva prin navă –, Nagorni aştepta, urând-o, o ştia prea bine, din tot sufletul. El era bolnav acum; mintea lui era bolnavă.

Ca un câine, care trebuia lichidat.

— Cred că ştiu ce este, rosti Sylveste când ultimul bloc obturator de piatră fusese înlăturat din căptuşeala obeliscului, dezvăluind cei doi metri din partea de sus a monumentului.

— Da?

— Este o hartă a sistemului Pavonis.

— Ceva îmi spune că ghiciseşi deja asta, comentă Pascale mijind ochii dinapoia ochelarilor către desenul complex, care semăna cu două grupuri de cercuri concentrice uşor decalate.

Prin contopire stereoscopică, deveneau un singur grup care părea să atârne la mică distanţă, în obsidian. Şi erau orbite planetare; în privinţa asta nu exista nicio îndoială. Steaua Delta Pavonis se afla în centru, marcată de glifa amarantină corespunzătoare: o stea cu cinci colţuri care semăna foarte bine cu simbolul uman. Urmau după aceea orbitele cu dimensiuni corecte ale tuturor corpurilor majore din sistem, iar Resurgam era însemnată cu simbolul amarantin pentru „planetă”. Orice îndoială că ar fi fost o aranjare întâmplătoare a cercurilor era anulată de sateliţii naturali ai planetelor principale, care fuseseră precizaţi cu grijă.

— Am avut unele suspiciuni, încuviinţă Sylveste.

Era obosit, totuşi munca din timpul nopţii – şi riscul asociat – meritase cu certitudine. Avuseseră nevoie de

mult timp să dezgroape al doilea metru al obeliscului, comparativ cu primul, şi uneori furtuna păruse o escadră dezlănţuită de iele, aflată la numai un pas depărtare de o moarte urlătoare. Dar – aşa cum se mai întâmplase înainte şi cum avea cu siguranţă să se întâmple din nou – nu atinsese chiar furia prezisă de Cuvier. Acum culminaţia îi trecuse şi, deşi fuioare de praf continuau să unduiască pe cer ca nişte bannere negre, zorii trandafirii începuseră să alunge noaptea. Se părea că reuşiseră să supravieţuiască.

— Asta nu schimbă însă nimic, zise Pascale. Noi ştiam deja că ei aveau cunoştinţe de astronomie; asta nu dovedeşte decât că, la un moment dat, au descoperit universul heliocentric.

— Înseamnă mai mult decât atât, rosti Sylveste. Nu toate planetele acestea sunt vizibile cu ochiul liber, chiar dacă am ţine seama de fiziologia amarantină.

— Aşadar, au utilizat telescoape.

— Nu cu mult timp în urmă i-ai descris ca fiind extratereştri din epoca pietrei. Acum eşti pregătită să accepţi că ştiau să construiască telescoape?

Sylveste crezu că era posibil ca femeia să fi surâs, totuşi era greu de precizat pe sub masca respiratorie. Ea privi spre cer. Ceva trecuse printre puţuri; un deltoid strălucitor care se mişca prin praf.

— Cred c-a venit cineva, spuse Pascale.

Suiră iute scara şi ajunseră în vârf gâfâind. Deşi vântul se mai domolise de la apogeul pe care-l atinsese cu câteva ore mai devreme, deplasarea la suprafaţă continua să fie dificilă. Situl era un dezastru: proiectoarele şi gravitometrele erau răsturnate şi rupte, iar echipamentele fuseseră împrăştiate peste tot.

Aparatul de zbor plutea deasupra lor, virând într-o parte şi alta pe când examina posibile locuri pentru asolizare. Sylveste îl recunoscu imediat ca fiind din Cuvier; în Mantell nu exista nimic de asemenea mărime. Vehiculele zburătoare erau puţine pe Resurgam şi reprezentau unica modalitate de străbatere a distanţelor ce depăşeau câteva sute de kilometri. Toate aparatele existente fuseseră

manufacturate în zilele de început ale coloniei de către servitori ce utilizaseră materii prime locale. Servitorii constructori fuseseră însă distruşi sau furaţi în timpul revoltei şi de aceea artefactele pe care le lăsaseră în urmă prezentau o valoare incalculabilă pentru colonie. Aparatele de zbor se autoregenerau dacă erau implicate în accidente minore şi nu aveau nevoie de întreţinere, totuşi puteau fi distruse prin sabotare sau neglijenţă. De-a lungul anilor, numărul lor se redusese constant.

Deltoidul îi rănea ochii. Partea ventrală a aripilor era presărată de mii de elemente de încălzire care străluceau alb încinse, generând portanţă termică. Contrastul era prea mare pentru algoritmii lui Calvin.

— Cine sunt? întrebă un student.

— Aş vrea şi eu să ştiu, replică Sylveste.

Faptul că avionul venea din Cuvier nu-l mulţumea deloc. Îl privi coborând, proiectând umbre actinice pe sol înainte ca elementele de încălzire să lunece în jos prin spectru şi ca avionul să se oprească pe tălpici. După câteva clipe, o rampă se deplie şi un grup de oameni coborî din avion. Ochii lui Sylveste comutară pe infraroşu – putea distinge siluetele clar acum, chiar pe când veneau spre el. Purtau haine întunecate şi măşti respiratorii, căşti şi blindaje exterioare aplicate, pe care sclipeau insignele Administraţiei: era organizaţia cea mai apropiată de o miliţie pe care o avea colonia. Şi aveau arme lungi cu aspect hâd, care trebuiau susţinute cu ambele mâini şi erau dotate cu proiectoare sub ţevi.

— Nu-mi place ce văd, rosti Pascale.

Grupul se opri la câţiva metri de ei.

— Domnule doctor Sylveste? rosti un glas, atenuat de vântul care continua să fie considerabil. Mă tem că am veşti proaste, domnule.

Sylveste nici nu se aşteptase la altceva.

— Ce este?

— Celălalt târâtor, cel care a plecat aseară…

— Ce-i cu el?

— N-a mai ajuns în Mantell. I-am găsit. A fost o

alunecare de teren… praful se adunase pe creastă. N-au avut nicio şansă, domnule.

— Sluka?

— Au murit toţi. Masca respiratorie masivă a bărbatului din Administraţie îl făcea să semene cu un zeu elefantin. Îmi pare rău. Aţi avut noroc că n-aţi încercat să vă întoarceţi toţi în acelaşi timp.

— Asta-i mai mult decât noroc, comentă Sylveste.

— Mai este ceva. Gardianul strânse mai puternic mâna pe armă, mai degrabă pentru a-i sublinia prezenţa, decât pentru a ţinti cu ea. Sunteţi arestat, domnule.

Şuierul răguşit al vocii lui K.C. Ng umplea carlinga cabinei-funicular ca zgomotul scos de o viespe prinsă în capcană.

— A început să-ţi placă? Mă refer la frumosul nostru oraş.

— Cum ai putea tu să ştii cum este? făcu Khouri. Ce naiba, Cutie, când ai ieşit ultima dată din lada ta? Imposibil să mai trăiască cineva care să-şi aducă aminte!

Desigur, nu era alături de ea, fiindcă niciun palanchin n-ar fi avut loc în cabină. Dimensiunile ei mici erau o necesitate, ca să nu atragă atenţia atât de aproape de sfârşitul vânătorii. Staţionat pe acoperiş, vehiculul arătase ca un elicopter fără coadă, care-şi retrăsese şi îşi pliase parţial rotoarele. Însă, în loc de pale, braţele cabinei-funicular erau apendice telescopice subţiri, care se terminau prin cârlige la fel de letal curbate ca ghearele anterioare ale leneşilor.

Khouri intrase în cabină şi uşa se închisese, oprind ploaia şi zgomotul surd de fundal al oraşului. Ea îşi anunţase destinaţia: Monumentul Celor Optzeci, jos în adâncul Mulciului. Cabina rămăsese câteva clipe nemişcată, calculând desigur ruta optimă bazată pe condiţiile curente de trafic şi pe topologia în general schimbătoare a cablurilor care ar fi dus-o acolo. Procesul dura, deoarece creierul ei computer nu era foarte inteligent.

După aceea Khouri simţise cum centrul de greutate al cabinei se deplasase puţin. Prin fereastra superioară a uşii care bascula în sus ca o aripă, văzuse cum unul dintre cele trei braţe ale cabinei se extinsese la o lungime de peste două ori mai mare decât cea anterioară, până când capătul cu gheară putuse prinde unul dintre cablurile ce treceau peste vârful clădirii. Apoi alt braţ găsise un punct de prindere similar pe un cablu adiacent şi, printr-o smucitură bruscă, porniseră prin văzduh. Pentru o secundă, cabina lunecase în jos pe cele două cabluri de care se ataşase, însă după câteva momente al doilea cablu se îndepărtase prea mult ca să poată fi atins de cabină. Aceasta îşi eliberase imediat priza, dar înainte să cadă, al treilea braţ se balansase şi prinsese alt cablu care traversa ruta lor aproximativă. Lunecaseră după aceea câteva secunde şi căzuseră din nou, apoi se ridicaseră din nou şi Khouri începuse să recunoască o senzaţie mult prea familiară în măruntaie. N-o ajuta deloc faptul că înaintarea legănată a cabinei părea arbitrară, ca şi cum şi-ar fi conceput traiectoria pe măsură ce mergea, descoperind din noroc cablurile când avea nevoie de ele. Pentru a compensa, Khouri îşi executase exerciţiile de respirare, strângându-şi întruna, succesiv, degetele înmănuşate în piele neagră.

— Recunosc, zise Cutie, că nu m-am expus de ceva vreme aromelor naturale ale oraşului. Aerul nu-i chiar atât de murdar pe cât pare. Purificatoarele au fost printre puţinele care au mai funcţionat după epidemie.

După ce cabina-funicular se ridicase peste masa de clădiri care le definea cartierul, începea să se vadă, lent, o panoramă mai mare a Oraşului Abisului. Era straniu să te gândeşti că pădurea aceasta contorsionată de structuri diforme fusese cândva metropola cea mai prosperă din istoria omenirii; locul din care – timp de aproape două secole – apăruse un noian de inovaţii artistice şi ştiinţifice. Acum până şi localnicii recunoşteau că văzuse şi zile mai bune. Deloc ironic, îl numeau „Oraşul care nu se mai trezeşte”, pentru că atâtea mii dintre foştii lui bogătaşi erau acum îngheţaţi în criocripte, sărind peste secole în

speranţa că perioada prezentă nu era decât o anomalie în norocul lor.

Graniţele Oraşului Abisului erau formate de un crater natural cu diametrul de şaizeci de kilometri. În interiorul său, oraşul avea forma unui inel ce înconjura hăul central al „abisului” în sine, adăpostindu-se sub optsprezece domuri ce acopereau peretele craterului şi se întindeau spre interior către buza abisului. Conectate prin periferiile lor, susţinute ici-colo de turnuri de consolidare, domurile aduceau cu nişte huse în falduri care acopereau mobilele din casele unor recent decedaţi. În argoul local se numea Plasa de Ţânţari, deşi existau multe alte nume în tot atâtea limbi. Domurile erau vitale pentru existenţa oraşului. Atmosfera planetei Yellowstone – un amestec rece şi haotic de azot şi metan, condimentat cu hidrocarburi cu catene lungi – ar fi fost instantaneu letală. Din fericire, craterul ferise oraşul de vânturile cele mai dure şi de inundaţiile cu metan lichid, iar combinaţia de gaze fierbinţi care răbufnea din abis în sine putea fi convertită în aer respirabil cu relativă uşurinţă prin tehnologia rudimentară de procesare atmosferică. Pe Yellowstone existau şi alte aşezări, mult mai mici decât Oraşul Abisului, şi toate avuseseră mari bătăi de cap pentru a-şi păstra funcţionalitatea biosferelor.

În primele ei zile pe Yellowstone, Khouri întrebase câţiva localnici de ce se osteniseră oamenii să colonizeze planeta dacă era atât de inospitalieră. De acord, pe Atuul lui Sky existau războaie, totuşi acolo puteai măcar să trăieşti fără domuri şi sisteme de cracare a atmosferei. Ea învăţase repede să nu se aştepte la răspunsuri consecvente, în cazul în care întrebarea în sine nu era considerată neobrăzarea unui outsider. Evident însă asta era foarte clar. Abisul îi atrăsese pe primii exploratori şi în jurul său crescuse un avanpost permanent, apoi ceva similar unui oraş de frontieră. Aici sosiseră lunatici, aventurieri şi vizionari cu ochi rătăciţi, atraşi de zvonurile vagi de bogăţii din adâncurile abisului. Unii reveniseră acasă deziluzionaţi. Alţii muriseră în afundurile fierbinţi şi toxice ale abisului.

Câţiva deciseseră totuşi să rămână, pentru că se simţiseră atraşi cu adevărat de ceva din localizarea periculoasă a oraşului care se năştea. După două sute de ani, noianul acela de structuri devenise... asta.

Oraşul părea că se întinde la infinit în toate direcţiile, ca o esenţă lemnoasă densă de clădiri contorsionate şi întreţesute, ce se pierdeau treptat în obscuritate. Structurile cele mai vechi erau încă mai mult sau mai puţin intacte: clădiri paralelipipedice care-şi păstraseră formele în timpul molimei, pentru că nu conţinuseră niciodată sisteme de autoreparare sau reproiectare. Spre deosebire de ele, structurile moderne semănau acum cu bucăţi de lemn purtate de valuri şi ridicate în picioare sau cu arbori bătrâni şi uscaţi aflaţi în ultimele etape ale putrezirii. Cândva zgârie-norii aceia fuseseră liniari şi simetrici, până ce epidemia îi determinase să crească nebuneşte, germinând proeminenţe bulboase şi apendice leproase, încâlcite. Toate clădirile erau moarte în prezent, îngheţate în forme ce păreau calculate să inducă nelinişte. Mahalale aderau de laturile lor, cu nivelele inferioare pierdute într-un labirint de schelării de cartiere dărăpănate şi bazaruri şubrede, care străluceau de focuri în aer liber. Siluete minuscule se mişcau acolo, mergând pe jos sau în ricşe către locurile lor de muncă, în lungul unor străzi întâmplătoare ce se întindeau peste ruine vechi. Existau foarte puţine vehicule energetice şi majoritatea celor văzute de Khouri păreau acţionate de forţa aburilor.

Construcţiile înjghebate şi improvizate nu suiau niciodată la mai mult de zece nivele pe laturile clădirilor înainte de a se prăbuşi sub propria lor greutate, aşa că urcau lin două sau trei sute de metri, relativ neafectate de transformările epidemiei. În aceste nivele de mijloc ale oraşului nu existau dovezi de locuire. Prezenţa oamenilor se reafirma tocmai în vârf: structuri terasate, cocoţate precum cuiburi de berze printre ramurile clădirilor deformate. Adăugările acestea recente sclipeau de bogăţie şi de putere evidentă; ferestre strălucitoare de apartamente şi reclame de neon. Proiectoare baleiau în jos

de sub streşini, dezvăluind uneori formele micuţe ale altor cabine-funicular ce navigau între districte. Acestea îşi croiau drum printr-o reţea de ramuri fine, care legau laolaltă clădirile ca nişte sinapse. Localnicii aveau o denumire pentru oraşul acesta aflat la mare înălţime în interiorul oraşului: Coronamentul.

Khouri observase că nu putea spune niciodată că era tocmai zi. Ea nu se putea simţi complet trează în locul acesta, nu atâta timp cât părea prins într-un crepuscul etern.

— Cutie, când vor ajunge să cureţe jegul de pe Plasa de Ţânţari?

Ng chicoti şi sunetul acela semănă cu pietriş învârtit pe fundul unei găleţi.

— Probabil că niciodată. Dacă nu cumva cineva nu inventează vreo metodă de a face bani din asta.

— Şi acum cine vorbeşte de rău oraşul?

— Noi ne-o putem permite. Când ne vom termina treaba, ne putem retrage rapid în carusele cu toţi ceilalţi oameni frumoşi.

— În lăzile lor. Scuze, dar pe mine să nu contezi pentru bairamul ăla. Surescitarea m-ar putea omorî.

Acum putea să vadă abisul, deoarece cabina se apropia de buza interioară a domului toroidal. Abisul era o deschidere adâncă în roca-mamă, cu laturile erodate curbându-se leneş de la orizontală, înainte de a deveni verticale, brăzdate de conducte ca nişte vene, ce coborau adânc în vaporii răbufnitori, către staţia de cracare atmosferică de unde se furniza aer şi căldură spre oraş.

— Şi, pentru că veni vorba – la ucidere mă refer –, care-i treaba cu arma?

— Crezi c-o poţi mânui?

— Dacă mă plăteşti s-o fac, o s-o mânuiesc. Aş vrea totuşi să ştiu cu ce voi avea de-a face.

— Dacă ai vreo problemă cu asta, ar trebui să discuţi cu Taraschi.

— El a specificat chestia asta?

— În detalii obositor de minuţioase.

Cabina ajunsese acum deasupra Monumentului Celor Optzeci. Khouri nu-l văzuse niciodată exact din unghiul acesta. De fapt, fără grandoarea pe care o avea de la nivelul străzii, părea tocit de vreme şi trist. Era o piramidă tetraedrică, astfel construită încât părea un templu în trepte, cu nivelele inferioare copleşite de ranforsări şi structurile specifice mahalalelor. Către vârf, învelişul din marmură lăsa loc vitraliilor, dar porţiuni de sticlă erau sparte sau acoperite pe deasupra cu metal; distrugeri ce nu puteau fi zărite niciodată de pe stradă. Se părea că acesta avea să fie locul uciderii. Era neobişnuit să ştii asta în avans, exceptând cazul când nu era altul dintre detaliile prevăzute într-adevăr de Taraschi în contractul său. Contractul pentru a fi vânat de un asasin din Jocul Umbrelor se făcea de obicei doar dacă aprecia clientul că avea şanse reale de a scăpa de urmăritor în perioada determinată. Era modul prin care bogătaşii practic nemuritori ţineau plictiseala în şah, silindu-şi tiparele comportamentale să iasă de pe făgaşuri previzibile… şi sfârşind prin ceva cu care se puteau făli când supravieţuiau contractului, aşa cum făcea majoritatea.

Khouri putea preciza cu exactitate momentul când intrase în Jocul Umbrelor; ziua în care fusese resuscitată pe orbita lui Yellowstone într-un carusel condus de un ordin al Călugărilor-cerşetori ai Gheţii. Deşi pe orbita Atuului lui Sky nu existaseră Călugări-cerşetori ai Gheţii, auzise poveşti despre ei şi ştia câte ceva despre funcţionarea ordinului lor. Era o organizaţie religioasă voluntară, care se dedicase ajutorării celor care suferiseră traume în timpul traversării spaţiului interstelar, aşa cum era amnezia dezgheţării, un efect secundar uzual al refrisomnului.

Iar asta, în sine, era o veste foarte proastă. Poate că amnezia ei fusese atât de nocivă, încât îi ştersese ani din viaţa anterioară, dar Khouri nu-şi reamintea nici măcar că se îmbarcase într-o călătorie interstelară. Ultimele ei amintiri erau foarte specifice: se afla într-un cort medical pe suprafaţa Atuului lui Sky, întinsă într-un pat alături de

soţul ei Fazil. Amândoi fuseseră răniţi într-un incendiu; răni care – fără să fie atât de grave, încât să le ameninţe viaţa – puteau fi tratate cel mai bine într-un spital orbital. Un sanitar intrase şi-i instruise pe amândoi în vederea scurtei imersiuni în refrisomn. Aveau să fie refrigeraţi, duşi pe orbită cu naveta, apoi depozitaţi într-o unitate de stocare criogenică, până când în spital aveau să fie disponibile locuri pentru operaţie. Procesul putea să dureze câteva luni, dar – aşa cum îi asigurase, zâmbind, sanitarul – erau şanse însemnate ca războiul să continue şi după ce ei aveau să fie din nou gata de luptă. Khouri şi Fazil avuseseră încredere în el. La urma urmelor, amândoi erau soldaţi profesionişti.

Ulterior Khouri fusese resuscitată, dar, în loc să se trezească în salonul pentru recuperare din spitalul orbital, dăduse ochi cu Călugări ai Gheţii cu accente de Yellowstone. Nu, îi explicaseră ei, nu era amnezică. Şi nici nu suferise vreo leziune în procesul refrisomnului. Era mult mai rău decât atât.

Se petrecuse o „eroare de natură birocratică”, aşa cum optase să-i spună mai-marele călugărilor, pe orbita Atuului lui Sky, după ce unitatea de stocare criogenică fusese lovită de o rachetă. Khouri şi Fazil se număraseră printre puţinii norocoşi care nu fuseseră ucişi, totuşi atacul acela distrusese toate înregistrările de date din unitate. Localnicii se străduiseră să-i identifice pe congelaţi, dar, inevitabil, se comiseseră greşeli. Khouri fusese confundată cu o observatoare demarhistă care venise pe Atuul lui Sky ca să studieze războiul şi care se pregătea să revină acasă, pe Yellowstone, când fusese prinsă în acelaşi atac cu rachete. Khouri fusese dusă rapid la chirurgie, apoi fusese îmbarcată într-o navă stelară programată pentru plecare imediată. Din păcate, nu comiseseră aceeaşi eroare şi în cazul lui Fazil. În timp ce Khouri dormea, străbătând ani-lumină către Epsilon Eridani, Fazil îmbătrânea, câte un an pentru fiecare an de zbor al femeii. Bineînţeles, spuseseră Călugării-cerşetori, eroarea fusese descoperită într-un final… dar prea târziu. Ruta aceea nu avea să fie urmată

de alte nave în următoarele decenii. Şi chiar dacă Khouri s-ar fi întors imediat pe Atuul lui Sky (ceea ce era, din nou, imposibil, ţinând seama de destinaţiile declarate ale tuturor navelor aflate acum pe orbite în jurul lui Yellowstone), ar fi trecut aproape patruzeci de ani înainte să-l reîntâlnească pe Fazil. Iar în majoritatea timpului acela Fazil, n-ar fi putut şti că ea revenea acasă; nimic nu l-ar fi putut împiedica să-şi culeagă fragmentele vieţii, să se recăsătorească, să aibă copii, ba poate chiar nepoţi, înainte ca ea să se întoarcă, o fantomă dintr-o parte a vieţii lui pe care până atunci era posibil s-o fi uitat aproape complet. Presupunând, bineînţeles, că el nu murise de îndată ce revenise în luptă.

Până în clipa când Călugării Gheţii îi explicaseră situaţia, Khouri nu se gândise niciodată prea mult la viteza lentă a luminii. În univers nu exista nimic care să se mişte mai rapid… dar, aşa cum vedea ea situaţia acum, era neînsemnată comparativ cu viteza care ar fi fost necesară pentru a păstra vie iubirea lor. Într-o clipă de claritate crudă, ea înţelesese că structura de bază a universului, legile sale fizice, conspiraseră pentru a o aduce în acest moment de oroare şi pierdere. Ar fi fost mult mai simplu, infinit mai simplu, dacă ar fi ştiut că Fazil era mort. În loc de aşa ceva exista, un hău teribil care îi separase atât în timp, cât şi în spaţiu. Furia devenise ceva ascuţit înăuntrul ei, ceva care trebuia eliberat, ca să n-o ucidă dinăuntru.

Mai târziu în decursul aceleiaşi zile, când bărbatul venise să-i ofere o slujbă ca asasină cu contract, Khouri descoperise că-i fusese surprinzător de uşor să accepte.

Numele bărbatului era Tanner Mirabel şi, la fel ca ea, fusese soldat pe Atuul lui Sky. Era un fel de căutător de talente pentru noi asasini potenţiali. Relaţiile lui din reţea îl avertizaseră asupra abilităţilor ei de soldat imediat ce fusese resuscitată. Mirabel îi oferise un contact pentru business: un ermetic faimos pe nume Ng. Urmase destul de repede un interviu cu Ng, apoi o baterie de teste psihometrice. Se dovedise că asasinii se numărau printre indivizii cei mai sănătoşi mintal şi mai analitici de pe

planetă. Ei trebuiau să ştie cu exactitate când era legal un omor şi când acesta ar fi traversat linia uneori înceţoşată spre crimă pentru a trimite în fundul Mulciului cotarea la bursă a unei companii.

Khouri trecuse cu uşurinţă toate testele acelea.

Existaseră şi alte tipuri de teste. Uneori contractorii specificau moduri ezoterice prin care să fie executaţi, asigurându-se în acelaşi timp în secret că nu se va ajunge niciodată la aşa ceva, pentru că se imaginau îndeajuns de isteţi şi de plini de resurse pentru a-l învinge pe asasin, chiar pe parcursul a săptămâni sau luni întregi, însă Khouri trebuise să se familiarizeze perfect cu toate tipurile de arme, iar acela se dovedise a fi un talent pe care femeia nici măcar nu şi-l bănuise vreodată.

În acelaşi timp însă, nici nu văzuse ceva de felul armei pe care i-o lăsase Zâna Măseluţă.

Avusese nevoie doar de un minut ca să înţeleagă cum se potriveau laolaltă piesele precise ale armei. După ce o asamblă, căpătase forma unei puşti pentru lunetişti cu o ţeavă perforată, ridicol de groasă. Încărcătorul conţinea gloanţe ce semănau cu nişte săgeţi: peşti-spadă negri. Lângă vârful fiecăruia exista un simbol de biohazard minuscul. Craniul acela holografic o pusese pe gânduri. Până atunci nu mai utilizase niciodată toxine împotriva ţintelor.

Şi ce era chestia asta cu Monumentul?

— Cutie, rosti femeia, mai este ceva…

Chiar în clipa aceea însă cabina bufni violent pe stradă şi conducătorii de ricşe pedalară cu disperare ca s-o evite. Costul călătoriei îi pâlpâi pe retine. Khouri trecu degetul mic prin fanta de credit, plătind dintr-un cont sigur din Coronament fără legături care să poată fi urmărite până la Punctul Omega. Era esenţial, fiindcă orice ţintă cu contacte bune ar fi putut urmări cu uşurinţă mişcările asasinului său prin intermediul amprentelor lăsate în sistemele financiare deteriorate ale planetei. Trebuia să menţină acoperiri, paravane şi fundături.

Khouri ridică portiera-aripă şi sări jos. Ploua încetişor,

aşa cum se întâmpla de altfel mereu aici. Ei o numeau „ploaia interioară”. Mirosul din Mulci o asaltă instantaneu, un melanj de canalizare şi sudoare, mirodenii pentru gătit, ozon şi fum. Huruitul constant al ricşelor şi ţipetele soneriilor şi ale claxoanelor lor creau un permanent fundal gălăgios, condimentat cu strigătele vânzătorilor şi ale animalelor din cuşti, rafalele melodice ale cântăreţilor şi glasurile hologramelor care vorbeau în limbi dintre cele mai diferite, ca norte modernă şi canasiatica.

Femeia îşi trase pe ochi o pălărie cu boruri largi şi-şi încheie gulerul ridicat al hainei lungi până la genunchi. Cabina-funicular se înălţă, ridicând mult braţele după un cablu care atârna. În scurt timp se pierdu printre celelalte punctuleţe care se legănau prin adâncurile cafenii ale acoperişului cerului.

— Haide, Cutie, rosti Khouri. De-acum este show-ul tău.

Glasul ermeticului îi reverberă în ţeastă.

— Ai încredere-n mine. Am presimţiri bune despre cazul ăsta.

Sfatul Căpitanului fusese excelent, gândi Ilia Voliova. Într-adevăr, uciderea lui Nagorni se dovedise unica ei opţiune viabilă. Iar Nagorni îi uşurase mult sarcina, încercând s-o omoare el primul şi înlăturând astfel orice consideraţii morale.

Toate astea se petrecuseră în urmă cu câteva luni de timpul navei, iar ea amânase să se ocupe de treaba cu care se confrunta acum. În scurt timp însă, nava avea să ajungă la Yellowstone şi ceilalţi aveau să iasă din refrisomn. Atunci opţiunile ei aveau să fie sever limitate de nevoia de a susţine minciuna că Nagorni murise în timpul somnului, în urma unei defecţiuni plauzibile a sarcofagului de refrisomn.

Acum trebuia să se oţelească pentru a acţiona. Rămase tăcută în laboratorul ei şi-şi mobiliză toată voinţa ca să facă ce trebuia făcut. Potrivit standardelor *Nostalgiei,* cabina lui Voliova nu era mare; dacă ar fi dorit, şi-ar fi putut aloca un conac întreg. Dar ce rost ar fi avut? Orele

de veghe îi erau umplute de sisteme de armament şi puţin de alte lucruri. Când dormea, visa sisteme de armament. Îşi îngăduia puţinele obiecte de lux pe care avea timp să le folosească – să se „bucure” era un termen exagerat – şi avea suficient spaţiu pentru nevoile ei. Avea un pat şi ceva mobilier, utilitar ca design, deşi nava ar fi putut-o dota cu orice stil imaginabil. Avea o anexă micuţă care conţinea un laborator şi doar aici acordase mai multă atenţie detaliilor. În laborator căuta tratamente pentru Căpitan; căi de atac prea speculative pentru a le împărtăşi celorlalţi membri ai echipajului, temându-se să nu le crească speranţele.

Tot aici ţinuse şi capul lui Nagorni, după ce-l omorâse.

Era îngheţat, desigur; închis în cripta unei căşti spaţiale de design vechi, care intrase în mod de crio-conservare de urgenţă în clipa când detectase moartea ocupantului ei. Voliova auzise despre căşti cu irisuri ascuţite ca lama încorporate în gât, care detaşau rapid şi perfect curat capul de restul corpului în circumstanţe teribile… dar asta nu fusese una dintre ele.

Bărbatul murise totuşi într-un mod interesant.

Voliova îl trezise pe Căpitan şi-i explicase cum Tunarul-şef păruse să-şi piardă minţile în urma experimentelor ei. Îi povestise Căpitanului despre problemele pe care le întâmpinase cu interfaţarea lui Nagorni în sistemele turelei prin intermediul implanturilor pe care i le introdusese chiar ea în craniu. Îi menţionase până şi faptul că Nagorni fusese cumva tulburat de coşmaruri recurente, după care ajunsese rapid în punctul când o atacase şi dispăruse în adâncul navei. Căpitanul nu insistase asupra subiectului coşmarurilor şi Voliova fusese mulţumită de asta la momentul respectiv, fiindcă nu se simţea chiar în largul ei să le discute, ba încă şi mai puţin să le analizeze conţinutul.

Apoi constatase că-i venea mai greu să ignore subiectul. Problema consta în faptul că nu fuseseră pur şi simplu coşmaruri aleatorii, oricât de neliniştitoare s-ar fi dovedit. Nu – din câte putuse ea deduce, coşmarurile lui Nagorni fuseseră extrem de detaliate şi repetitive. În cea mai mare

parte se referiseră la o entitate numită Hoţul-Soarelui. Se părea că era torţionarul privat al bărbatului, deşi nu era deloc clar în ce fel se manifesta, totuşi nu încăpea îndoială că aducea cu sine o senzaţie de răutate copleşitoare. Voliova întrezărise câte ceva în schiţele pe care le găsise în cabina lui Nagorni: trăsături febrile de creion ce reprezentau creaturi aviare hidoase, scheletice şi cu găvane pustii. Dacă fusese o privire aruncată în interiorul nebuniei lui, atunci fusese mai mult decât suficientă. Cum erau asociate fantasmele acelea cu sesiunile din turelă? Ce eroare nesuspectată din interfaţa ei neurală avea „scurgeri" în acea parte a minţii care declanşa teroarea? Privind retrospectiv, era evident că Voliova îl împinsese prea tare şi prea repede. În acelaşi timp însă, urmase doar ordinele lui Sajaki de a pregăti armamentul pentru a fi gata de acţiune.

Aşa că mintea lui Nagorni cedase şi el se refugiase în labirinturile nemonitorizate ale navei. Recomandarea Căpitanului – ca ea să-l „vâneze" şi să-l ucidă – se potrivise cu propriile ei instincte. Însă durase multe zile; Voliova instalase reţele de echipamente senzoriale prin cât de multe coridoare izbutise şi-şi ascultase şobolanii pentru orice date despre poziţia bărbatului. Începuse să pară lipsit de speranţe. Nagorni avea să fie tot în libertate când nava o să sosească în sistemul Yellowstone şi avea să fie trezit restul echipajului…

După care Nagorni comisese două greşeli: floricelele finale ale nebuniei lui. Prima dintre ele fusese să intre prin efracţie în cabina Voliovei şi să-i lase pe perete un mesaj scris cu propriul său sânge. Mesajul era foarte simplu. Ea ar fi putut ghici în avans cele două cuvinte pe care le alesese.

Hoţul-Soarelui.

Apoi, la limita raţiunii, îi furase casca spaţială, lăsându-i restul costumului. Spargerea respectivă o adusese pe Voliova în cabină şi, cu toate că-şi luase precauţii, Nagorni tot reuşise s-o ia prin surprindere. O dezarmase şi apoi o silise să meargă pe un coridor lung şi curbat către cel mai

aproape puţ de elevator. Încercase să se opună, dar bărbatul avea puterea psihopaţilor şi o strângea cu degete ca de oţel. Ea bănuise că tot va apărea o şansă de evadare când va sosi liftul pentru ca Nagorni s-o ducă acolo unde voia.

Însă el nu intenţionase să aştepte elevatorul. Folosind arma, forţase uşile să se deschidă şi dezvăluise adâncurile răsunătoare ale puţului. Fără cel mai mic ceremonial – fără măcar un cuvânt de adio –, o îmbrâncise pe Voliova înăuntru.

Fusese o greşeală fatală.

Puţul străbătea nava de sus până jos şi femeia trebuia să cadă mulţi kilometri până să ajungă la fund. Pentru câteva clipe care aproape că-i opriseră inima, ea presupusese că exact asta se va întâmpla. Avea să cadă, până se va izbi… şi nu conta câtuşi de puţin dacă dura câteva secunde sau aproape un minut. Pereţii puţului erau perfect netezi şi alunecoşi; era imposibil să se agaţe sau să-şi încetinească în orice fel căderea.

Avea să moară.

După aceea – cu o detaşare care ulterior o şocase – o parte din mintea ei reexaminase problema. Se văzuse pe sine, nu căzând prin navă, ci staţionând; plutind complet nemişcată în raport cu stelele. Nava era cea care se mişca: gonea în sus în jurul ei. Voliova nu accelera absolut deloc acum, ci nava accelera.

Iar acceleraţia aceea putea fi controlată din brăţara de la mână.

Voliova n-avusese timp să examineze detaliile. O idee se formase – îi explodase – în minte şi ştia că ori o aplica aproape imediat, ori îşi accepta soarta. Îşi putea opri căderea – aparenta cădere –, inversând acceleraţia navei pentru atâta timp cât ar fi fost necesar să atingă efectul dorit. Acceleraţia nominală era 1 *g* şi acela fusese motivul pentru care Nagorni se înşelase atât de uşor, confundând nava cu ceva similar unei clădiri foarte înalte. Voliova căzuse vreo zece secunde, în timp ce mintea ei procesase datele. Ce trebuia să fie, aşadar? Zece secunde de

inversare a acceleraţiei de 1 g? Nu, ar fi fost prea conservator. Era posibil să nu aibă suficient puţ prin care să cadă. Mai bine să amplifice până la 10 *g* pentru o secundă; ştia că motoarele erau capabile de asta. Manevra n-ar fi afectat echipajul, care se afla în coconii protectori ai refrisomnului. N-ar fi afectat-o nici pe ea; ar fi văzut doar cum pereţii gonitori ai puţului ar fi încetinit… e drept, destul de violent.

Pe de altă parte, Nagorni nu era la fel de bine protejat.

Nu fusese uşor – curentul brutal de aer aproape că-i înecase vocea Voliovei când zbierase în brăţară instrucţiunile cuvenite. Urmaseră momente de agonie înainte ca nava să pară că o bagă în seamă.

După care, supusă, îi ascultase vrerea.

Apoi îl găsise pe Nagorni. În mod normal, acceleraţia de 10 *g* n-ar fi fost fatală, însă Voliova nu-şi oprise viteza dintr-o singură manevră. O făcuse prin încercări consecutive, opriri şi porniri, iar de fiecare dată Nagorni fusese izbit între podea şi plafon.

Ea însăşi fusese rănită; impacturile cu peretele puţului în timpul căderii îi rupseseră un picior, dar fractura aceea se vindecase şi durerea nu mai era decât o amintire înceţoşată. Ţinea minte că folosise chiureta-laser pentru a tăia capul lui Nagorni, ştiind că va trebui să-l deschidă ca să ajungă la implanturile speciale, îngropate în creier. Erau delicate şi, fiindcă apăruseră în urma unor procese laborioase de creştere moleculară intermediară, n-ar fi fost încântată dacă ar fi trebuit să le duplice.

Acum era momentul să le extragă.

Scoase capul din cască şi-l afundă într-o cuvă cu azot lichid. După aceea vârî mâinile într-o pereche de mănuşi suspendate deasupra bancului de lucru prin intermediul unui stelaj de pistoane. Instrumente medicale micuţe şi sclipitoare înviară bâzâind, şi coborâră spre craniu, pregătite să-l taie în bucăţi pe care după aceea aveau să le înnădească înapoi cu o precizie diabolică. Înainte de a reasambla capul, Voliova avea să introducă implanturi false, astfel ca, dacă ar fi fost vreodată examinată, ţeasta

să nu pară că ea ar fi scos ceva dinăuntru. Capul trebuia, de asemenea, reataşat corpului, dar în privinţa aceea nu trebuia să-şi facă prea multe griji. Până când vor afla ceilalţi ce se întâmplase cu Nagorni – ce urma ea să-i convingă că se întâmplase –, le va pieri cheful să-l cerceteze în detaliu. Bineînţeles, Sudjic ar fi putut reprezenta o problemă – ea şi Nagorni fuseseră amanţi, înainte ca Nagorni să înnebunească.

Ca mulţi alţii aflaţi înaintea ei, Ilia Voliova avea să traverseze podul acela când ajungea la el.

Între timp, pe când se afunda în capul lui Nagorni, scotocind după ceea ce-i aparţinea, începu să se gândească pentru prima dată cine avea să-l înlocuiască.

Bineînţeles nu putea fi nimeni de la bordul navei.

Dar poate va găsi un recrut nou la Yellowstone.

— Ia zi, Cutie – cald, călduţ, ceva?

Glasul îi răspunse, tremurător şi uşor neclar prin masa de clădiri de deasupra ei.

— E atât de cald, că-i aproape incandescent, draga mea. Continuă şi ai grijă să nu iroseşti săgeţile alea cu toxine.

— Apropo de ele…

Khouri se trase într-o parte, când trei Noi Komuso tropăiră pe lângă ea, cu capetele în coifuri ce păreau coşuri împletite din răchită. Shakuhachi – fluierele din lemn – retezau aerul din faţa lor ca bastoanele de majorete, alungând în umbre un grup de maimuţe capucin.

— Vreau să zic, urmă femeia, ce se-ntâmplă dacă înregistrăm victime colaterale?

— E imposibil, replică Ng. Toxina este personalizată pentru biochimia lui Taraschi. Dacă ai lovi pe oricare altul de pe planetă, nu s-ar putea plânge decât de o rană şi nimic mai mult.

— Chiar dacă aş lovi clona lui Taraschi?

— Crezi c-ar fi posibil?

— Mă întrebam şi eu…

Îşi dădu seama că Cutie era neobişnuit de nervos.

— Oricum, dacă Taraschi ar avea o clonă şi noi am

ucide-o din greşeală, asta ar fi problema lui, nu a noastră. Totul este consemnat cu litere mărunte. Ar trebui să citeşti o dată clauzele acelea.

— Când voi fi în ghearele plictiselii existenţiale, răspunse Khouri, s-ar putea să-ncerc.

Se încordă apoi, deoarece, brusc, totul se schimbase. Ng tăcea şi în locul vocii lui se auzea un ton pulsator clar. Era încetişor şi rău, ca pulsaţia de ecolocaţie a unui animal de pradă. În ultimele şase luni, ea auzise tonul acela de o duzină de ori şi de fiecare dată semnalase proximitatea de ţintă. Însemna că Taraschi se afla la mai puţin de cinci sute de metri depărtare. Cuplată cu declanşarea pulsaţiei, sugera ferm că el se găsea chiar în interiorul Monumentului.

Mişcările jocului erau acum proprietate publică. Taraschi avea să ştie, deoarece un dispozitiv identic – implantat într-o clinică de maximă siguranţă din Coronament – genera pulsaţii similare în capul lui. În tot Oraşul Abisului, reţelele mass-media care se concentrau pe Jocul Umbrelor îşi trimiteau chiar acum echipe de teren către coordonatele acestea. Câteva mai norocoase se aflau probabil deja în apropiere.

Pulsaţiile se iuţiră când ei trecură mai departe pe sub holul principal al Monumentului, dar fără să se grăbească. Taraschi era probabil deasupra – chiar în Monument –, aşa că distanţa relativă dintre ei nu se modifica repede.

Holul de dedesubt era fisurat din cauza tasării solului şi se găsea periculos de aproape de abis. Iniţial sub structură existase un mall subteran, dar Mulciul se infiltrase acolo. Nivelele cele mai de jos erau inundate şi pasarele scufundate ieşeau pe alocuri din apa de culoare caramel. Tetraedrul Monumentului se ridica mult deasupra holului principal şi a pieţei inundate, pe o piramidă inversată micuţă, fixată în fundaţii din stâncă. În structură exista o singură intrare, ceea ce însemna că Taraschi era ca şi mort deja, dacă ea îl lua prin surprindere. Dar pentru a ajunge acolo, Khouri trebuia să traverseze un pod peste piaţă, iar apropierea ei ar fi fost evidentă pentru bărbatul dinăuntru.

Se întrebă ce fel de gânduri primare treceau acum prin mintea lui. În visele ei, se pomenea adesea într-un oraş pe jumătate părăsit, urmărită de un vânător implacabil, însă Taraschi avea parte de teroarea aceea în realitate. Îşi aminti că în visele acelea vânătorul nu trebuia niciodată să se mişte rapid. Asta era o parte din neplăcerea viselor. Ea alerga disperată, ca printr-un aer dens, cu picioare îngreunate, iar vânătorul mergea cu o încetineală născută dintr-o mare răbdare şi înţelepciune.

Pulsaţiile se iuţiră când Khouri trecu podul; solul de sub tălpi era umed şi zgrunţuros. Ocazional pulsaţiile încetineau, apoi accelerau din nou, dovezi că Taraschi se deplasa prin structură. Acum însă nu mai avea realmente scăpare. Putea aranja să fie aşteptat pe acoperişul Monumentului, poate, dar, dacă ar fi utilizat transport aerian, ar fi încălcat clauzele contractului. În saloanele Coronamentului, ruşinea recurgerii la o asemenea soluţie ar fi fost mai puţin preferabilă decât moartea.

Femeia intră în atriumul din piramida care susţinea Monumentul. Înăuntru era întuneric şi ochii ei avură nevoie de ele câteva clipe pentru a se adapta. Scoase arma cu toxine de sub manta şi rămase cu coada ochiului spre ieşire, pentru eventualitatea în care Taraschi ar fi plănuit să se furişeze afară. Absenţa lui nu era surprinzătoare, atriumul era aproape gol, curăţat de jefuitori. Ploaia răpăia pe metal. Khouri ridică ochii spre un nor suspendat de sculpturi ruginite şi deteriorate ce atârnau din plafon pe cabluri din cupru. Câteva căzuseră pe podeaua cu mozaic din marmură, în care aripile păsărilor metalice se înfipseseră în urma impactului. Se conturau vag în praf şi albeaţa lor era ca mortarul între penele primare.

Privi către tavan.

— Taraschi? strigă ea. Nu mă poţi auzi? Sosesc!

Se întrebă în treacăt de ce nu sosiseră încă echipele televiziunilor. Era ciudat să fie atât de aproape de momentul uciderii şi să nu fi apărut deja după mirosul sângelui, împreună cu obişnuita mulţime de gură-cască pe care-i atrăgeau invariabil.

Bărbatul nu-i răspunse, dar Khouri ştia că se afla undeva deasupra plafonului. Traversă atriumul, către scara spiralată care urca. Sui iute, apoi privi în jur după obiecte mari pe care le-ar fi putut clinti, pentru a-i obstrucţiona ruta de scăpare. Existau destule exponate distruse şi bucăţi de mobilier. Începu să clădească o baricadă în vârful scării. Mai mult avea să-l stânjenească decât să-i blocheze complet ieşirea, dar ei nu-i trebuia altceva.

Terminase doar pe jumătate, însă transpira şi o durea spatele. Se opri o clipă să se reculeagă şi să examineze împrejurimile; nota care-i răsuna constant în cap confirma că Taraschi se afla în preajmă.

Partea superioară a piramidei fusese dedicată altarelor individuale ale Celor Optzeci, memoriale micuţe aflate în firide din pereţii impresionanţi de marmură neagră care se ridicau către tavanele ameţitor de înalte, încadrate de coloane împodobite cu cariatide în posturi sugestive. Pereţii cu arcade în cornişe îi blocau raza vizuală pentru câteva zeci de metri în toate direcţiile. Cele trei laturi triunghiulare ce formau plafonul fuseseră perforate pe alocuri şi raze de lumină sepia pătrundeau în sală. Ploaia cădea în şuvoaie constante prin crăpăturile mai mari. Khouri văzu că multe firide erau goale; evident, fie altarele acelea fuseseră prădate, fie familiile respectivilor din Cei Optzeci deciseseră să mute memorialele în locuri mai sigure. Poate că jumătate mai rămăseseră. Dintre ele, cam două treimi fuseseră aranjate într-o manieră similară: imagini, biografii şi suvenire ale dispăruţilor, plasate în moduri standard. Alte exponate erau mai elaborate. Existau până şi holograme sau statui, în câteva vitrine sinistre, cadavrele îmbălsămate ale celor omagiaţi, supuse neîndoios unei taxidermii iscusite care să ascundă leziunile cele mai dezastruoase cauzate de procedura ce-i ucisese.

Ignorase altarele bine îngrijite, luând doar din cele care erau evident abandonate, şi chiar şi aşa avu senzaţia neplăcută a unui act de vandalism. Busturile erau utile – suficient de mari ca să poată fi deplasate, dacă-şi strecura ambele mâini sub baze. În loc să le aranjeze în capul scării,

se mulţumi să le trântească într-un morman. Celor mai multe le fuseseră extraşi ochii din nestemate. Statuile în mărime naturală erau mai greu de deplasat şi de altfel nu izbuti să clintească decât una dintre ele.

În scurt timp termină de construit baricada. În mare parte, era un maldăr, ca de moloz, de capete ale căror chipuri demne nu erau stânjenite de umilinţa la care fuseseră supuse. Maldărul acela era înconjurat de obiecte mai mărunte, în care să te împiedici dacă vrei să fugi: vaze, Biblii şi servitori loiali. Chiar dacă Taraschi ar fi început să excaveze maldărul pentru a ajunge la trepte, era sigură că l-ar fi auzit şi ar fi putut ajunge acolo cu mult înainte ca bărbatul să fi terminat. Ar fi fost chiar interesant să-l fi ucis pe mormanul acela de capete, deoarece aducea cumva cu Golgota.

În tot acel timp îi ascultase paşii apăsaţi, care răsunau undeva înapoia pereţilor negri despărţitori.

— Taraschi! strigă ea. Eu zic să-ţi uşurezi situaţia. N-ai cum evada de aici.

Răspunsul lui se auzi remarcabil de sonor şi sigur pe sine.

— Te înşeli, Ana. Evadarea este motivul pentru care ne aflăm aici.

Rahat! El n-ar fi trebuit să-i ştie numele!

— Evadarea înseamnă moartea, da?

El păru amuzat.

— Aşa ceva.

Nu era pentru prima dată când Khouri auzea asemenea bravadă de ultimul ceas. Ba chiar îl admiră pentru asta.

— Vrei să vin şi să te caut, aşa-i?

— Dacă tot am ajuns până aici, de ce nu?

— Am înţeles. Vrei să ştii pe ce dai banii. Un contract cu atâtea clauze ca ăsta nu putea fi ieftin.

— Clauze?

Pulsaţia din craniul ei se deplasă foarte puţin, dar energic.

— Arma asta... Faptul că suntem singuri...

— Ah, da, făcu Taraschi. Au costat, da. Doream să fie

însă o chestiune personală. Când se va ajunge la finalizare.

Khouri simţea o uşoară iritare. Până atunci nu mai purtase niciodată o conversaţie cu vreuna dintre ţintele ei. De obicei, aşa ceva ar fi fost imposibil în mugetele însetate de sânge ale mulţimii pe care obişnuia s-o atragă. Ridică arma cu toxine şi porni încet pe culoarul dintre firide.

— De ce ai prevăzut clauza de intimitate? întrebă, neizbutind să întrerupă contactul cu victima.

— Din motive de demnitate. Poate că am jucat jocul acesta, dar n-a trebuit să mă dezonorez în procesul respectiv.

— Eşti foarte aproape, zise Khouri.

— Da, foarte aproape.

— Şi nu ţi-e frică?

— Evident că mi-este frică. Dar mi-e frică de viaţă, nu de moarte. Am avut nevoie de luni întregi, ca să ajung la starea aceasta. Paşii lui se opriră. Tu ce crezi despre locul ăsta, Ana?

— Cred că ar necesita un pic de curăţenie.

— Trebuie să recunoşti că a fost bine ales.

Ea coti de pe culoar. Ţinta stătea lângă unul dintre altare, arătând incredibil de calmă, aproape mai calmă decât statuile ce priveau întâlnirea. Ploaia din interior întunecase ţesătura de culoare burgund a hainelor scumpe din Coronament şi părul îi era lipit nespectaculos în şuviţe pe frunte. Părea mai tânăr decât oricare dintre cei pe care-i ucisese Khouri până atunci, ceea ce însemna fie că era realmente mai tânăr, fie îndeajuns de bogat ca să-şi permită cele mai bune terapii pentru longevitate. Cumva, femeia ştiu că era prima variantă.

— Ţii minte pentru ce ne aflăm aici? întrebă el.

— Da, însă nu sunt sigură că-mi place.

— Fă-o oricum!

Una dintre razele de lumină ce pătrundeau prin spărturile din plafon se mută ca prin farmec peste el. Dură doar o fracţiune de secundă, dar Khouri reuşi să ridice arma cu toxine.

Trase.

— Ai făcut-o bine, rosti Taraschi fără ca vocea lui să trădeze vreo durere.

Ridică o mână şi se sprijini de perete. Cealaltă mână atinse peştele-spadă care-i ieşea din piept şi-l smulse, de parcă ar fi îndepărtat un spin din haine. Proiectilul căzu pe podea şi serul sclipi din vârful său. Femeia înălţă din nou arma, însă Taraschi îndreptă către ea palma mânjită de sânge.

— Nu exagera! zise el. Unul ar trebui să fie suficient.

Khouri simţi că-i vine să vomite.

— N-ar trebui să fii mort?

— Efectul nu-i chiar instantaneu. Mai exact, durează câteva luni. Toxina acţionează foarte lent. O să am timp destul ca să mă gândesc.

— La ce să te gândeşti?

Taraschi îşi trecu degetele prin părul ud, apoi îşi şterse de pantaloni praful şi sângele de pe palme.

— Dacă să mă duc după ea.

Pulsaţia încetă şi absenţa ei bruscă fu îndeajuns ca s-o ameţească pe Khouri. Căzu pe jumătate leşinată pe podea. Contractul se încheiase, ştia asta. Ea câştigase – din nou. Totuşi, Taraschi era în viaţă.

— Ea a fost mama, rosti bărbatul şi arătă spre altarul cel mai apropiat.

Era unul dintre puţinele îngrijite. Pe bustul din alabastru al femeii nu exista deloc praf, ca şi cum Taraschi l-ar fi curăţat chiar înainte de întâlnirea lor. Pielea nu-i era afectată, ochii din nestemate continuau să existe şi trăsăturile aristocratice nu erau pătate sau ştirbite.

— Nadine Weng-da Silva Taraschi.

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit, bineînţeles, în timp ce era scanată. Maparea distructivă a fost atât de rapidă, încât jumătate din creierul ei a continuat să funcţioneze normal în timp ce jumătatea cealaltă era dezintegrată.

— Îmi pare rău… deşi ştiu că s-a oferit voluntară.

— N-are de ce să-ţi pară rău. De fapt ea s-a numărat printre norocoşi. Cunoşti povestea, Ana?

— Nu sunt de pe-aici.

— Da, am auzit că ai fost cândva soldat şi că ţi s-a întâmplat ceva groaznic. Ei bine, o să-ţi spun doar atât: toate scanările au fost încununate de succes. Problema a reprezentat-o software-ul care ar fi trebuit să ruleze informaţiile scanate, care să le îngăduie nivelurilor-alfa să evolueze în timp şi să aibă conştiinţă de sine, emoţii, amintiri – tot ce ne face pe noi oameni. Funcţionase destul de bine până la scanarea ultimului dintre Cei Optzeci, la un an după primul. Apoi însă în rândul primilor voluntari au început să apară patologii stranii. Ei au căzut irecuperabil ori s-au blocat în bucle infinite.

— Ai zis că mama ta a fost norocoasă.

— Câţiva dintre Cei Optzeci încă mai rulează, încuviinţă Taraschi. O fac de un secol şi jumătate. Nici chiar epidemia nu i-a afectat – migraseră deja în computere sigure din ceea ce noi numim acum Centura Ruginită. Tăcu câteva secunde. Însă ei n-au mai fost de ceva timp în contact direct cu lumea reală – au evoluat în ambienturi simulate din ce în ce mai elaborate.

— Şi mama ta?

— Mi-a sugerat să mă alătur ei. Tehnologia de scanare este mai bună acum; nici măcar nu mai trebuie să te omoare.

— Atunci care-i problema?

— N-aş fi eu, nu? Ci doar o copie… iar mama ar şti. Pe când acum… Atinse din nou rana micuţă cu vârfurile degetelor. Acum voi muri evident în lumea reală şi copia va fi tot ce a mai rămas din mine. Mai am timp destul pentru a fi scanat înainte ca toxina să ducă la deteriorări măsurabile ale structurii mele neurale.

— N-ai fi putut să ţi-o fi injectat singur?

Taraschi surâse.

— Ar fi fost prea clinic. La urma urmelor, mă sinucid – un act pe care nimeni n-ar trebui să-l privească cu uşurinţă. Implicându-te pe tine, am amânat luarea deciziei şi am introdus un element de şansă. Puteam să hotărăsc că viaţa era preferabilă şi să mă împotrivesc ţie, dar totuşi tu

să învingi.

— Ruleta rusească ar fi fost mai ieftină.

— Prea rapidă, prea aleatorie şi nici pe departe atât de stilată. Păşi spre ea şi – înainte ca femeia să se fi putut retrage – îi prinse mâna şi o scutură, de parcă tocmai ar fi încheiat un contract de afaceri profitabil. Mulţumesc, Ana!

— „Mulţumesc”?

Bărbatul nu-i răspunse, ci trecu pe lângă ea. Mormanul sacrificial de capete se năruia şi paşi răsunau pe scară. O vază de culoarea cobaltului se sparse când baricada cedă. Khouri auzi şoapta videocamerelor plutitoare, dar când apărură oamenii, nu zări niciunul dintre chipurile la care se aşteptase. Erau îmbrăcaţi respectabil, fără ostentaţie, aparţineau vechii aristocraţii bogate a Coronamentului. Trei bărbaţi mai vârstnici aveau poncho-uri, pălării de fetru cu boruri largi şi ochelari cu rame de baga pentru controlul videocamerelor plutitoare ce stăteau deasupra lor ca nişte slujitori familiari. Două palanchine din bronz se înălţau îndărătul lor; unul dintre ele era atât de mic, încât nu putea conţine decât un copil. Un bărbat cu tunică roşu-închis de matador ţinea în mână o minicameră. Două adolescente aveau umbrele pictate cu acuarele de cocori şi pictograme chinezeşti. Între ele se afla o femeie mai bătrână, cu chip atât de lipsit de orice culoare, încât ar fi putut să fie o jucărie origami în mărime naturală, pliată, albă şi uşor de mototolit. Ea căzu în genunchi în faţa lui Taraschi şi izbucni în plâns. Khouri n-o mai văzuse niciodată pe femeia aceea, dar ştiu intuitiv că era nevasta lui Taraschi şi că micuţul peşte-spadă plin cu toxine îi răpise soţul.

Femeia o privi cu ochi translucizi, cenuşii ca fumul. Când vorbi, glasul îi clocotea de furie.

— Sper că te-au plătit bine.

— Nu mi-am făcut decât meseria, răspunse Khouri, abia reuşind să pronunţe cuvintele acelea.

Oamenii îl ajutau pe Taraschi să meargă spre scară. Îi privi coborând şi dispărând din vedere; soţia se răsuci pentru a-i azvârli lui Khouri o ultimă uitătură de reproş. Le

auzi reverberaţiile retragerii şi sunetele paşilor pe mozaicul sălii de dedesubt. Trecură minute şi apoi ştiu că era absolut singură.

Până când ceva se mişcă îndărătul ei. Khouri se roti şi ridică reflex arma cu toxine, aducând altă săgeată în încărcător.

Un palanchin apăru dintre două altare.

— Cutie?

Coborî arma – oricum era de prea puţin folos, deoarece toxina era personalizată precis pentru biochimia lui Taraschi.

Însă palanchinul acesta nu era al lui Cutie, ci era negru, lipsit de ornamente şi de orice alte însemne. Iar acum se deschise – Khouri nu văzuse niciodată un palanchin făcând asta – şi dinăuntru ieşi un bărbat, care înaintă netemător spre ea. Purta o tunică roşu-închis de matador; nu hainele ermeticilor la care te-ai fi putut aştepta din partea cuiva care se temea de molimă. Într-o mână ţinea un accesoriu la modă: o minicameră.

— De Cutie se ocupă cineva, zise el. De acum nu mai este grija ta.

— Cine eşti tu… ai vreo legătură cu Taraschi?

— Nu. Am venit doar pentru a vedea dacă eşti pe atât de eficientă pe cât o sugerează reputaţia pe care ai căpătat-o. Vorbea cu un accent slab, care nu era local – nu provenea din sistemul acesta şi nici de pe Atuul lui Sky. Şi mă tem că eşti, într-adevăr. Ceea ce înseamnă că de acum încolo vei lucra pentru acelaşi patron ca mine.

Khouri se întrebă dacă i-ar fi putut trimite o săgeată în ochi. Nu l-ar fi omorât, însă i-ar fi retezat din îngâmfare.

— Şi cine ar fi acela?

— Mademoiselle, răspunse bărbatul.

— N-am auzit niciodată de ea.

El înălţă capătul cu lentile al minicamerei, care se desfăcu ca un ou Fabergé extrem de ingenios şi sute de fragmente de jad elegant glisară în poziţii noi. Brusc, femeia privea în gura ţevii unei arme.

— Nu, dar ea a auzit de tine.

3

Cuvier, Resurgam, 2561

Îl deşteptară strigăte.

Sylveste consultă ceasul tactil de pe noptieră, simţind poziţia limbilor. Avea o întâlnire azi, în mai puţin de o oră. Tumultul de afară devansase alarma cu câteva minute. Intrigat, aruncă în lături pătura şi înaintă nesigur către fereastra înaltă, cu zăbrele. Întotdeauna era pe jumătate orb imediat ce se scula de dimineaţă, cât timp ochii îi bâjbâiau prin verificările de trezire ale sistemelor. Proiectau planuri de culori primare peste decorul din jur, astfel încât se părea că încăperea fusese redecorată peste noapte de o echipă de cubişti excesiv de entuziaşti.

Trase draperia în lături. Deşi era înalt, nu putea să vadă prin ferestruică – cel puţin nu dintr-un unghi util –, decât dacă se suia pe un teanc de cărţi pe care le scoase din rafturile lui: vechi ediţii facsimil tipărite. Scena nu era tocmai inspiratoare. Cuvier era construit înăuntrul şi în jurul unui dom geodezic, ocupat în majoritate de structuri paralelipipedice cu şase-şapte nivele, clădite în primele zile ale misiunii, concepute mai degrabă pentru durabilitate decât pentru atractivitate estetică. Nu existaseră structuri autoreparatorii şi nevoia de protecţie împotriva defecţiunilor dusese la clădiri care nu numai că erau capabile să reziste la furtuni-răzuitoare, dar puteau de asemenea să fie presurizate independent. Structurile cenuşii, cu ferestre micuţe, erau conectate prin benzi carosabile pe care, de obicei, se deplasau câteva vehicule electrice.

Nu însă şi astăzi.

Calvin prevăzuse ochii cu capacitate de transfocare şi înregistrare, dar utilizarea lor avea nevoie de concentrare, similară celei necesare pentru inversarea unei iluzii optice. Siluete schematice, turtite din cauza unghiului sub care erau văzute, fură lărgite şi deveniră indivizi agitaţi, nu

elementele amorfe ale unui roi. Nu putea să le descifreze expresiile sau să le identifice feţele, totuşi oamenii de pe stradă îşi defineau propriile personalităţi prin felul cum se mişcau şi Sylveste devenise extrem de priceput în citirea unor asemenea nuanţe. Gloata principală se deplasa pe artera centrală din Cuvier, îndărătul unui zid de pancarte cu slogane şi stindarde improvizate. Cu excepţia câtorva vitrine mânjite şi a unui gutui japonez care fusese dezrădăcinat ceva mai departe în mall, gloata nu pricinuise stricăciuni, dar nu putea să vadă trupele miliţiei lui Girardieau care se adunau în capătul opus al mallului. Tocmai coborâseră dintr-o dubă şi-şi încătărămau blindajele cameleonuflaje, baleind prin modurile de culoare până când purtară toate aceeaşi nuanţă calmantă de galben-cromat.

Sylveste se spălă cu apă caldă şi burete, apoi îşi aranjă cu grijă barba şi-şi legă părul la spate. Se îmbrăcă în cămaşă şi pantaloni de velur, apoi îşi puse un kimono decorat cu schelete amarantine litografiate. După aceea mâncă micul dejun – mâncarea era întotdeauna acolo, într-o fantă micuţă, înainte ca alarma să fi început să sune – şi verifică din nou ora. Ea avea să sosească în curând. Aranjă patul şi-l îndreptă, astfel încât să formeze o sofa, capitonată cu piele stacojie cu adâncituri în jurul bumbilor.

Ca întotdeauna, Pascale era însoţită de un bodyguard om şi doi servitori înarmaţi, dar aceştia nu intrară în cameră. Pătrunse însă o ceaţă micuţă şi zumzăitoare ca o viespe mecanică. Părea inofensivă, dar bărbatul ştia că, dacă ar fi încercat să lanseze fie şi un vânt în direcţia biografei, s-ar fi putut lăuda după aceea numai cu un orificiu suplimentar în centrul frunţii.

— Bună dimineaţa, rosti ea.

— N-aş folosi tocmai cuvântul acesta, arătă Sylveste către fereastră. Ba chiar sunt surprins că ai reuşit să ajungi.

Femeia se aşeză pe un taburet capitonat cu catifea.

— Am relaţii în securitate. N-a fost greu, în ciuda stării de asediu.

— S-a ajuns aşadar la stare de asediu?

Pascale purta o tocă în purpuriu Inundaţionist, iar linia geometrică a bretonului ei negru şi drept îi accentua trăsăturile palide şi inexpresive. Îmbrăcămintea îi era mulată pe corp: jachetă şi pantaloni în dungi purpurii şi negre. Entopticele ei erau picături de rouă, căluţi-de-mare şi peşti zburători, care lăsau în urmă scânteieri roz şi lila. Labele picioarelor i se atingeau la vârfuri şi partea superioară a corpului se apleca uşor către bărbat, într-o postură care o imita pe a lui.

— Timpurile s-au schimbat, domnule doctor. Tu eşti cel mai în măsură să-ţi dai seama asta.

Aşa era. Sylveste se găsea de zece ani în închisoare, în centrul Cuvierului. Noul regim, care-l urmase pe al său după lovitura de stat, devenise la fel de fragmentar precum cel vechi în stilul, respectat de secole, al tuturor revoluţiilor. Deşi scena politică era la fel de divizată ca întotdeauna, topologia de la baza ei era însă destul de diferită. În vremea lui, schisma fusese între cei care doreau să-i studieze pe amarantini şi cei care doreau terraformarea Resurgamului, definind astfel planeta ca pe o colonie umană viabilă, nu un avanpost temporar de cercetare. Până şi terraformatorii Inundaţionişti fuseseră gata să admită că amarantinii meritaseră cândva să fie studiaţi. În zilele acestea însă facţiunile politice existente difereau exclusiv din punctul de vedere al ratelor de terraformare pe care le susţineau, care se întindeau de la scheme lente derulate pe secole, până la alchimii atmosferice atât de brutale, încât oamenii ar fi putut să fie siliţi să părăsească suprafaţa planetei în timp ce erau implementate. Un lucru era destul de clar: până şi propunerile cele mai modeste ar fi distrus pentru veşnicie multe secrete amarantine. Totuşi, puţini păreau să se sinchisească de asta, iar în mare parte cei cu adevărat îngrijoraţi erau prea speriaţi pentru a ridica glasul. Cu excepţia unui personal bazic de cercetători posomorâţi, subfinanţaţi, aproape nimeni nu mai recunoştea cel mai mic interes faţă de amarantini. În zece ani, studierea

extratereştrilor morţi fusese surghiunită într-o fundătură intelectuală.

Iar situaţia avea să se înrăutăţească.

Cu cinci ani în urmă o navă comercială trecuse prin sistem. Luminăluca îşi pliase câmpurile statoreactoare şi intrase pe orbita Resurgamului; o stea nouă, luminoasă şi temporară pe cer. Comandantul ei, Remilliod, oferise coloniei o bogăţie de minuni tehnologice: produse din alte sisteme şi lucruri ce nu mai fuseseră văzute dinainte de revoltă. Însă colonia nu-şi putea permite tot ce vindea Remilliod. Avuseseră loc dispute sângeroase în favoarea cumpărării unor obiecte şi nu a altora – maşini, nu medicamente; aparate de zbor, nu instrumente pentru terraformare. Existaseră şi zvonuri despre tranzacţii clandestine, comercializare de arme şi de tehnologii ilegale şi, cu toate că standardul general de trai în colonie era mai ridicat decât în epoca lui Sylveste – mărturii fiind servitorii şi implanturile pe care Pascale le considera acum fireşti –, între Inundaţionişti se căscaseră hăuri nevindecabile.

— Cred că Girardieau este speriat, spuse Sylveste.

— Nu sunt în măsură să ştiu, răspunse ea puţin cam prea repede. Tot ce contează pentru mine este că avem un termen final.

— Despre ce vrei să discutăm azi?

Pascale îşi privi compadul pe care-l balansa pe genunchi. În şase secole, computerele avuseseră toate formele şi arhitecturile imaginabile, totuşi cele de felul tăbliţelor simple pentru trasat – netede şi cu input scriere de mână – rămăseseră aproape constant printre cele la modă.

— Aş vrea să vorbim despre ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Te referi la Cei Optzeci? Cazul nu este deja suficient de bine documentat pentru nevoile tale?

— Aproape. Pascale atinse vârful stilusului de buzele ei roşu-închis. Am cercetat, desigur, toate relatările standard şi în majoritate mi-au răspuns la întrebări. Există doar un detaliu micuţ pe care nu l-am putut elucida spre totala mea satisfacţie.

— Şi anume?

Nu putea să n-o admire pe Pascale. Felul cum răspunse, fără cea mai mică urmă de interes în glas, sună de parcă ar fi fost într-adevăr un flecuşteţ ce trebuia soluţionat.

— Este vorba despre înregistrarea nivel-alfa a tatălui tău.

— Aşa?

— Aş dori să ştiu ce i s-a întâmplat de fapt după aceea.

În ploaia interioară blândă, bărbatul cu arma mascată îi făcu semn lui Khouri spre o cabină-funicular care aştepta. Era la fel de banală şi lipsită de trăsături distinctive ca palanchinul pe care-l abandonase în Monument.

— Intră.

— O clipă…

Khouri abia deschisese gura şi el o apăsă între omoplaţi cu vârful ţevii. Nu dureros – fusese un gest ferm, totuşi fără intenţia de a cauza durere –, ci doar pentru a-i reaminti că era acolo. Ceva din blândeţea aceea îi spuse că era un profesionist şi că era mult mai probabil să utilizeze arma, comparativ cu cineva care ar fi impuns-o agresiv.

— Bine, am înţeles, intru. Dar cine-i Mademoiselle asta, de fapt? Cineva dinapoia unei case rivale din Jocul Umbrelor?

— Nu. Ţi-am zis deja: încetează să mai gândeşti atât de îngust.

Nu intenţiona să-i spună nimic util; asta era limpede. Convinsă că nu va obţine mare lucru, Khouri întrebă:

— Tu cine eşti?

— Carlos Manoukhian.

Asta o nelinişti mai mult decât felul cum mânuia el arma. Răspunsul fusese prea sincer. Nu era un nume fals, de acoperire. Iar acum ea îl ştia – şi bănuia că Manoukhian era în cazul cel mai fericit un fel de criminal, chiar dacă o asemenea etichetă părea ridicolă în anarhia din Oraşul Abisului –, asta însemna că plănuia s-o ucidă ulterior.

Uşa cabinei-funicular se trânti, închizându-se. Manoukhian apăsă pe un buton de pe consolă, care purjă

aerul, evacuându-l în jeturi de aburi sub cabină în vreme ce se înălţă prin intermediul unui cablu din apropiere.

— Cu ce te ocupi?

— O ajut pe Mademoiselle. (Ca şi cum asta n-ar fi fost izbitor de evident.) Noi doi avem o relaţie specială. Un trecut comun.

— Ce vrea ea de la mine?

— Aş fi crezut că se înţelege de la sine, răspunse bărbatul. Continua să ţină arma aţintită asupra ei şi cu un ochi urmărea consola de navigaţie a cabinei. Vrea să asasinezi pe cineva.

— Asta mi-e meseria.

— Da. Manoukhian zâmbi. Diferenţa este că individul acesta n-a plătit pentru a fi omorât.

Biografia, nu mai trebuia precizat, nu fusese ideea lui Sylveste. Iniţiativa îi aparţinuse celui pe care el nu l-ar fi suspectat niciodată în această privinţă. Se întâmplase cu şase luni în urmă, în decursul uneia dintre foarte puţinele ocazii când vorbise direct cu cel care-l închisese. Nils Girardieau pomenise subiectul aproape într-o doară, menţionând că era surprins că nimeni nu se gândise să-l abordeze. La urma urmelor, cei cincizeci de ani petrecuţi pe Resurgam echivalau practic cu altă viaţă, şi chiar dacă viaţa aceea era încununată acum de un epilog înjositor, cel puţin îi punea existenţa anterioară într-o perspectivă care-i lipsise în anii de pe Yellowstone.

— Biografii tăi anteriori, spusese Girardieau, au fost prea apropiaţi de evenimente, au făcut parte într-o măsură prea mare din scena socială pe care încercau s-o analizeze. Toţi erau fascinaţi fie de Calvin, fie de tine, şi din cauza claustrofobiei coloniei, nu exista spaţiu să te retragi puţin, pentru a vedea tabloul general.

— Vrei să spui că Resurgam cauzează mai puţină claustrofobie?

— Evident, nu, dar cel puţin noi ne bucurăm de avantajul distanţei, atât în timp, cât şi în spaţiu. Girardieau era un bărbat îndesat şi musculos, cu un ciuf de păr roşcat.

Recunoaşte, Dan, când te gândeşti la viaţa pe care ai dus-o pe Yellowstone, nu ţi se pare uneori că totul i s-a întâmplat altcuiva, într-un secol foarte îndepărtat de cel în care ne aflăm acum?

Sylveste fusese pe punctul de a râde dispreţuitor, atât doar că – de data aceea – constatase că era absolut de acord cu spusele lui Girardieau. Fusese un moment tulburător, ca şi cum fusese încălcată o lege fundamentală a universului.

— Tot nu înţeleg de ce ai vrea să încurajezi asta, spusese el arătând din cap spre gardianul care supraveghea conversaţia. Sau speri că poţi profita cumva de pe urma ei?

Girardieau încuviinţase.

— Pe de o parte, poate chiar cea mai mare parte, dacă vrei să ştii adevărul. Probabil că nu ţi-a scăpat atenţiei că ai rămas o figură fascinantă pentru populaţie.

— Chiar dacă majoritatea ei ar fi fascinată să mă vadă spânzurat.

— Ai dreptate, însă probabil că ar insista ca mai întâi să dea mâna cu tine… înainte de a te ajuta să sui pe eşafod.

— Şi crezi că ai putea exploata apetitul acesta?

Girardieau strânsese din umeri.

— În mod vădit, noul regim decide cine are acces la tine, iar noi deţinem de asemenea toate înregistrările tale şi materialele din arhive. În felul acesta beneficiem deja de un avantaj. Avem acces la documente din anii de pe Yellowstone, de a căror existenţă nu ştie nimeni din afara rudelor tale apropiate. Am păstra, desigur, o anumită discreţie în folosirea lor… dar am fi naivi să le ignorăm.

— Înţeleg, rostise Sylveste deoarece, brusc, totul îi devenise foarte clar. Vei folosi de fapt toate astea pentru a mă discredita, nu?

— Dacă faptele te vor discredita…

Girardieau lăsase fraza neterminată să atârne în aer.

— Când m-ai răsturnat… n-a fost suficient de bine?

— Asta s-a întâmplat acum nouă ani.

— Şi ce ar trebui să însemne asta?

— Că a trecut destul timp pentru ca oamenii să uite.

Acum au nevoie de un memento blând.

— Mai ales pentru că a apărut un curent nou de nemulţumire.

Girardieau făcuse o grimasă, ca şi cum remarca aceea ar fi fost de un prost-gust remarcabil.

— Poţi uita de Poteca Adevărată… mai ales dacă îţi închipui că ar putea fi salvarea ta. Ei nu s-ar fi mulţumit doar să te întemniţeze.

— Bine, zisese Sylveste plictisindu-se repede. Ce am eu de câştigat de aici?

— Presupui că ar fi ceva de câştigat.

— În general, da. Altfel de ce te-ai obosi să-mi vorbeşti despre asta?

— Cooperarea ar putea fi în interesul tău. Am putea lucra bineînţeles cu materialele pe care le-am confiscat, totuşi destăinuirile tale ar fi valoroase. Mai cu seamă în episoadele mai speculative.

— Dă-mi voie să sintetizez. Vrei să autorizez un atac la adresa mea? Şi nu doar să-ţi acord binecuvântarea, ci chiar să te ajut în distrugerea imaginii mele?

— Aş putea face să merite efortul. Girardieau indicase din ochi odaia micuţă în care era ţinut Sylveste. Uită-te la libertatea pe care i-am acordat-o lui Janequin, pentru a-şi continua hobby-ul cu păunii. Aş putea fi la fel de flexibil şi în cazul tău. Ai putea căpăta acces la cele mai recente materiale despre amarantini, capacitatea de comunicare cu colegii tăi, împărtăşirea ipotezelor… poate chiar şi câte o excursie ocazională în afara clădirii.

— Activitate pe teren?

— În privinţa respectivă, va trebui să mă mai gândesc. Ceva de dimensiunile acelea…

Brusc Sylveste devenise foarte conştient că Girardieau juca teatru.

— Poate fi recomandabilă o perioadă de graţie, urmase celălalt. Biografia a început să fie scrisă, dar vor dura câteva luni până voi avea nevoie de inputul tău. Poate chiar o jumătate de an. Eu propun să aşteptăm până când începi să ne dai ce ne trebuie. Vei lucra desigur cu

autoarea biografiei şi dacă relaţia va avea succes – dacă ea o va considera de succes –, atunci poate că vom fi pregătiţi să discutăm despre activitate limitată pe teren. Să discutăm! Atenţie! Nu fac nicio promisiune.

— O să încerc să-mi înfrânez entuziasmul.

— Vei mai auzi din partea mea. Vrei să mai ştii ceva înainte să plec?

— Un lucru. Ai amintit că biograful va fi o femeie. Pot să întreb despre cine e vorba?

— Bănuiesc că cineva care aşteaptă să-i fie spulberate iluziile.

Voliova lucra lângă cache, gândindu-se la arme, când un şobolan-păzitor îi căzu uşor pe umăr şi-i rosti în ureche:

— Musafiri.

Şobolanii erau o idiosincrasie a *Nostalgiei;* era foarte probabil să nu mai existe la bordul altor luminăluci. Erau doar cu puţin mai inteligenţi decât strămoşii lor sălbatici, însă utilitatea lor – care-i transforma dintr-o pacoste în ceva folositor – rezulta din faptul că erau legaţi biochimic la matricea de comandă a navei. Fiecare şobolan avea receptori şi transmiţători feromonali care-i permiteau să primească comenzi şi să transmită informaţii navei, codificate în molecule complex secretate. Ei scotoceau după deşeuri, mâncând practic orice materii organice care nu erau ţintuite locului sau care mai continuau să respire. După aceea rulau un fel de pre-procesare rudimentară în intestinele lor şi excretau granule în sistemele de reciclare mai mari. Unii fuseseră chiar echipaţi cu sintetizatoare vocale şi un lexic mic hardcablat de fraze utile, care declanşau vocalizarea când stimulii externi satisfăceau condiţii programate biochimic.

Voliova programase şobolanii s-o alerteze imediat ce începeau să proceseze detritus uman – celule epidermice moarte şi altele similare – care nu provenea de la ea. În felul acela ar fi ştiut când se trezeau alţi membri ai echipajului, chiar dacă s-ar fi aflat în cu totul alt district al navei.

— Musafiri, chiţăi iarăşi şobolanul.

— Da, te-am auzit.

Lăsă rozătorul micuţ pe punte, apoi blestemă în toate limbile pe care le ştia.

Viespea defensivă care o însoţea pe Pascale zumzăi ceva mai aproape de Sylveste, când îi receptă tonurile de stres din glas.

— Vrei să ştii despre Cei Optzeci? O să-ţi spun. Nu simt nici cea mai mică remuşcare pentru vreunul dintre ei. Toţi ştiau riscurile. Şi au fost şaptezeci şi nouă de voluntari, nu optzeci. În mod foarte convenabil, oamenii uită că al optzecilea a fost tatăl meu.

— Nu cred că-i poţi învinui pentru asta.

— Presupunând că stupiditatea este o trăsătură moştenită, atunci nu, n-aş putea s-o fac.

Sylveste încercă să se relaxeze. Era greu. La un moment dat în timpul discuţiei lor, miliţia începuse să împroaşte gaze pentru declanşarea panicii în interiorul domului. Gazele pătau lumina roşcată a zilei, apropiind-o de negru.

— Uite care-i treaba, spuse Sylveste cu glas egal, guvernul l-a preluat pe Calvin după arestarea mea. El este perfect capabil să-şi apere propriile acţiuni.

— Nu doream să te-ntreb despre acţiunile lui.

Pascale notă ceva pe compad.

— Este vorba despre ce a devenit el după aceea: simularea lui nivel-alfa. Ştiu că toate simurile alfa conţin în jur de zece la puterea optsprezece byţi de informaţie, rosti ea încercuind ceva. Înregistrările de pe Yellowstone nu sunt tocmai demne de crezare, dar am putut afla câte ceva. Am descoperit că şaizeci şi şase de alfa se aflau în baze de date orbitale din jurul lui Yellowstone: caruselele, oraşe-candelabre şi diverse limanuri Skyjack şi Ultranaute. Majoritatea se stricaseră, desigur, dar nu le va şterge nimeni. Altor zece le-am dat de urmă în arhive alterate de pe suprafaţa planetei, ceea ce înseamnă că mai lipsesc patru. Trei dintre cele patru sunt afiliate unor descendenţe familiale fie foarte sărace, fie complet stinse. A patra este

înregistrarea alfa a lui Calvin.

— Ai o concluzie la toată povestea asta? întrebă el, încercând să nu pară ca şi cum subiectul l-ar fi interesat în mod deosebit.

— Nu pot accepta pur şi simplu că simularea Calvin s-a pierdut la fel precum celelalte. Este lipsit de logică. Institutul Sylveste n-are nevoie de creditori sau de curatori care să-i păzească bijuteriile de familie. A fost una dintre cele mai bogate organizaţii de pe planetă până când a lovit epidemia. Ce s-a întâmplat atunci cu Calvin?

— Crezi că eu l-am adus pe Resurgam?

— Nu; dovezile sugerează că la momentul respectiv era deja dispărută de mult timp. De fapt, ultima menţionare clară a ei în sistem a fost cu mai bine de un secol înainte de plecarea expediţiei spre Resurgam.

— Cred că greşeşti, zise Sylveste. Verifică mai atent înregistrările şi o să vezi că simurile alfa au fost mutate într-o bază de date orbitală la sfârşitul secolul al douăzeci şi patrulea. Institutul le-a mutat după treizeci de ani, aşa că şi Calvin a fost transferat atunci. După care, în ’39 sau ’40, Institutul a fost atacat de Casa Reivich. Ei au şters miezurile de date.

— Nu, clătină din cap Pascale Am exclus cazurile acelea. Ştiu foarte bine că în anul 2390, aproximativ zece la puterea optsprezece byţi au fost mutaţi pe orbită de Institutul Sylveste, şi acelaşi volum de date a fost relocat după treizeci şi şapte de ani. Totuşi, zece la puterea optsprezece byţi nu trebuie neapărat să fie Calvin. Ar putea la fel de bine să fie zece la puterea optsprezece byţi de poezie metafizică.

— Ceea ce nu dovedeşte nimic.

Ea îi întinse compadul şi suita de căluţi-de-mare şi peşti se risipi ca un roi de licurici.

— Nu, dar cu siguranţă pare suspect. De ce ar fi dispărut simurile alfa cam în perioada când tu te-ai dus la Linţolieri, dacă cele două evenimente n-ar fi asociate?

— Vrei să zici că aş avea o legătură cu asta?

— Mutările ulterioare de date puteau să fi fost simulate

de cineva din organizaţia Sylveste. Tu eşti suspectul evident.

— Un motiv nu tocmai corect.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, rosti ea luându-şi iarăşi compadul în poale. Sunt sigură că o să mă gândesc la unul.

La trei zile după ce şobolanul-păzitor o avertizase despre trezirea echipajului, Voliova se simţi suficient de pregătită să dea ochii cu ei. Nu aşteptase niciodată cu mult entuziasm momentul acela, pentru că, deşi nu-i displăcea tovărăşia altor oameni, nici nu avusese vreodată dificultăţi în adaptarea la solitudine. Însă acum situaţia era mai proastă. Nagorni murise şi ceilalţi erau deja perfect conştienţi de asta.

Neţinând seama de şobolani şi de Nagorni, nava transporta acum şase oameni. Cinci, dacă optai să nu-l incluzi pe Căpitan. Şi de ce să-l fi inclus pe el, când – cel puţin din punctul de vedere al restului echipajului – nu era capabil nici măcar de conştiinţă, cu atât mai puţin de comunicare? Îl mai duceau cu ei doar pentru că sperau că-l vor putea însănătoşi. Centrul real de putere al navei îl constituia Triumviratul: Yuuji Sajaki, Abdul Hegazi şi – desigur – Voliova însăşi. Sub Triumvirat se găseau alţi doi membri, de rang egal: Kjarval şi Sudjic, himerici care se alăturaseră recent navei. În cele din urmă – rangul cel mai de jos dintre toate – era Tunarul-şef, rolul pe care-l avusese Nagorni. După moartea lui, poziţia aceea deţinea o anume potenţialitate, ca un tron vacant.

În perioadele lor active, ceilalţi membri ai echipajului obişnuiau să se menţină în districte bine definite ale navei, lăsând restul în seama Voliovei şi maşinilor ei. Potrivit timpului navei, acum era dimineaţă; aici sus, în nivelurile echipajului, luminile continuau să urmeze un şablon diurn, programat pentru ziua de douăzeci şi patru de ore. Voliova merse întâi în sala de refrisomn şi o găsi pustie; toate sarcofagele, mai puţin unul, erau deschise. Acela îi aparţinea bineînţeles lui Nagorni. După ce-i reataşase capul, ea îi plasase corpul în sarcofagul pe care-l activase.

Ceva mai târziu, defectase unitatea, astfel încât să ducă la încălzirea lui Nagorni. El fusese deja mort, dar acum ar fi fost necesar un patolog iscusit pentru a mai depista asta. În mod clar, echipajul nu fusese deloc înclinat să-l examineze îndeaproape.

Voliova se gândi din nou la Sudjic. O vreme Sudjic şi Nagorni fuseseră apropiaţi. N-ar fi fost deloc inspirat s-o subestimeze.

Părăsi sala de refrisomn, exploră câteva locuri probabile de reunire şi se pomeni intrând în una din păduri, navigând prin desişuri imense de vegetaţie moartă până se apropie de o zonă unde lămpile UV încă mai ardeau. Merse către o poieniţă, coborând nesigură scara rustică din lemn care ducea pe punte. Luminişul era de-a dreptul idilic, cu atât mai mult acum, când restul pădurii era lipsit de viaţă. Raze de lumină solară galbenă străpungeau bolta mişcătoare de palmieri de deasupra. În depărtare se auzea o cascadă, care alimenta o lagună cu pereţi abrupţi. Papagali din diverse specii planau ocazional dintr-un arbore în altul sau cârâiau zgomotos de pe ramurile pe care stăteau cocoţaţi.

Voliova scrâşni din dinţi, detestând artificialitatea locului.

Cei patru membri ai echipajului mâncau micul dejun în jurul unei mese lungi din lemn, ticsită cu pâine, fructe, felii de carne şi brânză, suc de portocale şi cafea. De cealaltă parte a poieniţei, proiecţiile holografice ale doi călăreţi se străduiau din răsputeri să se spintece reciproc.

— Bună dimineaţa, rosti ea păşind de pe scară pe iarba acoperită cu rouă autentică. Bănuiesc că n-a mai rămas cafea?

Ei ridicară ochii şi unii se răsuciră pe scaune ca s-o privească. Le înregistră reacţiile, când tacâmurile zăngăniră discret pe masă, iar trei dintre ei murmurară saluturi şoptite. Sudjic nu zise absolut nimic şi numai Sajaki vorbi.

— Mă bucur să te văd, Ilia. Îi întinse o farfurie de pe masă. Vrei nişte grep?

— Mulţumesc. Poate că da.

Păşi spre ei şi luă farfuria; fructul scânteia de zahăr. În mod deliberat, se aşeză între celelalte două femei, Sudjic şi Kjarval. Ambele aveau actualmente pielea neagră şi spână, cu excepţia încâlcelilor de codiţe împletite care le irupeau din creştet. Codiţele acestea erau importante pentru Ultranauţi, deoarece simbolizau numărul de episoade de refrisomn prin care trecuseră; de câte ori aproape că sărutaseră viteza luminii. Cele două femei li se alăturaseră după ce propria lor navă fusese piratată de echipajul Voliovei. Ultranauţii comercializau loialitatea cu aceeaşi uşurinţă cu care făceau negoţ cu gheaţă de apă, monopoluri şi datele pe care le foloseau ca valută. Ambele erau himerice evidente, cu toate că transformările le erau modeste prin comparaţie cu Hegazi. Braţele lui Sudjic dispăreau mai jos de coate în mănuşi din bronz elaborat gravate, încrustate cu ferestre din bronz aurit ce arătau holograme care se schimbau întruna şi unghii din diamant, proiectate din degetele prea subţiri ale simulărilor mâinilor ei. Majoritatea corpului lui Kjarval era organic, însă ochii îi erau elipse feline roşii, haşurate, iar nasul turtit nu avea nări, ci doar aperturi diagonale fine, ca şi cum ar fi fost parţial adaptată la o existenţă acvatică. Nu purta haine, dar cu excepţia ochilor, nărilor, gurii şi urechilor, pielea îi era lipsită de pliuri, ca un înveliş atotcuprinzător de neopren de culoarea abanosului. Sânii ei nu aveau sfârcuri; degetele îi erau elegante, însă fără unghii, iar cele de la picioare erau doar sugestii vagi, ca şi cum ar fi fost realizată de un sculptor nerăbdător să înceapă alt proiect. Când Voliova se aşeză, Kjarval o privi cu o indiferenţă puţin prea studiată ca să fie autentică.

— Mă bucur să te avem alături de noi, rosti Sajaki. Ai fost foarte ocupată cât timp am dormit. S-a întâmplat ceva important?

— Una şi alta.

— Interesant, surâse Sajaki. Una şi alta. Oare între „una” şi „alta” ai observat ceva care ar putea arunca vreo lumină asupra morţii lui Nagorni?

— M-am întrebat unde era Nagorni. Acum mi-ai răspuns la întrebare.

— Dar tu n-ai răspuns la întrebarea mea.

Voliova muşcă din grep.

— Ultima dată când l-am văzut era viu. Habar nu am… că veni vorba, cum a murit?

— Unitatea lui de refrisomn l-a încălzit prematur. Au urmat diverse procese bacteriologice. Nu cred că-i nevoie să intrăm în detalii, nu?

— În niciun caz la micul dejun.

Era clar că nu-l examinaseră aproape: dacă ar fi făcut-o, ar fi observat rănile din cauza cărora murise, deşi ea încercase să le camufleze.

— Îmi cer scuze, o privi Voliova pe Sudjic. N-am vrut să fie o lipsă de respect.

— Bineînţeles că nu, încuviinţă Sajaki şi rupse în două o bucată de pâine.

O fixă pe Sudjic cu ochii lui elipsoidali apropiaţi, aşa cum s-ar fi uitat la un câine turbat. Dispăruseră tatuajele pe care şi le aplicase cât timp se infiltrase printre Skyjackii de pe Hering, dar, în ciuda tratamentelor pe care le primise în refrisomn, îi rămăseseră linii fine albe. Voliova se gândi că era posibil ca Sajaki să-şi fi instruit maşmedele să păstreze o urmă a aventurilor lui printre heringi; un trofeu al câştigurilor economice pe care le smulsese de la ei.

— Sunt sigur, rosti el, c-o putem absolvi pe Ilia de orice responsabilitate pentru moartea lui Nagorni – nu-i aşa, Sudjic?

— De ce ar trebui s-o învinuim pe ea pentru un accident? replică Sudjic.

— Exact. Şi cu asta cazul este închis.

— Nu tocmai, zise Voliova. Poate că nu-i momentul cel mai potrivit ca să ridic chestiunea, dar… Tăcu o secundă, după care reluă: Vreau să spun că aş dori să-i extrag implanturile din cap, dar, chiar dacă mi s-ar permite, probabil că ar fi defecte.

— Nu poţi face altele noi? întrebă Sajaki.

— Ba da, dacă o să am timp, răspunse ea pe un ton resemnat. Voi avea nevoie şi de un nou recrut.

— Când o s-ajungem pe orbita lui Yellowstone, spuse Hegazi, o să poţi căuta pe cineva pe-acolo, nu?

Cavalerii continuau să se lupte de cealaltă parte a poieniţei, dar nimeni nu era foarte atent acum la ei, deşi unul părea să aibă dificultăţi cu o săgeată care-i pătrunsese prin vizieră.

— Sunt sigur că va apărea cineva corespunzător, încuviinţă Voliova.

Aerul rece din casa lui Mademoiselle era cel mai curat pe care-l respirase Khouri de când sosise pe Yellowstone. Ceea ce de fapt nu spunea mare lucru. Curat, dar nu parfumat. Izurile sugerau iod, varză şi clor, semănând mai degrabă cu cele pe care şi le amintea din cortul-spital de pe Atuul lui Sky, ultima dată când îl văzuse pe Fazil.

Cabina-funicular a lui Manoukhian îi purtase peste oraş, printr-un apeduct parţial inundat aflat imediat sub suprafaţă. Ajunseseră într-o cavernă subterană, unde Manoukhian o împinsese pe Khouri într-un lift, care suise cu o viteză care înfundase urechile femeii. Liftul îi adusese în holul acesta întunecos, care năştea ecouri. Mai mult ca sigur, era doar un truc de acustică, însă Khouri simţea că ar fi pătruns într-un gigantic mausoleu neluminat. Deasupra pluteau ferestre filigranate, dar lumina care răzbătea prin ele era slabă şi difuză, ca a miezului nopţii. Efectul era neliniştitor în chip subtil, ţinând seama că afară era încă zi.

— Lui Mademoiselle nu-i place lumina zilei, rosti Manoukhian fără să se oprească.

— Nu mai spune! Ochii femeii începuseră să se adapteze la obscuritate şi distingea deja obiecte masive prin hol. Tu nu eşti de pe planeta asta, nu-i aşa?

— În cazul ăsta, suntem doi.

— Şi pe tine te-a adus aici tot o eroare birocratică?

— Nu tocmai.

Khouri putea spune că Manoukhian se gândea la

detaliile pe care le putea destăinui şi conchise că aceea era slăbiciunea lui. Pentru un asasin sau ce o fi fost, îi plăcea să vorbească prea mult. Drumul lor însemnase un monolog de lăudăroşenii şi fanfaronade despre aventurile lui în Oraşul Abisului, pe care le-ar fi ignorat cu desăvârşire, dacă ar fi provenit din partea altcuiva decât bărbatul acesta sigur pe sine, cu accent străin şi armă camuflată. Însă în cazul lui, îngrijorător era că multe dintre ele puteau fi adevărate.

— Nu, repetă Manoukhian; dorinţa de a povesti triumfase în mod clar asupra instinctelor profesionale care-l îndemnau să tacă. Nu, n-a fost o eroare birocratică. A fost totuşi un gen de eroare… oricum, un accident.

Obiectele masive erau foarte numeroase. Era dificil să le distingă formele generale, însă toate se găseau pe piloni subţiri ce se ridicau din postamente negre. Unele păreau secţiuni din găoci sparte, pe când altele aduceau mai degrabă cu porţiuni delicate de corali-creier. Toate străluceau metalic şi păreau incolore în lumina slabă din hol.

— Ai suferit un accident?

— Nu… nu eu. Ea a suferit, Mademoiselle. Aşa ne-am întâlnit. Ea era… de fapt, n-ar trebui să-ţi spun nimic din toate astea. Dacă află că ţi-am zis, sunt ca şi mort. E destul de uşor să scapi de cadavre în Mulci. Apropo, ştii ce-am găsit chiar ieri? N-o să-ţi vină să crezi, dar să fiu al dracului dacă n-am găsit o întreagă…

Manoukhian reîncepu laudele de sine. Khouri atinse cu degetele o sculptură şi-i simţi textura metalică rece. Muchiile erau foarte ascuţite. Parcă ea şi Manoukhian erau doi iubitori de artă care se strecuraseră pe furiş într-un muzeu în toiul nopţii. Sculpturile lăsau impresia că aşteptau ceva… totuşi, nu cu rezerve infinite de răbdare.

În mod incredibil, era extrem de recunoscătoare pentru tovărăşia bărbatului.

— Ea le-a făcut? întrebă Khouri, întrerupându-l.

— Poate că da. Caz în care ai putea spune c-a suferit pentru arta ei. Manoukhian se opri şi o atinse pe umăr.

Bun! Vezi scara aia?

— Bănuiesc că vrei să urc pe ea.

— Ai început să-nveţi.

O apăsă uşor cu arma între omoplaţi – doar pentru a-i reaminti că nu dispăruse.

Prin hubloul din peretele de lângă cabina mortului, Voliova putea vedea o planetă gigantică gazoasă de culoare portocaliu-roşcat; polul ei sudic, adumbrit, pâlpâia de furtuni aurorale. De acum intraseră mult în sistemul Epsilon Eridani, sosind sub un unghi foarte ascuţit faţă de ecliptică. Yellowstone se găsea la numai câteva zile depărtare; deja se aflau la minute-lumină de traficul local, strecurându-se prin păienjenişul de comunicaţii pe o rază vizuală ce lega toate habitatele sau navele majore din sistem. Şi propria lor navă se schimbase. Prin acelaşi hublou, putea zări doar partea frontală a unui motor Agregat. Motoarele îşi retrăseseră automat căuşele, când nava coborâse sub viteza statoreactoare, şi-şi alteraseră subtil formele pentru modul intrasistem, iar botul de absorbţie se închisese ca o floare în amurg. Cumva motoarele continuau să producă impuls, dar sursa masei de reacţie sau a energiei necesare accelerării continua să fie alt mister al tehnologiei Agregate. Probabil că exista o limită a timpului cât puteau funcţiona aşa, altfel n-ar mai fi fost niciodată necesar să dragheze spaţiul în căutare de combustibil în modul de croazieră interstelar…

Mintea ei rătăcea, încercând să se concentreze pe orice, mai puţin asupra problemei curente.

— Cred că ne va face necazuri, rosti ea. Necazuri serioase.

— Nu, dacă am descifrat-o corect, surâse Sajaki. Sudjic mă cunoaşte foarte bine şi ştie că nu m-aş obosi s-o mustru dacă ar acţiona împotriva unui membru al Triumviratului. Nu i-aş acorda nici măcar luxul de a părăsi nava după ce ajungem la Yellowstone. Aş ucide-o pur şi simplu.

— Asta ar fi niţel cam excesiv.

Tonul Voliovei fusese firav şi se detestă pentru asta, dar

aşa se simţea.

— Nu-i vorba că n-aş înţelege-o. La urma urmelor, Sudjic n-a avut nimic personal împotriva mea, până am… până la moartea lui Nagorni. Dacă ar întreprinde ceva, n-ai putea doar s-o pedepseşti?

— Nu merită efortul, zise Sajaki. Dacă şi-a pus în minte să-ţi facă ceva, nu se va opri la şicane mărunte. Dacă aş pedepsi-o, ar găsi o cale prin care să-ţi facă rău permanent. Uciderea ei ar fi unica opţiune rezonabilă. Mă surprinde însă că-i înţelegi comportamentul. Nu te-ai gândit că-i posibil ca unele dintre problemele lui Nagorni s-o fi contaminat?

— Mă-ntrebi dacă o cred în toate minţile?

— Nu contează. Ea nu va acţiona împotriva ta – ai cuvântul meu în privinţa asta. Sajaki făcu o pauză. Putem încheia subiectul? Nagorni mi-a fost de-ajuns pentru viaţa asta.

— Ştiu exact ce simţi.

Era la câteva zile după prima ei întâlnire cu echipajul. Stăteau lângă uşa cabinei mortului, la nivelul 821, şi se pregăteau să intre. Locul rămăsese sigilat după moartea lui Nagorni şi nici Voliova nu intrase acolo, temându-se să nu deranjeze ceva care ar fi putut-o trăda.

Ea rosti în brăţară:

— Dezactivare interdicţie de securitate, cabina personală a Tunarului-şef Boris Nagorni, autorizaţie Voliova.

Uşa se deschise în faţa lor, lăsând să iasă un val palpabil de aer rece.

— Trimite-i înăuntru, spuse Sajaki.

Servitorii înarmaţi avură nevoie de numai câteva minute ca să scaneze interiorul şi să confirme că nu existau riscuri evidente. Ar fi fost desigur improbabil, deoarece Nagorni nu intenţionase bineînţeles să moară atunci când aranjase Voliova. Însă cu personaje ca el, nu puteai fi sigur niciodată.

Intrară în cabina în care servitorii activaseră deja luminile.

Ca majoritatea psihopaţilor pe care-i cunoscuse femeia, Nagorni păruse întotdeauna perfect mulţumit cu un spaţiu personal redus. Cabina lui era în mod clar mai strâmtă decât a ei şi înăuntru domnea o ordine pretenţioasă, ca reversul unui poltergeist. Majoritatea obiectelor – nu erau multe – fuseseră fixate cu grijă şi de aceea nu se clintiseră la manevrele navei când îl ucisese Voliova.

Sajaki rânji şi ridică o mânecă la nas.

— Ce mai miroase!

— E borş. De sfeclă. Cred că Nagorni se dădea în vânt după el.

— Adu-mi aminte să nu-l încerc!

Sajaki închise uşa în urma lor.

Aerul avea o răceală reziduală. Termometrele anunţau că era temperatura camerei, dar se părea că moleculele dinăuntru purtau amprenta lunilor de frig. Aspectul spartan al interiorului nu perturba răceala. Comparativ, cabina Voliovei părea opulentă şi luxoasă. Nu pentru că Nagorni ar fi neglijat să-şi personalizeze spaţiul, ci pentru că eşuase atât de jalnic potrivit standardelor normale, încă eforturile lui se contraziceau şi făceau ca încăperea să pară chiar mai deprimantă decât dacă ar fi fost goală.

Iar sicriul nu îmbunătăţea cu nimic imaginea generală.

Obiectul acela fusese singurul nefixat din cabină când Voliova îl omorâse pe Nagorni. Continua să fie intact. Totuşi, femeia simţea că stătuse cândva vertical, dominând camera cu o grandoare de premoniţie înfricoşătoare. Era uriaş şi făcut probabil din fier. Avea culoarea abanosului şi absorbea lumina ca suprafaţa unui cuib al Linţolierilor. Feţele îi fuseseră sculptate în basoreliefuri prea complexe pentru a-şi dezvălui toate secretele la o simplă privire. Voliova privi în tăcere. „Încerci să spui”, gândi ea, „că Boris Nagorni a fost capabil de aşa ceva?”

— Yuuji-san, rosti femeia, nu-mi place asta deloc.

— Nu pot să te învinovăţesc.

— Ce fel de nebun e cel care-şi face propriul coşciug?

— Unul foarte dedicat, aş zice. Iată-l însă aici şi este probabil singura incursiune în mintea lui de care

dispunem. Ce părere ai despre ornamente?

— Fără îndoială sunt o proiecţie a psihozei lui, o concretizare. Acum când Sajaki impunea calmul, ea luneca în subordonare. Ar trebui să studiez imagistica, poate cămi dă idei.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Vreau să zic pentru a nu repeta aceeaşi greşeală.

— Prudent, încuviinţă Sajaki.

Îngenunche şi trecu degetul arătător înmănuşat peste suprafaţa tifdruc rococo.

— Suntem foarte norocoşi că n-ai fost silită să-l ucizi, în cele din urmă.

— Da, zise ea şi-l privi cu atenţie. Dar ce părere ai tu despre ornamente?

— Aş dori să ştiu cine sau ce a fost Hoţul-Soarelui, răspunse el atrăgându-i atenţia asupra cuvintelor respective, gravate în chirilică pe sicriu. Înseamnă ceva pentru tine? Mă refer desigur în cadrul psihozei lui. Ce însemna asta pentru Nagorni?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Dă-mi voie, atunci, să risc o ipoteză. Aş zice că în imaginaţia lui Nagorni, Hoţul-Soarelui a reprezentat pe cineva din experienţa lui, iar aici văd două posibilităţi evidente.

— Fie el însuşi, fie eu, zise Voliova ştiind că Sajaki nu putea fi uşor distras. Da, asta-i evident… totuşi, nu ne ajută cu nimic.

— Eşti absolut sigură că nu l-a menţionat niciodată pe Hoţul-Soarelui?

— Mi-aş fi amintit aşa ceva.

Ceea ce era destul de adevărat. Şi bineînţeles că-şi amintea: Nagorni scrisese cuvintele acelea pe peretele cabinei ei cu propriul lui sânge. Denumirea nu însemna nimic pentru ea, dar nu-i era nefamiliară. Către sfârşitul neplăcut al relaţiei lor profesionale, bărbatul aproape că nu vorbise despre nimic altceva. Visele îi erau ticsite de Hoţul-Soarelui şi – ca toţi paranoicii – vedea dovezi ale activităţii sale răuvoitoare în majoritatea fleacurilor banale

de zi cu zi. Când una dintre luminile navei se defecta inexplicabil sau un lift îl aducea la nivelul greşit, era mâna Hoţului-Soarelui. Niciodată o simplă defecţiune, ci întotdeauna dovada unor maşinaţiuni deliberate ale unei entităţi din culise pe care numai Nagorni o putea detecta. Voliova ignorase în mod stupid semnele acelea. Sperase – de fapt, aproape că ajunsese să se roage – ca fantoma lui să se întoarcă în iadul subconştientului bărbatului. Însă Hoţul-Soarelui rămăsese cu Nagorni, iar dovada era sicriul de pe podea.

Da… aşa ceva şi-ar fi amintit.

— Sunt sigur, încuviinţă Sajaki cunoscător şi-şi îndreptă iar atenţia la gravuri. Cred că mai întâi ar trebui să facem o copie după desenele astea. Ele ne pot ajuta, dar blestematul ăsta de efect Braille nu-i uşor de distins cu ochii. Ce crezi că pot fi astea? Trecu palma peste un fel de şablon radial. Aripi de păsări? Sau raze de lumină solară care vin de sus? Mie-mi par mai degrabă aripi de păsări. De ce oare ar fi fost el obsedat de aripi de păsări? Şi ce fel de limbă poate fi asta?

Voliova privi, însă complexitatea întortocheată a sicriului o copleşea. Nu că ar fi fost neinteresată – câtuşi de puţin! Dorea însă obiectul numai pentru ea, iar pe Sajaki cât mai departe posibil. Aici existau prea multe dovezi ale adâncimilor în care se afundase mintea lui Nagorni.

— Cred că merită mai multe studii, rosti ea prudent. Ai spus „mai întâi”. Ce intenţionezi să faci după ce realizăm o copie?

— Aş fi crezut că e evident.

— Să distrugi blestemăţia.

Sajaki zâmbi.

— Fie s-o distrug, fie să i-o dau lui Sudjic. Personal însă aş înclina spre distrugerea ei. Ştii, nu-i recomandabil să ţii sicrie în navă. Mai ales pe unele artizanale.

Treptele suiau la nesfârşit. După un timp – după ce ajunsese cu numărătoarea la două sute –, Khouri le pierdu şirul. Dar tocmai când simţea că genunchii i se vor înmuia,

scara ajunse brusc la capăt şi înaintea ei apăru un coridor foarte lung şi alb, ai cărui pereţi erau o succesiune de arcade uşor adâncite. Efectul era similar cu statul într-un portic sub lumina lunii. Porni pe pardoseala care năştea ecouri, până ajunse la uşile duble din capătul coridorului. Erau ornamentate cu cartuşe organice negre, în care era inserată sticlă pastelat colorată. Lumină de culoarea lavandei se revărsa prin ele din încăperea de după uşi.

În mod evident, ajunsese la destinaţie.

Era perfect posibil ca aceasta să fie un soi de capcană şi ca trecerea prin uşă să însemne o formă de sinucidere. Însă întoarcerea nu reprezenta o opţiune; în ciuda farmecului său, Manoukhian avusese grijă să repete asta în mod răspicat. Aşa că Khouri apăsă pe clanţă şi intră. Ceva din aerul dinăuntru îi gâdilă plăcut nasul, un parfum floral care anula goliciunea din restul casei. Aroma o făcu să se simtă nespălată, deşi trecuseră doar câteva ore de când Ng o trezise şi-i spusese să se ducă şi să-l ucidă pe Taraschi. Între timp acumulase mizerie cât pentru o lună de la ploaia din Oraşul Abisului, peste care se adăugase propria ei transpiraţie şi teamă.

— Văd că Manoukhian a izbutit să te aducă aici într-o singură bucată, rosti un glas de femeie.

— Pe mine sau pe el?

— Pe amândoi, draga mea, zise vorbitoarea invizibilă. Reputaţiile voastre sunt la fel de formidabile.

Înapoia ei uşile duble se închiseră cu un clinchet. Khouri începu să privească în jur; nu era deloc uşor în lumina roz stranie din încăpere. Spaţiul avea forma unui ceainic, cu două ferestre ca nişte ochi, acoperite de jaluzele, amplasate într-un perete concav.

— Bun sosit în reşedinţa mea! urmă vocea. Fă-te comodă, te rog!

Khouri se apropie de ferestrele cu jaluzele. Într-o parte a lor se afla o pereche de sarcofage de refrisomn, strălucind ca nişte peştişori cromaţi. Una dintre unităţi era sigilată şi funcţiona, pe când cealaltă era deschisă; o crisalidă pregătită să cuprindă fluturele.

— Unde mă aflu?

Jaluzelele se deschiseră.

— Acolo unde ai fost mereu, zise Mademoiselle.

Privea peste Oraşul Abisului, dar locul acesta era mai sus de oricare altul pe care-l cunoscuse Khouri vreodată. Se găsea deasupra Plasei de Ţânţari, poate la cincizeci de metri de suprafaţa ei pătată. Oraşul se întindea sub Plasă ca o fantastică creatură marină ghimpată şi conservată în formol. Nu avea habar unde era; doar sigur în una dintre cele mai înalte clădiri din oraş; una despre care ea bănuise probabil că ar fi fost nelocuită.

Mademoiselle rosti:

— Eu numesc locul acesta Château des Corbeaux – Castelul Corbilor – pentru că este atât de negru. Ai văzut asta, desigur.

— Ce doreşti? întrebă Khouri direct.

— Să faci ceva pentru mine.

— Toată chestia asta a fost doar pentru atât? A trebuit să mă răpeşti sub ameninţarea cu arma doar pentru a-mi cere să fac ceva pentru tine? Nu puteai folosi canalele obişnuite?

— Nu este ceva obişnuit.

Khouri arătă din cap spre unitatea refrisomn deschisă.

— Care-i rolul ei?

— Să nu-mi spui că te alarmează. La urma urmelor, aşa ai sosit în lumea noastră.

— Am întrebat doar ce înseamnă.

— Totul, la momentul potrivit. Vrei, te rog, să te întorci?

Khouri auzi înapoia ei un zgomot uşor de maşinării, similar cu deschiderea unui fişet.

În cameră intrase palanchinul unui ermetic. Sau fusese aici de la bun început, camuflat cu abilitate? Era negru şi unghiular ca un metronom, lipsit de ornamente şi cu exterior sudat grosolan. Nu avea apendice sau senzori evidenţi, iar micul monoclu pentru vedere încastrat în latura frontală era întunecat precum ochiul unui rechin.

— De acum eşti fără îndoială familiarizată cu cei ca mine, rosti glasul dinspre palanchin. Nu fi tulburată!

— Nu sunt, răspunse Khouri.

Însă minţea. Cutia aceasta avea ceva tulburător; o trăsătură pe care n-o percepuse niciodată în prezenţa lui Ng şi a celorlalţi ermetici pe care-i cunoscuse. Poate că de vină era austeritatea palanchinului sau senzaţia – absolut subliminală – că era foarte rar neocupat. La asta se adăuga dimensiunea mică a vizorului şi impresia că înapoia opacităţii lui întunecate exista ceva monstruos.

— Nu-ţi pot răspunde la toate întrebările acum, zise Mademoiselle. Este totuşi evident că nu te-am adus aici doar pentru a-mi vedea starea. Iată! Poate că asta va fi cumva de ajutor.

O siluetă se materializă treptat lângă palanchin, imaginată de aparatele din încăpere.

Era o femeie, bineînţeles, tânără, dar purtând în mod paradoxal genul de haine pe care nimeni nu le mai purtase pe Yellowstone după declanşarea epidemiei; era îmbrăcată în entoptice ce se învolburau. Părul negru îi era pieptănat spre spate, lăsând dezvelită fruntea nobilă, şi era prins într-un pieptene întreţesut cu lumini. Rochia albastru-electric îi lăsa umerii goi şi cobora într-un decolteu îndrăzneţ. Când ajungea la podea, se înceţoşa în neant.

— Aşa am fost, rosti imaginea. Înainte de mizerie.

— Mai poţi să fii aşa?

— Riscul de a părăsi palanchinul este prea mare… chiar şi în sanctuarele ermeticilor. Nu am încredere în precauţiile lor.

— De ce m-ai adus aici?

— Manoukhian nu ţi-a explicat totul?

— Nu tocmai. În principal mi-a explicat doar că n-ar fi bine pentru sănătatea mea să nu-l urmez.

— Câtă indelicateţe din partea lui! Trebuie totuşi să recunosc că a fost o descriere corectă. Un surâs tulbură calmul chipului alb al femeii. Tu care crezi c-au fost motivele pentru care te-am adus aici?

Khouri ştiu că, indiferent ce se va întâmpla în continuare, ea văzuse prea multe pentru a reveni la viaţa normală din oraş.

— Sunt o asasină profesionistă. Manoukhian m-a văzut în acţiune şi mi-a spus că eram pe măsura reputaţiei mele. De aceea – poate că mă grăbesc să trec la concluzii – mă gândesc că poate vrei să ucid pe cineva.

— Da, foarte bine. Imaginea încuviinţă din cap. Manoukhian ţi-a spus însă că nu va fi la fel ca restul contractelor tale?

— A menţionat o deosebire importantă, da.

— Şi ea te-ar tulbura? Mademoiselle o studie atent. Interesant, nu? Ştiu foarte bine că ţintele tale obişnuite sunt de acord să fie asasinate înainte de a porni în urmărirea lor. Ele o fac totuşi, convinse că vor scăpa probabil de tine şi vor supravieţui pentru a se făli cu asta. Când le prinzi însă, mă îndoiesc că multe dintre ele acceptă situaţia cu uşurinţă.

Khouri se gândi la Taraschi.

— Aşa este, de obicei n-o acceptă. De obicei mă imploră să n-o fac, încearcă să mă mituiască… genul ăsta de lucruri.

— Şi?

Ea ridică din umeri.

— Îi omor, oricum.

— Atitudinea unui adevărat profesionist. Ai fost soldat, Khouri?

— Cândva. Nu mai voia să se gândească la asta. Ce mai ştii despre cele ce mi s-au întâmplat?

— Destule. Că şi soţul tău era soldat – se numea Fazil – şi că aţi luptat împreună pe Atuul lui Sky. După care s-a întâmplat ceva. O eroare birocratică. Ai fost îmbarcată într-o navă cu destinaţia Yellowstone. Nimeni nu şi-a dat seama de greşeală decât după ce ai fost trezită aici, după douăzeci de ani. Era deja prea târziu ca să mai revii pe Atuul lui Sky, chiar dacă ai fi ştiut că Fazil mai era în viaţă. Până te-ai fi întors, el ar fi fost cu patruzeci de ani mai bătrân.

— Acum ştii de ce dorm liniştită nopţile, deşi am ajuns o asasină.

— Nu, dar îmi pot imagina ce ai simţit. Că nu datorezi

nicio favoare universului… şi niciunui locuitor al său.

Khouri înghiţi un nod.

— Pentru aşa ceva, nu-ţi trebuie însă un fost soldat. N-ai nevoie nici măcar de mine. Nu ştiu pe cine vrei să ucizi, dar există tipi mult mai pricepuţi decât mine. Sigur că da, sunt bună, ratez doar un glonţ din douăzeci, dar cunosc pe unii care ratează unul din cincizeci.

— Tu corespunzi nevoilor mele din alt punct de vedere. Am nevoie de cineva care să fie de acord să părăsească oraşul. Silueta făcu un semn cu bărbia către sarcofagul pentru refrisomn deschis. Iar prin asta mă refer la o călătorie lungă.

— În afara sistemului.

— Da. Vocea era răbdătoare şi de matroană, ca şi cum cadrul general al acestei conversaţii fusese repetat de zeci de ori. Mai precis, pe o distanţă de douăzeci de ani-lumină. Până la Resurgam.

— Nu pot spune că am mai auzit numele ăsta.

— Aş fi fost neliniştită, dacă l-ai fi auzit.

Mademoiselle întinse palma stângă şi un glob micuţ se materializă la câţiva centimetri deasupra ei. Planeta era cenuşie ca moartea; nu existau oceane, râuri sau vegetaţie. Doar o peliculă de atmosferă – vizibilă sub forma unui arc fin în apropierea orizontului – şi două calote glaciare alb-murdar sugerau că ar fi fost altceva decât un satelit natural, fără aer.

— Nu este nici măcar una dintre coloniile mai noi, continuă imaginea holografică, oricum, nu ceea ce noi am numi „colonie”. Pe toată planeta nu există decât câteva avanposturi de cercetare micuţe. Până recent, Resurgam n-a avut absolut nicio importanţă, dar situaţia s-a schimbat. Mademoiselle tăcu, părând să-şi adune gândurile, poate întrebându-se cât de mult să dezvăluie în etapa aceasta. Pe Resurgam a sosit cineva… un bărbat pe nume Sylveste.

— Nu-i un nume foarte comun.

— Atunci cunoşti statutul clanului său pe Yellowstone. Bun! Asta simplifică enorm problema. Nu vei avea greutăţi

în a-l găsi.

— Însă nu ajunge să-l găsesc, aşa-i?

— Exact, încuviinţă Mademoiselle. Prinse brusc globul cu mâna şi-l strivi între degetele printre care curseră firişoare de praf. O să mai ai multe lucruri importante de făcut.

4

Caruselul Noua Brazilie, Yellowstone, Epsilon Eridani, 2546

Voliova debarcă din naveta luminălucii şi-l urmă pe triumvirul Hegazi prin tunelul de ieşire. Trecând prin îmbinări contorsionate, tunelul îi aduse la butucul cu gravitaţie zero al unei săli de tranzit sferice din centrul caruselului.

Toate tulpinile desprinse din omenire se aflau acolo; o explozie ameţitoare de culori ce pluteau în imponderabilitate ca un banc de peşti tropicali cuprinşi de frenezia hrănirii. Ultranauţi, Skyjack, Agregaţi, demarhişti, traderi locali, pasageri intrasistem, paraziţi, mecanici, toţi urmând traiectorii ce păreau complet aleatorii, dar care nu intrau niciodată în coliziune, indiferent cât de periculos de mult s-ar fi apropiat. Unii – cărora le permitea planul corpului – aveau aripi diafane cusute sub mâneci sau ataşate direct de piele. Cei mai puţin aventuroşi se descurcau cu unităţi de direcţionare plate sau îşi îngăduiau să fie traşi de miniremorchere închiriate. Servitori personali zburau prin mulţime, purtând bagaje şi costume spaţiale pliate, în timp ce maimuţe capucin în livrele scotoceau după resturi, vârând cele găsite în pungi marsupiale aflate sub piept. Muzică chinezească pătrunzătoare, sunând pentru urechile necunoscătoare ale Voliovei ca nişte clopoţei de vânt puşi în mişcare de o briză iubitoare de disonanţe. La mii de kilometri mai jos, Yellowstone era un fundal galben-maroniu ameninţător pentru toate activităţile acestea.

Voliova şi Hegazi ajunseră în partea opusă a sferei de tranzit şi trecură printr-o membrană permeabilă pentru materie, pătrunzând într-o zonă vamală: altă sferă cu gravitaţie zero, cu peretele acoperit de arme autonome ce urmăreau fiecare sosire. Volumul central era umplut de bule transparente cu diametrul de trei metri, deschise

după bisectoare ecuatoriale. Percepându-i pe nou-veniţi, două bule plutiră prin aer şi se închiseră în jurul lor.

În bula Voliovei era un servitor mic, de forma unui coif japonez Kabuto, de sub marginea căruia ieşeau senzori şi dispozitive de citire. Femeia simţi o furnicătură neurală când obiectul o sondă, de parcă cineva rearanjase graţios flori în mintea ei.

— Detectez structuri lingvistice reziduale rusiş, totuşi determin că norte modernă este limba ta standard. Este suficient pentru procesare birocratică?

— Da, zise Voliova iritată că obiectul îi detectase limba nativă.

— Atunci voi continua în norte. Cu excepţia sistemelor de mediere refrisomn, nu detectez implanturi cerebrale sau dispozitive pentru modificarea perceptuală exosomatică. Soliciţi împrumutul unui implant înainte de continuarea acestui interviu?

— Vreau doar un ecran şi o faţă.

— Perfect.

O faţă se materializă sub coif. O femeie albă, cu doar o urmă de mongolism şi cu părul tuns scurt ca al ei. Voliova bănui că pe Hegazi avea să-l intervieveze un bărbat cu mustaţă, piele întunecată şi himeric, foarte asemănător cu el.

— Date de identificare, rosti femeia.

Voliova se prezentă.

— Ai fost ultima dată în sistemul acesta în… ia să vedem… Faţa privi o clipă în jos. Acum optzeci şi cinci de ani, în ’461. Am dreptate?

Fără să vrea, Voliova se apropie de ecran.

— Bineînţeles că ai dreptate. Eşti un sim de nivel-gama. Termină cu spectacolul ăsta şi treci la treabă! Am mărfuri de vândut şi pentru fiecare secundă cu care mă întârzii trebuie să plătim pentru parcarea pe orbita planetei voastre de tot rahatul.

— Am consemnat agresivitatea, zise femeia părând să noteze ceva pe un carnet aflat în afara razei de vedere. Este bine să ştii că arhivele de pe Yellowstone sunt

incomplete în multe zone din cauza degradării datelor, cauzată de epidemie. Când ţi-am pus întrebarea anterioară, am făcut-o deoarece am dorit să confirm o dată neconfirmată din arhivă. Făcu o pauză, după care urmă: Apropo, numele meu este Vavilov. Stau cu o cană de cafea trezită, cu ultima mea ţigară, într-un birou în care mă trage curentul şi sunt la a opta oră din programul de zece ore. Şeful meu va presupune că moţăi dacă nu resping zece persoane pe zi, iar până acum n-am respins decât cinci. Deoarece mai sunt doar două ore de program, caut modalităţi pentru a-mi îndeplini norma, aşa că, te rog, gândeşte-te foarte bine înainte de următoarea izbucnire.

Trase din ţigară şi suflă fumul în direcţia Voliovei.

— Bun! Continuăm, aşadar?

— Scuză-mă, crezusem… Voliova nu-şi termină fraza. Voi nu utilizaţi simuri pentru genul ăsta de muncă?

— Ba da, cândva aşa am procedat, răspunse Vavilov şi oftă cu un aer de suferinţă, dar necazul cu simurile este că tolerează prea multe rahaturi.

Din butucul caruselului, Voliova şi Hegazi coborâră cu un elevator de mărimea unei case prin una dintre cele patru spiţe radiale ale roţii, iar greutatea le spori până ajunseră pe circumferinţă. Gravitaţia de acolo era cea normală de pe Yellowstone, aproape identică cu cea terestră standard adoptată de Ultranauţi.

Caruselul Noua Brazilie ocolea Yellowstone o dată la fiecare patru ore, pe o orbită concepută pentru a evita „Centura Ruginită” – inelele de sfărâmături apărute după epidemie. Avea configuraţia unei roţi: unul dintre designurile cele mai uzuale pentru carusele. Aceasta avea diametrul de zece kilometri şi era groasă de o mie o sută de metri, iar toate activităţile umane se desfăşurau pe banda de treizeci de kilometri de pe circumferinţa roţii. Era o dimensiune suficientă pentru câteva oraşe, cătune mici şi trăsături de peisaj bonsai, ba chiar şi pentru câteva păduri atent cultivate, cu munţi azurii cu coame de zăpadă sculptaţi în versanţii văii pentru a conferi iluzia distanţei.

Plafonul curbat din jurul părţii concave a roţii era transparent şi se ridica la jumătate de kilometru deasupra benzii. Balustrade din metal erau instalate peste suprafaţa sa de pe care atârnau nori artificiali neregulaţi, ale căror coregrafii erau realizate de computere. Pe lângă faptul că simulau condiţiile meteo ale unei planete, norii slujeau la camuflarea imaginii tulburătoare a lumii curbe. Voliova bănuia că erau realişti, dar, întrucât nu văzuse niciodată nori reali, cel puţin nu de dedesubtul lor, nu putea fi absolut convinsă.

Coborâră din elevator pe o terasă deasupra principalei comunităţi a caruselului, un morman de clădiri îngrămădite între versanţii abrupţi ai văii. Oraşul-obadă îl numeau ei şi era un melanj ţipător de stiluri arhitecturale, ce reflectau succesiunea locuitorilor care-l populaseră de-a lungul istoriei sale. Un şir de ricşe aştepta la nivelul solului, iar conducătorul celei mai apropiate îşi potolea setea dintr-o cutie cu suc de banane pe care o fixase într-un suport improvizat pe ghidonul vehiculului. Hegazi îi întinse o bucată de hârtie pe care era scrisă destinaţia lor. Individul o apropie de ochii lui negri şi apropiaţi, apoi mormăi o aprobare. În scurt timp se strecurau prin traficul de vehicule electrice şi cu pedale ce se năpusteau nesăbuit unele pe lângă altele, cu pietonii plonjând curajos între deschiderile ivite în fluxul aparent aleatoriu. Cel puţin jumătate dintre cei văzuţi de Voliova erau Ultranauţi, ieşind în evidenţă prin tendinţa către paloare, conformaţie subţiratică, augmentări corporale ţipătoare, benzi de piele neagră şi nenumărate bijuterii sclipitoare, tatuaje şi trofee comerciale. Niciunul dintre cei pe care-i văzu nu era himeric extrem, cu posibila excepţie a lui Hegazi, care se număra probabil printre cei mai augmentaţi şase-şapte oameni din carusel. Majoritatea aveau totuşi coafuri în stilul Ultranaut uzual, cozi groase ce indicau numărul de curse în refrisomn pe care le făcuseră, şi mulţi aveau îmbrăcămintea spintecată pentru a-şi expune protezele. Privind specimenele acelea, Voliova se sili să-şi reamintească faptul că ea însăşi făcea parte din aceeaşi

cultură.

Desigur, Ultranauţii nu erau unica facţiune umană călătoare prin spaţiul cosmic. Skyjackii – cel puţin aici – formau un procentaj însemnat dintre ceilalţi pe care-i văzu. Ei erau, bineînţeles, locuitori spaţiali, dar nu făceau parte din echipajele navelor interstelare, astfel că arătau complet diferit de Ultranauţii ca nişte spectre, cu codiţe împletite şi expresii demodate. Şi facţiunile nu se opreau aici. Scotocitorii-gheţii, o mlădiţă desprinsă din Skyjacki, erau psihomodificaţi pentru solitudinea extremă cauzată de munca în centura Kuiper şi-şi păstrau rezerva cu dedicaţie feroce. Branhiaţii erau umani modificaţi acvatic pentru a respira aer lichid, capabili să zboare cu nave de acceleraţii foarte mari pe distanţe scurte; constituiau o fracţiune apreciabilă din forţa poliţienească a sistemului. Unii branhiaţi erau atât de incapabili de respiraţie şi locomoţie normală, încât, atunci când nu erau de serviciu, trebuiau să se deplaseze în uriaşe acvarii robotice.

În cele din urmă, Agregaţii: descendenţii unei elite experimentale de pe Marte care-şi modernizaseră sistematic minţile, substituind celulele cu maşinării, până când se întâmplase ceva brusc şi drastic. Ajunseseră instantaneu la o nouă modalitate de conştiinţă – pe care o denumiseră Transiluminare –, precipitând în cursul procesului un război scurt, dar brutal. Agregaţii erau lesne de remarcat în mulţime; recent apelaseră la bioinginerie pentru a se împodobi cu creste craniene uriaşe şi frumoase, cu vene pentru a disipa excesul de căldură produs de maşinăriile rapide din capetele lor. Erau mai puţini în prezent, aşa că atrăgeau inevitabil atenţia. Alte facţiuni umane – ca demarhiştii, care se aliaseră de mult timp cu Agregaţii – erau acut de conştiente că numai Agregaţii ştiau cum să construiască motoarele ce acţionau luminălucile.

— Opreşte aici, spuse Hegazi.

Ricşa trase imediat pe dreapta lângă trotuar, unde bătrâni zbârciţi stăteau la mese pliante şi jucau cărţi şi mahjong. Hegazi trânti plata în palma cărnoasă a

conducătorului ricşei, apoi o urmă pe Voliova pe trotuar. Ajunseseră la un bar.

— Jonglerul şi Linţolierul”, citi Voliova semnul holografic de deasupra uşii.

Arăta un bărbat gol care ieşea din mare; în surful de pe fundal se zăreau forme stranii, fantasmagorice. Deasupra lui, o sferă neagră atârna pe cer.

— Nu mi se pare tocmai în regulă.

— Aici vin toţi Ultranauţii. Ar fi bine să te obişnuieşti cu localul.

— Am înţeles. Dacă stau să mă gândesc bine, probabil că nu m-aş simţi în largul meu în niciun bar Ultranaut.

— Ilia, tu nu te-ai simţi în largul tău în niciun loc lipsit de un sistem navigaţional şi o putere de foc nimicitoare.

— Asta da, mi se pare o definiţie rezonabilă a bunului-simţ.

Doi tineri năvăliră pe stradă din local, acoperiţi de sudoare şi de ceea ce Voliova speră că era bere vărsată. Făcuseră skanderberg; unul dintre ei se ţinea de o proteză care-i fusese smulsă din umăr, iar altul frunzărea un teanc de bancnote pe care le câştigase probabil înăuntru. Aveau codiţele reglementare de refrisomn şi tatuajele standard cu efecte stelare, care o făceau pe Voliova să se simtă simultan bătrână şi invidioasă. Se îndoia că anxietăţile lor se extindeau mult dincolo de întrebarea neliniştitoare legată de provenienţa următoarei sticle de băuturi sau de un acoperiş deasupra capului. Hegazi le aruncă o privire care le păru intimidatoare, chiar şi ţinând seama de aspiraţiile lor himerice, deoarece era greu de precizat ce părţi din Hegazi nu erau mecanice.

— Haide, rosti el trecând mai departe. Rânjeşte şi suportă, Ilia!

Interiorul era întunecat şi plin de fum, iar din cauza efectelor sinergice combinate ale zgomotului muzicii – ritmuri burundi pulsatorii peste care se suprapuneau probabil glasuri umane de cântăreţi – şi ale halucinogenelor slabe şi parfumate din fum, Voliova avu nevoie de câteva momente pentru a se orienta. După aceea

Hegazi îi arătă o masă în mod miraculos goală într-un colţ şi ea îl urmă cu minimum de entuziasm.

— O să stai jos, nu?

— Nu cred că am de ales. Trebuie să pară că măcar ne tolerăm reciproc tovărăşia. Altfel, clienţii vor deveni suspicioşi.

Hegazi clătină din cap şi zâmbi larg.

— Cred că-mi place ceva din tine, Ilia, altfel te-aş fi omorât cu foarte mult timp în urmă.

Femeia se aşeză.

— Nu cumva să vorbeşti aşa faţă de Sajaki. El nu tratează cu uşurinţă ameninţările la adresa membrilor Triumviratului.

— Dacă ai uitat cumva, nu eu sunt cel care are o problemă cu Sajaki. Ce bei?

— Ceva care poate fi procesat de sistemul meu digestiv.

Hegazi comandă băuturi – fiziologia lui i-o îngăduia – şi aşteptă până fură aduse de sistemul de livrare de deasupra capetelor.

— Continuă să te nelinişească Sudjic, aşa-i?

— Nu-ţi face griji, replică Voliova şi-şi încrucişă braţele peste piept. Sudjic nu este ceva la care să nu pot face faţă. În plus, aş fi norocoasă dacă aş putea s-o ating cu un deget înainte să termine Sajaki cu ea.

— Poate că el te va lăsa să te înfrupţi.

Băuturile sosiră într-un norişor de perspex cu capac rabatabil, suspendat de un troleu care se deplasa pe şine montate pe plafon.

— Chiar crezi că ar fi în stare s-o omoare? urmă Hegazi.

Voliova trase o duşcă zdravănă, fericită să-şi poată clăti gâtlejul după drumul plin de praf făcut cu rişca.

— Dacă-i vorba pe-aşa, n-aş avea încredere că Sajaki nu l-ar omorî pe oricare dintre noi.

— Parcă aveai încredere în el. Ce te-a făcut să te schimbi?

— Sajaki n-a mai fost la fel după ce s-a îmbolnăvit Căpitanul. Voliova privi nervos în jur, conştientă de posibilitatea ca Sajaki să fie în raza lor auditivă. Ştiai că

înainte să se-ntâmple asta amândoi fuseseră la Jongleri?

— Vrei să zici că Jonglerii au făcut ceva cu mintea lui Sajaki?

Ea se gândi la bărbatul gol care ieşea din oceanul Jonglerilor.

— Asta-i ocupaţia lor.

— Da, însă nu se ocupă decât de voluntari. Vrei să zici că Sajaki a optat să devină mai feroce?

— Nu doar feroce, cât mai degrabă concentrat. Chestia asta cu Căpitanul... Voliova clătină din cap. Este emblematică.

— Ai vorbit recent cu el?

Ea îi înţelese întrebarea.

— Nu; nu cred că l-a descoperit pe cel pe care-l caută, deşi este clar că-l vom găsi în scurt timp.

— Iar căutarea ta...?

— Eu nu caut pe cineva anume. Unica mea condiţie e ca persoana pe care o găsesc să fie mai întreagă la minte decât Boris Nagorni. Iar asta n-ar trebui să ridice mari dificultăţi.

Îşi lăsă privirea să lunece peste clienţii barului. Deşi niciunul nu arăta evident psihopat, nu putea spune nici că vreunul ar fi părut stabil şi echilibrat.

— Cel puţin aşa sper, adăugă ea.

Hegazi îşi aprinse o ţigară şi-i întinse una Voliovei. Ea acceptă recunoscătoare şi fumă concentrat, fără să vorbească, timp de cinci minute, până când ţigara semănă cu un grăunte de material fisionabil învăluit de tăciuni strălucitori. Îşi notă în minte să-şi înnoiască provizia de ţigări pe durata escalei.

— Dar căutarea mea abia începe, continuă femeia. Şi trebuie s-o abordez cu delicateţe.

— Vrei să spui, surâse triumvirul cunoscător, că nu le vei spune oamenilor în ce constă slujba decât după ce-i recrutezi.

— Bineînţeles că nu! pufni ea.

Naveta cu carcasă din safir în care se afla nu ajunsese

departe; fusese doar un salt interorbital scurt de la habitatul familiei Sylveste. Fusese oricum dificil de aranjat. Calvin dezaproba profund ca fiul lui să aibă contacte cu făptura aflată acum în Institut, de parcă starea mintală a acesteia l-ar fi putut infecta printr-un proces misterios de rezonanţă prin simpatie. Totuşi, Sylveste avea douăzeci şi unu de ani şi-şi alegea deja singur asociaţii. Calvin n-avea decât să se spânzure sau să-şi carbonizeze neuronii în demenţa pe care se pregătea s-o abată asupra sa şi asupra celor şaptezeci şi nouă de discipoli, dar în niciun caz nu avea să-i dicteze lui Sylveste pe cine putea să întâlnească.

Văzu ISSL crescând în depărtare şi gândi: „Nimic din toate astea nu-i real.” Era doar un fir narativ din biografia lui. Pascale îi dăduse versiunea brută şi-l rugase să-i asigure comentariile. Acum el o trăia, continuând să fie prizonier în închisoarea din Cuvier, dar mişcându-se ca o stafie prin propriul său trecut, bântuindu-şi sinele mai tânăr. Amintiri de mult îngropate răbufneau nechemate la suprafaţă. Biografia, care nu era nici pe departe terminată, avea să poată fi accesată în multe feluri, din multiple puncte de vedere şi cu diverse grade de interactivitate. Avea să fie un produs multi-faţetat şi complex, îndeajuns de detaliat ca să-ţi petreci mai mult de o viaţă explorând doar un segment al trecutului acela.

ISSL arăta pe cât de real şi-l reamintea bărbatul. Centrul organizatoric al Institutului Sylveste pentru Studiul Linţolierilor se afla într-o structură de forma unei roţi care data din vremurile amerikano, deşi nu exista nici măcar un nanometru cubic care să nu fi fost reprocesat de multe ori în secolele trecute de atunci. Din butucul roţii se desprindeau două emisfere cenuşii de forma unor ciuperci, ciuruite de interfeţe de andocare şi de sistemele defensive modeste pe care le permitea etica demarhistă. Obada roţii era o concreştere haotică de module locuibile, laboratoare şi birouri, înglobate într-o matrice de polimer chitinos masiv, legate laolaltă printr-un hăţiş de tuneluri de acces şi conducte de aprovizionare zidite în colagen de rechin.

— E bine.

— Crezi? se auzi din depărtare vocea lui Pascale.

— Aşa a fost, încuviinţă Sylveste. Aşa am simţit când l-am vizitat.

— Mulţumesc, eu… în sfârşit, asta n-a fost mare lucru, ci doar partea simplă. Complet documentată. Aveam planurile lui ISSL, iar în Cuvier trăiesc câţiva care l-au cunoscut pe tatăl tău, de pildă Janequin. Partea grea a urmat după aceea – de acolo avem foarte puţine… doar ce le-ai spus tu când te-ai întors.

— Sunt convins că ai făcut o treabă excelentă.

— O să vezi… şi chiar destul de devreme.

Naveta se cuplă cu interfaţa de andocare. Servitorii de securitate ai Institutului aşteptau dincolo de ecluză, pentru a-i valida identitatea.

— Calvin nu va fi încântat, rosti Gregori, managerul Institutului. Cred însă că-i prea târziu ca să te mai trimit acum înapoi.

În ultimele luni trecuseră de două-trei ori prin ritualul acesta, cu Gregori spălându-se pe mâini de fiecare dată de orice consecinţe. De-acum nu mai era nevoie ca Sylveste să fie însoţit de cineva prin tunelurile din colagen de rechin spre locul unde ţineau făptura.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Dacă tata îţi creează necazuri, spune-i că eu ţi-am ordonat să-mi arăţi locurile.

Gregori îşi arcui sprâncenele şi entopticele acordate emoţional din jurul lui etalară amuzament.

— Nu cumva chiar asta şi faci, Dan?

— Încercam să păstrez lucrurile amicale.

— Complet inutil, dragă băiete. Toţi am fi mai fericiţi dacă ţi-ai urma pur şi simplu tatăl. Într-un regim totalitarist de calitate, ştii permanent unde anume te găseşti.

Avură nevoie de douăzeci de minute să navigheze prin tuneluri, avansând radial, spre obada exterioară, trecând prin secţiuni ştiinţifice în care echipe de analişti – om plus maşină – se luptau cu enigma centrală a Linţolierilor. Deşi ISSL amplasase staţii de monitorizare în jurul tuturor Linţoliilor descoperite deocamdată, majoritatea procesării

informaţiilor şi a colaţionărilor se desfăşura pe orbita lui Yellowstone. Aici erau asamblate teorii complexe, testate după aceea cu datele existente, care erau puţine, însă de neignorat. Nicio teorie nu rezistase mai mult de câţiva ani.

Locul unde ţineau făptura pentru care venise Sylveste era o anexă bine păzită de pe obadă; un spaţiu generos de mare, ţinând seama de lipsa oricărei dovezi că entitatea din interior ar fi putut aprecia realmente darul acela. Numele entităţii – numele omului – era Philip Lascaille.

Acum nu avea mulţi vizitatori. Fuseseră foarte mulţi în primele zile, la scurt timp după întoarcerea sa, dar interesul se diminuase când devenise clar că Lascaille nu le putea spune nimic inchizitorilor lui… nici util, nici altfel. Însă, aşa cum Sylveste apreciase rapid, faptul că nimeni nu-i acordase prea multă atenţie lui Lascaille în zilele acestea putea fi de fapt în avantajul său. Până şi vizitele lui relativ rare – o dată sau de două ori pe lună – fuseseră suficient de îndepărtate de normă pentru a permite formarea unui tip de raport între ei doi… între el şi făptura care devenise Lascaille.

Anexa lui Lascaille conţinea o grădină, sub un cer artificial glazurat în albastrul intens al cobaltului. Fusese creată o briză, suficient cât să mângâie clopoţeii pentru vânt suspendaţi de umbrarul copacilor ce mărgineau grădina şi se arcuiau deasupra.

Grădina fusese amenajată peisagistic cu poteci, îngrămădiri alpine de pietre, măguri, spaliere şi iazuri cu peştişori aurii, efectul fiind de labirint rustic, astfel că întotdeauna avea nevoie de vreun minut pentru a-l găsi pe Lascaille. Când ajungea până la urmă la el, bărbatul era în aceeaşi stare dintotdeauna: pe jumătate dezbrăcat sau complet gol, destul de murdar, cu degetele mânjite de nuanţele de curcubeu ale creioanelor şi cretelor colorate. Sylveste ştia că se apropia de el când zărea ceva mâzgălit pe dalele potecii; fie un desen simetric complex, fie o aparentă imitaţie de caligrafie chineză sau sanscrită, fără să fi ştiut de fapt literele respective. Alteori, mâzgălelile lui Lascaille de pe potecă semănau cu algebră booleană sau

cu semnale de semafoare.

După care – întotdeauna era doar o chestiune de timp –, cotea un colţ şi Lascaille era în faţa lui, lucrând la alt desen sau ştergându-l cu grijă pe cel la care lucrase anterior. Chipul îi era încremenit într-un rictus de concentrare totală şi toţi muşchii corpului îi erau încordaţi de efortul desenatului, iar procesul se desfăşura în tăcere absolută, exceptând clinchetele clopoţeilor de vânt, susurul discret al apei sau scrâşnetele creioanelor şi al cretelor pe piatră.

Adeseori Sylveste trebuia să aştepte ore ca să-i remarce măcar prezenţa, ceea ce în general nu însemna nimic altceva decât că Lascaille întorcea faţa spre el pentru o clipă înainte de a continua. Şi totuşi în clipa aceea se petrecea de fiecare dată acelaşi lucru. Rictusul dispărea şi în locul lui apărea – fie şi numai pentru o secundă – un zâmbet; de mândrie, de amuzament sau de altceva, mai presus de înţelegerea lui Sylveste.

Apoi Lascaille revenea la cretele lui. Şi după aceea nu mai exista nimic care să sugereze că era un om – singurul om, singura fiinţă umană – care atinsese vreodată suprafaţa unui Linţoliu şi revenise viu.

— Oricum, rosti Voliova domolindu-şi ceea ce-i mai rămăsese din sete, nu mă aştept să fie uşor, dar n-am nicio îndoială că, mai devreme sau mai târziu, voi găsi un recrut. Am început să public anunţuri, declarându-ne destinaţia. În privinţa activităţii la bordul navei, spun doar că am nevoie de cineva cu implanturi.

— Sper totuşi, zise Hegazi, că nu-l vei lua pe primul care se va prezenta?

— Bineînţeles că nu. Deşi candidaţii nu-şi vor da seama, îi voi examina în căutarea oricărui fel de experienţă militară anterioară. Nu vreau pe cineva care să cedeze nervos la primele probleme sau pe cineva care să nu fie de acord să se supună disciplinei.

Începuse să se relaxeze după dificultăţile pe care le avusese cu Nagorni. O fată cânta pe scenă, purtându-şi

teeconaxul auriu prin nesfârşite raga[1] spiralate. Voliova nu se dădea în vânt după muzică şi aşa fusese dintotdeauna, totuşi melodiile acestea aveau ceva ispititor matematic, care, pentru moment, acţiona împotriva prejudecăţilor ei.

— Sunt sigură în privinţa succesului, rosti ea. Singura noastră grijă ar trebui să fie Sajaki.

În clipa aceea Hegazi făcu semn din bărbie către uşă; lumina puternică a zilei de afară o făcu pe Voliova să mijească ochii. O siluetă stătea în prag, conturată maiestuos pe fundalul strălucitor. Purta o mantie neagră lungă până la glezne şi un coif vag definit; din cauza luminii, părea un halo proiectat în jurul capului său. Profilul îi era divizat pe diagonală de un baston lung şi neted pe care-l ţinea cu ambele mâini.

Komusoul păşi în semiîntunericul dinăuntru. Aparentul baston de kendo se dovedi doar shakuhachiul lui din bambus: un instrument muzical tradiţional. Cu rapiditate mult exersată îl băgă în teaca ascunsă sub faldurile mantiei. După aceea, cu lentoare imperială, îşi scoase coiful de răchită. Faţa îi era greu de distins. Avea părul uns cu ulei, strălucitor şi strâns la spate într-o coadă în formă de coasă. Ochii nu i se zăreau îndărătul ochelarilor de asasin ale căror faţete sensibile la infraroşii reflectau slab luminile colorate din sală.

Muzica se oprise brusc; fata cu teeconaxul dispăruse ca prin farmec de pe scenă.

— Ei cred că-i un raid al poliţiei, şopti Hegazi fiindcă localul devenise acum atât de tăcut, încât nu mai era necesar să ridice glasul. Poliţiştii locali trimit „coşurile” când nu vor să-şi murdărească de sânge propriile mâini.

Komusoul scană încăperea şi ochii ca de muscă se opriră asupra mesei la care stăteau Hegazi şi Voliova. Capul părea să i se mişte independent de restul corpului, ca la o specie de bufniţă. Porni spre ei cu un freamăt al mantiei, părând să lunece mai degrabă decât să păşească. Nonşalant, Hegazi împinse cu piciorul un scaun de sub masă şi simultan trase din ţigară cu un aer nepăsător.

[1] Moduri melodice de muzică clasică indiană (n.tr.).

— Mă bucur să te văd, Sajaki.

Triumvirul îşi puse coiful de răchită lângă paharele lor şi-şi scoase ochelarii cu un gest brusc. Se lăsă pe scaunul gol, apoi se răsuci spre restul barului şi făcu un gest ca de băut, cerându-le clienţilor să-şi vadă de treaba lor în timp ce el îşi vedea de treaba lui. Treptat, conversaţiile reveniră, contopindu-se într-un uruit egal, deşi toţi trăgeau cu coada ochiului la ei.

— Mi-aş fi dorit ca situaţia să fi meritat un toast de celebrare, zise Sajaki.

— Şi nu merită? replică Hegazi, arătând pe cât de dezamăgit i-o permitea faţa cu modificări extinse.

— Nu, cu certitudine nu. Sajaki examină paharele aproape goale de pe masă, îl ridică pe al Voliovei şi-i scurse ultimele picături. Am spionat puţin, aşa cum poate că aţi dedus din deghizarea mea. Sylveste nu-i aici. Nu mai este în sistemul ăsta planetar şi de fapt n-a mai fost văzut pe aici de cincizeci de ani.

— De cincizeci de ani? fluieră Hegazi.

— Pare o pistă destul de rece, zise Voliova.

Se strădui să-şi ascundă mulţumirea, dar ştiuse dintotdeauna că riscul acela exista. Când Sajaki dăduse ordinul să îndrepte luminăluca spre sistemul Yellowstone, o făcuse pe baza celor mai bune informaţii disponibile atunci. Dar asta se întâmplase în urmă cu decenii şi informaţiile fuseseră la rândul lor vechi de decenii când le primise.

— Da, spuse Sajaki. Totuşi, nu atât de rece pe cât ai putea să crezi. Ştiu exact unde a plecat şi nu există niciun motiv să bănuim că a mai părăsit locul acela.

— Şi unde ar fi asta? întrebă Voliova, simţind brusc un ghem în măruntaie.

— Pe o planetă numită Resurgam. Sajaki aşeză paharul pe masă. Este cam departe de aici, dar mă tem, dragi colegi, că va trebui să fie următoarea noastră escală.

Se afundă din nou în trecutul său.

Mai adânc de data asta; pe când avea doisprezece ani.

Flashbackurile lui Pascale nu erau secvenţiale; biografia nu fusese construită pentru a ţine seama de scrupulozitatea timpului liniar. La început Sylveste fu dezorientat, deşi era singura persoană din univers care n-ar fi trebuit să se simtă în derivă în propria sa istorie. Confuzia lăsă totuşi loc treptat înţelegerii că felul cum procedase ea era corect: era bine să-şi trateze trecutul ca pe un mozaic risipit format din evenimente interşanjabile, ca pe un acrostih din care porneau o mulţime de interpretări la fel de legitime.

Era anul 2373, la numai câteva decenii după descoperirea primului Linţoliu făcut de Bernsdottir. Întregi discipline academice luaseră naştere în jurul misterului central, ca şi numeroase agenţii de cercetare guvernamentale şi private. Institutul Sylveste pentru Studiul Linţolierilor era doar unul dintr-o duzină de asemenea organizaţii, dar era în acelaşi timp susţinut de una dintre cele mai bogate – şi mai puternice – familii din toată sfera umană. Saltul semnificativ nu s-a datorat însă acţiunilor calculate ale marilor instituţii ştiinţifice, ci nebuniei aleatorii şi dedicate a unui singur om.

Numele lui era Philip Lascaille.

Era cercetător ISSL şi lucra în una dintre staţiile permanente de lângă Linţoliul Lascaille, aşa cum era numit acum, în sectorul de tranzit Tau Ceti. Lascaille făcea parte dintr-o echipă ţinută în standby permanent, pentru eventualitatea în care reprezentanţi umani ar fi trebuit să călătorească spre Linţoliu, deşi nimeni nu considera asta foarte probabil. Totuşi, delegaţii respectivi existau şi o navă era pregătită de asemenea, gata să-i poarte oricând pe restul distanţei de cinci sute de milioane de kilometri până la limita de separaţie… dacă ar fi sosit vreodată o invitaţie.

Lascaille a decis să nu mai aştepte.

S-a îmbarcat de unul singur şi a furat vehiculul ISSL pentru contact. Până când cineva şi-a dat seama ce se întâmplase, era mult prea târziu ca să mai poată fi oprit. La bord exista un dispozitiv de autodistrugere care putea fi

acţionat prin telecomandă, totuşi utilizarea sa putea fi interpretată de Linţolieri ca un act de agresiune şi nu se dorea asumarea unui asemenea risc. S-a luat decizia de a lăsa soarta să-şi urmeze cursul. Nimeni nu se aştepta în mod serios să-l mai vadă pe Lascaille revenind viu. Şi, cu toate că el s-a întors până la urmă, cei care manifestaseră îndoieli au avut într-un sens dreptate, deoarece o parte însemnată a sănătăţii lui mintale nu l-a mai însoţit.

Lascaille se apropiase foarte mult de Linţoliu înainte ca o forţă să-l propulseze înapoi – poate la numai câteva zeci de mii de kilometri de suprafaţă, deşi de la distanţa aceea nu era simplu de precizat unde se sfârşea spaţiul cosmic şi unde începea Linţoliul. Nimeni nu s-a îndoit că el se apropiase mai mult decât orice alt om şi, de fapt, decât orice altă creatură vie.

Însă preţul fusese înspăimântător.

Philip Lascaille nu mai revenise în întregime şi nici chiar în majoritate. Spre deosebire de cei dinaintea lui care încercaseră să se apropie de Linţoliu, corpul nu-i fusese zdrobit şi ferfeniţit de forţe incomprehensibile din preajma limitei de separaţie, dar se părea că ceva la fel de fatal se întâmplase minţii sale. Din personalitatea lui nu mai rămăsese nimic, cu excepţia câtorva urme reziduale ce slujeau doar să accentueze distrugerea aproape absolută a restului. Mai avea suficiente funcţii cerebrale pentru a-l menţine în viaţă fără asistenţa maşinilor, iar controlul motrice părea complet neafectat. Nu mai rămăsese totuşi deloc inteligenţă; nu mai exista nicio dovadă că Lascaille percepea ce e în jurul său, decât în modul cel mai simplist; nu exista niciun semn că el ar fi priceput ce i se întâmplase sau că era măcar conştient de scurgerea timpului; nu exista nicio indicaţie că ar fi păstrat abilitatea de a memora experienţe noi sau de a şi le aminti pe cele avute înainte de expediţia spre Linţoliu. Păstrase capacitatea de a verbaliza, dar, deşi rostea ocazional cuvinte perfect formate sau chiar şi fragmente de fraze, nimic din ce spunea nu avea vreun sens.

Lascaille – sau ceea ce mai rămăsese din el – a fost

readus în sistemul Yellowstone, după care a fost transportat la habitatul ISSL, unde experţi medicali au încercat cu disperare să construiască o teorie pentru ce se putuse întâmpla. În cele din urmă – mai mult din disperare decât din logică – s-a decis că continuumul spaţio-temporal fractal şi restructurat din jurul Linţoliului nu putuse accepta densitatea informaţională a creierului bărbatului. Când îl traversase, mintea lui fusese randomizată la nivel cuantic, deşi procesele moleculare ale corpului nu-i fuseseră afectate notabil. Era aidoma unui text care fusese transcris imperfect – astfel încât mare parte din înţeles se pierduse –, iar după aceea fusese retranscris.

Lascaille n-a fost totuşi ultima persoană care să întreprindă o astfel de călătorie sinucigaşă. În jurul lui a crescut un cult al cărui zvon principal era că, în ciuda semnelor exterioare de demenţă, trecerea prin apropierea Linţoliului îi acordase o stare de nirvana. O dată sau de două ori pe deceniu, câte cineva încerca să-l urmeze pe Lascaille în limita de separaţie a Linţoliilor cunoscute, dar rezultatele erau mizerabil de uniforme şi nu se dobândea nicio îmbunătăţire faţă de reuşita lui. Norocoşii reveneau cu jumătate din minte dispărută, iar ghinioniştii nu mai se întorceau niciodată sau o făceau în nave atât de contorsionate, încât rămăşiţele lor aduceau cu o pastă de culoarea somonului.

Cultul lui Lascaille a crescut, dar oamenii au uitat în curând de el însuşi. Poate că realitatea bolborositoare şi băloasă a existenţei sale era prea tulburătoare.

Sylveste însă nu uitase. Mai mult chiar, devenise obsedat de smulgerea unui ultim şi vital adevăr de la el. Relaţiile de familie îi garantau accesul la Lascaille oricând dorea… cu condiţia de a ignora prevestirile lui Calvin. De aceea începuse să viziteze şi să aştepte cu răbdare absolută în timp ce Lascaille se ocupa de desenele lui de pe pietre, atent mereu la acel indiciu efemer pe care ştia că i-l va oferi finalmente.

În cele din urmă, a fost mai mult decât un simplu indiciu.

Nu mai ţinea minte cât aşteptase în ziua aceea când răbdarea îi fusese răsplătită până la urmă. Deşi intenţionase să se concentreze total asupra acţiunilor lui Lascaille, devenise tot mai greu. Era ca şi cum ar fi privit concentrat o succesiune îndelungată de tablouri abstracte – inevitabil, concentrarea începea să se destrame, oricât s-ar fi străduit s-o menţină. Lascaille se găsea la jumătatea celei de-a şasea sau de-a şaptea mandala din cretă a zilei, pe care o executa cu aceeaşi dedicaţie ferventă acordată tuturor semnelor pe care le trasa.

Apoi, fără niciun avertisment, s-a răsucit către Sylveste şi a rostit perfect clar:

— Jonglerii oferă cheia, doctore.

Sylveste a fost prea şocat ca să replice.

— Mi s-a explicat pe când eram în Spaţiul Revelaţiei, a continuat Lascaille vesel.

Sylveste s-a silit să încuviinţeze din cap, cât mai natural cu putinţă. O parte rămasă calmă a minţii lui recunoscuse fraza rostită de Lascaille. Cercetătorii deduseseră că limita de separaţie a Linţoliului era „spaţiul” în care i se acordaseră anumite „revelaţii”, prea absconse pentru a fi relatate.

Iar acum limba părea să i se fi dezlegat.

— A existat o vreme când Linţolierii călătoreau între stele, a rostit Lascaille. Cam aşa cum facem noi acum, deşi ei sunt o specie foarte bătrână şi zburau de multe milioane de ani prin spaţiul cosmic. Erau foarte diferiţi, înţelegi?

S-a oprit şi a luat o cretă stacojie în locul celei albastre folosite până atunci, pe care a plasat-o între degetele de la picioare. A reluat cu ea munca la mandala. Însă cu mâna – eliberată acum de sarcina respectivă – a început să schiţeze ceva pe un petic adiacent de sol. Creatura desenată avea o mulţime de membre, tentacule, plăci de armură şi spini, şi nu era tocmai simetrică. Semăna mai puţin cu un membru al unei culturi extraterestre călătoare printre stele, cât mai degrabă cu ceva care se putuse târî pe fundul unui ocean precambrian. Era monstruoasă.

— Ăsta-i un Linţolier? a spus Sylveste cu un fior de

anticipare. I-ai întâlnit?

— Nu, n-am intrat niciodată în Linţoliu, a zis Lascaille. Dar ei au comunicat cu mine. S-au relevat minţii mele; mi-au împărtăşit mare parte din istoria şi natura lor.

Sylveste şi-a smuls privirea de la creatura de coşmar.

— Şi care-i rolul Jonglerilor?

— Jonglerii Minţii există de multă vreme şi pot fi găsiţi pe multe planete. Toate culturile călătoare printre stele din partea aceasta a galaxiei i-au întâlnit, mai devreme sau mai târziu. Lascaille a bătut cu degetul în schiţa lui. La fel ca noi, i-au întâlnit şi Linţolierii, doar că mult mai devreme. Înţelegi ce spun, doctore?

— Da… (Cel puţin aşa credea.) Nu însă şi ideea finală.

Lascaille a surâs.

— Jonglerii ţin minte pe oricine sau orice îl vizitează. Îi ţin minte în mod absolut, asta vreau să spun – până la ultima celulă, până la ultima conexiune sinaptică. Asta sunt ei. Un vast sistem biologic de arhivare.

Sylveste ştia că era destul de adevărat. Oamenii aflaseră foarte puţine lucruri importante despre Jongleri, despre funcţia sau despre originea lor. Devenise însă clar aproape din capul locului că erau capabili să stocheze personalităţi umane în matricea lor oceanică, astfel încât oricine înota în oceanul lor – şi era dizolvat şi reconstituit în procesul acela – dobândea un soi de imortalitate. Ulterior şabloanele acelea puteau fi reconstruite şi întipărite temporar în mintea altcuiva. Procesul era confuz şi biologic, astfel că şabloanele stocate erau contaminate de milioane de alte întipăriri ce se influenţau subtil şi reciproc. Chiar şi în zilele de început ale explorării Jonglerilor, fusese evident că oceanul stocase şabloane de gândire extraterestră – aluzii la alte creaturi se infiltraseră în gândurile înotătorilor –, totuşi impresiile acelea rămăseseră mereu nedistincte.

— Aşadar Linţolierii sunt reamintiţi de Jongleri, a zis Sylveste. Dar cum ne ajută asta pe noi?

— Mai mult decât îţi dai seama. Poate că Linţolierii arată complet străin, totuşi arhitecturile de bază ale minţilor lor

n-au fost complet diferite de ale noastre. Trebuie să ignori corpul şi să înţelegi că ei au fost creaturi sociale cu limbaj verbal şi cu acelaşi mediu perceptiv. Până la un anumit grad, un om poate fi făcut să gândească precum un Linţolier, fără să devină complet neuman în decursul procesului.

L-a privit din nou pe Sylveste.

— Jonglerii ar putea instila o transformare neurală Linţolieră într-un neocortex uman.

Era o idee dătătoare de fiori: să stabileşti contact nu întâlnindu-te cu un extraterestru, ci devenind un extraterestru. Dacă asta voise Lascaille să spună…

— Şi cum ne-ar ajuta asta?

— Linţoliul nu v-ar mai ucide.

— Nu pricep.

— Linţoliul este o structură protectoare. În interiorul său nu sunt… doar Linţolierii în sine, ci tehnologii pur şi simplu prea puternice pentru a le lăsa să cadă în mâinile cui nu trebuie. De-a lungul a milioane de ani, Linţolierii au cernut galaxia, căutând obiecte periculoase lăsate în urmă de culturi dispărute, obiecte pe care nici măcar n-aş putea începe să ţi le descriu. Obiecte care, cândva, poate că au slujit binele, dar care sunt de asemenea capabile să fie utilizate ca arme de o oroare inimaginabilă. Tehnologii şi tehnici ce pot fi folosite doar de rase evoluate: mijloace pentru manipularea continuumului spaţio-temporal sau pentru deplasări superluminice… şi altele pe care mintea ta nu le-ar putea realmente cuprinde.

Sylveste s-a întrebat dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile.

— Atunci ce sunt Linţoliile? Sipete cu comori ale căror chei le primesc doar rasele cele mai avansate?

— Mai mult decât atât. Ele se apără singure împotriva intruşilor. Limita de separaţie a unui Linţoliu este aproape o creatură vie, care răspunde la şabloanele de gândire ale celor ce intră în ea. Dacă şabloanele nu seamănă cu ale Linţolierilor… le atacă. Modifică local continuumul spaţio-temporal, creând vârtejuri letale de curburi. Curburile

înseamnă tensiuni de forfecare gravitaţionale, doctore, care te rup în bucăţi. Pe de altă parte, tipurile corespunzătoare de minţi sunt acceptate de Linţoliu, care le călăuzeşte până mai aproape şi le protejează într-un „buzunar” de spaţiu liniştit.

Implicaţiile, a priceput Sylveste, erau zguduitoare. Dacă gândeai ca un Linţolier, puteai trece de defensivele acelea şi să ajungi în inima strălucitoare a sipetului cu comori. Şi ce dacă oamenii nu erau îndeajuns de avansaţi conform standardului Linţolierilor pentru a merita comoara aceea? Dacă erau îndeajuns de inteligenţi ca să descuie sipetul, nu meritau să ia ce găsiseră? Potrivit spuselor lui Lascaille, Linţolierii îşi asumaseră rolul de paznici galactici când ascunseseră tehnologiile acelea dăunătoare… dar îi rugase cineva s-o facă? După care altă întrebare i s-a ridicat prin minte.

— De ce te-au lăsat să ştii toate astea, dacă ceea ce se găseşte în interiorul Linţoliului trebuie protejat cu orice preţ?

— Nu ştiu dacă au făcut-o cu intenţie. Probabil că bariera din jurul Linţoliului care poartă numele meu a eşuat, fie numai pentru o clipită, să mă identifice ca extraterestru. Poate că era avariată sau poate că a derutat-o… starea mea mintală. Odată ce am început să intru în Linţoliu, informaţiile au început să curgă între noi şi aşa am aflat toate astea: ce conţinea Linţoliul şi cum puteau fi ocolite defensivele lui. Să ştii că nu-i un truc care poate fi deprins de maşini.

Ultima remarcă a părut că sosise din senin; pentru o clipă a atârnat în aer, după care Lascaille a continuat:

— Totuşi, Linţoliul trebuie să fi început să suspecteze că eram străin. M-a respins şi m-a azvârlit înapoi în spaţiu.

— De ce nu te-a omorât pur şi simplu?

— Probabil că nu era sigur de judecata făcută.

A făcut o pauză.

— În Spaţiul Revelaţiei, am simţit într-adevăr îndoială. În jurul meu se desfăşurau dispute vaste, mai iuţi decât gândurile. Până la urmă probabil că a învins prudenţa.

Şi acum întrebarea pe care Sylveste dorise s-o pună din clipa în care Lascaille deschisese gura.

— De ce ai aşteptat până acum să ne spui toate astea?

— Îmi cer iertare pentru reticenţa mea anterioară, dar mai întâi trebuia să asimilez cunoştinţele plasate de Linţolieri în mintea mea. Condiţiile erau cele fixate de ei... nu de noi.

A ezitat, cu atenţia aparent atrasă de o mânjitură de cretă care păta puritatea matematică a mandalei. Şi-a umezit un deget şi a şters-o.

— Aceea a fost partea simplă. A trebuit apoi să-mi reamintesc cum comunică oamenii. Lascaille l-a privit pe Sylveste şi ochii lui animalici erau pe jumătate acoperiţi de un smoc neanderthalian de păr nepieptănat. Tu ai fost blând cu mine, nu precum ceilalţi. Ai avut răbdare cu mine. M-am gândit că asta te-ar putea ajuta.

Sylveste a simţit că fereastra de luciditate s-ar putea închide în curând.

— Şi cum îi convingem pe Jongleri să ne imprime şablonul de conştiinţă al Linţolierilor?

— Asta-i partea uşoară. Lascaille a făcut un semn cu barba către desenele cu cretă. Memorează figura asta şi adu-o în prim-planul minţii când înoţi.

— Asta-i tot?

— Va fi suficient. Reprezentarea ei internă în mintea ta îi va instrui pe Jongleri în privinţa nevoilor tale. Desigur, ar fi bine să le duci un cadou. Nu vor face gratuit ceva de asemenea magnitudine.

— Un cadou?

Sylveste s-a întrebat ce fel de cadou i-ai fi putut oferi unei entităţi care semăna cu o insulă plutitoare de alge şi ierburi de mare.

— O să te gândeşti tu la ceva. Indiferent ce ar fi, asigură-te că are o densitate mare de informaţii. Altfel o să-i plictiseşti. Şi n-ai vrea să-i plictiseşti.

Sylveste dorea să-i pună şi alte întrebări, dar atenţia lui Lascaille revenise la desenele lui cu creta.

— Asta-i tot ce am avut de zis, a încheiat bărbatul.

S-a dovedit că aşa fusese.

Lascaille n-a mai vorbit niciodată cu Sylveste şi nici cu altcineva. După o lună a fost găsit mort, înecat în iazul cu peştişori.

— Alo? strigă Khouri. Este cineva aici?

Se trezise, dar asta era tot ce ştia. De altfel nu fusese o moţăială, ci ceva mult mai profund, mai îndelung şi mai rece. O amnezie a dezgheţării, aproape sigur – nu ceva ce să uiţi prea uşor, iar ea se mai deşteptase în felul acela pe orbita lui Yellowstone. Semnele fiziologice şi neurale erau exact aceleaşi. Nu se vedea nici urmă de sarcofag pentru refrisomn – era întinsă, complet îmbrăcată, pe o sofa –, dar cineva ar fi putut-o muta cu uşurinţă înainte să fi fost pe deplin conştientă. Totuşi, cine o făcuse? Şi unde se afla acum? Parcă în memorie îi fusese aruncată o grenadă, care i-o spulberase în fragmente. Locul acesta era însă sâcâitor de familiar.

Holul unei locuinţe? Indiferent unde ar fi fost, era ticsit de sculpturi hâde. Fie că trecuse pe lângă ele cu câteva ore în urmă, fie că erau ficţiuni regresive din adâncurile copilăriei ei, orori din creşă. Formele lor curbe, zimţate şi arse se ridicau mult deasupra, proiectând umbre demonice. Pe jumătate ameţită, Khouri intui că se potriveau cumva laolaltă sau se potriviseră cândva, deşi poate că acum erau prea deformate şi rupte ca să se mai poată îmbina.

Paşi lipăiră nesiguri prin hol.

Khouri întoarse capul pentru a vedea cine se apropia. Îşi simţi gâtul rigid ca lemnul. Anii de experienţă o anunţară că nici restul corpului n-avea să fie mai suplu după amnezia dezgheţării.

Bărbatul se opri la câţiva paşi de patul ei. În strălucirea ca de lumină selenară din încăpere, era greu să-i descifreze chipul, totuşi maxilarele adumbrite aveau o familiaritate care-i zgândărea memoria. Era cineva pe care ea îl cunoscuse, cu ani în urmă.

— Sunt eu, Manoukhian, rosti bărbatul cu glas flegmatic.

Mademoiselle a considerat că ai putea aprecia un chip familiar la trezire.

Numele acelea însemnau ceva pentru Khouri, totuşi era greu de precizat exact ce anume.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Simplu. Ea ţi-a făcut o ofertă pe care n-ai putut s-o refuzi.

— Cât timp am dormit?

— Douăzeci şi doi de ani, zise Manoukhian şi-i întinse mâna. Mergem acum să discutăm cu Mademoiselle?

Sylveste se deşteptă cu faţa spre un perete negru care înghiţea jumătate din cer – un negru atât de total, încât părea o anulare a existenţei înseşi. Nu observase asta anterior, dar acum văzu – sau îşi închipui că vede – că bezna obişnuită dintre stele era de fapt strălucitoare de propria ei luminozitate lăptoasă. În sfera de pustiu care era Linţoliul lui Lascaille nu existau însă stele; nu exista absolut nicio sursă de lumină, niciun foton nu sosea din nicio parte a spectrului electromagnetic detectabil; niciun neutrino de vreo aromă, nicio particulă, exotică sau de altă natură. Nicio undă gravitaţională, niciun câmp electrostatic sau magnetic, nici chiar cea mai măruntă şoaptă de radiaţie Hawking, care, în conformitate cu puţinele teorii existente ale fizicii Linţoliului, ar fi trebuit să se reverse din limita de separaţie, reflectând temperatura entropică a suprafeţei.

Nimic din toate acestea nu se întâmpla. Din câte putuseră înţelege oamenii, Linţoliile nu făceau decât să obstrucţioneze absolut toate formele de radiaţie care încercau să le traverseze. Asta şi, desigur, cealaltă acţiune vizibilă a lor: să facă bucăţele orice obiect îndrăznea să treacă prea aproape de limita lor de separaţie.

Ei îl deşteptaseră din refrisomn şi acum se afla în starea de dezorientare dătătoare de greaţă care însoţea trezirea, totuşi era îndeajuns de tânăr ca să reziste efectelor: vârsta lui fiziologică era de numai treizeci şi trei de ani, deşi de la naşterea sa trecuseră mai bine de şaizeci de ani.

— Sunt… sănătos? se strădui să-i întrebe pe medicii de resuscitare, deşi atenţia îi era atrasă întruna de neantul de dincolo de fereastra staţiei, precum cineva care priveşte în omologul negru al unui viscol.

— Aproape am terminat cu tine, rosti medicul privind informaţii neurale ce se derulau prin aerul dintre ei şi clasificându-le importanţa prin lovituri uşoare ale unui stilus în buza inferioară. Însă Valdez n-a mers. Asta înseamnă că Lefevre a trecut pe poziţia primară. Crezi că poţi să lucrezi cu ea?

— Niţel cam târziu acum pentru îndoieli, nu?

— Am glumit, Dan. Ia spune, cât îţi reaminteşti? Nu te-am scanat pentru amnezia dezgheţării.

Păruse o întrebare stupidă, dar de îndată ce îşi interogă memoria, descoperi că răspundea lent, ca un sistem de recuperare a documentelor într-o birocraţie ineficientă.

— Ţi-o mai aminteşti pe Stropi-de-Spumă? întrebă medicul cu o notă de îngrijorare în glas. Este vital să ţi-o aminteşti…

Şi-o amintea, da… însă pentru o clipă n-o putu conecta cu alte amintiri. Îşi amintea bine – era ultimul lucru pe care şi-l reamintea fără tărăgănări – planeta Yellowstone. O părăsiseră la doisprezece ani după Cei Optzeci, la doisprezece ani după moartea corporală a lui Calvin, la doisprezece ani după ce Philip Lascaille îi vorbise lui Sylveste, la doisprezece ani după ce se sinucisese prin înecare, părând aparent că-şi atinsese scopul.

Expediţia era mică, dar bine echipată: un echipaj de luminălucă, parţial himeric, Ultranauţi care se amestecau rareori cu ceilalţi oameni, douăzeci de savanţi aleşi în principal din ISSL şi patru potenţiali delegaţi pentru contact. Doar doi dintre cei patru aveau să călătorească realmente spre suprafaţa Linţoliului.

Obiectivul lor era Linţoliul lui Lascaille, dar prima escală avea să fie altundeva. Sylveste ţinuse seama de spusele lui Lascaille: Jonglerii Minţii erau esenţiali pentru succesul misiunii. Mai întâi trebuia să-i viziteze pe ei pe propria lor planetă, la zeci de ani-lumină de Linţoliu. Nici atunci nu

prea ştia la ce să se aştepte, dar, deşi părea imprudent, avea încredere în sfatul lui Lascadle. Bărbatul nu şi-ar fi întrerupt zadarnic tăcerea.

Jonglerii reprezentau o curiozitate de mai bine de un secol. Existau pe mai multe corpuri cereşti, care erau, toate, dominate de un ocean unic, care le acoperea complet. Jonglerii erau o conştiinţă biochimică distribuită prin ocean, compusă din trilioane de microorganisme care coacţionau, aranjate în pâlcuri de mărimea unor insule. Toate lumile Jonglerilor erau active tectonic şi se emisese teoria că Jonglerii îşi trăgeau energia din răsuflători de evacuare termică de pe fundul oceanic: căldura era convertită în energie bioelectrică şi transferată la suprafaţă prin intermediul tentaculelor de superconductori organici ce coborau prin kilometri de frig întunecos. Scopul Jonglerilor – presupunând că ar fi avut un scop – rămânea complet necunoscut. Era clar că deţineau capacitatea de a media biosferele planetelor pe care fuseseră însămânţaţi, acţionând ca o unică masă inteligentă de fitoplancton, însă nimeni nu ştia dacă asta nu era ceva doar secundar pe lângă altă funcţie superioară, ascunsă. Se ştia numai – şi, din nou, nu era înţeles cum se cuvine – că Jonglerii deţineau capacitatea de a depozita şi de a recupera informaţii, acţionând ca o unică reţea neurală de dimensiune planetară. Informaţiile acelea erau stocate pe multe nivele, de la şabloanele de conectivitate grosiere de pe tentaculele ce pluteau la suprafaţă, până la fuioarele de ARN ce pluteau independent. Era imposibil de spus unde începea oceanul şi unde se terminau Jonglerii… tot aşa cum era imposibil de spus dacă fiecare planetă conţinea mai mulţi Jongleri sau doar un individ extins în mod arbitrar, pentru că insulele în sine erau legate laolaltă prin punţi organice. Erau depozite vii, de mărimea unor planete, de informaţii, vaşti bureţi informaţionali. Aproape orice ar fi intrat într-un ocean Jongler ar fi fost penetrat de tentacule microscopice, dizolvat parţial, până ce proprietăţile sale structurale şi chimice ar fi fost dezvăluite şi informaţiile

respective ar fi fost după aceea integrate în stocarea biochimică a oceanului. Aşa cum sugerase Lascaille, Jonglerii puteau imprima şabloanele acelea şi în acelaşi timp le puteau codifica. Se presupunea că şabloanele puteau include mentalităţile altor specii ce intraseră în contact cu Jonglerii… aşa cum făcuseră Linţolierii.

Echipe umane de studiu îi investigaseră multe decenii pe Jonglerii Minţii. Oameni care înotau în oceanul infestat cu Jongleri erau capabili să intre în legătură cu organismul, când microtentaculele Jonglerilor se infiltrau temporar în neocortexul uman, stabilind legături cvasisinaptice între minţile înotătorilor şi restul oceanului. Ei spuneau că era ca şi cum ar fi comunicat cu alge înzestrate cu raţiune. Înotători instruiţi au raportat că-şi simţeau conştiinţa extinzându-se până la includerea întregului ocean, iar amintirile lor deveneau vaste, luxuriante şi străvechi. Limitele lor perceptuale deveneau maleabile, deşi nu exista nicio clipă sentimentul că oceanul în sine ar fi fost cu adevărat conştient de sine, ci mai degrabă era o oglindă, care reflecta masiv conştiinţa umană: solipsismul suprem. Înotătorii reuşeau progrese surprinzătoare în matematică, de parcă oceanul le-ar fi amplificat facultăţile creative. Unii povesteau chiar că amplificările acelea persistau un timp după ce părăsiseră matricea oceanică şi reveniseră pe uscat sau pe orbită. Era oare posibil ca în minţile lor să se fi petrecut schimbări de natură fizică?

Aşa apăruse conceptul transformării Jonglerilor. După instruire suplimentară, înotătorii învăţaseră cum să selecteze forme specifice de transformare. Neurologi staţionaţi pe planete Jongler au încercat să mapeze modificările cerebrale induse de extratereştri, însă cu succes doar parţial. Transformările erau extraordinar de subtile, mai degrabă asemănătoare cu reacordarea unei viori decât cu dezasamblarea ei şi reconstruirea de la zero. Rareori erau permanente; după zile, săptămâni sau, cu totul ocazional, ani, transformarea pălea.

Acesta era stadiul cunoaşterii când expediţia lui Sylveste

ajunsese pe planeta Stropi-de-Spumă a Jonglerilor. Acum bărbatul şi-o reamintea, desigur: oceanele, mareele, lanţurile vulcanice şi duhoarea constantă, copleşitoare de alge marine a organismului în sine. Mirosul a descuiat restul. Toţi cei patru potenţiali delegaţi pentru contactul cu Linţoliul învăţaseră la un nivel profund de amintire desenul făcut cu creta. După luni de antrenamente cu înotători experţi, cei patru au intrat în ocean şi şi-au umplut minţile cu forma primită de la Lascaille.

Jonglerul a pătruns în ei, le-a dizolvat parţial minţile şi apoi le-a restructurat potrivit propriilor sale şabloane înglobate.

Când cei patru au ieşit, la început a părut că Lascaille fusese totuşi dement.

Ei n-au etalat moduri bizare de comportament extraterestru şi nici n-au dobândit pe neaşteptate răspunsuri la marile mistere cosmice. Când au fost chestionaţi, niciunul dintre ei nu a raportat că s-ar fi simţit diferit în mod particular şi nici nu ştiau mai multe despre identitatea sau natura Linţolierilor. Însă testele neurologice sensibile au sondat mai adânc decât intuiţia umană. Aptitudinile spaţiale şi cognitive ale celor patru se modificaseră, deşi în moduri stupefiant de greu de cuantificat. Odată cu trecerea zilelor, ei au raportat stări mintale care erau – paradoxal – atât familiare, cât şi complet străine. În mod evident, ceva se schimbase, deşi nimeni nu putea fi sigur că stările mintale pe care le încercau aveau vreo legătură cu Linţolierii.

Cu toate acestea, trebuiau să se mişte rapid.

Imediat după terminarea testelor iniţiale, cei patru delegaţi au intrat în refrisomn. Temperatura scăzută împiedica dezintegrarea transformărilor Jonglerilor, deşi acestea aveau să se destrame inevitabil după trezire, în ciuda unui tratament complicat cu medicamente neurostabilizatoare experimentale. Au fost ţinuţi adormiţi pe durata călătoriei spre Linţoliul lui Lascaille, apoi săptămâni la rând în vecinătatea obiectului în sine, în timp ce staţia de studiu a fost apropiată treptat, în interiorul

razei nominale de siguranţă de 3 UA, pe care o menţinuseră până atunci. Delegaţii au fost treziţi doar în ajunul plecării lor spre suprafaţă.

— Îmi… amintesc, rosti Sylveste. Mi-o amintesc pe Stropi-de-Spumă.

Apoi urmă un moment în care medicul continuă să-şi lovească stilusul de buze, asimilând mormanul de informaţii ce se revărsa din sistemele de analiză medicală, după care încuviinţă şi-l declară apt pentru misiune.

— Vechiul loc s-a schimbat niţel, zise Manoukhian.

Khouri văzu că avea dreptate. Privea peste ceva pe care abia îl recunoscu ca fiind Oraşul Abisului. Plasa de Ţânţari dispăruse. Acum oraşul era redeschis elementelor naturii şi clădirile sale se ridicau neprotejate în atmosfera lui Yellowstone, pe când anterior se adăpostiseră sub draperiile contopite ale domurilor. Castelul negru al lui Mademoiselle nu se mai număra printre structurile cele mai înalte. Monştri etajaţi, aeroformi străpungeau cerul cafeniu clocotitor, ca aripioare dorsale de rechini sau lame de spinifex, spintecaţi de nenumărate ferestruici, împodobite cu giganticele simboluri de logică booleană a Agregaţilor. Precum velatura unui iaht, clădirile se înălţau din rămăşiţele Mulciului pe catarge subţiri, astfel încât muchiile lor frontale despicau vântul. Mai rămăsese doar puţin din vechea arhitectură noduroasă şi doar un vestigiu din Coronament. Pădurea vechiului oraş fusese tăiată şi trecută în istorie de turnurile ca nişte lame strălucitoare.

— Au crescut ceva în abis, rosti Manoukhian. Jos, în adânc. Ei îi spun Lilly. Glasul lui căpătă un ton de repulsie fascinată. Cei care au văzut-o spun că pare a fi o bucată uriaşă de viscere care respiră, o bucată din stomacul lui Dumnezeu. Este fixată de pereţii abisului. Gazele care emană din adânc sunt toxice, dar după ce trec prin Lilly sunt aproape respirabile.

— Toate astea în numai douăzeci şi doi de ani?

— Da, răspunse cineva.

O mişcare se întrezări în blindajul negru strălucitor al

jaluzelelor. Khouri se răsuci la timp pentru a vedea un palanchin oprindu-se silenţios. Când îl zări, şi-o reaminti pe Mademoiselle şi multe altele de asemenea. Parcă de la ultima lor întâlnire nu trecuse mai mult de un minut.

— Mulţumesc că ai adus-o aici, Carlos.

— Asta va fi tot?

— Aşa cred. Glasul ei avea o uşoară reverberaţie. Cadrul temporal este esenţial, înţelegi? Chiar şi după atâţia ani. Am localizat un echipaj care are nevoie de cineva ca ea, dar nava lor va părăsi sistemul în câteva zile. Ea va trebui instruită, pregătită pentru rol şi prezentată lor înainte să pierdem oportunitatea aceasta.

— Şi dacă refuz? întrebă Khouri.

— Nu vei refuza însă, nu-i aşa? Nu acum, când ştii ce pot face pentru tine. Îţi aminteşti, da?

— Nu-i ceva ce poate fi uitat cu uşurinţă.

Acum îşi reamintea clar ce-i arătase Mademoiselle: în celălalt sarcofag de refrisomn se afla Fazil, soţul ei. În ciuda celor ce i se spuseseră, nu fusese niciodată separată de el. Amândoi sosiseră de la Atuul lui Sky, eroarea birocratică fiind mai benignă decât îşi imaginase ea vreodată, însă ea fusese amăgită. Dovada intervenţiei lui Mademoiselle era evidentă de la bun început. Angajarea lui Khouri ca asasină pentru Jocul Umbrelor fusese cam prea simplă: privind retrospectiv, rolul acela slujise doar pentru a-i demonstra capacitatea privind sarcina care o aştepta. Cât despre asigurarea acceptului ei, aceea fusese simplitatea în sine. Mademoiselle îl avea pe Fazil. Dacă Khouri refuza să facă ce i se cerea, n-avea să-şi mai vadă niciodată soţul.

— Ştiam că vei fi raţională, zise Mademoiselle. Să ştii că ceea ce-ţi cer nu-i chiar atât de dificil.

— Ce-i cu echipajul pe care l-ai găsit?

— Sunt simpli traderi, rosti Manoukhian liniştitor. Eu însumi am fost aşa ceva. Am ajuns să salvez…

— Ajunge, Carlos!

— Scuze. Bărbatul privi către palanchin. Vreau să spun doar atât: Cât de ai naibii pot fi ei?

Accidental sau prin acţiunea subconştientului proiectanţilor – nu fusese niciodată complet clar –, vehiculul de contact ISSL arăta precum simbolul infinitului: două module ca nişte lobi, ticsite cu sisteme de susţinere biotică, senzori şi echipamente de comunicaţii, despărţite printr-un manşon mărginit de propulsoare şi reţele suplimentare de senzori. Două persoane puteau intra în oricare dintre lobi, iar în eventualitatea unei suprimări neurale în toiul misiunii, unul sau ambii lobi puteau fi ejectaţi.

Vehiculul de contact îşi crescu acceleraţia spre Linţoliu, în timp ce staţia se retrase dincolo de limita de securitate, către luminălucă. Naraţiunea lui Pascale arăta vehiculul micşorându-se treptat, până rămaseră numai strălucirea propulsiei sale şi pulsaţiile roşu şi verde ale luminilor de navigaţie, care păleau; întunericul înconjurător părea să le oculteze precum cerneala întinzându-se în apă.

Nimeni n-a putut fi sigur despre ce s-a petrecut după aceea. În evenimentele ce au urmat, majoritatea informaţiilor întrezărite de Sylveste şi de Lefevre pe când se apropiau au fost pierdute, inclusiv datele transmise către staţie şi luminălucă. Nu erau nesigure doar cadrele temporale, ci era discutabilă şi ordinea precisă a evenimentelor. Tot ce s-a aflat a fost ce şi-a reamintit Sylveste însuşi şi, întrucât el, potrivit propriilor lui afirmaţii, traversase perioade de conştiinţă alterată sau diminuată în vecinătatea Linţoliului, amintirile sale nu puteau fi considerate adevărul literal.

Iată ce s-a aflat.

Sylveste şi Lefevre s-au apropiat de Linţoliu mai mult decât o făcuse orice om vreodată, chiar şi Lascaille. Dacă spusele lui Lascaille fuseseră adevărate, atunci transformările lor păcăleau defensivele Linţoliului, determinându-l să-i învăluie într-un buzunar de continuum spaţio-temporal aplatizat, pe când restul limitei de separaţie clocotea de forţe mareice gravitaţionale ucigaşe. Nimeni, nici chiar acum, nu pretindea că înţelegea cum se

putea întâmpla aşa ceva: cum puteau mecanismele îngropate ale Linţoliului să curbeze continuumul spaţio-temporal prin asemenea geometrii demente, când o împăturire de un miliard de ori mai puţin severă ar fi necesitat mai multă energie decât era stocată în toată masa în repaus a galaxiei. De asemenea, nimeni n-a înţeles în ce fel conştiinţa se putea infiltra în continuumul spaţio-temporal din jurul Linţoliului, astfel ca Linţoliul în sine să poată recunoaşte tipurile de minţi care încercau să obţină acces în miezul său, şi în acelaşi timp să remodeleze gândurile şi memoria acelor minţi. Exista în mod evident o legătură ascunsă între gânduri în sine şi procesele fundamentale din continuumul spaţio-temporal; ele se influenţau reciproc. Sylveste găsise referinţe la o teorie străveche, moartă de secole, care propusese o legătură între procesele cuantice ale conştiinţei şi mecanismele cuantice gravitaţionale care susţineau continuumul spaţio-temporal, prin unificarea unui aşa-numit „tensor de curbură de tip Weyl... totuşi conştiinţa nu era mai bine înţeleasă acum, aşa că teoria rămânea la fel de speculativă cum fusese din capul locului. Poate că totuşi în vecinătatea Linţoliului, orice legătură cât de slabă între conştiinţă şi continuumul spaţio-temporal era masiv amplificată. Sylveste şi Lefevre îşi gândeau drumul prin furtună, minţile lor remodelate calmând forţele gravitaţionale ce clocoteau în jur, la numai câţiva metri de învelişul navei. Erau precum nişte îmblânzitori de şerpi care se mişcau printr-un cuib de cobre şi a căror muzică delimita o regiune minusculă de securitate. Securitatea exista până când muzica înceta – sau devenea discordantă – şi şerpii începeau să iasă din placiditatea lor hipnotizată. N-avea să fie niciodată complet clar cât de aproape de Linţoliu au ajuns Sylveste şi Lefevre înainte ca muzica să se altereze şi cobrele gravitaţiei să înceapă să se foiască.

Sylveste a susţinut că ei nu ajunseseră niciodată în limita de separaţie a Linţoliului în sine; potrivit propriilor lui dovezi vizuale, mai bine de jumătate din cer rămăsese plin de stele. Totuşi, puţinele date ce fuseseră recuperate

din nava de studiu sugerau că modulul de contact pătrunsese deja mult în spuma fractală din jurul Linţoliului – pătrunsese mult în limita de separaţie infinit de înceţoşată a obiectului însuşi, pătrunsese mult în ceea ce Lascaille numise Spaţiul Revelaţiei.

Lefevre a ştiut când a început să se întâmple. Îngrozită, dar cu un calm glacial, l-a anunţat pe Sylveste. Transformarea ei Linţolier se dezintegra, vălul ei de percepere extraterestră începuse să se subţieze, lăsând doar gânduri omeneşti. Era lucrul de care se temuseră permanent, dar se rugaseră să nu se petreacă.

Au informat rapid staţia de studiu şi au rulat psihoteste pentru a verifica spusele ei. Adevărul era teribil de clar. Transformarea ei colapsa. După câteva minute, mintea lui Lefevre nu avea să mai aibă componenta Linţolier şi nu avea să fie în stare să calmeze şerpii printre care înaintau. Ea uita muzica.

Deşi se rugaseră ca asta să nu se întâmple, îşi luaseră măsuri de precauţie. Femeia s-a retras în jumătatea opusă a modulului şi a declanşat încărcăturile de separare, amputând partea ei de navă de cea a lui Sylveste. La momentul acela transformarea ei dispăruse aproape complet. Prin intermediul legăturii audiovizuale dintre cele două părţi separate ale vehiculului, ea l-a informat pe Sylveste că putea simţi forţele gravitaţionale crescând, răsucindu-i şi trăgându-i corpul în chipuri feroce şi violent de imprevizibile.

Propulsoarele au încercat să-i îndepărteze modulul de spaţiul ostil din jurul Linţoliului, însă obiectul era pur şi simplu prea mare şi ea, prea mică. În câteva minute tensiunile i-au sfârtecat carcasa subţire a vehiculului, deşi Lefevre a rămas vie, ghemuită ca un fetus în ultimul buzunar, tot mai micuţ, de spaţiu liniştit, focusat pe creierul ei. Sylveste a pierdut contactul cu ea când vehiculul a explodat în bucăţi. Aerul ei s-a purjat rapid, dar decompresia nu s-a petrecut la fel de repede pentru a-i răpi complet zbieretele.

Lefevre murise, Sylveste ştia asta, totuşi transformarea

lui continua să ţină şerpii la depărtare. Curajos, mai singur decât orice fiinţă omenească din istorie, şi-a continuat coborârea în limita de separaţie a Linţoliului.

Ceva mai târziu, Sylveste s-a trezit în tăcerea vehiculului său. Dezorientat, a încercat să contacteze staţia de studiu, care ar fi trebuit să-i aştepte întoarcerea. N-a primit însă niciun răspuns. Staţia de studiu şi luminăluca erau lipsite de viaţă, aproape distruse. Un soi de spasm gravitaţional trecuse pe lângă ei şi-i eviscerase complet, aşa cum se întâmplase cu modulul lui Lefevre. Echipajul şi membrii echipei fuseseră ucişi instantaneu, ca şi Ultranauţii. El singur supravieţuise.

Dar pentru ce? Ca să moară de asemenea, însă mult mai lent?

Sylveste şi-a dirijat modulul spre resturile staţiei şi ale luminălucii. O clipă, gândurile sale i-au părăsit pe Linţolieri şi s-au concentrat doar la supravieţuire.

Lucrând singur, trăind în spaţiul strâmt al modulului, a petrecut săptămâni, învăţând cum să trezească la viaţă sistemele de reparare avariate ale luminălucii. Spasmul Linţolier vaporizase sau transformase în fragmente minuscule mii de tone din masa navei, dar acum aceasta trebuia să ducă acasă doar un singur om. După ce procesele regenerative au pornit, el a reuşit să doarmă, în cele din urmă, neîndrăznind să creadă că va reuşi cu adevărat. Iar în visele acelea, Sylveste a conştientizat treptat un adevăr important şi paralizant. După ce Carine Lefevre fusese omorâtă şi înainte ca el să-şi recapete conştiinţa, se întâmplase ceva. În mintea lui pătrunsese ceva care-i vorbise. Însă mesajul care-i fusese transmis se dovedise atât de brutal extraterestru, încât Sylveste nici măcar nu putea începe să-l formuleze în termeni umani.

El păşise în Spaţiul Revelaţiei.

5

Caruselul Noua Brazilie, Yellowstone, Epsilon Eridani, 2546

— Sunt la bar, vorbi Voliova în brăţară, oprindu-se la intrarea în „Jonglerul şi Linţolierul”.

Regreta că sugerase ca acesta să fie punctul de întâlnire – detesta localul aproape la fel de mult pe cât îi detesta clientela –, dar când aranjase un rendez-vous cu noua candidată, nu fusese în stare să găsească o alternativă.

— Recruta a sosit? rosti glasul lui Sajaki.

— Doar dacă a venit mai devreme. Dacă soseşte la timp şi întâlnirea noastră decurge favorabil, ar trebui să plecăm într-o oră.

— O să fiu pregătit.

Voliova îşi îndreptă umerii şi intră, asamblând instantaneu o hartă mintală a ocupanţilor barului. Aerul era ticsit de parfum trandafiriu înecăcios. Până şi fata care cânta la teeconax făcea aceleaşi mişcări nervoase. Sunete lichide tulburătoare îi emanau din cortex, amplificate de instrument şi modulate după aceea de presiunea exercitată de degetele ei pe tastiera complexă, colorată spectral şi sensibilă la apăsări. Muzica suia prin raga care erau aidoma unor scări, pentru ca apoi să se despice în pasaje atonale ce zgâriau nervii şi semănau cu dragoni care scrijeleau cu ghearele table ruginite. Voliova auzise că trebuia să ai implanturi neuroauditive specializate înainte ca muzica teeconaxului să-ţi poată spune ceva.

Găsi un loc la bar şi comandă o votcă; în buzunar avea o hipodermică, pregătită s-o trimită urgent înapoi la sobrietate, dacă ar fi fost nevoie. Era resemnată înaintea unei posibile lungi aşteptări a recrutei în timpul serii. De obicei aşa ceva ar fi nemulţumit-o, dar – spre surprinderea ei – se simţea relaxată şi în acelaşi timp atentă, în ciuda mediului înconjurător. Poate că aerul era impregnat de substanţe chimice psihotrope, dar ea se simţea mai bine

decât fusese de multe luni, chiar şi ţinând seama de vestea că echipajul va călători spre Resurgam. În acelaşi timp era bine să fie din nou printre oameni, până şi specimenele care frecventau localul acesta. Trecură minute întregi în care ea le privi chipurile animate, fermecată în mod senin de conversaţii pe care nu le putea auzi, imaginându-şi poveştile pe care şi le împărtăşeau. O fată trase dintr-o narghilea şi expiră un jet lung de fum, înainte de a izbucni în râs când partenerul ei ajunse la poanta unui banc bizar. Un bărbat chel cu un dragon tatuat pe ţeastă se lăuda cum zburase prin atmosfera unei gigante gazoase după ce îi murise autopilotul, iar mintea lui configurată de Jongleri rezolvase ecuaţii de flux atmosferic de parcă ar fi fost născut pentru aşa ceva. Alt grup de Ultranauţi, cu aspect spectral din cauza iluminatului albastru palid de deasupra separeului lor, juca o partidă încinsă de cărţi. Un bărbat trebuia să-şi plătească datoria, renunţând la o codiţă din păr. Prietenii lui îl ţinură nemişcat, în timp ce învingătorul îşi revendică trofeul, tăindu-i codiţa cu un briceag.

Oare cum arăta Khouri?

Voliova pescui cartea de vizită din jachetă şi o privi discret pentru ultima dată. Numele Ana Khouri era însoţit de câteva rânduri scurte de date biografice. Nimic din femeia aceasta n-ar fi făcut-o să iasă în evidenţă într-un bar obişnuit, dar aici tocmai trăsăturile ei banale ar fi avut acelaşi efect. Judecând după fotografie, ar fi arătat mai nelalocul ei decât Voliova însăşi, dacă aşa ceva ar fi fost posibil.

Voliova nu se plângea însă. Khouri arăta ca o candidată remarcabil de potrivită pentru postul liber. Ea intrase deja ilegal în reţelele de date rămase în sistem – cele care mai funcţionau după epidemie – şi întocmise o listă scurtă cu indivizi adecvaţi nevoilor ei. Khouri se numărase printre aceia; fusese soldat pe Atuul lui Sky. În acelaşi timp însă trecutul ei fusese imposibil de dezgropat şi Voliova renunţase finalmente şi se concentrase asupra altor candidaţi. Niciunul nu fusese exact ceea ce căuta ea, totuşi continuase, devenind treptat tot mai disperată, pe măsură

ce candidaţii nu se potriveau cerinţelor. Nu doar o dată Sajaki sugerase să răpească pur şi simplu pe cineva – ca şi cum recrutarea cuiva sub pretexte false ar fi fost un delict mai mărunt. Totuşi, răpirea ar fi fost aleatorie şi n-ar fi garantat că avea să capete o persoană cu care putea să lucreze.

După care, în mod neaşteptat, Khouri îi abordase pe ei. Auzise că *Nostalgia* căuta să-şi completeze echipajul şi era dispusă să părăsească Yellowstone. Nu-şi menţionase trecutul militar, dar Voliova îl cunoştea deja; fără îndoială, Khouri prefera să fie precautǎ. Straniu părea faptul că ea nu-i abordase decât după ce Sajaki – în conformitate cu protocoalele standard – anunţase schimbarea destinaţiei lor.

— Căpitan Voliova? Tu eşti, da?

Khouri era micuţă, sârmoasă şi cu îmbrăcăminte sobră, care nu corespundea niciunei mode Ultranaute recognoscibile. Părul negru îi era mai lung ca al lui Voliova cu doar doi centimetri; îndeajuns de scurt pentru a fi evident că bunăoară craniul nu-i era perforat de jacuri de input stângace sau de interfeţe pentru conexiuni nervoase. Nu exista nicio garanţie că mici maşinării zumzăitoare nu i-ar fi ticsit capul, dar în tot cazul nu le etala ostentativ. Faţa îi era un compozit neutru de tipuri de gene predominante pe planeta ei natală, Atuul lui Sky; armonioasă, fără să fie frapantă. Gura îi era mică, dreaptă şi inexpresivă, însă ochii îi contrabalansau aspectul banal. Erau negri, aproape până la excluderea oricăror altor nuanţe, dar sclipeau cu o preştiinţă interioară dezarmantă. Pentru o fracţiune de secundă, Voliova crezu că Khouri citise deja prin ghemul ei de minciuni bătătoare la ochi.

— Da, încuviinţă ea. Probabil că tu eşti Ana Khouri.

Vorbise încet, fiindcă după ce ajunsese la Khouri ultimul lucru pe care-l dorea era ca alţi doritori din raza ei auditivă să încerce să se îmbarce. Am înţeles că ne-ai contactat identitatea comercială cu privire la posibilitatea de a face parte din echipajul nostru.

— Abia am sosit în carusel şi m-am gândit să încerc mai

întâi la voi, înainte de a mă adresa echipajelor care-şi fac publicitate acum.

Voliova îşi mirosi votca.

— Dă-mi voie să-ţi spun că mi se pare o strategie destul de bizară.

— De ce? Celelalte echipaje primesc atât de multe solicitări, încât intervievează doar prin intermediul simurilor. Sorbi puţin din paharul ei cu apă. Eu prefer să lucrez cu oamenii. A fost doar o chestiune de a căuta un echipaj mai deosebit.

— Oho, făcu Voliova, crede-mă, al nostru este foarte deosebit.

— Dar sunteţi traderi, nu?

Voliova încuviinţă entuziast.

— Aproape că ne-am terminat afacerile pe Yellowstone. Mărturisesc că n-au fost cele mai productive. Economia este la pământ. Probabil c-o să revenim peste un secol sau două, ca să vedem dacă s-a îndreptat ceva, dar pe mine personal nu m-ar deranja dacă n-aş mai revedea niciodată locul ăsta.

— Prin urmare, dacă aş dori să semnez pentru nava voastră, ar trebui să mă decid foarte repede.

— Bineînţeles, mai întâi va trebui să decidem noi în privinţa ta.

Khouri o privi cu atenţie.

— Există şi alţi candidaţi?

— Nu am autorizaţia de a destăinui asta.

— Bănuiesc că sunt şi alţii. Vreau să spun că Atuul lui Sky… trebuie să existe destui doritori să beneficieze de transport până acolo, chiar dacă ar trebui să muncească în echipaj pentru a-şi plăti biletul.

Atuul lui Sky? Voliova se strădui să-şi păstreze chipul inexpresiv, minunându-se de norocul lor. Unicul motiv pentru care Khouri îi abordase fusese convingerea că mergeau pe Atuul lui Sky, nu pe Resurgam. Cumva femeia nu aflase de schimbarea destinaţiei anunţată de Sajaki.

— Există şi locuri mai rele pe care ţi le-ai putea imagina, comentă ea.

— Ei bine, abia aştept să sar direct în capul listei. Un nor perspex navigă între ele, atârnat de şinele de pe plafon, clătinându-se uşor cu încărcătura de băuturi şi narcotice. Care-i fişa postului pe care-l aveţi liber?

— Ar fi mai simplu dacă ţi-aş explica la bordul navei. Sper că n-ai uitat să-ţi iei bagajul pentru la noapte, nu?

— Bineînţeles că nu. Să ştii că vreau postul ăsta.

Voliova surâse.

— Mă bucur s-aud asta.

Cuvier, Resurgam, 2563

Calvin Sylveste se materializase în luxosul lui jilţ seniorial la un capăt al încăperii din închisoare.

— Am ceva interesant să-ţi spun, rosti el mângâindu-şi barba. Deşi nu cred c-o să-ţi placă.

— Grăbeşte-te! Pascale o să apară în scurt timp.

Expresia de permanent amuzament a lui Calvin se accentuă.

— De fapt, despre Pascale este vorba. O cam placi, nu?

— Nu-i treaba ta dacă-mi place sau nu.

Sylveste oftă; ştiuse că asta va duce la dificultăţi. Biografia se apropia de terminare şi el fusese implicat în marea ei majoritate. În ciuda exactităţii tehnice şi a numeroaselor feluri în care putea fi accesată, rămânea ceea ce Girardieau plănuise din capul locului: o armă de propagandă precisă, viclean plănuită şi realizată. Prin filtrul subtil al biografiei nu exista niciun mod de a vedea vreo parte a trecutului său într-o lumină care să nu-l afecteze; niciun mod de a-i evita descrierea ca tiran egocentric şi obsedat: posesorul unui intelect uriaş, însă complet lipsit de inimă în felul în care-i folosea pe cei din jur. În privinţa asta, Pascale fusese neîndoios inteligentă. Dacă n-ar fi ştiut el însuşi faptele, Sylveste ar fi acceptat necritic denaturarea biografiei. Purta pecetea adevărului.

Aşa ceva era destul de greu de acceptat, însă devenea incomparabil mai greu când ţinea seama de faptul că mare parte din portretul devastator fusese modelat de mărturiile

unor oameni care-l cunoscuseră. Iar primul dintre ei – care-l rănise cel mai mult – fusese Calvin. Fără chef, Sylveste îi îngăduise lui Pascale acces la simul de nivel-beta. O făcuse constrâns, însă la momentul acela existaseră nişte aparente compensaţii.

— Vreau ca obeliscul să fie relocat şi excavat, rostise Sylveste. Girardieau mi-a promis acces la date de teren, dacă voi ajuta la distrugerea propriului meu personaj. Eu mi-am respectat din plin partea de înţelegere. Ce-ar fi acum ca şi guvernul să facă la fel?

— Nu va fi simplu… începuse Pascale.

— Nu, dar nici nu va fi o secătuire a resurselor Inundaţioniştilor.

— O să vorbesc cu el, spusese ea fără mare convingere. Cu condiţia să mă laşi să discut cu Calvin oricând doresc.

Era un târg al naibii de nenorocit şi Sylveste o ştiuse din capul locului. Totuşi, păruse să merite, fie şi numai pentru a revedea obeliscul şi nu doar părticica minusculă care fusese dezvelită înainte de lovitura de stat.

În mod remarcabil, Nils Girardieau se ţinuse de cuvânt. Fuseseră necesare patru luni, dar o echipă găsise şantierul abandonat şi scosese obeliscul. Excavarea nu se derulase cu migală, însă Sylveste nu se aşteptase la altceva. Era îndeajuns că izbutiseră să-l dezgroape într-o singură bucată. Acum putea materializa după chef reprezentarea lui holografică şi orice părticică a sa putea fi mărită pentru a fi examinată. Textul fusese captivant; greu de înţeles. Harta complicată a sistemului solar continua să fie descurajant de precisă pentru ochii lui. Dedesubtul ei – prea adânc ca s-o fi putut vedea anterior – părea să existe aceeaşi hartă, la o scară mult mai mare, astfel încât cuprindea întregul sistem până la norul de comete exterior. Pavonis era de fapt o binară ale cărei stele erau despărţite prin zece ore-lumină şi amarantinii păruseră să fi ştiut asta, pentru că însemnaseră în mod evident orbita celei de-a doua stele. Un moment Sylveste se întrebă de ce nu văzuse niciodată cealaltă stea în timpul nopţii; ar fi fost palidă, totuşi mai strălucitoare decât oricare altă stea de

pe boltă. După aceea îşi aminti că steaua aceea nu mai strălucea de acum. Era o stea neutronică; cadavrul epuizat al unei stele care, cândva, ar fi sclipit fierbinte şi albastru. Era atât de întunecată, încât nu fusese detectată înainte de primele sonde interstelare. Un grup de grafiforme nefamiliare îi însoţea orbita.

El nu avea idee ce puteau însemna.

Mai rău încă, mai jos pe obelisc existau hărţi similare, care concordau măcar cu alte sisteme solare, deşi el nu putea dovedi absolut nimic. Cum ar fi putut amarantinii să obţină astfel de date – despre celelalte planete, steaua neutronică, alte sisteme – fără să fi deţinut o capacitate de călătorie interstelară comparabilă cu a oamenilor?

Poate că problema crucială era vechimea obeliscului. Stratul contextual sugera nouă sute nouăzeci de mii de ani, ceea ce plasa înhumarea la o mie de ani de Eveniment… totuşi pentru validarea teoriei sale, Sylveste avea nevoie de o estimare mult mai precisă. La ultima vizită a lui Pascale, o rugase să ruleze o măsurătoare EC pe obelisc; spera să-i ofere răspunsul când avea să apară.

— Mi-a fost utilă, îi spuse lui Calvin care-i răspunse printr-o privire batjocoritoare. Nu mă aştept ca tu să înţelegi asta.

— Poate că nu. Ţi-aş putea spune totuşi ce am aflat.

Nu avea rost să mai tărăgăneze.

— Deci?

— Numele ei de familie nu este Dubois. Calvin zâmbi, prelungind momentul. O cheamă Girardieau. Este fiica lui. Iar tu, dragă băiete, ai fost tras pe sfoară.

Ieşiră din „Jonglerul şi Linţolierul” în simularea umedă a nopţii planetare realizată de carusel. Maimuţe capucin scoase în afara legii coborau din arborii ce mărgineau mallul, pregătite pentru o sesiune prehensilă de furturi. Tobe burundi răsunau de undeva de după curbură. Lumini de neon pâlpâiau stroboscopic în forme serpentine în norii umflaţi ce atârnau din grinzi. Khouri auzise că uneori ploua, dar deocamdată nu avusese parte de dovada aceea

de verosimilitudine meteorologică.

— Avem o navetă andocată la butuc, zise Voliova. Trebuie doar să luăm un elevator prin spiţă şi să trecem de vama spre exterior.

Cabina elevatorului cu care călătoriră era zăngănitoare şi neîncălzită; mirosea a urină şi era goală, cu excepţia unui Komuso cu coif, care stătea meditativ pe o banchetă, cu shakuhachi între genunchi. Khouri bănui că prezenţa lui îi făcea pe alţii să decidă să aştepte următoarea cabină în paternosterul nesfârşit dintre butuc şi obadă.

Mademoiselle stătea lângă Komuso, cu mâinile încrucişate demn la spate, îmbrăcată într-o rochie albastru-electric lungă până la podea, cu părul negru strâns într-un coc sever.

— Eşti mult prea încordată, zise ea. Voliova o să suspecteze că ai ceva de ascuns.

— Dispari.

Voliova privi în direcţia ei.

— Ai spus ceva?

— Pare frig.

Voliova păru că analizează excesiv de mult declaraţia aceea.

— Da, cred că da.

— Nu trebuie să vorbeşti cu glas tare, replică Mademoiselle. Nu trebuie nici măcar să subvocalizezi. Este suficient să-ţi imaginezi că rosteşti ceea ce doreşti să aud eu. Implantul detectează impulsurile-fantomă generate în zona corticală dedicată graiului. Dă-i drumul – încearcă.

— Dispari, zise Khouri sau mai degrabă se imagină gândind asta. Pleacă dracului din capul meu. Aşa ceva nu se menţiona în contract.

— Draga mea, spuse Mademoiselle, nici n-a existat vreodată un contract, ci doar… cum i-am putea spune? Un acord tacit?

Se uită direct la ea, parcă aşteptându-se la un răspuns. Khouri se mulţumi s-o fulgere veninos cu privirea.

— Bine, perfect, rosti Mademoiselle. Îţi promit însă că voi reveni în scurt timp.

Dispăru.

— Abia aştept, murmură Khouri.

— Poftim? întrebă Voliova.

— Am zis „abia aştept”, repetă Khouri. Abia aştept să ieşim din blestematul ăsta de elevator.

În scurt timp ajunseră la butuc, trecură de vamă şi se îmbarcară în navetă, un vehicul nonatmosferic care consta dintr-o sferă cu patru module propulsoare dispuse sub unghiuri de nouăzeci de grade. Se numea *Melancolia plecării,* genul de nume ironic pe care Ultranauţii îl preferau pentru navele lor. Interiorul avea aspectul nervurat al gâtlejului unei balene. Voliova îi spuse lui Khouri să înainteze printr-o succesiune de batardouri şi spaţii înguste, prin care trebuia să te târăşti, până ajunseră pe puntea navei. Acolo existau câteva scaune anatomice şi o consolă care etala o mulţime de termeni de jargon din avionică, încadrate de entoptice delicate. Voliova acţionă un display şi un dispozitiv mic ca o tăviţă ieşi bufnind dintr-o fantă neagră din partea laterală a consolei. Dispozitivul era caroiat cu o tastatură de stil vechi. Degetele Voliovei dansară pe taste, determinând o schimbare subtilă a datelor avionice.

Khouri simţi o furnicătură prin tot corpul, înţelegând că femeia nu avea implanturi; degetele ei erau realmente unul dintre modurile prin care comunica.

— Pune-ţi centura, zise Voliova. În jurul lui Yellowstone plutesc multe gunoaie şi s-ar putea să băgăm nişte acceleraţii multi-g.

Khouri o ascultă. În ciuda disconfortului care urmă, era prima ei şansă de a se relaxa după multe zile. După trezirea din refri se petrecuseră o sumedenie de evenimente şi toate fuseseră febrile. Cât timp dormise în Oraşul Abisului, Mademoiselle aşteptase sosirea unei nave care mergea spre Resurgam şi – ţinând seama de lipsa de importanţă a Resurgamului în reţeaua aflată în permanentă schimbare a comerţului interstelar – aşteptarea fusese lungă. Acesta era necazul cu luminălucile. Niciun individ, indiferent cât de puternic, n-

ar fi putut deţine vreodată una, decât dacă n-o avea deja de multe secole. Agregaţii nu mai fabricau propulsii şi cei care deţineau deja nave nu intenţionau să le vândă.

Khouri ştia că Mademoiselle nu căutase pasiv. Şi nici Voliova. Mademoiselle îi spusese că Voliova eliberase în reţeaua de date a lui Yellowstone un program de căutare, pe care ea îl numise „copoi”. Un om simplu – chiar şi un monitor computerizat simplu – n-ar fi putut detecta adulmecările complexe ale copoiului, dar se părea că Mademoiselle nu era nici una, nici alta şi simţise copoiul tot aşa cum păianjenii de apă simt vibraţii în pelicula pe care păşesc.

În continuare Mademoiselle procedase cu multă inteligenţă.

Fluierase spre copoi, care venise în goană spre ea. După aceea îi frânsese gâtul cu nepăsare, dar nu înainte de a-l fi despicat şi a-i fi examinat măruntaiele informaţionale, deducând ce anume căuta. În esenţă, copoiul fusese trimis să recupereze informaţii presupus secrete despre indivizi care avuseseră experienţă ca sclavi; exact ce ar fi fost de aşteptat din partea unui grup de Ultranauţi care căutau să umple un post din nava lor. Mai exista însă şi altceva. Ceva destul de ciudat, care stârnise curiozitatea lui Mademoiselle.

De ce-i interesa pe ei o persoană cu background militar?

Poate că erau adepţii disciplinei: traderi profesionişti care operau la un nivel deasupra stării normale de desfăşurare a comerţului, experţi nemiloşi ce utilizau concepte dubioase pentru a întrezări cunoaşterea pe care o doreau şi care nu aveau nimic împotriva călătoriei spre colonii înapoiate ca Resurgam, când vedeau şansa unui câştig masiv, poate peste câteva secole. Probabil că întreaga lor organizaţie era structurată pe direcţii militare, spre deosebire de cvasianarhia existentă în majoritatea navelor comerciale. Aşa încât, căutând experienţă militară în backgroundul candidaţilor, nu făceau decât să se asigure că individul selectat se va încadra în echipajul lor.

Asta era, în mod firesc.

Lucrurile merseseră bine deocamdată, acceptând chiar şi modul straniu în care Voliova n-o corectase pe Khouri când îşi făcuse evidentă ignoranţa despre adevărata destinaţie a navei. Khouri ştiuse desigur tot timpul că destinaţia era Resurgam, dar dacă Ultranauţii ar fi ştiut că tocmai acela era locul unde dorea ea de fapt să ajungă, ar fi fost silită să folosească unul dintre cele câteva scenarii-paravan care să explice motivaţiile vizitării coloniei înapoiate. Fusese pregătită să utilizeze unul dintre ele imediat ce ar fi fost corectată de Voliova... atât doar că aceasta n-o făcuse, dorind aparent să-şi lase recruta să creadă în continuare că mergeau la Atuul lui Sky.

Bizar, într-adevăr, deşi de înţeles dacă presupuneai că Ultranauţii erau disperaţi să recruteze pe oricine ar fi apărut. Era bineînţeles o bilă neagră pentru onestitatea lor, însă, o dată în plus, o scutise pe Khouri de folosirea unui scenariu-paravan. Ea decise că nu avea niciun motiv de îngrijorare, ba chiar totul ar fi fost minunat... dacă n-ar fi existat ceea ce-i plasase Mademoiselle în cap pe când dormea. Implantul era minuscul şi n-ar fi stârnit suspiciuni din partea Ultranauţilor, fiind conceput să semene – şi să funcţioneze – ca un splicing entoptic standard. Dacă deveneau prea curioşi şi extrăgeau blestemăţia, toate părţile incriminatoare s-ar fi autoşters sau reorganizat. Nu acela era însă scopul. Obiecţia lui Khouri faţă de implant nu pornea de la ipoteza că ar fi fost riscant sau inutil, ci mai degrabă de la faptul că Mademoiselle ar fi fost ultima persoană pe care ar fi dorit s-o aibă zilnic în mintea ei. Desigur, nu era decât o simulare nivel-beta realizată pentru a-i imita personalitatea, care proiecta o imagine a lui Mademoiselle în câmpul vizual al lui Khouri şi-i stimula centrul acustic pentru a-i permite să audă ce spunea fantoma. Nimeni altcineva n-ar fi zărit apariţiile femeii, iar Khouri ar fi putut comunica silenţios cu ea.

— Îi poţi spune „nevoia de informaţii”, zisese fantoma. Ca fost soldat, sunt sigură că înţelegi principiul.

— Da, îl înţeleg, încuviinţase Khouri fără chef. Şi nu-mi place, dar nu cred că mi-ai scoate porcăria aia din cap

doar pentru că nu-mi place.

Mademoiselle surâsese.

— A te împovăra în clipa de faţă cu prea multe informaţii ar însemna să risc o indiscreţie în prezenţa Ultranauţilor.

— Ia stai aşa! zisese Khouri. Ştiu deja că vrei să-l ucid pe Sylveste. Ce ar mai fi posibil de aflat?

Mademoiselle zâmbi iar cu un aer iritant. Ca multe simuri de nivel-beta, repertoriul ei de expresii faciale era îndeajuns de mic ca să se repete inevitabil, aidoma unui actor slab care recurge în mod constant la aceleaşi caracterizări.

— Mă tem, spusese ea, că ceea ce ştii tu acum nu e nici măcar un fragment din toată istoria. Nici măcar o aşchie.

Când sosi Pascale, Sylveste o examină demonstrativ, comparându-i trăsăturile cu amintirile lui despre Nils Girardieau. Ca de obicei, se lovi de limitările vederii sale. Ochii nu-i funcţionau perfect în privinţa curbelor, având tendinţa de a aproxima nuanţele chipului uman sub forma unei succesiuni în trepte.

Totuşi, afirmaţia lui Calvin nu era evident neadevărată. Părul lui Pascale era negru ca tăciunele şi cu firul drept; al lui Girardieau era cârlionţat şi roşu. Pe de altă parte, structura oaselor avea prea multe puncte de similitudine pentru a fi doar o coincidenţă. Dacă tatăl lui n-ar fi făcut remarca, poate că Sylveste n-ar fi ghicit niciodată, dar acum, când ideea exista, explica multe.

— De ce m-ai minţit? întrebă el.

Femeia păru cu adevărat surprinsă.

— Cu ce te-am minţit?

— Cu totul. Începând cu tatăl tău.

— Tatăl meu? Ea tăcu câteva secunde. Ah. Deci ştii.

El încuviinţă, strângând din buze. După aceea, urmă:

— A fost unul dintre riscurile pe care ţi le-ai asumat prin colaborarea cu Calvin. Calvin este foarte inteligent.

— Probabil că a stabilit un fel de legătură de date cu compadul meu şi a accesat fişiere private. Ticălosul!

— Acum ştii ce simt şi eu. De ce ai făcut-o, Pascale?

— La început, fiindcă n-am avut de ales. Doream să te studiez. Şi singurul fel prin care îţi puteam câştiga încrederea era sub alt nume. Era posibil; puţini ştiau măcar de existenţa mea, cu atât mai puţin cum arăt. Tăcu din nou o vreme. Şi a mers, nu? Ai avut cu adevărat încredere în mine. Şi n-am făcut nimic pentru a trăda încrederea aceea.

— Ăsta-i adevărul? Nu i-ai spus niciodată lui Nils ceva care l-ar fi putut ajuta?

Ea păru rănită.

— Te-am avertizat din timp asupra loviturii de stat, mai ţii minte? Dacă cineva a fost trădat în urma acestei relaţii, atunci acela a fost tatăl meu.

Sylveste încercă să găsească ceva care să dovedească vinovăţia ei, fără să fie de fapt sigur că dorea asta. Poate că-i spusese adevărul.

— Şi biografia?

— A fost ideea tatei.

— Un instrument care să mă discrediteze?

— În biografie nu există nimic care să nu fie adevărat… decât dacă tu ştii altceva. Făcu iarăşi o pauză. De fapt, este aproape gata de lansare. Calvin a fost de mare ajutor. Îţi dai seama că va fi prima operă importantă de artă indigenă produsă pe Resurgam? După amarantini, bineînţeles.

— Da, este o lucrare de artă. Intenţionezi s-o lansezi sub numele tău adevărat?

— Aşa m-am gândit din capul locului. Bineînţeles, sperasem ca tu să nu afli până atunci.

— Ah, nu-ţi face griji. Crede-mă, nimic din toate astea nu va schimba relaţia noastră de muncă. La urma urmelor, am ştiut mereu că Nils era adevăratul autor.

— În felul ăsta este mai uşor pentru tine, nu? Mă poţi ignora ca fiind ceva irelevant.

— Ai datele EC pe care mi le-ai promis?

— Da. Femeia îi întinse un card. Nu-mi încalc promisiunile, dar mă tem că puţinul respect pe care-l am pentru tine se află în pericolul serios de a dispărea

complet.

Sylveste privi rezumatul electronilor captivi care se derulă pe card când îl flexă între degetul mare şi arătător. O parte a minţii lui era complet incapabilă să se detaşeze de înţelesul numerelor acelea, chiar şi când i se adresă lui Pascale.

— Când mi-a povestit despre biografie, tatăl tău a spus că femeia care o va scrie era cineva ale cărui iluzii urma să fie spulberate.

Ea se ridică.

— Cred că ar trebui să lăsăm asta pe altă dată.

— Nu, aşteaptă. Sylveste se întinse şi o prinse de mână. Iartă-mă. Trebuie să discut cu tine despre asta, înţelegi?

Pascale se crispă în momentul contactului, apoi se relaxă lent. Expresia ei continua să fie reţinută.

— Despre ce?

— Despre asta, atinse el cu degetul mare rezumatul EC. Este foarte interesant.

Naveta Voliovei se apropia de un şantier naval aflat lângă punctul lui Lagrange dintre Yellowstone şi satelitul ei, Ochiul lui Marco. O duzină de luminăluci staţionau în şantier; mai multe nave decât văzuse vreodată Khouri. În butucul şantierului se găsea un carusel major de obada căruia erau andocate nave intrasistem mai mici, care aduceau cu nişte purcei ce sugeau. Câteva luminăluci erau încastrate în structuri de susţinere scheletice pentru revizii generale ale ecranelor din gheaţă sau ale propulsiilor Agregat (văzu şi nave Agregat, lungi şi negre, ca dăltuite chiar din spaţiul cosmic), însă restul navelor pluteau, descriind orbite leneşe şi lente în jurul centrului de gravitaţie al Punctului Lagrange. Khouri bănui că trebuiau să existe etichete complicate care le guvernau deplasările; cine trebuia să se ferească din calea cui pentru a evita o coliziune pe care un computer o putea prezice cu zile în avans. Consumul de combustibil care trebuia utilizat pentru a scoate o navă de pe un curs de coliziune era minuscul faţă de marja de profit a unei escale

comerciale tipice, însă pierderea respectului ar fi fost mult mai greu de amortizat. În jurul Atuului lui Sky nu staţionaseră niciodată atâtea nave, totuşi ea auzise despre încăierări între echipaje cauzate de priorităţi de parcare şi de drepturi comerciale. Una dintre convingerile greşite uzuale ale planetarilor era că Ultranauţii reprezentau o ramură omogenă a omenirii. În realitate, şi ei aveau la fel de multe facţiuni şi erau la fel de paranoici faţă de alte facţiuni ca orice altă specie umană.

Acum se apropiau de nava Voliovei.

Ca toate celelalte luminăluci, şi aceasta era neverosimil de aerodinamică. Spaţiul cosmic se comporta aproximativ ca vidul doar la viteze mici. În apropierea vitezei luminii – acolo unde navele acestea îşi petreceau majoritatea timpului – era ca şi cum ai fi străbătut o furtună atmosferică urlătoare. De aceea semănau cu nişte pumnale: fuzelajul conic se îngusta într-o provă ascuţită ca acul pentru a străpunge mediul interstelar, cu două motoare Agregate fixate în spate pe lonjeroane aidoma unui mâner ornat. Nava era învelită în gheaţă, care scânteia atât de pur, încât părea diamant. Naveta zbură peste ea şi pentru o clipă Khouri îi cuprinse vastitatea. Era ca şi cum ar fi zburat peste un oraş, nu peste o navă. După aceea un iris se deschise în carcasă, dezvăluind un compartiment de andocare luminat. Voliova dirijă naveta prin atingeri experte ale comenzilor propulsiilor şi o coborî pe un suport de staţionare. Khouri auzi bufnete când cordoane ombilicale şi conectori de andocare se cuplară la mufele lor.

Voliova ieşi prima din centurile scaunului ei.

— Suim la bord? întrebă ea pe un ton care nu avea tocmai politeţea la care se aşteptase Khouri.

Se propulsară prin navetă şi ieşiră în mediul spaţios al luminălucii. Erau încă în imponderabilitate, dar la capătul coridorului în care intrară se vedea un aranjament complex în care se îmbinau secţiuni staţionare şi rotative.

Lui Khouri începuse să i se facă greaţă, dar nu avea câtuşi de puţin de gând s-o lase pe Voliova să-şi dea seama

de asta.

— Înainte de a continua, rosti Ultranauta, trebuie să faci cunoştinţă cu cineva.

Privea peste umărul ei, înapoi prin coridorul care ducea la naveta cu care sosiseră. Khouri auzi foşnetele cuiva care se deplasa trăgându-se cu mâinile în lungul balustradelor similare unor nervuraţii din pasaj. Dar asta ar fi însemnat că la bordul navetei mai fusese cineva.

Ceva era în neregulă.

Atitudinea Voliovei nu era a cuiva care încerca să impresioneze un recrut potenţial. Părea mai degrabă că-i păsa prea puţin de ce credea Khouri; ca şi cum asta ar fi fost complet lipsit de consecinţe. Khouri se răsuci, la timp ca să-l vadă pe Komusoul care mersese cu ele în elevator. Chipul îi era ascuns sub coiful de răchită inexpresiv pe care-l purtau toţi. În îndoitura braţului îşi purta shakuhachiul.

Khouri dădu să spună ceva, însă Voliova îi făcu semn să tacă.

— Bun sosit la bordul *Nostalgiei pentru infinit*, Ana Khouri! Tocmai ai devenit noul nostru Tunar-şef. După aceea înclină din cap spre Komuso. Vrei să-mi faci o favoare, triumvirule?

— Ceva special?

— Ameţeşte-o înainte de a încerca să-l omoare pe unul dintre noi.

Ultimul lucru pe care-l văzu Khouri fu ceaţa aurie a bambusului.

Lui Sylveste i se păru că simte parfumul lui Pascale înainte ca ochii lui s-o distingă în mulţimea din exteriorul închisorii. Schiţă o mişcare reflexă către ea, dar cei doi miliţieni robuşti care-l escortaseră din încăperea lui îl reţinură prompt. Huiduieli şi insulte înăbuşite se auziră dinspre gloata ţinută în loc de un cordon, totuşi Sylveste abia dacă le remarcă.

Pascale îl sărută cu diplomaţie, ascunzând pe jumătate atingerea buzelor lor înapoia mâinii ei înmănuşate în

dantelă.

— Înainte de a mă întreba, rosti abia audibil peste vacarm, te anunţ că nu ştiu mai multe decât tine despre ce se întâmplă.

— Nils a pus totul la cale?

— Cine altul? Doar el are puterea de a te scoate de aici pentru mai mult de o zi.

— Păcat că nu-i la fel de doritor să mă oprească să mai revin.

— Ah, ar putea s-o facă… dacă n-ar trebui să-şi domolească proprii oameni şi opoziţia. Să ştii că ar fi momentul să nu te mai gândeşti la el ca fiind inamicul tău cel mai rău.

Pătrunseră în liniştea sterilă a maşinii care aştepta. Vehiculul fusese adaptat dintr-un buggy mai mic de explorare a suprafeţei: patru roţi uriaşe ca nişte baloane la extremităţile caroseriei aerodinamice, cu echipamentele de comunicaţii amplasate într-o cocoaşă negru-mat pe acoperiş. Era vopsit în purpuriu Inundaţionist, cu pandantive valuri Hokusai montate pe bot.

— Dacă n-ar fi fost tata, continuă Pascale, ai fi murit în timpul loviturii de stat. El te-a protejat de inamicii tăi cei mai răi.

— Asta nu face din el un revoluţionar foarte competent.

— Şi ce spune asta despre regimul pe care a izbutit să-l răstoarne?

Sylveste strânse din umeri.

— Mi se pare o replică corectă.

Un gardian sui pe locul din faţă, îndărătul unui panou despărţitor din sticlă armată, după care porniră, străbătură mulţimea şi accelerară spre marginea oraşului. Trecură prin unul dintre parcurile dendrologice, după care coborâră o rampă ce ducea sub perimetru. Erau însoţiţi de alte două maşini guvernamentale, de asemenea modificate din buggy de suprafaţă, dar vopsite în negru şi cu miliţieni cu cagule, stând în picioare în dreapta şoferului, cu armele la umăr. După ce merse un kilometru printr-un tunel neluminat, convoiul ajunse într-o ecluză pneumatică şi se

opri cât timp aerul respirabil al oraşului fu înlocuit cu atmosfera Resurgamului. Gardienii rămaseră la posturile lor, oprindu-se doar pentru a-şi aranja măştile respiratorii şi ochelarii. După aceea vehiculele porniră mai departe, revenind spre suprafaţă. Ieşiră în lumina cenuşie a zilei, înconjuraţi de ziduri din beton antiexplozie şi goniră pe o suprafaţă presărată cu lumini verzi şi roşii.

Îi aştepta un aparat de zbor, staţionat pe un trepied de tălpici pe platformă. Suprafeţele ventrale ale aripilor erau deja prea strălucitoare pentru a fi privite; începuseră de acum să ionizeze stratul delimitator de aer de sub ele. Şoferul deschise un compartiment din torpedou şi scoase măşti respiratorii, pe care le întinse în spate prin grila de securitate şi le făcu semn să şi le pună.

— Nu-s obligatorii, comentă el. Oxigenul a crescut cu două sute la sută de când ai fost ultima dată în afara lui Resurgam City, doctore Sylveste. Unii au respirat atmosferă nefiltrată zeci de minute, fără efecte pe termen lung.

— Probabil că au fost disidenţii despre care aud întruna, replică Sylveste. Renegaţii pe care Girardieau i-a trădat în timpul loviturii. Cei despre care se presupune că ar fi comunicat cu liderii Potecii Adevărate din Cuvier. Nu-i invidiez. Praful trebuie să le fi îmbâcsit plămânii aproape la fel de mult pe cât le îmbâcseşte minţile.

Escorta nu păru impresionată.

— Enzime necrofage procesează particulele de praf. Este biotehnologie marţiană veche. Oricum, nivelurile de praf s-au redus. Toată umiditatea pe care am pompat-o în atmosferă le-a îngăduit particulelor de praf să se lege în grăunţe mai mari, care nu sunt uşor transportabile de vânt.

— Foarte bine! aplaudă Sylveste. Păcat că rămâne un loc atât de mizerabil.

Ridică masca spre faţă, ţinând-o cu palma, şi aşteptă deschiderea portierei. Bătea un vânt moderat, o simplă abraziune înţepătoare.

Traversară în goană solul.

Aparatul de zbor era o oază primitoare de spaţiu şi de linişte, cu interiorul somptuos decorat în purpuriu guvernamental. Ocupanţii celorlalte două maşini se îmbarcară pe altă uşă şi Sylveste îl întrezări pe Nils Girardieau, care traversa platforma. Mergea cu o mişcare legănată ce începea undeva din preajma umerilor, ca un compas de măsurare al arhitecţilor, deplasat peste o planşetă, prin mişcări alternative ale vârfurilor. Deţinea o forţă dinamică, aidoma unui gheţar comprimat în volumul unui bărbat. Girardieau dispăru din raza vizuală şi după câteva minute muchia vizibilă a aripii celei mai apropiate deveni violetă, învăluită într-un nimb de ioni excitaţi, iar aparatul de zbor se ridică.

Sylveste îşi creă o fereastră şi privi spre Cuvier – sau Resurgam City, cum îi spuneau acum – care se micşora dedesubt. După lovitura de stat, era prima dată când vedea locul în întregime, înainte ca statuia naturalistului francez să fi fost răsturnată. Vechea simplitate a coloniei dispăruse. O spumă de habitate umane se extinsese dezordonat dincolo de perimetrul domului: structuri etanşe pneumatic legate între ele prin drumuri acoperite şi pasarele. Existau multe domuri mai mici, mai îndepărtate, verde-smarald, de vegetaţie. Ba chiar şi câteva fâşii, lipsite de domuri, de organisme de testare, dispuse în şabloane geometrice care răneau ochii, aşteptând să fie descătuşate mult dincolo de oraş.

Ocoliră Resurgam City şi porniră pe un curs spre nord. O dantelă de canioane se întindea dedesubt. Ocazional survolau câte o aşezare micuţă, de obicei un dom opac sau o simplă clădire aerodinamică, iar strălucirea dinspre aripi ilumina pentru moment solul de sub ei. În mare majoritate era sălbăticie, fără drumuri, conducte sau linii de curent.

Sylveste moţăi intermitent; când se trezi, văzu gonind dedesubt deşerturi tropicale de gheaţă şi tundră importată. Pe neaşteptate o aşezare apăru la orizont şi aparatul începu să descrie spirale largi spre sol. Sylveste îşi mută fereastra, pentru a vedea mai bine.

— Recunosc regiunea. Acolo am găsit obeliscul.

— Da, încuviinţă Pascale.

Peisajul era neregulat şi în general lipsit de vegetaţie, cu orizontul ruinat de arcade înalte frânte şi pilaştri neverosimili de piatră, toate părând în pragul colapsului iminent. Porţiunile netede de sol erau puţine, deoarece abundau fisurile adânci, astfel că zona părea un pat nefăcut, care se calcifiase. Trecură peste un şuvoi de lavă solidificată şi asolizară pe o platformă hexagonală plată, înconjurată de clădiri de suprafaţă blindate. Era abia mijlocul zilei, totuşi praful din aer atenua atât de sever razele soarelui, încât fusese necesar să scalde platforma în lumina proiectoarelor. Miliţieni se repeziră în întâmpinarea aparatului de zbor, ferindu-şi ochii de radiaţiile luminoase ale părţii sale ventrale.

Sylveste îşi luă masca, o privi cu dispreţ şi o lăsă pe scaun. Nu avu nevoie de ajutor pentru a străbate distanţa scurtă până la clădire şi, chiar dacă avusese de fapt, nimeni nu va şti adevărul.

Miliţienii îi escortară înăuntru. Trecuseră ani buni de când Sylveste nu mai fusese atât de aproape de Girardieau. Fu aproape şocat cât de mic părea acum adversarul său. Girardieau era construit ca o maşinărie scundă şi robustă pentru minerit. Părea capabil să-şi croiască drum prin bazalt solid. Avea părul roşu sârmos şi tuns scurt, presărat cu fire albe. Ochii îi erau largi şi întrebători, ca ai unui căţeluş pechinez speriat.

— Ciudate alianţe! rosti el după ce un gardian etanşă uşa în urma lor. Cine ar fi crezut că noi doi vom constata vreodată că avem atâtea în comun?

— Mai puţine decât îţi imaginezi, replică Sylveste.

Girardieau conduse echipa printr-un coridor nervurat mărginit de maşinării abandonate, atât de murdare, încât nu mai puteau fi recunoscute.

— Presupun că te-ntrebi despre ce-i vorba.

— Am unele bănuieli.

Râsul celuilalt reverberă din echipamentele părăsite din jur.

— Mai ţii minte obeliscul pe care l-au dezgropat aici?

Bineînţeles… tu ai fost cel care a atras atenţia asupra dificultăţii fenomenologice cu metoda de datare EC utilizată asupra rocii.

— Da, încuviinţă Sylveste sec.

Implicaţiile datării EC fuseseră enorme. Nicio structură cristalină naturală nu era perfectă în geometria reţelei sale. Întotdeauna aveau să existe goluri în reţea, acolo unde lipseau atomi, iar în timp electronii se acumulau treptat în golurile acelea, eliminaţi din restul reţelei de bombardamentele razelor cosmice şi de radioactivitatea naturală. Deoarece golurile aveau tendinţa să se umple cu electroni cu viteză constantă, numărul de electroni captivi era o metodă de datare ce putea fi utilizată pe artefacte anorganice. Exista desigur şi un neajuns: metoda EC era utilă doar când capcanele fuseseră golite în trecut. Din fericire, declanşarea sau expunerea la lumină era suficientă pentru a decolora – goli – capcanele exterioare din cristal. Analiza EC a obeliscului arătase că toate capcanele din stratul de la suprafaţă fuseseră decolorate în acelaşi moment, care se petrecuse cu nouă sute nouăzeci de mii de ani în urmă, cu inevitabilele marje de eroare ale măsurătorii. Doar ceva ca Evenimentul ar fi putut decolora un obiect atât de mare ca obeliscul.

Nu era nicio noutate: utilizând aceeaşi tehnică, mii de artefacte amarantine fuseseră datate din epoca Evenimentului. Totuşi, niciunul nu fusese îngropat în mod deliberat. Pe de altă parte, obeliscul fusese amplasat intenţionat într-un sarcofag de piatră după ce fusese decolorat.

După Eveniment.

Chiar şi în noul regim, înţelegerea respectivă fusese suficientă pentru a atrage atenţia asupra obeliscului, stimulând reînnoirea interesului faţă de inscripţii în ultimul an. Lucrând de unul singur, Sylveste nu izbutise decât o interpretare aproximativă, dar acum îi veneau în ajutor rămăşiţele comunităţii arheologice. În Cuvier exista o nouă libertate; regimul lui Girardieau relaxase unele interdicţii privind cercetările amarantine, deşi opoziţia

Potecii Adevărate devenea tot mai fanatică.

Alianţe ciudate, aşa cum spusese Girardieau.

— După ce am avut o idee despre ce ne spunea obeliscul, zise Girardieau, am secţionat toată zona şi am excavat până la adâncimea de şaizeci-şaptezeci de metri. Am găsit alte zeci – toate decolorate înaintea îngropării şi având în esenţă aceleaşi inscripţii. Nu este o înregistrare despre ceva ce s-a petrecut în zona asta, ci despre ceva care a fost îngropat aici.

— Ceva mare, rosti Sylveste. Ceva ce ei trebuie să fi plănuit înainte de Eveniment – poate că a fost chiar îngropat înainte de Eveniment, după care au plasat jaloanele. Ultimul act cultural al unei societăţi aflate în pragul anihilării. Dar cât de mare a fost, Girardieau?

— Foarte mare.

Girardieau îi povesti după aceea cum examinaseră zona, folosind mai întâi o grilă de „ciocănitoare”: dispozitive pentru generarea de unde Rayleigh care penetrau în sol şi erau sensibile la densitatea obiectelor îngropate. Girardieau spuse că fuseseră nevoiţi să utilizeze „ciocănitoarele” cele mai mari, ceea ce însemna că obiectele se găseau la limita extremă pe care o putea atinge tehnologia respectivă: câteva sute de metri adâncime. Ulterior aduseseră gravitometrele imagistice cele mai sensibile ale coloniei şi abia atunci căpătaseră o idee despre ce anume căutau.

Nu era ceva mic.

— Excavaţiile astea au legătură cu programul Inundaţionist?

— Nu, sunt complet independente. Cu alte cuvinte, este ştiinţă pură. Te surprinde? Am promis mereu că nu vom abandona niciodată studiile amarantine. Poate că, dacă m-ai fi crezut cu atâţia ani în urmă, am fi lucrat împreună acum, opunându-ne Potecii Adevărate, adevăratul inamic.

— Până la descoperirea obeliscului, zise Sylveste, n-ai arătat niciun fel de interes faţă de amarantini. Dar asta te-a speriat, aşa-i? Pentru prima dată există o dovadă incontestabilă; nimic ce aş fi putut falsifica sau manipula.

Pentru prima dată trebuie să accepţi posibilitatea ca eu să fi avut dreptate din capul locului.

Intrară într-un elevator spaţios, dotat cu scaune pluşate, cu acvaţinte Inundaţioniste pe pereţi. O uşă metalică groasă bâzâi şi se închise. Unul dintre ajutoarele lui Girardieau deschise un panou şi apăsă pe un buton cu palma. Podeaua căzu sub picioarele lor, ridicându-le stomacul în gură, corpurile urmând mai lent mişcarea.

— Cât coborâm?

— Nu mult, răspunse Girardieau. Doar doi kilometri.

Când Khouri se trezi, părăsiseră deja orbita lui Yellowstone. Printr-un hublou al cabinei putea vedea planeta mult mai mică decât păruse înainte. Regiunea din jurul Oraşului Abisului era un pistrui pe suprafaţă. Centura Ruginită era un simplu inel de fum maro-roşcat, mult prea departe pentru ca vreuna dintre structurile sale componente să fie vizibilă. Acum nava nu mai putea fi oprită: avea să accelereze constant cu 1 *g,* până la ieşirea din sistemul Epsilon Eridani şi nu avea să înceteze să accelereze până nu ajungea extrem de aproape de viteza luminii. Nu întâmplător numeau navele acestea luminăluci.

Khouri fusese trasă pe sfoară.

— Este o complicaţie, rosti Mademoiselle după minute lungi de tăcere, dar nimic mai mult.

Khouri îşi frecă cucuiul dureros de pe ţeastă, acolo unde o izbise Komusoul – acum ştia că se numea Sajaki – cu shakuhachiul.

— Ce vrei să zici prin „complicaţie”? răcni ea. M-au răpit, tâmpita dracului!

— Vorbeşte mai încet, fată dragă. Ei nu ştiu nimic despre mine şi nu există niciun motiv pentru care să ştie pe viitor. Imaginea entoptică rânji. De fapt, probabil că-n clipa de faţă sunt prietenul tău cel mai bun. Ar trebui să te străduieşti să protejezi secretul nostru mutual. Îşi examină unghiile. Iar acum să abordăm situaţia raţional. Care era obiectivul nostru?

— Îl ştii foarte bine.

— Exact. Trebuia să te infiltrezi în acest echipaj şi să călătoreşti cu el până la Resurgam. Care este statutul tău actual?

— Căţeaua de Voliova insistă să mă numească „recruta” ei.

— Cu alte cuvinte, infiltrarea ta a avut un succes spectaculos. Mademoiselle se plimbă nonşalant prin cabină, cu o mână în şold şi cu cealaltă lovindu-şi treptat buza inferioară cu arătătorul. Şi încotro ne îndreptăm noi acum?

— N-am niciun motiv să suspectez că n-ar fi tot Resurgamul.

— Aşadar, în niciun detaliu esenţial nu s-a întâmplat nimic care să compromită misiunea.

Khouri ar fi dorit s-o stranguleze, atât doar că ar fi însemnat să stranguleze un miraj.

— Te-ai gândit vreodată că-i posibil ca ei să aibă propriile lor planuri? Ştii ce-a zis Voliova imediat înainte să fiu trimisă în lumea viselor? A spus că eu sunt noul Tunar-şef. Ce crezi c-a vrut să spună prin asta?

— Explică motivul pentru care căutau experienţă militară în backgroundul tău.

— Şi dacă eu nu vreau să fac parte din planurile ei?

— Mă îndoiesc că asta contează pentru ea. Mademoiselle se opri din mers şi adoptă un aer de seriozitate din repertoriul ei intern de expresii faciale. Ei sunt Ultranauţi şi au acces la tehnologii considerate tabu pe planete-colonii.

— Cum ar fi?

— Printre ele s-ar putea număra instrumentele pentru manipularea loialităţii.

— Atunci îţi mulţumesc că mi-ai oferit informaţia asta importantă cu mult în avans.

— Nu-ţi face griji – am ştiut permanent că exista posibilitatea asta. Mademoiselle făcu o pauză şi-şi atinse o tâmplă. De aceea am luat unele măsuri de precauţie.

— Mă simt mult mai uşurată.

— Implantul pe care ţi l-am introdus va produce antigeni

pentru maşmedele lor neurale. În plus va emite mesaje subliminale de consolidare în mintea ta subconştientă. Terapiile de loialitate ale Voliovei vor fi complet neutralizate.

— Atunci, de ce te mai oboseşti să-mi spui toate astea?

— Fiindcă, dragă fată, odată ce Voliova va începe tratamentul, va trebui s-o laşi să creadă că funcţionează.

Coborârea dură numai câteva minute, iar presiunea aerului şi temperatura erau stabilizate la valorile normale pentru suprafaţă. Puţul prin care se deplasa cabina avea diametrul de zece metri şi pereţii căptuşiţi cu diamant. Ocazional existau nişe, spaţii în care erau depozitate echipamente, mici incinte operative sau puncte de derivaţie unde două elevatoare puteau trece unul pe lângă celălalt înainte de a-şi continua drumul. Servitori produceau diamantul, extrudându-l prin filiere în filamente de grosime atomică. Filamentele îşi ocupau locul cu precizie sub acţiunea maşinilor moleculare de mărimea proteinelor. Privind prin plafonul din sticlă, puţul uşor translucid părea că se întinde spre infinit.

— De ce nu mi-ai spus că aţi găsit asta? întrebă Sylveste. Probabil că aţi lucrat aici minimum câteva luni.

— Haide să zicem că inputul tău nu era esenţial, zise Girardieau. Apoi adăugă: Mai exact până acum.

După ce ajunseră pe fundul puţului, ieşiră în alt coridor, căptuşit în argintiu, mai curat şi mai răcoros decât cel prin care merseseră la nivelul solului. Prin ferestrele dispuse pe lungimea lui se vedea interiorul unei caverne dezarmant de mari, plină de schele geodezice şi de structuri industriale. Sylveste putu să captureze cu ochii o imagine, după care s-o proceseze şi s-o extindă pe când se afla la zece paşi mai departe pe coridor. Îi mulţumi fără chef pentru asta lui Calvin.

Ceea ce văzu fu îndeajuns pentru a-i iuţi bătăile inimii.

Trecură apoi printr-o pereche de uşi blindate, păzite de entoptice de securitate, şerpi care se încolăceau şi care părură să sâsâie şi să scuipe spre grup. Intrară într-o

anticameră cu alte uşi în peretele opus, flancate de miliţieni. Girardieau îi salută scurt şi se întoarse către Sylveste. Rotunjimea ochilor lui şi aspectul de pechinez al trăsăturilor îl făcură să se gândească la un diavol japonez pictat, gata să scuipe foc.

— Acum, zise Girardieau, este momentul în care fie ceri banii înapoi pe bilet, fie amuţeşti copleşit.

— Impresionează-mă, replică Sylveste cu toată nonşalanţa uşor amuzată de care era în stare, deşi simţea că pulsul îi galopează şi că-l cuprinsese febrilitatea internă.

Girardieau deschise uşile. Păşiră într-o încăpere cât jumătate din elevatorul de marfă, goală, cu excepţia unui şir de scriptorii simple încastrate în perete. Pe unul dintre ele se afla un set de căşti cu microfon, lângă un compad care afişa diagrame inginereşti, schiţate manual. Pereţii erau înclinaţi spre exterior, astfel că suprafaţa plafonului era mai mare decât a podelei. Ţinând seama şi de uriaşele ferestre din sticlă inserate în trei pereţi, Sylveste avu senzaţia că se afla în gondola unei nave aeriene care călătorea sub cerul fără stele al nopţii peste un ocean neexplorat.

Girardieau stinse luminile, pentru a putea vedea ce se aflã dincolo de sticlă.

Proiectoare se aţintiră de pe plafonul incintei acelea, coborând către obiectul amarantin care se găsea dedesubt. Dintr-un perete aproape vertical al cavernei ieşea o emisferă de un negru pur, înconjurată de poduri rulante şi de schele geodezice. Bulgări scabroşi de magmă întărită continuau să fie prinşi de ea, totuşi pe zonele întinse de pe care magma fusese îndepărtată, era netedă şi întunecată ca obsidianul. Forma de dedesubt era sferică; avea diametrul de minimum patru sute de metri, deşi mai bine de jumătate din ea continua să fie îngropată.

— Ştii cine a făcut asta? vorbi Girardieau în cele din urmă, în şoaptă. Nu aşteptă un răspuns. Este mai veche decât limbajul oamenilor, dar verigheta mea are mai multe zgârieturi pe ea.

Îi conduse înapoi către puţul elevatorului pentru ultima coborâre, scurtă, până la nivelul operaţional de pe podeaua cavernei. Drumul nu dură mai mult de treizeci de secunde, însă lui Sylveste i se păru o odisee homerică, lentă şi scrâşnitoare. Percepea obiectul acela ca şi cum ar fi fost propriul lui trofeu personal; pe care-l câştigase cu atâta greutate de parcă l-ar fi dezgropat cu unghiile, însângerându-le în decursul procesului. Acum se ridica mult deasupra lor, cu suprafaţa curbă, încrustată de rocă, ieşind în exterior fără nicio susţinere. În jurul lui se distingea un şănţuleţ vag, care îl traversa pieziş dintr-o parte în cealaltă. Din locul unde se afla Sylveste, părea o simplă fractură de stres foarte subţire şi superficială, însă era largă de vreun metru şi probabil tot atât de adâncă.

Girardieau îi conduse la suportul cel mai apropiat al obiectului, o structură din beton cu propriile ei încăperi şi nivele operaţionale. După ce intrară, luară alt elevator şi suiră în pâcla de eşafodaje. Măruntaiele lui Sylveste se zgârciră de impulsuri conflictuale de claustrofobie şi de agorafobie. Se simţea apăsat de inimaginabilele megatone de piatră aflate la sute de metri deasupra capului, dar în acelaşi timp era cuprins de ameţeală, în timp ce suiră pe schelă, pe lângă obiect.

În cadrul geodezic pluteau clădiri mici cu aspect fragil şi magazii de echipamente. Liftul se conectă la una dintre ele şi echipa ieşi într-un complex de incinte încă vibrând de activitate recent întreruptă. Toate semnele de avertizare şi anunţurile erau abţibilduri lipite sau scrise cu vopsea, deoarece zona era prea rudimentară pentru generatoare entoptice.

Trecură peste un pod din traverse care le tremura sub picioare şi se întindea printr-un desiş de schele către învelişul negru al obiectului amarantin. Se găseau la jumătatea înălţimii sale, la acelaşi nivel cu şanţul. De la apropierea aceea, obiectul nu mai părea sferic. Era un unic perete negru care le bloca înaintarea, la fel de vast şi de lipsit de adâncime ca imaginea Linţoliului lui Lascaille pe care şi-o amintea după ce plecase de la Stropi-de-Spumă.

Continuară să meargă până ce podul îi duse în interiorul şanţului.

Acolo podul cotea imediat la dreapta. Din trei părţi – în stânga, deasupra şi dedesubt – erau mărginiţi de substanţa neagră şi straniu de lipsită de orice semne a artefactului. Mergeau pe o punte din zăbrele fixată de podeaua de dedesubt prin ventuze de sucţiune, întrucât materialul extraterestru era aproape complet lipsit de fricţiune. În dreapta exista o balustradă de securitate înaltă până la brâu, după care urmau câteva sute de metri de neant. La fiecare cinci-şase metri pe peretele interior fuseseră amplasate lămpi montate pe postamente epoxi, iar la fiecare douăzeci de metri se vedeau panouri acoperite de simboluri criptice.

Continuară trei-patru minute pe panta înclinată a şanţului, până când Girardieau se opri. Ajunseseră într-un nod încâlcit de cabluri de înaltă tensiune, lămpi şi console de comunicaţii. Aici peretele din stânga al şanţului se apleca spre interior.

— Ne-au trebuit câteva săptămâni ca să găsim intrarea, rosti Girardieau. Iniţial tranşeea a fost astupată de bazalt. Abia după ce am degajat-o am găsit locul ăsta unde bazaltul părea să continue spre interior, ca şi cum ar fi format un dop într-un tunel radial care ieşea în tranşee.

— Văd că aţi muncit pe rupte.

— Extragerea „dopului” a fost partea grea. Degajarea tranşeei a fost comparativ uşoară, dar a trebuit să performăm şi să scoatem material prin aceeaşi gaură mică. Unii au propus să utilizăm arzătoare boser pentru a sfredeli câteva tuneluri secundare, ca să uşurăm munca, totuşi n-am ajuns atât de departe. Iar frezele noastre cu vârfuri minerale n-au putut nici măcar zgâria materialul.

Pentru moment curiozitatea ştiinţifică a lui Sylveste îi învinse imboldul de a minimaliza încercările celuilalt de a-l impresiona.

— Ştiţi ce este materialul?

— În esenţă, carbon, cu ceva fier şi niobiu şi câteva metale rare în proporţii infime. Nu-i cunoaştem însă

structura. Nu-i pur şi simplu o formă alotropică de diamant pe care noi n-am inventat-o încă sau chiar hiperdiamant. Poate că primele zecimi de milimetru se apropie de diamant, dar, pe măsură ce înaintezi, materialul pare să sufere un fel de transformare complexă de reţea. Forma finală – mult mai adânc decât am pătruns noi deocamdată – poate să nici nu fie de fapt un cristal adevărat. Este posibil ca reţeaua să se desfacă în trilioane de macromolecule bazate pe carbon, care să fie legate laolaltă într-o masă coacţionară. Uneori moleculele acestea par să ajungă până la suprafaţă prin defecte ale reţelei şi doar atunci le putem vedea.

— Vorbeşti ca şi cum ar avea un scop.

— Poate că are. Poate că moleculele sunt ca nişte enzime mici, concepute pentru a repara crusta de diamant când se deteriorează. Girardieau ridică din umeri. Noi n-am izolat însă niciodată vreo macromoleculă sau cel puţin nu într-o formă stabilă. Par să-şi piardă coerenţa imediat ce sunt extrase din reţea. Se dezintegrează înainte de a le putea examina.

— Ceea ce descrii, zise Sylveste, seamănă foarte mult cu o formă de tehnologie moleculară.

Girardieau îi zâmbi, părând să aprobe jocul privat în care erau prinşi.

— Atât doar că noi ştim că amarantinii erau mult prea primitivi pentru aşa ceva.

— Bineînţeles.

— Bineînţeles. Girardieau zâmbi din nou, însă de data aceasta se adresă întregului grup. Mergem mai departe?

Navigarea prin sistemul de tuneluri care pornea din şanţ era mai dificilă decât îşi imaginase iniţial Sylveste. El presupusese că tunelul radial va continua spre interior pe distanţa necesară pentru a traversa carcasa obiectului, după care să ajungă în interiorul său cav. Nu era însă deloc aşa. Tunelul fusese realizat în mod deliberat sub forma unui labirint. Înainta radial vreo zece metri, după care cotea brusc la stânga şi în scurt timp se ramifica în sisteme multiple de tuneluri. Traseele erau colorate

codificat cu markeri adezivi, însă sistemul de codificare era prea criptic ca să fie înţeles de Sylveste. După numai cinci minute era complet dezorientat, deşi bănuia că nu pătrunseseră foarte mult în obiect. Sistemul de tuneluri părea opera unui vierme dement, care preferase partea din măr aflată imediat sub coajă. În cele din urmă însă traversară ceva ce părea o fisură reală în materialul obiectului şi Girardieau spuse că sfera era structurată într-o serie de învelişuri concentrice. Continuară prin alt sistem derutant de tuneluri, în vreme ce Girardieau îi regala cu povestiri dubioase despre explorarea iniţială a obiectului.

Ştiuseră de existenţa lui de vreo doi ani, de când Sylveste îi atrăsese lui Pascale atenţia asupra stranietăţii din secvenţa de îngropare a obeliscului. Excavarea cavernei durase majoritatea timpului respectiv, iar studierea detaliată a interiorului labirintic al obiectului se petrecuse doar în ultimele luni. În perioada iniţială se consemnaseră şi câteva decese. Până la urmă se dovedi că nu fusese nimic misterios, ci pur şi simplu echipe care se rătăciseră în secţiuni necartografiate ale labirintului şi dăduseră peste puţuri verticale în sistemul de tuneluri unde nu fuseseră încă fixate podele de securitate. O lucrătoare murise de foame când se aventurase prea departe fără a-şi lăsa în urmă repere pentru întoarcere – servitorii o găsiseră la două săptămâni după ce fusese anunţată dispariţia ei. Rătăcise într-o serie de cercuri ca nişte floricele, apropiindu-se uneori la numai câteva minute de zonele sigure.

Înaintarea prin ultimul înveliş concentric era mai lentă şi mai precaută decât prin cele patru pe care le traversaseră anterior. Coborau şi ajunseră în sfârşit la o binecuvântată porţiune orizontală de tunel, în capătul căreia se zărea o lumină lăptoasă.

Girardieau rosti ceva spre manşeta mânecii şi lumina păli.

Mergeau prin semiîntuneric. Treptat răsuflările încetară să le mai răsune între pereţi, pe măsură ce spaţiul strâmt

se lărgea. Unicul sunet era torsul continuu al pompelor de aer din apropiere.

— Ţineţi-vă bine, rosti Girardieau. Acum vine!

Sylveste se încordă pentru inevitabila dezorientare cauzată de revenirea luminii. Pentru prima dată nu se simţi afectat de teatralitatea lui Girardieau. Îi îngăduia un sentiment al revelaţiei, e drept, la mâna a doua. Bineînţeles, el singur înţelegea ce era surogatul acesta. Totuşi, nu le strică celorlalţi momentul. Ar fi fost grosolan, fiindcă, la urma urmelor, ei n-ar fi ştiut niciodată ce simţeai înaintea unei descoperiri autentice. Aproape că-i compătimi, deşi, în clipa următoare imaginea dezvăluită de reapariţia luminilor alungă orice gând normal.

Era un oraş extraterestru.

6

În drum spre Delta Pavonis, 2546

— Mă aştept, rosti Voliova, să fii unul dintre oamenii aceia raţionali care se mândresc că nu cred în fantome.

Khouri o privi şi se încruntă uşor. Voliova ştiuse din capul locului că femeia nu era naivă, totuşi continua să fie interesant să vadă cum reacţiona la întrebare.

— Fantome, triumviro? Nu cred că vorbeşti serios.

— Vei învăţa repede despre mine, răspunse Voliova, că rareori sunt altfel decât complet serioasă.

Arătă după aceea uşa la care ajunseseră, încastrată discret în peretele interior ruginiu al navei. Uşa era masivă şi prin straturile de coroziune şi pe perete se discernea desenul stilizat al unui păianjen.

— Intră. Voi fi imediat în spatele tău.

Khouri făcu aşa cum i se spusese, fără cea mai mică şovăială şi Voliova fu satisfăcută. În cele trei săptămâni scurse de la răpirea ei – sau recrutarea, dacă doreai să te exprimi politicos –, îi administrase un regim complex de terapii modificatoare de loialitate. Tratamentul era aproape complet, cu excepţia dozelor suplimentare, care aveau să continue nedefinit. În scurt timp loialitatea femeii avea să fie atât de profund instilată, încât avea să transceandă simpla obedienţă, devenind o compulsie animatoare, un principiu la care îi era imposibil să nu adere, tot aşa cum un peşte nu putea opta să nu mai respire apă. Împinsă la o extremă despre care Voliova spera că nu va fi necesară, Khouri putea fi determinată nu numai să-şi dorească să facă tot ce voia echipajul, ci şi să-i iubească pe membrii săi pentru că-i ofereau şansa respectivă. Totuşi, Voliova nu intenţiona s-o programeze atât de profund. După experienţa deloc satisfăcătoare pe care o avusese cu Nagorni, se temea să creeze alt cobai supus. Nu i-ar fi displăcut dacă Khouri ar fi păstrat o urmă de resentiment.

Acum făcu aşa cum promisese, urmând-o prin uşă. Recruta se oprise la câţiva metri după prag, înţelegând că nu poate înainta.

Voliova etanşă în urma lor irisul uriaş din fier al unei uşi.

— Unde suntem, triumviro?

— Într-un mic refugiu privat al meu, răspunse Ultranauta.

Vorbi în brăţară şi determină aprinderea unei lumini, totuşi interiorul rămase în penumbre. Încăperea avea forma unei torpile groase, cu lungimea de două ori mai mare decât lăţimea. Interiorul era somptuos mobilat, cu patru scaune stacojii capitonate unul lângă altul şi cu spaţiu pentru alte două îndărătul lor, deşi din acelea nu mai rămăseseră decât punctele de ancorare în podea. Acolo unde nu erau tapetaţi cu catifea groasă, pereţii cu nervuri din bronz ai încăperii erau curbaţi şi luceau întunecat, ca făcuţi din obsidian sau marmură neagră. O consolă negru-abanos era ataşată de mânerul scaunului din faţă, pe care se aşezase Voliova. Ea trase consola în faţă, familiarizându-se cu cadranele încastrate şi cu comenzile – toate erau din bronz sau cupru şi purtau etichete elaborat înscrise, echilibrate de inserţii din esenţe lemnoase şi fildeş. Familiarizarea nu dură, desigur, mult, deoarece vizita camera-păianjen destul de regulat, totuşi îi plăcea senzaţia tactilă provocată de trecerea buricelor degetelor peste consolă.

— Îţi sugerez să iei loc, rosti ea. Ne vom mişca.

Khouri se conformă şi se aşeză lângă Voliova, care acţionă mai multe comutatoare cu mânere din fildeş şi privi cum unele cadrane de pe consolă se aprinseră cu luciri trandafirii şi cum acele lor indicatoare tremurară pe măsură ce curentul electric pătrunse în circuitele camerei-păianjen. Simţi un soi de plăcere sadică să vadă dezorientarea lui Khouri, pentru că era clar că nu ştia unde anume se găsea în navă şi nici ce avea să se întâmple. Se auziră zăngănituri şi o vibraţie bruscă, de parcă încăperea ar fi fost o barcă de salvare care tocmai se desprinsese de nava-mamă.

— Ne mişcăm, zise Khouri. Ce-i asta – un fel de elevator de lux pentru Triumvirat?

— Nimic atât de decadent. Ne găsim într-un puţ vechi care duce pe exteriorul carcasei.

— Aveţi nevoie de o cameră întreagă doar pentru a vă duce la exterior?

Apărea din nou în prim-plan o parte din dispreţul lui Khouri faţă de rafinamentele vieţii Ultranauţilor. În chip pervers, Voliova fu încântată. Asta o convingea că terapiile de loialitate nu distruseseră personalitatea femeii, ci doar o redirecţionaseră.

— Nu ne ducem pur şi simplu pe carcasa navei, răspunse ea. Altfel am fi mers pe jos.

Mişcarea era lină acum, totuşi ocazional se auzeau zăngănituri, din partea ecluzelor pneumatice şi a sistemelor de tracţiune care le ajutau trecerea. Pereţii puţului rămaseră negri, dar – Voliova ştia – toate astea aveau să se schimbe în scurt timp. O privi pe Khouri, încercând să ghicească dacă era speriată sau pur şi simplu curioasă. Dacă avea raţiune, ar fi înţeles de acum că investise în ea prea mult timp doar ca s-o ucidă, dar pregătirea, pe de altă parte, instruirea militară a femeii pe Atuul lui Sky trebuie s-o fi învăţat să nu considere absolut nimic înţeles de la sine.

Aspectul ei se modificase considerabil după recrutare, însă puţin din asta se datora terapiilor. Părul îi fusese întotdeauna tuns scurt, dar acum puful firişoarelor care creşteau era vizibil doar foarte de aproape. Ţeasta îi era brăzdată de cicatrice fine, de culoarea somonului, semnele inciziilor făcute de Voliova pentru a-i deschide craniul şi a amplasa implanturile extrase din Boris Nagorni.

Existaseră şi alte proceduri chirurgicale. Corpul lui Khouri era presărat cu schije din bătăliile purtate pe Atuul lui Sky, pe lângă cicatricele vindecate şi aproape invizibile ale armelor cu fascicul sau ale punctelor de impact ale proiectilelor. Unele pătrunseseră adânc – aparent prea adânc ca să poată fi extrase de medicii de pe Atuul lui Sky. Iar în majoritate nu i-ar fi cauzat niciun rău, fiind

compozite inerte din punct de vedere biologic şi nu se găseau în preajma vreunui organ vital. Însă şi medicii fuseseră neglijenţi. Imediat sub pielea aproape de suprafaţă, Voliova găsise câteva schije pe care ar fi trebuit să le fi extras. O făcuse ea în locul lor, examinându-le pe rând, înainte de a le duce în laborator. Cu o singură excepţie, schijele n-ar fi cauzat probleme pentru sistemele ei; compozite nemetalice, care n-ar fi interferat cu câmpurile de inducţie sensibile ale interfeţelor turelei. Le catalogase totuşi şi le stocase. La schija metalică se încruntase, blestemând procedurile medicilor, apoi o pusese lângă celelalte.

Fuseseră operaţii neplăcute, dar nici pe departe la fel de rele precum cele neurale. Timp de secole, formele cele mai uzuale de implanturi fuseseră fie crescute *in situ,* fie concepute pentru autoinserare nedureroasă prin intermediul unor orificii existente, totuşi procedurile respective nu puteau fi aplicate implanturilor-interfaţă cu turela, care erau unice şi delicate. Unicul mod de a le introduce sau extrage era cu un fierăstrău pentru oase, un bisturiu şi multă curăţenie după aceea. Fusese cu atât mai dificil din cauza implanturilor obişnuite existente deja în craniul lui Khouri, dar, după ce le examinase superficial, Voliova nu văzuse niciun motiv pentru a le înlătura. Dacă ar fi făcut-o, mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să reimplanteze dispozitive similare pur şi simplu pentru ca recruta să poată funcţiona normal în afara turelei. Implanturile se grefaseră bine şi după o zi Voliova o plasase pe Khouri – inconştientă – pe scaunul turelei şi verificase dacă nava putea să comunice cu implanturile ei şi invers. Testările ulterioare trebuiau să aştepte până la terminarea terapiilor de loialitate. Asta s-ar fi făcut în principal în timp ce restul echipajului era adormit.

Prudenţă: acesta era cuvântul de ordine al Voliovei. Imprudenţa dusese la neplăcerea cu Nagorni.

Nu avea să repete aceeaşi greşeală.

— De ce mi se pare că ăsta-i un fel de test? întrebă Khouri.

— Nu. E doar... Voliova flutură din mână cu un gest de îndepărtare. Fă-mi pe plac, da? Nu-ţi cer mare lucru.

— Cum să-ţi fac pe plac – susţinând că văd fantome?

— Nu să le vezi, Khouri. Să le auzi.

Dincolo de pereţii negri ai încăperii mişcătoare se vedea acum o lumină. Desigur, pereţii nu erau altceva decât sticlă, şi până în momentul acela femeile fuseseră înconjurate doar de metalul neiluminat al puţului în care se afla camera. Dar acum iluminarea strălucea din capătul puţului, care se apropia. Restul călătoriei scurte se desfăşură în tăcere. Camera înaintă către lumină, până ce sclipirea albastră rece o inundă din toate unghiurile. După aceea incinta în care se aflau trecu dincolo de carcasă.

Khouri se ridică de pe scaun şi se apropie de sticlă, încetişor şi tulburată. Desigur, sticla era hiperdiamant şi nu exista niciun pericol să se spargă ori, dacă recruta s-ar fi împiedicat, să treacă prin ea. Totuşi, părea ridicol de subţire şi de fragilă, iar mintea umană putea să accepte doar un număr limitat de lucruri fără să le cerceteze. Privind în lateral, ar fi văzut cele opt picioare articulate ca de păianjen care ancorau camera de carcasa navei şi ar fi înţeles de ce Voliova numea locul acesta camera-păianjen.

— Nu ştiu cine sau ce a construit-o, rosti Voliova. Bănuiala mea este că au instalat-o odată cu nava însăşi sau când urma să-şi schimbe proprietarul, presupunând că cineva şi-ar fi putut permite vreodată s-o cumpere. Cred că este un truc foarte complex pentru a-i impresiona pe clienţii potenţiali – de aceea şi nivelul general de lux.

— A folosit-o cineva pentru a determina o achiziţie?

— Pare logic, presupunând bineînţeles că cineva ar avea nevoie să fie în exteriorul unei asemenea nave. Dacă nava se găseşte în accelerare, atunci orice modul de observaţie trimis afară trebuie să aibă aceeaşi acceleraţie, fiindcă altfel va rămâne în urmă. Nu-i nicio problemă dacă modulul acela conţine incinte, dar situaţia se complică major când introduci nişte oameni în ele; cineva trebuie să piloteze blestemăţia sau cel puţin să ştie cum să programeze pilotul ca să facă ceea ce doreşti. Camera-

păianjen evită dificultatea respectivă, ataşându-se fizic de navă. Şi un copil o poate folosi; este ca şi cum te-ai târî de colo colo pe toate opt picioarele.

— Şi se ce întâmplă dacă…?

— Dacă îşi pierde priza? Nu s-a-ntâmplat niciodată şi chiar dacă s-ar întâmpla, poate utiliza diverse gheare magnetice şi perforatoare de carcasă. Iar dacă nici ele n-ar funcţiona – ceea ce, te asigur, ar fi imposibil –, camera se poate deplasa independent; cu certitudine ar avea timp suficient să ajungă nava din urmă. Şi dacă nici sistemul acela n-ar funcţiona… Voliova făcu o pauză. Ei bine, dacă nici sistemul acela n-ar funcţiona, aş avea ceva de discutat cu zeitatea la care mă închin.

Deşi nu îndepărtase niciodată camera cu mai mult de câteva sute de metri de punctul de ieşire pe fuzelaj, ar fi putut să se târască în jurul întregii nave. Nu era neapărat un lucru înţelept, pentru că la viteză relativistă nava trecea printr-un viscol de radiaţii care era în mod normal ecranat de izolaţia fuzelajului. Pereţii subţiri ai camerei-păianjen ecranau doar o fracţiune din flux, astfel că ieşirea prezenta o atracţie stranie şi plină de riscuri.

Camera-păianjen era micul ei secret; nu figura pe planurile majore ale navei şi, din câte ştia Voliova, ceilalţi nu aveau habar de ea. Într-o lume ideală, Ultranauta ar fi păstrat lucrurile aşa, însă problemele cu turela o silise la nişte indiscreţii necesare. Chiar şi ţinând seama de starea de decădere a navei, reţeaua de dispozitive de supraveghere a lui Sajaki era vastă, astfel încât camera-păianjen era unul dintre puţinele locuri în care Voliova putea garanta secretul absolut când avea de discutat chestiuni delicate cu unul dintre recruţii ei – ceva despre care nu dorea să ştie ceilalţi triumviri. Fusese silită să-i arate camera-păianjen lui Nagorni, ca să poată discuta cu el sincer despre problema Hoţul-Soarelui şi luni bune – pe măsură ce starea lui se deteriorase – regretase decizia respectivă, temându-se întruna că el îi va dezvălui existenţa camerei lui Sajaki. Nu trebuia să-şi fi făcut însă griji. Spre sfârşit, Nagorni fusese prea ocupat cu propriile

lui coşmaruri ca să se mai ocupe de subtilităţile vieţii politice de la bordul navei. Acum îşi dusese secretul în mormânt şi deocamdată Voliova putea dormi liniştită, sigură că refugiul nu-i va fi trădat. Poate că ceea ce făcea acum era o eroare pe care avea s-o regrete ulterior – desigur, îşi jurase să nu mai încalce niciodată secretul încăperii –, dar, ca întotdeauna, circumstanţele curente o siliseră să schimbe o decizie anterioară. Trebuia să discute ceva cu Khouri; fantomele nu erau decât un pretext pentru ca femeia să nu devină prea suspicioasă în privinţa motivelor mai profunde ale Voliovei.

— Deocamdată nu văd nicio fantomă, rosti recruta.

— O să le vezi sau mai degrabă o să le auzi în curând, replică Voliova.

Khouri se gândi că triumvira se comporta bizar. Nu doar o dată, ea făcuse aluzie că încăperea aceea era refugiul ei privat de la bordul navei şi că restul – Sajaki, Hegazi şi ceilalţi doi – nici măcar nu ştiau de existenţa ei. Părea într-adevăr curios că era gata să-i arate camera lui Khouri atât de devreme în relaţia lor profesională. Voliova era un personaj solitar şi obsedat, chiar şi la bordul unei nave cu echipajul format din himerici militarişti; Khouri n-ar fi considerat că o asemenea persoană ar fi avut o înclinaţie naturală către încredere. Faţă de ea, Voliova respecta toate aspectele unei prietenii, totuşi eforturile depuse păreau artificiale… erau prea planificate, le lipsea orice urmă de spontaneitate. Când îi dădea lui Khouri vreun semn de prietenie deschisă – o flecăreală măruntă, o bârfă de la bordul navei sau o glumă –, exista mereu senzaţia că petrecuse câteva ore repetându-l, sperând că va suna spontan. Khouri cunoscuse astfel de oameni în armată; păreau autentici la început, dar de obicei se dovedeau a fi spioni străini sau informatori ai comandamentului. Voliova se străduia din răsputeri să se comporte cât mai firesc în privinţa camerei-păianjen, dar lui Khouri îi era clar că povestea cu fantomele nu era deloc ceea ce părea. Mai multe gânduri o tulburară, iar primul era că poate Voliova o adusese aici cu intenţia de a nu-i mai îngădui să plece

niciodată… vie, cel puţin.

Se dovedi însă că lucrurile nu stăteau aşa.

— Ah, rosti Voliova voios, am vrut mereu să te-ntreb ceva… Expresia „Hoţul-Soarelui” înseamnă ceva pentru tine deocamdată?

— Nu, clătină Khouri din cap. Ar trebui să-nsemne?

— Nu, n-ar trebui să existe niciun motiv special. A fost doar o întrebare şi nimic mai mult. Ar fi prea plictisitor să-ţi explic motivul… nu-ţi mai bate capul cu asta, ai înţeles?

Era la fel de convingătoare ca o ghicitoare a destinului din Mulci.

— Nu, n-o să-mi bat capul, spuse Khouri. Dar de ce ai precizat „deocamdată”?

Voliova se blestemă în gând: oare se trădase? Poate că nu; pusese întrebarea cât de nepăsător îndrăznise, iar în comportamentul lui Khouri nu existase nimic care să sugereze că privise întrebarea altfel decât ca pe o curiozitate oarecare… totuşi, acum nu era în niciun caz momentul pentru a începe să comită erori.

— Am spus eu „deocamdată”? se miră ea, sperând să-şi injecteze în glas doza cuvenită de surprindere amestecată cu indiferenţă. Probabil că nici nu mi-am dat seama. Se strădui apoi să schimbe iute subiectul. Vezi steaua aia, cea roşu palid?

Acum, după ce ochii li se adaptaseră la nivelurile de lumină ambientală ale spaţiului interstelar, când nici chiar radianţa albastră a evacuărilor motoarelor nu mai părea să acopere totul, se distingeau câteva stele.

— Este soarele lui Yellowstone, nu?

— Da, Epsilon Eridani. Suntem la trei săptămâni depărtare de sistem. În scurt timp nu-ţi va mai fi aşa uşor s-o găseşti. Acum nu înaintăm cu viteză relativistă, ci am ajuns doar la câteva procente din viteza luminii, însă accelerăm întruna. Curând stelele vizibile se vor mişca, constelaţiile se vor deforma, până ce toate stelele de pe cer vor fi grupate în faţa şi în spatele nostru. Va fi ca şi cum am fi suspendaţi în mijlocul unui tunel, cu lumină curgând din ambele capete. De asemenea, stelele îşi vor

schimba culoarea. Nu-i chiar simplu, deoarece culoarea finală depinde de tipul spectral al fiecăreia; câtă energie emite pe diverse lungimi de undă, inclusiv în infraroşu şi ultraviolet. Totuşi, tendinţa va fi ca stelele din faţa noastră să se deplaseze către albastru, iar cele din spate, către roşu.

— Sunt sigură că va fi foarte frumos, răspunse Khouri stricând oarecum momentul, dar nu sunt tocmai sigură care-i legătura cu fantomele.

Voliova surâse.

— Aproape că uitasem de ele. Ar fi fost ruşinos.

După aceea vorbi în brăţară, vocalizând încet, astfel încât Khouri să nu audă ce-i cerea navei.

Glasurile damnaţilor umplură camera.

— Fantome, rosti Voliova.

Sylveste plutea acorporal deasupra oraşului îngropat.

Pereţii ca de colivie se ridicau în jurul lui, gravaţi dens cu echivalentul a zece mii de volume tipărite de scriere amarantină. Deşi grafiformele erau înalte de numai câţiva milimetri şi el plutea la sute de metri de perete, ajungea să se concentreze asupra oricărei părţi pentru ca literele să apară perfect clare. Când proceda aşa, algoritmi de traducere în paralel procesau textul în ceva apropiat de canasiană, pe când procesele rapide de gândire semiintuitivă ale lui Sylveste procedau similar. De cele mai multe ori era de acord în linii mari cu programele, totuşi ocazional ele scăpau subtilităţi care ar fi fost cruciale, dependente de context.

În apartamentul lui din Cuvier, el nota rapid şi cursiv, umplând pagină după pagină de caiet. În ultimul timp prefera pe cât posibil stiloul şi hârtia, în locul dispozitivelor moderne de înregistrare. Mediile digitale erau prea expuse la manipulare ulterioară de către inamicii săi. Cel puţin dacă notiţele îi erau distruse, aveau să fie pierdute pentru totdeauna, în loc să revină ca să-l bântuie într-o formă denaturată pentru a se potrivi ideologiei altcuiva.

Termină de tradus o secţiune, ajungând la una dintre glifele în formă de aripă pliată care anunţau sfârşitul unei secvenţe. Se retrase de lângă prăpastia textuală ameţitoare a zidului.

Strecură o sugativă în caiet şi-l închise. Acţionând exclusiv pe baza pipăitului, puse caietul înapoi într-un rack şi-l scoase pe cel de alături. Îl deschise la pagina însemnată de propria ei sugativă şi-şi plimbă degetele în jos pe hârtie, până simţi dispărând asprimea cernelii. Poziţionând caietul exact paralel cu biroul, aduse stiloul la începutul următorului rând gol.

— Munceşti prea mult, rosti Pascale.

Intrase neauzită în odaie; acum Sylveste trebuia s-o vizualizeze stând în picioare lângă el… sau poate aşezată.

— Cred că ajung undeva, o anunţă.

— Încă-ţi mai baţi capul cu inscripţiile alea vechi?

— Unul dintre noi începe să cedeze. Sylveste îşi îndepărtă de la perete punctul de vedere acorporal, întorcându-l spre centrul oraşului închis. Nu cred totuşi că va dura atât de mult.

— Nici eu nu cred.

Ştia la ce se referea ea. Trecuseră optsprezece luni de când Nils Girardieau îi arătase oraşul îngropat; trecuse un an de când nunta lor fusese adusă în discuţie şi apoi amânată până când el avea să reuşească un progres însemnat în privinţa traducerii. Acum făcea exact asta… şi-l speria. Nu mai avea pretexte, iar Pascale o ştia la fel de bine.

De ce era o problemă atât de importantă? Oare era o problemă doar pentru că el opta s-o clasifice ca atare?

— Iar te-ai încruntat, observă femeia. Greutăţi cu inscripţiile?

— Nu, de acum ele nu mai reprezintă o greutate.

Spunea adevărul; pentru el era o a doua natură să contopească fluxurile bimodale ale scrierii amarantine în întregul lor implicat, ca un cartograf care studia o imagine stereografică.

— Ia să văd şi eu.

O auzi mişcându-se prin încăpere şi adresându-se scriptoriului, instruindu-l să deschidă un canal paralel pentru senzorialul ei. Consola – şi, de altfel, întregul acces al lui Sylveste la modelul informatic al oraşului – apăruse la scurt timp după acea primă vizită. Pentru întâia oară ideea nu-i aparţinuse lui Girardieau, ci fusese iniţiată de Pascale. Succesul *Pogorârii în beznă,* biografia recent publicată şi apropierea nunţii îi sporiseră influenţa asupra tatălui ei, iar Sylveste ştiuse foarte bine să nu protesteze când ea îi oferise – literalmente – cheile oraşului.

Toată colonia vorbea acum despre nuntă. Majoritatea bârfelor care răzbăteau până la Sylveste presupuneau că motivele erau pur politice; că îi făcuse curte lui Pascale ca mod de a reveni, prin intermediul unei alianţe matrimoniale, la ceva apropiat de putere; că – văzută cinic – nunta nu era decât un mijloc pentru atingerea unui scop, iar scopul îl reprezenta o expediţie de colonizare spre Cerber/Hades. Poate că, pentru o clipită, Sylveste însuşi se întrebase asta: dacă nu cumva subconştientul îi aranjase iubirea pentru Pascale urmărind această ambiţie mai profundă. Şi poate că într-adevăr exista un sâmbure minuscul de adevăr. Din fericire însă era imposibil de precizat din actuala lui poziţie. Sigur că da, se simţea ca şi cum ar fi iubit-o pe femeie – ceea ce, din câte putea spune, era acelaşi lucru cu a o iubi –, totuşi nu era orb faţă de avantajele pe care i le-ar fi adus căsătoria. Acum el publica din nou; articole modeste bazate pe porţiuni mici din textul amarantin tradus, cu Pascale coautoare, iar Girardieau afirma că dăduse o mână de ajutor la lucrare. Cu cincisprezece ani în urmă, Sylveste ar fi fost îngrozit şi scârbit, dar acum constata că-i venea greu să stârnească prea mult dezgust de sine. Nu conta decât faptul că oraşul reprezenta un pas spre înţelegerea Evenimentului.

— Sunt aici, anunţă Pascale – mai sonor acum, dar la fel de acorporală ca Sylveste. Împărtăşim acelaşi punct de vedere?

— Ce vezi?

— Turla... templul... nu ştiu cum îi spui tu.

— Exact.

Templul se afla în centrul geometric al oraşului reprodus la scara ¼ şi avea forma treimii superioare a unui ou. Punctul său cel mai de sus se înălţa, devenind un turn ascuţit, care suia – îngustându-se treptat – către plafonul cavernei oraşului. Clădirile din jurul templului aveau aspectul topit al unor cuiburi de păsări-ţesător; poate că erau expresia unui imperativ evolutiv suprimat. Se ghemuiau ca nişte credincioşi diformi înaintea turlei vaste ce se curba din templu.

— Te frământă ceva în privinţa lui?

Sylveste o invidia. Ea vizitase de zeci de ori oraşul real. Ba chiar suise cu piciorul în turlă, urmând pasajul spiral aidoma unui canal care urca elicoidal pe toată înălţimea.

— Figura de pe turlă nu se potriveşte…

Prin comparaţie cu restul oraşului, părea o statuetă delicată şi micuţă, totuşi avea zece-cincisprezece metri înălţime, comparabilă cu statuile egiptene din Valea Regilor. Oraşul îngropat era construit la scara aproximativă de ¼, bazându-se pe comparaţii cu alte situri. Omoloaga în mărime reală a figurii de pe turlă ar fi fost înaltă de minimum patruzeci de metri. Însă, dacă oraşul acesta existase vreodată la suprafaţă, ar fi fost norocos să fi supravieţuit furtunilor de foc ale Evenimentului, ca să nu mai amintească de cei nouă sute nouăzeci de mii de ani de eroziune planetară, glaciaţiuni, impacturi meteoritice şi efecte tectonice.

— Nu se potriveşte?

— Nu-i amarantină, cel puţin nu de un fel pe care l-am văzut până acum.

— E aşadar un soi de zeitate?

— Poate că da, însă nu înţeleg de ce i-au dat aripi.

— Aha. Asta-i problema?

— Dacă nu mă crezi, uită-te în jur, pe zidul oraşului.

— Mai bine du-mă tu acolo.

Punctele lor gemene de vedere se îndepărtară de turlă, coborând ameţitor.

Voliova privi efectul pe care vocile îl aveau asupra lui Khouri, convinsă că undeva în armura ei de încredere în sine exista o fisură de îndoială temătoare – gândul că poate acestea erau într-adevăr fantome, la urma urmelor, şi că Voliova găsise un mod prin care să se acordeze la emanaţiile lor spectrale.

Sunetele fantomelor erau gemătoare şi cavernoase; urlete prelungite şi tărăgănate, atât de joase, încât mai degrabă le simţeai decât le auzeai. Erau precum cel mai straniu crivăţ de noapte al iernii pe care ţi-l puteai imagina, sunetul pe care un vânt l-ar fi putut face după ce suflase prin o mie cinci sute de kilometri de cavernă. Însă nu era în mod clar un fenomen natural, nu era curentul de particule ce gonea pe lângă navă, tradus în sunete, nici măcar fluctuaţiile din reacţiile delicat echilibrate ale motoarelor, în urletul acela spectral existau suflete, glasuri ce strigau în noapte. Niciun cuvânt nu era inteligibil prin gemete; totuşi, rămânea structura inconfundabilă a limbajului uman.

— Ce crezi? întrebă Voliova.

— Sunt voci, nu-i aşa? Voci omeneşti. Totuşi, par foarte… epuizate, foarte triste. Khouri ascultă cu atenţie. La răstimpuri am impresia că disting câte un cuvânt.

— Ştii ce sunt, bineînţeles. Voliova reduse volumul sonor până când fantomele formară doar un cor îndepărtat, infinit de suferind. Sunt echipaje. Ca tine şi ca mine. Ocupanţi ai altor nave, care vorbesc între ei peste neant.

— Atunci, de ce… Khouri şovăi. A, stai aşa! Acum înţeleg. Ele se mişcă mai repede decât noi, nu? Mult mai repede. Glasurile lor sună deformat, mai lent, pentru că aşa şi sunt – literal. Ceasurile merg mai lent la bordul navelor care zboară cu viteze foarte apropiate de cea a luminii.

Voliova încuviinţă din cap, uşor întristată că Khouri înţelesese aşa iute.

— Dilatarea temporală. Bineînţeles, unele dintre navele acelea vin spre noi, astfel că deplasarea Doppler spre albastru acţionează în direcţia reducerii efectului, dar

factorul de dilatare învinge de obicei… Strânse din umeri, văzând că Khouri nu era încă pregătită pentru o prelegere despre principiile mai subtile ale comunicării relativiste. În mod normal *Nostalgia* corectează toate astea: înlătură efectul Doppler şi distorsiunile dilatatorii şi traduce rezultatul în ceva care sună perfect inteligibil.

— Arată-mi.

— Nu, clătină Voliova din cap, nu merită. Produsul final este întotdeauna acelaşi. Detalii, discuţii tehnice, vechea retorică lăudăroasă a comerţului. Acela este capătul interesant al spectrului. La capătul plictisitor ai parte de bârfe paranoice sau de indivizi cu afecţiuni mintale, care-şi dezgolesc sufletul în faţa nopţii. În majoritatea cazurilor, sunt pur şi simplu două nave care-şi strâng mâinile când se încrucişează în noapte, care schimbă glume stupide. Cu greu se poate vorbi despre alte interacţiuni, deoarece timpii de călătorie a luminii între nave sunt rareori mai mici de câteva luni. Şi, oricum, în jumătate din timp glasurile nu sunt decât mesaje preînregistrate, pentru că echipajele se află de obicei în refrisomn.

— Cu alte cuvinte, uzualele flecăreli omeneşti.

— Da. Le ducem cu noi oriunde am merge.

Voliova se lăsă pe spate în scaun şi se relaxă, instruind sistemul audio să mărească şi mai mult volumul sonor al vocilor triste şi distorsionate temporal. Semnalul acesta al prezenţei umane ar fi trebuit să facă stelele să pară mai puţin îndepărtate şi reci, dar izbutea să aibă exact efectul opus; tot aşa cum poveştile cu fantome din jurul unui foc de tabără slujeau la amplificarea beznei dindărătul flăcărilor. Pentru o clipă – în care se desfătă, indiferent ce ar fi crezut Khouri despre ea – era posibil să creadă că spaţiile interstelare de după sticlă erau cu adevărat bântuite.

— Mai observi ceva? întrebă Sylveste.

Zidul consta din blocuri de granit în formă de zigzag, întrerupte de cinci porţi încununate de capete amarantine sculpturale, într-un stil nu tocmai realist, care amintea de

arta Yucatán. Zidul exterior era acoperit de jur împrejur cu o frescă din plăcuţe ceramice care înfăţişa funcţionari amarantini adânciţi în atribuţii sociale complexe.

Pascale privi cu atenţie personajele din frescă.

Erau reprezentate cu unelte agricole, ce semănau aproape perfect cu cele din istoria agriculturii umane, sau cu arme – lănci, arcuri şi un fel de muschete, deşi nu aveau posturile unor războinici angajaţi în luptă, ci erau mult mai formali şi rigizi, ca statuetele egiptene. Existau chirurgi amarantini şi pietrari, astronomi – săpături recente confirmaseră că inventaseră telescoape cu reflecţie şi cu refracţie – şi cartografi, sticlari, creatori de zmeie şi artişti plastici, iar deasupra fiecărei figuri se găsea un lanţ bimodal de grafiforme, evidenţiate în aur şi albastru-cobalt, numind stolul care-şi asuma îndatoririle figurii reprezentate.

— Niciunul nu are aripi, zise Pascale.

— Da, încuviinţă Sylveste. Fostele aripi li s-au transformat în braţe.

— De ce ai obiecta totuşi faţă de statuia unui zeu cu aripi? Oamenii n-au avut niciodată aripi, dar asta nu ne-a împiedicat să-i înzestrăm pe îngeri cu ele. O specie care a avut cândva cu adevărat aripi cred că ar fi avut şi mai puţine scrupule.

— Atât doar că uiţi de mitul creaţiei.

Abia în ultimii ani mitul fundamental fusese înţeles de arheologi, care-l descâlciseră din zeci de versiuni ulterioare foarte înzorzonate. Potrivit mitului creaţiei, amarantinii împărţiseră cândva cerul cu alte creaturi similare păsărilor, care continuau să existe pe Resurgam în timpul domniei lor. Însă stolurile din epoca aceea fuseseră ultimele care cunoscuseră libertatea zborului. Ele ajunseseră la o înţelegere cu zeul căruia îi spuneau Creatorul-Păsărilor şi renunţaseră la zbor în schimbul conştiinţei. În ziua aceea amarantinii îşi ridicaseră aripile spre cer şi priviseră cum focul arzător le transformase în cenuşă, iar ei fuseseră alungaţi pentru totdeauna din văzduh.

Şi pentru ca să nu uite niciodată aranjamentul făcut, Creatorul-Păsărilor le dăduse cioturi de aripi, inutile, terminate prin gheare – îndeajuns pentru a-şi aminti ce abandonaseră şi îndeajuns pentru a le îngădui să înceapă să-şi consemneze istoria în scris. Focul arsese şi în minţile lor, dar fusese focul de nestins al spiritului. Lumina lui avea să ardă de-a pururi, aşa le spusese Creatorul-păsărilor, atâta timp cât nu aveau să încerce să-i sfideze voinţa şi să revină în ceruri. Dacă aveau să facă aşa, Creatorul-Păsărilor le făgăduise că le va lua înapoi sufletele căpătate în Ziua Arderii Aripilor.

Sylveste ştia că mitul acela era pur şi simplu încercarea firească a unei culturi de a-şi ridica o oglindă în faţă. Importantă era dimensiunea completă în care le impregnase cultura – de fapt, o singură religie care le suprimase pe toate celelalte şi care persistase, prin diverse relatări, un număr inimaginabil de secole. Neîndoios le modelase gândirea şi comportamentul, poate în moduri prea complexe pentru a fi ghicite.

— Înţeleg, rosti Pascale. Ca specie, ei nu puteau accepta să fie lipsiţi de zbor, aşa că au creat povestea cu Creatorul-Păsărilor, pentru a putea simţi un fel de superioritate faţă de păsările care încă puteau să zboare.

— Exact. Şi în timp ce credinţa aceea a funcţionat, a avut şi un neaşteptat efect secundar: i-a împiedicat să mai zboare vreodată. Destul de similar cu mitul lui Icar, însă cu o influenţă mult mai puternică asupra psihicului lor colectiv.

— Dar dacă lucrurile stau aşa, figura de pe turlă…

— Este un salut batjocoritor la adresa oricărui zeu în care au crezut ei.

— Totuşi, de ce s-o fi făcut? întrebă Pascale. Religiile dispar pur şi simplu treptat, înlocuite de altele. Nu pot să cred că amarantinii au construit oraşul acela, totul din el, doar ca o insultă la adresa vechiului lor zeu.

— Nici eu nu pot să cred. Iar asta sugerează ceva complet diferit.

— Ce anume?

— Că apăruse un zeu nou. Un zeu cu aripi.

Voliova decise că era timpul să-i arate lui Khouri instrumentele profesiunii ei.

— Ţin-te bine, îi spuse când elevatorul se apropie de sala-cache. În general oamenilor nu le place prima dată când se întâmplă asta.

— Dumnezeule, făcu Khouri lipindu-se instinctiv de peretele îndepărtat când panorama se extinse brusc şi şocant; elevatorul era un gândăcel care cobora pe o latură a spaţiului acela vast. Pare prea mic ca să poată exista în interiorul navei!

— Asta nu-i nimic. Mai există alte patru săli la fel de mari. În sala a doua se face instrucţia pentru operaţiunile de pe suprafeţele planetelor. Două săli sunt goale sau semipresurizate, iar în a patra se află navete şi vehicule intrasistem. Asta este singura dedicată pentru cache.

— Te referi la chestiile alea?

— Da.

În sală erau patruzeci de arme-cache şi niciuna nu semăna exact cu alta, totuşi stilul lor general de construcţie trăda un soi de afinitate. Toate aveau carcase din aliaje cu o nuanţă verzuie, de bronz. Deşi erau îndeajuns de mari pentru a fi vehicule spaţiale de dimensiuni mijlocii, niciuna nu arăta că aceea i-ar fi fost funcţia. Nu existau ferestre sau uşi de acces vizibile în carcase, nici semne caracteristice şi nici sisteme de comunicaţii. Posibilele jeturi direcţionale de pe unele existau doar pentru deplasarea şi poziţionarea lor, aşa cum o navă de război există doar pentru a ajuta la deplasarea şi poziţionarea tunurilor sale de calibru mare.

Exact asta erau şi armele-cache.

— Clasa-iad, zise Voliova. Aşa le-au spus constructorii lor. Bineînţeles, ne-ntoarcem în timp câteva secole.

Privi cum recruta evalua mărimea titanică a celei mai apropiate arme. Suspendată vertical, cu axa lungă aliniată cu axa acceleraţiei navei, semăna cu o sabie de paradă ce atârna de pe tavanul unui baron războinic. Ca toate

celelalte, era înconjurată de un cadru de operare ce fusese adăugat de unul dintre predecesorii Voliovei, la care erau ataşate sisteme de control, de monitorizare şi de manevrare. Toate armele erau conectate la şine – un labirint tridimensional de linii secundare şi macazuri – care se uneau mai jos în sală, pătrunzând într-un volum mult mai mic, direct dedesubt, atât cât să conţină o singură armă. De acolo puteau fi desfăşurate dincolo de carcasă, în spaţiu.

— Cine le-a construit? întrebă Khouri.

— Nu ştim sigur. Poate Agregaţii, în una dintre încarnările lor mai întunecate. Ştim doar cum le-am găsit – ascunse într-un asteroid, pe orbita unei pitice maro atât de obscure, încât avea doar un număr de catalog.

— Ai fost acolo?

— Nu; asta s-a întâmplat cu mult înainte de vremea mea. Eu le-am moştenit de la ultimul custode, iar el de la cel anterior. De atunci le-am studiat mereu. Am izbutit să capăt acces la sistemele de control a treizeci şi una dintre ele şi am dedus – foarte aproximativ – cam optzeci la sută din codurile necesare activării. Dar n-am testat decât şaptesprezece arme, iar dintre ele numai două în ceea ce ai putea numi „situaţii de luptă reală”.

— Vrei să spui că le-ai utilizat realmente?

— N-a fost ceva la care să nu mă fi gândit cu atenţie.

Nu era nevoie, îşi zise Voliova, s-o împovăreze pe Khouri cu detaliile unor atrocităţi din trecut; cel puţin, nu imediat. În timp, recruta avea să cunoască armele-cache la fel de bine cum le cunoştea Voliova… poate chiar mai intim, fiindcă avea să le cunoască prin intermediul turelei, prin interfaţare neurală directă.

— Ce pot face ele?

— Unele sunt mai mult decât capabile să distrugă planete. Altele… nici măcar nu vreau să ghicesc. N-aş fi deloc surprinsă dacă ar face chestii neplăcute stelelor. Dar cine ar fi dorit să folosească asemenea arme…?

Nu-şi termină fraza.

— Tu împotriva cui le-ai folosit?

— Împotriva inamicilor, bineînţeles.

Khouri o privi în tăcere câteva secunde interminabile.

— Nu ştiu dacă să fiu îngrozită că există aşa ceva… sau uşurată să ştiu că cel puţin noi suntem cei cu degetul pe trăgaci.

— Fii uşurată, replică Voliova. Aşa-i mai bine.

Sylveste şi Pascale reveniră la turlă, plutind în preajma ei. Amarantinul înaripat era aşa cum îl lăsaseră, însă acum părea să privească peste oraş cu dispreţ arogant. Era ispititor să gândeşti că sosise într-adevăr un zeu nou… ce altceva ar fi putut inspira construirea unui asemenea monument, dacă nu teama de divinitate? Totuşi, textul însoţitor de pe turlă era înnebunitor de greu de descifrat.

— Asta-i o referire la Creatorul-Păsărilor, zise Sylveste. Există aşadar şanse bune ca turla să aibă o conexiune cu mitul Aripilor Arzătoare, chiar dacă zeul înaripat nu este în mod clar o reprezentare a Creatorului-Păsărilor.

— Da, încuviinţă Pascale. Asta-i grafiforma pentru foc, lângă cea pentru aripi.

— Ce altceva mai vezi?

Femeia se concentră câteva momente.

— Există o referire la un stol renegat.

— Renegat… în ce sens?

O testa şi ea ştia asta, totuşi exerciţiul era valoros în sine, pentru că interpretarea ei i-ar fi oferit lui Sylveste o indicaţie despre subiectivismul propriei lui analize.

— Un stol renegat care n-a fost de acord cu înţelegerea cu Creatorul-Păsărilor sau care a renegat-o ulterior.

— Aşa m-am gândit şi eu. M-am temut să nu fi făcut o eroare sau două.

— Indiferent cine ar fi fost ei, au fost numiţi Surghiuniţii. Femeia citi înainte şi înapoi, testând ipoteze şi revizuindu-şi interpretarea. Se pare că iniţial ar fi făcut parte din stolul care a acceptat termenii Creatorului-Păsărilor, dar s-au răzgândit ulterior.

— Poţi să descifrezi numele conducătorului lor?

— Au fost conduşi de un individ numit… începu Pascale,

apoi se opri. Nu, nu pot să traduc şirul ăsta, cel puţin nu chiar acum. Dar ce-nseamnă toate astea? Crezi că ei au existat cu adevărat?

— Poate că da. Dacă ar fi să emit o ipoteză, aş zice că au fost necredincioşi care au ajuns să înţeleagă că mitul Creatorul-Păsărilor nu era altceva decât un… mit. Bineînţeles, aşa ceva n-ar fi fost privit cu ochi foarte buni de celelalte stoluri fundamentaliste.

— Şi de aceea au fost surghiuniţi?

— Presupunând bineînţeles că ei ar fi existat. Nu pot totuşi să nu mă întreb dacă nu au fost cumva un fel de sectă tehnologică, o enclavă de savanţi? Nişte amarantini dispuşi să experimenteze, să pună sub semnul întrebării natura lumii lor…

— Ca nişte alchimişti din Evul Mediu?

— Da, încuviinţă Sylveste încântat de analogie. Poate că încercaseră chiar experimente cu zborul, aşa cum a făcut Leonardo. În contextul culturii amarantine generale, aşa ceva ar fi fost ca şi cum l-ar fi scuipat pe Dumnezeu în ochi.

— De acord. Însă, presupunând că ei au existat cu adevărat – şi că au fost surghiuniţi –, ce li s-a întâmplat? Au murit pur şi simplu?

— Nu ştiu, dar un lucru este clar. Surghiuniţii au fost importanţi – au însemnat mai mult decât un detaliu minor în povestea generală a mitului Creatorul-Păsărilor. Ei sunt menţionaţi pe toată turla, mai precis, în tot oraşul ăsta, mult mai frecvent decât în orice alte relicve amarantine.

— Însă oraşul este posterior lor, spuse Pascale. Cu excepţia obeliscului-jalon, este relicva cea mai recentă pe care am găsit-o. Datează din preajma Evenimentului. De ce ar fi revenit în atenţie Surghiuniţii după o absenţă aşa lungă?

— Păi, rosti Sylveste, poate că s-au întors.

— După… cât timp? După zeci de mii de ani?

— Poate că da. Bărbatul surâse misterios. Şi dacă într-adevăr s-au întors – după atâta timp –, s-ar putea să fie genul de situaţie care să inspire construirea de statui.

— Crezi atunci că statuia… crezi că s-ar putea să-l reprezinte pe conducătorul lor? Pe cel numit… Pascale împunse din nou cu degetul spre grafiformă. Ăsta-i simbolul soarelui, nu?

— Şi restul?

— Nu sunt sigură. Seamănă cu glifa pentru actul… hoţiei – dar cum se poate aşa ceva?

— Dacă le pui pe cele două laolaltă, ce obţii?

Sylveste şi-o imagină strângând din umeri discret.

— Cel care fură sori? Hoţul-Soarelui? Ce ar însemna asta?

Sylveste dădu şi el din umeri.

— Asta m-am întrebat şi eu toată dimineaţa. Asta şi încă ceva.

— Ce anume?

— De ce mi se pare c-am mai auzit numele ăsta?

După sala armelor, coborâră toate trei cu alt elevator, mai adânc în inima navei.

— Te descurci bine, zise Mademoiselle. Voliova crede în mod sincer că te-a dat de partea ei.

Fusese, mai mult sau mai puţin, tot timpul cu ele – observând în tăcere turul cu ghid oferit de Voliova, intervenind doar ocazional cu remarci sau imbolduri destinate exclusiv urechilor lui Khouri. Era cumva neliniştitor: Khouri nu-şi putea alunga deloc senzaţia că Voliova auzea de asemenea sfaturile acelea şoptite.

— Poate că are dreptate, răspunse ea gândindu-şi în mod automat cuvintele. Poate că-i mai puternică decât tine.

Mademoiselle făcu o grimasă.

— Tu ai ascultat ceva din ce ţi-am spus?

— De parcă aş fi avut alternativă…

Stoparea lui Mademoiselle când dorea să spună ea însăşi ceva semăna cu încercarea de a reduce la tăcere un refren insistent care-ţi răsună în minte. Apariţiile ei nu cunoşteau nicio clipă de respiro.

— Fii atentă, zise Mademoiselle. În cazul în care

contramăsurile mele dau greş, loialitatea ta faţă de Voliova te va sili să-i spui despre existenţa mea.

— Am fost ispitită, să ştii.

Mademoiselle o privi chiorâş şi Khouri încercă un fior scurt de satisfacţie. Din unele puncte de vedere, Mademoiselle – mai exact, personalitatea ei concentrată într-un implant – părea omniscientă. Dar cu excepţia cunoştinţelor ce-i fuseseră instilate în momentul creării, implantul nu putea să înveţe decât ceea ce percepea prin intermediul simţurilor lui Khouri. Poate că implantul se putea conecta la reţele de date, chiar dacă Khouri însăşi nu interfaţa, dar, deşi aşa ceva ar fi fost posibil, părea improbabil; exista riscul însemnat ca implantul în sine să fie detectat exact de aceleaşi sisteme. Şi, cu toate că-i putea auzi gândurile atunci când Khouri alegea să comunice cu ea, nu-i putea descifra starea mintală, altfel decât prin intermediul indiciilor biochimice superficiale din mediul neural în care plutea. De aceea implantul avea un element necesar de îndoială cu privire la eficienţa contramăsurilor sale.

— Voliova te-ar ucide. Şi-a ucis ultimul recrut, dacă n-ai dedus şi singură asta până acum.

— Poate c-a avut motive întemeiate.

— Tu nu ştii nimic despre ea… şi despre niciunul dintre ei. Nici eu nu ştiu. Nici măcar nu l-am întâlnit pe Căpitanul ei.

În privinţa asta nu putea s-o contrazică. Numele căpitanului Brannigan apăruse o dată sau de două ori, când Sajaki sau altcineva fusese indiscret în prezenţa lui Khouri, dar în general ei nu vorbeau despre conducătorul lor. În mod clar nu erau Ultranauţi în sensul obişnuit, deşi menţineau o faţadă meticuloasă dincolo de care nici Mademoiselle nu izbutise să pătrundă. Faţada era atât de bine construită, încât ei executau toate activităţile comerţului la fel ca orice alt echipaj Ultranaut.

Dar care era realitatea dinapoia faţadei?

„Tunar-şef”, spusese Voliova. Iar acum Khouri văzuse ceva din armele-cache ale navei. Se zvonea că multe nave

comerciale erau dotate cu armament discret, pentru a soluţiona neînţelegerile cele mai grave din relaţia client-vânzător sau pentru acte de piraterie făţişă împotriva altor nave. Însă armele acestea arătau prea puternice pentru a fi utilizate în simple dezacorduri şi în orice caz *Nostalgia* dispunea în mod clar de un nivel suplimentar de arme convenţionale exact pentru circumstanţele respective. Ce rost avea atunci arsenalul ăsta? Khouri se gândi că Sajaki avea probabil un plan pe termen lung şi asta era îndeajuns de neliniştitor, dar şi mai tulburător era gândul că poate nu exista niciun plan; că Sajaki purta cache-ul cu el până când găsea un pretext ca să-l folosească, aidoma unui bătăuş înarmat până în dinţi care rătăceşte de colo colo, căutând un prilej de încăierare.

De-a lungul săptămânilor, Khouri examinase şi abandonase numeroase teorii, fără să se apropie de ceva care să sune plauzibil. Desigur, nu o deranja latura militară a naturii navei. Se născuse în război, războiul era mediul ei natural şi, cu toate că era dispusă să accepte posibilitatea că existau şi alte stări, mai benigne, de existenţă, nimic din război nu i se părea străin. Dar, trebuia să recunoască, genurile de războaie pe care le cunoscuse pe Atuul lui Sky nu se comparau nici pe departe cu scenariile în care puteau fi utilizate armele-cache.

Deşi Atuul lui Sky rămăsese conectată la reţeaua comercială interstelară, nivelul tehnologic mediu al combatanţilor în bătăliile de pe suprafaţă fusese cu secole în urma celui al Ultranauţilor, care staţionau uneori pe orbita planetei. O campanie putea fi câştigată pur şi simplu fiindcă una dintre tabere obţinuse o armă Ultranautǎ… însă acelea fuseseră întotdeauna foarte puţine; uneori prea valoroase pentru a fi chiar utilizate. Până şi bombele nucleare fuseseră folosite doar de câteva ori în istoria coloniei şi niciodată în timpul vieţii lui Khouri.

Ea văzuse câteva lucruri rele – care continuau s-o obsedeze –, dar niciodată ceva capabil de genocid instantaneu. Armele-cache ale Voliovei erau mult mai rele.

Şi poate că fuseseră utilizate, o dată sau de două ori.

Voliova amintise asta – poate în operaţiuni de piraterie. Existau multe sisteme planetare slab populate, care erau conectate doar aproximativ la reţelele comerciale, unde ar fi fost perfect posibil să extermini un inamic fără ca nimeni să afle vreodată. Iar unii dintre inamicii aceia puteau fi la fel de amorali ca oricare membru al echipajului lui Sajaki, cu trecutul presărat cu acte de o atrocitate aleatorie. Aşa că, da, era destul de probabil ca părţi din cache să fi fost testate. Khouri bănuia însă că n-ar fi reprezentat niciodată un mijloc spre un scop: instinct de autoapărare sau lovituri tactice împotriva inamicilor cu resurse de care aveau ei nevoie. Armele-cache mai grele n-ar fi fost testate. Deocamdată nu era clar ce intenţionau să facă cu cache-ul – cum plănuiau să descarce puterea distrugătoare de lumi pe care o deţineau – şi poate că nici chiar Sajaki nu ştia. Şi poate că Sajaki nu era omul în care se găsea puterea adevărată. Poate că, într-un fel, Sajaki continua să-l slujească pe Brannigan.

Indiferent cine ar fi fost misteriosul Căpitan.

— Bun sosit în turelă! zise Voliova.

Ajunseseră undeva pe la jumătatea navei. Voliova deschisese o trapă în plafon, depliase o scară telescopică şi-i făcuse semn lui Khouri să suie treptele cu muchii ascuţite.

Recruta scoase capul într-o încăpere sferică mare, plină de maşinării curbe, articulate. În centrul haloului albastru-argintiu se afla un scaun negru din linii drepte, încadrat de maşini şi un hăţiş aparent aleatoriu de cabluri. Scaunul era montat în interiorul unor axe giroscopice elegante, astfel dispuse încât mişcările lui ar fi fost independente de ale navei. Cablurile treceau prin armături culisante ce transmiteau curent electric între învelişurile concentrice, înainte ca ultimul mănunchi gros cât coapsa unui om să intre în peretele sferic acoperit de maşinării al încăperii. În interior se simţea un iz persistent de ozon.

Nimic din turelă nu părea să fie mai recent de două sute de ani şi multe arătau considerabil mai vechi. Totul fusese

însă îngrijit scrupulos.

— Ăsta-i scopul final, nu?

Khouri se împinse prin uşa-trapă în centrul încăperii, strecurându-se printre cochiliile scheletice curbate, până ajunse la scaun. Masivitatea lui părea s-o atragă, făgăduindu-i confort şi securitate. Nu se putu opri să nu se aşeze, îngăduindu-i masivităţii lui negre şi greoaie s-o cuprindă, cu zumzete de servomecanisme îngropate.

— Cum te simţi?

— De parcă aş mai fi stat aici cândva, răspunse Khouri cu glas uşor mirat şi distorsionat de casca neagră compactă şi presărată cu proeminenţe care-i coborâse pe cap.

— Ai mai stat, se auzi vocea Voliovei. Înainte să te fi trezit pe deplin. În plus, implantul turelei din capul tău ştie deja cum să se descurce aici – de acolo provine jumătate din senzaţia de familiaritate.

Spusele ei erau adevărate. Khouri avea impresia că scaunul era un mobilier familiar în jurul căruia crescuse, astfel că-i ştia toate zgârieturile şi încreţiturile. Se simţea extrem de relaxată şi calmă, iar impulsul de a face realmente ceva – de a utiliza puterea pe care i-o conferea scaunul – creştea de la o clipă la alta.

— De aici pot să controlez armele-cache?

— Asta-i intenţia, încuviinţă Voliova, dar, desigur, nu numai pe cele din cache. Vei comanda de asemenea toate sistemele majore de armament de la bordul *Nostalgiei* – cu tot atâta uşurinţă ca şi cum ar fi simple extensii ale anatomiei tale. Aşa vei simţi când vei fi subsumată complet de turelă – imaginea corpului tău va creşte, suprapunându-se peste a navei.

Khouri începuse deja să simtă ceva similar; cel puţin senzaţia înceţoşării trupului în scaun. Oricât ar fi fost de ispititor, nu dorea ca sentimentul subsumării să mai continue. Cu un efort conştient, se ridică din scaun şi panourile ce o cuprindeau bâzâiră şi se retraseră pentru a o elibera.

— Nu sunt sigură că-mi place asta, zise Mademoiselle.

7

În drum spre Delta Pavonis, 2546

Neputând să uite nicio clipă că se află la bordul unei nave (din cauza neregularităţii gravitaţiei induse, cauzate de dezechilibre infime ale fluxului propulsiei, care la rândul lor reflectau capricii cuantice misterioase din măruntaiele motoarelor Agregate), Voliova intră singură în izolarea verde a poieniţei şi ezită în vârful scării rustice care cobora spre iarbă. Chiar dacă Sajaki îi percepuse prezenţa, optă să n-o dezvăluie şi rămase îngenuncheat, tăcut şi nemişcat, lângă ciotul arborelui noduros care era locul lor oficial de întâlnire. O simţise însă fără doar şi poate. Voliova ştia că Sajaki îi vizitase pe Jonglerii Minţii pe planeta acvatică Marea-Iernii, însoţindu-l pe căpitanul Brannigan pe vremea când acesta era capabil să părăsească nava. Nu ştia care fusese scopul călătoriei aceleia – pentru niciunul dintre ei –, dar existaseră zvonuri că Jonglerii îi modificaseră neocortexul, imprimând şabloane neurale ce configurau un grad neobişnuit de conştientizare spaţială: abilitatea de a gândi în patru sau cinci dimensiuni. Şabloanele fuseseră genul cel mai rar de transformare a Jonglerilor, cel care dăinuia.

Voliova coborî scara fără grabă şi-i îngădui piciorului să facă treapta cea mai de jos să scârţâie. Sajaki se întoarse şi o privi fără vreun semn vizibil de surprindere.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, citindu-i expresia.

— Este vorba despre *stavlenik,* zise ea revenind pentru o clipă la rusiş. Protejata, vreau să spun.

— Povesteşte, încuviinţă Sajaki absent.

Purta un chimono gri-cenuşă; iarba umedă îi întunecase genunchii în negru-măsliniu. Shakuhachiul de Komuso stătea pe suprafaţa netedă ca oglinda, lustruită de coate, a ciotului. El şi Voliova erau singurii membri ai echipajului care încă nu intraseră în refrisomn, la două luni depărtare de Yellowstone.

— Acum ea este una dintre noi, zise Voliova şi îngenunche vizavi de triumvir. Esenţa îndoctrinării ei este completă.

— Salut vestea asta.

De cealaltă parte a luminişului, un papagal cârâi ascuţit, apoi părăsi ramura pe care se cocoţase într-o volbură de culori primare ţipătoare.

— Am putea s-o ducem la căpitanul Brannigan.

— Atunci zic să nu pierdem timpul, rosti Sajaki şi-şi netezi o cută a chimonoului. Sau ai alte idei?

— Despre întâlnirea cu Căpitanul? chicoti nervos Voliova. Absolut niciuna.

— Atunci este ceva mai profund.

— Ce anume?

— Ce ai pe inimă, Ilia. Haide! Descarcă-te.

— Este vorba despre Khouri. Nu mai vreau să risc ca ea să sufere aceleaşi episoade de psihoză ca Nagorni.

Se opri, aşteptând – ba chiar sperând – un răspuns din partea lui Sajaki. Nu se alese însă decât cu zgomotul de fond al cascadei şi cu absenţa totală a oricărei expresii pe chipul lui.

— Vreau să spun, continuă aproape bâlbâindu-se de propria ei nesiguranţă, că în etapa asta nu mai sunt sigură că ea este persoana potrivită.

— În etapa asta?

Sajaki vorbise atât de încet, încât Voliova mai degrabă îi citi cuvintele de pe buze.

— Adică să intre în turelă imediat după Nagorni. Este prea periculos şi cred că Khouri e prea valoroasă ca să riscăm. Se opri, înghiţi un nod şi trase adânc aer în plămâni, ştiind că acum trebuia să spună lucrul cel mai greu. Cred că avem nevoie de alt recrut – de cineva mai puţin dotat. Cu un recrut de nivel intermediar, aş putea depista neregulile rămase, înainte de a continua cu Khouri ca principală candidată.

Sajaki îşi ridică shakuhachiul şi privi în lungul lui, gânditor. La capătul bambusului exista o aşchie micuţă, rămasă probabil de când îl folosise asupra lui Khouri. O

netezi cu degetul mare.

Când vorbi, o făcu cu un calm atât de total, încât era mai rău decât orice manifestare posibilă de furie.

— Sugerezi să căutăm alt recrut?

Tonul lui sugera că propunerea femeii era de departe lucrul cel mai absurd şi nebunesc pe care-l auzise exprimat vreodată.

— Doar provizoriu, zise ea, dându-şi seama că vorbea prea repede; se detestă pentru asta şi-şi dispreţui respectul brusc faţă de bărbat. Doar până când se stabilizează totul. După aceea o putem folosi pe Khouri.

Sajaki încuviinţă din cap.

— Asta pare raţional. Naiba ştie de ce nu ne-am gândit aşa de la bun început, dar bănuiesc că aveam altele pe cap. Lăsă jos shakuhachiul, totuşi mâna nu i se îndepărtă de teaca lui goală. Acum însă n-avem ce face. Trebuie să găsim alt recrut. N-ar trebui să fie prea greu, nu? Vreau să zic că nu ne-am chinuit mult ca s-o găsim pe Khouri. Este adevărat, ne aflăm de două luni în spaţiul interstelar şi următoarea noastră escală este un avanpost practic necunoscut, dar nu anticipez mari dificultăţi în găsirea altui subiect. Mă aştept să fim nevoiţi să respingem zeci de candidaţi, nu?

— Fii rezonabil, zise femeia.

— În ce sens sunt altfel decât rezonabil, triumviro?

Cu o clipă în urmă ea fusese speriată; acum era mânioasă.

— Yuuji-san, tu nu mai eşti la fel după…

— După ce?

— După vizita pe care ai făcut-o împreună cu Căpitan la Jongleri. Ce s-a-ntâmplat acolo? Ce ţi-au făcut extratereştrii în cap?

El o privi straniu, de parcă întrebarea era perfect validă, însă n-o examinase niciodată. Era, inevitabil, un şiretlic. Se mişcă fulgerător cu shakuhachiul, astfel încât Voliova nu văzu decât o pâclă de culoarea tecului prin aer. Lovitura fu relativ slabă – Sajaki trebuie să se fi oprit în ultima clipă –, dar, izbind-o dintr-o parte, o expedie, răşchirată, în iarbă.

În prima clipă nu simţi durere sau şoc faţă de atac, ci doar umezeala rece şi înţepătoare a firelor de iarbă ce-i intrau în nări.

Bărbatul ocoli fără grabă ciotul.

— Pui mereu prea multe întrebări, rosti el, apoi scoase din chimono ceva ce putea să fi fost o seringă.

Istmul Nekhbet, Resurgam, 2566

Sylveste puse mâna neliniştit în buzunar şi pipăi fiola despre care era sigur că nu mai exista.

O simţi sub degete; un miracol minor.

Dedesubt, demnitari umpleau oraşul amarantin, înaintând încet către templul din centru. Fragmente din conversaţiile lor ajungeau clare la el, deşi niciodată destul de lungi pentru a desluşi mai mult de câteva cuvinte. Se afla la sute de metri deasupra lor, pe balustrada prinsă de oameni de peretele negru al ovoidului care îngloba oraşul.

Era ziua căsătoriei lui.

Văzuse templul de multe ori în simulări, dar trecuse atâta vreme de când îl vizitase realmente, încât uitase cât de copleşitoare îi putea fi mărimea. Acesta era unul dintre defectele bizare şi persistente ale simulărilor: indiferent cât de precise ar fi devenit, participantul rămânea conştient că nu erau reale. Sylveste stătuse sub acoperişul templului-turlă amarantin, privind către locul unde arcadele ascuţite din piatră se intersectau cu sute de metri mai sus, şi nu simţise nici cea mai vagă ameţeală sau teamă că structura veche de eoni va alege momentul acela ca să colapseze peste el. Dar acum – vizitând doar pentru a doua oară oraşul îngropat – încerca senzaţia strivitoare a propriei lui micimi. Ovoidul în care se găsea era tulburător de mare în sine, dar era cel puţin produsul unei tehnologii recognoscibil de mature, chiar dacă Inundaţioniştii alegeau să ignore asta. Pe de altă parte, oraşul din interior aducea mai degrabă cu produsul delirului unui fantast din secolul al XV-lea, nu în ultimul rând din cauza fabuloasei siluete înaripate de pe turla templului. Şi cu cât privea mai

mult, cu atât i se părea mai clar că totul exista exclusiv pentru a celebra întoarcerea Surghiuniţilor.

Nimic din astea nu avea sens, totuşi izbutea măcar să-i îndepărteze mintea de la ceremonia care-l aştepta.

Cu cât privea mai mult, cu atât pricepea mai clar – contrazicându-şi prima impresie – că făptura înaripată era de fapt un amarantin sau mai precis un hibrid amarantin/înger, sculptat de un artist cu o înţelegere profundă şi expertă a ceea ce ar fi însemnat de fapt posesia aripilor. Văzută fără facilitatea de transfocare a ochilor, statuia era cruciformă într-un grad şocant. Mărit, cruciformul devenea un amarantin care stătea pe un suport cu aripile întinse în toată măreţia lor. Aripile erau metalizate în culori diferite şi fiecare pană micuţă scânteia cu o nuanţă uşor diferită. Precum reprezentarea omenească a unui înger, aripile nu înlocuiau pur şi simplu braţele creaturii, ci erau practic a treia pereche de membre.

În acelaşi timp statuia părea mai reală decât orice reprezentare a unui înger văzută vreodată de Sylveste în arta umană. Părea – deşi ideea era absurdă – corectă din punct de vedere anatomic. Sculptorul nu se mulţumise să ataşeze aripile pe forma amarantină de bază, ci refăcuse subtil fizicul fundamental al creaturii. Membrele anterioare manipulatoare fuseseră deplasate puţin mai jos pe trunchi şi alungite, pentru a compensa. Pieptul era mult mai bombat decât ar fi norma, dominat de o formă musculară/scheletică precum un jug în jurul zonei umerilor. Din acesta se desprindeau aripile, care alcătuiau un triunghi aproximativ, similar unui zmeu. Gâtul creaturii era mai lung decât al amarantinilor, iar capul părea chiar şi mai aerodinamic şi aviar văzut din profil. Ochii continuau să fie aţintiţi spre înainte – deşi, ca la toţi amarantinii, vederea sa binoculară era limitată –, însă se găseau pe fundul unor şanţuri osoase adânci. Părţile nazale din mandibula superioară a făpturii erau evazate şi nervurate, parcă pentru a putea inspira aer suplimentar în plămâni, necesar pentru acţionarea aripilor. Însă nu totul

era corect. Presupunând că trupul avea masa aproximativ similară cu a unui amarantin, până şi aripile acelea ar fi fost jalnic de inadecvate pentru zbor. Atunci ce erau ele – un fel de ornament grosolan? Oare Surghiuniţii acceptaseră bioinginerie radicală doar pentru a se împovăra cu aripi ridicol de nepractice?

Sau existase alt scop?

— Ai vrea să te răzgândeşti cumva?

Sylveste fu smuls brusc din contemplare.

— Tot nu crezi că este o idee bună, aşa-i?

Se întoarse cu spatele la balustrada de lângă care privise peste oraş.

— Aş zice că este cam târziu pentru a-mi exprima obiecţiile.

— În ziua căsătorie tale? zâmbi Girardieau. Încă n-ai făcut pasul respectiv. Te poţi retrage oricând.

— Şi cum ai privi tu aşa ceva?

— Bănuiesc că foarte rău, este adevărat.

Girardieau era îmbrăcat în haine elegante de orăşean, scrobite, şi avea obrajii uşor fardaţi pentru roiurile de videocamere plutitoare. Îl prinse pe Sylveste de braţ şi-l îndepărtă de margine.

— De cât timp suntem noi prieteni, Dan?

— Nu aş putea-o numi chiar „prietenie”, ci mai degrabă un soi de parazitism mutual.

— Haide, haide, făcu Girardieau dezamăgit. Vrei să zici că în ultimii douăzeci de ani ţi-aş fi făcut viaţa mai mizerabilă decât a fost strict necesar? Crezi că am simţit mari satisfacţii faţă de întemniţarea ta?

— Să zicem că ai abordat sarcina respectivă cu destul entuziasm.

— Asta doar pentru am ţinut seama de interesul tău.

Ieşiră de pe balcon într-unul dintre tunelurile scunde ce străbăteau cochilia neagră din jurul oraşului. Podeaua capitonată le absorbea paşii.

— În plus, continuă Girardieau, dacă n-a fost perfect evident, la momentul respectiv a existat un soi de frenezie a hrănirii. Dacă nu te-aş fi arestat, gloata şi-ar fi revărsat

până la urmă furia asupra ta.

Sylveste ascultă în tăcere. Ştia că multe dintre spusele lui erau adevărate la nivel teoretic, dar nu exista nicio garanţie că i-ar fi reflectat motivele reale la momentul respectiv.

— Situaţia politică era mult mai simplă pe atunci. În vremea aceea Poteca Adevărată nu cauza necazuri.

Ajunseră la puţul unui elevator şi intrară în cabina al cărei interior era nou şi antiseptic. Pe pereţi atârnau litografii ce prezentau panorame din Resurgam înainte şi după transformările Inundaţioniştilor. Exista până şi o imagine cu Mantell. Platoul ce îngloba avanpostul de cercetare era acoperit de vegetaţie, o cascadă curgea din vârf, iar înapoia lui se zărea cerul albastru brăzdat de nori. În Cuvier exista o întreagă subindustrie dedicată creării de imagini şi de simulări ale viitorului Resurgamului, pornind de la acuarelişti şi terminând cu designeri senzoriali talentaţi.

— Pe de altă parte, urmă Girardieau, au apărut pe neaşteptate elemente ştiinţifice radicale. Chiar săptămâna trecută un reprezentant al Potecii Adevărate a fost împuşcat şi ucis în Mantell, şi, crede-mă, n-a fost mâna agenţilor noştri.

Sylveste simţi cum cabina îi purta în jos, către nivelul oraşului.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, întrucât fanatici există de ambele părţi, noi doi începem să părem nişte moderaţi evidenţi. Nu ţi se pare deprimant?

— Adică pe ambele fronturi au apărut radicali mai energici?

— Aşa ceva.

Ieşiră prin peretele negru şi sculptat al învelişului oraşului într-un grup mic de reprezentanţi ai mass-mediei, care făceau ultimele pregătiri pentru eveniment. Reporterii purtau ochelari pentru controlul videocamerelor plutitoare ce zburau în jurul lor ca nişte baloane de petrecere în culori şterse. Unul dintre păunii modificaţi

genetic ai lui Janequin ciugulea în jur, cu coada şuierându-i în urmă. Apărură doi agenţi de securitate înveşmântaţi în negru, cu însemne Inundaţioniste aurii pe umeri, înconjuraţi de cârduri de entoptice deliberat ameninţătoare. Erau urmaţi de servitori. Rulară pe Sylveste şi pe Girardieau scanări de identificare pe spectru complet, după care le indicară o structură micuţă, temporară, de clădiri amarantine, care aducea cu un cuib de pasăre.

Interiorul era aproape gol, cu excepţia unei mese şi a două scaune scheletice. Pe masă se afla o sticlă de vin roşu amerikano, lângă două cupe gravate cu peisaje jivrate.

— Ia loc, spuse Girardieau. Ocoli mândru masa şi turnă cu grijă vin în ambele cupe. Nu ştiu de ce eşti atât de agitat. Nu-i în niciun caz prima dată pentru tine.

— Mai precis, este a patra oară.

— Toate au fost ceremonii Yellowstone?

Sylveste aprobă din cap. Se gândi la primele două: evenimente la scară mică, cu femei insignifiante de pe Yellowstone, ale căror chipuri aproape că nu le putea deosebi în memorie. Ambele se ofiliseră sub lumina puternică a mediatizării determinate de numele lui de familie. Pe de altă parte, căsătoria cu Alicia – ultima lui nevastă – fusese gândită din capul locului ca o mişcare publicitară. Îndreptase atenţia asupra apropiatei expediţii spre Resurgam, asigurându-i impulsul financiar final de care avea nevoie. Faptul că se iubiseră fusese aproape lipsit de importanţă, doar o anexă fericită la aranjamentul existent.

— Asta înseamnă o mulţime de bagaje pe care să le porţi în minte, comentă Girardieau. Nu ţi-ai dorit să poţi scăpa de trecut de fiecare dată?

— Consideri ceremoniile neobişnuite?

— Poate că da. Girardieau îşi şterse vinul roşu de pe buze. Eu n-am făcut niciodată parte cu adevărat din cultura Yellowstone.

— Dar ai venit de acolo împreună cu noi.

— Aşa este, însă nu m-am născut pe planetă. Familia

mea era de pe Grand Teton. Am sosit pe Yellowstone cu numai şapte ani înainte de plecarea expediţiei Resurgam. N-a fost timp suficient pentru a mă adapta cultural la tradiţia planetei. Pe de altă parte, fiica mea… ei bine, Pascale n-a cunoscut niciodată altceva decât societatea Yellowstone. Sau cel puţin acea versiune a ei pe care am importat-o când am venit aici. Coborî glasul. Presupun că ai fiola cu tine. Pot s-o văd?

— Nu te-aş prea putea refuza.

Sylveste scoase din buzunar cilindrul micuţ din sticlă pe care-l purtase toată ziua asupra sa. I-l întinse lui Girardieau, care-l manevră uşor nervos, înclinându-l într-o parte şi alta. Privi bulele din interior, care se deplasau înainte şi înapoi, parcă într-o nivelă. În fluid era suspendat ceva întunecat, fibros şi cu tentacule.

Puse apoi fiola pe tăblia mesei, cu un clinchet delicat, sticlos, continuând s-o studieze cu oroare abia camuflată.

— A fost dureros?

— Bineînţeles că nu. Nu suntem sadici, ce naiba! Sylveste zâmbi, bucurându-se în secret de disconfortul lui. Ai fi preferat, poate, să facem schimb de cămile?

— Ia-o de aici.

Sylveste puse fiola înapoi în buzunar.

— Ia spune-mi, Nils, cine-i nervos acum?

Girardieau îşi reumplu cupa cu vin.

— Scuză-mă. Agenţii de securitate sunt cu nervii încordaţi la maximum. Nu ştiu ce-i nelinişteşte, dar cred că m-am molipsit.

— Eu n-am observat nimic.

— Ţi-ar fi greu, strânse celălalt din umeri; o mişcare ca de foaie, care începea undeva de sub abdomenul lui. Ei pretind că totul este normal, dar după douăzeci de ani îi descifrez mai bine decât şi-ar închipui.

— Nu mi-aş face totuşi griji. Poliţiştii tăi sunt foarte eficienţi.

Girardieau clătină scurt din cap, de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie foarte acră.

— Dan, nu mă aştept ca relaţiile dintre noi să fie

vreodată complet destinse, dar ai putea cel puţin să mă consideri corect până la proba contrară. Arătă cu bărbia spre uşa deschisă. Nu ţi-am acordat acces complet la locul ăsta?

Aşa era, însă asta nu făcuse decât să înlocuiască o duzină de întrebări cu alte o mie.

— Nils… începu Sylveste, cum sunt resursele coloniei în zilele astea?

— În ce sens?

— Ştiu că situaţia s-a schimbat de la vizita lui Remilliod. Lucruri inimaginabile pe timpul meu pot fi realizate acum, dacă există voinţa politică.

— Ce fel de lucruri? se încruntă Girardieau.

Sylveste băgă din nou mâna în buzunarul sacoului, dar nu scoase fiola, ci o bucată de hârtie pe care i-o întinse. Pe ea se vedeau desene circulare complexe.

— Recunoşti semnele astea? Le-am găsit pe obelisc şi în tot oraşul. Sunt hărţi ale sistemului solar, realizate de amarantini.

— Cumva, văzând oraşul, asta mi se pare mai lesne de crezut decât până acum.

— Foarte bine, atunci ascultă-mă mai departe. Atinse cu degetul cercul cel mai larg. Asta este orbita stelei neutronice Hades.

— Hades?

— Acesta a fost numele care i s-a dat când au explorat prima dată sistemul. În jurul ei orbitează un corp stâncos de mărimea unui satelit natural pe care l-au botezat Cerber. Mută degetul pe pâlcul de grafiforme care însoţea sistemul dublu stea neutronică/planetă. Cumva, asta era important pentru amarantini, iar eu cred că ar putea avea o semnificaţie pentru Eveniment.

Girardieau îşi îngropă chipul în palme cu un gest teatral, apoi îl privi.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Da. Cu multă atenţie – neîngăduind nicio clipă privirii sale să se desprindă de ochii celuilalt – împături hârtia şi o strecură înapoi în buzunar. Trebuie să-l explorăm şi să

aflăm ce i-a ucis pe amarantini. Înainte de a ne ucide şi pe noi.

Când ajunseră la cabina lui Khouri, Sajaki şi Voliova îi cerură să îmbrace ceva călduros. Ea observă că amândoi purtau îmbrăcăminte mai groasă decât cea obişnuită la bordul navei: Voliova avea o jachetă de aviator cu fermoar, iar Sajaki o salopetă termică cu guler înalt, care-l acoperea complet şi avea aspectul unui mozaic de romburi multicolore.

— Am belit-o, aşa-i? întrebă Khouri. Acum m-aşteaptă evacuarea prin sas. Punctajele pe care le-am înregistrat în simulările de luptă n-au fost destul de bune. O să mă ejectaţi în spaţiu.

— Nu fi idioată, zise Sajaki, din care doar nasul şi fruntea se distingeau deasupra blănii gulerului. Dacă am fi vrut să te omorâm, crezi că ne-am mai fi făcut griji să nu răceşti cumva?

— Iar îndoctrinarea ta, adăugă Voliova, s-a terminat cu săptămâni în urmă. Acum eşti unul dintre activele noastre. A te ucide ar însemna să ne trădăm pe noi înşine.

Sub cozorocul şepcii i se întrezăreau doar gura şi bărbia; era complementul perfect al lui Sajaki cu care forma un chip compozit insipid.

— Mă bucur să ştiu că ţineţi la mine.

Încă nesigură în privinţa statutului personal – posibilitatea ca triumvirii să plănuiască ceva neplăcut continua să fie reală –, Khouri scotoci printre puţinele ei obiecte, până găsi o jachetă termică. Era manufacturată de navă şi similară cu haina de arlechin a lui Sajaki, atât doar că-i cobora până aproape la genunchi.

Drumul cu elevatorul îi duse într-o regiune neexplorată a navei; oricum, departe de ceea ce Khouri considera teritoriu cunoscut. Schimbară elevatorul de câteva ori şi merseră prin tuneluri interconectate, despre care Voliova spuse că erau necesare pentru că avariile cauzate de virus scoseseră din funcţiune secţiuni largi din sistemul de tranzit. Decorul şi nivelul tehnologic al zonelor pe care le

străbătură pe jos difereau mereu în chip subtil, sugerându-i lui Khouri că districte întregi din navă fuseseră abandonate în diverse etape de dezvoltare în ultimele secole. Rămase neliniştită, totuşi ceva din purtarea lui Sajaki şi Voliova îi spunea că cei doi intenţionau mai degrabă o ceremonie de iniţiere decât o execuţie cu sânge-rece. Îi evocau nişte copii care se pregăteau să facă o năzbâtie răutăcioasă – Voliova, cel puţin, deşi Sajaki arăta şi se purta mult mai autoritar, ca un funcţionar care îndeplinea o sarcină civică neplăcută.

— Deoarece acum faci parte dintre noi, zise el, este timpul să afli mai multe despre organizare. Este, de asemenea, posibil să te intereseze să cunoşti motivul pentru care mergem spre Resurgam.

— Am bănuit că era de natură comercială.

— Explicaţia aceea a fost un paravan, dar, haide să recunoaştem, n-a fost niciodată foarte convingătoare. Resurgam nu prea are o economie – scopul coloniei este cercetarea pură – şi cu siguranţă nu posedă resursele necesare pentru a cumpăra prea multe de la noi. Desigur, datele noastre despre colonie sunt inevitabil vechi, iar după ce vom ajunge acolo, vom face comerţ cu ce putem, totuşi acesta nu putea fi unicul motiv pentru călătoria noastră.

— Şi care e, atunci?

Liftul în care se aflau deceleră.

— Numele Sylveste îţi spune ceva? întrebă Sajaki.

Khouri se strădui din răsputeri să reacţioneze normal, ca şi cum întrebarea ar fi fost una rezonabilă, nu una care-i izbucnise în craniu ca o flamă de magneziu.

— Bineînţeles. Toţi de pe Yellowstone ştiu despre Sylveste. Individul a fost, practic, un zeu pentru ei. Sau poate diavolul. Tăcu apoi, sperând că reacţiile îi sunaseră firesc. Stai puţin, dar despre care Sylveste vorbim aici? Despre cel bătrân, care a rasolit experimentele alea de nemurire sau despre fiul lui?

— Tehnic vorbind, zise Sajaki, despre amândoi.

Liftul se opri cu un bubuit. Când uşile se deschiseră,

Khouri se simţi de parcă fusese izbită în faţă cu un prosop rece şi ud. Fu fericită că îi spuseseră să îmbrace haine călduroase, deşi continua să se simtă îngheţată până în măduva oaselor.

— Chestia a fost, continuă ea, că nu toţi au fost nişte nemernici. Lorean a fost tatăl bătrânului şi a rămas un fel de erou popular, chiar şi după ce a murit, iar bătrânul… cum îl chema?

— Calvin.

— Aşa! Chiar după ce Calvin i-a omorât pe oamenii ăia. După aceea a apărut fiul lui Calvin – parcă Dan se numea –, care a încercat să-ndrepte lucrurile, în felul lui, cu chestia aia cu Linţoliul. Khouri strânse din umeri. Sigur că da, pe atunci eu nu eram pe planetă. Ştiu doar ce mi-au spus alţii.

Sajaki îi conduse prin coridoare în care strălucea o lumină verde-cenuşiu obscură; şobolani-păzitori uriaşi şi probabil mutanţi fugeau la apropierea paşilor lor. Locul aducea cu interiorul traheii unui holeric: coridoare acoperite cu un strat gros şi lipicios de gheaţă murdară, ca o carapace, ale căror vene erau conducte tentaculare şi cabluri electrice, lunecoase din cauza unei substanţe ce semăna neplăcut cu flegma umană. „Jeg de navă”, îi spusese Voliova, o secreţie organică, cauzată de defectarea sistemelor de reciclare biologice la un nivel adiacent.

Însă frigul era cel care copleşea.

— Rolul lui Sylveste este destul de complex, zise Sajaki, şi explicaţiile vor dura o vreme. Mai întâi aş dori să-l cunoşti pe Căpitan.

Sylveste se privi din toate unghiurile, verificând ca totul să fie perfect. Mulţumit, anulă imaginea şi i se alătură lui Girardieau în anticamera structurii din prefabricate. Muzica atinse un crescendo, apoi se stabiliză într-un refren bolborositor. Configuraţia luminilor se modifică şi glasurile se reduseră la nivelul unor şoapte.

Ieşiră sub lumina orbitoare, în câmpul sonor de başi al

zumzetului orgii. O potecă şerpuia spre templul central şi fusese acoperită cu o mochetă pentru ocazia aceasta. O mărgineau copaci-carillon, protejaţi de domuri din plastic transparent. Copacii-carillon erau sculpturi subţiratice, articulate, ale căror braţe numeroase se terminau prin oglinzi curbe, multicolore. La răstimpuri, clicăiau şi se reconfigurau, acţionaţi de mecanisme ce păreau vechi de milioane de ani, îngropate în piedestale. Potrivit teoriilor curente, erau elemente ale unui sistem de semafoare care se întindea în tot oraşul.

Sunetele orgii crescură când ei intrară în templu. Domul ovoidal al acestuia era presărat cu vitralii elaborate în formă de petale, rămase în chip miraculos intacte în ciuda distrugerilor lente ale timpului şi ale gravitaţiei. Filtrat prin oberlihturi, aerul părea scăldat într-o scânteiere trandafirie, calmantă. Porţiunea centrală a sălii enorme era ocupată de fundaţia turlei care se înălţa deasupra templului, largă şi evazată ca baza unui sequoia. Pornind de la o latură a coloanei, fuseseră aşezate în evantai scaune temporare pentru o sută de demnitari de vârf din Cuvier; în ciuda scării de ¼i, avuseseră loc cu uşurinţă în clădire. Sylveste îi scană pe privitori şi recunoscu cam o treime din ei. Poate că o zecime îi fuseseră aliaţi înaintea loviturii de stat. Majoritatea purtau veşminte grele pentru exterior, astfel că păreau aproape rotofei din cauza blănurilor. Printre ei îl recunoscu pe Janequin, cu aerul de înţelept conferit de barbişonul alb-fumuriu şi de părul lung, argintiu, care i se revărsa ca o cascadă dimprejurul creştetului chel. Părea mai simian ca oricând. Unele dintre păsările lui se aflau în sală, eliberate din o duzină de colivii din bambus. Sylveste trebuia să admită că deveniseră facsimile remarcabil de bune, ajungând până la nivelul unor detalii de felul crestei legănate şi al strălucirii împestriţate a penajului lor turcoaz. Păunii fuseseră adaptaţi din găini prin manipularea atentă de gene homeobox. Spectatorii, dintre care mulţi nu văzuseră păsările până acum, aplaudară. Janequin căpătă culoarea zăpezii însângerate şi păru dornic să dispară în mantaua

lui din brocart.

Girardieau şi Sylveste ajunseră la o masă robustă, aşezată astfel încât toţi cei din sală s-o poată vedea perfect. Era foarte veche; acvila ei sculptată în lemn şi inscripţiile în latină datau de pe timpul coloniştilor amerikano de pe Yellowstone. Colţurile îi erau ciobite. Pe masă se afla o casetă din mahon lăcuit, închisă cu clame delicate din aur.

Înapoia mesei se găsea o femeie cu chip sobru, care purta o rochie alb-electric. Catarama rochiei era o emblemă duală complexă ce combina sigiliul guvernamental Resurgam City/Inundaţionist cu emblema Mixmasterilor, două palme întinse între care se arcuiau lanţurile de ADN. Sylveste ştia că nu era o Mixmasteră autentică. Mixmasterii erau o ghildă exclusivistă de bioingineri şi geneticieni de pe Yellowstone şi nimeni din sanctuarul lor nu călătorise pe Resurgam. Simbolul lor – care călătorise însă – denota cunoaştere generală în ştiinţele vieţii: sculptură genetică, chirurgie sau medicină.

Faţa ei serioasă era pământie în lumina pestriţă; părul îi era strâns într-un coc străpuns de două seringi.

Muzica se stinse.

— Sunt Ordinator Massinger, rosti ea şi glasul îi răsună în sală. Consiliul expediţionar Resurgam m-a împuternicit să căsătoresc indivizi din această colonie, cu excepţia cazurilor în care o asemenea uniune ar intra în conflict cu starea genetică a coloniei.

Deschise caseta de mahon. Înăuntru se afla un obiect învelit în piele de mărimea unei Biblii. Ordinatoarea îl scoase şi-l aşeză pe masă, după care desfăcu pielea, care scârţâi uşor. Suprafeţele expuse erau gri-mat, ca ardezia umedă, strălucind de maşinării microscopice.

— Domnilor, vă rog să puneţi o mână pe pagina cea mai apropiată de voi.

Cei doi se supuseră. Urmă o baleiere fluorescentă, când cartea le amprentă palmele, urmată de furnicăturile slabe ale biopsiilor. Când terminară, Massinger luă cartea şi-şi puse ea însăşi palma pe suprafaţă.

Îi ceru după aceea lui Nils Girardieau să-şi declare identitatea în faţa celor prezenţi. Sylveste zări surâsuri uşoare prin public. Ceremonialul avea totuşi o notă de absurditate, deşi Girardieau nu trădă nimic în această privinţă.

Ordinatoarea îi ceru apoi acelaşi lucru lui Sylveste.

— Sunt Daniel Calvin Lorean Soutaine-Sylveste, rosti el utilizând forma numelui său atât de rar folosită, încât aproape că avu nevoie de un efort de memorie s-o readucă în minte. Unicul fiu biologic al lui Rosalyn Soutaine şi al lui Calvin Sylveste, ambii din Oraşul Abisului, Yellowstone. M-am născut pe data de şaptesprezece ianuarie în al o sută douăzeci şi unulea an standard după recolonizarea lui Yellowstone. Vârsta mea calendaristică este de două sute douăzeci şi trei de ani. Ţinând seama de programele maşmede, am vârsta fiziologică de şaizeci de ani pe scara Sharavi.

— Cum te manifeşti în mod conştient?

— Mă manifest în mod conştient doar printr-o singură încarnare, forma biologică sub care vorbesc în clipa aceasta.

— Şi afirmi că nu te manifeşti conştient prin intermediul nivelului-alfa sau al altor simulări capabile de Turing în acest sistem solar sau în altul?

— Nu cunosc niciuna dintre acestea.

Massinger făcu câteva însemnări în carte, utilizând un stilus presor. Îi pusese şi lui Girardieau exact aceleaşi întrebări, care făceau parte din ceremonia Yellowstone standard. După Cei Optzeci, locuitorii lui Yellowstone fuseseră extrem de bănuitori în privinţa simulărilor în general şi îndeosebi a celor care pretindeau că ar fi conţinut esenţa sau sufletul unui individ. Le displăcea mai cu seamă ideea ca manifestarea unui individ – biologică sau de altă natură – să încheie contracte de care nu erau legate celelalte manifestări, aşa cum era căsătoria.

— Detaliile acestea sunt în ordine, anunţă Massinger. Mireasa poate să înainteze.

Pascale apăru în lumina trandafirie. Era însoţită de două

femei care purtau văluri de culoarea cenuşii, un grup de videocamere plutitoare şi viespi de securitate personală, ca şi de un alai semi-transparent de entoptice: nimfe, serafi, peşti zburători şi colibri, picături de rouă cu sclipiri stelare şi fluturi, într-o cascadă lentă în jurul rochiei de nuntă. Fuseseră create de cei mai exclusivişti designeri entoptici din Cuvier.

Girardieau îşi ridică braţele groase şi-i făcu semn fiicei lui să se apropie.

— Arăţi superb, murmură el.

Sylveste vedea frumuseţea redusă la perfecţiune digitală, dar ştia că Girardieau vedea ceva incomparabil mai delicat şi mai uman, ca diferenţa dintre o lebădă şi sculptura în cristal dur a unei lebede.

— Pune mâna pe carte, ceru Ordinatoarea.

O urmă de umezeală de la palma lui Sylveste era încă vizibilă ca o plajă largă în jurul insulei de carne şi piele alburie a lui Pascale. Ordinatoarea îi ceru să-şi declare identitatea, la fel cum procedaseră Girardieau şi Sylveste. Sarcina lui Pascale era destul de simplă: nu numai că se născuse pe Resurgam, dar nici nu părăsise vreodată planeta. Ordinatoarea Massinger căută mai adânc în caseta din mahon şi Sylveste cercetă chipurile celor din public. Îl văzu pe Janequin mai palid decât oricând, foindu-se neliniştit. Pe fundul casetei, lustruit până la nivelul unui luciu albăstrui antiseptic, se afla un dispozitiv care părea o încrucişare între un pistol de stil vechi şi seringa hipodermică a unui veterinar.

— Iată pistoletul nupţial, rosti Ordinatoarea ridicând caseta.

Deşi gerul îi pătrundea până în măduva oaselor, Khouri încetă în scurt timp să mai perceapă temperatura altfel decât ca pe o caracteristică abstractă a aerului. Povestea pe care o relatau cei doi camarazi de echipaj era prea stranie ca să poată fi atentă şi la altceva.

Stăteau acum lângă Căpitan, al cărui nume era John Armstrong Brannigan. Era bătrân, inimaginabil de bătrân.

În funcţie de sistemul pe care-l adoptai pentru a-i măsura vârsta, avea între două sute cincizeci şi cinci sute de ani. Detaliile naşterii lui erau neclare, învălmăşite fără speranţe în contrazicerile istoriei politice. Unii afirmau că se născuse pe Marte, totuşi era la fel de posibil să se fi născut pe Pământ, pe Luna ticsită de oraşe a Pământului sau în oricare dintre sutele de habitate care pluteau pe atunci prin spaţiul cislunar.

— Împlinise o sută de ani înainte să fi părăsit sistemul Pământului, zise Sajaki. A aşteptat până a fost posibil, după care a făcut parte din prima mie care a plecat când Agregaţii au lansat prima navă de la Phobos.

— Cel puţin, la bordul navei aceleia se afla un bărbat pe nume John Brannigan, adăugă Voliova.

— Nu, urmă Sajaki, nu poate fi nicio îndoială. Ştiu c-a fost el. După aceea… desigur, devine mai greu de plasat. Este posibil să-şi fi înceţoşat în mod deliberat trecutul, pentru a evita să fie urmărit de toţi duşmanii pe care trebuie să-şi fi făcut între timp. Există multe semnalări, în multe sisteme diferite, la decenii depărtare… totuşi, nimic definit.

— Cum a ajuns să vă fie Căpitan?

— După secole – după câteva asolizări prin alte locuri şi zeci de semnalări neconfirmate – a apărut la periferia sistemului Yellowstone. Îmbătrânea încet, graţie efectelor relativiste ale zborului stelar, totuşi îmbătrânea, iar tehnicile pentru longevitate nu erau la fel de bine dezvoltate ca în timpurile noastre. Sajaki făcu o pauză. Mare parte din corpul lui este acum alcătuit din proteze. Se spunea că John Brannigan nu mai avea nevoie de costum spaţial când îşi părăsea nava; că respira vid, se desfăta în căldură intolerabilă şi în frig nimicitor, iar domeniul lui senzorial cuprindea toate spectrele posibile. Se spunea că mai rămăsese foarte puţin din creierul cu care se născuse; că în capul lui nu exista decât o ţesătură foarte deasă de cibernetice întrepătrunse, o suspensie de maşini gânditoare micuţe şi extrem de puţină substanţă organică.

— Şi câte din toate astea erau adevărate?

— Poate mai multe decât doreau oamenii să creadă. Existau cu siguranţă şi minciuni: că i-ar fi vizitat pe Jongleri pe Stropi-de-Spumă cu ani înainte ca ei să fi fost descoperiţi, că extratereştrii întreprinseseră transformări minunate asupra a ceea ce mai rămăsese din mintea lui sau că se întâlnise şi comunicase cu cel puţin două specii înzestrate cu raţiune, necunoscute până acum de restul omenirii.

— Până la urmă i-a întâlnit pe Jongleri, zise Voliova. Când a făcut-o, a fost însoţit de triumvirul Sajaki.

— Asta s-a întâmplat mult mai târziu, preciză tăios Sajaki. Relevantă acum este relaţia lui cu Calvin.

— Cum s-au întâlnit?

— Nimeni nu ştie cu adevărat, răspunse Voliova. Ştim sigur doar că el a fost rănit, fie în urma unui accident, fie a unei operaţiuni militare care n-a avut succes. Viaţa nu i-a fost periclitată, însă a avut nevoie de ajutor urgent, iar apelarea la una dintre grupările oficiale din sistemul Yellowstone ar fi însemnat sinucidere. Îşi făcuse prea mulţi inamici ca să cuteze să-şi pună viaţa în mâinile unei organizaţii. Avea nevoie de indivizi autonomi, risipiţi prin sistem, în care să se poată încrede personal. Evident, Calvin era o asemenea persoană.

— Calvin a avut legături cu Ultranauţii?

— Da, deşi n-ar fi recunoscut-o niciodată în public. Voliova zâmbi şi o semilună largă plină cu dinţi răsări de sub cozorocul şepcii. Pe atunci era tânăr şi idealist. Când i-a fost adus bărbatul acesta rănit, el l-a văzut ca pe un dar primit de la divinitate. Până atunci nu dispusese de mijloacele necesare pentru a-şi explora ideile mai excentrice, însă acum avea subiectul perfect, singura cerinţă fiind tăinuirea absolută. Bineînţeles, ambii au avut de câştigat din relaţia aceea: Calvin şi-a putut încerca pe Brannigan teoriile cibernetice radicale, iar Brannigan a fost vindecat şi a devenit mai mult decât fusese înainte de a fi încăput pe mâinile lui. A fost o relaţie pe care ai putea-o descrie ca perfect simbiotică.

— Vrei să zici că Brannigan a fost un cobai pentru monstruozităţile ticălosului ăluia?

Sajaki strânse din umeri şi gestul păru o mişcare de marionetă sub hainele groase în care era înfofolit.

— El n-a văzut lucrurile aşa. Oricum restul omenirii îl considera un monstru înainte de accident. Calvin n-a făcut altceva decât să-şi ducă direcţia un pas mai departe. S-o desăvârşească, dacă vrei.

Voliova încuviinţă din cap, deşi expresia chipului sugera cumva că nu era tocmai în largul ei lângă camaradul de echipaj.

— În orice caz, asta s-a întâmplat înainte de Cei Optzeci. Numele lui Calvin era nepătat. Iar transformarea lui Brannigan a depăşit doar cu puţin norma faţă de extremele cele mai evidente ale vieţii Ultranaute, încheie femeia cu neplăcere acidă.

— Mai departe…

— A trecut aproape un secol până la următoarea lui întâlnire cu clanul Sylveste, zise Sajaki, iar la momentul acela Brannigan comanda nava asta.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

— A fost din nou rănit. De data asta, grav.

Cu delicateţe, aidoma cuiva care se autotesta cu flăcăruia unei lumânări, îşi trecu degetele peste periferia excrescenţei argintii a Căpitanului. Conturul lui Brannigan părea spumos, ca sarea lăsată pe o piatră după reflux. Sajaki îşi şterse uşor degetele pe pieptul jachetei, dar Khouri îşi putea da seama că nu şi le simţea curate; erau cuprinse de mâncărimi şi furnicături de malignitate subepiderică.

— Din păcate, spuse Voliova, Calvin murise.

Bineînţeles. El murise în timpul Celor Optzeci; mai precis, fusese unul dintre ultimii care-şi pierduseră corporalitatea.

— Bun, încuviinţă Khouri, dar el a murit în procesul scanării creierului într-un computer. N-aţi putea să furaţi pur şi simplu înregistrarea şi s-o convingeţi să v-ajute?

— Am fi făcut-o, dacă ar fi fost posibil. Glasul scăzut al

lui Sajaki reverberă din curba gâtuită a coridorului. Înregistrarea lui, simularea de nivel-alfa, dispăruse. Şi nu existau duplicate – simurile alfa erau protejate împotriva copierii.

— Aşadar, rosti Khouri sperând să destrame atmosfera de morgă a procedurilor, în esenţă eraţi în rahat fără un Căpitan.

— Nu tocmai, clătină Voliova din cap. Vezi tu, toate astea s-au petrecut în decursul unei perioade interesante din istoria Yellowstone-ului. Daniel Sylveste tocmai revenise de la Linţolieri şi nu era nici nebun, nici mort. Colega lui nu fusese la fel de norocoasă, dar moartea ei a conferit o atracţie suplimentară întoarcerii lui eroice. Tăcu, după care întrebă cu interes brusc şi nedisimulat: Ai auzit vreodată despre cele „treizeci de zile ale lui în pustiu”?

— Poate c-am auzit ceva, odată. Reaminteşte-mi!

— Acum un secol, Sylveste a dispărut pentru o lună, zise Sajaki. Fusese vedeta societăţii de pe Yellowstone, pentru ca în clipa următoare să nu mai poată fi găsit nicăieri. S-a zvonit că ar fi ieşit din domul oraşului, că ar fi îmbrăcat un exocostum şi ar fi plecat să ispăşească pentru vinile tatălui său. Păcat că n-a fost adevărat, deoarece ar fi fost realmente mişcător. De fapt – Sajaki arătă cu bărbia spre podea – a venit aici pentru o lună. Noi l-am luat.

— L-aţi răpit pe Dan Sylveste?

Khouri aproape că izbucni în râs faţă de îndrăzneala întregii acţiuni. Apoi îşi aminti că discutau despre bărbatul pe care ea trebuia să-l omoare şi imboldul de a râde se risipi iute.

— Aş prefera să spunem că l-am invitat la bord, spuse Sajaki, deşi recunosc că n-a prea avut de ales.

— Daţi-mi voie să repet, să văd dacă am înţeles bine, zise Khouri. L-aţi răpit pe fiul lui Calvin? La ce v-ar fi ajutat asta?

— Înainte de a se supune scanării, rosti Sajaki, Calvin şi-a luat câteva măsuri de prevedere. Prima dintre ele a fost destul de simplă, deşi a trebuit iniţiată cu decenii înainte

de apogeul proiectului. Pe scurt, a aranjat ca sisteme de înregistrare să-i monitorizeze fiecare secundă a vieţii. Fiecare secundă: treaz, dormind – nu conta. De-a lungul anilor, maşinile au învăţat să-i imite şabloanele comportamentale. Indiferent de situaţia ivită, ele îi puteau prezice răspunsurile cu o acurateţe uimitoare.

— O simulare de nivel-beta?

— Da, însă cu câteva ordine de magnitudine mai complexă decât oricare alta creată anterior.

— Potrivit unor descrieri, spuse Voliova, simul era deja conştient; Calvin transmigrase deja. Poate că el a crezut sau nu asta, însă a continuat să rafineze simularea. Ea putea proiecta o imagine a lui Calvin atât de reală, atât de asemănătoare cu bărbatul real, încât aveai senzaţia clară că te găseai de fapt în prezenţa lui. Calvin nu s-a oprit însă acolo. El mai dispunea de un mod de asigurare.

— Care anume?

— Clonarea.

Sajaki surâse şi înclină din cap aproape imperceptibil în direcţia Voliovei.

— S-a autoclonat, rosti ea, utilizând tehnici genetice ilegale şi solicitând favoruri de la unii dintre clienţii lui mai dubioşi. Unii erau Ultranauţi, înţelegi – altfel n-am fi ştiut toate astea. Tehnologia clonării era interzisă pe Yellowstone; coloniile tinere o interzic aproape întotdeauna, în interesul asigurării unei diversităţi genetice maxime. Dar Calvin era mai inteligent decât autorităţile şi mai bogat decât cei pe care trebuia să-i mituiască, aşa că a reuşit să dea clona drept fiul lui.

— Dan, zise Khouri şi cuvântul monosilabic îşi săpă propria-i formă unghiulară în aerul îngheţat. Vreţi să-mi spuneţi că Dan este clona lui Calvin?

— Dan nu ştie asta, urmă Voliova. Calvin n-ar fi dorit sub nicio formă ca el s-o ştie. Nu, Sylveste crede minciuna ca majoritatea oamenilor. El crede că are propria lui personalitate.

— Nu-şi dă seama că-i o clonă?

— Nu, iar odată cu trecerea timpului şansele de a afla

sunt tot mai mici. Cu excepţia aliaţilor Ultranauţi ai lui Calvin, adevărul nu era cunoscut aproape de nimeni şi Calvin a prevăzut stimulente care să păstreze discreţia celor care-l cunoşteau. Au existat câteva legături inevitabil slabe – Calvin n-a avut încotro şi a trebuit să-l recruteze pe unul dintre geneticienii de vârf de pe Yellowstone –, iar Sylveste l-a ales pe acelaşi individ pentru expediţia Resurgam, neştiind legătura intimă pe care o împărtăşeau ei. Mă-ndoiesc totuşi ca el a aflat adevărul de atunci ori că s-a apropiat măcar de ghicirea lui.

— Totuşi, de fiecare dată când se priveşte într-o oglindă…

— Se vede pe sine, nu pe Calvin. Voliova zâmbi, evident încântată de felul cum revelaţia lor tulbura unele certitudini fundamentale ale celeilalte femei. El era o clonă, dar asta nu-nsemna că trebuia să-i semene lui Calvin până la ultimul por al pielii. Geneticianul – Janequin – a ştiut cum să inducă deosebiri între aspectul lui Calvin şi aspectul lui Dan, suficient pentru ca oamenii să vadă doar trăsăturile de familie aşteptate. Evident, el a încorporat şi trăsături din presupusa mamă a lui Dan, Rosalyn Soutaine.

— Restul a fost simplu, interveni Sajaki. Calvin şi-a crescut clona într-un mediu atent structurat pentru a imita ambientul pe care-l cunoscuse el însuşi în copilărie, ajungând chiar pană la aceiaşi stimuli în anumite momente din dezvoltarea băiatului, deoarece nu putea fi sigur care dintre trăsăturile propriei sale personalităţi se datorase naturii şi care mediului şi educaţiei.

— Bine, spuse Khouri. Acceptând pentru moment că toate astea ar fi adevărate, care a fost scopul? Calvin trebuie să fi ştiut că Dan nu va urma acelaşi făgaş de dezvoltare, indiferent cu câtă grijă i-ar fi manipulat viaţa. Cum rămâne cu toate alegerile acelea care au loc în uter? Clătină din cap. E o nebunie! În cazul cel mai fericit, ar fi căpătat o aproximare grosolană a sa.

— Cred că nici n-a sperat altceva, încuviinţă Sajaki. Calvin s-a clonat ca măsură de precauţie. El ştia că

procesul de scanare a lui şi a celorlalţi Optzeci îi va distruge corpul material, aşa că dorea un corp în care să poată reveni dacă se dovedea că viaţa în maşină nu era pe gustul lui.

— Aşa s-a dovedit?

— Poate, dar asta era lipsit de importanţă. În vremea Celor Optzeci, operaţiunea de retransfer nu putea fi abordată de tehnologia curentă. Nu exista nicio grabă reală; Calvin putea să pună clona în refrisomn până când avea nevoie de ea sau putea să producă pur şi simplu alta, utilizând celulele băiatului. El gândea cu mult în viitor.

— În ipoteza că retransferul ar fi devenit posibil vreodată.

— Calvin ştia că era o ipoteză nesigură. Important însă a fost că pe lângă retransfer mai exista o opţiune de rezervă.

— Care anume?

— Simularea de nivel-beta. Glasul lui Sajaki deveni la fel de lent şi îngheţat precum curenţii din incinta Căpitanului. Deşi în mod oficial nu era capabilă de conştiinţa de sine, rămânea un facsimil incredibil de detaliat al lui Calvin. Relativa lui simplitate însemna că avea să fie mult mai uşor să-i codifice regulile în wetware-ul din mintea lui Dan. Mult mai uşor decât să întipărească ceva atât de volatil ca simul alfa.

— Ştiu că înregistrarea primară – alfa – a dispărut, zise Khouri. Nu mai exista un Calvin care să tragă sforile. Şi Dan a început să acţioneze, cred, mai independent decât şi-ar fi putut dori Calvin.

— Asta, ca să folosim un eufemism, încuviinţă Sajaki. Cei Optzeci au marcat începutul declinului Institutului Sylveste. În scurt timp Dan a evadat din cătuşele sale, fiind mai interesat de enigma Linţoliilor decât de nemurirea cibernetică. El a păstrat simul de nivel-beta, deşi nu i-a înţeles niciodată importanţa exactă. Îl considera mai degrabă o moştenire decât orice altceva. Triumvirul zâmbi. Cred că l-ar fi distrus dacă ar fi înţeles că reprezenta propria lui anihilare.

„Firesc”, gândi Khouri. Simularea de nivel-beta e ca un

demon încătuşat, aşteptând să populeze corpul nou al unei gazde. Nu e realmente conştientă de sine, totuşi periculos de puternică, graţie ingeniozităţii subtile cu care imita inteligenţa autentică.

— Măsura de precauţie a lui Calvin ne-a fost utilă, spuse Sajaki. În simul beta era codificată destul de mult din experienţa lui Calvin pentru a-l vindeca pe Căpitan. Trebuia doar să-l convingem pe Dan să-i îngăduie lui Calvin să-i populeze temporar mintea şi corpul.

— Dan trebuie să fi suspectat ceva, când a mers aşa de uşor.

— N-a fost nicio clipă uşor, o corectă Sajaki. Nici pe departe! Perioadele în care Calvin a fost la conducere au adus mai degrabă cu un fel de posedare violentă. Controlul motrice a reprezentat o problemă; pentru a suprima personalitatea lui Dan, a trebuit să-i dăm un cocteil de neuroinhibitori, astfel încât Calvin s-a trezit într-un corp deja semiparalizat de drogurile noastre. A fost ca un chirurg excepţional care trebuia să efectueze o operaţie dând ordine unui om beat. Şi – din toate punctele de vedere – n-a fost cea mai plăcută experienţă pentru Dan. A spus că a fost de-a dreptul dureroasă.

— Dar a funcţionat.

— La limită. Însă asta s-a întâmplat acum un secol şi acum este momentul pentru altă vizită la medic.

— Fiolele voastre, spuse Ordinatoarea.

Una dintre ajutoarele cu voal din grupul care o însoţise pe Pascale înaintă şi întinse o fiolă identică în privinţa formei şi mărimii cu cea pe care o scosese Sylveste din buzunar. Nu aveau aceeaşi culoare: fluidul din fiola lui Pascale fusese colorat în roşu, pe când al lui Sylveste avea o nuanţă galbenă. În interior se roteau franjuri întunecaţi similari. Ordinatoarea luă ambele fiole şi le ţinu ridicate pentru câteva secunde, după care le aşeză una lângă cealaltă pe masă, sub ochii spectatorilor.

— Suntem gata să începem ceremonia, rosti ea.

Continuă cu întrebarea tradiţională dacă printre cei

prezenţi e cineva care să aibă vreun motiv bioetic împotriva căsătoriei.

Nu există, desigur, nicio obiecţie.

În momentul acela straniu şi încărcat de ramificaţii posibile, Sylveste observă o femeie cu văl din public care scoase din poşetă o sticluţă rafinată de parfum chihlimbariu şi-i deşurubă capacul din piatră preţioasă.

— Daniel Sylveste, rosti Ordinatoarea, o iei pe această femeie de soţie, potrivit legii Resurgamului, până la anularea acestei căsătorii în conformitate cu acest sistem legislativ sau cu altul prevalent?

— Da, zise Sylveste.

Ordinatoarea repetă întrebarea către Pascale.

— Da, spuse Pascale.

— Atunci să se realizeze legătura.

Massinger luă pistoletul nupţial din caseta de mahon şi-l deschise. Încărcă fiola roşiatică – cea adusă de grupul lui Pascale – în culată, apoi închise instrumentul. Entoptice de statut îl învăluiră fulgerător, ca un halo. Girardieau îşi puse palma pe antebraţul lui Sylveste, sprijinindu-l când Ordinatoarea apăsă capătul conic al instrumentului pe tâmpla bărbatului, puţin deasupra nivelului ochilor. Sylveste avusese dreptate când îi spusese lui Girardieau că ceremonia nu era dureroasă, dar nici pe de-a întregul plăcută. Simţi o înflorire bruscă de frig intens, de parcă în cortex i-ar fi fost injectat heliu lichid. Disconfortul fu însă efemer şi vânătaia de mărimea degetului mare de pe pielea lui n-avea să dăinuie decât câteva zile. Sistemul imunitar al creierului era slab comparativ cu corpul ca un tot, şi celulele lui Pascale – care pluteau într-o suspensie de maşmede asistente – aveau să realizeze repede legături cu celulele lui Sylveste. Volumul era minuscul – nicio zecime dintr-un procent din masa creierului –, dar celulele transplantate purtau urma de neşters a ultimei lor gazde: fire spectrale de memorie şi personalitate distribuită holografic.

Ordinatoarea scoase fiola roşie golită şi o introduse în locul ei pe cea galbenă. Era prima nuntă a lui Pascale

potrivit tradiţiei Yellowstone şi nu-şi ascundea prea bine surescitarea. Girardieau o ţinu de mâini în timp ce Ordinatoarea injectă materialul neural şi femeia tresări vizibil când o făcu.

Sylveste îl lăsase pe Girardieau să creadă că implantul era permanent, însă asta nu se întâmpla niciodată. Ţesutul neural era marcat cu cantităţi infime de radioizotopi, care permiteau să fie detectat şi distrus, dacă era necesar, de virusuri-divorţ. Până acum Sylveste nu recursese niciodată la opţiunea respectivă şi bănuia că nici n-o va face vreodată, indiferent câte căsătorii ar mai fi urmat. El purta esenţele vagi ale tuturor soţiilor sale – la fel cum îl purtau şi ele –, tot aşa cum avea s-o poarte pe Pascale. Se putea chiar spune că, la un nivel foarte rarefiat, Pascale însăşi purta acum urme ale nevestelor anterioare ale lui Sylveste.

Aşa era tradiţia Yellowstone.

Ordinatoarea aşeză cu grijă pistoletul nupţial în caseta sa.

— Potrivit legii Resurgamului, începu ea, căsătoria este acum oficializată. Poţi să...

În clipa aceea parfumul ajunse la păsările lui Janequin.

Femeia care desfăcuse flaconul chihlimbariu dispăruse, locul ei gol sărea în ochi. Înmiresmată, autumnală, aroma îl duse pe Sylveste cu gândul la frunze strivite. Îi veni să strănute.

Ceva era în neregulă.

Sala fulgeră albastru-turcoaz, de parcă tocmai se deschiseseră o sută de evantaie pastelate. Păunii îşi făcuseră cozile. Un milion de ochi coloraţi.

Aerul deveni cenuşiu.

— Jos! strigă Girardieau.

Se scărpina nebuneşte pe gât, unde pătrunsese ceva micuţ şi ghimpat. Ca prin vis, Sylveste îşi privi tunica şi văzu şase forme ca nişte virguliţe cu ghimpi atârnând de ea. Nu străpunseseră ţesătura, totuşi nu cuteză să le atingă.

— Arme de-asasinare! răcni Girardieau.

Se trânti sub masă, trăgându-i după el pe Sylveste şi pe

Pascale. Sala se transformase într-un haos, o masă frenetică de oameni agitaţi care încercau să scape.

— Păsările lui Janequin erau încărcate! zbieră practic Girardieau în urechea lui Sylveste. Aveau în cozi săgeţi otrăvite!

— Eşti lovit, rosti fiica lui prea şocată pentru ca vocea ei să transmită mai multă emoţie.

Lumină şi fum izbucniră deasupra capetelor lor. Auziră ţipete. Cu coada ochiului, Sylveste o zări pe femeia cu parfumul ţinând cu două mâini un pistol subţire cu aspect letal. Baleia cu el participanţii la ceremonie; ţeava scuipa impulsuri reci de energie boser. Videocamerele plutitoare îi dădeau ocol, înregistrând imparţiale măcelul. Sylveste nu mai văzuse niciodată o armă ca a femeii. Ştia că nu putuse fi produsă pe Resurgam, ceea ce conducea la două posibilităţi. Fie sosise de pe Yellowstone odată cu coloniştii iniţiali, fie fusese vândută de Remilliod, traderul care trecuse prin sistem după lovitura de stat. Sticlă – sticlă amarantină care supravieţuise la zece mii de secole – se sparse zgomotos mult deasupra şi se prăbuşi peste oameni în cioburi zimţate, aidoma unor fragmente de zahăr candel. Sylveste privi neputincios planurile rubinii care se îngropară în carne ca fulgere îngheţate. Cei speriaţi urlau deja îndeajuns de tare pentru a acoperi ţipetele celor care aveau dureri.

Rămăşiţele echipei de securitate a lui Girardieau se mobilizau, dar teribil de lent. Patru miliţieni zăceau cu chipurile străpunse de ghimpi. Unul ajunsese la scaune şi se lupta cu femeia cu arma. Altul deschise foc cu propria lui armă din toc, doborând păsările lui Janequin.

Girardieau gemea. Ochii injectaţi i se rostogoleau în orbite şi mâinile bâjbâiau prin aerul rarefiat.

— Trebuie să ieşim de-aici! strigă Sylveste în urechea lui Pascale.

Ea părea încă ameţită în urma transferului neural, tulburată şi indiferentă la tot ce se întâmpla.

— Dar tata…

— E pierdut.

Sylveste lăsă greutatea inertă a lui Girardieau pe podeaua rece a templului, păstrându-se precaut la adăpostul mesei.

— Ghimpii erau meniţi să omoare, Pascale. Nu putem face nimic pentru el. Dacă rămânem, vom avea aceeaşi soartă.

Girardieau croncăni ceva. Putea să fi fost „da” sau o ultimă expiraţie lipsită de conţinut.

— Nu-l putem lăsa! zise Pascale.

— Dacă n-o facem, ucigaşii lui vor sfârşi victorioşi.

Lacrimile brăzdară chipul femeii.

— Unde putem merge?

El privi în jur cu disperare. Sala se umplea cu fum de la grenade paralizante, azvârlite probabil de oamenii lui Girardieau. Cobora acum în spirale pastelate leneşe, aidoma unor eşarfe aruncate de o dansatoare. Tocmai când se făcuse aproape prea întuneric pentru a mai vedea, incinta se afundă în beznă absolută. În mod evident, luminile de lângă templu fuseseră stinse sau distruse.

Pascale icni.

Ochii lui Sylveste comutară aproape reflex pe infraroşu.

— Eu pot să văd, îi şopti el. Atâta timp cât suntem împreună, nu trebuie să-ţi faci griji de întuneric.

Se ridică încet, rugându-se să fi dispărut pericolul păunilor. Templul strălucea în căldura cenuşiu-verzuie. Femeia cu parfumul era moartă, cu o gaură fierbinte, mare cât pumnul, într-o parte a corpului. Sticluţa chihlimbarie zăcea spartă la picioarele ei. Sylveste bănui că fusese un declanşator hormonal, acordat la receptori pe care Janequin îi introdusese în păsări. El făcuse probabil parte din atentat. Nu se putea altfel. Se uită în jur… însă Janequin era mort. Mânerul unui pumnal subţire i se ridica din piept şi pârâiaşe fierbinţi se prelingeau pe jacheta din brocart.

Sylveste o prinse pe Pascale şi o îndreptă spre ieşire, o arcadă boltită, împodobită cu figurine amarantine şi grafiforme în basorelief. Se părea că femeia cu parfum fusese singurul asasin prezent realmente, dacă nu ţineai

seama de Janequin. Acum însă în sală pătrundeau prietenii ei, îmbrăcaţi în cameleonuflaje. Toţi aveau măşti respiratorii şi ochelari în infraroşu. Sylveste o împinse pe Pascale înapoia unui vălmăşag de mese răsturnate.

— Ne caută, îi şuieră el, dar cred că suntem probabil morţi deja.

Supravieţuitorii din personalul de securitate al lui Girardieau se retrăseseră şi ocupaseră poziţii defensive, îngenunchind în cadrul evantaiului de locuri. Raportul de forţe era dezechilibrat: nou-sosiţii aveau arme mult mai grele, carabine boser. Miliţienii lui Girardieau contracarau cu lasere de putere mică şi proiectile, dar inamicii îi lichidau cu uşurinţă impersonală, lipsită de griji. Cel puţin jumătate din participanţi erau fără cunoştinţă sau morţi; ei încasaseră grosul salvei de venin din partea păunilor. Păsările nu fuseseră nicicum o armă de asasinare chirurgical de precisă… dar fuseseră lăsate să intre în sală complet neverificate. Sylveste observă că două erau încă vii, în ciuda celor ce bănuise el iniţial. Declanşate de molecule de parfum ce mai pluteau prin aer, cozile li se deschideau şi se închideau ca evantaiele unor curtezane nervoase.

— Tatăl tău a purtat armă? întrebă Sylveste şi regretă instantaneu folosirea timpului trecut. Vreau să zic… după lovitura de stat.

— Nu cred, răspunse Pascale.

Bineînţeles că nu; Girardieau nu i-ar fi mărturisit niciodată aşa ceva. Pipăi iute corpul nemişcat al bărbatului, sperând să descopere duritatea capitonată a unei arme sub hainele ceremoniale.

Nimic.

— Va trebui să ne descurcăm şi fără, rosti el de parcă anunţarea faptului ar fi uşurat cumva problema pe care o cuprindea. Dacă nu fugim, ne vor ucide.

— În labirint?

— Ne vor vedea, zise Sylveste.

— Poate că nu vor crede că suntem noi, spuse Pascale. Poate că ei nu ştiu că tu poţi vedea în întuneric.

Deşi era practic oarbă, izbutea să-l privească drept în faţă. Gura îi era deschisă, un gol aproape circular de expresie sau de speranţă.

— Lasă-mă să-mi iau rămas-bun de la tata.

Ea îi găsi trupul în beznă şi-l sărută ultima oară. Sylveste privi spre ieşire. Chiar atunci soldatul care o păzea fu lovit de un glonţ tras de supravieţuitorii din miliţia lui Girardieau. Silueta mascată se nărui şi căldura corpului se adună fluid pe podea în jurul lui, întinzând viermi alb-fumuriu de energie termică în piatră.

Calea era liberă, pentru moment. Pascale îi căută mâna şi alergară împreună.

8

În drum spre Delta Pavonis, 2546

— Înţeleg că ai auzit veştile despre Căpitan, zise Khouri când Mademoiselle tuşi discret dinapoia ei.

Cu excepţia prezenţei iluzorii a lui Mademoiselle, era singură în cabina ei, digerând cele aflate de la Voliova şi Sajaki despre misiune.

Surâsul lui Mademoiselle era răbdător.

— Complică într-un fel lucrurile, nu? Recunosc că mă gândisem la posibilitatea ca echipajul să aibă vreo legătură cu el. Părea logic, dat fiind intenţia lor de a călători spre Resurgam. N-am presupus totuşi niciodată ceva atât de întortocheat.

— Termenul este foarte potrivit.

— Relaţia lor este… fantoma tăcu un moment, părând să-şi caute cuvintele, deşi Khouri ştia că totul nu era decât simulare iritantă… Interesantă. Este posibil să ne limiteze opţiunile pe viitor.

— Mai eşti sigură că vrei să fie ucis?

— Categoric. Vestea asta nu face decât să amplifice urgenţa. Acum există pericolul ca Sajaki să încerce să-l aducă pe Sylveste la bord.

— Şi n-ar fi atunci mai uşor să-l ucid?

— Ba da, însă atunci simpla lui ucidere nu va mai fi suficientă. Va trebui să găseşti o cale de a distruge nava însăşi. Iar găsirea sau nu a unei modalităţi de a te salva pe tine în procesul respectiv va fi strict problema ta.

Khouri se încruntă. Poate că era vina ei, însă foarte puţine dintre cuvintele acelea aveau prea mult sens.

— Dar dacă garantez moartea lui Sylveste…

— N-ar fi suficient, rosti Mademoiselle cu ceea ce Khouri percepu ca fiind o nouă candoare. Uciderea lui este o parte din ceea ce trebuie să faci, dar nu totul. Trebuie să-l ucizi într-o manieră specifică.

Khouri o aşteptă să continue.

— Nu trebuie să-i acorzi absolut niciun avertisment; nu trebuie să dispună nici măcar de câteva secunde. În plus, trebuie să-l omori în izolare.

— Asta a făcut mereu parte din plan.

— Bun... totuşi eu mă refer la îndeplinirea cu exactitate a ceea ce spun. Dacă nu este posibil să asiguri solitudinea într-un moment anume, trebuie să-i amâni uciderea până când condiţia respectivă este îndeplinită. Fără compromisuri, Khouri!

Era prima dată când discutau în detaliu despre moartea lui Sylveste. În mod evident, Mademoiselle decisese că acum Khouri putea afla ceva mai multe decât anterior, dacă nu chiar întregul tablou.

— Şi arma?

— Poţi să foloseşti orice armă doreşti, cu condiţia să nu încorporeze componente cibernetice peste un anumit nivel de complexitate pe care-l voi stipula la o dată ulterioară. Înainte să poată obiecta, Mademoiselle adăugă: O armă cu fascicul este acceptabilă, cu condiţia ca arma în sine să nu fie adusă în proximitatea subiectului. Armele cu proiectile şi dispozitivele explozive ne vor sluji de asemenea scopul.

Khouri se gândi că, ţinând seama de natura luminălucii, ar fi trebuit să existe suficiente arme corespunzătoare pe care să le utilizeze. Când avea să se apropie momentul, n-ar fi trebuit să aibă greutăţi în găsirea uneia moderat letale şi să-şi acorde timp pentru a-i învăţa caracteristicile înainte de a o folosi împotriva lui Sylveste.

— Probabil c-o să pot găsi ceva.

— N-am terminat. Nu trebuie să-l abordezi şi nici nu trebuie să-l ucizi când se află în proximitatea sistemelor cibernetice – repet, îmi voi preciza cerinţele ceva mai târziu. Cu cât Sylveste este mai izolat, cu atât mai bine. Dacă reuşeşti s-o faci când este singur şi departe de ajutor, pe suprafaţa Resurgamului, îţi vei fi îndeplinit sarcina spre deplina mea satisfacţie.

Făcu o pauză. Era clar că toate astea erau extrem de importante pentru Mademoiselle şi Khouri se strădui să le reţină, totuşi deocamdată nu păreau cu nimic mai logice

decât incantaţiile unei formule împotriva febrei din Evul Mediu.

— Însă el nu trebuie sub nicio formă lăsat să părăsească Resurgamul, reluă Mademoiselle. Ţine minte asta, deoarece când o luminălucă ajunge pe orbita planetei – chiar şi luminăluca asta –, el va încerca să găsească o cale pentru a se îmbarca. Aşa ceva nu trebuie acceptat în niciun caz!

— Am înţeles, încuviinţă Khouri. Să-l ucid pe planetă. Asta-i tot?

— Nu tocmai.

Fantoma zâmbi într-un fel macabru pe care Khouri nu-l mai văzuse până atunci. Poate că, gândi ea, Mademoiselle încă nu-şi epuizase rezerva de expresii, păstrând câteva pentru asemenea momente.

— Bineînţeles, urmă Mademoiselle, doresc o dovadă a morţii lui. Implantul tău va înregistra evenimentul, dar la întoarcerea pe Yellowstone vreau şi dovezi fizice care să coroboreze înregistrarea implantului. Vreau rămăşiţe, şi nu doar cenuşă. Păstrează ce poţi în vid. Ţine rămăşiţele etanşate, sigilate şi izolate de navă. Îngroapă-le în rocă, dacă poţi, dar adu-mi-le. Trebuie să am dovada.

— Şi după aceea?

— După aceea, Ana Khouri, îţi voi restitui soţul.

Sylveste nu se opri să-şi tragă răsuflarea decât după ce el şi Pascale ajunseseră şi trecuseră de învelişul ca de ebonită ce înconjura oraşul amarantin, alergând câteva sute de paşi în labirintul încâlcit care-l sfredelea. Îşi alese direcţiile pe cât de aleatoriu era omeneşte cu putinţă, ignorând etichetele adăugate de arheologi, străduindu-se cu disperare să evite urmarea unui traseu predictibil.

— Nu aşa repede, zise Pascale. Mă tem să nu ne rătăcim.

Sylveste îi acoperi gura cu palma, deşi ştia că nevoia ei de a vorbi nu era decât o cale prin care să şteargă realitatea asasinării tatălui ei.

— Trebuie să menţinem tăcerea. În înveliş există

probabil unităţi ale Potecii Adevărate, care aşteaptă să-i lichideze pe cei care au reuşit să evadeze. Nu dorim să le atragem spre noi.

— Dar ne-am rătăcit, rosti ea cu glas stins. Dan, aici au murit oameni, fiindcă n-au putut găsi drumul spre ieşire înainte să moară de foame.

Sylveste o împinse printr-un pasaj foarte îngust în bezna care parcă se îndesea şi mai mult. Pereţii erau lunecoşi; aici nu fuseseră instalate podele cu fricţiune.

— În niciun caz nu ne vom rătăci, spuse el cu mai mult calm decât simţea.

Îşi atinse ochii cu vârful degetului, deşi era deja prea întuneric pentru ca Pascale să-i poată observa gestul. Aidoma unui văzător ajuns printre orbi, bărbatul avea greutăţi în a-şi aminti că mare parte din comunicarea aceea nonverbală era irosită.

— Eu pot să-mi amintesc toţi paşii pe care i-am făcut. Iar pereţii reflectă rezonabil de bine infraroşiile de la corpurile noastre. Aici ne aflăm în siguranţă mai mare decât în oraş.

Pentru câteva minute femeia gâfâi alături de el fără să spună nimic. În cele din urmă, murmură:

— Sper ca asta să nu fie una dintre acele rare ocazii când te înşeli. Ar fi un început de rău augur pentru căsătoria noastră, nu crezi?

Lui Sylveste nu-i prea venea să râdă, deoarece măcelul din sală continua să-i fie acut de viu în minte. Râse totuşi şi reacţia aceea păru să mai minimalizeze realitatea înconjurătoare. Ceea ce era cu atât mai bine, deoarece, când o examina raţional, îndoielile lui Pascale erau perfect justificate. Chiar dacă el ar fi ştiut drumul exact pentru ieşirea din labirint, cunoaşterea respectivă putea fi inutilizabilă, dacă tunelurile erau prea alunecoase pentru a sui prin ele sau dacă, aşa cum se zvonea, labirintul îşi schimba ocazional configuraţia. Într-un asemenea caz, în ciuda ochilor lui fermecaţi, ar fi murit de foame ca toţi ceilalţi sărmani care se abătuseră de la potecile marcate.

Pătrunseră şi mai adânc în structura amarantină,

percepând curbura leneşă a tunelului, care sfredelea învelişul interior ca un vierme. Bineînţeles, panica era un duşman la fel de mare ca dezorientarea. În acelaşi timp însă nu era niciodată lesne să-ţi impui calmul.

— Cât timp crezi c-ar trebui să stăm aici?

— O zi, răspunse Sylveste. Apoi ieşim. Până atunci întăririle vor fi sosit din Cuvier.

— Şi pe cine vor întări ele?

Sylveste se întoarse cu un umăr înainte ca să se strecoare printr-o gâtuire a tunelului. Dincolo de ea urma o triplă ramificaţie; aruncă o monedă în minte şi porni pe coridorul din stânga.

— Bună întrebare, rosti el prea încet ca să fie auzit.

Dar dacă incidentul nu fusese decât o părticică dintr-o lovitură la nivelul întregii colonii, nu un act izolat de terorism, vizibil publicului? Dar dacă acum Cuvier căzuse în mâinile Potecii Adevărate? Moartea lui Girardieau lăsase în urmă o maşinărie greoaie de partid, dar multe dintre rotiţele ei fuseseră înlăturate în sala căsătoriei. În momentul acesta de slăbiciune, nişte revoluţionari blitzkrieg ar fi putut realiza multe. Poate că totul se şi sfârşise deja, poate că foştii inamici ai lui Sylveste fuseseră detronaţi şi chipuri noi şi necunoscute îşi asumaseră puterea. În cazul acela, aşteptarea în labirint putea fi complet inutilă. Oare Poteca Adevărată avea să-l considere un inamic sau ceva infinit mai ambiguu: inamicul unui inamic?

Deşi, la urma urmelor, Girardieau şi cu el nu fuseseră nici măcar inamici.

Ajunseră finalmente într-un spaţiu larg, cu podea netedă, în care convergeau mai multe tuneluri. Aveau loc să se aşeze, iar aerul provenit de la pompe era proaspăt şi în mişcare. În infraroşu, Sylveste o privi pe Pascale lăsându-se cu prudenţă în jos, bâjbâind cu mâinile pe podeaua nonfricţiune, în căutare de şobolani, pietre ascuţite sau cranii rânjitoare.

— E-n regulă, spuse el. Aici suntem în siguranţă. (De parcă prin simplul act al rostirii acelor cuvinte, siguranţa

lor devenise şi mai probabilă.) Dacă vine cineva, putem alege între diverse rute de scăpare. O să stăm cuminţi şi o să vedem ce se-ntâmplă.

Acum, când fuga imediată încetase, ea avea să înceapă desigur să se gândească iarăşi la tatăl ei. Bărbatul nu dorea asta; nu acum.

— Idiotul ăla cretin de Janequin! rosti el, sperând să-i abată, măcar tangenţial, gândurile de la cele întâmplate. Probabil că l-au şantajat. Nu aşa se-ntâmplă mereu?

— Poftim? întrebă Pascale încet. Ce se întâmplă „aşa” mereu?

— Cei puri devin corupţi.

Glasul îi era atât de grav, încât ameninţa să se transforme într-o şoaptă. Gazul utilizat în atacul din sala templului nu-i ajunsese până în plămâni, totuşi îi putea simţi efectul asupra laringelui.

— Janequin lucra de mulţi ani la păsările acelea, continuă Sylveste, încă de când l-am cunoscut în Mantell. Începuseră ca sculpturi vii, perfect inocente. El spunea că orice colonie aflată pe orbita unei stele numite Pavonis trebuie să aibă câţiva păuni. După care cineva s-a gândit la o utilizare mai bună pentru ei.

— Poate că toţi erau veninoşi, zise Pascale prelungind ultimul cuvânt într-un şuierat sâsâit. Erau programaţi ca nişte minibombe umblătoare.

— Cumva mă îndoiesc că el a modificat mai mulţi.

Poate că de vină era aerul, dar bărbatul se simţi pe neaşteptate vlăguit, având nevoie imediată de somn. Ştia că deocamdată se aflau în siguranţă. Dacă ucigaşii îi urmăriseră – şi poate că ucigaşii nici măcar nu-şi dăduseră seama că nu se numărau printre morţi –, atunci ar fi trebuit să fi ajuns deja în partea aceasta din înveliş.

— N-am crezut niciodată că el ar fi avut inamici adevăraţi, spuse Pascale şi fraza ei păru că se zvârcoleşte independentă în spaţiul lor restrâns.

Sylveste îşi imagină frica femeii; deoarece era lipsită de văz şi nu se bucura decât de asigurările lui, locul acesta întunecat trebuia să fost extrem de înfricoşător.

— Nu mă gândisem niciodată, continuă ea, că cineva l-ar ucide pentru ceva ce ar fi dorit de la el. Nu mă gândisem că ar exista ceva care să valoreze atât de mult.

Laolaltă cu restul echipajului, Khouri avea să intre până la urmă în refrisomn pentru majoritatea timpului necesar navei să ajungă la Resurgam. Însă înainte de asta ea petrecu mare parte din orele de trezie în turelă, fiind supusă la nesfârşite simulări.

După o vreme turela începu să-i invadeze visele, într-atât încât plictiseala nu mai era un termen adecvat pentru a cuprinde repetitivitatea exerciţiilor pe care Voliova le concepuse pentru ea. Începuse totuşi să salute pierderea în mediul turelei, deoarece oferea un respiro temporar de la grijile ei. În turelă, problema Sylveste devenea doar o mâncărime măruntă şi iritantă, nimic mai mult. Khouri era perfect conştientă că se găsea într-o situaţie imposibilă, dar asta nu mai părea de acum esenţial. Turela însemna totul şi de aceea n-o mai speria. Continua să fie ea însăşi după şedinţe şi începu să creadă că turela nu prea conta; că finalmente n-avea să joace niciun rol important în rezultatul misiunii ei.

Totul se schimbă când apărură câinii.

Erau copoii lui Mademoiselle: agenţi cibernetici pe care ea îi eliberase în turelă în timpul unei sesiuni a lui Khouri. Câinii pătrunseseră în sistem prin intermediul interfeţei neurale, exploatând unica slăbiciune scuzabilă a sistemului. Voliova o consolidase împotriva atacurilor software, dar nu-şi imaginase în mod evident că atacul putea sosi din partea creierului persoanei conectate la turelă. Copoii lătraseră înapoi, anunţând că ajunseseră în siguranţă în nucleul turelei, însă nu reveniseră la Khouri în timpul sesiunii când fuseseră sloboziţi, deoarece aveau nevoie de multe ore pentru a adulmeca toate ungherele şi ascunzişurile din arhitectura bizantină a turelei. De aceea rămăseseră în sistem mai bine de o zi, până când Voliova o conectase din nou pe Khouri.

Atunci copoii reveniseră la Mademoiselle, iar ea îi

decriptase şi dezvăluise prada pe care o localizaseră.

— Are un pasager clandestin, rosti Mademoiselle când rămase doar cu Khouri după o sesiune. Ceva s-a ascuns în sistemul turelei şi sunt gata să pun prinsoare că Voliova nu are habar despre asta.

Din clipa aceea Khouri încetă să mai privească incinta turelei cu totală nepăsare.

— Explică, zise ea simţind cum temperatura corpului îi coboară brusc.

— O entitate digitală; mai bine de atât n-am cum s-o descriu.

— Ceva ce au întâlnit copoii?

— Da, însă…

O dată în plus, Mademoiselle păru că-şi caută cuvintele. Ocazional Khouri suspecta că era autentică: implantul avea de-a face cu o situaţie aflată la ani-lumină depărtare de orice din aşteptările realei Mademoiselle.

— Nu înseamnă că ei ar fi văzut-o, continuă simularea, nici integral şi nici măcar o părticică din ea. Este prea subtilă pentru aşa ceva, fiindcă altfel sistemele antiintruziune ale Voliovei ar fi prins-o. Mai degrabă copoii au perceput absenţele din locurile unde tocmai fusese; au simţit curenţii pe care-i stârneşte când se deplasează.

— Fă-mi o favoare, rosti Khouri, încearcă să nu mai faci să sune atât de înfricoşător, de acord?

— Scuze, dar nu pot nega că prezenţa entităţii este tulburătoare.

— Tulburătoare pentru tine? Şi pentru mine cum crezi că este? Khouri clătină din cap, stupefiată de ferocitatea indiferentă a realităţii. Bun, tu ce crezi că este? Un soi de virus, ca toţi ceilalţi care erodează nava?

— Nu, pare ceva mult mai avansat. Defensivele Voliovei au menţinut nava operaţională în ciuda celorlalte entităţi virale, ba chiar a ţinut la depărtare şi Epidemia Fuziunii. Însă asta… Mademoiselle o privi pe Khouri cu o imitaţie convingătoare a fricii. Copoii s-au speriat de ea! Prin felul cum a scăpat de ei, s-a dovedit mai inteligentă decât aproape orice din experienţa mea. Totuşi, nu i-a atacat, iar

asta mă tulbură şi mai mult.

— De ce?

— Fiindcă sugerează că aşteaptă momentul cel mai bun.

Sylveste n-a aflat niciodată cât de mult dormiseră. Poate că nu fuseseră decât minute, ticsite de vise febrile, încărcate de adrenalină, de haos şi de fugă, sau poate că fuseseră ore ori chiar o porţiune întreagă din zi. Nu avea cum să ştie. Indiferent de explicaţie, nu se prăbuşiseră din cauza epuizării naturale. Trezit de ceva, Sylveste înţelese şocat că respiraseră gaz soporific, care fusese pompat în sistemul de tuneluri. Nu era de mirare că aerul păruse atât de înmiresmat şi de răcoros.

Se auzea un zgomot precum cel scos de şoareci în podul unei case.

O atinse cu mâna pe Pascale, trezind-o, şi ea se deşteptă cu un geamăt plângăreţ, după care petrecu câteva secunde neliniştite de negare a realităţii, încercând să înţeleagă împrejurimile şi propria soartă. Sylveste îi studie amprenta termică a chipului şi văzu că neutralitatea lui ca de ceară se surpă într-un melanj expresiv de remuşcare şi teamă.

— Trebuie să ne mişcăm, zise el. Au pornit pe urmele noastre – au gazat tunelurile.

Zgomotele se apropiau cu fiecare secundă. Pascale continua să se găsească undeva între trezie şi vis, totuşi izbuti să deschidă gura şi-l întrebă, vorbind parcă prin vată:

— În ce direcţie?

— Pe aici, răspunse Sylveste.

O împinse prin cea mai apropiată deschidere similară unei valve. Femeia se împiedică pe podeaua fără fricţiune şi căzu. Sylveste o ajută să se ridice, se înghesui lângă ea şi o ţinu de mână. În faţă era beznă, iar ochii lui nu dezvăluiau decât câţiva metri de tunel dincolo de poziţia lor curentă. Îşi dădu seama că era aproape la fel de orb ca soţia lui.

Mai bine totuşi decât nimic.

— Stai! rosti Pascale. Lumină înapoia noastră, Dan!

Şi glasuri. Acum el le putea auzi murmurele fără cuvinte, agitate. Zăngănituri de metal. Probabil că reţelele de senzori chimici îi urmăreau deja; adulmecători feromonici citeau reziduurile de panică umană din aer, expediind datele direct în senzorialul urmăritorilor.

— Mai repede, zise Pascale.

Sylveste aruncă o privire în urmă şi ochii îi fură supraîncărcaţi pentru moment de altă lumină. Era o strălucire albăstruie, care zugrăvea peretele îndepărtat al coridorului, tremurând ca şi cum cineva ar fi ţinut o făclie. Încercă să iuţească pasul, însă podeaua tunelului se înclina, astfel că îi venea tot mai greu să găsească tracţiune pe laturile netede ca sticla; parcă ar fi încercat să se caţăre printr-un horn din gheaţă.

Gâfâieli, scrâşnituri de metal pe pereţi, comenzi lătrate.

Devenise mult prea abrupt acum. Ducea o bătălie constantă doar pentru a-şi păstra echilibrul, doar pentru a nu luneca îndărăt.

— Treci înapoia mea, îi spuse femeii şi se întoarse către lumina albăstruie.

Pascale se strecură iute pe lângă el.

— Ce facem acum?

Lumina pâlpâi, după care spori treptat în intensitate.

— N-avem de ales, răspunse Sylveste. Nu-i putem întrece în viteză. Trebuie să ne întoarcem şi să-i înfruntăm.

— Asta-nseamnă sinucidere.

— Poate că nu ne vor ucide dacă ne vor vedea chipurile.

Sylveste gândi că patru mii de ani de civilizaţie umană asociaseră minciuna aceea speranţei, dar, ţinând seama că era unica pe care o aveau, abia dacă mai conta că era atât de deznădăjduită. Pascale îl cuprinse cu braţele în jurul pieptului şi-şi lipi capul de al lui, privind în aceeaşi direcţie. Răsuflarea îi era întretăiată şi îngrozită. Sylveste nu avea nicio îndoială că şi răsuflarea lui suna la fel.

Probabil că inamicul le putea mirosi frica, cât se poate de literal.

— Pascale, rosti el, trebuie să-ţi spun ceva.

— Acum?

— Da, acum. Nu mai putea distinge propria lui respiraţie rapidă de a femeii; fiecare expiraţie era o lovitură scurtă şi puternică pe piele. În cazul în care nu mai am ocazia să spun nimănui… Este ceva ce am ţinut secret prea mult timp.

— Vrei să spui în cazul în care murim?

El evită să-i răspundă direct la întrebare; o jumătate a minţii se străduia să ghicească câte secunde sau zeci de secunde le mai rămăseseră. Poate că insuficiente pentru ceea ce avea de spus.

— Am minţit, rosti Sylveste, despre cele întâmplate la Linţoliul lui Lascaille.

Pascale dădu să spună ceva.

— Nu, aşteaptă, continuă bărbatul. Ascultă-mă. Trebuie s-o spun. Trebuie să mă uşurez.

Glasul ei abia se auzea.

— Spune.

— Tot ce am povestit că s-a-ntâmplat acolo a fost adevărat. Ochii ei erau mari acum; viduri ovale în harta termică a feţei. Atât doar că a fost invers. Nu transformarea Carinei Lefevre a început să se dezintegreze când ne-am apropiat de Linţoliu.

— Ce vrei să zici?

— A mea a fost… Eu am fost cel din cauza căruia era să murim amândoi.

Făcu o pauză, aşteptând fie ca ea să spună ceva, fie ca urmăritorii să irupă din lumina albăstruie, care se apropia lent. Când nu se întâmplă nici una, nici cealaltă, continuă, pierdut în momentul de inerţie al mărturisirii.

— Transformarea mea Jongler a început să se dezintegreze. Câmpurile gravitaţionale din jurul Linţoliului au început să ne şfichiuiască. Carine avea să moară, dacă nu-mi separam jumătatea de modul de contact de a ei.

Îşi putea imagina cum Pascale încerca să potrivească toate astea peste şablonul pe care-l purta în minte, parte a istoriei convenţionale cu care se născuse ea. Ceea ce spunea el nu era, nu putea să fie, nu trebuia să fie adevărul. Fusese foarte simplu. Transformarea lui Lefevre

începuse să se dezintegreze; Lefevre făcuse sacrificiul suprem, desprinzându-şi jumătatea de modul de contact, pentru ca Sylveste să aibă o şansă de a supravieţui întâlnirii dure cu extratereştrii. Nu putea să fie altfel. Era ceea ce ştia Pascale.

Atât doar că totul era fals.

— Aşa ar fi trebuit să fi procedat. Este uşor de spus acum, după ce s-a întâmplat, dar n-am putut s-o fac… acolo şi atunci.

Femeia nu-i putea citi expresia feţei şi Sylveste nu era sigur dacă asta îl mulţumea sau nu în clipa aceea.

— N-am putut acţiona încărcăturile explozive de separare.

— De ce?

Şi bărbatul gândi: ea vrea ca eu să spun că n-a fost posibil din punct de vedere fizic, că spaţiul calm devenise prea restrictiv pentru mişcări fizice, că vortexurile gravitaţionale îl ţintuiseră şi era imobil, chiar în timp ce acţionau pentru a-i smulge carnea de pe oase. Însă asta ar fi fost o minciună şi el era mai presus de aşa ceva acum.

— Mi-a fost frică, rosti Sylveste. Mi-a fost mai frică decât în orice alt moment al vieţii. Mi-a fost frică de ceea ce ar fi însemnat să mor într-un loc extraterestru. Mi-a fost frică de ceea ce s-ar fi întâmplat cu sufletul meu în preajma obiectului acela. În ceea ce Lascaille a numit Spaţiul Revelaţiei. Tuşi, ştiind că nu mai rămăsese mult timp. Da, sună iraţional, însă aşa am simţit. Simulările nu ne pregătiseră pentru teroare.

— Ai reuşit totuşi să scapi.

— Torsiunile gravitaţionale au dezintegrat vehiculul; au făcut ceea ce ar fi trebuit să facă încărcăturile explozive. Eu n-am murit… şi asta nu înţeleg, fiindcă ar fi trebuit să mor.

— Şi Carine?

Înainte ca Sylveste să poată răspunde – de parcă ar fi avut vreun răspuns –, îi lovi un iz greţos de dulceag. Gaz soporific, din nou, atât doar că acum într-o doză mult mai densă. Îi umplu plămânii, îi veni să strănute. Uită de

Linţoliul lui Lascaille, uită de Carine, uită de propriul lui rol în indiferent care fusese soarta ei. Strănutul devenise brusc lucrul cel mai important din universul său.

Alături de scărpinarea îndârjită a pielii cu unghiile.

Un bărbat se contura pe fondul albastru. Expresia îi era indescifrabilă sub masca respiratorie, dar postura nu trăda decât indiferenţă plictisită. Ridică fără grabă braţul stâng. La început păru că ţine în el un megafon cu mâner, însă felul cum îl direcţionă era infinit mai deliberat. Ţinti calm, până când ţeava evazată fu îndreptată direct spre ochii lui Sylveste.

Făcu ceva – nu se auzi nici cel mai mic zgomot – şi agonia ca lava topită îi străpunse creierul.

9

Mantell, Nekhebet Nordic, Resurgam, 2566

— Îmi pare rău în privinţa ochilor, rosti glasul după o eternitate de durere şi mişcare.

O clipă Sylveste pluti în gânduri confuze, străduindu-se să pună în ordine evenimentele recente. Undeva în trecutul lui se aflau nunta, asasinatele, fuga în labirint, gazul tranchilizant, dar nimic nu se conecta cu nimic. Se simţea ca şi cum ar fi încercat să reasambleze o biografie din câteva fragmente nenumerotate, o biografie ale cărei evenimente păreau chinuitor de familiare.

Durerea incredibilă din capul lui, când bărbatul îl ţintise cu arma…

Era orb.

Lumea dispăruse, înlocuită de un mozaic staţionar cenuşiu; modul de dezactivare de urgenţă al ochilor săi. Opera lui Calvin fusese grav avariată. Ochii nu numai că încetaseră să mai funcţioneze, ci fuseseră şi agresaţi.

— Era mai bine să nu ne vezi, urmă glasul, foarte aproape acum. Te-am fi putut lega la ochi, dar n-am fost siguri ce puteau face minunăţiile astea. Poate că vedeau prin orice ţesătură am fi folosit. A fost mai simplu aşa. Impuls magnetic focalizat… probabil c-a durut niţel. A ars câteva circuite. Regret.

Reuşi să sune ca şi cum n-ar fi regretat deloc.

— Ce-i cu soţia mea?

— Fetiţa lui Girardieau? N-a păţit nimic – în cazul ei n-a fost nevoie de nimic aşa drastic.

Poate că din cauza faptului că devenise orb, Sylveste era mai sensibil la mişcarea din jur. Bănuia că se găseau într-un aparat de zbor care cotea prin canioane şi văi pentru a evita furtunile de praf. Se întrebă cine era proprietarul vehiculului zburător, cine se afla acum la conducere. Oare forţele guvernului Girardieau mai controlau Cuvier sau toată colonia se prăbuşise sub revolta Potecii Adevărate?

Niciuna dintre variante nu era cu nimic atrăgătoare. Poate că el ar fi reuşit să încheie o alianţă cu Girardieau, dar acesta murise şi Sylveste avusese dintotdeauna duşmani în structura de putere Inundaţionistă; oameni cărora nu le plăcea felul cum Girardieau îi îngăduise să supravieţuiască după prima lovitură de stat.

Era însă în viaţă, iar orb mai fusese şi alt dată. Starea respectivă nu-i era nefamiliară; ştia că era ceva la care putea face faţă.

— Unde mergem? întrebă. Îl legaseră cu restrictive strânse, care-i inhibau circulaţia sângelui. Înapoi la Cuvier?

— Şi dacă ar fi aşa? replică glasul. Mă surprinde că ai fi grăbit s-ajungi acolo.

Aparatul viră şi se înclină ameţitor, picând şi apoi tresărind smucit ca un iaht de jucărie în furtună. Sylveste se strădui să asocieze virajele cu harta sa mintală a sistemelor de canioane din jurul Cuvierului, dar în zadar. Probabil că se găsea mai aproape de oraşul amarantin îngropat decât de casă, dar în acelaşi timp era perfect posibil să fie oriunde pe planetă.

— Sunteţi…

Sylveste şovăi. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să simuleze ignoranţa în privinţa situaţiei, apoi alungă ideea. Nu trebuia să simuleze prea multe.

— Sunteţi Inundaţionişti?

— Tu ce crezi?

— Cred că sunteţi Poteca Adevărată.

— Aplauze pentru răspuns!

— Voi sunteţi acum la conducere?

— Da, noi conducem spectacolul.

Gardianul încercă să strecoare o nuanţă de fanfaronadă în răspunsul lui, totuşi Sylveste îi auzi ezitarea imperceptibilă. Nesiguranţă, gândi el. Probabil că de fapt nu ştiau cât de bine mergea preluarea puterii. Poate că spusele lui erau adevărate, însă, deoarece comunicaţiile la nivel planetar puteau să fi fost afectate, nu avea cum să ştie cu certitudine; nu avea cum să confirme dimensiunile

controlului exercitat de ei. Era perfect posibil ca forţele loiale lui Girardieau să fi păstrat capitala… sau poate o cu totul altă facţiune. Oamenii aceştia acţionau mânaţi de credinţă, sperând că aliaţii lor avuseseră de asemenea succes.

Bineînţeles, puteau să se înşele complet.

Degete îi plasară masca pe faţă şi muchiile ei dure îi pătrunseră în carne. Disconfortul era totuşi tolerabil, ba chiar aproape imperceptibil faţă de durerea permanentă din ochi.

Respiraţia prin mască necesita efort. Trebuia să se străduiască pentru a inspira aer prin colectorul de praf încorporat în botul măştii. Două treimi din oxigenul care-i intra în plămâni provenea acum din atmosfera Resurgamului, iar ultima treime sosea dintr-un recipient presurizat ce atârna sub trompă. Conţinea suficient bioxid de carbon pentru a declanşa reflexul de respiraţie al corpului.

Sylveste abia simţise asolizarea aparatului de zbor; până la deschiderea uşii, nici măcar nu fusese sigur că sosiseră undeva. Acum gardianul îi desfăcu legăturile şi-l împinse poruncitor spre frigul şi vântul de dincolo de uşă.

Oare afară era întuneric sau zi?

Nu ştia şi-i era imposibil, să spună.

— Unde suntem? întrebă el.

Masca îi înăbuşea vocea, făcând-o să sune ca a unui imbecil.

— La ce ar conta să ştii? Glasul gardianului nu era distorsionat şi Sylveste înţelese că bărbatul respira aerul direct. Chiar dacă ai putea merge pe jos până la oraş – ceea ce nu-i cazul –, n-ai putea ajunge mai departe de un scuipat de locul în care te găseşti acum, fără să te omori singur.

— Vreau să vorbesc cu soţia mea.

Gardianul îl prinse de braţ şi-l smuci înapoi, răsucindu-l până când Sylveste avu senzaţia că i-l va disloca. Se împletici, dar celălalt nu-l lăsă să cadă.

— O să vorbeşti cu ea când noi vom fi pregătiţi. Ţi-am

spus că-i sănătoasă, da? N-ai încredere în mine?

— Tocmai v-am văzut omorându-mi socrul. Tu ce crezi?

— Cred c-ar trebui să-ţi ţii gura.

O mână îl apăsă pe ceafă, aplecându-l ca să intre în adăpost. Vântul încetă să-i mai înţepe urechile; brusc, glasurile căpătară reverberaţie. În urma lor o uşă de presiune se închise bufnind şi ampută zgomotul furtunii. Deşi orb, Sylveste simţi că Pascale nu era în preajma lui şi speră că asta însemna că ea fusese escortată separat şi că gardianul nu minţise când îi spusese că era în siguranţă.

Cineva îi smulse masca.

Urmă după aceea un marş forţat prin coridoare înguste, care duhneau din lipsă de igienă şi-i învineţiră umerii. Escorta îl ajută să coboare pe scări ce zăngăneau şi să călătorească cu două elevatoare ce se zguduiau, pe o distanţă imposibil de apreciat. Ieşiră într-un spaţiu subteran care răsuna de ecouri; aerul cu gust metalic era răcoros. Trecură pe lângă o conductă de ventilaţie din care răbufneau rafale regulate; de la suprafaţă se auzea ţipătul ascuţit al vântului. Sylveste auzi intermitent voci şi, cu toate că i se păru că recunoştea intonaţii, nu putea atribui nume sunetelor.

În cele din urmă ajunseră într-o încăpere.

Avea convingerea că era zugrăvită în alb. Aproape că putea simţi presiunea cubică, impasibilă a pereţilor ei.

Cineva se opri lângă el; respiraţia îi mirosea a varză. Simţi degete care-i atinseră delicat faţa. Erau învelite în ceva lipsit de textură, cu un iz foarte slab de dezinfectant. Ajunseră la ochii lui şi le ciocăni faţetele cu ceva dur.

Fiecare ciocănitură era o novă micuţă de durere îndărătul tâmplelor sale.

— O să-i reparăm când spun eu, rosti un glas pe care îl cunoştea mai presus de orice îndoială. Era femeiesc, însă cu o uşoară răguşeală care-l făcea aproape masculin. Deocamdată îl menţinem orb.

Paşi se îndepărtară; probabil că vorbitoarea îi făcuse semn escortei să plece. Rămas singur acum, fără niciun punct de referinţă, Sylveste simţi că-şi pierde echilibrul.

Indiferent cum s-ar fi mişcat, matricea gri rămânea în faţa lui. Picioarele i se înmuiaseră şi nu avea nimic de care să se sprijine. Din câte ştia, putea să fie pe o scândură din lemn suspendată la zece nivele deasupra podelei.

Începu să cadă şi flutură jalnic din braţe.

Ceva îl prinse de antebraţ şi-l stabiliză. Auzi un hârşâit pulsatoriu, ca şi cum cineva ar fi tăiat un buştean cu fierăstrăul.

Propria lui respiraţie.

Auzi un plescăit slab şi ştiu că femeia deschisese gura pentru a vorbi din nou. Acum probabil că surâdea, contemplându-l.

— Cine eşti? întrebă Sylveste.

— Ticălos amărât! Nici măcar nu-mi mai ştii vocea.

Degetele ei îi pipăiră antebraţul, localizând expert nervii şi strivindu-i în locul cuvenit. El emise un schelălăit de câine; era primul stimul extern care-l făcu să dea uitării durerea din ochi.

— Jur că nu te cunosc, zise Sylveste.

Femeia retrase degetele. Când nervii şi tendoanele reveniră la locurile lor, urmă şi mai multă durere, care se pierdu într-un disconfort paralizant ce-i cuprinse tot braţul şi umărul.

— Ar trebui, răspunse glasul răguşit. Sunt cineva despre care ai crezut c-a murit de mult, sub o alunecare de teren.

— Sluka, spuse el.

Voliova se îndrepta către Căpitan când se petrecu evenimentul neliniştitor. Acum, după ce restul echipajului – inclusiv Khouri – dormea pe durata călătoriei spre Resurgam, ea revenise la vechiul obicei de a conversa cu Căpitanul doar uşor încălzit; ridicându-i temperatura creierului cu fracţiunea de grad kelvin necesară pentru a atinge un grad de conştiinţă, oricât de fragmentară. Asta fusese rutina ei aproape doi ani şi avea să mai continue alţi doi ani şi jumătate, până când nava sosea la Resurgam şi alţii ieşeau din refrisomn. Desigur, conversaţiile nu erau frecvente – ea nu putea risca să-l încălzească prea des,

pentru că la fiecare încălzire boala înainta încă puţin prin Căpitan şi prin substanţa înconjurătoare –, dar reprezentau oaze micuţe de interacţiune umană în săptămânile umplute altfel doar cu contemplarea viruşilor, a armelor şi a problemei generale a materialului suferind al navei.

Aşa că, în felul ei, Voliova abia aştepta discuţiile acelea, deşi Căpitanul îşi amintea rareori ce discutaseră data trecută. Mai rău încă, în ultimul timp, în relaţia lor apăruse un soi de răceală. Pe de o parte asta, era din cauza ghinionului lui Sajaki de a nu-l găsi pe Sylveste în sistemul Yellowstone, condamnându-l pe Căpitan la minimum altă jumătate de deceniu de chin… sau la mai mult, dacă nu putea fi găsit nici pe Resurgam, ceea ce i se părea Voliovei o posibilitate măcar teoretică. Căpitanul o întreba însă întruna cum mergea căutarea lui Sylveste şi ea trebuia să-i dea de fiecare dată vestea că lucrurile nu se derulau sub nişte auspicii pe atât de bune pe cât ar fi dorit. În clipa aceea Căpitanul devenea posac – nu l-ar fi putut acuza pentru asta – şi tonul conversaţiei se înnegura, adesea într-atât încât bărbatul nu mai comunica defel. Când ea încerca să-i vorbească iarăşi, după zile sau săptămâni, el uitase ce-i spusese Voliova şi treceau din nou prin acelaşi proces, atât doar că acum ea se străduia din răsputeri să-i prezinte vestea mai blând ori să-i confere o nuanţă optimistă.

Celălalt aspect care arunca o umbră asupra conversaţiilor lor pornea de la Voliova – insistenţa ei sâcâitoare de a-l întreba pe Căpitan despre vizita lui şi a lui Sajaki la Jonglerii Minţii. Abia în ultimii ani femeia devenise interesată de detaliile vizitei, pentru că acum i se părea că modificarea personalităţii lui Sajaki apăruse cam în jurul acelui moment. Desigur, modificarea minţii era exact motivul pentru care te duceai la Jongleri, dar de ce le-ar fi îngăduit Sajaki extratereştrilor să-l schimbe în rău? Era mai crud decât fusese vreodată, despotic şi egoist, pe când anterior fusese un conducător ferm, dar obiectiv, un membru preţios al Triumviratului. Acum Voliova abia dacă se mai încredea în el. În loc să arunce o lumină asupra

schimbării, Căpitanul îi respingea întrebările cu agresivitate, lăsând-o şi mai obsedată de ceea ce se întâmplase.

Voliova mergea aşadar pentru a vorbi cu el, examinând mintal aspectele acestea; întrebându-se cum să abordeze inevitabila întrebare despre Sylveste şi ce nouă metodă să folosească pentru a-l descoase pe Căpitan despre Jongleri. Şi pentru că mergea pe ruta ei obişnuită, era silită să treacă prin sala-cache.

Şi văzu că una dintre arme – întâmplător, una dintre cele mai temute – părea să se fi mişcat.

— S-au petrecut evenimente noi, zise Mademoiselle. Atât norocoase, cât şi invers.

Era o surpriză în sine să fie conştientă; cu atât mai mult s-o audă pe Mademoiselle. Ultima amintire a lui Khouri după ce suise într-un sarcofag de refrisomn fusese chipul Voliovei care o privea de deasupra şi tasta comenzi în brăţară. Acum ea nu putea nici să vadă, nici să simtă nimic, nici măcar senzaţia de frig, totuşi ştia că se afla încă – cumva – în sarcofag şi că era încă, într-o măsură, adormită.

— Unde… când… sunt?

— Eşti tot la bordul navei şi aproximativ la jumătatea drumului spre Resurgam. Ne mişcăm foarte rapid acum; nu mai avem nici unu la sută până la viteza luminii. Ţi-am crescut extrem de puţin temperatura neurală, atât cât să putem conversa.

— Voliova nu-şi va da seama?

— Mă tem că asta ar fi problema noastră cea mai măruntă. Mai ţii minte cache-ul şi că eu am găsit ceva care se ascundea în arhitectura turelei? Mademoiselle nu aşteptă un răspuns. Mesajul cu care s-au întors copoii n-a fost uşor de descifrat. În următorii trei ani… indicaţiile lor au devenit mai clare.

Khouri şi-o imagină pe Mademoiselle disecându-şi câinii şi studiind topologia măruntaielor revărsate.

— Aşadar pasagerul clandestin este real?

— Ah, da! Şi de asemenea ostil, dar vom ajunge şi acolo.

— Ai vreo idee ce anume este?

— Nu, zise Mademoiselle rezervat, însă cele aflate sunt aproape la fel de interesante.

Spusele lui Mademoiselle erau legate de topologia turelei, care era în sine un ansamblu enorm de complex de computere: straturi concrescute în decenii de timpul navei. Era îndoielnic că vreo minte – chiar şi Voliovei – ar fi putut înţelege mai mult decât elementele de bază ale topologiei respective, felul cum diversele straturi se întrepătrundeau şi se pliau pe ele însele. Dintr-un punct de vedere, turela era totuşi uşor de vizualizat, fiind aproape complet deconectată de restul navei – din acest motiv, majoritatea funcţiilor superioare ale armelor-cache puteau fi accesate doar de cineva prezent fizic în scaunul turelei. Turela era înconjurată de un firewall şi datele puteau să treacă doar din restul navei către ea. Motivele aveau o natură tactică; întrucât armele turelei (şi nu numai cele din cache) ieşeau în exteriorul navei în timpul utilizării, ele ofereau, potenţial, rute prin care arme inamice puteau penetra nava prin mijloace virale. De aceea turela era izolată, protejată de restul dataspaţiului navei printr-o trapă unidirecţională, care permitea datelor să intre în turelă din restul navei, dar nimic din turelă nu putea ieşi.

— Şi acum, încheie Mademoiselle, ţinând seama de faptul că am descoperit ceva în turelă, te invit să tragi concluzia logică.

— Indiferent despre ce ar fi vorba, a ajuns acolo din greşeală.

— Da. Mademoiselle păru încântată, aproape ca şi cum ideea aceea nu-i venise până atunci. Cred că ar trebui să luăm în considerare posibilitatea ca entitatea să fi pătruns în turelă prin intermediul armelor, deşi cred că este mult mai probabil să fi intrat prin trapă. Ştiu, de asemenea, când a fost utilizată trapa pentru ultima oară.

— Când anume?

— Acum optsprezece ani. Mademoiselle continuă înainte ca Khouri să fi putut interveni: Mă refer, bineînţeles, la

timpul navei. În timpul universal, estimez că ar fi vorba de optzeci-nouăzeci de ani înainte de recrutarea ta.

— Sylveste? Sajaki a spus că motivul dispariţiei lui Sylveste a fost aducerea lui la bordul acestei nave pentru a-l vindeca pe căpitanul Brannigan. Datele se potrivesc între ele?

— În mod concludent, aş zice. Asta ar însemna 2460 – la douăzeci de ani după revenirea lui Sylveste de la Linţolieri.

— Crezi că el a adus… indiferent despre ce ar fi vorba?

— Noi ştim doar ce ne-a spus Sajaki şi anume că Sylveste a acceptat simularea Calvin pentru a-l vindeca pe căpitanul Brannigan. În timpul operaţiei, Sylveste trebuie să fi fost conectat la dataspaţiul navei şi poate că aşa a obţinut acces pasagerul clandestin. După aceea – la foarte scurt timp după aceea, presupun – a intrat în turelă prin trapa unidirecţională.

— Şi de atunci se află acolo?

— Aşa se pare.

Părea să fie un şablon: de câte ori Khouri simţea că-şi aranjase totul în minte sau că o făcuse măcar aproximativ, apărea ceva nou care-i făcea ferfeniţă ipoteza. Se simţea ca un astrolog medieval, care crea cosmologii cu mecanisme tot mai complicate, pentru a încorpora fiecare bizarerie nou observată. Acum, într-un chip pe care nici măcar nu putea începe să-l ghicească, Sylveste era asociat turelei. Cel puţin nu se mai simţea stânjenită din cauza propriei sale ignoranţe. Până şi Mademoiselle era bulversată.

— Ai menţionat că entitatea era ostilă, rosti ea grijuliu, nefiind tocmai sigură că dorea să pună alte întrebări, pentru cazul în care răspunsurile erau prea dificil de asimilat.

— Da. Mademoiselle şovăi evident. Copoii au fost o eroare. Am fost prea impetuoasă. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că Hoţul-Soarelui…

— Hoţul-Soarelui?

— Aşa îşi spune entitatea. Pasagerul clandestin, adică.

Asta nu era bine. De unde ştia ea numele entităţii?

Brusc, Khouri îşi aminti că Voliova o întrebase dacă numele acela însemna ceva pentru ea. Dar nu era doar atât. Era ca şi cum ea auzise numele acela în vise de o vreme. Deschise gura să vorbească, însă Mademoiselle i-o luă înainte.

— S-a folosit de copoi ca să scape. Sau cel puţin o parte din el a scăpat. S-a folosit de ei ca să intre în mintea ta.

Sylveste nu dispunea de nicio modalitate sigură pentru a marca trecerea timpului în noua lui închisoare. Sigur era doar faptul că de la capturarea lui trecuseră multe zile. Bănuia că fusese drogat, silit la un somn comatos, lipsit de orice vise. Când visa totuşi, ceea ce se întâmpla rareori, putea să vadă, însă visele se învârteau întruna în jurul iminentei lui orbiri şi al nepreţuitei vederii pe care o păstra. Când se trezea, vedea numai cenuşiu, dar după un timp – bănui că după câteva zile – cenuşiul îşi pierduse structura geometrică. Şablonul îi fusese impus prea mult timp asupra creierului, care îl elimina acum pur şi simplu. Rămânea o infinitate incoloră ce nu mai putea fi recunoscută ca având culoarea gri, ci era pur şi simplu o absenţă strălucitoare a nuanţelor.

Se întrebă ce anume pierdea. Poate că ambientul actual era atât de banal şi de spartan, încât mintea lui ar fi efectuat, mai devreme sau mai târziu, acelaşi truc de filtrare, chiar dacă el şi-ar mai fi păstrat vederea. Percepea doar piatra din jur, care absorbea sunetele; multe megatone de piatră. Se gândea constant la Pascale, însă de la o zi la alta devenea tot mai greu s-o păstreze în minte. Cenuşiul părea să i se infiltreze în amintiri, întinzându-se peste ele ca betonul umed. Sosi apoi o zi, imediat după ce îşi terminase de mâncat raţiile, când uşa celulei fu descuiată şi două glasuri i se auziră.

Primul îi aparţinea lui Gillian Sluka.

— Fă ce poţi cu el, rosti vocea ei croncănită. Între anumite limite.

— Ar trebui anesteziat în timp ce operez, replică cealaltă voce, masculină şi vorbind parcă prin melasă.

Sylveste recunoscu mirosul de varză din respiraţia bărbatului.

— Aşa ar trebui, dar nu se va întâmpla, ezită Sluka, după care adăugă: Nu mă aştept la minuni, Falkender. Vreau doar ca ticălosul să mă vadă.

— Lasă-mă câteva ore, spuse Falkender. Se auzi un bufnet când bărbatul puse ceva pe masa cu muchii tocite din celulă. O să fac tot ce pot, urmă el aproape murmurând, dar, din câte ştiu, ochii ăştia n-au avut nimic special înainte să-l orbeşti tu.

— O oră.

Femeia ieşi trântind uşa. Învăluit într-un cocon de linişte după ce fusese capturat, Sylveste simţi cum reverberaţiile îi zguduie craniul. De prea mult timp se străduise să audă sunetul cel mai slab, să deducă indicii privitoare la soarta sa. Nu existase niciunul, dar în decursul procesului devenise sensibil la linişte.

Mirosi apropierea lui Falkender.

— Sunt încântat să lucrez cu dumneata, domnule doctor Sylveste, rosti bărbatul aproape sfios. Sunt convins că pot repara majoritatea stricăciunilor pe care ţi le-a pricinuit ea, dacă voi dispune de timp.

— Ţi-a acordat o oră, zise Sylveste. Propriul lui glas suna străin; trecuse prea mult timp de când îl folosise şi pentru altceva decât mormăieli incoerente în timpul somnului. Ce ai putea reuşi într-o oră?

Îl auzi pe bărbat scotocind prin instrumente.

— Măcar îţi voi îmbunătăţi situaţia. Îşi puncta remarcile prin cloncăniri din limbă. Desigur, voi putea face mai multe dacă nu te împotriveşti. În acelaşi timp însă nu pot promite că va fi plăcut.

— Sunt convins că vei face tot ce poţi.

Degetele bărbatului lunecară peste ochii lui, testându-i uşor.

— L-am admirat mereu pe tatăl dumitale. Altă cloncăneală, amintindu-i lui Sylveste de una dintre păsările lui Janequin. Este bine ştiut că el ţi-a creat ochii aceştia.

— Simularea lui de nivel-beta, îl corectă Sylveste.

— Bineînţeles, bineînţeles. (Îl putea vizualiza pe Falkender fluturând din mână pentru a îndepărta precizarea aceea imaterială.) Şi nici simul alfa – toţi ştim c-a dispărut de mulţi ani.

— L-am vândut Jonglerilor, rosti Sylveste sec.

După atâţia ani de tăinuire a adevărului, acesta ieşi din gura lui ca o sămânţă mică şi acră.

Falkender emise din trahee un sunet ciudat despre care Sylveste decise până la urmă că era modul în care chicotea bărbatul.

— Bineînţeles, bineînţeles. Ştii, mă surprinde că nimeni nu te-a acuzat niciodată de aşa ceva. Dar asta înseamnă cinism omenesc pentru dumneata. Un bâzâit ascuţit umplu aerul, urmat de o vibraţie care sfredelea nervii. Cred că-ţi poţi lua rămas-bun de la perceperea culorilor, adăugă Falkender. Monocromia va fi maximumul pe care-l voi putea obţine.

Khouri sperase să beneficieze de un spaţiu mintal de respiro, de un interval temporal în care să-şi adune gândurile, în care să asculte în linişte răsuflarea prezenţei invazive din mintea ei. Însă Mademoiselle continua să vorbească.

— Cred că Hoţul-Soarelui mai încercase manevra asta. Mă refer, desigur, la predecesorul tău.

— Vrei să spui că pasagerul clandestin a încercat să intre în capul lui Nagorni?

— Exact. Atât doar că în cazul lui n-au existat copoi în care să se furişeze. Hoţul-Soarelui trebuie să fi recurs la ceva mult mai rudimentar.

Khouri se gândi la tot ce aflase de la Voliova despre episodul acela.

— Îndeajuns de rudimentar pentru ca Nagorni să înnebunească?

— Evident. Şi poate că Hoţul-Soarelui doar a încercat să-şi impună voinţa asupra lui. Evadarea din turelă era imposibilă, aşa că a încercat doar să-l transforme pe Nagorni în marioneta lui. Poate că totul s-a realizat prin

sugestii subconştiente, pe când el era în turelă.

— Vreau să ştiu exact în ce rahat mă aflu.

— Nu se poate vorbi despre aşa ceva deocamdată. Au fost doar câţiva copoi – insuficient pentru ca el să facă multe pagube.

— Ce s-a-ntâmplat cu copoii?

— I-am decriptat, desigur – le-am aflat mesajele. Dar, procedând aşa, m-am deschis faţă de el. Faţă de Hoţul-Soarelui. Copoii trebuie să-l fi limitat într-o anumită măsură, pentru că atacul lui asupra mea n-a fost nici pe departe subtil. Din fericire, pentru că altfel nu mi-aş fi putut desfăşura defensivele la timp. N-a fost prea greu de înfrânt, însă, bineînţeles, am avut de-a face doar cu o părticică infimă din el.

— Atunci sunt în siguranţă?

— Nu tocmai. L-am alungat, însă numai din implantul în care mă aflu eu. Din păcate, defensivele mele nu se extind la celelalte implanturi ale tale, incluzându-le pe cele pe care ţi le-a instalat Voliova.

— Hoţul-Soarelui mai este în capul meu?

— Este posibil ca nici măcar să nu fi avut nevoie de copoi, rosti Mademoiselle. Poate că a intrat în implanturile Voliovei imediat ce ea te-a plasat în turelă. În tot cazul, i-a găsit pe copoi în mod avantajos. Dacă n-ar fi încercat să mă invadeze prin ei, poate că nu i-aş fi perceput prezenţa în celelalte implanturi ale tale.

— Eu mă simt absolut la fel.

— Asta-i bine. Înseamnă că am aplicat contramăsuri eficiente. Mai ţii minte cum am utilizat contramăsuri împotriva terapiilor de loialitate ale Voliovaei

— Da, încuviinţă Khouri posac, nesigură dacă acelea funcţionaseră atât de bine cum îi plăcea lui Mademoiselle să-şi închipuie.

— Ei bine, acestea sunt în principal identice. Unica deosebire este că le folosesc împotriva locurilor din mintea ta pe care le-a ocupat Hoţul-Soarelui. În ultimii doi ani, noi am dus un fel de... Făcu o pauză, după care păru să aibă un moment de revelaţie. I-ai putea spune un „război rece”.

— E sigur c-a fost rece.

— Şi lent, adăugă Mademoiselle. Frigul ne-a răpit energiile de a face mai mult. Şi, desigur, a trebuit să avem grijă să nu-ţi provocăm vreun rău. Rănirea ta nu m-ar fi ajutat nici pe mine, nici pe Hoţul-Soarelui.

Khouri îşi reaminti motivul pentru care conversaţia aceasta era posibilă.

— Dar acum, când am fost încălzită…

— Ai înţeles perfect. Campania noastră s-a intensificat după încălzire. Cred că până şi Voliova s-ar putea să suspecteze ceva. De altfel o sondă îţi citeşte creierul chiar acum. Poate că a detectat războiul neural dintre mine şi Hoţul-Soarelui. M-aş fi retras… dar Hoţul-Soarelui ar fi profitat de momentul acela pentru a-mi copleşi contramăsurile.

— Totuşi, îl poţi ţine la depărtare…

— Aşa cred. Însă, dacă nu voi mai reuşi, am considerat că trebuie să ştii ce s-a întâmplat.

Măcar asta era rezonabil; mai bine să ştie că Hoţul-Soarelui era în ea decât să sufere amăgirea că era curată.

— Vreau, de asemenea, să te avertizez. Majoritatea lui a rămas în turelă. Sunt absolut sigură că va încerca să intre în tine complet sau cât de mult posibil, când va avea ocazia

— Adică data viitoare când voi fi în turelă?

— Recunosc că opţiunile sunt limitate, încuviinţă Mademoiselle. M-am gândit totuşi că este preferabil să cunoşti situaţia în totalitate.

Khouri gândi că era încă foarte departe de o asemenea cunoaştere. Totuşi, spusele fantomei erau corecte. Mai bine să evalueze pericolul decât să-l ignore.

— Dacă, într-adevăr, Sylveste a fost responsabil pentru entitatea asta, zise ea, atunci uciderea lui nu-mi va pricinui sub nicio formă multe remuşcări.

— Mă bucur. Iar vestea nu este complet rea, te asigur. Când am trimis copoii în turelă, am trimis de asemenea şi un avatar al meu. Iar din rapoartele cu care s-au întors copoii, ştiu că avatarul a rămas nedetectat de Voliova, cel puţin în zilele acelea de început. Desigur, asta se întâmpla

cu mai bine de doi ani în urmă… totuşi n-am niciun motiv să suspectez că avatarul a fost descoperit între timp.

— Presupunând că n-a fost distrus de Hoţul-Soarelui.

— Perfect adevărat, acceptă Mademoiselle. Însă, dacă Hoţul-Soarelui este atât de inteligent pe cât presupun, nu va întreprinde nimic care să poată atrage atenţia asupra lui. El nu poate şti cu certitudine că avatarul acela n-a fost trimis de Voliova în sistem. La urma urmelor, ea are destule îndoieli personale.

— De ce ai făcut-o?

— Pentru ca, dacă va fi necesar, să pot prelua controlul turelei.

În cazul în care Calvin ar fi avut un mormânt, gândi Sylveste, atunci tatăl lui s-ar fi răsucit în el mai repede decât Cerber în jurul stelei neutronice Hades, îndurerat de maltratarea propriei sale creaţii. Atât doar că el era deja mort sau cel puţin acorporal cu mult înainte ca simularea lui să conceapă ochii lui Sylveste. Asemenea jocuri mintale ţineau durerea la distanţă, cel puţin o parte din timp. Adevărul era că, de când fusese capturat, nu existase cu adevărat un moment în care să nu fi fost încercat de dureri. Falkender se auto-măgulea, dacă îşi imagina că operaţia lui amplifica agonia lui Sylveste într-un grad semnificativ.

În cele din urmă – miraculos – durerea începu să se diminueze.

Era ca şi cum în minte i s-ar fi deschis un vid, un ventricul rece, în care nu exista decât neant, care nu existase până atunci acolo. Îndepărtarea durerii semăna cu îndepărtarea unui reazem interior. Sylveste se simţi colapsând; cornişe întregi din psihicul său se desprindeau sub greutatea lipsită brusc de susţinere. Avu nevoie de un efort considerabil pentru a-şi restabili o parte din echilibrul interior.

Iar acum vedea spectre incolore, evanescente.

Cu fiecare secundă, se definitivau în forme distincte. Pereţii unei încăperi – pe atât de banală şi nemobilată, pe

cât şi-o închipuise – şi un bărbat mascat, aplecat peste el. Mâna lui Falkender era cuprinsă de un fel de mănuşă cromată care nu se termina prin degete, ci printr-o explozie de manipulatoare minuscule şi strălucitoare care aduceau cu apendicele unui rac. Un ochi îi era acoperit de un sistem de lentile aidoma unui monoclu, care era conectat la mănuşă printr-un cablu segmentat din oţel. Pielea lui avea albeaţa pântecului unei şopârle; unicul ochi vizibil era defocalizat şi cianotic. Stropi minusculi de sânge uscat îi împestriţau fruntea. Sângele se vedea verde-cenuşiu, însă Sylveste ştia prea bine ce era. De fapt acum îşi dădu seama că totul era verde-cenuşiu. Mănuşa se retrase şi Falkender o scoase, folosindu-se de cealaltă mână. O peliculă de lubrifiant sclipitor acoperea pielea de sub mănuşă.

Bărbatul începu să-şi strângă trusa.

— Ei, bine, nu am promis minuni, zise el. Şi nici dumneata n-ar fi trebuit să te aştepţi la ele.

Când se mişcă, o făcu sacadat şi Sylveste avu nevoie de câteva momente ca să înţeleagă că ochii lui nu percepeau decât trei-patru imagini pe secundă. Lumea se deplasa în felul desenelor animate pe care copiii le realizau pe colţurile cărţilor şi care erau aduse la viaţă prin răsfoirea rapidă a paginilor între degetul mare şi arătător. La fiecare câteva secunde apăreau inversiuni neplăcute ale profunzimii, când Falkender apărea ca o nişă în formă de om decupată în peretele celulei, iar uneori o parte din câmpul vizual se bloca şi nu se mai schimba pentru zece secunde sau mai mult, chiar dacă Sylveste privea spre altă parte a încăperii.

Cu toate astea, era vedere sau cel puţin o rudă idioată a vederii.

— Mulţumesc, rosti el. Este o… îmbunătăţire.

— Cred c-ar fi bine să-i dăm drumul, spuse Falkender. Suntem şi aşa în întârziere cu cinci minute.

Sylveste încuviinţă din cap şi gestul acela simplu fu îndeajuns pentru a-i declanşa migrene pulsatorii. Nu erau însă mare lucru, comparativ cu ce îndurase în timpul

operaţiei.

Se ridică încet de pe sofa şi păşi spre uşă. Pe neaşteptate, poate din cauză că mersul lui spre uşă avea acum un motiv – deoarece, pentru prima oară, se aştepta să păşească dincolo de ea –, acţiunea i se păru aberantă şi străină. Avea impresia că păşea cu nepăsare peste marginea unei stânci, în hău. Se simţea dezechilibrat. Era ca şi cum echilibrul intern i se obişnuise cu absenţa vederii şi acum era derutat de revenirea sa. Ameţeala dispăru totuşi chiar în clipa când doi bodyguarzi din Poteca Adevărată apărură de pe coridorul exterior şi-l prinseră de coate.

Falkender îl urmă.

— Ai grijă. S-ar putea să apară probleme de percepţie…

Deşi Sylveste îi auzi cuvintele, nu însemnau nimic pentru el. Acum ştia unde se afla şi acestui fapt era deocamdată prea copleşitoare. După mai bine de douăzeci de ani de exil, revenise acasă.

Închisoarea lui era Mantell, un loc pe care nu-l mai văzuse – şi pe care abia dacă-l vizitase în memorie – de la lovitura de stat.

10

În drum spre Delta Pavonis, 2564

Voliova stătea singură în sfera uriaşă a punţii, sub display-ul holografic al sistemului Resurgam. Scaunul ei, ca şi celelalte goale din jur, era montat pe un braţ lung, telescopic, cu foarte multe articulaţii, astfel că putea fi dirijat spre aproape orice punct de pe sferă. Sprijinindu-şi bărbia în palmă, privise planetariul ore la rând, aidoma unui copil fascinat de o jucărie lucitoare.

Delta Pavonis era o aşchie de ambră roşie fixată în centru, cu cele unsprezece planete majore din sistem distribuite în jurul ei pe orbite, poziţionate în coordonatele lor reale, cu pete de sfărâmături asteroidale şi resturi de comete ce-şi urmau propriile elipse; întregul planetariu era înconjurat de o centură Kuiper subţire, alcătuită din rămăşiţe îngheţate, deformate într-o uşoară asimetrie de prezenţa stelei neutronice care era geamăna întunecată a lui Pavonis. Imaginea era mai degrabă o simulare decât amplificarea celor existente în faţa lor. Senzorii navei erau suficient de acuţi pentru a culege date de la depărtarea aceea, însă imaginea ar fi fost distorsionată de efectele relativiste şi – mai rău – ar fi fost un instantaneu al sistemului aşa cum arătase cu ani în urmă, în care poziţiile relative ale planetelor nu prezentau nicio asemănare cu situaţia actuală. Cum strategia de apropiere a navei depindea în mod esenţial de utilizarea gigantelor gazoase ale sistemului pentru camuflare şi frânare gravitaţională, Voliova trebuia să ştie unde erau obiectele cosmice când ei ajungeau acolo, nu unde fuseseră cu cinci ani în urmă. Şi nu doar atât. Înainte să ajungă nava în sistemul Resurgam, avangarda ei ar fi trecut deja mai departe, invizibilă, şi era la fel de vital să-i aranjeze trecerea aceea la alinierea planetară optimă.

— Eliberare pietricele, spuse ea mulţumită acum că rulase suficiente simulări.

Nostalgia se conformă instantaneu şi eliberă o mie de sonde minuscule, proiectându-le în faţa navei ce decelera după un şablon de răspândire lentă. Voliova rosti o comandă în brăţară şi înaintea ei se deschise o fereastră provenită de la o videocameră de pe carcasă. Întregul ansamblu de pietricele se contractă în depărtare, aparent tras de o forţă invizibilă. Norul se diminuă, pe măsură ce se îndepărtă de navă, până când Voliova nu mai putu să vadă decât un nimb înceţoşat, care se micşora rapid. Pietricele se mişcau aproape cu viteza luminii şi aveau să ajungă în sistemul Resurgam cu luni înaintea navei. Până atunci roiul avea să fie mai mare decât orbita Resurgamului din jurul stelei. Fiecare sondă micuţă avea să se alinieze spre planetă şi să capteze fotoni pe tot spectrul electromagnetic. Datele acelea erau apoi expediate într-o pulsaţie laser intens focalizată spre navă. Rezoluţia fiecărei unităţi din roi avea să fie minusculă, însă prin combinarea rezultatelor lor se putea asambla o imagine foarte detaliată şi precisă a Resurgamului. Nu avea să-i spună lui Sajaki unde era Sylveste, dar avea să-i ofere o idee despre posibilii centri de putere de pe planetă şi – mai important – despre tipurile de defensive pe care le puteau utiliza.

Acesta era un detaliu în privinţa căruia Sajaki şi Voliova căzuseră pe deplin de acord. Chiar dacă îl găseau pe Sylveste, părea improbabil ca el să accepte să vină de bunăvoie la bord.

— Ştii ce i-au făcut lui Pascale? întrebă Sylveste.

— Este-n siguranţă, răspunse chirurgul oculist în timp ce-l conducea prin tuneluri traheale, căptuşite cu rocă, din adâncul Mantellului. Cel puţin aşa am auzit, adăugă el diminuând tihna lui Sylveste. Poate că mă înşel totuşi. Nu cred că Sluka ar fi omorât-o fără motiv, dar este posibil s-o fi congelat.

— Congelat?

— Până va fi utilă. Cred că de acum ai înţeles că Sluka gândeşte pe termen lung.

Valuri continue de greaţă ameninţau să-l copleşească. Ochii îl dureau, dar, aşa cum îşi reamintea întruna, putea să vadă. Asta cel puţin însemna ceva. Fără văz, era lipsit de putere, nici măcar capabil de nesupunere eficientă. Cu văz, evadarea tot ar fi fost imposibilă, dar măcar era scutit de umilinţa împiedicată a orbului. Vederea pe care o deţinea însă ar fi fost jalnică şi pentru nevertebratul cel mai puţin dezvoltat. Percepţia spaţială era aleatorie şi culoarea exista în lumea lui doar prin intermediul nuanţelor de cenuşiu-verzui.

Iată ce ştia Sylveste… ce-şi amintea el.

Nu mai văzuse Mantell din noaptea loviturii de stat, cu douăzeci de ani în urmă. *Prima* lovitură de stat, se corectă el. După ce Girardieau fusese răsturnat, trebuia să se obişnuiască să gândească la propria sa detronare în termeni pur istorici. Regimul Girardieau nu închisese imediat locul, deşi cercetările lui direcţionate spre amarantini erau în conflict cu agenda lor Inundaţionistă. Vreme de cinci-şase ani după lovitură, ei îi menţinuseră funcţionarea, însă, treptat, îi mutaseră înapoi în Cuvier pe cei mai buni cercetători ai lui Sylveste, înlocuindu-i cu ecoingineri, botanişti şi specialişti în geoenergie. Mantell fusese redus finalmente la nivelul unei staţii de testări cu echipaj minim, porţiuni întregi fiind puse la naftalină sau abandonate. Ar fi trebuit să fi rămas aşa, dar începuseră deja să apară probleme din partea elementelor exterioare. De câţiva ani se zvonise că liderii Potecii Adevărate din Cuvier, Resurgam City sau cum îi ziceau în prezent, erau conduşi de indivizi din exterior, o clică de foşti simpatizanţi ai lui Girardieau care-i ieşiseră din graţii în timpul primei lovituri de stat. Se presupunea că briganzii aceia îşi modificaseră fiziologiile pentru a face faţă atmosferei pline de praf şi sărace în oxigen din afara domurilor, utilizând biotehnologii cumpărate de la căpitanul Remilliod.

Asemenea istorii erau fireşti, însă, după atacuri sporadice împotriva mai multor avanposturi, începuseră să pară mult mai puţin speculative. Sylveste ştia că Mantell

fusese abandonat la un moment dat, ceea ce însemna că ocupanţii actuali puteau să fi trăit aici dinaintea asasinării lui Girardieau. Luni, posibil chiar ani.

Cu siguranţă se comportau ca şi cum ar fi fost proprietarii locului. Când intrară într-o încăpere, Sylveste ştiu că era cea în care Gillian Sluka îi vorbise după sosire, indiferent câtă vreme trecuse de atunci. Nu reuşi totuşi s-o recunoască; era perfect posibil să fi ştiut în mod intim camera aceasta în timpul cât fusese închis în Mantell, dar acum nu mai existau puncte de referinţă care să-l ajute. Decorul şi mobilierul – atât cât era – fuseseră complet înlocuite. Femeia stătea cu spatele la el lângă o masă, cu mâinile înmănuşate, proptite afectat mai sus de şolduri. Purta o jachetă cambrată, lungă până la genunchi, cu petice din piele aplicate pe umeri; ochii lui o vedeau ca având culoare măsliniu-închis. Părul strâns în coadă împletită îi atârna între omoplaţi. Nu proiecta entoptice. De ambele părţi ale camerei, globuri planetare se roteau pe suporturi graţioase ca nişte gâturi de lebede. Ceva ce aducea cu lumina zilei pătrundea în raze paralele prin plafon, deşi ochii lui Sylveste o lipseau de orice căldură.

— Când am discutat prima dată după întemniţarea ta, rosti ea cu acelaşi glas croncănit, aproape c-am avut impresia că nu mă poţi recunoaşte.

— Credeam mereu că ai murit.

— Asta au dorit oamenii lui Girardieau să crezi. Povestea despre târâtorul nostru care ar fi fost prins de o alunecare de teren… numai minciuni! Am fost atacaţi – bineînţeles, ei credeau că tu te aflai la bord.

— De ce nu m-au ucis când m-au găsit la sit?

— Evident, şi-au dat seama că le erai mai util viu decât mort. Girardieau nu era prost – el te-a folosit mereu în mod profitabil.

— Dacă ai fi rămas la sit, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Oricum, tu cum ai supravieţuit?

— Unii dintre noi am ieşit din târâtor înainte să fi ajuns la el asasinii lui Girardieau. Am luat ce echipamente am putut, am intrat în canioanele Gheara Păsării şi am instalat

corturi-bule. Asta-i tot ce am văzut timp de un an: interiorul unui cort-bulă. Am fost rănită destul de rău în atac.

Sylveste îşi trecu degetele peste suprafaţa pestriţă a unuia dintre globurile montate pe piedestaluri. Acum vedea că reprezentau topografia Resurgamului în diverse epoci în decursul planificatului program de terraformare Inundaţionist.

— De ce nu te-ai alăturat lui Girardieau în Cuvier? o întrebă pe femeie.

— El mă considera prea stânjenitoare ca să mă reprimească sub aripa lui. Era dispus să ne lase să trăim, însă numai pentru că uciderea noastră ar fi atras prea multă atenţie. Au existat linii de comunicare, însă au fost retezate. Sluka făcu o pauză. Din fericire, am luat cu noi unele dintre flecuşteţele lui Remilliod. Enzimele necrofage au fost cele mai utile. Praful nu ne afectează.

Bărbatul studie din nou globurile. Cu vederea deteriorată, putea doar să bănuiască culorile peisajelor planetare, dar presupunea că reprezentau un marş constant spre vegetaţie verde-albăstruie. Actualele platouri înalte aveau să devină mase de uscat scăldate de ocean. Păduri aveau să se întindă peste stepe. Se uită la globurile cele mai îndepărtate, care reprezentau versiunea de peste câteva secole a Resurgamului. Pe faţa întunecată, oraşe scânteiau în salbe şi o pulbere de habitate ca nişte jucării minuscule încercuia planeta aidoma unui brâu. Poduri stelare ca fire de păianjen se întindeau de la ecuator spre orbită. Sylveste se întrebă ce s-ar fi ales de viziunea aceea delicată a viitorului, dacă soarele Resurgamului ar fi irupt din nou, aşa cum făcuse cu nouă sute nouăzeci de mii de ani în urmă, tocmai când civilizaţia amarantină se apropia de un nivel uman de sofisticare?

Presupunea că nu mare lucru.

— Cu excepţia biotehnologiei, întrebă el, ce v-a mai dat Remilliod? Sper că-mi apreciezi curiozitatea.

Sluka părea dispusă să-l satisfacă.

— Nu m-ai întrebat despre Cuvier şi asta mă surprinde.

După o secundă, adăugă: Sau despre soţia ta.

— Falkender mi-a spus că Pascale este în siguranţă.

— Da. Poate că la un moment dat îţi voi permite să i te alături. Deocamdată însă doresc atenţia ta totală. Încă n-am cucerit capitala. Restul Resurgamului este al nostru, dar oamenii lui Girardieau controlează Cuvier.

— Oraşul mai este intact?

— Nu, răspunse ea. L-am... Privi peste umăr, direct la Falkender. Cheamă-l pe Delaunay, te rog. Şi spune-i s-aducă şi unul dintre cadourile lui Remilliod.

Falkender ieşi, lăsându-i singuri.

— Înţeleg că între tine şi Nils a existat un soi de acord, urmă Sluka, deşi zvonurile pe care le-am auzit sunt prea contradictorii ca să aibă mult sens. M-ai putea ilumina?

— Indiferent ce ai fi auzit, n-a existat nimic oficial.

— Am înţeles de asemenea că fiica lui a fost adusă pentru a te zugrăvi într-o lumină defavorabilă.

— Era firesc, răspunse Sylveste obosit. Ar fi existat un anume prestigiu, dacă biografia ar fi fost realizată de un membru al familiei care mă ţinea prizonier. Iar Pascale era tânără, totuşi nu atât de tânără ca să nu fi sosit momentul să-şi creeze o reputaţie. N-a pierdut nimeni – era imposibil ca Pascale să dea greş, deşi, ca să fiu sincer, a făcut o treabă excelentă.

Făcu o grimasă mintală, amintindu-şi cât de mult se apropiase ea de a dezvălui adevărul despre simularea de nivel-alfa a lui Calvin. Mai mult ca oricând, era convins că ea ghicise corect faptele, însă se abţinuse să le introducă în biografie. Desigur, acum Pascale ştia mai multe: ce se întâmplase lângă Linţoliul lui Lascadle, ca şi faptul că moartea Carinei Lefevre nu fusese incidentul pe care-l descrisese Sylveste la revenirea pe Yellowstone. Însă nu-i mai vorbise după ce-i spusese adevărul acela.

— Iar Girardieau, urmă el, a avut satisfacţia de a-şi vedea fiica asociată cu un proiect realmente important. Ca să nu mai amintesc faptul că am fost oferit lumii pentru o examinare mai profundă. Înţelegi, eram fluturele-trofeu din colecţia lui, dar până la apariţia biografiei el nu

dispusese de nicio modalitate simplă de a mă etala.

— Am parcurs biografia, zise Sluka. Nu sunt complet sigură că Girardieau a obţinut ce dorea.

— A promis totuşi că se va ţine de cuvânt.

Ochii lui Sylveste tremurară şi pentru o clipă femeia căreia i se adresa păru să fie o gaură în formă de femeie decupată în structura volumului încăperii, o gaură prin care se distingeau infinituri.

Momentul de stranietate trecu şi el continuă:

— Eu doream acces la Cerber/Hades şi cred că spre sfârşit Nils era aproape dispus să mi-l acorde, cu condiţia ca şi colonia să dispună de mijloacele necesare.

— Crezi că acolo există ceva?

— Dacă îmi cunoşti ideile, atunci trebuie să te înclini înaintea logicii lor.

— Mi se par şocante… ca toate construcţiile amăgitoare.

Pe când vorbea, uşa se deschise şi intră un bărbat pe care Sylveste nu-l mai văzuse până atunci, urmat de Falkender. Nou-sositul – despre care presupuse că era Delaunay – era îndesat şi cu aspect de buldog. Avea o barbă de câteva zile şi o beretă roşie pe ţeasta rasă. În jurul ochilor se vedeau cercuri roşii, iar de gât îi atârna o pereche de ochelari antipraf. Pieptul îi era traversat de un păienjeniş de centuri şi picioarele îi dispăreau în apreschiuri ocru.

— Arată-i şmecheria oaspetelui nostru, zise Sluka.

Delaunay purta într-o mână un cilindru negru, evident greu, pe care-l ţinea de un mâner gros.

— Ia-l, îl îndemnă femeia pe Sylveste.

El se conformă; era pe atât de greu, pe cât se aşteptase. Mânerul era ataşat de vârful cilindrului; sub el exista un buton verde. Sylveste aşeză cilindrul pe masă; era prea greu pentru a-l putea ţine mult timp.

— Deschide-l! rosti Sluka.

El apăsă pe buton – era lucrul evident – şi cilindrul se deschise ca o matrioşcă rusească: jumătatea superioară se ridică pe patru suporturi metalice care înconjurau un cilindru mai mic, care până atunci fusese ascuns. După

aceea cilindrul interior se despică similar, dezvăluind alt strat imbricat, şi procesul continuă până când fură înlăturate şase-şapte învelişuri.

La interior exista o coloană argintie subţire. Într-o parte a ei se afla o ferestruică, prin care se zărea o cavitate iluminată. În cavitatea aceea se găsea un ac cu gămălie mare, ca un bulb.

— Presupun că de acum ai înţeles ce este, spuse femeia.

— Pot să bănuiesc că n-a fost produs aici, zise Sylveste, şi nu ştiu ca noi să fi adus aşa ceva de pe Yellowstone. Rămâne aşadar numai minunatul nostru binefăcător Remilliod. El v-a vândut-o?

— Pe asta şi alte nouă. Au mai rămas opt acum, preciză Sluka, fiindcă pe a zecea am folosit-o împotriva Cuvierului.

— Este o armă?

— Oamenii lui Remilliod îi spuneau praf-fierbinte. Este antimaterie. Gămălia conţine doar cincizeci de miligrame de antilitiu, dar asta-i mai mult decât suficient pentru scopurile noastre.

— Nu ştiam că o asemenea armă este posibilă, rosti Sylveste. Ceva atât de mic, vreau să spun.

— E de-nţeles. Tehnologia a fost interzisă de aşa multă vreme, că aproape nimeni nu-şi mai aminteşte cum se poate construi.

— Ce putere are?

— Două kilotone. Îndeajuns ca să facă o gaură în Cuvier.

Sylveste încuviinţă din cap, absorbind implicaţiile cuvintelor. Încercă să-şi imagineze cum trebuie să fi fost pentru cei care fie că muriseră, fie că fuseseră orbiţi de gămălia utilizată de Poteca Adevărată împotriva capitalei. Diferenţa de presiune dintre interiorul domurilor şi aerul din exterior ar fi dus la vânturi feroce, care ar fi baleiat spaţiile municipale bine ordonate. Îşi închipui cum fuseseră dezrădăcinaţi şi rupţi în bucăţi arborii şi plantele din parcurile dendrologice, cum fuseseră purtate de uragan păsările şi alte animale. Cei care supravieţuiseră breşei iniţiale – nu putea estima vreun număr – ar fi fost nevoiţi să caute adăpost subteran, repede, înainte ca aerul

sufocant din exterior să-l fi înlocuit pe cel pierdut din interiorul domului. Desigur, aerul era acum mult mai aproape de a fi respirabil decât fusese cu douăzeci de ani în urmă, dar trebuia să înveţi cum să procedezi şi chiar şi aşa, nu puteai rezista mai mult de câteva minute. Majoritatea locuitorilor capitalei n-o părăsiseră niciodată. Sylveste nu le acorda şanse prea mari.

— De ce? întrebă el.

— A fost o… Sluka făcu o pauză. Aş fi vrut să spun „eroare”, dar ai fi putut susţine că în război nu există erori, ci doar evenimente fericite şi mai puţin fericite. Intenţia, cel puţin, a fost de a nu folosi gămălia. Loialiştii lui Girardieau urmau să predea oraşul, odată ce ştiau că posedăm arma. Dar n-a fost aşa. Girardieau ştiuse de existenţa gămăliilor, însă nu le spusese despre ele subordonaţilor lui. Nimeni n-ar fi crezut că o aveam.

Nu mai trebuia să spună restul; era clar ce se întâmplase. Frustraţi că arma nu le era privită cu seriozitate, briganzii o utilizaseră oricum. Capitala continua să fie totuşi locuită; Sluka sublimase asta încă de la bun început. Loialiştii lui Girardieau deţineau controlul. Şi-i închipui conducând din buncăre aflate imediat sub suprafaţă, în vreme ce furtunile de praf de deasupra se strecurau prin structurile deschise ale domurilor ruinate.

— Vezi, aşadar, urmă femeia, că nimeni n-ar trebui să ne subestimeze, cu atât mai puţin cei care îşi păstrează ataşamentul faţă de conducerea lui Girardieau.

— Şi la ce plănuieşti să le utilizezi pe celelalte?

— La infiltrare. După ce scoţi toate învelişurile, gămălia în sine este îndeajuns de mică pentru a fi implantată într-un dinte. N-ai găsi-o niciodată, decât în urma unei scanări medicale amănunţite.

— Ăsta-i planul tău? Să găseşti opt voluntari şi să le implantezi chirurgical chestiile alea? După care să-i trimiţi să se infiltreze iar în capitală? Cred că de data asta te-ar crede.

— Atât doar că nu avem nevoie nici măcar de voluntari, zise Sluka. Poate că ar fi preferabili, dar nu sunt necesari.

În ciuda oricăror precauţii, Sylveste spuse:

— Gillian, cred că mi-ai plăcut mai mult acum cincisprezece ani.

— Poţi să-l duci înapoi în celulă, se adresă femeia lui Falkender. Deocamdată m-am plictisit de el.

Sylveste îl simţi pe chirurg trăgându-l de mânecă.

— Pot să mă mai ocup de ochii lui, Gillian? Aş fi putut face mai multe, dar cu preţul unui disconfort mai mare.

— Fă ce vrei, zise Sluka, dar nu trebuie să simţi nicio obligaţie. Acum, când îl am, trebuie să mărturisesc că sunt uşor dezamăgită. Cred că şi mie îmi plăcea mai mult în trecut, înainte ca Girardieau să-l fi transformat în martir. Strânse din umeri. Este prea valoros ca să fie aruncat, dar în absenţa a ceva mai bun, s-ar putea să-l îngheţ până-i găsesc o utilitate. Asta s-ar putea să fie peste un an sau peste cinci ani. Spun doar că ar fi păcat să investeşti foarte mult timp în ceva de care ne-am putea plictisi în curând.

— Chirurgia are propria ei răsplată, spuse Falkender.

— Văd destul de bine acum, rosti Sylveste.

— Ah, nu, zise Falkender. Pot face mai multe pentru dumneata, doctore Sylveste. Foarte multe. Abia dacă am început.

Voliova era jos cu Căpitanul, când un şobolan-păzitor o informă că pietricelele îşi trimiseseră rapoartele. Ea preleva mostre recente de la periferia lui Brannigan, încurajată de succesele recente ale uneia dintre tulpinile ei de retroviruşi împotriva molimei. Virusul ei era adaptat dintr-un cibervirus militar care lovise nava şi pe care-l modificase corespunzător pentru compatibilitate la Epidemie. În mod uimitor, chiar păruse să funcţioneze – cel puţin împotriva eşantioanelor minuscule împotriva cărora îl încercase deocamdată. Era foarte iritant să fie smulsă de la aşa ceva de o chestie pe care o declanşase cu nouă luni în urmă şi de care aproape că uitase. Pentru o clipă refuză să creadă că fusese posibil să treacă aşa mult timp. Dar se simţi şi surescitată de ce putea afla.

Luă liftul în sus prin navă. Nouă luni, da! Chiar că părea

imposibil – dar aşa se întâmpla când lucrai. Şi ea ar fi trebuit să se fi aşteptat la asta. Din punct de vedere raţional, ştiuse că trecuse atâta timp… totuşi, informaţia nu izbutise să pătrundă în acea parte a minţii care recunoştea pur şi simplu lucrurile astea şi începea să le abordeze. Însă indiciile existaseră acolo permanent. Nava înainta acum cu numai un sfert din viteza luminii. După o sută de zile aveau să intre pe orbita Resurgamului şi acolo le trebuia o strategie. Acolo intervenea rolul pietricelelor.

Instantanee ale Resurgamului şi ale spaţiului din jurul planetei se asamblau pe punte, în diverse benzi EM şi de particule exotice. Era prima imagine recentă a unui inamic posibil. Voliova lăsă datele să pătrundă adânc în conştiinţa ei, pentru a le putea rechema cu uşurinţă instinctivă în timpul unei crize. Pietricelele goniseră de o parte şi de cealaltă a Resurgamului, astfel că dispunea de date atât de pe faţa întunecată, cât şi de pe cea luminată. În plus, norul de pietricele se alungise în timpul zborului, astfel că cincisprezece ore despărţeau trecerea primei şi a ultimei sale unităţi prin sistem şi întreaga suprafaţă a Resurgamului putea fi văzută atât în timpul zilei, cât şi al nopţii. Pietricelele de deasupra feţei luminate erau cu spatele la Delta Pavonis şi căutau scurgeri de neutrino de la centrale energetice de fuziune şi antimaterie de pe planetă. Cele de deasupra feţei întunecate se ocupau de amprentele termice ale centrelor populate şi ale facilităţilor orbitale. Alţi senzori adulmecau atmosfera, măsurând nivelele de oxigen, ozon şi azot, determinând măsura în care coloniştii modificaseră biomul nativ.

Întrucât coloniştii sosiseră aici de peste o jumătate de secol, era surprinzător cum reuşiseră să trăiască fără atât de multe. Pe orbită nu existau structuri mari, iar în sistemul solar nu se vedeau dovezi de zboruri spaţiale locale. Doar câţiva sateliţi de comunicaţii ocoleau planeta şi, ţinând seama de absenţa industrializării pe scară mare, era îndoielnic că puteau fi reparaţi sau înlocuiţi dacă s-ar fi defectat. Ar fi fost simplu să-i scoată din funcţiune sau să-i bruieze pe cei rămaşi, dacă asta s-ar fi potrivit planului

încă neformulat.

Coloniştii nu fuseseră totuşi complet inactivi; atmosfera vădea semne de modificări masive şi nivelul oxigenului liber era mult peste cel la care se aşteptase Voliova. Senzorii infraroşu dezvăluiau sonde geotermale, aliniate cu siguranţă în lungul zonelor de subducţie continentală. Scurgeri de neutrino din zonele polare indicau fabrici de oxigen: unităţi alimentate de fuziune, care dezintegrau moleculele de apă provenită din gheaţă pentru a extrage oxigen şi hidrogen. Oxigenul era eliberat în atmosferă – sau pompat în comunităţi acoperite de domuri –, în timp ce hidrogenul era ciclat înapoi în fuzori. Voliova identifică până la cincizeci de comunităţi, însă majoritatea erau micuţe şi niciuna nu se apropia de dimensiunile aşezării principale. Presupuse că existau şi alte avanposturi, mai mici – staţii administrate de familii şi gospodării –, însă pietricelele nu le puteau observa pe acelea.

Aşadar, ce putea ea să raporteze? Nu existau defensive orbitale, nu existau în mod aproape cert capacităţi pentru zboruri spaţiale şi majoritatea locuitorilor planetei continua să se înghesuie într-o singură comunitate. Cel puţin din punctul de vedere al punctelor tari relative, ar fi trebuit să fie floare la ureche să-i convingă pe colonişti să-l cedeze pe Sylveste.

Mai exista însă şi altceva.

Sistemul stelar Resurgam era un binar larg. Delta Pavonis era soarele dătător de viaţă, dar – aşa cum ştiuse – avea un geamăn mort. Tovarăşul întunecat era o stea neutronică, aflată la zece ore-lumină de Pavonis, suficient de departe pentru ca în jurul ambelor să poată fi posibile orbite planetare stabile. Şi într-adevăr steaua neutronică avea propria ei planetă, de a cărei existenţă ştiuse înainte să fi primit informaţii de la pietricele. În baza de date a navei i se acordase un rând de comentarii ce însoţea un şir de cifre seci. Planetele acestea erau invariabil banale din punct de vedere chimic, fără atmosfere şi inerte biologic, pustiite de vântul pe care steaua neutronică îl suflase pe când era pulsar. Nimic altceva, gândi femeia, decât bulgări

de zgură stelară şi tot atât de interesanţi.

Însă în apropierea planetei acesteia exista o sursă de neutrino. Era slabă – aproape la limita detectabilităţii –, dar în niciun caz n-o putea ignora. Voliova rumegă informaţia câteva momente, după care o regurgită sub forma unei certitudini micuţe şi neliniştitoare. Doar o maşină putea crea o asemenea amprentă.

Iar asta o îngrijora.

— Ai fost cu adevărat trează tot timpul? întrebă Khouri la scurt timp după ce se trezise, pe când o însoţea pe Voliova spre Căpitan.

— Nu literal. Până şi corpul meu are nevoie ocazional de somn. Cândva am încercat să mă lipsesc de el. Există medicaţii speciale şi implanturi pe care le poţi introduce în SRA – sistemul reticulat activator, regiunea din creier care mediază somnul –, dar tot este nevoie să purjezi toxinele de oboseală.

Voliova îi făcu cu ochiul. Era evident că subiectul implanturilor îi era la fel de plăcut ca o durere de măsele.

— S-au întâmplat multe? întrebă Khouri.

— Nimic care să te îngrijoreze pe tine, răspunse cealaltă şi trase din ţigară.

Khouri bănui că asta avea să fie tot, însă tutorele ei o privi cu o expresie nesigură şi urmă:

— Acum, dacă tot ai întrebat, da, a fost ceva. Mai precis, două lucruri, deşi nu sunt sigură ce prioritate să le acord. Primul n-ar trebui să te preocupe imediat. Cât despre al doilea…

Khouri îi cercetă chipul, căutând dovezi evidente ale celor şapte ani cu care Ultranauta îmbătrânise de la ultima lor discuţie. Nu văzu nimic, nici măcar un indiciu, ceea ce însemna că ea compensase cei şapte ani cu infuzii de medicamente antisenectute. Arăta cumva diferit, însă numai pentru că-i îngăduise părului să crească de la tunsoarea periuţă anterioară. Era tot scurt, însă volumul suplimentar ameliora liniile dure ale maxilarului şi ale pometilor. Ba chiar i se păru că Voliova arăta cu şapte ani

mai tânără, nu mai bătrână. Nu pentru prima dată, încercă să-i estimeze vârsta fiziologică reală şi eşuă jalnic.

— Ce-a fost?

— Cât ai fost în refrisomn, ai înregistrat o activitate neurală neobişnuită. N-ar fi trebuit să existe aşa ceva, însă ce am văzut nu părea normal nici pentru o persoană trează. Părea că în capul tău se desfăşura un mic război.

Elevatorul ajunse la nivelul Căpitanului.

— Interesantă analogie! rosti Khouri şi păşi pe coridorul friguros.

— Presupunând că este reală. Bineînţeles, m-am îndoit că tu ai fi fost conştientă de ceva.

— Nu-mi amintesc nimic, clătină Khouri din cap.

Voliova rămase tăcută până ajunseră la nebuloasa umană care era Căpitanul. Sclipitor şi cu aspect mucoid neplăcut, bărbatul nu mai aducea cu un om, ci mai degrabă cu un înger care se prăbuşise din cer pe o suprafaţă dură şi se turtise. Sarcofagul refrisomn vechi care-l conţinuse până recent era acum fisurat şi crăpat. Continua să funcţioneze, însă la limită, iar temperatura pe care o furniza nu mai era adecvată pentru a stopa înaintarea nemiloasă a epidemiei. Din Căpitanul Brannigan se extinseseră acum zeci de rădăcini ca nişte tentacule în navă, rădăcini cărora Voliova le ţinea evidenţa, dar pe care nu le putea opri. Desigur, le-ar fi putut reteza, însă ce efect ar fi avut acţiunea aceea asupra Căpitanului? Din câte ştia, rădăcinile puteau fi tot ce-l mai ţinea în viaţă, dacă îndrăznea să onoreze starea lui cu termenul respectiv. În cele din urmă, spuse ea, rădăcinile aveau să pătrundă în toată nava, iar atunci ar fi fost probabil lipsit de înţelepciune să faci mare deosebire între navă şi Căpitan. Bineînţeles, ar fi putut stopa extinderea dacă ar fi dorit, prin măsura simplă a ejectării în spaţiu a acestei porţiuni din navă, separând-o complet de restul, aşa cum un chirurg din vechime ar fi putut aborda o tumoare vorace. Volumul pe care-l subsumase Brannigan era încă minuscul şi cu certitudine nu i-ar fi lipsit navei. Neîndoios, transformările lui aveau să continue, dar în lipsa

materialelor de susţinere, aveau să se îndrepte incestuos spre interior, până când entropia ar fi alungat viaţa din ceea ce devenise bărbatul.

— Te-ai gândi să faci asta? întrebă Khouri.

— M-aş gândi, da, răspunse Voliova. Sper totuşi să nu se ajungă acolo. Toate mostrele pe care le-am prelevat… cred că sunt pe cale să obţin ceva. Am descoperit un contraagent, un retrovirus care pare mai puternic decât molima. Îi subminează mecanismul mai repede decât îl subminează epidemia pe el. Până acum l-am testat doar pe fragmente minuscule şi realmente nu există niciun mod prin care să pot face altceva mai bun, deoarece testarea lui pe Căpitan ar fi o chestiune medicală, iar eu nu sunt calificată pentru asta.

— Bineînţeles, aprobă Khouri iute. Dar dacă n-o să faci tu asta, înseamnă că-ţi pui toată încrederea în Sylveste, nu?

— Poate că da, totuşi aptitudinile lui nu trebuie subestimate. Sau ale lui Calvin, ar trebui să adaug.

— Şi el te va ajuta… pur şi simplu?

— Nu, însă nici prima dată n-a fost doritor să ne ajute, totuşi am găsit o cale.

— De convingere, vrei să spui?

Voliova tăcu o clipă, pentru a preleva o aşchie dintr-un tentacul ca o conductă, înainte ca aceasta să se afunde într-o masă intestinală de ţevi ale navei.

— Sylveste este un individ cu obsesii, răspunse ea. Iar oamenii de acest gen sunt mai uşor de manipulat decât şi-ar imagina ei. Sunt atât de concentraţi asupra obiectivelor pe care le au în minte, încât nu observă întotdeauna că sunt manipulaţi de voinţa altora.

— De pildă, a ta.

Ultranauta depozită mostra într-o punguţă etanşă, pentru a o analiza ulterior.

— Sajaki ţi-a spus că l-am adus la bordul *Nostalgiei* în luna cât a dispărut de pe planetă?

— Treizeci de zile în pustiu.

— O expresie idioată, scrâşni Voliova din dinţi. De ce

naiba trebuiau să-i confere aerul ăsta biblic? Ca şi cum el n-ar fi avut deja complexul lui Mesia, dacă este să mă-ntrebi pe mine. Oricum, da, atunci l-am adus la bord. Un amănunt interesant: a fost cu treizeci de ani înainte ca expediţia Resurgam să fi părăsit Yellowstone. O să-ţi spun un secret. Până n-am revenit pe Yellowstone şi te-am recrutat pe tine, n-am ştiut nimic despre existenţa expediţiei. Ne aşteptam să-l găsim pe Sylveste tot acolo.

Din propria ei experienţă cu Fazil, Khouri ştia prea bine genul de dificultate cu care se confruntase echipajul luminălucii, însă decise că ar fi fost mai plauzibil dacă simula ignoranţa.

— Neglijent din partea voastră să nu fi verificat în prealabil.

— Nici vorbă. Ba chiar am verificat, însă informaţiile cele mai bune erau deja vechi de decenii când le-am obţinut. Iar până am acţionat pe baza lor şi am plecat spre Yellowstone, erau de două ori mai vechi.

— Presupun că n-a fost un risc necântărit. Familia lui fusese mereu asociată cu Yellowstone, aşa că v-aţi fi aşteptat să-l găsiţi tot acolo pe tânărul bogat şi răsfăţat.

— Însă ne-am înşelat. Interesant este că ne-am fi putut scuti de tot deranjul acela. Este posibil ca Sylveste să fi avut în minte expediţia Resurgam când l-am adus la bord. Dacă am fi ascultat cu atenţie, ne-am fi putut duce direct acolo.

Pe când traversau suita complicată de elevatoare şi tuneluri de acces care ducea de la coridorul Căpitanului la luminiş, Voliova vorbi sub pragul audibilului în brăţara pe care n-o scotea niciodată de la mână. Khouri ştia că discuta cu una dintre numeroasele personalităţi artificiale ale navei, dar Ultranauta nu oferi niciun indiciu despre ce era vorba.

Lumina verzuie a poieniţei era un ospăţ pentru simţuri după frigul continuu şi obscuritatea de pe coridorului Căpitanului. Aerul era cald şi înmiresmat, iar păsările multicolore care stăpâneau spaţiile aeriene ale incintei

erau aproape prea ţipătoare pentru ochii lui Khouri adaptaţi la întuneric. Pentru o clipă, fu aproape prea copleşită ca să observe că ea şi Voliova nu erau singure. Abia după câteva clipe le zări şi pe celelalte trei persoane care stăteau în jurul unui ciot de lemn, îngenuncheate în iarba umedă de rouă. Sajaki era una dintre ele, deşi purta părul într-un stil diferit de cele pe care le văzuse până atunci: craniul îi era complet ras, cu excepţia unei codiţe în creştet. A doua persoană pe care o recunoscu era Voliova însăşi – cu părul periuţă acum, accentuându-i forma ascuţită a craniului şi făcând-o să pară mai vârstnică decât versiunea Ultranautei care stătea lângă Khouri. A treia persoană era Sylveste.

— Să mergem lângă ei? rosti Voliova şi porni pe scara şubredă care cobora spre pajişte.

Khouri o urmă.

— Asta datează din... Făcu o pauză şi-şi reaminti data când Sylveste dispăruse din Oraşul Abisului. În jurul anului 2460, aşa-i?

— Exact! Voliova se întoarse şi o fixă cu o uşoară uimire. Eşti cumva expertă în viaţa şi opera lui Sylveste? Nu contează! Ideea este că am înregistrat întreaga lui vizită şi ştiam că a existat o remarcă anume făcută de el, care... în sfârşit, în lumina a ceea ce ştim acum, mi se pare interesantă.

— Bizar.

Khouri tresări, fiindcă nu ea vorbise, iar glasul păruse să se audă de undeva din spate. Abia atunci o remarcă pe Mademoiselle, care rămăsese mai sus pe scară.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama c-o să-ţi arăţi faţa, rosti Khouri, nesinchisindu-se nici măcar să mai subvocalizeze, deoarece ciripitul permanent al păsărilor îi acoperea vorbele Voliovei, care o luase înainte. Apari mereu pe nedorite.

— Cel puţin ştii că mai exist, zise Mademoiselle. Dacă n-aş fi apărut, ai fi avut motive serioase de îngrijorare. Ar fi însemnat că Hoţul-Soarelui mi-a învins contramăsurile. Pasul următor ar fi fost sănătatea ta mintală şi detest să

speculez ce ar fi însemnat asta pentru angajarea ta din punctul de vedere al Voliovei.

— Taci şi lasă-mă să mă concentrez asupra lui Sylveste.

— Te rog, încuviinţă Mademoiselle scurt fără să se clintească din locul ei de pe scară.

Khouri se opri alături de Ultranaută lângă cei trei.

— Bineînţeles, rosti Voliova cea din picioare, aş fi putut reproduce conversaţia asta în orice loc din navă. Ea s-a petrecut însă aici, aşa că am ales s-o rederulez tot aici.

Băgă mâna în buzunarul jachetei şi scoase o pereche de ochelari fumurii pe care-i puse la ochi. Khouri înţelese: Voliova nu avea implanturi şi putea urmări derularea scenei numai cu ajutorul proiecţiei direct pe retină. Până nu-şi punea ochelarii, nici nu vedea personajele din luminiş.

— Înţelegi aşadar, vorbea Sajaki, că este în interesul tău să faci ceea ce dorim. În trecut te-ai folosit de elemente Ultranaute – de pildă, în călătoria ta la Linţoliul lui Lascaille – şi este foarte probabil că vei dori s-o faci şi în viitor.

Sylveste îşi lăsă coatele pe ciotul de copac. Khouri îl studie pe bărbat. Până atunci văzuse o mulţime de reproduceri în mărime naturală ale lui, totuşi imaginea aceasta părea mai reală decât toate. Bănuia că asta se datora faptului că Sylveste dialoga cu doi oameni pe care ea îi cunoştea, nu cu personaje anonime din istoria Yellowstone-ului. Aşa ceva constituia o deosebire importantă. Era arătos, ba chiar neverosimil de chipeş, după părerea ei, totuşi se îndoia că imaginea fusese îmbunătăţită cosmetic. Părul lung îi atârna încâlcit de ambele părţi ale frunţii înalte; ochii îi erau verzi, pătrunzători. Chiar dacă ar fi fost nevoită să-l privească în ochi înainte de a-l ucide – iar specificaţiile lui Mademoiselle cu privire la asasinat ar fi putut prevedea şi asta –, ar fi meritat să vadă ochii aceia în realitate.

— Sună teribil de mult a şantaj, spuse Sylveste cu glas mai profund decât al celorlalţi. Vorbeşti ca şi cum voi, Ultranauţii, aţi avea cu mine un fel de acord ferm. Poate că

asta îi păcăleşte pe unii, Sajaki, dar mă tem că eu nu fac parte dintre ei.

— Atunci s-ar putea să ai parte de o surpriză data viitoare când vei încerca să recurgi la ajutorul Ultranauţilor, replică Sajaki jucându-se cu o aşchie de lemn. Haide să fim foarte clari în privinţa asta. Dacă ne refuzi – pe lângă alte neplăceri pe care le-ai putea abate asupra ta –, te-ai asigura că nu vei mai părăsi niciodată planeta natală.

— Mă îndoiesc că ar fi un mare dezavantaj pentru mine.

Voliova – versiunea aşezată – clătină din cap.

— Nu-i ceea ce ne spun informatorii noştri. Doctor Sylveste, se zvoneşte că încerci să găseşti finanţare pentru o expediţie spre sistemul Delta Pavonis.

— Resurgam? pufni Sylveste. Nu cred. Acolo nu există nimic.

Adevărata Voliova, cea care stătea în picioare, rosti:

— Minte în mod clar. Acum este evident, deşi la momentul respectiv am presupus pur şi simplu că zvonul pe care-l auzisem era fals.

Sajaki îi răspunsese lui Sylveste şi acum Sylveste vorbea din nou, pe un ton de apărare.

— Uitaţi care-i treaba, nu-mi pasă ce zvonuri aţi auzit – ar fi mai bine să le ignoraţi. Nu există nici cel mai mic motiv ca să merg acolo. Dacă nu mă credeţi, verificaţi înregistrările din arhive.

— Aici e partea ciudată, spuse Voliova cea din picioare. Am făcut exact asta şi el avea perfectă dreptate. Pe baza datelor cunoscute atunci, nu exista absolut niciun motiv pentru a te gândi la o expediţie spre Resurgam.

— Dar tocmai ai spus că el a minţit…

— Aşa a făcut – e limpede când privesc retrospectiv. Clătină din cap. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar de fapt este foarte straniu, ba chiar paradoxal. La treizeci de ani după discuţia asta, expediţia a plecat spre Resurgam, ceea ce înseamnă că zvonul a fost totuşi corect. Arătă cu bărbia spre Sylveste, care era adâncit în discuţia animată cu imaginea ei aşezată. Însă pe atunci nimeni nu ştia

despre amarantini! Atunci de unde naiba i-a venit ideea să meargă pe Resurgam?

— Trebuie să fi ştiut că va găsi ceva acolo.

— De acord, dar de unde a provenit informaţia aceea? Înainte de expediţia lui, s-au întreprins cercetări automate ale sistemului, dar niciuna foarte amănunţită. Şi din câte ştiu, niciuna dintre ele n-a scanat suprafeţele planetare îndeajuns de aproape pentru a găsi dovezi că pe Resurgam existase cândva viaţă inteligentă. Totuşi, Sylveste ştia asta.

— Ceea ce este ilogic.

— Ştiu, încuviinţă Voliova. Crede-mă, ştiu.

Păşi aproape de geamăna ei aşezată lângă ciot şi se aplecă atât de mult spre imaginea lui Sylveste, încât Khouri zări reflecţia ochilor lui verzi fermi în faţetele fumurii ale ochelarilor Ultranautei.

— Ce ai ştiut tu? întrebă Voliova. Şi, de fapt, de unde ai ştiut?

— N-o să-ţi spună, comentă Khouri.

— Poate că nu acum, spuse Voliova. După aceea surâse. Dar nu peste mult timp, aici va sta cel autentic. Şi atunci s-ar putea să căpătăm unele răspunsuri.

În timp ce vorbea, brăţara ei începu să piuie sonor. Sunetul era nefamiliar, dar transmitea evident alarmă. Fără niciun preambul, lumina zilei artificiale deveni sângerie şi porni să pulseze în ritmul piuiturilor.

— Ce-i asta? întrebă Khouri.

— O urgenţă, zise Voliova şi-şi ridică brăţara spre ochi.

Îşi smulse ochelarii cu proiecţie retinală şi studie display-ul micuţ inserat în brăţară. Şi acesta pulsa roşu, perfect sincronizat cu cerul şi piuiturile. Khouri zărea un text care se derula pe display, dar nu îndeajuns de clar pentru a-l citi.

— Ce fel de urgenţă? murmură ea, nedorind să distragă atenţia celeilalte.

Deşi nu le observase plecarea, cele trei imagini din poieniţă dispăruseră silenţios în porţiunea de memorie a navei care le readusese la viaţă.

Voliova ridică ochii de la brăţară; chipul îi era palid.

— Una dintre armele-cache.
— Ce-i cu ea?
— Se autoarmează.

11

În drum spre Pavonis, 2565

Alergau pe un coridor curb, care ducea din luminiş spre cel mai apropiat puţ radial de elevator.

— Ce vrei să spui? strigă Khouri, străduindu-se să audă răspunsul peste sirena alarmei. Ce vrei să spui că se autoarmează?

Voliova nu-şi irosi răsuflarea pentru a-i răspunde, până nu ajunseră la cabina elevatorului care le aştepta şi-i comandă să le ducă direct la cel mai apropiat puţ spinal, ignorând toate limitările uzuale de acceleraţie. Când cabina începu să se mişte, ea şi Khouri fură proiectate înapoi în peretele de sticlă şi şocul aproape că le goli complet plămânii. Luminile interioare ale cabinei pulsau roşu. Voliova îşi simţi inima începând să pulseze la unison. Cumva reuşi totuşi să vorbească.

— Exact ce am spus. Există sisteme care monitorizează armele-cache, iar unul dintre ele tocmai a detectat un vârf energetic în arma de care răspunde.

Voliova nu preciză că motivul pentru care instalase monitorii aceia fusese arma care-i păruse că se mişcase. Din momentul acela ea se agăţase de speranţa că-şi imaginase mişcarea respectivă – o halucinaţie determinată de singurătatea veghii ei dar acum ştia că nu fusese aşa.

— Cum se poate autoarma?

Întrebarea era perfect rezonabilă. Era una la care Voliova nu mai avea în mod clar răspunsuri facile.

— Sper doar ca eroarea să fie în sistemele de monitorizare, spuse Ultranauta doar ca să spună ceva. Nu arma însăşi.

— Şi de ce s-ar autoarma?

— Nu ştiu! N-ai observat că nu privesc tocmai calmă situaţia?

Liftul axial deceleră brusc şi trecu în puţul spinal printr-o serie de zguduituri ameţitoare. Picară apoi atât de rapid,

încât greutatea aparentă se micşoră până aproape de zero.

— Unde mergem?

— La cache, bineînţeles. Voliova o fulgeră din ochi pe recrută. Khouri, zise ea, nu ştiu ce se-ntâmplă, dar indiferent despre ce ar fi vorba, vreau confirmare vizuală. Vreau să văd cu ochii mei ce fac blestemăţiile alea.

— Se autoarmează… ce altceva ar putea face?

— Nu ştiu, zise Voliova cu tot calmul de care era capabilă. Am încercat toate protocoalele de dezactivare şi n-a funcţionat niciunul. Nu-i tocmai o situaţie pe care s-o fi anticipat.

— Dar chiar crezi că se poate desfăşura? Că poate găsi realmente o ţintă şi să tragă asupra ei?

Voliova îşi privi brăţara. Poate că citirile o luaseră razna; poate că într-adevăr în sistemele de pază apăruse o eroare. Spera ca acesta să fie cazul, întrucât veştile pe care i le dădea brăţara acum erau foarte proaste.

Arma-cache se mişca.

Falkender îşi respectă promisiunile: operaţiile pe care le efectua asupra ochilor lui Sylveste erau rareori plăcute şi frecvent dureroase, cu incursiuni ocazionale în agonie absolută. De câteva zile chirurgul îşi explora limitele abilităţilor, făgăduind să restabilească funcţii omeneşti de bază, ca perceperea culorilor şi capacitatea de percepere a profunzimii şi a mişcărilor line, dar fără să-l convingă pe Sylveste că deţinea mijloacele sau cunoştinţele necesare. Sylveste îi spusese lui Falkender că ochii nu-i fuseseră niciodată perfecţi; instrumentele lui Calvin fuseseră prea limitate pentru aşa ceva. Dar până şi vederea aproximativă pe care i-o asigurase Calvin ar fi fost preferabilă parodiei insipid colorate şi cu mişcări sacadate a lumii prin care se deplasa acum. Nu pentru prima dată,. Sylveste se trezi îndoindu-se că disconfortul reparaţiilor avea să fie justificat de rezultate.

— Cred că ar trebui să renunţi, zise el.

— Eu am făcut-o bine pe Sluka, replică Falkender, un laminat în culori spălăcite a aperturilor plate, de formă

umană, care dansau în câmpul vizual al lui Sylveste. Dumneata nu reprezinţi o provocare mai mare.

— Şi ce aş câştiga dacă mi-ai restabili vederea? Tot nu-mi pot vedea soţia, pentru că Sluka nu ne va lăsa împreună. Iar peretele unei celule rămâne peretele unei celule, indiferent cât de clar l-ai vedea. Se opri când valuri de durere îi săgetară tâmplele. De fapt, nu sunt sigur dacă nu-i mai bine să fiu orb. Cel puţin aşa realitatea nu-ţi asediază nervul optic de fiecare dată când deschizi ochii.

— Dumneata nu ai ochi, doctore Sylveste. Falkender răsuci ceva, trimiţându-i rozete trandafirii de durere în craniu. Aşa că, te rog, nu te mai autocompătimi; este înjositor. În plus, este posibil să nu mai fii nevoit să te uiţi foarte mult timp la pereţii ăştia.

— Ce vrei să spui? tresări Sylveste.

— Dacă ceea ce am auzit este măcar pe jumătate adevărat, în curând lucrurile se pot pune în mişcare.

— Foarte clar, într-adevăr.

— Am auzit că în curând s-ar putea ca noi să avem vizitatori, spuse Falkender punctându-şi cuvintele cu alt junghi de durere.

— Termină cu misterul ăsta! Când spui „noi”, la ce facţiune te referi? Şi la ce fel de vizitatori?

— N-am auzit decât zvonuri. Sunt convins că Sluka îţi va spune totul la momentul potrivit.

— Nu te baza pe asta, pufni Sylveste care nu-şi mai făcea nicio iluzie despre utilitatea sa din punctul de vedere al femeii.

De când sosise în Mantell, ajunsese la concluzia clară că Sluka îl păstra numai pentru că-i oferea un fel de divertisment trecător; el reprezenta o lighioană fabuloasă care fusese capturată, cu utilitate îndoielnică, dar de incontestabilă noutate. Nu era deloc clar dacă femeia avea să i se destăinuie vreodată în privinţa unor subiecte cu adevărat serioase – şi chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi existat doar două motive: fie că dorea altceva decât un perete cu care să vorbească, fie că născocise o modalitate nouă de a-l tortura verbal. Nu numai o dată se referise la îngheţarea

lui, până se va gândi la un mod în care să-l folosească.

— Am avut dreptate să te iau prizonier, îi spunea. Şi nu zic că n-ai avea utilitatea ta, ci doar că nu-mi este imediat evidentă. În acelaşi timp, nu văd de ce aş îngădui altcuiva să te exploateze.

Din punctul acela de vedere, cum Sylveste înţelesese în scurt timp, pentru Sluka conta prea puţin dacă îl ţinea sau nu în viaţă. Dacă ar fi fost viu, i-ar fi oferit unele momente de amuzament şi exista mereu posibilitatea de a-i putea deveni mai folositor pe viitor, odată cu schimbarea balanţei de puteri a coloniei. În acelaşi timp însă n-ar fi deranjat-o în vreun chip dacă l-ar fi omorât acum. Cel puţin aşa n-ar fi devenit niciodată un pericol; nu s-ar fi putut niciodată întoarce împotriva ei.

În cele din urmă, agoniile administrate cu blândeţe luară sfârşit şi Sylveste lunecă în lumină mai calmă şi culori aproape plauzibile. Îşi ridică propria mână înaintea ochilor şi o răsuci lent, absorbindu-i materialitatea. În pielea lui erau săpate făgaşe şi linii pe care aproape că le uitase, totuşi nu putuseră trece mai mult de zeci de zile – câteva săptămâni – de când fusese orbit în sistemul de tuneluri amarantin.

— Eşti ca şi nou, rosti Falkender punându-şi instrumentele înapoi în autoclava lor din lemn.

Mănuşa ciudată, cu cili, ieşi ultima; când Falkender o scoase de pe degetele lui feminine, ea se zbătu şi se convulsionă ca o meduză eşuată pe plajă.

— Lumină aici! comandă Voliova în brăţară când elevatorul intră în sala-cache.

Greutatea le apăsă brusc, când cabina încetini şi se opri. Fură nevoite să mijească imediat ochii, fiindcă luminile sălii ardeau orbitor, strălucind pe formele enorme ale armelor.

— Unde-i? întrebă Khouri.

— Aşteaptă, spuse Voliova. Trebuie să mă orientez.

— Nu văd nicio mişcare.

— Nici eu… deocamdată.

Voliova se lipise de peretele din sticlă al elevatorului, străduindu-se să privească după arma cea mai mare. Înjură în barbă şi ceru elevatorului să mai coboare douăzeci-treizeci de metri, apoi găsi comanda care oprea lumina pulsatorie roşie şi sirena interioară.

— Uite! spuse Khouri în calmul relativ care urmă. Nu se mişcă ceva acolo?

— Unde?

Ea arătă în jos, aproape pe verticală. Voliova miji ochii, apoi vorbi iarăşi în brăţară:

— Lumini auxiliare – cvadrantul cinci, cache. I se adresă după aceea lui Khouri: Ia să vedem, ce are de gând *svinoi!*

— N-ai vorbit realmente serios, nu-i aşa?

— Despre ce?

— Despre posibilitatea unei erori în sistemele de monitorizare.

— Nu tocmai, răspunse Voliova, mijind ochii şi mai mult când luminile auxiliare se aprinseră, focalizate asupra unei porţiuni din sală, aflată mult sub tălpile lor. Se numeşte optimism… dar am început să-l pierd rapid.

Arma, spuse Ultranauta, era una dintre distrugătoarele planetare. Nu era tocmai sigură cum funcţiona; ştia chiar şi mai puţin ce era în stare să facă. Avea totuşi unele bănuieli. O testase cu ani în urmă, la nivelul minim al setărilor distructive, împotriva unui satelit natural mic. Extrapolând – şi era foarte pricepută la extrapolări –, arma n-ar fi avut nicio problemă în a face bucăţi o planetă, chiar de la sute de UA depărtare. În interiorul ei existau lucruri ce aveau amprentele gravitaţionale de găuri negre cuantice, dar care, în mod bizar, refuzau să dispară. Cumva, arma crease un soliton – o undă staţionară – în structura geodezică a continuumului spaţio-temporal.

Iar acum arma înviase, fără intervenţia ei. Luneca prin sală, deplasându-se pe reţeaua de şine care avea s-o aducă finalmente în spaţiul cosmic. Parcă ar fi privit un zgârie-nori târându-se printr-un oraş.

— Putem face ceva?

— Sunt deschisă la sugestii. La ce te-ai gândit?

— În primul rând, ar trebui să ştii că n-am prea avut timp să mă gândesc…

— Spune odată, Khouri!

— Am putea încerca s-o blocăm. Fruntea lui Khouri era încruntată, ca şi cum, pe lângă problema asta imediată, se lupta cu o migrenă neaşteptată. Ai navete aici, nu?

— Da, dar…

— Atunci foloseşte una ca să blochezi ieşirea. Sau este prea rudimentar pentru tine?

— În clipa de faţă cuvântul „rudimentar” nu face parte din vocabularul meu.

Voliova îşi cercetă brăţara. Arma continua să se deplaseze pe peretele sălii, semănând perfect cu un melc blindat care se întorcea pe propria-i urmă slinoasă. În extremitatea sălii se deschidea o apertură vastă; şinele treceau prin ea spre sala întunecată de sub cea în care se aflau ele acum. Arma ajunsese aproape la nivelul aperturii.

— Pot să acţionez o navetă… dar va dura prea mult s-o scot din navă. Nu cred c-am ajunge acolo la timp.

— Fă-o! rosti Khouri apăsat şi toţi muşchii feţei ei zbierau de încordare. Mai freac-o mult timp şi n-o să mai avem nici opţiunea asta!

Voliova încuviinţă din cap, privind-o bănuitor pe recrută. Ce ştia Khouri despre astea? Părea mai puţin uluită decât Ultranauta, deşi în acelaşi timp mult mai agitată decât s-ar fi aşteptat ea. Avea totuşi dreptate: ideea cu naveta merita încercată, chiar dacă era improbabil să reuşească.

— Avem nevoie de altceva, rosti ea apelând subpersonalitatea de comandă a navetei.

Arma trecuse pe jumătate prin iris şi luneca în a doua sală.

— Altceva?

— Pentru cazul în care asta nu merge. Problema este în turelă, Khouri, şi poate că acolo ar trebui s-o atacăm.

Khouri păli.

— Cum?

— Vreau să treci în scaun.

În timp ce picau spre turelă, accelerând atât de tare, încât podeaua se inversă şi deveni tavan – iar Khouri avu impresia că ceva similar se întâmplase cu stomacul ei –, Voliova şoptea instrucţiuni agitate, întretăiate, în brăţară. Avu nevoie de câteva secunde îngrozitor de lungi ca să acceseze subpersonalitatea cuvenită şi de alte câteva secunde pentru a trece de măsurile de securitate ce împiedicau comanda neautorizată a navetelor. Alte secunde pentru activarea motoarelor unei navete şi altele, interminabile, ca vehiculul să se decupleze din restricţiile punţii şi să iasă din doc, dincolo de carcasă, mişcându-se – spuse Voliova – de parcă ar fi fost pe jumătate adormit. Luminăluca era încă în faza de accelerare, aşa că manevra era de două ori mai dificilă.

— Pe mine mă îngrijorează, rosti Khouri, ce intenţionează arma să facă după ce iese. Ce există în bătaia ei?

— Resurgam, presupun. Voliova ridică ochii de la brăţară. Dar poate că acum n-o să mai aibă ocazia.

Mademoiselle alese momentul acela pentru a se materializa, izbutind cumva să se instaleze în elevator fără să atingă volumul ocupat deja de Khouri şi de triumviră.

— Se înşală, rosti ea. Manevra asta nu va merge. Eu controlez mai mult decât arma-cache.

— Acum o recunoşti, da?

— De ce aş nega? Mademoiselle surâse mândră. Ţii minte că mi-am descărcat un avatar în turelă? Ei bine, el controlează acum cache-ul. Nimic din ce aş putea face n-ar avea niciun efect asupra acţiunilor lui. Este complet în afara influenţei mele, tot aşa cum eu sunt în afara influenţei originalului meu de pe Yellowstone.

Elevatorul încetinea acum şi Voliova era absorbită de afişajele minuscule şi complexe ce i se configurau pe brăţară. O holoschemă prezenta naveta care se deplasa pe carcasa luminălucii: o remora micuţă, înaintând pe lângă flancul neted al unui rechin leneş.

— Însă tu i-ai dat ordine, zise Khouri. Tu ştii ce naiba vrea să facă, nu?

— Ah, ordinele au fost foarte simple. Dacă prin controlul turelei va dispune de orice sisteme care ar putea grăbi încheierea misiunii, avatarul trebuie să efectueze aranjamentele necesare pentru a atinge ţelul respectiv.

Khouri clătină din cap a neîncredere îngrozită.

— Crezusem că vrei ca eu să-l ucid pe Sylveste.

— Arma poate acum să obţină acelaşi rezultat mai devreme decât anticipasem.

— Nu! spuse Khouri după ce remarca lui Mademoiselle avusese timp să-i pătrundă în minte. N-ai putea distruge o planetă doar ca să ucizi un singur om.

— Ne-am descoperit brusc conştiinţa? Mademoiselle clătină din cap şi ţuguie buzele. N-ai dovedit niciun fel de remuşcări faţă de soarta lui Sylveste. De ce te-ar tulbura atât de mult moartea altora? Sau este pur şi simplu o chestiune de mărime a scării de acţiune?

— Este… Khouri şovăi, ştiind că ce urma să spună nu avea s-o afecteze pe Mademoiselle. Inuman! Deşi nu m-aştept să-nţelegi noţiunea asta.

Elevatorul se opri şi uşa se deschise, dezvăluind calea de acces pe jumătate inundată care ducea la turelă. Khouri avu nevoie de câteva secunde pentru a se orienta. Din clipa începerii coborârii, suferea de o nevralgie de neînchipuit. Acum părea să se mai fi diminuat, însă nu dorea să-i examineze cauzele.

— Repede, spuse Voliova ieşind din cabină.

— Ceea ce nu înţelegi tu, zise Mademoiselle, este motivul pentru care aş fi de acord să recurg la distrugerea unei colonii întregi doar pentru a mă asigura de moartea unui singur om.

Khouri o urmă pe Voliova şi cizmele îi dispărură până la genunchi în inundaţie.

— Bineînţeles că nu-nţeleg şi aş încerca să te opresc, chiar dacă aş înţelege.

— Nu cred că ai face-o, dacă ai cunoaşte faptele. Ba dimpotrivă, m-ai îndemna să acţionez mai repede.

— Atunci e vina ta, că nu mi-ai spus.

Înaintară prin ecluze din pereţi de etanşare şi şobolani-

păzitori morţi se legănară pe apă când nivelele se egalizară, desprinşi din ungherele unde se ghemuiseră ca să moară.

— Unde-i naveta? strigă Khouri.

— A blocat uşa de ieşire în spaţiu. Voliova se întoarse şi o privi în ochi. Iar arma încă n-a ieşit.

— Asta-nseamnă c-am câştigat?

— Înseamnă doar că deocamdată n-am pierdut. Vreau totuşi să mă sui în turelă.

Mademoiselle dispăruse acum, însă glasul ei acorporal dăinui, lipsit în mod greşit de ecouri în coridorul strâmt.

— Nu vă va ajuta cu nimic. În turelă nu există niciun sistem la care să nu pot folosi comenzi prioritare, aşa că prezenţa ta va fi inutilă.

— Atunci de ce-ncerci atât de evident să mă convingi să nu merg acolo?

Mademoiselle nu răspunse.

După alţi doi pereţi de etanşare, ajunseră în punctul de acces prin plafon spre sală. Deja alergau şi fură necesare câteva momente pentru ca apa să se oprească din a se ridica şi a coborî pe pereţii înclinaţi ai coridorului. Când o făcu, Voliova se încruntă.

— Se-ntâmplă ceva, spuse ea.

— Ce?

— N-auzi? Un zgomot! înclină capul spre umăr. Pare să provină chiar din turelă.

Acum Khouri auzea şi ea zgomotul. Era un sunet mecanic, ascuţit, precum cel produs de o maşinărie industrială străveche care se defectase.

— Ce este?

— Nu ştiu. Voliova făcu o pauză scurtă. Cel puţin, sper că nu ştiu. Haide să intrăm.

Se ridică şi trase de uşa de acces de deasupra capetelor, smucind-o, şi un şuvoi de şlam de navă se desprinse din etanşări şi le curse pe umeri. Scara de metal aliat se deplie şi zgomotul industrial se intensifică. Provenea în mod clar din turelă. Puternicele ei lumini interioare erau aprinse, dar intensitatea lor varia, ca şi cum ceva s-ar fi deplasat pe

sub ele şi ar fi întrerupt razele. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, se mişca repede.

— Ilia, zise Khouri, nu-s sigură că-mi place asta.

— Suntem două atunci…

Brăţara lui Voliova piui. Ultranauta se aplecă s-o examineze şi în clipa aceea o vibraţie uriaşă străbătu întreaga structură a navei. Ambele femei căzură în apă, izbindu-se de pereţii lunecoşi ai coridorului. Khouri se străduia să se ridice, când un minitsunami de şlam vâscos o răsturnă. Se lovi de punte şi înghiţi o gură serioasă din mizeria aceea, lucrul cel mai apropiat de rahat pe care-l mâncase din zilele armatei. Voliova o prinse de coate şi o ridică în picioare. Khouri icni şi scuipă şlamul, dar gustul scârbos îi rămase în gură.

Brăţara Voliovei părea revenită la modul urlet.

— Ce naiba…?

— Naveta, răspunse Ultranauta. Tocmai am pierdut-o.

— Poftim?

— Vreau să zic c-a fost făcută bucăţi. Voliova tuşi. Faţa îi era udă; probabil că şi ea înghiţise o porţie zdravănă de şlam. Din câte îmi dau seama, arma-cache nici măcar n-a trebuit s-o împingă pentru a-şi croi drum afară. De asta s-au ocupat arme secundare, care au tras în navetă.

Deasupra lor turela continua să scoată zgomote înfricoşătoare.

— Vrei să intru acolo, aşa-i?

Voliova aprobă din cap.

— În clipa de faţă, singura opţiune care ne-a mai rămas este s-ajungi în scaun. Nu-ţi face însă griji, sunt imediat în urma ta.

— Ce să zic! pufni pe neaşteptate Mademoiselle. E gata să te pună pe tine să faci ceea ce ea n-a avut curaj.

— Sau implanturile, rosti Khouri cu glas tare.

— Poftim? făcu Voliova.

— Nimic. Khouri puse un picior pe treapta cea mai de jos a scării. I-am spus unei prietene vechi să se ducă-n mă-sa.

Talpa îi lunecă pe treapta plină de şlam. La a doua

încercare izbuti să găsească o priză şi puse celălalt picior pe aceeaşi treaptă. Capul îi ieşi în micul tunel de acces care făcea legătura cu turela, aflată la nici doi metri mai sus.

— N-o să poţi intra, o anunţă Mademoiselle. Eu controlez scaunul. Imediat ce scoţi capul în incintă, l-ai pierdut.

— În cazul ăsta, mi-ar plăcea să-ţi văd expresia.

— Khouri, tu chiar n-ai înţeles nimic? Pierderea capului tău n-ar fi decât o neplăcere minoră.

Ajunsese acum imediat sub intrarea în turelă şi putea să vadă scaunul cu suspensii giroscopice, care se deplasa în arcuri şfichiuitoare prin interior. Nu fusese conceput pentru asemenea mişcări şi Khouri simţi izul de ozon al sistemelor energetice supraîncălzite.

— Voliova! răcni ea pentru a acoperi zgomotul din turelă. Tu ai construit drăcia asta. Nu poţi opri alimentarea scaunului de jos?

— Să opresc alimentarea scaunului? Ba da, însă la ce ne-ar ajuta? Tu trebuie să te conectezi la turelă.

— Nu definitiv, ci doar atât cât să opreşti blestemăţia să se mai mişte.

Urmă o pauză scurtă, timp în care Khouri şi-o imagină pe Ultranaută încercând să-şi amintească scheme vechi de cablare. Femeia construise ea însăşi turela, dar poate cu multe decenii de timp subiectiv în urmă şi probabil că de atunci nu fusese nevoie de modernizarea unui sistem atât de banal ca principala legătură de alimentare.

— Da, zise ea în cele din urmă, aici este o linie principală de alimentare – cred c-o pot reteza…

Dispăru apoi iute din vedere. Părea simplu: să reteze alimentarea cu energie. Poate că, gândi Khouri, trebuia să aducă un instrument tăietor specializat din altă parte, dar n-ar mai fi dispus de timpul necesar. Nu, Voliova avea ceva asupra ei – laserul mic pe care-l utiliza pentru a preleva eşantioane din căpitanul Brannigan. Îl purta mereu cu ea. Trecură secunde de agonie şi Khouri se gândi la arma-cache, care înainta încetişor prin carcasă, ieşind în spaţiul

cosmic. De acum avea să ochească ţinta – Resurgam –, după care va activa sistemele energetice înainte de descătuşarea unei pulsaţii de moarte gravitaţională.

Zgomotul de deasupra încetă.

Totul era tăcut şi lumina strălucea fără întreruperi. Scaunul stătea nemişcat pe mecanismele giroscopice, un tron întemniţat într-o cuşcă elegant curbată.

— Khouri, strigă Voliova, există o sursă energetică secundară! Turela se poate conecta la ea, dacă simte o reducere a alimentării principale. Asta-nseamnă că nu dispui de foarte mult timp ca s-ajungi la scaun…

Khouri ţâşni în turelă, împingându-şi greutatea corpului prin deschiderea din podea. Articulaţiile subţiri din aliaje păreau acum mai tăioase decât înainte. Se mişcă iute, strecurându-se printre cablurile de alimentare, ţopăind peste sau pe sub suspensiile giroscopice. Scaunul continua să fie nemişcat, dar cu cât se apropia, cu atât mai puţin spaţiu ar fi avut, dacă şi-ar fi reînceput mişcările. Dacă s-ar fi întâmplat acum, gândi ea, atunci pereţii ar fi fost rapid redecoraţi în roşu lipicios, care s-ar fi coagulat.

Apoi ajunse în scaun. Îşi închise centura de siguranţă şi, în clipa imediat următoare, scaunul ţiui şi ţâşni spre înainte. Articulaţiile se roteau în jurul ei, smucind-o înainte şi înapoi, în sus, în jos şi în lateral, până îşi pierdu orice simţ al orientării. Acceleraţiile erau violente şi Khouri avea impresia că ochii îi ieşeau din orbite la fiecare viraj în ac de păr, totuşi nu păreau la fel de letale ca mai devreme.

„Vrea să mă oprească”, gândi ea, „dar nu să mă ucidă… deocamdată.”

— Nu-ncerca să te conectezi, rosti Mademoiselle.

— Pentru că s-ar putea să-ţi dau peste cap planul?

— Câtuşi de puţin. Pot să-ţi reamintesc de Hoţul-Soarelui? El aşteaptă acolo.

Scaunul continua să se cabreze, însă nu atât de violent încât să împiedice gândirea conştientă.

— Poate că nici nu există, subvocaliză Khouri. Poate că l-ai inventat tu, ca să ai mai multă influenţă asupra mea.

— Dă-i drumul, atunci!

Khouri comandă căştii să-i coboare peste cap, astfel că nu mai văzu mişcarea rotitoare a incintei. Puse palma pe interfaţa de control. Ar fi fost suficientă o apăsare uşoară pentru a iniţia legătura şi a închide circuitul, ceea ce ar fi făcut ca psihicul să-i fie absorbit în abstracţia de date militare cunoscută ca „spaţiul-turelă”.

— N-o poţi face, aşa-i? Pentru că mă crezi. Odată ce ai iniţiat conexiunea aceea, nu mai există cale de-ntoarcere.

Ea spori apăsarea şi simţi cedarea uşoară, când circuitul ameninţă să se închidă. Iar apoi, fie prin intermediul unei zvâcniri neuromusculare inconştiente, fie pentru că o parte a ei ştia că trebuia s-o facă, închise conexiunea. Mediul turelei se deplie în jurul ei, aşa cum se întâmplase în o mie de simulări tactice. Primele sosiră datele spaţiale: imaginea propriului ei corp devenit nebuloasă, înlocuită de luminălucă şi de mediul imediat înconjurător, apoi o serie de suprapuneri ierarhice care comunicau situaţia tactică/strategică, actualizându-se constant, autoverificându-şi propriile ipoteze, rulând frenetic simulări extrapolate din timp real.

Khouri asimilă.

Arma-cache îşi menţinea poziţia, la câteva sute de metri de carcasa navei. Vârful ei ca o furcă era îndreptat în direcţia zborului, direct spre Resurgam – compensând, femeia ştia – minusculele efecte relativiste de abatere a luminii cauzate de viteza lor moderată. În apropierea trapei prin care ieşise arma, naveta lăsase o pată neagră pe blindajul carcasei. Acolo existau puncte de avarie şi Khouri le simţi sub forma unor împunsături de disconfort, care amorţeau pe măsură ce se activau sistemele de autoreparare. Senzori gravitaţionali percepeau unde care emanau dinspre armă; Khouri se simţea scăldată de valuri periodice, a căror frecvenţă sporea. Probabil că găurile negre din armă se roteau şi descriau orbite tot mai rapide în jurul torului.

O prezenţă o adulmecă, nu din exterior, ci din interiorul turelei.

— Hoţul-Soarelui ţi-a detectat intrarea, o anunţă

Mademoiselle.

— Nicio problemă. Khouri se întinse în spaţiul-turelă şi introduse mâinile în mănuşi realizate cibernetic. Accesez defensivele navei. Îmi trebuie doar câteva secunde.

Totuşi, ceva nu era în regulă. Simţea armele altfel decât fuseseră în simulare; nu doreau să se supună toanelor ei. Khouri înţelese repede: erau disputate şi ea nu făcea decât să se alăture luptei.

Mademoiselle – mai exact, avatarul ei – încerca să blocheze defensivele de pe carcasă, să le împiedice să se întoarcă împotriva armei-cache. Arma în sine era complet în afara accesului lui Khouri, apărată de numeroase firewalluri. Totuşi, cine – sau ce – se împotrivea lui Mademoiselle şi se străduia să folosească defensivele? Hoţul-Soarelui, bineînţeles. Îl putea percepe acum. Vast şi puternic, totuşi dorind să-şi menţină invizibilitatea şi viclenia, camuflându-şi prudent acţiunile înapoia unor mişcări obişnuite de date. Timp de ani avusese succes şi Voliova nu ştiuse nimic de prezenţa lui. Acum însă era împins spre nesăbuinţă, ca un crab silit de reflux să fugă dintr-o ascunzătoare în alta. Nimic nici pe departe uman; nicio senzaţie că această a treia prezenţă din turelă era ceva atât de comun ca altă simulare de personalitate descărcată. Khouri îl simţea pe Hoţul-Soarelui ca pe o mentalitate pură, de parcă această reprezentare de date era tot ce fusese şi tot ce avea să fie el vreodată.

Îl percepea de fapt ca pe un gol – un neant, care, cumva, dobândise un grad înspăimântător de organizare.

Oare ea se gândea în mod serios să-şi unească forţele cu entitatea asta?

Poate că da. Dacă asta ar fi fost necesar pentru a o opri pe Mademoiselle.

— Încă te poţi retrage, zise Mademoiselle. Deocamdată el este ocupat şi nu-şi poate irosi energiile pentru a te invada, dar în scurt timp situaţia va fi alta.

Cel puţin acum sistemele de ochire erau sub controlul ei, deşi operau foarte încet. Khouri încadră arma-cache, înglobându-i toată forma într-o sferă potenţială de

anihilare. Acum trebuia doar ca Mademoiselle să predea controlul armelor, fie numai şi pentru microsecunda necesară ca ele să se rotească, să ochească şi să tragă.

Le simţi cedând. Ea – mai degrabă ea şi Hoţul-Soarelui – părea să câştige.

— Nu face asta, Khouri! Nu ştii care-i miza…

— Atunci dă-mi un indiciu, căţea. Spune-mi ce poate fi atât de important.

Arma-cache se îndepărta de carcasă; cu certitudine un semn că Mademoiselle era îngrijorată de siguranţa ei. Totuşi, pulsaţiile de radiaţie gravitaţională se iuţeau şi deveniseră aproape prea rapide pentru a fi distincte. Khouri nu putea estima cât va trece înainte ca arma-cache să tragă, totuşi bănuia că putea fi vorba de numai câteva secunde.

— Ascultă, rosti Mademoiselle. Vrei să ştii adevărul?

— Bineînţeles!

— Atunci ţine-te bine. O să afli totul.

Şi apoi – la fel cum fusese absorbită în spaţiul-turelă – se simţi absorbită în cu totul altceva. Straniu era că părea să fie o parte din ea pe care până în clipa aceea o ignorase cu desăvârşire.

Se aflau pe un câmp de bătălie, înconjurat de corturi-bulă cu cameleonuflaje, adăposturile temporare ale unui spital sau post de comandă avansat. Cerul era azuriu, brăzdat de şuviţe de nori, dar presărat cu dâre murdare de vapori condensaţi, care se întreţeseau. Era ca şi cum un calamar de dimensiunile planetei îşi revărsa măruntaiele în stratosferă. Numeroase aparate de zbor reactive cu aripi în formă de săgeată creau dârele şi ţâşneau între ele. Mai jos erau dirijabile-drone, iar şi mai jos, elicoptere transportoare cu fuzelaje ca nişte bulbi, aripi basculante şi VTOL-uri, care survolau periferia complexului, asolizând ocazional pentru a descărca TAB-uri blindate sau infanterişti, ambulanţe sau servitori înarmaţi. Într-o parte a complexului exista o platformă pârjolită, acoperită cu iarbă, unde şase aparate de zbor cu aripi delta, fără

ferestre, aşteptau pe tălpici; suprafeţele lor superioare imitau perfect nuanţa solului decolorat de soare, cu irisurile VTOL deschise pentru inspecţie.

Khouri simţi că se poticneşte, căzând pe iarba de la picioare. Purta salopetă cameleonuflaj, care actualmente emitea în kaki împestriţat. Ţinea în mâini o armă uşoară cu proiectile, ale cărei plăsele din aliaj erau modelate după contururile palmei. Purta cască, de pe marginea căreia atârna un monoclu cititor 2D, care prezenta o hartă termică în culori false a zonei de bătălie, transmisă prin telemetrie de la un dirijabil.

— Pe aici, te rog.

Un soldat o direcţiona spre un cort-bulă. La interior, un aghiotant îi luă arma, îi verifică identitatea cipului şi o puse în rastel, alături de alte opt arme ce variau ca putere de foc, de la unităţi cu proiectile, aşa cum era chiar a ei, până la puşcoace de putere medie şi o armă de umăr feroce, cu antimaterie accelerată, pe care n-ai fi dorit realmente s-o utilizezi pe acelaşi continent cu adversarul tău. Fluxul de date de la dirijabile se înceţoşă şi dispăru, ocultat de plasa antispionaj din jurul cortului-bulă. Îşi ridică mâna acum liberă şi basculă monoclul înapoi peste marginea căştii; din aceeaşi mişcare îndepărtă din ochi o şuviţă de păr transpirat.

— Pe-aici, Khouri.

O conduseră într-o divizie a cortului, într-o încăpere plină cu paturi suprapuse, răniţi, şi medservitori care zumzăiau încetişor, aplecându-se deasupra pacienţilor ca nişte lebede mecanice verzi. De afară se auziră ţipetele unor avioane cu reacţie, urmate de o suită de explozii zguduitoare, dar nimeni din cort nu păru măcar să le bage în seamă.

Ajunse până la urmă într-o cămăruţă cu pereţi pătraţi şi un singur birou. Pereţii erau tapetaţi cu steagurile transnaţionale ale Coaliţiei Nordiste şi pe un colţ al biroului se afla un glob mare al Atuului lui Sky montat pe un piedestal din bronz. În clipa de faţă globul se găsea în modul geologic şi arăta doar masele de uscat şi tipurile de

soluri, nu foarte contestatele graniţe politice. Khouri nu-i aruncă însă decât o privire fugară, deoarece atenţia îi fu atrasă de persoana dinapoia biroului, în uniformă militară, veston măsliniu încheiat la toţi nasturii, epoleţi aurii, cu o panoplie ţipătoare de medalii CN înşiruite pe piept şi părul negru pieptănat peste cap în şuviţe strălucitoare.

— Îmi pare rău, rosti Fazil. Îmi pare rău c-a trebuit să se întâmple aşa. Dar acum, dacă tot eşti aici… Făcu un gest vag spre restul încăperii. Ia loc, trebuie să vorbim. Ba chiar destul de urgent.

Ca prin vis, Khouri îşi reaminti alt loc. Îşi aminti o incintă metalică în care exista un scaun, dar, deşi ceva anume legat de amintirea aceea o neliniştea – ca şi cum timpul ar fi fost foarte preţios –, părea ireală comparată cu prezentul, care era camera aceasta. Fazil îi absorbea complet atenţia. Arăta exact aşa cum îl ţinea minte (îl ţinea minte… de unde? se întrebă ea), deşi avea pe obraz o cicatrice pe care nu şi-o reamintea şi purta mustaţă sau cel puţin (nu putea fi sigură) schimbase ceva la cea pe care o purtase ultima oară; o îndesise sau îi îngăduise să crească de la simplele tuleie negre, dese şi scurte, într-atât încât acum începuse să coboare de o parte şi de cealaltă a buzei.

Făcu aşa cum i se spusese şi se aşeză pe un scaun pliant.

— Ea – Mademoiselle – s-a temut că s-ar putea ajunge aici, rosti Fazil şi buzele abia i se mişcară sau părură că se mişcă sub mustaţă. Aşa că şi-a luat unele măsuri. Pe când erai pe Yellowstone, a implantat o serie de memorii cu acces restricţionat, programate să se activeze – să devină accesibile pentru mintea ta conştientă – numai când le considera utile. Se întinse peste birou şi roti globul, îl lăsă să se învârtă un timp, după care îl opri brusc. De fapt, procesul accesării memoriilor respective a început de ceva vreme. Îţi aminteşti o uşoară criză de migrenă în elevator?

Khouri se strădui să găsească un punct fix de ancorare, o realitate obiectivă în care să se poată încrede.

— Ce-i locul ăsta? întrebă ea.

— O utilitate, răspunse Fazil. Ţesută parţial din şabloane

de memorie existente pe care Mademoiselle le-a preluat şi le-a găsit utile. Întâlnirea aceasta, de pildă, nu aduce niţel cu prima noastră întâlnire, scumpo? Episodul acela din unitatea operativă de pe Dealul 78, în campania din provinciile centrale, înainte de a doua ofensivă în peninsulă? Fuseseşi trimisă la mine, deoarece aveam nevoie de cineva pentru o misiune de infiltrare, de cineva care să cunoască sectoarele neprotejate controlate de Coaliţia Sudistă. Am fost o echipă a-ntâia, nu-i aşa? Din multe puncte de vedere, îşi mângâie mustaţa şi roti iarăşi globul. Desigur, nu te-am adus aici – mai precis, ea nu te-a adus aici – doar de dragul amintirilor. Nu, simpla accesare a acelei memorii înseamnă că trebuie să afli unele adevăruri. Se pune întrebarea: eşti pregătită pentru ele?

— Sigur că sunt…

Khouri nu-şi termină răspunsul. Cuvintele lui Fazil erau lipsite de sens, totuşi ea era tulburată de amintirea celuilalt loc: a scaunului brutal din incinta metalică. Avea sentimentul că acolo rămăsese ceva nerezolvat, ba chiar, poate, aflat în curs de rezolvare. Simţea că, indiferent unde ar fi fost incinta aceea, ea trebuia să fie acolo, să contribuie cu puterile ei la o luptă. Şi indiferent la ce s-ar fi referit lupta aceea, simţea de asemenea că nu mai rămăsese mult timp şi, cu siguranţă, nu suficient pentru diversiunea prezentă.

— Ah, nu-ţi face griji în privinţa aceea, rosti Fazil părând să-i citească gândurile. Nimic din toate astea nu se petrece în timp real, nici chiar în timpul real accelerat al turelei. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să fii trezită brusc dintr-un vis de cineva şi totuşi acţiunile persoanei respective să fie încorporate în naraţiunea visului, cu mult înainte ca ele să te fi trezit realmente? Înţelegi la ce mă refer: câinele tău te linge pe faţă ca să te trezească, iar în vis cazi peste bordul unei nave în valurile mării. Totuşi, ai fost pe nava aceea pe toată durata visului. Făcu o pauză. Memoria, Khouri. Memoria expusă instantaneu. Visul ţi s-a părut real, însă el a fost creat în clipa când câinele a început să te lingă pe faţă. A fost construit spre înapoi. De fapt nu l-ai visat de la

cap la coadă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru memorii.

Menţionarea turelei de către Fazil cristalizase conceptul incintei. Mai mult decât oricând, Khouri simţi că trebuia să fie acolo, înapoi, angajată în luptă. Detaliile luptei continuau să-i scape, totuşi părea foarte important să i se alăture iar.

— Mademoiselle, urmă Fazil, ar fi putut alege orice loc din trecutul tău sau ar fi putut construi unul de la zero. A simţit însă că ar fi de folos dacă ai fi adusă într-o stare mintală în care discuţiile despre unele probleme militare să pară naturale.

— Probleme militare?

— Mai precis, ale unui război. Zâmbi şi vârfurile mustăţii i se orientară pentru o clipă în sus, ca o demonstraţie a principiilor inginereşti ale unui pod în consolă. Nu însă un război despre care tu să fi citit vreodată. Nu, mă tem c-a avut loc cu prea mult timp în urmă pentru aşa ceva.

Fazil se sculă pe neaşteptate, făcu o pauză pentru a-şi netezi vestonul şi-şi trase centura puţin mai jos.

— Ar putea fi de ajutor, dacă am trece în sala de informare, de fapt.

12

Atuul lui Sky, 61 Cygni-A, 2483 (simulare)

Sala de informare în care Fazil o conduse pe Khouri nu semăna cu niciuna pe care o văzuse vreodată femeia. În mod clar, era prea mare ca să se poată găsi în interiorul cortului-bulă şi, deşi Khouri văzuse multe dispozitive de proiectare, niciunul dintre ele n-ar fi fost capabil să afişeze ceea ce-i era prezentat acum. Acoperea toată podeaua, pe un spaţiu cu diametrul de douăzeci de metri, şi te puteai deplasa în jurul lui pe o pasarelă cu balustradă metalică.

Era o hartă a întregii galaxii.

Iar un detaliu simplu făcea imposibil ca harta să poată fi proiectată vreodată de dispozitivele cu care era familiarizată Khouri. Privind-o, ea cuprinse – văzu şi, cumva, percepu – absolut toate stelele din galaxie, de la piticele maronii cele mai reci, abia fuzionând, până la supergigantele cele mai strălucitoare, alb de fierbinţi, efemere. Şi nu numai că toate stelele din galaxie se aflau acolo şi puteau fi examinate, dacă privirea ei ar fi poposit asupra lor. Era mai mult de atât. Pur şi simplu galaxia putea fi cunoscută dintr-o singură privire. Khouri o asimila în totalitatea ei.

Numără stelele.

Erau patru sute şaizeci şi şase de miliarde trei sute unsprezece milioane, nouă sute douăzeci şi două de mii opt sute unsprezece. Pe când privea, una dintre supergigantele albe muri într-o supernovă, aşa că-şi revizui numărătoarea, micşorând-o cu o unitate.

— Este o şmecherie, rosti Fazil. O codificare. În galaxie există mai multe stele decât numărul celulelor din creierul uman, aşa încât, dacă ar fi să le ştii pe toate, ţi-ar bloca o fracţiune nedorit de mare a memoriei conective totale. Ceea ce nu înseamnă, desigur, că senzaţia omniscienţei nu poate fi simulată.

Galaxia era de fapt prea perfect detaliată pentru a fi

descrisă realmente ca o hartă. Nu numai că toate stelele fuseseră tratate potrivit importanţei – culoare, mărime, luminozitate, asociaţii binare, poziţie şi viteză spaţială, reprezentate cu fidelitate perfectă –, dar existau de asemenea regiuni în care se formau stele, văluri delicate, uşor strălucitoare de gaz ce se condensa, în care erau înglobaţi tăciunii strălucitor de fierbinţi ai sorilor embrionari. Existau stele nou-formate înconjurate de discuri de material protoplanetar şi – acolo unde se întâmpla să privească femeia – sisteme planetare în sine, rotindu-se în jurul sorilor lor aidoma unor planetarii microscopice, cu viteze mult accelerate. Existau de asemenea stele bătrâne, care ejectaseră în spaţiu învelişuri ale propriilor lor fotosfere, îmbogăţind rarefiatul mediu interstelar: rezervorul protoplasmic de bază din care aveau să fie create viitoare generaţii de stele, lumi şi culturi. Existau rămăşiţe regulate sau neregulate de supernove, răcindu-se pe măsură ce se extindeau şi-şi cedau energia mediului interstelar. Uneori, în inima unuia dintre aceste evenimente de moarte stelară, Khouri observa un pulsar nou-creat, emiţând rafale radio cu precizie tot mai lentă, însă măreaţă, precum ceasurile dintr-un palat imperial uitat, ale căror arcuri fuseseră întoarse pentru ultima oară şi care ticăiau până aveau să moară, cu durata dintre două ticăituri consecutive prelungindu-se către o eternitate îngheţată. În inimile unora dintre aceste rămăşiţe existau de asemenea găuri negre, ca şi una masivă (deşi în prezent inactivă) în centrul galaxiei, înconjurată de un banc de stele sortite pieirii care într-o bună zi aveau să spiraleze în orizontul ei de evenimente şi să alimenteze o emisie apocaliptică de raze X când erau sfârtecate în bucăţi.

Însă galaxia aceasta nu se limita doar la astrofizică. Ca şi cum un strat nou de memorii fusese aşezat discret peste memoriile ei anterioare, Khouri se trezi ştiind ceva mai mult. Ştia că galaxia clocotea de viaţă: un milion de culturi dispersate pseudoaleatoriu prin uriaşul ei disc care se rotea lent.

Însă acesta era trecutul – trecutul foarte îndepărtat.

— Mai precis, spuse Fazil, de acum aproximativ un miliard de ani. Ţinând seama că universul are vârsta de numai vreo cincisprezece ori mai mare, asta înseamnă un interval serios de timp, mai ales la scară galactică. Era alături de ea, aplecat peste balustrada pasarelei, ca şi cum ar fi fost un cuplu care se oprise să-şi privească reflexiile într-un iaz întunecat a cărui suprafaţă era acoperită cu firimiturile de pâine aruncate raţelor. Ca să-ţi ofer un reper, omenirea nu exista acum un miliard de ani. De fapt nu existau nici dinozaurii. Ei au început să evolueze abia acum mai puţin de două sute de milioane de ani: o cincime din timpul de care ne ocupăm aici. Nu, aici suntem adânc în precambrian. Pe Pământ exista viaţă, însă nimic multicelular – câţiva bureţi, dacă aveai noroc. Privi din nou reprezentarea galaxiei. Dar asta nu era valabil peste tot.

Cele un milion de culturi (deşi putea fi infinit de precisă în privinţa numărului lor, Khouri avu brusc revelaţia că ar fi fost o pedanterie copilăroasă, ca şi cum ai fi specificat vârsta unei persoane folosind luna cea mai apropiată) nu apăruseră toate simultan şi nici nu dăinuiseră la fel de mult. Potrivit spuselor lui Fazil (deşi ea înţelegea asta la un nivel bazic), galaxia atinsese starea necesară pentru apariţia de culturi inteligente abia cu patru miliarde de ani în urmă. Însă, odată ce fusese atins punctul acela de maturitate galactică minimă, culturile nu se iviseră toate brusc, la unison. Emergenţa inteligenţei fusese progresivă, întrucât unele culturi apăruseră pe lumi unde, dintr-un motiv sau altul, ritmul schimbării evolutive fusese mai lent decât media sau unde viaţa fusese supusă unui număr de reculuri catastrofice mai mare.

În cele din urmă însă – la două-trei miliarde de ani după ce viaţa se ivise pe planetele lor natale –, unele dintre culturi deveniseră călătoare printre stele. Când se atinsese punctul acela, majoritatea culturilor se extinseseră rapid în galaxie, deşi existaseră şi unele care preferaseră să se limiteze la colonizarea propriilor sisteme solare sau, uneori, doar la mediul lor circumplanetar. În general însă ritmul expansiunii fusese rapid, cu o rată medie cuprinsă

între o zecime şi o sutime din viteza luminii. Părea lent, dar de fapt era ameţitor de rapid, ţinând seama de faptul că galaxia avea vârsta de miliarde de ani şi diametrul de numai o sută de mii de ani-lumină. Nerestricţionate, oricare dintre culturile călătoare printre stele ar fi putut domina întreaga galaxie pe durata practic lipsită de însemnătate a numai câtorva zeci de milioane de ani. Şi poate că, dacă s-ar fi întâmplat aşa – o dominare imperialistă clară a unei puteri –, lucrurile ar fi fost cu totul altfel.

Aşa însă prima cultură fusese la extremitatea lentă a spectrului de viteze de expansiune şi avusese impact asupra valului de expansiune a celei de-a doua culturi, mai tinere şi insolente. Deşi mai tânără, a doua civilizaţie nu era inferioară tehnologic primeia şi nici mai puţin capabilă de agresivitate când era nevoie. A urmat ceea ce – din lipsa unui termen mai adecvat – ar putea fi descris drept război galactic: o fricţiune bruscă, declanşatoare de scântei, în zonele în care cele două imperii aflate în dezvoltare s-au atins reciproc, scrâşnind ca două pietre de moară uriaşe. În scurtă vreme în lupte au fost implicate şi alte culturi aflate în plină dezvoltare. Până la urmă câteva mii de civilizaţii călătoare printre stele au participat – într-un grad sau altul – la conflict. A fost numit în multe feluri, într-o mie de limbaje primare ale combatanţilor. Unele dintre numele acelea nu puteau fi traduse cu uşurinţă în referinţe umane care să aibă înţeles. Însă nu numai o cultură l-a numit într-un fel care putea fi interpretat – ţinând, desigur, seama de caracterul imperfect al comunicării interspecii – ca „Războiul Zorilor”.

A fost un război care a cuprins întreaga galaxie (şi cele două galaxii-sateliţi mai mici care se roteau în jurul Căii-Lactee), care n-a consumat doar planete, ci şi întregi sisteme solare, întregi sisteme stelare, întregi grupuri de stele şi întregi braţe spirale. Khouri a înţeles că dovezi ale războiului acela erau vizibile şi acum, dacă ştiai unde să cauţi. În unele regiuni ale galaxiei existau concentraţii anormale de stele moarte şi stele care încă ardeau în

alinieri stranii; componente inutile de sisteme de armament, cu dimensiuni de ani-lumină. Existau spaţii vide acolo unde ar fi trebuit să fie stele şi existau stele care – potrivit dinamicii acceptate a formării sistemelor solare – ar fi trebuit să aibă planete, dar în jurul cărora nu se roteau decât sfărâmături reci. Războiul Zorilor durase mult, foarte mult – mai mult chiar decât scara temporală evolutivă a celor mai fierbinţi stele. Însă la scara temporală a galaxiei, fusese milostiv de scurt: un simplu spasm transformator.

Era posibil ca nicio cultură să nu fi ieşit intactă, ca niciunul dintre jucătorii care intraseră în Războiul Zorilor să mai fi ieşit, victorios sau sub altă formă. Deşi scurtă în conformitate cu timpul galactic, durata conflictului a fost hidos de lungă potrivit timpului speciilor. A fost îndeajuns de lungă pentru ca specii să evolueze, să se fragmenteze, să fuzioneze cu alte specii sau să le asimileze, să se autorefacă mai presus de orice recunoaştere sau chiar să sară de la substraturi organice la maşini vii. Unele făcuseră chiar călătoria dus-întors, devenind maşini, pentru ca după aceea să revină la organic când se potrivise scopurilor lor. Unele se sublimaseră, dispărând complet din teatrul de război. Unele îşi convertiseră esenţa în date şi găsiseră stocare nemuritoare în matrice de computer camuflate cu dibăcie. Altele se autojertfiseră.

După încheierea războiului, o cultură ieşise mai puternică decât altele. Poate că fusese un norocos jucător minor în conflictul principal, care acum se ridicase la supremaţie printre ruine. Sau poate că fusese rezultatul unei coaliţii, fuzionarea câtorva specii obosite de bătălie. Nu prea conta şi probabil că nici înşişi membrii ei nu aveau date ferme asupra originii absolute. Erau – cel puţin la momentul acela – o specie hibridă maşină-himerică, cu unele trăsături reziduale ale vertebratelor. Nu se sinchisiseră să-şi atribuie vreun nume.

— Cu toate acestea, spuse Fazil, li s-a atribuit un nume, chiar dacă le-a plăcut sau nu.

Khouri îşi privi soţul. În timp ce-i relatase povestea

Războiului Zorilor, femeia ajunsese la un fel de înţelegere cu privire la locul unde se afla şi la irealitatea situaţiei. Cuvintele lui Fazil despre Mademoiselle se conectaseră în cele din urmă cu o memorie durabilă despre prezentul real. Khouri îşi amintea acum clar incinta turelei şi ştia că locul acesta, ciobul acesta din trecutul ei asupra căruia se intervenise, nu era decât un interludiu. Iar bărbatul nu era de fapt Fazil, deşi – pentru că fusese reînviat din amintirile ei – era cel puţin la fel de real ca acel Fazil pe care-l ţinea minte.

— Cum i-au numit? întrebă ea.

El aşteptă înainte de a răspunde şi, când o făcu, vorbi cu gravitate aproape teatrală:

— Inhibitorii. Dintr-un motiv perfect valid, care va deveni evident în scurt timp.

După care îi povesti şi femeia află. Cunoaşterea i se impregnă în minte, vastă şi impasibilă ca un gheţar, ceva ce i-ar fi fost imposibil să uite vreodată. Şi mai află ceva, care era, presupuse, întreaga idee a acestui exerciţiu. Înţelese de ce trebuia să moară Sylveste.

Şi de ce – dacă pentru a garanta moartea lui, era necesară moartea unei planete – preţul era perfect rezonabil.

Gardienii sosiră tocmai când Sylveste luneca în vise superficiale, istovit de operaţia cea mai recentă.

— Scularea, somnorosule! zise cel mai înalt dintre cei doi, un bărbat robust cu mustaţă sură, pe oală.

— De ce aţi venit?

— Ar însemna să stricăm surpriza, chicoti celălalt gardian, un ins cu trăsături ascuţite, care ţinea o carabină în mână.

Ruta pe care-l duseră fusese concepută evident pentru a-l dezorienta, deoarece convoluţiile ei erau prea frecvente pentru a fi accidentale. Reuşiră în scurt timp să-şi atingă scopul. Sectorul în care ajunseră era nefamiliar; fie o parte veche din Mantell – considerabil refăcută de oamenii Slukăi –, fie un set complet nou de tuneluri săpate după

ocupaţie. Pentru o clipă se întrebă dacă va fi mutat permanent în altă celulă, dar părea improbabil – îi lăsaseră toate hainele în prima cameră şi abia îi schimbaseră aşternuturile. Falkender amintise totuşi despre posibilitatea modificării statutului său, în asociere cu vizitatorii pe care-i menţionase, aşa că poate fusese o schimbare neaşteptată de plan.

În scurt timp avea să afle că nu fusese nicio schimbare de plan.

Încăperea în care-l lăsară nu era mai puţin spartană decât propria lui odaie; practic un duplicat, până la nivelul pereţilor goi şi al trapei pentru mâncare; aceeaşi senzaţie strivitoare a pereţilor infinit de groşi, care se întindeau la nesfârşit prin podiş. Ba chiar atât de similară, încât se întrebă o clipă dacă nu cumva simţurile îl înşelaseră şi de fapt gardienii îl purtaseră în cerc prin coridoare, pentru a-l readuce finalmente la propria lui celulă. Ar fi fost în stare de aşa ceva… şi cel puţin făcuse mişcare.

Dar imediat ce absorbi pe de-a întregul conţinutul încăperii, ştiu că nu era a lui. Pe pat stătea Pascale şi, când ridică ochii, Sylveste îşi putu da seama că era la fel de uluită ca el.

— Aveţi o oră, rosti gardianul mustăcios şi-şi bătu partenerul pe spate.

Apoi închise uşa; Sylveste intrase deja fără să mai aştepte să fie poftit.

Ultima dată când o văzuse, ea purtase veşmântul nupţial; părul îi fusese sculptat în valuri de un purpuriu sclipitor şi entoptice o împodobiseră ca o armie de iele slujitoare. Putea la fel de bine să fi visat totul. Acum Pascale purta salopetă, la fel de cafenie şi informă ca a lui Sylveste. Părul îi era un castron negru, lins, ochii înroşiţi de nesomn sau de vânătăi, posibil de ambele. Părea mai slabă şi mai micuţă decât ţinea el minte – probabil fiindcă era ghemuită, cu labele picioarelor îndoite sub coapse, şi fiindcă albeaţa pereţilor făcea ca odaia să pară foarte mare.

Sylveste nu-şi putea aminti un moment când ea păruse

mai fragilă sau mai frumoasă; când fusese mai greu de crezut că era soţia lui. Se întoarse cu gândul la noaptea loviturii de stat, când Pascale aşteptase în şantierul sitului, cu întrebările ei răbdătoare, scotocitoare; întrebări care aveau să deschidă ulterior o rană în chiar miezul fiinţei lui, în ceea ce făcuse el şi ceea ce era capabil să facă. Părea într-adevăr foarte straniu că o confluenţă de evenimente îi adusese laolaltă, în această cameră atât de izolată.

— Mi-au spus mereu că eşti în viaţă, rosti Sylveste, dar nu i-am crezut niciodată cu adevărat.

— Mie mi-au spus că tu ai fost rănit, zise ea cu glas încet de parcă s-ar fi temut să nu destrame un vis dacă ar fi vorbit prea tare. N-au vrut să spună despre ce era vorba – şi nici eu n-am vrut să pun prea multe întrebări – în cazul în care era adevărat.

— M-au orbit, spuse el şi-şi atinse suprafaţa dură a ochilor; pentru prima dată de când fusese operat.

În locul micuţei nove de durere cu care se obişnuise deja simţi doar o ceaţă vagă de disconfort, care se risipi de îndată ce îndepărtă degetele.

— Dar acum poţi să vezi?

— Da. De fapt, tu eşti primul lucru pentru care merită să am vedere.

Apoi ea se ridică din pat şi i se strecură în braţe, trecându-şi un picior în jurul piciorului său. Sylveste îi simţi delicateţea şi blândeţea, şi aproape că se temu să-i întoarcă îmbrăţişarea, ca să n-o strivească. O trase totuşi mai aproape şi ea făcu la fel, aparent precaută să nu-l rănească, ca şi cum amândoi ar fi fost spectre nesigure de realitatea celuilalt. Se ţinură în braţe parcă mult mai mult decât ora care le fusese alocată; nu fiindcă timpul s-ar fi dilatat, ci pentru că acum era lipsit de importanţă, fusese suspendat şi părea că ar fi putut să fie menţinut aşa pur şi simplu prin actul voinţei. Sylveste sorbi adânc vederea chipului femeii, iar ochii ei găsiră ceva uman chiar şi în inexpresivitatea ochilor lui. Existase o vreme când lui Pascale îi lipsise curajul de a-l privi drept în faţă, cu atât mai puţin în ochi, dar vremea aceea trecuse de mult. Iar

pentru bărbat nu fusese niciodată greu să se uite în ochii ei, întrucât ea nu-i simţise vreodată privirea stăruitoare. Acum însă el îşi dori ca Pascale să fie conştientă că o privea; îşi dori plăcerea indirectă de a şti că o găsea îmbătătoare.

În scurt timp se sărutară, apoi căzură stângaci pe pat. După o clipă scăpară de hainele din Mantell, pe care le azvârliră în maldăre cafenii lângă pat. Sylveste se întrebă dacă erau observaţi. Părea posibil, ba chiar probabil. De asemenea, părea posibil ca lui să nu-i pese. Deocamdată – atât timp cât avea să dureze ora aceasta –, el şi Pascale erau absolut singuri; pereţii încăperii erau realmente infiniţi şi camera era singura incintă deschisă din tot universul. Nu era prima dată când ei doi făceau dragoste, deşi ocaziile anterioare fuseseră într-adevăr rare: acele puţine cazuri când se ivise oportunitatea pentru intimitate. Acum – şi gândul aproape că-l făcu pe Sylveste să izbucnească în râs – erau căsătoriţi şi era încă şi mai puţină nevoie de subterfugii. Cu toate acestea, iată că, din nou, trebuiau să se bucure de orice crâmpei de intimitate pe care izbuteau să-l şterpelească. Simţi o undă de vinovăţie şi se întrebă, multă vreme, de unde provenea. În cele din urmă, când stăteau întinşi unul lângă celălalt, el cu capul îngropat în pieptul ei moale, înţelese de ce simţise aşa. Pentru că erau atât de multe de vorbit şi, în loc s-o facă, ei îşi irosiseră vremea în arheologia febrilă a propriilor trupuri. În acelaşi timp însă, Sylveste ştiu că aşa trebuia să fie.

— Mi-ar fi plăcut să fi avut mai multă vreme la dispoziţie, rosti el când simţul timpului îi reveni aproape de normalitate şi începu să se întrebe cât mai rămăsese din ora ce le fusese acordată.

— Ultima dată mi-ai spus ceva, zise Pascale.

— Despre Carine Lefevre, da. Trebuia neapărat să-ţi spun, înţelegi? Pare ridicol, dar crezusem că eram pe punctul să mor. Trebuia să-ţi spun, să spun oricui. Era ceva ce ţinusem ascuns de ani în mine.

Coapsa lui Pascale era o apăsare răcoroasă pe piciorul

său. Femeia îşi plimbă mâna pe pieptul lui.

— Indiferent ce s-a întâmplat acolo, spuse ea, nici eu şi nici altcineva nu te-am putea judeca.

— A fost laşitate.

— Nu, n-a fost laşitate, ci doar instinct. Dan, nu uita că te găseai în locul cel mai îngrozitor din univers. Philip Lascaille a mers acolo fără o transformare Jongler… şi uite ce i s-a întâmplat. Faptul în sine că tu ţi-ai păstrat minţile întregi a fost un soi de bravură. Nebunia ar fi fost mult mai uşoară pentru tine.

— Ea ar fi putut supravieţui. Ce naiba, până şi faptul că am lăsat-o să moară aşa cum am făcut… până şi asta ar fi fost acceptabil, dacă aş fi avut curajul să spun după aceea adevărul despre cele întâmplate. Ar fi fost un fel de ispăşire; Dumnezeu ştie că merita mai mult decât să mint despre ea, chiar şi după ce am omorât-o.

— Nu ai omorât-o tu, ci Linţoliul.

— Nici măcar nu ştiu asta.

— Ce anume?

Sylveste se întoarse pe o parte şi tăcu o clipă, privind-o pe Pascale. Înainte, ochii lui i-ar fi putut încremeni imaginea pentru posteritate, dar caracteristica aceea nu mai funcţiona.

— Vreau să spun, răspunse el, că nu ştiu nici măcar dacă ea a murit acolo – vreau să spun, nu la început. La urma urmelor, eu am supravieţuit… şi eu fusesem cel care pierduse transformarea Jonglerilor. Şansele ei ar fi fost mai bune, deşi nu cu mult. Dar dacă a scăpat şi ea, la fel ca mine? Dacă ea a găsit o cale prin care să rămână în viaţă, dar pur şi simplu nu mi-a putut comunica prezenţa ei? Este posibil să fi plutit jumătate din distanţa până la marginea Linţoliului, înainte ca eu să-mi revin. După ce am reparat luminăluca, nu m-am gândit niciodată s-o caut. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că se putea să mai fie în viaţă.

— Dintr-un motiv perfect valid, rosti femeia. Carina murise. Acum poţi să pui sub semnul întrebării tot ce ai făcut, dar atunci intuiţia te-a anunţat că ea era moartă. Şi dacă n-a murit, ar fi găsit o cale prin care să ia legătura cu

tine.

— Nu ştiu asta. N-o voi şti niciodată.

— Atunci încetează să te mai gândeşti la ea. Altfel nu vei scăpa niciodată de trecut.

— Ascultă, zis Sylveste gândindu-se la ceva ce-i spusese Falkender. Tu vorbeşti vreodată cu altcineva în afară de gardieni? De pildă, cu Sluka sau cu altcineva?

— Sluka?

— Femeia care ne ţine prizonieri aici. Cu o senzaţie de prăbuşire, Sylveste înţelese că temnicerii nu-i spuseseră aproape nimic lui Pascale. N-am timp să-ţi explic decât în modul cel mai simplu. Din câte îmi pot da seama, cei care l-au omorât pe tatăl tău au fost Inundaţionişti din Poteca Adevărată sau cel puţin o ramură a mişcării. Acum ne aflăm în Mantell.

— Ştiam că trebuie să fim undeva în afara Cuvierului.

— Da, şi din ce mi-au spus, Cuvier a fost atacat.

Se abţinu să-i spună şi restul – că oraşul devenise probabil nelocuibil deasupra solului. Nu era nevoie ca Pascale să ştie asta – nu deocamdată, cel puţin, pentru că fusese unicul loc pe care-l cunoscuse cu adevărat.

— Nu sunt tocmai sigur cine-l conduce acum, continuă el, dacă sunt oameni loiali tatălui tău sau un grup rival al Potecii Adevărate. Din spusele Slukăi, se pare că tatăl tău n-a primit-o tocmai cu braţele deschise după ce a obţinut controlul Cuvierului. În acelaşi timp însă avea destui inamici acolo, pentru ca ea să-i pună la cale asasinarea.

— Pare un timp cam lung ca să ţii duşmănie.

— De aceea poate că Sluka nu este persoana cea mai stabilă de pe planetă. De fapt, nu cred că în planurile ei figura capturarea noastră, iar acum, când ne are, nu este tocmai sigură ce să facă. În mod clar, suntem potenţial prea valoroşi ca să renunţe la noi… dar între timp… Sylveste făcu o pauză. Oricum, poate că ceva este pe punctul să se schimbe. Cel care mi-a reparat ochii mi-a spus că există un zvon despre nişte vizitatori.

— Cine anume?

— Asta mă întreb şi eu. N-a vrut să-mi dea alte detalii.

— Este ispititor să speculezi, nu?

— Singurul lucru care ar putea schimba situaţia pe Resurgam ar fi sosirea Ultranauţilor.

— E cam devreme pentru întoarcerea lui Remilliod.

Sylveste încuviinţă.

— Dacă într-adevăr va sosi o navă, poţi pune prinsoare că nu-i Remilliod. Dar cine alţii ar vrea să facă comerţ cu noi?

— Poate că nu vor veni pentru comerţ.

Poate că era un semn de aroganţă, însă Voliova era incapabilă fizic să lase pe altcineva să facă treaba ei, indiferent cât de absurdă ar fi fost alternativa. Era foarte încântată – dacă „încântată” era termenul potrivit – s-o lase pe Khouri să stea în turelă şi să facă tot ce putea pentru a distruge arma-cache. Era de asemenea dispusă să admită că folosirea lui Khouri reprezenta unica opţiune raţională disponibilă. Asta nu însemna însă că era pregătită să stea calmă şi să aştepte rezultatul. Se cunoştea prea bine pentru aşa ceva. Ea avea nevoie, ba chiar tânjea după o modalitate de atacare a problemei din alt unghi.

— *Svinoi,* rosti cu glas tare, deoarece, oricât s-ar fi străduit, răspunsul se încăpăţâna să-i apară.

De fiecare dată când i se părea că găsise o abordare, o cale de a stopa arma, altă părticică a minţii ei efectuase deja un salt înainte şi descoperise un alt impas ceva mai departe în lanţul logic. Într-un fel, faptul că era în stare să-şi critice propriile soluţii de îndată ce i se conturau în minte – ba chiar aproape înainte să le conştientizeze – constituia dovada fluidităţii gândirii ei. În acelaşi timp avea impresia înnebunitoare că făcea tot ce putea pentru a-şi sabota propriile şanse de succes.

Iar acum trebuia să se ocupe de aberaţia asta.

Aşa o numea acum, întrucât termenul părea să conţină combinaţia de neînţelegere şi dezgust pe care o simţea de câte ori îşi întorcea gândurile asupra subiectului. Subiectul era ceea ce se petrecea în capul lui Khouri. Iar acum, când

Khouri era imersată în peisajul mintal abstract al spaţiului-turelă, aberaţia includea în mod obligatoriu şi turela în sine şi, prin extensie, pe Voliova, fiindcă era creaţia ei. Ea monitoriza situaţia îndeaproape prin intermediul afişărilor neurale de pe brăţara ei, iar în craniul lui Khouri se derula o adevărată furtună; asta era foarte clar. Iar furtuna întindea tentacule tulburi, pâlpâitoare în spaţiul-turelă.

Voliova ştia că toate astea trebuiau să fie cumva asociate între ele. Din capul locului existase o problemă cu turela: nebunia lui Nagorni, Hoţul-Soarelui şi, mai recent, autoactivarea armei-cache. Într-un fel, şi furtuna din capul lui Khouri – aberaţia – se potrivea cu restul lucrurilor. Însă simpla cunoaştere a faptului că exista o soluţie sau cel puţin un răspuns – o imagine unificatoare care să explice totul – nu ajuta defel.

Poate că aspectul cel mai neliniştitor era că, chiar şi într-un asemenea moment, o parte a minţii ei reflecta la problema respectivă, în loc să se dedice complet subiectului mai presant şi mai imediat. Voliova avea impresia că mintea ei era o clasă plină de şcolari precoci: strălucitori şi – dacă şi-ar fi putut cumula eforturile – capabili de idei zguduitoare, însă unii dintre ei nu erau atenţi, ci priveau visători pe fereastră, ignorându-i solicitările de a se concentra asupra prezentului, deoarece considerau că propriile lor obsesii erau mai atrăgătoare din punct de vedere intelectual decât banalităţile pe care se străduia ea să le repartizeze.

Un gând i se impuse în prim-planul minţii; de fapt, o amintire – sistemele firewall pe care le instalase cu mai bine de patru decenii în urmă, judecând după timpul de la bordul navei. Le concepuse ca o contramăsură finală împotriva incursiunilor unor viruşi subversivi, dar nu se gândise că vor fi realmente necesare vreodată şi în niciun caz în asemenea circumstanţe.

Cu toate acestea, şi le reamintea perfect.

— Voliova, icni ea în brăţară, străduindu-se să recupereze comenzile necesare din memorie. Acces protocoale contrainsurgenţi: severitate lambda-plus,

asumare de alertă maximă pentru luptă şi contraatacuri, suprimare suspendare complet autonomă, valori Armaghedon implicite criticalitate nouă, bypass securitate roşu-unu-alfa, invocare la toate nivelurile, toate privilegiile Triumviratului, abrogare toate privilegiile non-Triumvirat.

Îşi trase răsuflarea, sperând că şirul de incantaţii îi deschisese destule uşi spre inima matricei operaţionale a navei.

— Acum, recuperare şi rulare executabilul codificat Paralizia. Adăugă în barbă, pentru sine: Şi fă-o naibii cât mai repede!

„Paralizia” era programul care iniţia activarea firewallurilor pe care le instalase chiar ea. Îl scrisese Voliova însăşi… dar trecuse atâta timp, încât abia dacă îşi reamintea ce făcea sau cât de mult din navă ar fi putut afecta. Era un risc asumat – dorea să imobilizeze suficient pentru a stânjeni arma-cache, dar în niciun caz atât de mult, încât să-şi împiedice propriile încercări de a o opri.

— *Svinoi, svinoi, svinoi…*

Mesaje de eroare i se derulau pe brăţară. O anunţau, foarte util, că diversele sisteme pe care Paralizia încercase să le acceseze şi să le dezactiveze nu mai făceau parte din domeniul său de acţiune, ci se găseau în afara posibilităţilor de intervenţie a programului. Majoritatea, oricum – mai ales sistemele mai profunde din navă. Dacă Paralizia ar fi funcţionat corect, ar fi avut asupra navei efectul general al unei lovituri în cap asupra unui om: dezactivarea masivă a tuturor sistemelor neesenţiale şi colapsul general într-o stare de imobilitate recuperatoare. S-ar fi înregistrat avarii reale, totuşi la nivel superficial şi de tipuri pe care Voliova le-ar fi putut repara, camufla sau despre care ar fi putut inventa minciuni înainte de trezirea echipajului. Însă Paralizia funcţionase diferit. Dacă s-ar fi făcut o comparaţie cu bolile umane, nava suferise mai degrabă o criză de paralizie uşoară, care imobilizase numai straturile epidermice… şi doar parţial. Asta nu concorda deloc cu planurile lui Voliova.

Dar, îşi dădu ea seama, ar fi imobilizat armele autonome

ale carcasei, care nu erau controlate direct de turelă şi care distruseseră deja naveta. Acum cel puţin ar fi putut reîncerca acelaşi sacrificiu. Desigur, arma înaintase deja şi nu mai exista opţiunea simplei ei blocări, însă, dacă ar fi reuşit măcar să mai aducă o navetă în spaţiul cosmic, ar fi apărut unele posibilităţi.

După o secundă, optimismul i se spulberă în firimituri sumbre de descurajare. Poate că Paralizia fusese concepută să lucreze aşa sau poate că, în cei patruzeci de ani trecuţi de la scrierea sa, diverse sisteme ale navei se întrepătrunseseră şi se interconectaseră, astfel încât programul omorâse unele părţi pe care Voliova nu intenţionase niciodată să le atingă… dar, indiferent care ar fi fost motivul, navetele nu erau operative, fiind blocate de firewalluri. Ea încercă, fără convingere, obişnuitele comenzi de bypass de nivel Triumvirat, dar niciuna nu funcţiona. Nu era o surpriză; Paralizia activase întreruperi fizice în reţeaua de comenzi, hăuri pe care niciun fel de intervenţie software nu le-ar fi putut traversa. Pentru activarea navetelor, Voliova ar fi trebuit să reseteze fizic toate întreruperile acelea, iar pentru asta trebuia să găsească harta instalaţiilor, făcută cu patru decenii în urmă. Şi toate astea ar fi necesitat, la o estimare conservatoare, câteva zile de muncă.

Ea mai dispunea doar de câteva minute în care să acţioneze.

Era absorbită… nu atât într-un abis de deznădejde, cât într-un puţ gravitaţional fără fund, în care se prăbuşea la nesfârşit. După ce se afundase binişor în el – şi se scurseseră câteva din minutele acelea preţioase –, Voliova îşi aminti totuşi ceva; ceva atât de evident, încât ar fi trebuit să se fi gândit de mult la el.

Porni în fugă.

Khouri reveni brusc în turelă.

Verificarea ceasului de statut îi confirmă promisiunea lui Fazil: nu trecuse nicio o secundă de timp real. Era probabil un truc; ea simţea că petrecuse realmente o oră în cortul-

bulă, când, de fapt, toată experienţa se derulase în fracţiunea de secundă anterioară. De fapt, nu trăise niciunul dintre momentele respective, însă aşa ceva era aproape imposibil de acceptat. Totuşi, acum nu se putea relaxa, fiindcă evenimentele se desfăşuraseră destul de repede chiar şi înainte de declanşarea memoriilor. Situaţia nu-şi pierduse nimic din urgenţă.

Arma-cache era probabil gata să tragă; emisiile ei gravitaţionale nu mai erau detectabile de navă, aidoma unui fluierat care trecuse în spectrul ultrasonic. Mademoiselle amâna oare cu adevărat momentul declanşării armei? Era oare important să fie Khouri de partea ei? Dacă arma dădea greş, Khouri avea să fie, din nou, unicul mod prin care ar fi putut acţiona.

— Renunţă, zise Mademoiselle. Renunţă, Khouri. De-acum trebuie să-ţi fi dat seama că Hoţul-Soarelui este ceva extraterestru! O percepi în mod direct!

Efortul mintal pe care-l implica subvocalizarea era aproape prea mult pentru ea.

— Da, sunt destul de pregătită să cred că-i extraterestru. Apare însă altă întrebare: ce eşti tu, atunci?

— Nu avem timp pentru aşa ceva.

— Îmi pare rău, dar mi se pare un moment la fel de bun ca oricare altul să dăm cărţile pe faţă.

În timp ce-şi comunica gândurile, îşi menţinu poziţia în luptă, deşi o parte a ei – partea care fusese convinsă de ceea ce-i arătaseră memoriile – o implora să renunţe şi s-o lase pe Mademoiselle să preia controlul complet al armei-cache.

— M-ai făcut să cred că Hoţul-Soarelui era ceva adus de Sylveste de la Linţolieri, adăugă Khouri.

— Nu, tu ai văzut datele şi ai sărit la singura concluzie logică.

— Pe naiba! Khouri găsea o putere nouă acum, deşi rămânea insuficientă pentru a înclina balanţa. De la bun început ai încercat cu disperare să mă asmuţi împotriva Hoţului-Soarelui. Asta poate sau nu să fie justificat – poate că el este un ticălos nemernic –, dar naşte o întrebare. De

unde puteai tu să ştii? Nu puteai! Nu puteai să ştii decât dacă tu însăţi erai o extraterestră.

— Haide să presupunem – pentru moment – că lucrurile ar sta într-adevăr aşa...

Ceva îi atrase atenţia lui Khouri. Chiar ţinând seama de severitatea bătăliei pe care o purta, noua apariţie era suficient de importantă pentru ea ca să se relaxeze momentan şi să-şi aloce o parte suplimentară a minţii conştiente pentru evaluarea situaţiei.

Altcineva se alătura încleştării.

Nou-sositul nu se afla în spaţiul-turelă; nu era o entitate cibernetică, ci un obiect fizic care până acum nu fusese prezent – sau cel puţin nu fusese observat – în arena de luptă. În clipa când îl detectase Khouri, era foarte aproape de luminălucă; periculos de aproape după estimarea ei – de fapt, atât de aproape, încât părea să fie ataşat fizic, ca un parazit.

Era cât o navă spaţială foarte mică, nemăsurând mai mult de zece metri de la un capăt la celălalt. Semăna cu o torpilă dolofană şi nervurată, din care se desprindeau opt picioare articulate cu care se deplasa pe carcasa navei. În chip miraculos, aceleaşi defensive ce distruseseră naveta nu trăgeau în ea.

— Ilia... şuieră Khouri, doar nu te gândeşti serios... Iar apoi, după numai o clipă: Rahat! Chiar asta vrei să faci, da?

— Ce prostie! comentă Mademoiselle.

Toate cele opt picioare ale camerei-păianjen îşi eliberaseră simultan prizele, detaşând-o de carcasă. Întrucât nava continua să decelereze, camera-păianjen părea că înaintează cu viteză tot mai mare. În mod obişnuit, aşa spusese Voliova, camera şi-ar fi lansat ghearele de ancorare, pentru a restabili contact cu nava, dar probabil că Ultranauta le dezactivase, deoarece continuă să înainteze până când interveniră propriile ei jeturi. Deşi Khouri asista la scenă prin intermediul multor canale şi în unele moduri ce n-ar fi fost asimilabile de cineva lipsit de implanturile turelei, un aspect al fluxului

senzorial era dedicat spectrului optic, transmis de videocamerele externe de pe navă. Prin canalul acela, ea văzu jeturile, arzând violet de fierbinte, care ţâşneau prin aperturi de mărimea unor vârfuri de ace în jurul secţiunii mijlocii a camerei-păianjen, acolo unde trunchiul în formă de torpilă era ataşat de propria sa turelă, din care ieşeau acum picioarele lipsite de prize. Strălucirea ilumină picioarele de dedesubt, conturându-le în flash-uri rapide, stroboscopice, în timp ce camera îşi corectă înaintarea, se opri, apoi reîncepu să se deplaseze încet în lungul navei. Voliova nu utiliză însă jeturile pentru a o aduce în raza de acţiune a ghearelor pentru ancorarea de carcasă. După ce zăbovi câteva secunde, camera se mişcă în lateral şi acceleră spre armă.

— Ilia… Nu cred că…

— Ai încredere în mine, replică vocea triumvirei, care răsună în spaţiul-turelă ca şi cum ar fi vorbit din cealaltă parte a universului, nu doar de la numai câţiva kilometri de poziţia lui Khouri. Am pus la punct ceva ce ai putea numi cu îngăduinţă „plan”. Sau cel puţin o opţiune de a muri luptând.

— Nu sunt sigură că mi-a plăcut ultima chestie.

— Nici mie, în caz că-ţi puneai întrebări. Voliova făcu o pauză. Apropo, Khouri, când totul se va termina – presupunând că amândouă vom supravieţui, ceea ce, recunosc, nu-i tocmai garantat în acest moment –, cred c-ar trebui să ne facem timp pentru o mică discuţie.

Poate că pălăvrăgea ca să uite bunăoară de teama pe care o simţea inevitabil.

— O mică discuţie?

— Despre toate chestiile astea. Problema cu turela. Ar putea fi de asemenea o şansă pentru tine să te eliberezi de orice… mici apăsări sâcâitoare pe care ar fi fost bine să mi le fi împărtăşit mult mai devreme.

— Cum ar fi…?

— Cum ar fi… cine eşti tu, pentru început.

Camera-păianjen acoperi rapid distanţa până la armă, utilizându-şi jeturile ca să încetinească, dar continuând să-

şi păstreze poziţia relativă faţă de navă, menţinând acceleraţia standard de 1 g. Chiar şi cu picioarele răşchirate, nu era nici cât o treime din arma-cache. Acum semăna mai puţin cu un păianjen şi mai mult cu un calamar ghinionist, pe punctul de a dispărea în botul unei balene care înota fără grabă.

— Aşa ceva va dura mai mult decât o „mică discuţie”, rosti Khouri, simţind – destul de justificat, considera ea – că de acum nu avea realmente motive să mai ascundă multe faţă de Ultranaută.

— Perfect. Acum scuză-mă un moment, fiindcă ceea ce voi încerca este pur şi simplu complicat, spre imposibil.

— Se referă la sinucidere, comentă Mademoiselle.

— Îţi fac plăcere toate astea, aşa-i?

— Enorm, şi cu atât mai mult cu cât nu deţin niciun fel de control asupra celor ce vor fi divulgate.

Voliova poziţionase camera-păianjen lângă vârful ca o furcă al armei-cache, deşi se afla mult prea departe pentru ca picioarele mecanice care se agitau să poată găsi vreo priză pe suprafaţa ciuruită de minicratere. În tot cazul, arma se deplasa acum, oscilând lent şi aleatoriu dintr-o parte în alta, cu rafale arzătoare ale propriilor ei jeturi, aparent încercând să scape de apropierea Voliovei, însă limitată în mişcări de propria ei inerţie – ca şi cum puternica armă de clasa-iad ar fi fost speriată de un păianjen micuţ. Khouri auzi patru pocnituri rapide, atât de apropiate, încât abia le percepu individual, de parcă o armă cu proiectile şi-ar fi golit încărcătorul.

Sub ochii ei, patru cabluri pentru gheare şfichiuiră din corpul camerei-păianjen, lovind silenţios furca armei-cache. Ghearele erau penetrante, concepute să se îngroape zeci de centimetri în ţintă înainte de a se deplia, aşa că odată ce muşcaseră din obiectiv nu se mai puteau elibera. Cablurile erau iluminate de jeturile arcuite şi acum se vedeau complet întinse, iar camera-păianjen începuse deja să le bobineze pentru a se apropia, deşi arma îşi păstra eschivările greoaie.

— Grozav! zise Khouri. Eram pregătită să trag în

nemernică – acum ce fac?

— Dacă ţi se iveşte orice ocazie, trage imediat, zise Voliova. Dacă poţi concentra rafala departe de mine, îmi asum riscurile – camera asta-i mai bine blindată decât ai crede. O clipă de tăcere, apoi: Aha, aşa! Te-am prins, gunoi mizerabil!

Picioarele camerei-păianjen cuprindeau acum furca. Arma părea să fi renunţat la orice speranţă de a scăpa de ea şi poate din motive întemeiate; Khouri îşi dădu seama că, în ciuda încercării ei pline de curaj, Voliova nu izbutise mare lucru. Probabil că arma-cache nu avea să fie prea mult stânjenită de camera-păianjen.

Între timp, lupta pentru controlul asupra armelor de pe fuzelaj se reluase cu toată seriozitatea. Ocazional Khouri le simţea cedând foarte puţin – sistemele lui Mademoiselle pierdeau pentru moment lupta –, totuşi niciodată suficient pentru a-i îngădui să ochească şi să tragă. Iar dacă Hoţul-Soarelui o ajuta, ea nu simţea nimic, deşi era posibil ca absenţa aceea să fie pur şi simplu un detaliu al vicleniei sale extraordinare. Poate că dacă Hoţul-Soarelui n-ar fi fost acolo, ea ar fi pierdut complet lupta şi – scăpată de diversiunea aceasta – Mademoiselle ar fi descătuşat deja arma. În clipa de faţă, deosebirea era mai degrabă irelevantă. Abia acum observă ce făcea Voliova. Jeturile camerei-păianjen declanşau la unison, împotrivindu-se impulsului pe care-l aplica arma mai mare, dar mai stângace.

Voliova târa arma în lungul navei, spre strălucirea alb-albăstruie care se revărsa dinspre cel mai apropiat fascicul propulsor al luminălucii. Avea să distrugă blestemăţia, ducând-o în evacuarea pârjolitoare a propulsiei Agregate.

— Ilia, rosti Khouri, eşti sigură că acţiunea asta e… gândită?

— Gândită? De data asta nu se putea înşela în privinţa râsului femeii, chiar dacă sunase la limita demenţei. Khouri, este lucrul cel mai prost gândit pe care l-am făcut vreodată, dar momentan nu văd alternativă. Decât dacă reuşeşti tu să activezi al naibii de rapid tunurile alea.

— Asta… încerc.

— Atunci încearcă mai intens şi nu mă mai sâcâi. Dacă nu ţi-ai dat cumva seama, am destule pe cap.

— Aş zice că întreaga viaţă i se derulează înaintea ochilor.

— Ah, te-ai întors…

Khouri o ignoră pe Mademoiselle, înţelegând de acum că intervenţiile ei aveau scopul viclean de a o distrage; că, procedând astfel, ea intervenea realmente în desfăşurarea bătăliei, nefiind un spectator chiar atât de neputincios pe cât susţinea.

Voliova avea mai puţin de cinci sute de metri de parcurs cu arma-cache până la flăcări. Arma se împotrivea din răsputeri şi jeturile ei se declanşau turbat, totuşi forţa ei de împingere era mai mică decât a camerei-păianjen. „Firesc”, gândi Khouri. Când designerii îi concepuseră sistemele auxiliare necesare pentru deplasare şi poziţionare, ideea că va trebui să lupte pentru propria-i supravieţuire într-un meci de wrestling nu ocupase probabil un loc important în minţile lor.

— Khouri, zise Voliova, peste treizeci de secunde, îl voi elibera pe *svinoi.* Dac-am calculat corect, niciun fel de propulsie direcţională nu-l va mai putea opri să plutească direct în fascicul.

— Asta-i bine, nu?

— Într-un fel, da, este bine. Am considerat totuşi c-ar trebui să te avertizez… Claritatea glasului Ultranautei oscila, crescând şi scăzând, deoarece recepţia era compromisă de energiile clocotitoare ale fasciculului propulsiei, de care se apropia acum la o distanţă considerată de obicei nu tocmai recomandabilă pentru materia organică. M-am gândit că, chiar dacă voi reuşi să distrug arma-cache, o parte a exploziei – poate nişte radiaţii exotice – s-ar putea să fie trimisă înapoi, prin fascicul, până la miezul propulsiei. Urmă o pauză clar premeditată. Dacă se va-ntâmpla aşa, este posibil ca rezultatele să nu fie… optime.

— În regulă, mulţumesc, spuse Khouri. Apreciez mult

întărirea moralului.

— La naiba! rosti încet şi calm Voliova. Planul meu are o mică eroare. Probabil că arma a lovit camera-păianjen cu un impuls EM defensiv… fie asta, fie radiaţia propulsiei interferează cu hardware-ul. Se auziră după aceea sunetele – posibile – făcute de cineva care încerca în mod repetat să acţioneze comutatoare metalice străvechi pe o consolă. Vreau să spun, urmă ea, că se pare că nu mai reuşesc să mă eliberez. Am rămas lipită de nenorocită.

— Atunci închide naibii propulsia – poţi face asta, nu?

— Bineînţeles, cum crezi că l-am omorât pe Nagorni? Nu părea totuşi optimistă. *Niet,* n-am acces la propulsie. Cred că mi-a blocat căile de intervenţii când am rulat Paralizia… Acum, practic, bolborosea. Khouri, devine niţel cam disperată treaba… dacă ai armele alea…

Mademoiselle interveni pe un ton cuvenit de îngâmfat.

— Ia-ţi adio de la ea, Khouri. Iar la unghiul sub care ar trebui să tragi acum, trebuie scoase din luptă jumătate din arme pentru a le împiedica să avarieze nava. Ai fi norocoasă doar să zgârii carcasa armei-cache cu ceea ce rămâne.

Avea dreptate: aproape fără să observe Khouri, blocuri întregi de armament potenţial disponibil se autoasiguraseră, deoarece le cerea să ţintească periculos de aproape de componente indispensabile ale navei. Rămăseseră doar armele cele mai uşoare, aproape prin definiţie incapabile să cauzeze avarii serioase.

Poate simţind asta, ceva se domoli.

Brusc armele se aflau într-o măsură mai mare sub controlul lui Khouri şi – înţelese femeia – faptul că sistemele rămase aveau putere de foc limitată era de fapt în avantajul ei. Planul i se schimbase. Acum avea nevoie de precizie chirurgicală, nu de forţă brută.

În hiatul acela, înainte ca armele să fie recâştigate de Mademoiselle, Khouri abandonă şablonul de ţintire anterior şi emise comenzi de reochire. Instrucţiunile ei fură extrem de precise. Deplasându-se pe poziţie atât de lent, încât păreau că se mişcă prin caramel topit, armele se

aliniară asupra punctelor de impact selectate. Nu mai era vorba despre arma-cache, ci despre cu totul altceva…

— Khouri, începu Mademoiselle, cred că realmente ar trebui să te gândeşti la…

Însă ea trăsese deja.

Limbi de plasmă ţâşniră spre arma-cache, conectându-se… nu cu arma în sine, ci cu camera-păianjen, căreia îi retezară precis toate cele opt picioare, apoi cele patru cabluri cu gheare. Camera se îndepărtă brusc de lancea strălucitoare a propulsiei, cu picioarele tăiate la genunchi.

Arma-cache pluti apoi în fascicul, ca o molie care se atinge de o lampă incandescentă.

Cele petrecute în continuare se derulară într-o serie de instantanee inuman de scurte; aproape prea rapid pentru a fi înţelese de Khouri. Exteriorul fizic al armei-cache se evaporă într-o milisecundă, fierbând într-un fuior de vapori predominant metalici. Imposibil de spus dacă atingerea fasciculului duse la ceea ce urmă sau dacă, în clipa distrugerii sale, arma-cache era deja decisă să se întoarcă apoi cu interiorul în afară.

În tot cazul, desfăşurarea evenimentelor nu se încadră în intenţiile constructorilor ei.

Aproape simultan, ceea ce mai rămăsese din arma-cache sub pielea ei eviscerată emise o eructaţie gravitaţională prelungită, râgâitul continuumului spaţio-temporal forfecat. Ceva oribil se întâmpla cu ţesătura realităţii în vecinătatea imediată a armei, dar nu în felul cum fusese plănuit. Un curcubeu de lumină stelară curbată pâlpâi în jurul masei coagulate de energie plasmatică. Pentru o milisecundă, curcubeul arătă aproximativ sferic şi stabil, dar apoi începu să tremure, oscilând nesigur, aidoma unei bule de săpun aflate în punctul spargerii. După o fracţiune de milisecundă, colapsă spre interior şi, accelerând exponenţial, dispăru.

După încă o secundă, nu mai rămăsese nimic, nici măcar sfărâmături, ci doar fundalul normal, presărat cu stele, al spaţiului.

Apăru apoi o geană de lumină, care se întunecă spre

ultraviolet. Geana crescu şi se umflă, dilatându-se într-o sferă puternică şi malignă. Valul de plasmă dilatată izbi nava, cutremurând-o atât de violent, încât Khouri percepu impactul în ciuda capitonajelor suspensiilor cardanice ale turelei. Datele năvăliră, anunţând-o – nu că ar fi dorit prea mult să ştie – că explozia nu compromisese serios niciun sistem de pe carcasă, iar vârful scurt de radiaţie de fundal emisă de flash se încadra în valori tolerabile. Scanările gravimetrice reveniseră brusc la normal.

Continuumul spaţio-temporal fusese găurit, penetrat la nivel cuantic, şi eliberase un licăr minuscul de energie Planck. Minuscul, comparativ cu energiile clocotitoare din spuma continuumului spaţio-temporal, totuşi, scăpată din restricţionarea normală, eliberarea aceea neglijabilă fusese ca explozia unei bombe nucleare în apartamentul de alături. Continuumul spaţio-temporal se autovindecase instantaneu, reţesându-se înainte să fi fost cauzată o avarie reală, lăsând doar câteva surplusuri de monopoli, găuri negre cuantice de masă redusă şi alte particule exotice/anomalii ca dovezi că s-ar fi întâmplat ceva neobişnuit.

Disfuncţionalitatea armei-cache fusese majoră.

— Ah, prea bine, rosti Mademoiselle părând mai degrabă dezamăgită. Sper că eşti mândră de ce ai făcut.

Khouri era însă atentă la absenţa care se năpustea acum către ea, gonind prin spaţiul-turelă. Încercă să se retragă la timp, încercă să decupleze legătura…

Dar nu acţionă suficient de rapid.

13

Pe orbita Resurgamului, 2566

— Scaun! rosti Voliova intrând pe punte.

Un scaun se extinse iute spre ea. Ultranauta îşi fixă centurile şi apoi se îndepărtă de pereţii punţii, până când ajunse pe orbita enormei sfere de proiecţie holografică ce ocupa mijlocul încăperii.

Sfera prezenta imaginea Resurgamului, deşi ai fi putut crede cu uşurinţă că era de fapt globul ocular deshidratat al unui cadavru străvechi şi mumificat, amplificat de câteva sute de ori. Femeia ştia însă că imaginea era mai mult decât o simplă reprezentare precisă a planetei extrasă din baza de date a navei. Reproducerea se făcea în timp real, imaginile fiind captate de videocamerele de pe carcasa luminălucii, care transmiteau în direct chiar acum.

Resurgamul nu era o planetă frumoasă, după niciun fel de standarde. Cu excepţia albului murdar al calotelor polare, culoarea generală era cenuşiu ca de craniu, contrabalansat de solzi de rugină şi câteva aşchii sporadice de albastru-turcoaz în apropierea zonelor ecuatoriale. Masele mai mari de oceane erau încă majoritar ascunse sub gheaţă, iar puţinele petice de apă expusă erau aproape cert încălzite artificial pentru a nu îngheţa; fie prin reţele de energie termică, fie prin procese metabolice atent personalizate. Existau nori, însă erau fuioare subţiratice, nu formele măreţe şi complexe la care Voliova ştia că te puteai aştepta de obicei din partea sistemelor meteo planetare. Ici-colo, se îndeseau spre opacitate albă, dar numai în noduri ganglionare mici în apropierea aşezărilor. Acelea erau locurile unde funcţionau fabricile de vapori, sublimând gheaţă polară în apă, oxigen şi hidrogen. Puţine petice de vegetaţie erau îndeajuns de mari pentru a fi văzute fără amplificare la rezoluţie de un kilometru şi potrivit aceluiaşi criteriu nu existau dovezi vizibile de prezenţă umană, cu excepţia unei

pudre fine de lumini de aşezări, când faţa întunecată a planetei apărea dedesubt la fiecare nouăzeci de minute. Chiar şi cu transfocare, aşezările nu erau distincte, întrucât – exceptând capitala – erau afundate în sol. Din foarte puţine se ridica la suprafaţă altceva decât antene, platforme de asolizare şi sere. Cât despre capitală…

Aceea era partea tulburătoare…

— Când se deschide fereastra noastră cu triumvirul Sajaki? întrebă ea, întorcându-şi privirea către chipurile celorlalţi membri ai echipajului, ale căror scaune erau dispuse într-un pâlc aproximativ definit, dispuse faţă în faţă sub lumina cenuşie a planetei înfăţişate.

— În cinci minute, răspunse Hegazi. Cinci minute torturante şi apoi vom şti ce delicii are de împărtăşit cu noi dragul Sajaki despre noii noştri prieteni colonişti. Eşti sigură că poţi suporta agonia aşteptării?

— De ce nu ghiceşti, *svinoi?*

— N-ar fi prea greu, aşa-i? Hegazi rânjea sau cel puţin încerca din răsputeri să aproximeze expresia respectivă; nu era tocmai uşor, ţinând seama de numărul de accesorii himerice încrustate pe chip. Interesant, dacă nu te-aş fi cunoscut mai bine, aş fi zis că nu eşti tocmai încântată de toate astea.

— Dacă nu l-a găsit pe Sylveste…

Hegazi ridică o mână înmănuşată.

— Sajaki nu şi-a făcut încă raportul. N-are rost să anticipăm…

— Eşti sigur aşadar că-l va găsi?

— N-am spus asta.

— Dacă detest ceva, rosti Voliova privindu-l rece, este optimismul stupid.

— Haide, fruntea sus! Se-ntâmplă lucruri şi mai rele.

Da, femeia trebuia s-o recunoască, aşa era. Iar cu o regularitate iritantă, ele păreau să fi decis să i se întâmple numai ei. Uimitor în privinţa seriei recente de necazuri de care avusese parte Voliova era faptul că izbutiseră să-şi sporească intensitatea cu fiecare nou ghinion. Atinseseră punctul în care ea începuse să privească nostalgic la

problemele doar sâcâitoare pe care le avusese cu Nagorni, când nu se confruntase decât cu cineva care încerca s-o ucidă. O făcea să se întrebe – cu o lipsă majoră de entuziasm – dacă nu avea să vină în curând o zi când va privi nostalgic chiar şi perioada actuală.

Problema cu Nagorni fusese precursoarea, desigur. Era evident acum; la momentul respectiv ea privise totul ca pe un incident izolat, dar în realitate fusese doar indiciul iniţial a ceva mult mai rău din viitor, ca un murmur cardiac ce prevesteşte un infarct. Îl ucisese pe Nagorni, dar nu ajunsese în felul acela la nicio înţelegere a problemei care-l transformase într-un psihopat. După aceea o recrutase pe Khouri, iar problemele nu se repetaseră, cât mai degrabă reiteraseră o temă mai măreaţă, ca mişcarea a doua dintr-o simfonie sumbră. Khouri nu era în mod evident nebună… nu încă. Dar ea devenise un catalizator pentru o nebunie mai rea, mai puţin localizată. În mintea ei existaseră furtuni ce depăşiseră tot ce văzuse vreodată Voliova. Urmase apoi incidentul cu arma-cache, care aproape o omorâse pe Voliova, şi poate că ar continuat şi i-ar fi ucis pe ei toţi, plus un număr important de oameni de pe Resurgam.

— E timpul pentru nişte răspunsuri, Khouri, rosti ea înainte de a-i resuscita pe ceilalţi.

— Răspunsuri despre ce, triumviro?

— Termină cu simularea inocenţei. Sunt prea obosită pentru asta şi te asigur că voi obţine adevărul într-un fel sau altul. În timpul crizei cu arma-cache, ai scăpat prea multe. Te-ai înşelat dacă ai sperat că voi uita unele lucruri pe care le-ai spus.

— De pildă?

Se aflau în una dintre zonele infestate de şobolani, despre care Voliova bănuia că era la fel de sigură împotriva dispozitivelor de ascultare ale lui Sajaki ca orice altă parte a navei, cu excepţia camerei-păianjen în sine.

O izbi pe Khouri de perete, cu suficientă putere ca s-o audă icnind; anunţând-o că forţa ei nu trebuia subestimată şi nici răbdarea nu-i trebuia pusă prea mult la încercare.

— Vreau să subliniez ceva, Khouri. L-am ucis pe Nagorni, predecesorul tău, fiindcă mi-a înşelat aşteptările. Am ascuns cu succes adevărul morţii lui faţă de restul echipajului. Să n-ai iluzia că nu voi proceda la fel şi cu tine, dacă-mi oferi destule justificări.

Khouri se îndepărtă de perete şi culoarea îi reveni în obraji.

— Mai exact, ce anume vrei să ştii?

— Ai putea începe prin a-mi spune cine eşti. Pleacă de la ipoteza că ştiu că te-ai infiltrat deliberat în echipaj.

— Cum aş fi putut face aşa ceva? Tu m-ai recrutat.

— Da, încuviinţă Voliova, fiindcă se gândise deja la asta. Desigur aşa a părut… dar a fost o înşelăciune, nu? Agenţia necunoscută dinapoia ta a reuşit să-mi manipuleze procedura de căutare, făcând să pară că eu te-aş fi ales… deşi opţiunea nu-mi aparţinuse deloc. Trebuia să recunoască faţă de sine că nu avea absolut nicio dovadă directă în privinţa aceea, totuşi era ipoteza cea mai simplă care să se potrivească tuturor faptelor. Vrei să negi?

— De ce ai crede că m-aş fi infiltrat?

Voliova făcu o pauză pentru a-şi aprinde o ţigară dintre cele pe care le cumpărase din caruselul unde Khouri fusese recrutată, sau găsită.

— Pentru că se pare că ştii prea multe despre turelă. Pari să ştii ceva despre Hoţul-Soarelui… iar asta mă nelinişteşte profund.

— Ai menţionat Hoţul-Soarelui la scurt timp după ce m-ai adus la bord, nu mai ţii minte?

— Ba da. Totuşi, cunoştinţele tale sunt mai vaste decât pot fi explicate prin informaţiile pe care le-ai întrezărit de la mine. De fapt, există momente când pari să ştii mai multe decât mine despre întreaga situaţie. Făcu o pauză. Sigur că da, asta nu-i totul. Activitatea neurală din creierul tău în timpul refrisomnului… Ar fi trebuit să examinez cu mai multă atenţie implanturile cu care ai sosit la bord. În mod evident, nu sunt ce par a fi. Vrei să-ncerci să-mi explici câte ceva din toate astea?

— Bine…

Tonul vocii lui Khouri era diferit acum. Era limpede că renunţase la orice speranţă de a scăpa cu o cacealma.

— Dar ascultă cu atenţie, Ilia. Ştiu că şi tu ai micile tale secrete pe care n-ai dori să le afle Sajaki şi restul. Eu ghicisem deja în privinţa lui Nagorni, dar mai este chestiunea armei-cache. Ştiu că nu vrei să fie cunoscută de către toţi, fiindcă altfel nu te-ai fi străduit atâta să acoperi totul.

Voliova încuviinţă, ştiind că ar fi fost inutil să nege. Poate că Khouri avea chiar o idee despre relaţia ei cu Căpitanul.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că, indiferent ce-ţi voi spune acum, ar fi mai bine să rămână între noi. Nu ţi se pare rezonabil din partea mea?

— Tocmai am zis că te-aş putea ucide. Nu te afli chiar într-o poziţie din care să poţi negocia decisiv.

— Da, ai putea să mă ucizi sau cel puţin să-ncerci s-o faci, dar, în ciuda spuselor tale, mă-ndoiesc c-ai reuşi să-mi acoperi moartea la fel de uşor cum ai făcut cu Nagorni. Să pierzi un Tunar-şef înseamnă ghinion. Să pierzi doi începe să pară neglijenţă, nu crezi?

Un şobolan trecu în goană pe lângă ele, stropindu-le. Iritată, Voliova îşi azvârli mucul ţigării spre el, dar dispăruse deja printr-o conductă din perete.

— Prin urmare tu-mi spui să nu le zic celorlalţi că ştiu că eşti infiltrată?

Khouri strânse din umeri.

— Fă ce vrei. Dar cum crezi că va accepta Sajaki asta? A cui va fi vina că infiltrata a ajuns la bord?

Voliova nu se grăbi să răspundă.

— Ai pregătit totul în amănunt, aşa-i?

— Ştiam că mai devreme sau mai târziu vei dori să-mi pui nişte întrebări.

— Atunci, să-ncepem cu cea evidentă. Cine eşti şi pentru cine lucrezi?

Khouri suspină şi vorbi resemnată:

— Multe dintre lucrurile pe care le ştii deja sunt perfect

adevărate. Mă numesc Ana Khouri şi am fost soldat pe Atuul lui Sky… deşi cu vreo douăzeci de ani mai devreme decât credeai tu. Cât despre restul… Făcu o pauză. Cred că mi-ar fi realmente de folos o cafea.

— Nu există, aşa c-ar fi bine să te obişnuieşti cu situaţia.

— Bine. Am fost plătită de alt echipaj. Nu le cunosc numele – n-a existat niciodată un contact direct –, dar ei încercau de mai multă vreme să pună mâna pe armele voastre cache.

Voliova clătină din cap.

— Imposibil! Nu mai există nimeni care să ştie despre ele.

— Aşa speraţi voi. Dar aţi utilizat părţi din cache, nu? Probabil c-au existat supravieţuitori, martori despre care n-aţi ştiut niciodată. Treptat s-a auzit că nava voastră deţine nişte arme serioase. Poate că nimeni nu cunoştea tabloul de ansamblu, însă ei ştiau destul de mult ca să vrea propria lor parte din cache.

Ultranauta tăcu. Spusele lui Khouri erau şocante – ca şi cum ar fi aflat că cele mai intime obiceiuri ale lor erau bine cunoscute de toţi –, dar, trebuia să recunoască, nu dincolo de graniţele posibilului. Se putea să fi existat o scurgere de informaţii. La urma urmelor, existaseră oameni care părăsiseră echipajul – nu întotdeauna fiindcă o doriseră – şi chiar dacă respectivii n-ar fi trebuit să aibă acces la nimic secret – cu certitudine, nimic asociat cache-ului –, exista posibilitatea comiterii unei erori. Sau poate că, aşa cum spusese Khouri, cineva asistase la utilizarea cache-ului şi supravieţuise pentru a transmite informaţia respectivă.

— Acest „alt echipaj”… Poate că nu le cunoşti numele, dar ştii cum se numeşte nava lor?

— Nu. Ar fi fost la fel de imprudent ca şi cum mi-ar fi destăinuit numele lor, nu?

— Dar *ce* ai ştiut, în cazul ăsta? Cum se aşteptau ei să ne furi cache-ul?

— Aici intră în joc Hoţul-Soarelui. Este un virus militar pe care ei l-au strecurat în nava voastră când aţi fost

ultima oară în sistemul Yellowstone. Un software de infiltrare foarte inteligent şi adaptabil, conceput pentru a se insinua în instalaţii inamice şi a purta război psihologic, aducându-i pe ocupanţi în pragul nebuniei prin sugestii subliminale. Khouri tăcu, lăsând-o pe cealaltă să digere datele. Însă defensivele voastre au fost prea bune. Hoţul-Soarelui a fost slăbit şi strategia n-a funcţionat de fapt niciodată. Aşa c-au aşteptat. N-au căpătat altă şansă decât atunci când aţi revenit în sistemul Yellowstone, după aproape un secol. Eu am fost următoarea linie de atac: infiltrarea unui om la bord.

— Şi cum a fost realizat atacul viral iniţial?

— Au adus virusul la bord prin intermediul lui Sylveste. Ştiau că-l aduceţi la bord ca să-l îngrijească pe Căpitanul vostru. I-au implantat software-ul fără ca el să fi ştiut, după care a infectat sistemul când Sylveste s-a cuplat la incinta voastră medicală ca să se ocupe de Căpitan.

Voliova gândi că tot scenariul acela suna profund şi îngrijorător de plauzibil. Era pur şi simplu un exemplu de alt echipaj la fel de prădător ca ei. Ar fi fost culmea aroganţei să presupui că numai Triumviratul lui Sajaki ar fi fost capabil de asemenea subterfugii.

— Şi care era funcţia ta?

— Să evaluez în ce grad a fost afectat Hoţul-Soarelui de sistemele turelei voastre. Dacă era posibil, să câştig controlul navei. Resurgam era o destinaţie bună pentru aşa ceva, fiind suficient de retrasă pentru a nu se găsi sub nicio jurisdicţie a poliţiei la nivel de sistem. Dacă se putea reuşi o preluare, n-ar fi observat-o nimeni, decât poate câţiva colonişti. Khouri oftă. Crede-mă însă că planul ăla a fost clar şi definitiv înmormântat. Programul Hoţul-Soarelui era imperfect; prea periculos şi prea adaptabil. A atras prea mult atenţia asupra sa când l-a înnebunit pe Nagorni, dar, pe de altă parte, el fusese singurul om la care putuse ajunge. După aceea a încercat să acţioneze chiar în cache…

— Arma care a luat-o razna.

— Da. Asta m-a speriat şi pe mine. Khouri se înfioră.

Atunci am ştiut că Hoţul-Soarelui era puternic. Nu puteam face absolut nimic pentru a-l controla.

În următoarele zile, Voliova îi puse lui Khouri şi mai multe întrebări, confruntând diverse detalii ale relatării ei cu ceea ce păreau a fi faptele cunoscute. Cu certitudine, Hoţul-Soarelui putea să fi fost un fel de software de infiltrare, chiar dacă era mai subtil, mai insidios decât orice despre care auzise ea în atâţia ani de experienţă. Dar asta însemna că-l putea ignora? Nu, bineînţeles că nu. La urma urmelor, ştiuse că blestemăţia exista. De fapt povestea lui Khouri era prima explicaţie ce părea cât de cât obiectivă. Înţelegea de ce încercările ei de a-l vindeca pe Nagorni eşuaseră. Pe bărbat nu-l înnebunise o combinaţie subtilă de efecte cauzate de implanturile turelei ei, ci pur şi simplu o entitate proiectată exact în scopul respectiv. Nu era de mirare că-i fusese atât de greu să găsească vreo explicaţie pentru problema lui Nagorni. Desigur mai rămânea întrebarea sâcâitoare a motivului pentru care demenţa lui Nagorni se exprimase cu atâta forţă în maniera în care o făcuse – schiţele acelea de părţi de păsări coşmareşti şi desenele de pe sicriul său –, dar cine putea spune că Hoţul-Soarelui nu amplificase pur şi simplu o psihoză deja existentă, lăsând subconştientul bărbatului să lucreze cu orice imagini i se potriveau?

Nu putea, de asemenea, nici să ignore prea uşor misteriosul echipaj rival. Înregistrările navei arătaseră că altă luminălucă – *Galatea* – fusese prezentă în sistemul Yellowstone în ambele ocazii când fusese şi *Nostalgia.* Era posibil ca acela să fi fost echipajul responsabil pentru trimiterea lui Khouri?

Deocamdată era o explicaţie la fel de bună ca oricare alta. Şi un lucru era perfect clar: Khouri avusese dreptate când spusese că niciuna dintre informaţiile acestea nu puteau fi prezentate restului Triumviratului. Sajaki ar fi învinuit-o într-adevăr pe Voliova, total, pentru o breşă gravă a securităţii. Desigur, ar fi pedepsit-o pe Khouri... dar şi Voliova se putea aştepta la fel de bine la o formă de

represalii. În conformitate cu încordarea resimţită în ultima vreme în relaţia lor, era perfect posibil ca Sajaki să încerce s-o ucidă. Putea de asemenea să şi reuşească, deoarece era cel puţin la fel de puternic ca Voliova. Nu l-ar fi afectat prea mult că şi-ar fi pierdut principala expertă în armament şi unica persoană cu o înţelegere reală a cache-ului. Neîndoios, argumentul lui avea să fie că ea îşi demonstrase deja incompetenţa în această privinţă. Mai exista însă şi altceva ce Voliova nu putea ignora complet. Indiferent ce se întâmplase de fapt cu arma-cache, adevărul inevitabil era că Khouri îi salvase viaţa.

Deşi detesta gândul acela, îi era datoare infiltratei.

Unica ei opţiune, când analiză situaţia la rece, era să continue ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Misiunea lui Khouri nu mai era oricum viabilă; acum nu avea să mai existe tentativa unei preluări. Motivul ascuns pentru care sosise la bordul navei nu avea niciun impact asupra apropiatei încercări de a-l readuce pe Sylveste la bord şi, din multe puncte de vedere, Khouri ar fi fost necesară pur şi simplu ca alt membru de echipaj. Acum, când Voliova ştia adevărul şi scopul iniţial al misiunii lui Khouri fusese abandonat, ea avea cu siguranţă să facă tot ce-i stătea în putere ca să corespundă postului în care fusese repartizată. Aproape că nici nu conta dacă tratamentele de loialitate funcţionau sau nu, pentru că trebuia să se comporte ca şi cum ar fi funcţionat şi, treptat, rolul jucat de ea n-ar mai putea fi deosebit de adevăr. Era posibil ca nici să nu dorească să părăsească nava, atunci când ar fi apărut oportunitatea respectivă. La urma urmelor, existau şi locuri mai rele în care să te afli. De-a lungul lunilor sau al anilor de timp subiectiv, avea să devină parte din echipaj, iar duplicitatea ei din trecut putea rămâne un secret pe care să-l împărtăşească doar cu Voliova. Cu timpul, putea fi chiar ceva ce Ultranauta aproape că avea să uite.

Până la urmă, Voliova izbuti să se convingă că problema infiltrării fusese rezolvată. Desigur, Hoţul-Soarelui rămânea o problemă, dar acum Khouri avea să colaboreze

cu ea pentru a-l ascunde faţă de Sajaki. Şi între timp existau şi alte lucruri ce trebuiau ascunse de triumvir. Voliova îşi stabilise sarcina eradicării tuturor crâmpeielor de dovezi legate de incidentul armei-cache. Ea intenţionase să facă asta înainte de resuscitarea lui Sajaki şi a celorlalţi, dar nu se dovedi uşor. În primul rând trebuia să repare avariile suferite de luminălucă în sine, peticind zonele carcasei ce fuseseră afectate de detonarea armei. În general asta constase în convingerea rutinelor de autoreparare să lucreze mai rapid, dar trebuise să se asigure de asemenea că toate cicatricele preexistente, craterele de impact sau porţiunile de reparaţii imperfecte vor fi reproduse cu exactitate. După aceea trebuise să pirateze memoriile reparaţiilor şi să şteargă toate urmele lor. Trebuise să repare camera-păianjen, deşi Sajaki şi ceilalţi n-ar fi trebuit să ştie nici măcar de existenţa ei. Mai bine să fie totuşi precaută şi aceea fusese de departe reparaţia cea mai simplă. Iar apoi trebuise să şteargă toate dovezile rulării rutinei Paralizia; minimum o săptămână de muncă.

Pierderea navetei fusese mai greu de mascat. O vreme, se gândise să construiască una nouă colectând cantităţi mici de materii prime din diverse locuri din navă, până obţinea tot ce-i trebuia. Ar fi avut nevoie de numai ceva mai mult de o sutime de miime din masa întregii nave. Era însă prea riscant şi se îndoise că ar fi deţinut capacitatea de îmbătrânire autentică a navetei, de a o face să pară pe atât de veche pe cât ar fi trebuit să fie. De aceea alesese opţiunea mai simplă de editare a bazei de date a navei, astfel încât să pară că numărul de navete de la bord fusese dintotdeauna mai mic cu una. Poate că Sajaki ar fi observat asta – poate că tot echipajul ar fi observat –, dar nimeni n-ar fi putut dovedi absolut nimic. În cele din urmă, desigur, reconstruise arma-cache. Era doar o faţadă, o copie concepută pentru a sta în sala-cache şi a părea ameninţătoare în rarele ocazii când Sajaki vizita domeniul Voliovei. Acoperirea urmelor necesitase şase zile de muncă asiduă. În ziua a şaptea, femeia se odihnise şi se străduise

să se calmeze, astfel ca nimeni dintre ceilalţi să nu bănuiască truda pe care o depusese. În ziua a opta, Sajaki se trezi şi o întrebă ce făcuse în anii cât fusese în refrisomn.

— Ah, zise ea, nimic cu care să mă pot lăuda.

Reacţia lui – ca de altfel mai tot ce făcea Sajaki în ultima vreme – fu greu de judecat. Chiar dacă reuşise acum, gândi Voliova, nu mai putea risca încă o greşeală. Deşi încă nici măcar nu-i contactaseră pe colonişti, lucrurile începeau să iasă din sfera înţelegerii ei. Gândurile îi reveneau la amprenta neutrino pe care o detectase în jurul stelei neutronice a sistemului şi la sentimentul de nelinişte care n-o părăsise de atunci. Sursa continua să fie acolo şi, cu toate că rămânea slabă, o studiase acum destul de bine ca să ştie că se afla nu numai pe orbita stelei neutronice, ci şi a planetei stâncoase de mărimea unui satelit natural care însoţea steaua. Cu certitudine nu existase când sistemul fusese explorat cu decenii în urmă, ceea ce sugera imediat o legătură cu colonia de pe Resurgam. Totuşi, cum ar fi putut s-o trimită acolo coloniştii? Ei nu păreau capabili nici măcar să ajungă pe orbită, cu atât mai puţin să trimită o sondă la periferia sistemului lor. Până şi nava care ar fi trebuit să-i fi adus aici lipsea; femeia se aşteptase s-o găsească pe *Lorean* pe orbita Resurgamului, dar nu exista nici urmă de navă. Indiferent ce ar fi spus dovezile, ea păstra în adâncul minţii posibilitatea ca locuitorii planetei să fie capabili de ceva complet neaşteptat. Era altă povară pe care s-o adauge mormanului ei de griji care creştea.

— Ilia? rosti Hegazi. Suntem aproape gata. Capitala este pe punctul să iasă de pe faţa întunecată.

Ea aprobă din cap. Videocamerele de înaltă amplificare ale navei, răspândite în jurul carcasei, aveau să transfocheze pe un loc foarte precis, aflat la câţiva kilometri dincolo de limitele oraşului, focalizând pe coordonate identificate şi convenite înainte de plecarea lui Sajaki. Dacă nu avusese niciun ghinion, el ar fi trebuit să aştepte acum acolo, pe suprafaţa superioară a unui platou

neprotejat, privind direct spre soarele care răsărea. Sincronizarea temporală era esenţială, dar Voliova nu se îndoia că Sajaki va fi prezent.

— L-am reperat, anunţă Hegazi. Stabilizatorii de imagine convertesc…

— Arată-ne!

O fereastră se deschise în globul de lângă capitală şi crescu rapid. La început interiorul ei era neclar; o pată înceţoşată care putea fi un bărbat suit pe o stâncă. Apoi imaginea se contură iute, până când figura deveni Sajaki. În locul masivei armuri adaptive în care-l văzuse ultima dată Voliova, Ultranautul purta acum o manta de culoarea cenuşii, ale cărei cozi lungi fluturau în jurul cizmelor, evidenţiind vântul slab ce sufla pe vârful platoului. Gulerul era ridicat în jurul urechilor, însă faţa nu-i era acoperită.

Nu era tocmai chipul lui. Înainte de a părăsi nava, trăsăturile lui Sajaki fuseseră subtil remodelate, potrivit unei medii ideale, obţinute din profilurile genetice ale membrilor expediţiei originale care călătoriseră de la Yellowstone la Resurgam şi care reflectau la rândul lor genele franco-chineze ale coloniştilor lui Yellowstone. Dacă ar fi ales să umble la amiază pe străzile capitalei, Sajaki n-ar fi trezit mai mult de o privire curioasă. Nimic nu l-ar fi trădat ca fiind nou-sosit, nici măcar accentul lui. Software-uri lingvistice analizaseră duzina de dialecte Yellowstone ale membrilor expediţiei şi aplicaseră modele lexico-statistice complexe pentru a contopi modurile acelea de vorbire într-un dialect nou, la nivel de planetă, pentru Resurgam ca un tot. Dacă Sajaki alegea să comunice cu oricare dintre colonişti, deghizarea şi modul de vorbire ar fi convins pe oricine că provenea pur şi simplu dintr-o aşezare planetară mai îndepărtată, nu că ar fi fost un extraplanetar.

Cel puţin asta fusese ideea.

Sajaki nu purta asupra lui niciun obiect tehnologic care l-ar fi putut trăda, cu excepţia implanturilor de sub piele. Un sistem de comunicaţii convenţional sol-orbită ar fi fost prea uşor de detectat şi mult prea dificil de explicat dacă

el ar fi fost capturat dintr-un motiv sau altul. Acum însă vorbea; recita în mod repetat o frază, în timp ce senzorii în infraroşu ai navei examinau fluxul sangvin din regiunea gurii lui, asamblând un model al mişcărilor maxilarelor şi al muşchilor de dedesubt. Prin corelarea mişcărilor cu arhivele vaste de conversaţii reale, deja înregistrate, nava putea ghici ce sunete emitea. Pasul final era includerea de modele gramaticale, sintactice şi semantice pentru cuvintele pe care era cel mai probabil să le rostească. Suna complicat – şi aşa era –, dar pentru urechile Voliovei nu exista niciun decalaj temporal perceptibil între mişcările buzelor lui şi glasul simulat pe care-l auzea, straniu de clar şi de precis.

— Trebuie să presupun că acum mă puteţi auzi, zise el. Pentru cronologie, să considerăm că acesta este primul meu raport de pe suprafaţa Resurgamului după asolizare. Scuzaţi-mă dacă mă voi abate ocazional de la subiect sau dacă mă voi exprima cu o anume lipsă de eleganţă. Nu am scris acest raport în prealabil; ar fi fost un risc de securitate prea mare dacă ar fi fost găsit asupra mea când părăseam capitala. Lucrurile sunt foarte diferite faţă de ceea ce ne aşteptam.

„Aşa este”, gândi Voliova. Coloniştii – sau cel puţin o parte din ei – ştiau cu siguranţă că o navă sosise pe orbita Resurgamului. Ei o examinaseră pe ascuns cu un fascicul radar. Nu făcuseră totuşi nicio încercare de a contacta *Nostalgia*, tot aşa cum nici nava nu încercase să contacteze pe nimeni de pe sol. La fel ca şi sursa de neutrino, asta o îngrijora. Însemna paranoia şi intenţii ascunse… şi nu doar ale ei. Acum se silea să nu se gândească însă la asta, pentru că Sajaki continua să vorbească şi nu dorea să scape niciunul dintre cuvintele lui.

— Am multe de spus cu privire la colonie, zise el, iar fereastra nu va rămâne mult deschisă. De aceea voi începe cu vestea pe care o aşteptaţi fără doar şi poate. L-am localizat pe Sylveste şi de acum nu mai trebuie decât să-l aducem în navă.

Sluka sorbea cafea vizavi de Sylveste; între ei se afla o masă lungă şi neagră. Soarele matinal al Resurgamului se strecura în cameră prin jaluzele pe jumătate închise, proiectând contururi înflăcărate pe pielea ei.

— Am nevoie de opinia ta într-o privinţă.

— Vizitatori?

— Ce isteţ! Îi umplu o ceaşcă şi-i arătă cu mâna scaunul din faţa ei. Sylveste se afundă în scaun, până ajunse mult mai jos decât ea. Înţelege-mi curiozitatea, doctor Sylveste, şi spune-mi exact ce ai auzit.

— N-am auzit nimic.

— Atunci nu-ţi va răpi mult timp.

El surâse prin pâcla oboselii. Pentru a doua oară în decursul aceleiaşi zile, fusese trezit de gardieni şi târât afară din cameră într-o stare de semiconştienţă şi dezorientare. Încă simţea mirosul lui Pascale care-l învăluia şi se întrebă dacă femeia mai dormea în propria ei celulă undeva în cealaltă parte a Mantellului. Oricât de singur s-ar fi simţit acum, sentimentul era temperat de vestea minunată că era vie şi nevătămată. Oamenii Slukăi îi spuseseră asta în zilele dinainte de a o vedea, însă nu avusese niciun motiv să-i creadă. La urma urmelor, ce utilitate ar fi avut Pascale pentru cei din Poteca Adevărată? Chiar mai puţină decât el… şi era deja clar că Sluka examinase valoarea menţinerii lui în viaţă.

Lucrurile se schimbau totuşi perceptibil. I se îngăduise să petreacă un timp cu Pascale şi credea că nu va rămâne unica ocazie. Oare asta se datora unei trăsături esenţiale de omenie a Slukăi sau implica altceva cu totul diferit – poate că ar fi avut nevoie de unul dintre ei în viitorul apropiat şi începuse de acum să le câştige favorurile?

Dădu cafeaua peste cap, alungându-şi oboseala.

— Am auzit doar că ar putea sosi vizitatori. De acolo am tras singur concluzii.

— Pe care presupun că vei avea amabilitatea să le împărtăşeşti cu mine.

— Am putea discuta despre Pascale un moment?

Sluka îl privi peste marginea ceştii ei, după care încuviinţă cu delicateţea unei marionete mecanice.

— Propui un schimb de informaţii în schimbul a… ce anume? Unele relaxări ale regimului în care eşti ţinut?

— Am impresia că aşa ceva n-ar fi nerezonabil.

— Ar depinde de calitatea speculaţiilor tale.

— Speculaţii?

— Referitoare la natura acestor vizitatori. Femeia privi soarele care răsărea şi se întrevedea printre jaluzele, mijind ochii înaintea strălucirii rubinii. Îţi apreciez punctul de vedere, deşi naiba ştie de ce o fac.

— În primul rând va trebui să-mi spui ce anume ştii.

— O să ajungem şi la asta. Sluka zâmbi scurt. În primul rând ar trebui să admit că te menţin într-un oarecare dezavantaj.

— În ce fel?

— Cine pot fi vizitatorii, dacă nu sunt echipajul lui Remilliod?

Remarca ei însemna că discuţia lui cu Pascale – şi, implicit, tot ce se petrecuse între ei – fusese monitorizată. Înţelegerea respectivă îl şocă mai puţin decât s-ar fi aşteptat. Evident, suspectase asta tot timpul, dar poate că preferase să-şi ignore propriile nelinişti.

— Excelent! Tu i-ai ordonat lui Falkender să menţioneze vizitatorii, aşa este? Destul de inteligent din partea ta.

— Falkender şi-a făcut doar meseria. Cine sunt ei, aşadar? Remilliod are deja experienţă comercială cu Resurgamul şi n-ar fi raţional ca el să revină aici pentru încă o afacere.

— Oricum ar fi prea repede. Abia dacă a avut timp să ajungă la alt sistem, cu atât mai puţin la vreunul cu potenţial comercial.

Sylveste se eliberă din îmbrăţişarea scaunului şi se îndreptă către fereastră. Prin jaluzelele din fier, privi feţele nordice ale celor mai apropiate platouri, care radiau în portocaliu rece, ca nişte cărţi stivuite aflate pe punctul de a izbucni în flăcări. Acum observă şi nuanţa mai albastră a cerului, care nu mai era stacojiu. Asta fiindcă megatone de

praf fuseseră îndepărtate de vânt şi înlocuite cu vapori de apă. Sau poate din cauza percepţiei sale imperfecte a culorilor.

Atingând sticla cu buricele degetelor, rosti:

— Remilliod nu s-ar fi putut întoarce atât de repede. El se numără printre traderii cei mai şireţi, cu foarte puţine excepţii.

— Atunci cine sunt ăştia?

— Excepţiile care mă neliniştesc.

Sluka chemă un aghiotant ca să ia cafeaua. După ce masa rămase goală, îl invită pe Sylveste să ia loc din nou pe scaun. Apoi imprimă un document de pe masă şi i-l întinse.

— Informaţia pe care o vei citi a ajuns la noi acum trei săptămâni, de la un contact din staţia de urmărire a flamelor din Nekhebet Estic.

Bărbatul aprobă din cap. Ştia despre urmărirea flamelor. El însuşi insistase pentru înfiinţarea micilor observatoare risipite în jurul Resurgamului, care monitorizau emisii anormale ale stelei.

Citirea aducea prea mult cu încercarea descifrării scrisului amarantin: se târa literă cu literă în lungul unui cuvânt, până când înţelesul lui îi apărea brusc în minte. Calvin ştia că mare parte din actul citirii se rezuma la mecanică – fiziologia mişcării ochilor în lungul rândului – şi înglobase pentru asta rutine în ochii lui Sylveste, dar Falkender nu fusese atât de iscusit încât să restaureze totul.

Înţelese totuşi destul.

Staţia de urmărire a flamelor din Nekhebet Estic detectase un impuls de energie mai luminos decât orice fusese văzut până atunci. Pe scurt, exista posibilitatea neliniştitoare ca Delta Pavonis să fie pe punctul de a repeta flama ce dusese la extincţia amarantinilor: vasta ejecţie de masă coronală cunoscută ca Evenimentul. O examinare mai îndeaproape revelase însă că flama nu-şi avusese originea în stea, ci într-un punct aflat cu câteva ore-lumină dincolo de ea, la periferia sistemului.

Analiza şablonului spectral al flash-ului de raze gama indicase o deplasare Doppler mică, dar măsurabilă; câteva procente din viteza luminii. Concluzia era inevitabilă: flash-ul îşi avusese originea într-o navă aflată în faza finală a decelerării de la viteza de croazieră interstelară.

— S-a întâmplat ceva, rosti Sylveste primind cu o atitudine neutră, calmă vestea sfârşitului navei. O defecţiune a propulsiei.

— Aşa am presupus şi noi. Sluka lovi cu o unghie în hârtie. După alte câteva zile am ştiut că nu putuse fi aşa ceva, pentru că obiectul continua să fie acolo – foarte vag, dar inconfundabil.

— Nava a supravieţuit exploziei?

— Sau ce o fi fost… Apoi însă am detectat o deplasare evidentă spre albastru a flamei propulsiei. Decelerarea continua normal, ca şi cum explozia nici n-ar fi avut loc.

— Presupun că aveţi o teorie despre toate astea.

— Mai degrabă o jumătate de teorie. Credem că explozia a fost cauzată de o armă. Nu avem niciun indiciu privind modelul ei, însă nimic altceva n-ar fi putut elibera atâta energie.

— O armă?

Bărbatul încercă să-şi păstreze vocea complet calmă, îngăduind să răzbată doar curiozitatea firească, eliminând emoţiile pe care le simţea de fapt, în general variaţiuni pe tema groazei pure.

— Ciudat, nu crezi?

Sylveste se aplecă în faţă şi un fior rece şi umed îi goni pe şira spinării.

— Presupun că vizitatorii aceştia, indiferent cine ar fi ei, înţeleg situaţia de aici.

— Te referi la tabloul politic? Improbabil.

— Totuşi, au încercat să stabilească un contact cu Cuvierul.

— Asta-i partea stranie. Nu s-a recepţionat nimic de la ei. Nici măcar o emisie.

— Cine ştie despre asta?

Glasul lui era acum aproape inaudibil, chiar şi pentru el,

ca şi cum cineva i-ar fi apăsat pe trahee.

— Cam douăzeci de oameni din colonie. Cei cu acces la observatoare, vreo duzină din oamenii noştri, aici, şi ceva mai puţini în Resurgam City… în Cuvier.

— Nu este Remilliod.

Sluka lăsă hârtia să fie reabsorbită de masă, care-i digeră conţinutul secret.

— Ai vreo sugestie despre cine ar putea fi?

Sylveste se întrebă cât de aproape de isterie sunase râsetul lui.

— Dacă nu mă înşel în privinţa asta – şi eu mă înşel rareori – atunci nu-i o veste rea doar pentru mine, Sluka. Este o veste rea pentru noi toţi.

— Continuă…

— Este o poveste lungă.

Ea strânse din umeri.

— Nu mă grăbesc nicăieri. Nici tu.

— Nu deocamdată, cu siguranţă.

— Ce vrei să spui?

— Doar o suspiciune a mea.

— Încetează cu jocurile astea.

Sylveste încuviinţă, ştiind că nu mai avea absolut niciun rost să tacă. Îi împărtăşise deja lui Pascale temerile lui cele mai profunde, iar pentru Sluka ar fi fost acum doar o chestiune de completare a golurilor; lucruri care nu fuseseră evidente pentru ea din ce trăsese cu urechea. Ştia bine că, dacă s-ar fi împotrivit, ea ar fi găsit o cale să afle ce dorea, fie de la el, fie – mai rău – de la Pascale.

— Este o poveste lungă, repetă bărbatul. Începe demult, când tocmai revenisem pe Yellowstone de la Linţolieri. Mai ţii minte că am dispărut atunci?

— Ai negat mereu că s-ar fi întâmplat ceva.

— Am fost răpit de Ultranauţi, rosti el şi nu mai aşteptă să-i observe reacţia. Am fost dus la bordul unei luminăluci de pe orbita lui Yellowstone. Unul dintre ei fusese rănit şi doreau ca eu să-l… „repar”, cred că aş putea spune.

— Să-l repari?

— Căpitanul era un himeric extrem.

Sluka se înfioră. În mod evident, experienţa ei cu periferia radical alterată a societăţii Ultranauţilor – ca la majoritatea coloniştilor – se limitase în general la holodrame lugubre.

— Nu erau Ultranauţi obişnuiţi, zise Sylveste nevăzând niciun motiv ca să nu-i exploateze fobiile. Fuseseră în spaţiu de prea mult timp; fuseseră prea mult timp departe de ceea ce am considera existenţă umană normală. Erau izolaţi până şi potrivit standardelor Ultranaute normale, paranoici, militarişti…

— Chiar şi aşa…

— Ştiu ce gândeşti – cât de răi puteau fi, chiar dacă erau o mlădiţă bizară a culturii? Sylveste surâse superior şi clătină din cap. La început exact aşa mi-am zis şi eu. După aceea am aflat mai multe despre ei.

— De pildă?

— Ai menţionat o armă? Ei bine, ei le au. Au arme care ar putea face bucăţele planeta asta, fără mare greutate, dacă ar dori.

— Totuşi nu le-ar utiliza fără motiv.

Bărbatul zâmbi.

— Cred că vom afla asta când vor ajunge la Resurgam.

— Da… Sluka rosti acest ultim cuvânt pe o notă deprimantă. De fapt, ei sunt deja aici. Explozia a avut loc acum trei săptămâni, dar… ăăă, semnificaţia ei n-a fost imediat clară. Între timp au decelerat şi au intrat pe orbita Resurgamului.

Sylveste avu nevoie de un moment pentru a-şi calma respiraţia, întrebându-se cât de deliberată era revelaţia pe bucăţi a femeii. Oare ea neglijase cu adevărat să menţioneze detaliul acesta sau îl tăinuise, dezvăluind faptele într-o manieră calculată pentru a-l menţine în dezorientare permanentă?

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci reuşea în mod admirabil.

— Stai puţin, zise el. Adineauri ai spus că doar câţiva oameni ştiu despre asta. Cum poţi să nu vezi o luminălucă pe orbita unei planete?

— E mai simplu decât ţi-ai imagina. Nava lor este obiectul cel mai întunecat din sistem. Bineînţeles, radiază în infraroşu – trebuie s-o facă –, dar pare capabilă să-şi acordeze emisiile la frecvenţele benzilor noastre de vapori atmosferici; frecvenţele care nu pătrund până la suprafaţa planetei. Dacă n-am fi petrecut ultimii douăzeci de ani punând atâta apă în atmosferă... Sluka clătină trist din cap. Oricum, nu contează. În clipa de faţă, nimeni nu-i prea atent la cer. Ei ar fi putut sosi iluminaţi în neon şi nimeni n-ar fi observat.

— N-au făcut însă aşa, ba nici măcar nu şi-au anunţat prezenţa.

— Mai rău încă, au făcut tot posibilul ca să nu ştim că ei sunt aici. Cu excepţia exploziei armei blestemate... Sluka tăcu o clipă şi privi spre fereastră, apoi reveni brusc spre bărbat. Dacă ei sunt ceea ce crezi tu, atunci înseamnă că ai vreo idee despre ce doresc.

— Asta cred că-i destul de uşor. Mă vor pe mine.

Voliova ascultă cu atenţie restul raportului lui Sajaki de pe suprafaţă.

— Foarte puţine informaţii au ajuns la Yellowstone de pe Resurgam, ba chiar şi mai puţine după prima revoltă. Acum ştim că Sylveste a supravieţuit revoltei, dar a fost răsturnat după zece ani printr-o lovitură de stat; asta s-a întâmplat acum zece ani. A fost întemniţat, dar pot să precizez că în condiţii de lux, pe cheltuiala noului regim, care l-a considerat un instrument politic util. O asemenea situaţie ne-ar fi convenit, deoarece ar fi fost uşor de dedus coordonatele unde era ţinut. Am fi fost de asemenea în poziţia convenabilă de a putea negocia cu oameni care n-ar fi avut mari remuşcări să ni-l preda. Acum însă situaţia este incomensurabil mai complexă.

Sajaki se opri şi Voliova observă că se întorsese puţin, astfel încât dezvăluia un fundal nou înapoia lui. Unghiul de vedere se modifică odată cu trecerea lor pe deasupra şi spre sud, însă Sajaki ştia asta şi-şi ajusta poziţia după cum era necesar, pentru a-şi păstra permanent faţa către navă.

Pentru un observator aflat pe alt platou, ar fi arătat cu adevărat bizar: o siluetă tăcută care privea orizontul şi murmura incantaţii necunoscute, pivotând lent pe călcâie cu precizie de ceasornic. Nimeni n-ar fi putut preciza dacă era angajat într-o comunicaţie unidirecţională cu o navă spaţială aflată pe orbită sau dacă era pierdut în ritualurile unei demenţe solitare.

— Aşa cum noi am stabilit imediat ce am intrat în raza de scanare, capitala Cuvier fusese distrusă de mai multe explozii mari. Din examinarea gradului de reconstrucţie, am putut deduce că evenimentele acestea s-au petrecut foarte recent pe scara temporală a coloniei. Investigaţiile mele au stabilit că o altă lovitură de stat – în timpul căreia s-au produs exploziile acestea – a avut loc cu numai opt luni în urmă. Lovitura n-a avut însă succes complet. Vechiul regim continuă să controleze rămăşiţele lui Cuvier, deşi liderul său – Girardieau – a fost ucis în timpul tulburărilor. Inundaţioniştii din Poteca Adevărată – responsabili pentru atacuri – controlează multe aşezări din exterior, însă par să nu aibă coeziune şi este chiar posibil să fie erodaţi de conflicte interfacţionale. În săptămâna cât am fost acolo au existat nouă atacuri împotriva oraşului, iar unii suspectează sabotori interni infiltraţi din Poteca Adevărată care acţionează din ruine.

Sajaki îşi adună gândurile pentru o clipă şi Voliova se întrebă dacă el simţea o înrudire îndepărtată cu infiltraţii pe care-i menţionase. Dacă da, în expresia lui nu se descifra nici cel mai mărunt indiciu.

— Cu privire la acţiunile mele, prima mea sarcină a fost, desigur, de a ordona costumului să se dezintegreze. Ar fi fost ispititor să-l folosesc pentru a călători pe sol până la Cuvier, însă riscul ar fi fost excesiv. Călătoria a fost totuşi mai uşoară decât mă temusem, iar la periferie m-am alăturat unui grup de tehnicieni de instalaţii de conducte care reveneau din nord, pe care i-am folosit ca paravan pentru a intra în Cuvier. La început au fost suspicioşi, dar în scurt timp votca i-a convins să mă ia la bordul vehiculului lor. Le-am spus c-o distilam în Phoenix,

aşezarea din care afirmasem că veneam. Nu auziseră niciodată de Phoenix, însă au fost mai mult decât încântaţi de băutură.

Voliova încuviinţă din cap. Votca – alături de un sac cu flecuşteţe – fusese produsă la bordul navei cu puţin timp înainte de plecarea lui Sajaki.

— În Cuvier oamenii locuiesc în principal în subteran, în catacombe săpate cu cincizeci-şaizeci de ani în urmă. Aerul este adaptat în mod tolerabil pentru respirare, dar, credeţi-mă, procedura nu-i tocmai confortabilă şi te afli mereu foarte aproape de hipoxie. Eforturile necesare pentru a ajunge la platoul acesta au fost considerabile.

Voliova surâse în barbă. Dacă Sajaki recunoscuse aşa ceva, ascensiunea pe platou trebuie să fi fost aproape o tortură.

— Se spune că cei din Poteca Adevărată au acces la tehnologie genetică marţiană, continuă triumvirul, care facilitează respirarea, însă eu n-am văzut nicio dovadă în privinţa asta. Noii mei prieteni m-au ajutat să-mi găsesc o cameră într-un hostel folosit de minerii din afara oraşului, care se potrivea cu acoperirea mea. Nu aş descrie cazarea ca fiind salubră, dar s-a potrivit destul de bine scopului meu, care era, desigur, culegerea de informaţii. În decursul activităţii am aflat multe lucruri contradictorii sau în cazul cel mai bun neclare.

Sajaki se rotise de-acum de la un orizont la celălalt. Soarele se găsea înapoia umărului său drept, astfel că imaginea era tot mai dificil de interpretat. Bineînţeles, nava avea să comute simplu pe infraroşu, citindu-i cuvintele în şabloanele mişcătoare ale temperaturii epidermei lui faciale.

— Martori oculari spun că Sylveste şi soţia lui au reuşit să scape din atentatul care l-a ucis pe Girardieau, dar că de atunci n-au mai reapărut. Asta s-a întâmplat acum opt luni. Cei cu care am stat de vorbă şi sursele de date secrete pe care le-am interceptat m-au dus la o singură concluzie. Sylveste este prizonierul cuiva, atât doar că acum este ţinut în afara oraşului, probabil de o celulă din

Poteca Adevărată.

Voliova era încordată. Putea să vadă în ce direcţie se îndrepta totul; dintotdeauna existase un soi de inevitabilitate în privinţa asta. Unica deosebire consta în faptul că acum provenea de la ceea ce ştia ea despre Sajaki, nu de la bărbatul pe care-l căuta el.

— Ar fi inutil să negociem cu puterile oficiale de aici, indiferent care ar fi ele, rosti Sajaki. Mă îndoiesc că ni l-ar putea oferi pe Sylveste, chiar dacă ar dori-o, ceea ce, bineînţeles, n-ar fi cazul. În felul acesta rămânem din păcate cu o singură opţiune.

Voliova tresări. Acum avea să urmeze.

— Trebuie să aranjăm lucrurile astfel încât să fie în interesul coloniei, privită ca un tot, să ni-l dea pe Sylveste. Sajaki zâmbi din nou şi dinţii îi sclipiră pe fundalul adumbrit al chipului. Nu mai trebuie spus că am început deja să aşez cărămizile necesare. Acum, se adresa direct ei, în privinţa asta nu încăpea nicio îndoială. Voliova, poţi începe oricând acţiunile necesare.

În mod obişnuit, femeia ar fi putut simţi o urmă de plăcere consolatoare pentru că-i apreciase atât de precis intenţiile. Nu şi acum însă. Nu simţea decât o oroare care ardea încet, înţelegerea că, după atâta timp, el îi cerea s-o facă iarăşi. Iar componenta cea mai teribilă a ororii ei provenea din conştientizarea faptului că avea să facă probabil ce i se ceruse.

— Haide, spuse Voliova, n-o să te muşte.

— Mă pricep la costume, triumviro. Khouri făcu o pauză şi păşi înainte în încăperea albă. Atât doar că nu credeam că voi mai vedea vreodată unul. Darămite să-l îmbrac.

Cele patru costume aşteptau, rezemate de perete, în incinta de stocare, apăsător de albă, la şase sute de nivele sub punte, adiacentă Camerei Doi, în care urmau să aibă loc sesiunile de instruire şi antrenament.

— I-auzi la ea, spuse una dintre celelalte două femei prezente. Parc-ar face şi altceva decât să poarte blestemăţia câteva minute. Tu n-o să cobori cu noi, Khouri,

aşa că nu mai face pe tine de frică.

— Mulţumesc pentru sfat, Sudjic, o să ţin seama de el.

Sudjic ridică din umeri – Khouri bănui că un rânjet ar fi necesitat o cheltuială emoţională prea mare – şi păşi spre costumul ei, urmată de Suly Kjarval. Pregătite să-şi primească ocupanţii, costumele semănau cu nişte broaşte ce fuseseră exsangvinate, eviscerate, disecate, răşchirate şi ţintuite pe o masă verticală. În configuraţiile lor actuale, erau androforme, cu picioarele precis definite şi braţele întinse. „Mâinile” nu aveau degete – de fapt, nici nu se putea vorbi despre mâini evidente, ci despre simple aripioare cu aspect aerodinamic –, deşi, la dorinţa utilizatorului, costumele puteau extruda manipulatoarele şi degetele necesare.

Khouri se pricepea într-adevăr la costume, aşa cum susţinuse. Cele utilizate pe Atuul lui Sky fuseseră importuri rare, achiziţionate de la traderii Ultranauţi care făceau escală pe orbita planetei sfâşiate de războaie. Nimeni de pe Atu nu deţinea cunoştinţele necesare pentru a le duplica, ceea ce însemna că cele cumpărate de tabăra ei erau fabulos de valoroase: totemuri puternice primite de la zei.

Costumul o scană, evaluându-i dimensiunile corpului înainte de a-şi ajusta propriul interior pentru a se potrivi precis contururilor ei. După aceea Khouri îi îngădui să înainteze şi s-o învăluie, suprimându-şi unda de claustrofobie care însoţi procesul. În câteva secunde costumul se etanşase perfect şi se umpluse cu aerogel, permiţând manevre care altfel l-ar fi strivit pe ocupantul său. Personalitatea costumului o întrebă pe Khouri despre detalii mici pe care le-ar fi putut modifica, îngăduindu-i să-şi personalizeze setul de arme şi să-şi ajusteze rutinele autonome. Bineînţeles, în Camera Doi n-aveau să fie utilizate decât armele cele mai uşoare; scenariile de luptă ce urmau să fie aplicate erau o combinaţie fără fisuri de acţiune fizică reală şi simularea folosirii de armament, însă important era scopul. Trebuia să tratezi cu cea mai mare seriozitate toate aspectele şedinţelor acelora, inclusiv

alegerile nelimitate pe care le oferea costumul pentru posibilitatea distrugerii oricăror inamici care ar fi avut ghinionul să nimerească în sfera sa de superioritate.

Erau trei în afară de Khouri, iar ea era singura neluată în seamă pentru operaţiunea de pe suprafaţa planetei. Voliova preluă conducerea. Deşi conversaţiile ei cu Khouri sugeraseră că se născuse în spaţiul cosmic, vizitase multe planete şi dobândise reflexele cuvenite, aproape instinctive, care sporeau şansele de a supravieţui unei excursii planetare; un loc important printre ele îl ocupa respectul profund pentru legea gravitaţiei. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Sudjic, care se născuse într-un habitat sau posibil într-o luminălucă, dar coborâse pe destule planete pentru a câştiga mişcările corecte. Subţirimea corpului ei cât o lamă, care lăsa impresia că i-ar fi fost imposibil să păşească pe o planetă mare fără să-şi rupă toate oasele, n-o păcălea nicio clipă pe Khouri. Sudjic semăna cu o clădire proiectată de un maestru arhitect care cunoştea tensiunile precise ce trebuiau respectate de toate articulaţiile şi traversele şi care dovedea o mândrie estetică în eliminarea toleranţelor suplimentare. Kjarval, care o însoţea permanent pe Sudjic, avea cu totul alt aspect. Spre deosebire de prietena ei, nu etala nicio trăsătură himerică extremă; toate membrele erau chiar ale ei. În acelaşi timp însă nu semăna cu niciun alt om pe care-l cunoscuse Khouri vreodată. Faţa îi era ascuţită, parcă optimizată pentru un mediu acvatic nespecificat. Ochii felini erau orbite roşii caroiate, fără pupile. Nările şi urechile erau aperturi nervurate, iar gura era o fantă în general inexpresivă, care abia se mişca atunci când vorbea, însă era permanent curbată într-o expresie de uşoară exaltare. Nu purta haine, nici chiar în frigul relativ al incintei pentru stocarea costumelor, totuşi pentru ochii lui Khouri nu părea cu adevărat dezbrăcată. Mai degrabă semăna cu o femeie goală care fusese cufundată într-un polimer cu uscare rapidă, infinit de flexibil. O adevărată Ultranaută, cu alte cuvinte, de provenienţă nesigură şi aproape cert nondarwiniană. Khouri auzise istorii despre

specii biomodificate care se desprinseseră din oameni şi creaseră societăţi sub gheţurile unor corpuri cereşti ca Europa sau despre meroameni, bioadaptaţi la viaţa în nave spaţiale complet inundate. Kjarval părea să fie întruparea vie, monstruos hibridată, a miturilor acelora. În acelaşi timp însă, putea fi ceva cu totul diferit. Poate că ea însăşi cauzase transformările acestea, dintr-o toană. Poate că erau lipsite de scop sau poate că slujeau ţelului mai profund de a camufla complet altă identitate. Indiferent care ar fi fost adevărul, ea cunoştea mediul planetar şi ăsta – se părea – era singurul detaliu important.

Bineînţeles, şi Sajaki cunoştea planetele, dar el se afla deja pe Resurgam şi nu era clar ce rol avea să joace în aducerea lui Sylveste, dacă şi când avea să fie aceasta. Khouri ştia puţine despre triumvirul Hegazi, însă din remarci accidentale dedusese că nu călcase niciodată pe ceva care să nu fie de natură artificială. Nu era de mirare că Sajaki şi Voliova îl retrogradaseră la aspectele mai rutinier-administrative ale profesiunii lor. Nu avea să i se îngăduie – de altfel, el însuşi n-ar fi dorit – să coboare pe suprafaţa Resurgamului la sosirea momentului cuvenit.

În felul acesta rămânea doar Khouri. Experienţa ei era incontestabilă; spre deosebire de toţi ceilalţi membri ai echipajului, se născuse şi crescuse pe o planetă, şi – amănunt esenţial – luptase pe o planetă. Probabil – nimic din cele auzite n-o făcea să se îndoiască în privinţa asta – războiul de pe Atuul lui Sky o adusese în situaţii mult mai grave decât avusese parte echipajul *Nostalgiei* în exteriorul navei. Ieşirile lor fuseseră doar excursii de cumpărături, misiuni comerciale sau turism; coborâseră pe planete numai pentru a se desfăta, privind vieţile comprimate ale efemerilor. Khouri fusese în situaţii în care, uneori, păruse extrem de improbabil că va supravieţui. Cu toate acestea – fiindcă nu fusese niciodată altceva decât un soldat competent şi avusese de asemenea noroc –, trecuse prin toate relativ nevătămată.

Nimeni de la bordul navei n-o putea contrazice în privinţele acestea.

— Nu că n-am vrea să ne-nsoţeşti, spusese Voliova la scurt timp după incidentul cu arma-cache. Departe de aşa ceva. N-am nicio îndoială că ai şti să foloseşti un costum la fel de bine ca oricare dintre noi şi probabil că n-ai încremeni sub foc.

— Ei bine, atunci…

— Însă nu pot risca să-mi pierd din nou Tunarul-şef. Discutaseră în camera-păianjen, totuşi Voliova vorbea în şoaptă pentru orice eventualitate. Doar trei persoane trebuie să coboare pe Resurgam şi asta înseamnă că nu trebuie să te folosim pe tine. Cu excepţia mea, Sudjic şi Kjarval se pot descurca în costume. De fapt am şi început instruirea şi antrenamentele.

— Lasă-mă atunci măcar să particip şi eu.

Voliova ridicase un braţ, aparent pentru a respinge sugestia, dar cedase în clipa imediat următoare.

— Bine. O să te antrenezi alături de noi, însă asta nu-nseamnă nimic, ai înţeles?

Evident că înţelesese. Lucrurile stăteau altfel acum între Khouri şi Voliova; stătuseră altfel de când Khouri îi spusese minciuna că fusese infiltrată de alt echipaj. Mademoiselle o pregătise de mult pentru o asemenea discuţie şi păruse că funcţionase perfect, inclusiv modul şiret în care *Galatea* – complet nevinovată, bineînţeles – nu fusese menţionată în mod deliberat, lăsând-o pe Voliova să tragă singură concluzia respectivă şi îngăduindu-i astfel să simtă un soi de satisfacţie măruntă. Era o pistă falsă, dar conta doar faptul că Voliova o considera plauzibilă. Voliova acceptase şi povestea potrivit căreia Hoţul-Soarelui ar fi fost un software de infiltrare de origine umană şi, deocamdată, curiozitatea ei păruse satisfăcută. Acum ele erau aproape egale, având amândouă ceva de ascuns de restul echipajului, chiar dacă ceea ce credea Voliova că ştia despre Khouri nu era nici măcar pe departe adevărat.

— Înţeleg, spusese Khouri.

— Deşi este păcat, zâmbise Voliova. Am impresia că ţi-ai dorit mereu să-l întâlneşti pe Sylveste. O să ai ocazia asta, bineînţeles, după ce-l aducem la bord.

Khouri surâsese şi ea.

— Atunci va trebui să mă mulţumesc cu ocazia respectivă.

Camera Doi era o sală goală, identică cu cea în care erau ţinute armele-cache.

Spre deosebire de sala cu arme, fusese presurizată la o atmosferă standard. Nu era o simplă extravaganţă; era cea mai mare incintă cu aer respirabil de la bordul luminălucii şi de aceea era utilizată ca rezervor pentru alimentarea unor regiuni vidate din navă, când în ele trebuiau să intre oameni fără costume spaţiale.

Propulsia asigura de obicei o gravitaţie iluzorie de 1 *g,* în lungul axei mari a navei, care era de asemenea axa mare a incintei aproximativ cilindrice. Acum însă, după oprirea propulsiei – se aflau pe orbita Resurgamului –, iluzia gravitaţiei provenea din rotirea întregii săli, ceea ce însemna că gravitaţia acţiona perpendicular pe axa mare, pornind din mijlocul sălii radial spre exterior. În apropierea regiunii centrale nu exista aproape deloc gravitaţie; acolo obiectele puteau pluti în imponderabilitate pentru câteva minute, înainte ca inevitabila lor inerţie mică să le îndepărteze lent de centru. După aceea presiunea tot mai mare a „vântului”, aerul care se rotea de asemenea, le trăgea mai rapid şi mai jos. Totuşi, nimic nu „cădea” în linie dreaptă în incinta asta, cel puţin nu din punctul de vedere al cuiva aflat pe peretele ei aflat în rotaţie.

Femeile intrară printr-un capăt al cilindrului, printr-o uşă blindată pneumatică formată din două jumătăţi, a cărei faţă interioară era presărată cu urme de explozii şi cratere de impact ale proiectilelor. Toate suprafeţele vizibile din sală purtau aceleaşi semne; din câte putea să vadă Khouri (iar graţie rutinelor de amplificare ale costumului putea să vadă oricât de departe dorea), pe învelişul interior al incintei nu exista nici măcar un metru pătrat care să nu fi fost zgâriat, ciupit, deformat, crestat, asaltat, topit sau corodat de vreo armă. Poate că odată fusese argintiu, însă acum era purpuriu, ca o vânătaie metalică

atotcuprinzătoare. Iluminarea nu era asigurată de o sursă staţionară de lumină, ci de zeci de drone ce pluteau în imponderabilitate, fiecare inundând un punct de pe peretele incintei cu o strălucire actinică. Dronele se mişcau permanent ca un roi de licurici agitaţi şi de aceea nicio umbră din sală nu rămânea locului şi era imposibil de privit în orice direcţie mai mult de o secundă înainte ca acolo să apară o sursă luminoasă orbitoare, care să acopere totul.

— Eşti sigură că poţi face asta? zise Sudjic după ce uşa se închise în urma lor. Nu ţi-aş recomanda să strici costumul. Ştii cum e: tu l-ai stricat, tu cumperi altul.

— Ai grijă mai bine să nu-l strici tu pe al tău, replică Khouri. După aceea comută pe canalul privat şi i se adresă exclusiv lui Sudjic: Poate că-i doar imaginaţia mea, dar am impresia că nu mă placi prea mult.

— Ce te-ar face să crezi aşa ceva?

— Cred că s-ar putea să fie ceva legat de Nagorni.

Făcu o pauză. Îi venise ideea că era perfect posibil ca aşa-zisele canale private să nu fie deloc private, dar, o dată în plus, orice avea să spună ar fi fost deja evident pentru oricine ar fi ascultat şi mai cu seamă pentru Voliova.

— Nu ştiu exact ce i s-a întâmplat, urmă ea, decât că voi doi aţi fost apropiaţi.

— „Apropiaţi” nu-i termenul exact.

— Iubiţi, atunci. N-am vrut să folosesc cuvântul ăsta, ca nu cumva să te ofensez.

— Nu-ţi face tu griji că mă ofensezi, copilo! E mult prea târziu pentru asta.

Glasul Voliovei le întrerupse.

— Toate trei – coborâţi spre peretele sălii.

O ascultară, folosindu-şi costumele la amplificare medie, pentru a sări de pe placa de închidere a capătului cilindrului. Fuseseră în imponderabilitate de când intraseră aici, dar acum, în timp ce coborau spre perete/podea şi căpătau viteză tangenţială, senzaţia de greutate creştea. Schimbarea era mică, fiind amortizată de aerogel, totuşi oferea destule indicii mărunte pentru a

transmite senzaţiile de „sus” şi „jos”.

— Înţeleg de ce nu mă placi, spuse Khouri.

— Sunt convinsă.

— Eu i-am luat locul. I-am preluat rolul. După… ce i s-a întâmplat, a trebuit pe neaşteptate să ai de-a face cu mine. Khouri se strădui din răsputeri să sune rezonabil, ca şi cum n-ar fi luat în nume personal nimic din toate astea. Probabil că-n locul tău aş fi simţit la fel. De fapt, sunt sigură. Ceea ce nu-nseamnă însă că ar fi corect. Sudjic, nu-ţi sunt duşman.

— Nu te amăgi singură.

— Despre ce?

— Nu te amăgi c-ai înţelege măcar o zecime din ce se-ntâmplă în realitate.

Sudjic îşi poziţionase costumul aproape de al lui Khouri; blindajul alb, neîntrerupt de nicio linie, se reliefa evident pe fundalul peretelui uzat al sălii. Khouri văzuse imagini de balene albe spectrale care trăiau – sau trăiseră demult; nu era sigură – în mările Pământului. Se numeau beluga şi-i răsăriră acum în minte.

— Fii atentă, urmă Sudjic. Crezi că eu sunt atât de simplistă, încât să te urăsc doar pentru că ocupi spaţiul pe care l-a lăsat Boris? Nu mă insulta!

— Crede-mă că n-am intenţionat asta.

— Te urăsc dintr-un motiv perfect întemeiat: pentru că-i aparţii ei. Emise ultimul cuvânt ca un icnet de animozitate pură. Voliovei. Eşti jucărioara ei. O urăsc pe ea, aşa încât, firesc, îi urăsc şi lucrurile. Mai ales pe cele pe care le preţuieşte. Şi desigur, dacă aş găsi o cale prin care să fac rău uneia dintre proprietăţile ei, crezi că n-aş face-o?

— Eu nu sunt proprietatea nimănui, replică Khouri. Nici a Voliovei şi nici a altcuiva. Aproape imediat se detestă pentru că protestase atât de viguros, apoi începu s-o deteste pe Sudjic, fiindcă o împinsese în situaţia aceasta acut defensivă. Desigur însă, continuă ea, nimic din toate astea nu este treaba ta. Ştii ceva, Sudjic?

— Mor de nerăbdare să-mi spui.

— Din câte am auzit, Boris n-a fost individul cel mai

întreg la minte care a trăit vreodată. Din câte am auzit, nu Voliova l-ar fi înnebunit, ci dimpotrivă, a încercat să-i folosească nebunia pentru ceva constructiv. Simţi cum costumul deceleră şi o depuse uşor, în picioare, pe peretele boţit. Aşadar, n-a mers. Mare chestie, ce să-ţi zic! Poate că voi doi v-aţi meritat unul pe celălalt.

— Da, poate că-i aşa.

— Ce?

— Khouri, să ştii că nu-mi place neapărat tot ce ai spus adineauri. Ba chiar, dacă am fi fost doar noi două şi dacă n-am fi avut costumele, s-ar fi putut să-mi dedic câteva clipe pentru a te-nvăţa cât de uşor ţi-aş putea rupe gâtul. Aş putea încă s-o fac într-una din zilele următoare. Trebuie totuşi să recunosc că ai vână. Majoritatea marionetelor ei şi-o pierd aproape imediat... dacă ea nu le prăjeşte mai întâi minţile.

— Vrei să zici că m-ai judecat greşit? Scuză-mă dacă nu par tocmai recunoscătoare.

— Zic că poate nu eşti proprietatea ei chiar în măsura pe care şi-o imaginează. Sudjic râse. Nu-i un compliment, copilo, ci doar o observaţie. Poate chiar să fie mai rău pentru tine când îşi va da seama. În acelaşi timp nu-nseamnă că tu ai dispărea de pe lista mea de persoane dezagreabile.

Poate că Khouri i-ar fi replicat, dar orice ar fi intenţionat să spună fu acoperit de Voliova, care vorbea din nou pe frecvenţa generală a costumelor, adresându-se din poziţia ei de sus, aproape de mijlocul sălii.

— Exerciţiul acesta nu are nicio structură, anunţă ea. Cel puţin, niciuna despre care trebuie să ştiţi voi. Unica voastră obligaţie este să rămâneţi în viaţă până la terminarea scenariului. Asta-i tot. Exerciţiul începe peste zece secunde. Pe durata lui nu voi fi disponibilă pentru întrebări.

Khouri absorbi cuvintele acelea fără nicio îngrijorare exagerată. Pe Atu avusese parte de multe exerciţii nestructurate, iar în turelă, de şi mai multe. Asta nu însemna decât că obiectivul mai profund al scenariului era

mascat sau că era – literalmente – un scenariu de dezorientare, care avea intenţia să simuleze haosul ce putea urma unei operaţiuni care se desfăşurase foarte prost.

Începură prin exerciţii de încălzire. Voliova le privi de la înălţime, în timp ce o varietate de drone-ţinte ieşiră prin trape anterior camuflate din peretele sălii. Ţintele nu reprezentau niciun fel de greutate; cel puţin, iniţial. La început costumele păstrară suficientă autonomie ca să le detecteze şi să reacţioneze înainte ca ocupantele să le fi sesizat măcar, astfel că nu trebuiau decât să-şi dea acordul pentru tragere. Apoi însă dificultatea spori. Ţintele încetară să mai fie pasive şi răspunseră prin foc – de obicei la întâmplare, dar cu putere tot mai mare, încât până şi proiectilele ratate prezentau o ameninţare. Simultan se micşorară şi deveniră mai rapide, ieşind din trape cu frecvenţă tot mai mare. Şi – ţinând pasul cu pericolul sporit prezentat de inamic – costumele suferiră pierderi progresive ale funcţionalităţii. La a şasea sau a şaptea rundă, majoritatea autonomiei costumelor fusese erodată şi reţelele de senzori cu care erau acoperite se dezintegrau, astfel că femeile trebuiau să se bazeze tot mai mult pe propriii lor indici vizuali. Deşi exerciţiul sporise în dificultate, Khouri avusese parte de atâtea scenarii similare, încât nu-şi pierdu sângele-rece. Trebuia să-ţi reaminteşti cât din funcţionalitatea costumului se păstrase: continuai să ai armele, energia costumului şi capacitatea de zbor.

Cele trei nu comunicară reciproc la primele exerciţii; erau prea concentrate în găsirea propriilor acuităţi mintale. În cele din urmă era ca şi cum ai fi căpătat un al doilea suflu, un soi de stabilitate aflată dincolo de ceea ce iniţial păruse limita performanţelor fireşti. Ajungerea acolo aducea puţin cu intrarea în transă. Existau, bineînţeles, trucuri de concentrare la care puteai apela, mantre repetitive ce mediau tranziţia. Aducea cu escaladarea unei muchii înalte şi dificile; după ce o făceai – şi o făceai din nou –, descopereai că mişcările îţi deveneau mai fluide şi

că muchia nu mai părea chiar atât de înaltă sau de inaccesibilă. Oricum, nu puteai să ajungi simplu la ea sau fără cheltuială de eforturi mintale.

Pe când se îndrepta spre starea aceea, lui Khouri i se păruse la un moment dat că o văzuse pe Mademoiselle.

Nu fusese nici măcar o simplă întrezărire, ci un soi de conştientizare că – pentru moment – în sală mai existase un corp şi că forma sa putuse fi a lui Mademoiselle. Dar senzaţia dispăruse la fel de iute cum apăruse.

Se putea să fi fost ea?

După evenimentele din incinta turelei, Khouri n-o mai văzuse şi n-o mai auzise pe Mademoiselle. Ultima ei comunicare fusese mai degrabă furioasă şi avusese loc după ce Khouri o ajutase pe Voliova să distrugă arma-cache. O avertizase că, întrucât rămăsese atât de mult în turelă, îl adusese pe Hoţul-Soarelui în ea însăşi. Într-adevăr, în clipa când Khouri încercase să iasă din spaţiul-turelă, simţise că ceva se repezise spre ea. Parcă o umbră care creştea întruna, totuşi nu simţise nimic când umbra păruse s-o cuprindă. Păruse că o spărtură se deschisese în umbră şi ea trecuse nevătămată pe acolo, dar se îndoia că lucrurile stătuseră chiar aşa. Cu certitudine, adevărul era mult mai puţin agreabil. Khouri nu dorea să se gândească la posibilitatea ca umbra să fi fost Hoţul-Soarelui, deşi era o concluzie pe care n-o putea ignora. Şi acceptând asta, trebuia de asemenea să accepte posibilitatea ca Hoţul-Soarelui să fi reuşit să-şi ascundă în mintea ei o parte mult mai mare din el.

Fusese şi aşa destul de neplăcut să ştie că o părticică din entitate revenise odată cu copoii lui Mademoiselle, însă cel puţin aceea fusese restricţionată; Mademoiselle avusese puterea necesară pentru a-l ţine la distanţă. Acum Khouri trebuia să accepte că un fragment mult mai substanţial din Hoţul-Soarelui ajunsese la ea. Iar de atunci Mademoiselle fusese absentă în mod straniu… până la aceasta semiîntrezărire fără glas, care era posibil să nu fi fost decât o simplă năzărire a imaginaţiei ei, ceva ce orice persoană sănătoasă ar fi ignorat ca fiind o iluzie optică la

periferia vizuală.

Dar, dacă fusese Mademoiselle... ce însemna asta, după atâta timp?

Faza iniţială de exerciţii luă sfârşit în cele din urmă şi o parte din funcţionalitatea costumului fu restabilită. Nu complet, totuşi suficient pentru ca ele trei să ştie că se ştersese o tablă, iar de acum înainte regulile aveau să fie diferite.

— Bun, rosti Voliova. Am văzut şi evoluţii mai proaste.

— Aş lua-o ca pe un compliment, comentă Khouri, sperând să smulgă un fel de camaraderie vagă din partea celorlalte, dar necazul cu Ilia este că vorbeşte literal.

— Cel puţin una dintre voi a înţeles, zise Voliova. Dar nu lăsa să ţi se suie la cap, Khouri. Mai ales că de acum va deveni serios.

În capătul îndepărtat al sălii începuse să se deschidă altă uşă blindată pneumatică. Din cauza luminii permanent mişcătoare, Khouri văzu totul mai degrabă ca o serie de imagini îngheţate, suprasaturate de strălucire decât ca o mişcare reală. Pe acolo se revărsau chestii: o masă tot mai mare de obiecte elipsoidale, lungi de jumătate de metru, alb-metalice, cu suprafaţa întreruptă de proeminenţe, ţevi de tunuri, manipulatoare şi aperturi.

Drone-santinele. Le ştia – pe ele sau ceva similar lor – de pe Atu. Le numiseră „câini-lupi”, din cauza ferocităţii atacurilor şi a faptului că acţionau întotdeauna în haită. Deşi principala lor utilizare militară era de instrument pentru demoralizare, Khouri ştia ce puteau face, iar costumul nu-i garanta siguranţa. Câinii-lupi erau concepuţi pentru agresivitate, nu pentru inteligenţă. Aveau arme relativ uşoare, dar acţionau în număr mare şi, mai important, o făceau la unison. O haită de câini-lupi îşi putea aţinti focul colectiv asupra unui singur individ, dacă procesoarele lor puse laolaltă apreciau că acţiunea era utilă din punct de vedere strategic. Tocmai unitatea aceea de intenţie le făcea terifiante.

Iar asta nu era totul. În masa de drone ce irupsese erau înglobate câteva obiecte mai mari, tot alb-metalice, însă

lipsite de simetria sferică a câinilor-lupi. Erau greu de distins clar în rafalele intermitente de iluminare, dar Khouri crezu că ştia ce erau: alte costume probabil neprietenoase.

Câinii-lupi şi costumele inamice cădeau acum dinspre axa centrală, îndreptându-se către cele trei femei care aşteptau. Poate că trecuseră numai două secunde din clipa când se deschisese cealaltă uşă, însă păruse mai mult, deoarece mintea lui Khouri comutase pe modul de conştientizare rapidă cerut de luptă. Multe funcţii superioare autonome ale costumului fuseseră dezactivate, totuşi rutinele de ochire rămăseseră operabile, aşa încât Khouri comandă costumului să-i ţintească pe câinii-lupi, fără să deschidă focul, ci doar ochindu-i individual. Costumul avea să comunice cu cele două partenere ale sale pentru a stabili între ele o strategie de la o clipă la alta şi aveau să-şi aloce ţinte reciproc, dar procesul acela era în general invizibil pentru ocupant.

Unde naiba era Voliova?

Să fi fost oare posibil ca ea să se fi deplasat de la un capăt la celălalt al sălii, la timp pentru a apărea în haită? Da, era probabil; mişcarea într-un costum, cel puţin la o scară aşa comprimată, putea fi atât de rapidă, încât o persoană părea că dispare dintr-un punct şi apare la sute de metri depărtare, în răstimpul unei clipiri de ochi. Însă costumele inamice pe care le văzuse pătrunseseră în mod clar prin cealaltă uşă, ceea ce ar fi necesitat ca Voliova să fi părăsit sala şi să fi ajuns în capătul opus prin coridoarele şi căile de acces normale ale navei. Chiar şi în costum, chiar şi cu ruta programată anterior, era îndoielnic că cineva ar fi putut parcurge distanţa aceea aşa rapid; decât dacă s-ar fi lichefiat pe drum. Dar poate că Voliova avea o scurtătură, un puţ gol prin care s-ar fi putut mişca mult mai repede.

Rahat!

Cineva trăgea în Khouri.

Erau câinii-lupi, care o împroşcau cu lasere de grad redus, ţâşnind în fascicule gemene din ochii răi şi

apropiaţi, amplasaţi în emisfera superioară a carcaselor lor elipsoidale. Cameleonuflajele li se adaptaseră de acum la metalul podelei, transformându-i în romburi purpurii ce păreau să se limpezească şi să se înceţoşeze ritmic. Învelişul costumului ei se argintase, devenind o oglindă optică perfectă, care devia majoritatea energiei, totuşi unele salve iniţiale îi avariaseră integritatea. Khouri avea să piardă puncte pentru asta; fusese prea ocupată cu reflecţiile asupra dispariţiei Voliovei, pentru a fi atentă la atac. Desigur, diversiunea aceea fusese intenţia lui Voliova. Privi în jur, confirmându-şi ce o anunţau afişajele costumului: tovarăşele ei supravieţuiseră. De o parte şi de alta, Sudjic şi Kjarval semănau cu stropi androformi de mercur, dar nu erau rănite şi răspundeau prin foc.

Khouri îşi setă protocoalele de escaladare cu un nivel ofensiv înaintea inamicilor, dar fără a-i nimici. Din costumul ei înmuguriră imediat lasere de putere redusă ce i se înălţară pe ambii umeri, pivotând ca nişte turele. Fasciculele converseră înaintea ei, spintecând; fiecare rafală lăsa o dâră lila de aer ionizat. Când erau loviţi, câinii-lupi purpurii zburători se prăbuşeau din cer, ricoşând pe sol, sau pur şi simplu explodau în flori învăpăiate. Ar fi fost cu totul lipsit de înţelepciune să intri în sală fără costum.

— Ai fost lentă, rosti Sudjic pe frecvenţa generală chiar în timp ce atacul continua. Dacă ar fi fost real, te-am fi desprins cu lama cuţitului de pe pereţi.

— De câte ori ai fost în luptele din apropiere, Sudjic?

— Toţi am fost în lupte, Khouri, interveni Kjarval care până atunci rămăsese aproape tăcută.

— Da? Şi ai ajuns vreodată atât de aproape de inamic, încât să-l auzi răcnind îndurare?

— Eu vreau să spun… rahat!

Kjarval tocmai fusese lovită. Costumul ei zvâcni pentru o clipă, pâlpâind printr-o succesiune de moduri cameleonuflaj incorecte: negru spaţial, alb ca zăpada, apoi frunziş tropical, care-l făcură să arate ca o uşă ce ducea din sală spre inima unei îndepărtate jungle planetare.

Propriul ei costum vibră, după care îşi recăpătă repede strălucirea reflexivă.

— Mă îngrijorează celelalte costume.

— Ăsta-i şi scopul lor. Să te îngrijoreze şi să greşeşti.

— Mai avem nevoie de ajutor ca să greşim? Asta-i ceva nou.

— Gura, Khouri! Concentrează-te pe nenorocita asta de luptă.

Se conformă. Asta era uşor.

Aproximativ o treime din câinii-lupi fuseseră doborâţi şi prin uşa, încă deschisă, din capătul sălii nu soseau forţe noi. Însă celelalte costume – Khouri văzu că erau trei – nu făcuseră deocamdată nimic, ci se menţinuseră în preajma intrării, iar acum se mişcau lent spre podea, corectându-şi coborârea prin rafale de jeturi subţiri ca acul, pornite din călcâie. Când o făceau, îşi adaptau culoarea şi textura după cele ale locurilor unde atingeau podeaua. Era imposibil de precizat care costume erau ocupate sau dacă măcar vreunul dintre ele era ocupat.

— Asta face parte din scenariu – costumele alea trebuie să însemne ceva.

— Am zis – gura, Khouri!

Ea însă continuă:

— Suntem într-o misiune, da? Trebuie să presupunem măcar asta. Trebuie să impunem o structură blestemăţiei, altfel nu ştim cine dracu-i inamicul!

— Corect, aprobă Sudjic. Hai să programăm o şedinţă.

De acum câinii-lupi şi costumele care trăgeau în ele foloseau fascicule de particule. Poate că laserele fuseseră reale – era o posibilitate la limită –, dar părea cert că orice armă mai puternică avea să fie doar simulată. La urma urmelor, n-ar fi fost de bun augur dacă exerciţiul s-ar fi terminat prin perforarea peretelui sălii, astfel ca aerul să fie purjat în exterior.

— Să presupunem, zise Khouri, că am şti cine dracu' suntem noi şi de ce ne aflăm aici – indiferent unde ar fi „aici" ăsta. Următoarea întrebare este: îi cunoaştem pe ticăloşii ăia din celelalte trei costume?

— Începe să fie prea filosofic pentru mine, comentă Kjarval sărind dinaintea focului.

— Dacă purtăm conversaţia asta, vorbi Khouri cu încăpăţânare, acoperind interjecţiile lui Sudjic, trebuie să presupunem că nu ştim cine sunt costumele, dar că sunt ostile. Iar asta înseamnă c-ar trebui să tragem în ele, înainte să facă ceea ce ne vor face.

— Cred c-ai putea s-o beleşti în stil mare, Khouri.

— Mda… aşa cum ai fost amabilă să atragi atenţia, eu sunt cea care nu va coborî pe planetă.

— Slavă cerului!

— Alo, fetelor! Kjarval observase ceva, însă Khouri şi Sudjic avură nevoie de încă o secundă pentru a înţelege. Nu-mi place cum arată chestia asta.

Încheieturile braţelor celor trei costume se metamorfozau şi fiecare dintre ele extruda o armă încă neformată. Procesul era descurajant de rapid, ca şi cum ar fi văzut un balon pentru copii care se umfla, căpătând forma unui animal.

— Trageţi în jigodii! rosti Khouri cu glas atât de calm, încât aproape o sperie şi pe ea. Foc convergent pe cel din stânga. Mod pulsaţii antimaterie accelerată cu putere minimă, dispersare conică cu baleiere laterală.

— Dacă tot dai…

— Fă ce-am zis, Sudjic!

Ultranauta începuse deja să tragă, ca şi Kjarval; stăteau acum la distanţe de zece metri între ele şi direcţionaseră focul costumelor spre inamic. Pulsaţiile de antimaterie accelerată erau bineînţeles simulate. Dacă ar fi fost reale, n-ar mai fi rămas mare lucru din sală.

Urmă apoi un flash atât de puternic, încât lui Khouri i se păru că nişte degete cu gheare îi pătrunseseră în ochi. Senzaţia fusese prea intensă ca să fi fost simulată, prea zguduitoare. Unda sonoră a exploziei o lovi cu o forţă ce păru aproape blândă prin comparaţie, totuşi şocul fu suficient s-o proiecteze spre îndărăt şi s-o izbească de peretele pestriţ al sălii. I se păru că ricoşează pe salteaua dintr-o cameră scumpă de hotel. Pentru o clipă costumul îi

deveni complet nefuncţional; după ce pâcla i se ridică de pe ochi, văzu că afişajele fie muriseră, fie se transformaseră în haos criptic, ilizibil. După câteva secunde interminabile, după care creierul de rezervă al costumului se activă treptat şi refăcu ce putea. Un display mai simplu – dar cel puţin comprehensibil – învie, detaliind ce rămăsese şi ce fusese distrus. Majoritatea armelor principale nu mai funcţionau. Autonomia costumului coborâse la cincizeci la sută, iar personalitatea îi luneca spre autism. Asistenţa servo fusese aproape complet pierdută în trei puncte de articulare. Capacitatea de zbor era afectată, cel puţin până când protocoalele de reparare îşi puteau începe treaba, iar ele aveau nevoie de minimum două ore ca să definitiveze o soluţie.

Şi încă ceva: potrivit afişajului biomedical, Khouri rămăsese fără un membru superior, de la cot în jos.

Se strădui să se ridice în capul oaselor şi – în ciuda faptului că instinctul îi cerea să se pună la adăpost şi să evalueze împrejurimile – nu putu să nu se uite spre membrul distrus. Braţul drept i se termina exact acolo unde o anunţase afişajul medical; se sfârşea printr-o masă boţită de os şi carne arse, amestecate cu metal. Aerogelul acţionase mai sus pe ciot, congelând instantaneu pentru a împiedica pierderea de presiune şi de sânge, însă acela era un detaliu pe care trebuia să-l considere indiscutabil. Nu simţea desigur nicio durere – alt aspect în care simularea era perfect realistă, deoarece costumul ar fi întrerupt pentru moment activitatea centrilor durerii.

Evaluare, evaluare…

În urma exploziei, îşi pierduse complet orientarea. Privi în jur, dar articulaţia capului costumului era blocată. Oricum în sală era foarte mult fum care spânzura în fuioare în aerul circulat în incintă. Iluminarea intermitentă asigurată de dronele aeriene era acum doar un efect stroboscopic întretăiat. Zări rămăşiţele a două costume care suferiseră genul de avarii ce puteau fi cauzate de pulsaţii combinate de antimaterie accelerată. În acelaşi timp însă erau prea deformate şi Khouri nu putea preciza

dacă aveau – sau avuseseră vreodată – ocupanţi. Al treilea costum – mai puţin avariat şi paralizat poate doar temporar, aşa cum fusese al ei – se afla la zece-cincisprezece metri mai departe pe curbura vastă a peretelui scrijelit al sălii. Câinii-lupi dispăruseră sau fuseseră distruşi; era imposibil de spus.

— Sudjic? Kjarval?

Tăcere; nici măcar propriul ei glas nu se auzea cum trebuie şi în tot cazul, nu primi nimic de felul unui răspuns. Comunicaţiile intercostume erau aşadar compromise – un detaliu de pe afişajul avariilor pe care-l ignorase până atunci. „Prost, Khouri. Foarte prost!”

Acum nu avea nicio idee cine era inamicul.

Braţul distrus al costumului se repara cu fiecare secundă; părţile arse cădeau pe jos, în timp ce învelişul exterior se târa înainte pentru a acoperi ciotul. Spectacolul era uşor dezgustător, deşi Khouri îl mai văzuse de multe ori, în alte scenarii de simulare de pe Atu. Cu adevărat neplăcut era să ştie că niciun fel de reparaţie imediată nu era posibilă pentru propriile ei răni, care trebuiau să aştepte până era med-evacuată din zonă.

Celălalt costum, cel mai puţin avariat, se mişcă acum, ridicându-se în capul oaselor, exact aşa cum făcuse şi ea. Membrele îi erau însă întregi şi multe dintre armele lui erau desfăşurate din diverse aperturi. Se întorceau spre Khouri, fixând-o ca o duzină de vipere încordate pentru atac.

— Cine-i ăla? întrebă ea, înainte de a-şi aminti că toate comunicaţiile erau offline, probabil definitiv.

Cu coada ochiului zări într-o parte alte două costume, care ieşeau dintre perdelele de fum leneş, negru ca tăciunele. Cine erau? Făceau parte dintre cele care coborâseră odată cu câinii-lupi sau erau camaradele ei?

Costumul cu arme se apropia de ea, foarte încet, ca o bombă ce putea exploda în orice clipă. Apoi se opri şi rămase nemişcat. Învelişul lui încerca să imite combinaţia culorii de fundal a peretelui sălii şi paravanele de fum, dar succesul era doar moderat. Khouri se întrebă cum se

comporta propriul ei costum. Oare vizorul era opac sau transparent? Era imposibil de spus dinăuntru, iar afişajul minimalist nu-i spunea nimic. Dacă cel cu armele vedea la interior o faţă omenească, ar fi fost oare incitat s-o omoare sau să se oprească? Khouri îşi aţintise asupra lui propriile arme utilizabile, totuşi nimic din ceea ce văzuse nu-i spunea dacă ochea un inamic sau o camaradă mută.

Ridică braţul drept, pentru a-şi indica faţa, pentru a-i cere celuilalt costum să-şi dezopacizeze vizorul.

Celălalt trase.

Khouri simţi că un berbec invizibil o loveşte în stomac şi zbură înapoi, lovindu-se de perete. Costumul ei începu să zbiere şi prin faţa ochilor i se derulară afişaje lipsite de înţeles. Înainte să atingă peretele, auzi un muget sonor – rafala comprimată a focului frenetic de răspuns din partea armelor ei.

„Futu-i”, gândi Khouri. Simţise acum durere reală, la nivel visceral, care, cumva, anunţa că nu fusese o simulare.

Se strădui să se ridice iarăşi şi altă salvă din partea atacatorului trecu imediat pe lângă ea, iar a treia o lovi în coapsă. Se împletici îndărăt şi ambele braţe îi fluturară la periferia câmpului vizual. Ceva era în neregulă cu braţele ei; mai precis, lipsea ceva ce ar fi trebuit să fi fost în neregulă. Erau complet intacte; nu exista niciun semn că unul fusese retezat de explozie.

— Rahat! spuse ea. Ce dracu’ se-ntâmplă?

Atacul continuă şi fiecare salvă o lovea şi o împingea în spate.

— Sunt Voliova, rosti un glas care nu era nici pe departe calm şi detaşat. Ascultaţi-mă cu atenţie toate! Ceva nu-i în regulă cu scenariul! Încetaţi toate să mai trageţi…

Khouri căzuse din nou pe podea, de data asta cu destulă putere încât s-o perceapă prin capitonajul aerogel, ca o palmă uriaşă pe toată spinarea. Îşi simţea coapsa rănită, iar costumul nu făcea nimic pentru ameliorarea disconfortului.

„Este real”, gândi ea.

Armele deveniseră reale; sau cel puţin acelea care aparţineau costumului care o ataca.

— Kjarval, rosti Voliova. Kjarval! Încetează focul! O ucizi pe Khouri!

Însă Kjarval – Khouri bănui că ea era atacatorul – nu asculta sau nu era capabilă să asculte, ori, iar asta era mai terifiant, nu era capabilă să se oprească.

— Kjarval, rosti din nou triumvira, dacă nu te opreşti, va trebui să te dezarmez!

Kjarval nu se opri. Continua să tragă şi Khouri simţea fiecare impact ca pe un şfichiuit şi se zvârcolea sub asaltul acela, disperată să-şi deschidă drum cu unghiile prin aliajele torturate ale sălii spre adăpostul de după ele.

Apoi Voliova coborî din centrul sălii, unde se părea că fusese permanent, nevăzută. În timp ce cobora, deschise foc asupra lui Kjarval, la început cu armele cele mai uşoare pe care le avea, dar cu forţă constant crescătoare. Kjarval contracară, direcţionându-şi o parte a focului în sus, spre triumviră. Salvele o izbiră pe Voliova, brăzdându-i cicatrice negre în blindaj, smulgând fragmente din integumentul flexibil, retezându-i armele pe măsură ce costumul ei se străduia să le extrudeze şi să le desfăşoare. Voliova avea totuşi un atu faţă de cealaltă Ultranaută. Costumul lui Kjarval începu să se vestejească, pierzându-şi integritatea. Armele sale o luară razna, ratându-şi ţintele şi trăgând apoi aleatoriu prin sală.

În cele din urmă – nu trecuse mai mult de un minut de când începuse să tragă asupra lui Khouri –, Kjarval căzu pe podeaua incintei. Acolo unde nu fusese înnegrit de loviturile primite, costumul îi era un mozaic de culori psihedelice neasortate şi texturi hipergeometrice care se metamorfozau rapid, înmugurind arme şi dispozitive pe jumătate realizate. Membrele i se zbăteau nebuneşte. Capetele lor scăpaseră de sub orice control, extrudând – şi apoi retrăgând – diverse manipulatoare şi aproximări grosolane de mâini umane, dar de dimensiunile celor ale pruncilor.

Khouri se sculă în picioare şi-şi înăbuşi un ţipăt de

durere când coapsa îi protestă împotriva durerii. Costumul era o greutate inertă şi rigidă în jurul ei, totuşi izbuti cumva să meargă sau cel puţin să se clatine spre locul unde zăcea Kjarval.

Voliova şi altcineva în costum – probabil Sudjic – erau deja acolo, aplecate deasupra rămăşiţelor costumului, încercând să deducă ceva din afişajele de diagnoză medicală.

— E moartă, anunţă Voliova.

14

Mantell, Nekhebet Nordic, Resurgam, 2566

În ziua în care nou-sosiţii îşi anunţară prezenţa, pe Sylveste îl trezi un junghi de lumină albă neiertătoare. Ridică braţul în semn de implorare, în timp ce aşteptă ca ochii să-şi parcurgă ciclul rutinelor de iniţializare. În momentele acelea era aproape inutil să-i vorbeşti; Sluka ştia asta. Deoarece atâtea dintre funcţiile lor originale nu mai existau, ochilor le trebuia acum mai mult timp pentru a-şi atinge funcţionalitatea. Sylveste avu parte de o repetare lentă de erori şi avertismente, mici înţepături spectrale dureroase în timp ce ochii investigau moduri critic defectuoase.

Deveni pe jumătate conştient de prezenţa lui Pascale, care se sculă în capul oaselor lângă el, ridicându-şi cearşafurile în jurul pieptului.

— Ar fi bine să te trezeşti, zise Sluka. Ar fi bine să vă treziţi amândoi. Aştept afară până vă-mbrăcaţi.

Se îmbrăcară amândoi, bâjbâind. Sluka aştepta în faţa uşii împreună cu doi gardieni, care nu erau ostentativ de înarmaţi. Fură escortaţi la cantina din Mantell, unde schimbul de dimineaţă al Inundaţioniştilor Potecii Adevărate era strâns în jurul unui ecran mural dreptunghiular. Căni de cafea şi raţii de mic dejun rămăseseră neatinse pe masă. Indiferent ce se întâmpla, presupuse Sylveste, era îndeajuns pentru a anihila orice apetit normal. Iar ecranul reprezenta în mod clar cheia. Putea auzi un glas vorbind, amplificat şi aspru, ca dintr-un megafon. Conversaţia de fundal era atât de animată, încât nu putea să prindă decât la răstimpuri câte un cuvânt. Din păcate, cuvântul acela tindea să fie propriul lui nume, rostit cam prea frecvent de necunoscutul care bubuia dinspre ecran.

Îşi croi drum în faţă, conştient că privitorii îi acordau mai mult respect decât simţise de câteva decenii. Era însă

oare posibil să fie doar compătimirea arătată unui condamnat?

Pascale veni lângă el.

— O recunoşti pe femeia asta? întrebă ea.

— Care femeie?

— De pe ecran. Cea în faţa căreia stai.

Sylveste nu vedea decât un dreptunghi pointilist de pixeli argintii-cenuşii.

— Ochii mei nu citesc videourile prea bine, rosti el adresându-se deopotrivă Slukăi şi lui Pascale. Şi nu pot auzi absolut nimic. Poate c-ar fi mai bine să-mi spuneţi ce am ratat.

Falkender apăruse din mulţime.

— Dacă vrei, te cuplez neural. Va dura doar o clipă.

Îl trase pe Sylveste, îndepărtându-l de privitori, spre o firidă dintr-un colţ al cantinei; Pascale şi Sluka îi urmară. Acolo îşi deschise trusa şi scoase câteva instrumente sclipitoare.

— Acum o să-mi spui că n-o să mă doară deloc, zise Sylveste.

— Nici prin cap nu mi-ar trece asta, replică bărbatul. La urma urmelor, n-ar fi adevărul complet, nu? După aceea pocni din degete, fie spre un ajutor, fie spre Pascale; Sylveste nu putu fi sigur, iar câmpul vizual îi era acum prea restricţionat ca să poată discerne. Adu-i o cană de cafea; asta o să-l distragă. În tot cazul, când va fi în stare că citească ecranul ăla, cred că va avea nevoie de ceva mai puternic.

— Chiar aşa de rău e?

— Mă tem că Falkender nu glumeşte, rosti Sluka.

— Vai, vai, dar ce vă mai distraţi toţi! Sylveste îşi muşcă buza la prima cascadă de durere cauzată de testările lui Falkender, deşi, pe măsură ce operaţia continua, durerea nu se înrăutăţi. O să-mi puneţi capăt mizeriei ăsteia de viaţă? La urma urmelor, a părut destul de important ca să mă treziţi.

— Ultranauţii şi-au anunţat prezenţa, zise Sluka.

— Asta am dedus şi singur. Ce au făcut? Au asolizat cu

naveta în mijlocul Cuvierului?

— Nimic atât de ostentativ. Încă... Pot veni şi altele mai rele.

Cineva îi împinse o cană cu cafea între palme; Falkender se opri, suficient pentru ca Sylveste să soarbă o gură. Cafeaua era acră şi nu tocmai caldă, totuşi izbuti să-l propulseze parţial spre vioiciune. O auzi pe Sluka rostind:

— Pe ecran este un mesaj audiovizual care se repetă în buclă de treizeci de minute.

— Transmis de navă?

— Nu, se pare că au izbutit să ne acceseze centura de sateliţi de comunicaţii şi au ataşat mesajul pe transmisiile noastre de rutină.

Sylveste încuviinţă din cap şi regretă instantaneu gestul.

— Atunci sunt încă neliniştiţi să nu fie detectaţi.

„Sau”, gândi el, „doresc pur şi simplu să-şi reafirme superioritatea tehnologică absolută asupra noastră; abilitatea de a ne accesa şi de a ne manipula sistemele de date existente.” Asta părea mai probabil, fiindcă aducea nu doar cu felul arogant în care acţionau Ultranauţii, ci şi cu un anumit echipaj Ultranaut. De ce să-ţi anunţi prezenţa în mod banal, când poţi să dai un întreg spectacol ca să-i impresionezi pe băştinaşi? Lui nu-i trebuia însă confirmarea că-i cunoştea. O ştiuse din clipa în care nava pătrunsese în sistem.

— Următoarea întrebare, zise el. Cui îi e destinat mesajul? Ei încă mai cred că există o autoritate planetară cu care pot discuta?

— Nu, rosti Sluka. Mesajul este adresat cetăţenilor Resurgamului, indiferent de afilierea politică sau culturală.

— Foarte democratic! comentă Pascale.

— De fapt, spuse Sylveste, mă cam îndoiesc că ar fi vorba despre democraţie. În niciun caz, dacă avem de-a face cu cei despre care cred eu.

— În privinţa asta, zise Sluka, nu mi-ai explicat niciodată în mod satisfăcător de ce ei ar putea...

— Înainte de a intra într-o analiză detaliată, o întrerupse Sylveste, crezi că aş putea să văd mesajul eu însumi? Mai

ales fiindcă se pare că aş avea un interes personal aici.

— Gata. Falkender se retrase şi-şi închise trusa cu un pocnet decisiv. Ţi-am spus că va dura foarte puţin. Acum te poţi conecta direct la ecran. Zâmbi. Fă-mi totuşi o favoare şi nu-l omorî pe purtătorul mesajului, da?

— Întâi să văd mesajul, rosti Sylveste, şi apoi voi decide.

Era mult mai rău decât se temuse.

Îşi croi din nou drum în primul rând, deşi de acum privitorii se rarefiaseră, dispersându-se fără chef la sarcini pe care le aveau în alte locuri din Mantell. Acum era mult mai uşor să-l audă pe vorbitor şi recunoscu cadenţe din graiul femeii, care repeta fraze ce fuseseră rostite cu câteva minute mai devreme. Aşadar mesajul nu era lung. Iar asta în sine părea ameninţător. Cine ar fi străbătut ani-lumină de spaţiu interstelar, doar pentru a-şi anunţa sosirea pe orbita unei colonii în termeni care erau, sincer vorbind, categorici? Doar cineva care nu avea absolut niciun interes să se facă agreabil şi ale cărui solicitări erau perfect clare. Şi, din nou, suspiciunea se potrivea bine cu ceea ce Sylveste ştia deja despre echipajul despre care credea că venise pentru el. Ei nu fuseseră niciodată vorbăreţi.

Încă nu putea să distingă faţa, deşi vocea îi şoptea peste ani. Când vederea sosi – când Falkender termină interfaţa neurală –, îşi aminti.

— Cine-i ea? întrebă Sluka.

— Numele ei – când ne-am întâlnit ultima oară – era Ilia Voliova. Sylveste ridică din umeri. Poate să nu fi fost numele adevărat. Ştiu doar că, indiferent ce ameninţări ar face, este perfect capabilă să le ducă la îndeplinire.

— Este… ce anume? Căpitanul?

— Nu, răspunse Sylveste neatent, nu-i căpitanul.

Chipul femeii nu era deloc remarcabil. Cu ten palid, aproape monocromatic, păr negru scurt şi o structură facială situată undeva între elf şi schelet, pe care ochii adânciţi în găvane, înguşti şi oblici, ofereau puţină compasiune. Nu se schimbase aproape deloc. Dar, la urma

urmelor, tocmai asta era esenţa Ultranauţilor. Dacă pentru Sylveste trecuseră decenii subiective de la ultima lor întâlnire, pentru Voliova puteau să fi fost numai o mână de ani; o zecime sau o douăzecime din timpul respectiv. Pentru ea, ultima lor întâlnire ar fi fost ceva din trecutul relativ recent, pe când pentru Sylveste părea un eveniment din analele prăfuite ale istoriei. Desigur, îl plasa într-un dezavantaj. Manierismele lui – aspectele cele mai predictibile ale comportamentului lui – ar fi fost încă proaspete în mintea Voliovei; el ar fi fost un adversar cu care se întâlnise nu chiar aşa de mult. Totuşi, abia îi recunoscuse glasul până acum, iar când încercă să-şi reamintească dacă ea dovedise mai multă sau mai puţină simpatie faţă de el la anterioara lor întâlnire, memoria lui dădu greş. Bineînţeles, detaliile aveau să-i revină în minte, însă tocmai lentoarea amintirii îi oferea Voliovei atuul ei indubitabil.

Ciudat, într-adevăr. El bănuise – poate prosteşte – că Sajaki avea să facă anunţul acesta. Nu adevăratul Căpitan, desigur, fiindcă altfel de ce ar fi venit după el? Probabil că era din nou bolnav.

Atunci însă unde era Sajaki?

Îşi sili mintea să ignore întrebările acelea şi se concentră asupra cuvintelor femeii.

După două-trei repetări, avea tot monologul ei asamblat în cap şi era aproape sigur că l-ar fi putut regurgita cuvânt cu cuvânt. Era într-adevăr scurt. Ultranauţii ştiau ce voiau. Şi ştiau de asemenea ce era necesar pentru a obţine ce voiau. „Sunt triumvira Ilia Voliova din luminăluca *Nostalgie pentru infinit*”, se prezentase ea. Nicio formulă introductivă de salut, nici măcar o recunoaştere superficială de mulţumire pentru că soarta le îngăduise să traverseze spaţiul până la Resurgam.

Politeţurile acelea, Sylveste ştia, nu erau stilul Iliei Voliova. El o considerase întotdeauna ca fiind cea mai tăcută dintre Ultranauţi; mai preocupată să-şi gospodărească armele hidoase decât să catadicsească să se angajeze în relaţii sociale normale. Nu doar o dată, îi

auzise pe ceilalţi membri ai echipajului glumind – iar ei nu glumeau aproape niciodată – că Voliova prefera tovărăşia şobolanilor indigeni din navă decât pe a camarazilor umani.

Poate că de fapt nu glumiseră.

„Mă adresez vouă de pe orbită”, continuase ea. „V-am studiat starea de progres tehnologic şi am concluzionat că nu reprezentaţi o ameninţare militară.” Apoi făcuse o pauză înainte de a urma pe tonul care lui Sylveste i se păruse al unei profesoare care-i avertizează pe elevi pentru comiterea unui act de neascultare minoră, ca privitul pe fereastră sau neorganizarea compadurilor. „Cu toate acestea, dacă va exista orice acţiune ce poate fi interpretată ca o tentativă deliberată de a ne pricinui rău, vom replica într-un mod cu totul disproporţionat.” Aproape că zâmbise la cuvintele acelea. „Nu atât «ochi pentru ochi», ca să spun aşa, cât mai degrabă «oraş pentru ochi». Suntem perfect capabili să vă distrugem de pe orbită oricare aşezare sau pe toate.”

Voliova se aplecase înainte şi ochii ei leonini, cenuşii păruseră că umplu ecranul.

— Mai important e că am decis să acţionăm ca atare, dacă va fi nevoie. Îşi permise din nou o pauză excesiv de dramatică, conştientă desigur că în momentul acela avea un public captiv. Dacă voi alege asta, s-ar putea întâmpla în câteva minute. Să nu vă imaginaţi că n-aş dormi de remuşcări după aceea.

Sylveste putea să vadă încotro se îndrepta totul.

— Să lăsăm însă deoparte asemenea vulgarităţi, cel puţin pentru moment. Femeia zâmbi cu adevărat în momentul acela, deşi ca zâmbet era aproape criogenie prin glacialitate. Neîndoios, vă întrebaţi de ce ne aflăm aici.

— Nu şi eu, rosti Sylveste îndeajuns de tare ca să fie auzit de Pascale.

— Căutăm pe cineva care se află printre voi. Dorinţa noastră de a-l găsi este atât de mare, atât de presantă, încât am decis să şuntăm obişnuitele… – surâsul Voliovei reapăru; o fantomă încă şi mai rece a celui anterior – …

canale diplomatice. Numele lui este Sylveste şi n-ar trebui să fie necesare alte explicaţii, dacă reputaţia nu i-a pălit de la ultima noastră întâlnire.

— Poate s-a mai tocit, comentă Sluka, apoi i se adresă lui Sylveste: Să ştii că va trebui neapărat să-mi povesteşti mai multe despre întâlnirea aceea anterioară. Nu ţi-ar putea face niciun rău.

— Iar povestea respectivă nu-ţi va face ţie absolut niciun bine, replică Sylveste şi reveni cu atenţia asupra transmisiei.

— În mod uzual, spuse Voliova, am fi iniţiat dialoguri cu autorităţile corespunzătoare şi am fi negociat predarea lui Sylveste. Este posibil ca aceasta să fi fost intenţia noastră iniţială, dar o scanare superficială de pe orbită a principalei voastre aşezări planetare – Cuvier – ne-a convins că o asemenea abordare ar fi sortită eşecului. Am bănuit că de acum nu mai există o putere centralizată cu care să se poată discuta. Şi mă tem că nu avem răbdare pentru a discuta cu facţiuni planetare care se ciorovăiesc între ele.

Sylveste clătină din cap.

— Minte! N-au intenţionat nicio clipă să negocieze, indiferent de starea în care ne-am fi găsit noi. Îi cunosc pe indivizii ăştia, sunt nişte lepădături ticăloase.

— Ne-ai tot spus chestia asta, zise Sluka.

— De aceea, continuă Voliova, opţiunile noastre sunt destul de limitate. Îl dorim pe Sylveste şi informaţiile noastre ne-au confirmat că este… cum să mă exprim? – în libertate.

— Toate astea le-au aflat de pe orbită? întrebă Pascale. Uite ce înseamnă un bun serviciu de informaţii.

— Cam prea bun, pufni Sylveste.

— Iată aşadar, spuse Voliova, cum vom proceda. În următoarele douăzeci şi patru de ore, Sylveste ne va anunţa prezenţa sa şi coordonatele unde se găseşte printr-o emisie pe frecvenţe radio. Fie că iese din ascunzătoare, fie că-l eliberează cei în mâinile cărora se află. Detaliile acestea le lăsăm în seama voastră. Dacă Sylveste este

mort, în locul lui ne trebuie dovezi irefutabile ale morţii sale. Sigur, noi vom decide dacă le vom accepta sau nu.

— În cazul ăsta, e bine că nu sunt mort. Mă-ndoiesc că aţi putea face ceva care s-o convingă pe Voliova.

— E chiar aşa intransigentă?

— Nu-i vorba numai de ea, ci de întregul echipaj.

Voliova nu-şi terminase însă anunţul.

— Prin urmare, douăzeci şi patru de ore! Vom asculta. Iar dacă nu vom auzi nimic sau dacă vom bănui orice formă de înşelăciune, vom aplica o pedeapsă. Nava noastră deţine anumite capacităţi; dacă vă-ndoiţi de ele, întrebaţi-l pe Sylveste. Dacă nu vom auzi nimic până mâine, vom utiliza capacităţile respective împotriva uneia dintre comunităţile mai mici de pe suprafaţa planetei voastre. Am selectat deja ţinta respectivă, iar atacul e de aşa natură că nimeni din comunitate nu va supravieţui. Este clar? Nimeni! După alte douăzeci şi patru de ore, dacă tot nu vom auzi nimic din partea evazivului doctor Sylveste, vom trece la o ţintă mai mare. După alte încă douăzeci şi patru de ore, vom distruge Cuvierul. Voliova etală unul dintre surâsurile ei scurte. Deşi se pare că în privinţa lui, voi înşivă faceţi o treabă excelentă.

Mesajul se termină, apoi reîncepu cu introducerea directă, fără prezentări, a Ultranautei. Sylveste îl ascultă în totalitate de încă două ori, înainte ca altcineva să cuteze să-i întrerupă concentrarea.

— N-o vor face, zise Sluka. Sunt sigură.

— Este o barbarie, spuse Pascale şi Sluka încuviinţă energic din cap. Indiferent cât de mult ar avea nevoie de tine – nu-i posibil să intenţioneze cu adevărat să facă ce a spus ea. Adică să distrugă o aşezare întreagă?

— Aici te-nşeli, rosti Sylveste. Au mai făcut-o. Şi nu mă-ndoiesc c-o vor face din nou.

Voliova nu avusese niciodată certitudinea că Sylveste era viu, dar în acelaşi timp evitase cu grijă să se gândească la posibilitatea ca el să nu fie prezent, deoarece consecinţele eşecului erau prea neplăcute pentru a fi

examinate. Nu conta că nu era căutarea ei, ci a lui Sajaki. Dacă avea să eşueze, el urma s-o pedepsească la fel de sever de parcă ar fi fost exclusiv vina ei şi Voliova i-ar fi adus în locul acesta descurajant.

De fapt, nu se aştepta să se întâmple nimic în primele câteva ore. Ar fi însemnat să fie prea optimistă; ar fi însemnat ca aceia care-l ţineau captiv pe Sylveste să fi fost imediat conştienţi de avertismentul ei. Realist vorbind, putea să treacă o fracţiune dintr-o zi înainte ca ştirea să fie transmisă prin lanţul ierarhic până la cei care luau decizii, după care ar mai fi trecut o vreme până să fie verificată. Însă, după ce orele deveniră zeci de ore, apoi aproape o zi întreagă, Voliova fu împinsă spre concluzia că ameninţarea ei trebuia transformată în realitate.

Bineînţeles, coloniştii nu fuseseră chiar complet tăcuţi. Cu zece ore în urmă, un grup nedenumit adusese pe vârful unui podiş aşa-zise rămăşiţe ale lui Sylveste, apoi se retrăsese în grote unde senzorii navei nu puteau pătrunde. Voliova trimisese o dronă să le examineze, dar, deşi apropierea genetică era foarte mare, nu corespundeau precis cu mostrele de ţesut prelevate la ultima vizită a lui Sylveste în navă. Ar fi fost ispititor să-i pedepsească pe colonişti pentru asta, însă, gândindu-se mai bine, hotărâse să n-o facă: ei acţionaseră exclusiv din frică, fără posibilitatea vreunui câştig personal, decât propria lor supravieţuire – şi a tuturor celorlalţi –, iar Voliova nu dorea să sperie alte grupuri, astfel încât să nu mai iasă la lumină. În mod similar nu întreprinsese nicio acţiune când doi indivizi care acţionaseră independent unul de celălalt se anunţaseră ca fiind Sylveste, deoarece era evident că respectivii nu minţiseră, ci chiar credeau că erau Sylveste.

Acum însă nu mai rămăsese nici măcar timp pentru amăgiri.

— Să fiu sinceră, spuse Voliova, sunt destul de surprinsă. Crezusem că de-acum ni-l vor preda. Este clar însă că una dintre părţile implicate o subestimează serios pe cealaltă.

— Acum nu poţi să dai înapoi, zise Hegazi.

— Bineînţeles că nu, rosti ea pe un ton de surprindere de parcă gândul clemenţei nu-i trecuse niciodată prin minte.

— Ba nu, interveni Khouri, poţi să dai înapoi. Nu se poate să faci aşa ceva.

Erau aproape primele cuvinte pe care le rostise pe toată durata zilei. Poate că avea dificultăţi să accepte monstrul pentru care lucra acum: încarnarea aceasta, brusc tiranică, a anterioarei Voliova. Era greu să nu-i dea dreptate. Când se examina pe sine, vedea ceva cu adevărat monstruos, chiar dacă nu era adevărul întreg.

— După ce a fost anunţată o ameninţare, spuse Voliova, este în interesul tuturor să fie pusă în practică, dacă nu s-au respectat condiţiile.

— Şi dacă ei nu pot pur şi simplu să respecte condiţiile acelea? întrebă Khouri.

Voliova ridică din umeri.

— Este problema lor, nu a mea.

Deschise legătura cu Resurgamul şi-şi rosti discursul: reiteră cererile făcute şi-şi anunţă profunda dezamăgire că Sylveste nu fusese adus la lumină. Se întreba cât de convingătoare era – oare coloniştii chiar îi credeau ameninţările –, când îi veni o idee strălucită. Scoase brăţara de la mână şi şopti comanda care o instruia să accepte input limitat din partea terţilor, să nu le facă rău acestora.

Îi întinse brăţara lui Khouri.

— Poftim, dacă vrei să-ţi alini conştiinţa.

Khouri examină dispozitivul, ca şi cum ar fi putut pe neaşteptate să extrudeze colţi ori să-i scuipe venin în faţă. În cele din urmă o ridică spre gură, fără să şi-o pună pe încheietură.

— Dă-i drumul, încuviinţă Voliova. Vorbesc serios. Spune orice doreşti – te asigur că nu va face absolut niciun bine.

— Să mă adresez coloniştilor?

— Desigur, dacă tu crezi că-i poţi convinge mai bine decât mine.

Pentru o clipă Khouri nu spuse nimic. După aceea,

sfidător, începu să vorbească în brăţară.

— Mă numesc Khouri, rosti ea. Nu ştiu dacă asta este important, dar vreau să ştiţi că nu fac parte din echipajul acesta. Nu sunt de acord cu faptele sale.

Ochii ei mari şi speriaţi scanară puntea, de parcă s-ar fi aşteptat să fie pedepsită dintr-o clipă în alta pentru vorbele ei. Ceilalţi nu dovedeau însă mare interes pentru ce avea de spus.

— Am fost recrutată, urmă Khouri. Nu ştiam ce erau ei. Îl vor pe Sylveste, şi nu mint. Am văzut armele pe care le au în nava asta şi cred că le vor utiliza.

Voliova etala o expresie de indiferenţă plictisită, ca şi cum totul era exact la ce s-ar fi aşteptat, ba chiar într-un mod obositor.

— Îmi pare rău că niciunul dintre voi nu l-a predat pe Sylveste. Cred că Voliova a fost serioasă când a spus că vă va pedepsi pentru asta. Vreau doar să vă spun că ar fi bine s-o credeţi. Şi poate că, dacă unii dintre voi l-ar putea preda acum, nu va fi prea…

— Ajunge.

Voliova îşi luă brăţara înapoi.

— Extind termenul final doar cu o oră.

Ora trecu însă. Voliova lătră comenzi criptice în brăţară, determinând un identificator de ţinte să se activeze pe latitudinile nordice ale Resurgamului. Reticulul roşu vână cu calmul posac al unui rechin, până se fixă asupra unui loc de pe calota glaciară nordică a planetei. Acolo începu să pulseze în roşu mai sângeriu şi grafica de statut o informă pe Voliova că elementele de suprimare orbitale ale navei – aproape cel mai slab sistem de armament pe care-l putea desfăşura – erau acum activate, armate, orientate şi gata de foc.

După aceea se adresă din nou coloniştilor.

— Locuitori ai Resurgamului, armele noastre tocmai s-au aliniat pe aşezarea Phoenix, la cincizeci şi patru grade spre nord şi douăzeci de grade spre vest de Cuvier. În mai puţin de treizeci de secunde, Phoenix şi împrejurimile sale

imediate vor înceta să mai existe.
Îşi umezi buzele cu vârful limbii înainte de a continua:
— Acesta va fi ultimul nostru anunţ pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Aveţi până atunci timp să-l predaţi pe Sylveste, altfel vom trece la o ţintă mai mare. Consideraţi-vă norocoşi că am început cu una aşa mică precum Phoenix.
Tonul general al anunţurilor ei, îşi dădu seama Khouri, fusese al unei profesoare care explica răbdător motivul pentru care pedepsele pe care le va aplica elevilor erau atât spre binele lor, cât şi determinate exclusiv de acţiunile lor. Ea evitase să spună „Acţiunea aceasta mă va durea pe mine mai mult decât vă va durea pe voi”, însă Khouri n-ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi făcut-o. Se întrebă dacă Voliova ar fi putut face ceva care s-o surprindă pe ea în vreun fel. Nu i se părea că ar fi judecat-o greşit pe Ultranaută, ci că o încadrase într-o specie complet greşită. Şi nu doar pe Voliova, ci şi întregul echipaj. Khouri simţi un fior de repulsie şi se cutremură, gândindu-se cum, până recent, îşi închipuise că făcea parte dintre ei. Era ca şi cum toţi şi-ar fi scos măştile de pe feţe şi ar fi dezvăluit îndărătul lor şerpi.
Voliova trase.
Pentru un moment – un moment care păru interminabil şi apăsător – nu se întâmplă nimic. Khouri începu să-şi spună că poate totul nu fusese decât o cacealma, dar speranţa aceea nu dură decât până în clipa când pereţii punţii vibrară, de parcă întreaga navă ar fi fost un vapor străvechi de pe mări, care atinsese un aisberg. Nu simţi nicio mişcare, deoarece scaunul articulat compensă instantaneu, anulând vibraţiile. Nu avea însă nicio îndoială că o zărise, iar după câteva secunde auzi un tunet îndepărtat.
Armele de pe carcasă trăseseră.
Pe imaginea proiectată a Resurgamului, afişajele armelor se transformară, modificându-se pentru a ilumina stările armelor în secundele imediat următoare descărcării lor. Hegazi îşi consultă afişajul scaunului şi monoclul lui

bâzâi şi clicăi, pe când asimila informaţiile.

— Elementele de suprimare s-au declanşat, rosti el sacadat şi lipsit de emfază. Sistemele de ochire confirmă ţintirea corectă.

Apoi cu lentoarea unui judecător, ridică ochii spre glob.

Khouri privi odată cu el.

Lângă marginea calotei polare nordice a Resurgamului se vedea – acolo unde anterior nu se văzuse nimic – o pată micuţă, roşu arzător, ca ochiul duşmănos al unui şobolan prin scoarţa planetei. Se întuneca acum, precum un ac fierbinte tocmai scos din forjă. Continua să fie totuşi orbitor de luminoasă, întunecându-se nu atât în urma propriei sale răciri, cât pentru că era progresiv acoperită de perdele titanice de sfărâmături planetare ridicate în atmosferă. În breşele ce se deschideau pentru foarte scurt timp în volbura neagră şi furtunoasă, Khouri văzu tentacule de lumină ce dansau, ale căror arderi strălucitoare pulsau stroboscopic pe o rază de sute de kilometri. Un front aproape circular de undă de şoc gonea din punctul atacului. Khouri îi observă mişcarea prin intermediul unei schimbări subtile în indexul de refracţie al aerului, tot aşa cum unduirea unei ape puţin adânci face ca pietrele de pe fundul albiei să capete o fluiditate proprie de moment.

— Rapoarte de stare preliminare, anunţă Hegazi reuşind să sune tot ca un funcţionar plictisit care recita cel mai insipid document. Funcţionalitate arme: nominală. Probabilitatea neutralizării complete a ţintei: nouăzeci şi nouă virgulă patru la sută. Probabilitatea ca nimeni să nu fi supravieţui pe o rază de două sute de kilometri, decât dacă s-ar fi aflat înapoia unui blindaj gros de un kilometru: şaptezeci şi nouă la sută.

— Probabilităţi mulţumitoare pentru mine, replică Voliova.

Studie câteva secunde rana de pe suprafaţa Resurgamului, lăsându-se pătrunsă de gândul unei distrugeri la scară planetară.

15

Mantell, Nekhebet Nordic, 2566

— Au încercat o cacealma, rosti Sluka şi în clipa imediat următoare un răsărit fals străluci brusc peste orizontul nord-estic, transformând coamele şi falezele intermediare în decupaje negre, serate.

Strălucirea avea intensitatea celei degajate de magneziu, tivită cu purpuriu. Pentru scurt timp supraîncărcă benzi întregi din vederea lui Sylveste, lăsând viduri paralizate acolo unde arsese.

— Nu vrei să mai încerci o dată? întrebă el.

Sluka păru incapabilă să răspundă. Privea fix flama, hipnotizată de strălucirea şi de mesajul atroce pe care-l transmitea.

— Sylveste ţi-a spus c-o vor face, zise Pascale. Trebuia să-l fi ascultat. El îi ştie pe oamenii ăştia. El ştia că vor face exact ce au promis.

— Nu am crezut niciodată c-o vor face, spuse Sluka cu glas atât de încet, încât păru că vorbea pentru sine. În ciuda strălucirii, continua să fie o seară perfect tăcută, lipsită până şi de muzica obişnuită a vânturilor Resurgamului. Mi-am spus că ameninţarea lor era prea monstruoasă ca s-o iau în serios…

— Nimic nu-i prea monstruos pentru ei. Ochii lui Sylveste reveneau acum la normalitate; suficient pentru a putea citi expresiile femeilor care stăteau lângă el pe platoul din Mantell. De acum înainte ar fi bine s-o crezi pe cuvânt pe Voliova. Este foarte serioasă în orice ar spune. Peste douăzeci şi patru de ore o va face din nou, dacă nu mă predai.

Sluka parcă nu-l auzise.

— Poate că ar trebui să coborâm, se mulţumi ea să spună.

Sylveste încuviinţă, deşi, înainte de a reveni în interiorul platoului, măsurară aproximativ direcţia din care venise

flashul.

— Ştim când s-a întâmplat, rosti bărbatul, şi ştim direcţia. Când va sosi unda de presiune, vom şti cât de departe a fost. Aşezările de pe Resurgam sunt încă foarte îndepărtate între ele, aşa că ar trebui să putem identifica locul.

— Ea a spus cum se numeşte, zise Pascale.

Sylveste aprobă din cap.

— Deşi cred în orice ameninţare ar face Voliova, ştiu de asemenea că nu poţi să ai încredere în ea.

— Eu nu ştiu nimic despre Phoenix, spuse Sluka în timp ce coborau într-un elevator pentru marfă. Credeam că ştiu majoritatea aşezărilor recente, însă în ultimii ani n-am fost tocmai în centrul guvernării.

— Voliova ar fi început cu ceva mic, zise Sylveste, fiindcă altfel n-ar fi avut cum să crească nivelul represaliilor. Putem presupune că Phoenix a fost o ţintă lipsită de importanţă, un avanpost ştiinţific sau geologic de care restul coloniei nu depindea material. Cu alte cuvinte – doar oameni.

Sluka clătină din cap.

— Vorbim despre ei la timpul trecut şi nici măcar n-am discutat vreodată despre ei la prezent. Este ca şi cum ar fi existat exclusiv pentru a putea muri.

Sylveste se simţi cuprins de greaţă fizică; cu greu se putea abţine să nu vomite. Era, gândi el, singura dată în viaţa lui în care senzaţia respectivă fusese declanşată de un eveniment extern, de ceva la care nu participase în mod direct. Nu simţise asta nici chiar când murise Carine Lefevre. Greşeala – eroarea – nu fusese comisă de el. Şi, cu toate că-i repetase Slukăi că echipajul luminălucii îşi va pune în aplicare ameninţarea, o parte din el se agăţase de ideea că, finalmente, n-o va face, că el greşea, iar Sluka şi ceilalţi umanitarişti aveau dreptate. Poate că, dacă ar fi fost în poziţia Slukăi, ar fi ignorat şi el avertismentul, indiferent de certitudinea pe care o simţise înaintea atacului. Cărţile par întotdeauna diferite când îţi vine rândul să joci; încărcate cu posibilităţi diferite.

Unda de presiune sosi după trei ore. Până atunci era doar cu puţin mai mult decât o rafală de vânt, însă o rafală complet nelalocul ei într-o seară atât de calmă. După ce trecuse, văzduhul fu încercat de turbulenţe, predispus la vijelii bruşte, ca şi cum ar fi fost în pragul unei furtuni-răzuitoare. Ora şocului arăta că locul atacului fusese la cinci mii cinci sute de kilometri depărtare (o confirmau şi datele seismice), aproape pe direcţia nord-est, potrivit dovezilor vizuale. Se retraseră escortaţi în sala de primire a Slukăi, îşi alungară somnul cu cafele tari şi studiară hărţi globale ale coloniei din arhivele Mantellului.

Sylveste sorbi o gură de cafea, simţindu-se hipersensibil.

— Aşa cum spuneai, este posibil să fi lovit o aşezare nouă. Hărţile astea sunt la zi?

— Aproape, zise Sluka. Au fost actualizate din secţiunea centrală cartografică Cuvierului acum un an, înainte ca situaţia să fi devenit serioasă pe aici.

Sylveste se uită la harta proiectată deasupra mesei ca o faţă de masă topografică spectrală. Regiunea prezentată acoperea două mii de kilometri pătraţi, destul pentru a conţine colonia distrusă, chiar dacă estimarea lor direcţională ar fi fost aproximativă.

Nu se zărea însă nici urmă de Phoenix.

— Ne trebuie hărţi mai recente, spuse el. Este posibil ca locul să fi fost întemeiat anul trecut.

— Asta nu va fi simplu.

— Atunci ar fi bine să găseşti o modalitate prin care s-o faci. În următoarele douăzeci şi patru de ore trebuie să iei o decizie. Probabil cea mai importantă din viaţa ta.

— Nu te măguli singur! Aproape că am decis să-i las să te ia.

Sylveste ridică din umeri ca şi cum asta n-ar fi avut nicio importanţă pentru el.

— Chiar şi aşa, trebuie să cunoşti datele. Vei avea de-a face cu Voliova. Dacă nu poţi fi sigură că ameninţările ei sunt autentice, ai putea fi ispitită să-i forţezi mâna, ca s-o sileşti să-şi etaleze bluful.

Femeia îl privi prelung şi pătrunzător.

— În principiu, continuăm să avem legături de date cu Cuvier, prin intermediul resturilor centurii de sateliţi de comunicaţii. Sateliţii ăia n-au fost însă utilizaţi după detonarea domurilor. Ar fi riscant să-i folosim, fiindcă urmele de date ar putea duce la noi.

— Aş zice că asta este grija ta cea mai mică în clipa de faţă.

— Are dreptate, interveni Pascale. Cu tot ce se-ntâmplă acum, cui îi va păsa de o breşă minoră de securitate în Cuvier? Aş zice că merită riscat, pur şi simplu pentru actualizarea hărţilor.

— Cât va dura?

— O oră… două… De ce, îţi făcuseşi planuri să pleci undeva?

— Nu, răspunse Sylveste zâmbind fără să vrea. Dar e posibil ca altcineva să decidă pentru mine.

În timp ce aşteptau actualizarea hărţilor, suiră din nou la suprafaţă. Deasupra orizontului nord-estic nu se zăreau stele, ci doar o cocoaşă de neant de culoarea funinginii, ca şi cum o siluetă de dimensiuni gargantueşti se ghemuise acolo. Era probabil un perete de praf ridicat de vânt, care avansa către ei.

— Va acoperi toată planeta multe luni, comentă Sluka. Similar cu erupţia unui vulcan masiv.

— Şi vânturile s-au înteţit, aprobă el.

— Este posibil ca ei să fi făcut asta, întrebă Pascale, să poată schimba clima la asemenea depărtare de locul atacului? Şi dacă arma pe care au utilizat-o a cauzat contaminare radioactivă?

— Nu era necesar, zise Sylveste. Ar fi fost suficientă o armă cu energie cinetică. După cum o cunosc pe Voliova, n-ar fi făcut nimic mai mult decât strictul necesar. Ai totuşi dreptate să-ţi faci griji în privinţa radiaţiilor. Probabil că arma aceea a străpuns litosfera şi nu putem decât să ghicim ce a fost eliberat de sub crustă.

— N-ar trebui să petrecem prea mult timp la suprafaţă.

— De acord, însă asta-i probabil valabil pentru colonie

ca un tot.

Unul dintre asistenţii Slukăi apăru în pragul uşii.

— Aveţi hărţile? întrebă ea.

— Ne mai trebuie o jumătate de oră. Am descărcat datele, dar criptarea este destul de dificilă. Am primit însă veşti din Cuvier. Tocmai acum am receptat o emisie pe frecvenţa publică.

— Spune!

— Se pare că nava a fotografiat imagini după... ăăă, dezastru. Le-au transmis în capitală şi acum au fost emise pe toată planeta.

Asistentul scoase din buzunar un compad ponosit, al cărui ecran plat îi scălda trăsăturile chipului în lumină violacee:

— Am aici imaginile.

— Arată-le!

Asistentul aşeză compadul pe suprafaţa rugoasă şi netezită de vânt a podişului.

— Au fotografiat probabil în infraroşu, comentă el.

Imaginile erau impresionante şi terifiante. Roca topită continua să şerpuiască din crater sau să fie pulverizată în cascade ca nişte fântâni arteziene din zeci de minivulcani recent apăruţi. Toate dovezile aşezării fuseseră şterse de pe faţa pământului, înghiţite complet de căldarea craterului, care trebuie să fi avut diametrul de un kilometru sau doi. În apropierea centrului său se vedeau petice vaste, netede ca sticla, care semănau cu smoala solidificată, negre ca noaptea.

— O clipă am sperat că ne-am înşelat, rosti Sluka. Am sperat că flash-ul, ba chiar şi unda de presiune... am sperat, cumva, fuseseră false, ca un efect teatral. Nu văd totuşi cum ar putea falsifica aşa ceva fără să fi perforat într-adevăr scoarţa planetei.

— Vom afla în scurt timp, zise asistentul. Bănuiesc că pot vorbi deschis...

— Îl priveşte şi pe Sylveste, spuse Sluka, deci poate s-audă şi el.

— Cuvier a trimis un avion spre locul atacului şi va

putea confirma dacă imaginile n-au fost falsificate.

Când reveniră în subteran, hărţile fuseseră decriptate şi înlocuiseră exemplarele vechi din arhiva Mantell. Merseră din nou în sala de primire pentru a le vedea. De data aceasta, informaţiile ce însoţeau harta arătau că fusese actualizată cu numai câteva săptămâni în urmă.

— S-au descurcat destul de bine, zise Sylveste. Să se ocupe de cartografiere în vreme ce oraşul se năruia în jurul lor… Le admir dăruirea.

— Nu contează ce motive au avut, replică Sluka şi atinse cu vârfurile degetelor unul dintre globurile montate pe piedestaluri ce flancau încăperea, parcă vrând să se ancoreze de planeta ce se rotea acum irevocabil în afara controlului ei. Cât timp Phoenix – sau cum îi spuneau ei – este acolo, nu-mi pasă de altceva.

— Da, aprobă Pascale, este acolo.

Degetul ei străpunse proiecţia terenului, indicând un punct mic şi etichetat din lanţurile muntoase nepopulate din nord-est.

— Este singura aşezare aflată aşa departe în nord. Şi unica aflată pe direcţia corectă. În plus se numeşte Phoenix.

— Ce altceva mai ştim despre ea?

Asistentul Slukăi – un bărbat scund cu mustaţă delicat gelată şi barbişon – vorbi încet în compadul fixat pe mâneca lui, instruind harta să transfocheze pe aşezare. Deasupra mesei se materializară mai multe pictograme demografice.

— Nu mare lucru, zise el. Doar câteva barăci de suprafaţă multifamiliale, conectate prin tuburi. Câteva ateliere subterane. Fără conexiuni de sol, deşi aveau o platformă pentru asolizarea aparatelor de zbor.

— Populaţia?

— Nu cred că „populaţie” este termenul potrivit. Cam o sută de oameni, vreo optsprezece unităţi familiale. După cum se pare, majoritatea din Cuvier. Asistentul ridică din umeri. De fapt, dacă asta a fost ideea ei pentru o lovitură împotriva coloniei, cred că ne-am descurcat remarcabil de

bine. O sută de oameni… da, este o tragedie; totuşi, mă surprinde că n-a lovit o ţintă cu populaţie mai mare. Faptul că niciunul dintre noi nu ştia de fapt despre existenţa locului… aproape anulează acţiunea, nu credeţi?

— O inepţie splendidă, încuviinţă Sylveste fără să vrea.

— Poftim?

— Capacitatea umană de a simţi durere. Pur şi simplu poate să asigure un răspuns emoţional adecvat dacă morţii depăşesc numărul zecilor. Şi nu este vorba despre atingerea unui platou… dimpotrivă, abandonează pur şi simplu, resetându-se de la zero. Recunoaşteţi! Niciunul dintre noi nu simte absolut nimic pentru soarta oamenilor aceia.

Se uită la hartă şi se întrebă cum fusese pentru locuitori, ţinând seama de acele câteva secunde de avertisment pe care le acordase Voliova. Se întrebă dacă vreunul dintre ei se sinchisise să-şi părăsească locuinţa şi să privească cerul, pentru a grăbi – cu o fracţiune minusculă – anihilarea care se apropia.

— Eu ştiu totuşi ceva, continuă Sylveste. Avem toate dovezile necesare că Voliova îşi respectă cuvântul dat, iar asta înseamnă că trebuie să mă laşi să mă duc la ei.

— N-aş vrea deloc să te pierd, zise Sluka, dar nu prea am de ales în privinţa asta. Vrei să-i contactezi, nu?

— Evident. Şi, desigur, Pascale va veni cu mine. Mai întâi însă aş dori să faci ceva pentru mine.

— O favoare? Sluka păru amuzată, ca şi cum ar fi fost ultimul lucru din lume la care s-ar fi aşteptat din partea lui. Bine, ce pot face pentru tine acum, când am devenit prieteni atât de buni?

Sylveste zâmbi.

— De fapt, nu este vorba despre ceva ce poţi să faci tu însăţi, ci despre doctorul Falkender. Este vorba despre ochii mei, înţelegi?

Din poziţia ei de sus, din scaunul plutitor suspendat, triumvira privea rezultatul loviturii asupra planetei. Totul era perfect clar, reprezentat precis pe sfera proiectată pe

punte. În ultimele zece ore, ea observase cum rana extinsese tentacule ciclonice negre dinspre focar, dovezi că vremea în regiunea aceea – şi, implicit, pe toată planeta – fusese împinsă spre un echilibru nou şi violent. Potrivit datelor locale, coloniştii de pe Resurgam numeau fenomenele acelea „furtuni-răzuitoare”, din cauza acţiunii nemiloase de eroziune a prafului purtat de vânt. Era fascinant să privească, fiindcă aducea mult cu disecţia unei specii animale nefamiliare. Deşi avea mai multă experienţă cu planetele decât mulţi dintre camarazii ei de echipaj, Voliova continua să descopere multe lucruri pe care le considera surprinzătoare şi destul de tulburătoare. Era tulburător faptul că simpla străpungere a integumentului planetei putea avea un asemenea efect – nu doar asupra locului pe care-l atacase, ci şi la depărtări de mii de kilometri. Finalmente, Ultranauta o ştia, pe Resurgam n-ar mai fi existat niciun loc care să nu fie afectat într-un mod măsurabil de acţiunea ei. Praful care se ridicase avea să coboare până la urmă: un văl fin şi întunecat, vag radioactiv, depozitat relativ uniform pe planetă. În regiunile temperate avea să fie spălat în scurt timp de procesele meteo pe care le declanşaseră coloniştii, presupunând, bineînţeles, că procesele respective ar mai fi funcţionat. Dar în regiunile arctice nu ploua niciodată, aşa că praful fin avea să reziste nestingherit multe secole. În cele din urmă avea să fie acoperit de alte depozite şi avea să devină parte irevocabilă din memoria geologică a planetei. Poate că, reflectă triumvira, după milioane de ani, alte fiinţe aveau să sosească pe Resurgam, împărtăşind ceva din curiozitatea oamenilor. Ele aveau să dorească să afle istoria planetei şi, de aceea, aveau să ia eşantioane din scoarţă, căutând departe în trecut. Neîndoios, stratul de colb depus n-avea să fie unicul mister pe care ar fi fost siliţi să-l rezolve, însă aveau să reflecteze asupra lui, chiar dacă numai fugitiv. Şi Voliova nu se îndoia că acei ipotetici investigatori din viitor aveau să ajungă la o concluzie complet greşită despre originea stratului. N-aveau să se gândească niciodată că apăruse acolo în urma unui act de

voinţă deliberată…

Ultranauta dormise doar câteva ore din ultimele treizeci, însă energia ei nervoasă părea nelimitată. Evident, avea să plătească pentru asta la un moment dat din viitorul apropiat, însă deocamdată se simţea ca şi cum ar fi gonit, impulsionată de un elan de neoprit.

Chiar şi aşa, nu deveni instantaneu atentă când Hegazi îşi manevră scaunul lângă al ei.

— Ce este?

— Receptez ceva ce ar putea fi chiar băiatul nostru.

— Sylveste?

— Sau cineva care se dă drept el. Hegazi intră într-una dintre fazele lui intermitente de transă, care o anunţau pe Voliova că se afla în comunicare intensă cu nava. Nu pot urmări ruta de transmisie pe care o utilizează. Soseşte din Cuvier, dar poţi pune prinsoare că Sylveste nu se găseşte acolo din punct de vedere fizic.

Voliova nu ridică glasul, deşi ei doi erau singuri pe punte.

— Ce spune?

— Vrea doar să vorbească cu noi. Repetă mereu acelaşi lucru.

Khouri auzi paşi plescăind prin şlamul gros de aproape trei centimetri care inunda tot nivelul Căpitanului.

Nu avea un motiv raţional pentru motivul pentru care venise aici. Poate că tocmai asta era şi explicaţia: acum, când nu se mai bizui pe Voliova – singura persoană în care crezuse că-şi putea investi încrederea – şi când Mademoiselle era absentă, aşa cum se întâmplase după atacul împotriva armei-cache, Khouri se întorsese către iraţional. Unica persoană din navă care n-o trădase în vreun fel sau care nu-şi atrăsese ura ei era tocmai cea din partea căreia nu se putea aştepta niciodată la vreun răspuns.

Ştiu aproape imediat că paşii nu-i aparţineau Voliovei, totuşi aveau o finalitate care sugera că persoana respectivă ştia exact unde mergea şi nu ajunsese

accidental în partea asta din navă.

Khouri se ridică din şlam. Fundul pantalonilor îi era ud şi rece de la mizeria vâscoasă, însă culoarea întunecată a materialului camufla majoritatea murdăriei.

— Relaxează-te, rosti femeia apărând fără grabă de după colţul coridorului, plescăind cu cizmele prin şlam.

Braţele ei legănătoare sclipeau metalic, iar lucrătura lor strălucea multicolor de configuraţii holografice.

— Sudjic, o recunoscu Khouri. Cum dracu' ai…

Cealaltă clătină din cap şi surâse scurt.

— Cum am găsit drumul până aici? Foarte simplu, te-am urmărit. După ce am văzut direcţia generală în care ai plecat, a fost evident că te-ndrepţi încoace. Aşa că am venit după tine, fiindcă apreciez că amândurora ne-ar putea fi de folos o mică discuţie.

— Discuţie?

— Despre situaţia de aici. Gesticulă larg. Din nava asta. Mai explicit, raliatul de Triumvirat. Nu cred că ţi-a scăpat că am o problemă cu unul dintre membrii lui.

— Voliova.

— Da, prietena noastră comună, Ilia. Sudjic pronunţă numele astfel încât să sune dezgustător. Ştii că ea mi-a omorât iubitul, nu?

— Am înţeles că au existat… probleme.

— Probleme, ha! Asta a fost bună. Khouri, tu ai numi „problemă" transformarea cuiva în psihopat? Sudjic se opri, apoi se mai apropie un pas, totuşi continuă să păstreze o distanţă respectuoasă faţă de nucleul fuzionat şi angelic al Căpitanului. Sau poate c-ar trebui să-ţi spun Ana, întrucât acum suntem, în termeni mai… ăăă, apropiaţi?

— Poţi să-mi spui cum vrei. Nu schimbă absolut nimic. Poate că-n clipa de faţă o detest pe Voliova pentru ce a făcut, dar asta nu-nseamnă c-o s-o trădez. N-ar trebui nici măcar să purtăm conversaţia asta.

Sudjic încuviinţă cu înţelepciune.

— Te-a lovit bine de tot cu terapia aia a loialităţii, este? Uite care-i treaba, Sajaki şi ceilalţi nu sunt chiar atât de

omniscienţi pe cât ai crede. Mie-mi poţi spune totul.

— Sunt mult mai multe chestii.

— Cum ar fi?

Sudjic stătea acum cu picioarele uşor depărtate şi mâinile înmănuşate proptite graţios pe şoldurile înguste. Era frumoasă în felul atrofiat care era uzual la cei născuţi în spaţiul cosmic. Fiziologia îi era de spectru; fără îndoială că s-ar fi putut mişca în condiţii gravitaţionale normale, dacă structura scheletic-musculară de bază nu i-ar fi fost amplificată himeric. Acum însă, cu augmentările subcutanate, era neîndoios mai puternică şi mai rapidă decât orice om neaugmentat. Forţa ei era o armă cu două tăişuri, fiindcă părea foarte fragilă. Era ca figurina origami a unei femei, împăturită din hârtie ascuţită ca briciul.

— Nu-ţi pot spune, răspunse Khouri, dar Ilia şi cu mine… avem secretele noastre. Regretă instantaneu cuvintele acelea, însă dorea să atenueze superioritatea îngâmfată a Ultranautei. Vreau să spun că…

— Ascultă-mă, sunt convinsă că ea aşa doreşte să simţi, dar întreabă-te următorul lucru: Cât din ceea ce-ţi aminteşti este real? Nu-i posibil ca Voliova să-ţi fi manipulat amintirile? A încercat s-o facă cu Boris. A încercat să-l vindece, ştergându-i trecutul, dar n-a reuşit. El continua să fie obsedat de voci. Asta-i valabil şi pentru tine? Nu ţi-au apărut în minte glasuri noi?

— Dacă mi-au apărut, n-au nicio legătură cu Voliova.

— Aşadar, recunoşti. Sudjic zâmbi afectat, ca o şcolăriţă valoroasă care îşi recunoaşte victoria într-un joc, dar speră în acelaşi timp să nu pară prea mândră de asta. De fapt, nici nu contează dacă recunoşti sau nu. Realitatea este că te-a dezamăgit. Mai exact, te-a dezamăgit Triumviratul ca un tot. Nu te poţi autoconvinge că ţi-ar fi plăcut ceea ce tocmai au făcut.

— Nu sunt sigură că-nţeleg ce anume „tocmai au făcut”. Există unele lucruri cărora nu le-am găsit locul exact în mintea mea. Khouri simţi ţesătura rece şi udă a pantalonilor lipindu-i-se de fese. Ăsta-i şi motivul pentru care am venit aici. Pentru linişte şi pace. Ca să-mi pun

ordine în gânduri.

— Şi să vezi dacă el n-are ceva înţelepciune de oferit?

Sudjic arătă cu bărbia spre Căpitan.

— El este mort, Sudjic. Poate că eu sunt singura persoană din nava asta care o-nţelege, însă adevărul rămâne acelaşi.

— Poate că Sylveste l-ar putea vindeca.

— Şi chiar dacă ar putea, oare Sajaki ar dori asta?

Sudjic aprobă cunoscător.

— Sigur că da, sigur că da. Eu înţeleg asta total, dar fii atentă… Glasul i se reduse la nivelul unei şoapte conspirative, deşi singurii care ar fi putut trage cu urechea erau şobolanii pitiţi. Înainte de a coborî aici, am auzit că l-au găsit pe Sylveste.

— L-au găsit? Vrei să spui că-i aici?

— Nu, sigur că nu, dar au stabilit contactul. Nu ştiu nici măcar unde se găseşte el, ci doar că-i viu. Abia acum trebuie să-l aducă în vreun fel la bord. Şi aici intervine rolul tău. Şi, de fapt, şi al meu.

— Ce vrei să spui?

— Khouri, eu nu pretind c-am înţeles ce s-a-ntâmplat cu Kjarval în sala de antrenamente. Poate c-a cedat pur şi simplu nervos, deşi am cunoscut-o mai bine decât oricare altul din nava asta şi aş zice că nu era genul care să cedeze nervos. Indiferent ce s-a-ntâmplat, Voliova a căpătat un pretext s-o lichideze – şi nu crezusem niciodată că nenorocita o ura chiar atât de mult…

— N-a fost vina Voliovei…

— Nu contează, clătină Sudjic din cap, nu asta-i important acum. Asta înseamnă însă că ea are nevoie de tine pentru misiune. Khouri, tu şi cu mine – şi poate chiar căţeaua-regină personal – vom coborî pe planetă ca să-l aducem pe Sylveste aici.

— Nu poţi să ştii asta deocamdată.

— Nu, încuviinţă Sudjic, n-o pot şti oficial, dar, când eşti în nava asta de atâta timp ca mine, înveţi unele chestii despre ocolirea canalelor obişnuite.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea, întreruptă de picuratul

îndepărtat al unei conducte sparte, hăt departe pe coridorul inundat.

— De ce-mi spui toate astea? Credeam că mă urăşti.

— Poate că te-am urât cândva, zise Sudjic, dar acum avem nevoie de toţi aliaţii pe care-i putem obţine. Şi m-am gândit că s-ar putea să apreciezi un avertisment prealabil. Mai ales dacă eşti raţională şi ştii în cine să ai încredere.

— *Nostalgia,* rosti Voliova în brăţară, vreau să corelezi glasul pe care-l vei auzi cu înregistrări ale lui Sylveste aflate la bord. Dacă nu poţi confirma corespondenţa, anunţă-mă imediat prin afişaj securizat.

Vocea lui Sylveste se auzi brusc, în mijlocul unei fraze:

— ...mă auziţi. Repet, trebuie să ştiu dacă mă auziţi. Vreau să mă recunoşti, căţea. Cer să mă recunoşti, fir-ar al naibii!

— El este, da, zise Voliova peste glasul bărbatului. Aş recunoaşte în orice condiţii tonul ăsta plângăreţ. Haide să-l oprim. Bănuiesc că tot nu ştim unde se află?

— Îmi pare rău. Va trebui să te adresezi coloniei ca un tot şi să presupui că el dispune de o modalitate prin care să te audă.

— Sunt convinsă că n-a neglijat detaliul ăsta.

Voliova îşi consultă brăţara şi observă că nava nu putea deocamdată respinge ipoteza că vocea pe care o auzea îi aparţinea lui Sylveste. Exista o marjă de eroare, întrucât Sylveste care venise la bordul navei în trecut fusese o versiune mult mai tânără a bărbatului pe care-l căutau acum, aşa încât era imposibil ca potrivirea vocală să fie perfectă. Dar, chiar dacă ar fi ţinut seama de asta, părea tot mai probabil că-l găsiseră şi că acesta nu era pur şi simplu alt impostor nefericit care îşi risca viaţa ca să „salveze” colonia.

— Bine, fă-mi legătura. Sylveste? Sunt Voliova. Spune-mi dacă m-auzi.

Glasul lui suna mai clar acum.

— Era şi timpul.

— Cred că putem considera asta ca fiind un „da”,

interveni Hegazi.

— Trebuie să discutăm logistica preluării tale şi cred că va fi mult mai uşor dacă am putea s-o facem pe o frecvenţă privată. Dacă-mi dai coordonatele tale curente, putem să efectuăm o baleiere senzorială detaliată a zonei respective şi să-ţi preluăm transmisiunea de la sursă, evitând releul din Cuvier.

— De ce oare aţi face una ca asta? Există ceva ce vreţi să ştiu, dar pe care colonia ca un tot să nu-l afle? Sylveste făcu o pauză, dar Voliova introduse mintal un rânjet în punctul acela. La urma urmelor, până acum n-aţi ezitat s-o implicaţi în tot ce s-a întâmplat. Altă pauză. Şi pentru că tot veni vorba, mă nelinişteşte că discut cu tine, nu cu Sajaki.

— Este suferind, zise Voliova. Spune-mi coordonatele tale.

— Îmi pare rău, dar nu-i posibil.

— Aştept un răspuns mai bun.

— De ce m-aş sinchisi să ţi-l dau? Voi sunteţi cei care aveţi puterea de foc. Voi trebuie să veniţi cu o soluţie.

Hegazi mişcă din mână, semnalându-i Voliovei să dezactiveze legătura audio.

— Este posibil să nu-şi poată dezvălui coordonatele.

— Să „nu-şi poată”?

Hegazi ciocăni cu degetul arătător din oţel de nasul său cu şa din oţel.

— Este posibil ca temnicerii lui să nu-i permită. Ei pot fi dispuşi să-l lase să plece, însă nu vor să-şi dezvăluie poziţia.

Voliova încuviinţă, recunoscând că sugestia era probabil apropiată de adevăr. Reactivă legătura audio.

— Bine, Sylveste. Cred că-ţi înţeleg situaţia. Propun următorul compromis, presupunând că dispui de capacitatea de a te deplasa. Bănuiesc că… ăăă, cei care te ţin captiv pot aranja ceva în scurt timp, da?

— Avem mijloace de transport, dacă la asta te referi.

— În cazul acesta mai dispui de şase ore. Timp suficient pentru a ajunge într-un loc suficient de îndepărtat de cel în

care te afli acum pentru a nu-i compromite când îţi dezvălui poziţia. Dar, dacă în şase ore nu auzim de tine, vom declanşa atacul împotriva următoarei ţinte. Este perfect clar pentru toţi cei implicaţi?

— Ah, da, rosti Sylveste sarcastic. Perfect clar.

— Mai este ceva.

— Da?

— Adu-l pe Calvin cu tine.

16

Nekhebet Nordic, 2566

Sylveste simţi cum aparatul de zbor se ridică, deplasându-se mai întâi orizontal, pentru a ieşi din hangarul subteran din Mantell, apoi suind rapid şi virând pentru a evita să se lovească de straturile suprapuse ale peretelui adiacent al platoului. Îşi creă o fereastră, însă praful des nu-i îngădui decât o întrezărire a bazei; podişul în care fusese sfredelită se îndepărta iute sub curbura scânteietoare a aripii de plasmă. Ştiu, cu certitudine absolută, că nu va mai reveni acolo. Simţea că vedea pentru ultima dată nu numai Mantell, ci – deşi nu putea să precizeze exact motivul – şi colonia însăşi.

Aparatul de zbor era cel mai mic şi mai puţin valoros pe care-l putuseră găsi în aşezare; cu puţin mai mare decât volantorii cu care zburase în Oraşul Abisului acum parcă o eternitate. Era de asemenea îndeajuns de rapid pentru a face să merite cele şase ore de graţie care le fuseseră acordate; capabil să pună o distanţă utilă între el şi platou. Ar fi putut transporta patru oameni, dar înăuntru se aflau doar Sylveste şi Pascale. Cu toate acestea – cel puţin în privinţa libertăţii lor de mişcare –, continuau să fie captivii Slukăi. Oamenii ei programaseră ruta avionului înainte să fi părăsit Mantell-ul şi avea să devieze de la planul acela de zbor numai dacă autopilotul aprecia că din cauza condiţiilor meteo se impunea alt curs. Cu excepţia cazului în care condiţiile de sol la destinaţie deveneau intolerabile, avea să-i lase pe Sylveste şi pe soţia lui într-un loc prestabilit, care nu fusese deocamdată dezvăluit Voliovei şi echipajului ei. Dacă vremea nu era favorabilă, urma să fie ales alt loc, în aceeaşi zonă.

Aparatul nu avea să zăbovească la destinaţie. După coborârea lui Sylveste şi a lui Pascale – cu destule provizii pentru a supravieţui în furtună pentru maximum câteva ore –, avea să revină rapid la Mantell, evitând puţinele

sisteme radar existente ce ar fi putut alerta Resurgam City-ul asupra traiectoriei sale. Sylveste avea s-o contacteze pe Voliova şi s-o informeze asupra coordonatelor, deşi, pentru că atunci avea să emită direct, ea n-ar fi trebuit să aibă dificultăţi în a-i triangula poziţia. După aceea va fi în mâinile Ultranautei. Sylveste nu ştia cum se vor desfăşura evenimentele, cum va fi dus la bordul navei. Asta era problema ei, nu a lui. Ştia doar că era foarte improbabil să fie o capcană. Deşi Ultranauţii doreau acces la Calvin, acesta era practic inutil fără Sylveste. Aveau să-l trateze într-adevăr cu multă grijă. Iar dacă aceeaşi logică nu se aplica automat şi lui Pascale, Sylveste luase măsuri să corecteze deficienţa respectivă.

Avionul îşi reluă poziţia orizontală. Zbura sub înălţimea medie a platourilor, folosindu-se de masivitatea lor pentru a trece neobservat. La fiecare câteva secunde, vira prin coridoarele strâmte aidoma unor canioane ce despărţeau platourile. Vizibilitatea era aproape zero. Sylveste speră că harta terenului pe care îşi baza manevrele nu fusese compromisă de vreo alunecare recentă de teren, fiindcă altfel călătoria ar fi fost mult mai scurtă decât cele şase ore pe care i le acordase Voliova.

— Ce dracu'…

Tocmai materializat în cabină, Calvin privi agitat în jur. Ca de obicei era tolănit într-un fotoliu enorm şi capitonat. În fuzelaj nu exista destul spaţiu pentru dimensiunile lui, aşa că extremităţile îi dispăruseră în pereţi.

— Unde dracu' sunt? Nu receptez nimic! Ce dracu' s-a întâmplat? Spune-mi!

Sylveste se întoarse către soţia sa.

— Primul lucru pe care-l face după trezire este să adulmece mediul cibernetic local – asta-i permite să se orienteze în spaţiu, să-şi determine cadrul temporal şi aşa mai departe. Necazul este că în clipa de faţă nu există niciun mediu cibernetic local, aşa că este uşor dezorientat.

— Încetează să mai vorbeşti despre mine ca şi cum n-aş fi aici. Indiferent unde dracu' ar fi „aici" ăsta!

— Te afli într-un avion, spuse Sylveste.

— Un avion? Asta-i ceva nou, încuviinţă Calvin recâştigându-şi parţial stăpânirea de sine. Foarte nou, într-adevăr. Nu cred c-am mai fost până acum în aşa ceva. Crezi că te-ar deranja să-i oferi bătrânului tău tată unele informaţii esenţiale?

— Exact de asta te-am şi trezit. Sylveste făcu o pauză ca să anuleze ferestrele; nu exista niciun fel de panoramă, iar vălul neschimbător de praf slujea doar să-i reamintească ce îl aştepta după ce vor coborî din avion. Să nu-ţi imaginezi vreo clipă, urmă el, că am făcut-o pentru că aş fi simţit nevoia să flecărim în faţa şemineului.

— Pari mai bătrân, fiule.

— Da, ce să-i faci, unii dintre noi trebuie să continue să trăiască în universul entropie.

— Vai! Asta m-a durut, să ştii!

— Terminaţi odată! interveni Pascale. N-avem timp pentru ciorovăieli.

— Nu ştiu dacă-i chiar aşa, replică Sylveste. Cinci ore mi se par mai mult decât suficiente. Tu ce crezi, Calvin?

— Aşa-i. Oricum, ce ştie ea? o fulgeră Calvin pe femeie. Este tradiţional, draga mea. Este felul în care noi... cum să zic? În care comunicăm noi. Aş începe cu adevărat să mă îngrijorez doar dacă el ar manifesta până şi cel mai vag indiciu de cordialitate faţă de mine. Asta ar însemna că doreşte o favoare teribil de dificilă.

— Nu, zise Sylveste. Pentru simple favoruri teribil de dificile, te-aş ameninţa pur şi simplu cu ştergerea. N-am avut nevoie de nimic cu adevărat important de la tine care să justifice un comportament plăcut, şi mă-ndoiesc că voi avea nevoie vreodată.

Calvin îi făcu cu ochiul lui Pascale.

— Are dreptate, bineînţeles. Ce prost pot să fiu!

Se materializase într-o redingotă de culoarea cenuşii, cu guler înalt şi cu mânecile acoperite de modele din zigzaguri aurii întrepătrunse. Cizma unui picior se odihnea pe genunchiul celuilalt picior, iar cozile redingotei se drapau peste piciorul ridicat într-o cortină lungă de ţesătură care unduia uşor. Barba şi mustaţa îi atinseseră

un stadiu aflat dincolo de simpla grijă minuţioasă, fiind sculptate într-un tot de asemenea complexitate, încât nu putea fi menţinut decât de atenţia exigentă a unei armate de servitori dedicaţi acţiunii respective. Un monoclu de date chihlimbariu se odihnea pe o orbită (un moft, întrucât Calvin avusese încă de la naştere implanturi pentru interfaţare directă), iar părul (lung acum) i se prelungea dincolo de partea posterioară a ţestei într-un mâner gelat, care se reconecta cu scalpul deasupra cefei. Sylveste încercă să dateze stilul coafurii, dar eşuă. Era posibil să fie o referire la o epocă anume din zilele lui Calvin de pe Yellowstone. Era la fel de posibil ca simularea să-l fi inventat complet, pentru a-şi umple timpul până i se iniţializau toate rutinele.

— Aşadar, ce mi-ai putea spune, totuşi?

— Avionul mă duce să mă-ntâlnesc cu Voliova, anunţă Sylveste. Cred că ţi-o aminteşti, nu-i aşa?

— Cum am putea noi s-o uităm? Calvin îşi scoase monoclul şi-l lustrui absent de mânecă. Şi cum de s-a ajuns la situaţia asta?

— Este o poveste lungă. Ea a pus presiune pe colonie, care n-a avut alternativă decât să mă predea. Mai exact, să te predea pe tine.

— Voliova m-a dorit pe mine?

— Nu te mai preface surprins.

— Nu sunt surprins, ci doar dezamăgit. Şi, desigur, toată mulţimea de informaţii nu poate fi asimilată brusc. Îşi puse monoclul şi un ochi privi amplificat dinapoia chihlimbarului. Crezi că ea ne-a dorit împreună ca măsură de protecţie sau pentru că are ceva precis în minte?

— Probabil varianta a doua. N-a fost însă tocmai deschisă asupra intenţiilor ei.

Calvin încuviinţă gânditor.

— Prin urmare, ai discutat doar cu ea, da?

— Ţi se pare anormal?

— M-aş fi aşteptat ca amicul nostru Sajaki să fi intervenit la un moment dat.

— Şi eu m-aş fi aşteptat, însă Voliova n-a făcut nicio

referire la absenţa lui. Sylveste ridică din umeri. Crezi că are vreo importanţă? Toţi sunt la fel de afurisiţi.

— De acord, însă cu Sajaki măcar ştiam ce statut aveam.

— Înşelaţi, vrei să zici?

Calvin clătină din cap ambiguu.

— Poţi să spui ce vrei despre individ, dar cel puţin s-a ţinut de cuvânt. Şi el – sau cine conduce lucrurile acolo – a avut măcar decenţa de a nu te mai deranja până acum. Cât a trecut de când am fost ultima dată la bordul monstruozităţii gotice pe care au botezat-o *Nostalgie pentru infinit?*

— Cam o sută treizeci de ani. Desigur, pentru ei a fost mult mai puţin – numai câteva decenii.

— Presupun că ar fi bine să ne pregătim pentru tot ce poate fi mai rău.

— Cum adică? întrebă Pascale.

— Adică, începu Calvin cu răbdare laborioasă, vom avea de efectuat o anumită acţiune asociată cu un anumit gentleman. Miji ochii spre Sylveste. Cât ştie ea, de fapt?

— Bănuiesc că mult mai puţin decât îmi imaginasem.

Pascale nu părea amuzată.

— I-am spus minimumul, răspunse Sylveste privind spre spaţiul dintre soţia sa şi simularea de nivel-beta. Pentru propriul ei bine.

— Ah, mulţumesc.

— Bineînţeles, am avut unele îndoieli personale…

— Dan, ce vor oamenii ăştia de la tine şi de la tatăl tău?

— Mă tem că asta va fi altă poveste lungă.

— Ai cinci ore, ai spus-o chiar tu. Presupunând, evident, că voi doi puteţi rezista să vă întrerupeţi şedinţa de admiraţie reciprocă.

Calvin arcui o sprânceană.

— N-am mai auzit-o niciodată numită în felul ăsta. Dar poate că ea a intuit ceva, ce zici, fiule?

— Da, spuse Sylveste, o înţelegere complet greşită a situaţiei.

— Poate c-ar trebui să-i spui totuşi ceva mai multe, să-i oferi tabloul de ansamblu şi aşa mai departe.

Avionul efectuă un viraj extrem de strâns şi Calvin fu singurul dintre ei indiferent la manevra aceea.

— În regulă, încuviinţă Sylveste, deşi continui să cred că ar fi mai bine ca ea să ştie mai puţine, nu mai multe.

— De ce nu mă laşi pe mine să judec în privinţa asta? se încruntă Pascale.

Calvin surâse.

— Te-aş sfătui să-ncepi prin a-i povesti despre dragul nostru căpitan Brannigan.

Aşa că Sylveste îi povesti restul. Până atunci ocolise deliberat subiectul a ceea ce dorea de fapt echipajul lui Sajaki de la el. Desigur, Pascale avusese tot dreptul să ştie, totuşi… subiectul în sine era atât de neplăcut pentru Sylveste, încât se străduise din răsputeri să-l evite mereu. Asta nu însemna că ar fi avut ceva personal împotriva căpitanului Brannigan sau vreo lipsă de simpatie faţă de ceea ce devenise acesta. Căpitanul era un individ unic, cu o boală oribil de unică. Chiar dacă acum nu mai era conştient (cel puţin aşa ştia Sylveste), fusese în trecut şi putea să fie din nou în viitor, în eventualitatea, desigur improbabilă, că putea fi vindecat. Atunci, ce dacă trecutul înnegurat al Căpitanului conţinea crime? În starea lui prezentă, el îşi ispăşise cu certitudine de mii de ori păcatele. Nu, oricine ar fi dorit însănătoşirea Căpitanului, iar majoritatea oamenilor ar fi fost dispuşi să cheltuiască energie să-l ajute, cu condiţia ca ei să nu rişte nimic. Ba chiar ar fi fost acceptat şi un risc de nivel redus.

Însă echipajul *Nostalgiei* îi cerea lui Sylveste mai mult decât acceptarea riscului personal. Avea să-i ceară să i se supună lui Calvin, să-i îngăduie lui Calvin să-i invadeze mintea şi să preia comanda funcţiilor lui motorii. Gândul în sine era respingător. Şi aşa era rău să aibă de-a face cu Calvin ca simulare de nivel-beta; la fel de rău pe cât ar fi fost să-l bântuie stafia tatălui său. Ar fi distrus simulul beta cu ani în urmă dacă nu s-ar fi dovedit atât de intermitent utilă, însă simplul gând al existenţei sale îi crea un grad de disconfort. Calvin era prea receptiv, prea şiret în judecăţile lui. Ştia ce făcuse Sylveste cu simularea de nivel-alfa, chiar

dacă nu i-o spusese niciodată. Însă, de fiecare dată când Sylveste îl accepta în mintea sa, părea să afunde tentacule şi mai adânci. De fiecare dată părea să-l cunoască mai bine, părea capabil să-i anticipeze mai exact răspunsurile. Ce făcea atunci asta din el, dacă propriul lui liber-arbitru era atât de uşor simulat de un software care nu avea conştiinţă proprie nici la nivel teoretic? Era mai rău, bineînţeles, decât simplul aspect dezumanizant al procesului de a servi drept canal. Procedura fizică era în sine neplăcută, pentru că propriile lui semnale motorii voluntare trebuiau blocate la sursă, obstrucţionate de un cocteil de substanţe chimice neuroinhibitoare. Sylveste avea să fie paralizat, totuşi s-ar fi mişcat… o apropiere maximă de posesia demonică. Fusese dintotdeauna o experienţă de coşmar, pe care el nu se grăbise niciodată s-o repete.

„Nu”, îşi spuse. Din partea lui, Căpitanul se putea duce naibii! De ce ar fi trebuit ca el să-şi piardă propria umanitate pentru a salva pe cineva care trăise mai mult decât majoritatea oamenilor din istorie? La dracu’ cu simpatia! Căpitanul trebuia lăsat să moară cu ani în urmă, iar crima cea mai mare acum nu era suferinţa sa, ci lucrurile la care se pregătise echipajul să-l supusă pe Sylveste pentru a uşura suferinţa aceea.

Evident, Calvin vedea situaţia altfel… nu ca pe un chin, ci ca pe o oportunitate…

— Bineînţeles, spuse Calvin, eu am fost primul. Demult, pe vremea când existam fizic.

— Primul… ce?

— Primul care l-a tratat. Era foarte himeric încă de pe atunci. Unele dintre tehnologiile care-l ţineau laolaltă datau dinaintea Transiluminării. Dumnezeu ştie cât de bătrâne erau părţile lui organice! Îşi atinse cu vârful degetului barba şi mustaţa, ca şi cum ar fi avut nevoie să-şi reamintească nivelul artistic al combinaţiei lor. Asta era înainte de Cei Optzeci, desigur. Eram totuşi cunoscut încă de pe atunci ca un experimentator al limitelor ştiinţelor himerice radicale. Nu mă mulţumeam doar să renovez

tehnici dezvoltate înainte de Transiluminare, ci voiam să trec dincolo de reuşitele lor. Voiam să le las în urmă. Voiam să împing atât de tare limitele, încât să le dezintegrez şi apoi să le refac din fragmentele lor.

— Bine, rosti Sylveste, ajunge cu amintirile tale. Discutam despre Brannigan, mai ţii minte?

— Asta se numeşte pregătirea scenei, dragă băiete. Calvin clipi scurt. Brannigan era un himeric extrem, iar eu eram un ins pregătit să recurgă la măsuri extreme. Când s-a îmbolnăvit, prietenii lui n-au avut altă opţiune decât să-mi folosească serviciile. Sigur că da, totul a fost în cel mai strict secret… şi a însemnat o diversiune totală, chiar şi pentru mine. Deveneam tot mai neinteresat de modificările fiziologice şi tot mai fascinat – chiar obsedat, dacă vrei să spui aşa – de transformările neurale. Mai exact, doream să găsesc o cale de a mapa activitatea neurală direct în…

Se opri şi-şi muşcă buza inferioară.

— Brannigan s-a folosit de el, continuă Sylveste. Drept răsplată, l-a ajutat să stabilească legături cu unii dintre bogaţii din Oraşul Abisului, clienţi potenţiali pentru programul Cei Optzeci. Dacă ar fi făcut o treabă bună cu vindecarea lui, asta ar fi fost totul, dar el a făcut o treabă de mântuială – minimumul cu care putea scăpa de aliaţii lui Brannigan. Dacă s-ar fi străduit să procedeze ca lumea, n-am fi acum în rahatul ăsta.

— Vrea să spună, interveni Calvin, că vindecarea Căpitanului de către mine nu putea fi considerată permanentă. Ţinând seama de natura himerismului, a fost inevitabil ca un alt aspect al fiziologiei lui să necesite până la urmă din nou atenţia noastră. Iar până atunci – din cauza complexităţii acţiunilor mele asupra lui – n-a mai existat literalmente altă persoană la care să poată apela.

— Aşa că s-au întors, spuse Pascale.

— Pe-atunci Brannigan comanda nava în care ne vom îmbarca acum. Sylveste privi simularea. Calvin murise, iar Cei Optzeci însemnaseră o atrocitate regizată public. Din el nu mai rămăsese decât simularea asta de nivel-beta. Nu mai trebuie spus că Sajaki – pe atunci el apăruse alături de

Căpitan – nu fusese deloc încântat. Cu toate acestea, găsiseră o cale.

— O cale?

— O cale prin care Calvin să-l poată opera pe Căpitan. Au constat că el putea lucra prin intermediul meu. Simulul beta oferea specializare la nivel expert în chirurgia himerică. Eu asiguram carnea necesară pentru a se deplasa şi a lucra propriu-zis. Ultranauţii îi spuneau „canalul”.

— Atunci nu aveau nevoie neapărat de tine, rosti Pascale. Dacă aveau simul beta sau o copie, nu se putea ca unul dintre ei să acţioneze drept „carne” – aşa cum te-ai exprimat în mod încântător?

— Nu, deşi probabil că ar fi preferat aşa, fiindcă i-ar fi eliberat de orice dependenţă de mine. Canalul nu funcţiona decât dacă exista o corespondenţă apropiată între simulul beta şi persoana prin intermediul căreia lucra. Aidoma unei mâini care se potriveşte cu o mănuşă. A funcţionat cu mine şi cu Calvin, deoarece era tatăl meu şi existau multe puncte de similitudine genetică. Dacă ne vei autopsia creierele, probabil că vei avea greutăţi să le deosebeşti.

— Şi acum?

— Ei s-au întors.

— Ar fi fost bine dacă el ar fi făcut treabă bună data trecută, zise Calvin subliniindu-şi remarca printr-un surâs subţire de mulţumire de sine.

— Nu te poţi învinui decât pe tine, deoarece tu ai fost la comenzi, pufni Sylveste. Eu am făcut doar ce mi-ai spus. De fapt, în majoritatea timpului n-am fost nici măcar ceea ce ai putea numi „conştient”. Asta nu înseamnă, bineînţeles, că n-aş fi detestat fiecare minuţel.

— Şi o să vă silească s-o faceţi din nou, spuse Pascale. Asta-i tot? Tot ce s-a-ntâmplat aici? Au distrus aşezarea aceea doar pentru ca să vă poată lua să-l ajutaţi pe Căpitanul lor?

Sylveste aprobă din cap.

— În caz că ţi-a scăpat atenţiei, cei cu care vom colabora

nu sunt ceea ce ai denumi în mod corect „oameni”. Priorităţile şi cadrul lor temporal sunt mai… abstracte.

— În cazul ăsta nu i-aş spune colaborare, ci şantaj.

— Ei bine, zâmbi Sylveste, aici te înşeli. Vezi tu, de data asta Voliova a făcut o mică eroare. Mi-a dat un semn al sosirii ei.

Voliova ridică ochii la imaginea reprezentată a Resurgamului. În momentul acela poziţia lui Sylveste pe suprafaţa planetei era complet necunoscută, ca o funcţie de undă cuantică necolapsată deocamdată. În scurt timp însă ei aveau să aibă o triangulare precisă pe emisia lui şi funcţia aceea undă ar fi trebuit să înlăture o sumedenie de posibilităţi neselectate.

— L-ai găsit?

— Semnalul este slab, spuse Hegazi. Furtuna pe care ai cauzat-o produce multe interferenţe ionosferice. Pun prinsoare că eşti realmente mândră, aşa-i?

— Găseşte-l odată, *svinoi.*

— Răbdare, răbdare.

Voliova nu se îndoise nicio clipă că Sylveste nu-i va apela în timp util, totuşi îi fusese imposibil să nu simtă uşurare când îl auzise. Însemna că fusese rezolvat alt element din afacerea dificilă a aducerii lui la bord. Ea nu se amăgise însă că ar fi terminat treaba. Iar solicitările lui Sylveste avuseră ceva arogant – felul cum păruse că ordonă planul de acţiune –, care o făcuse să se întrebe dacă colegii ei aveau într-adevăr superioritatea. Dacă Sylveste intenţionase să-i implanteze o sămânţă de îndoială în minte, atunci reuşise cu certitudine. Să-l ia naiba! Ea se pregătise, ştiind că era priceput la jocuri mintale, totuşi nu se pregătise suficient. După aceea se retrăsese mintal un pas şi se întrebase cum merseseră lucrurile până atunci. La urma urmelor, în scurt timp Sylveste avea să fie în mâinile lor. Era imposibil ca el să-şi dorească un asemenea final, mai ales fiindcă ştia cu exactitate pentru ce era dorit. Dacă ar fi avut control asupra propriului destin, nu s-ar fi aflat acum pe punctul de a fi adus la bord.

— Aha! rosti Hegazi. Avem coordonate. Vrei s-auzi ce are de spus ticălosul?

— Pune-l pe difuzoare.

Glasul lui Sylveste se auzi din nou, ca şi cu şase ore în urmă; totuşi, acum exista o deosebire foarte evidentă. Fiecare cuvânt pe care-l rostea era dublat – ba chiar aproape acoperit – de urletul continuu al furtunii-răzuitoare.

— Eu sunt aici, unde sunteţi voi? Voliova, mă auzi? Repet – mă auzi? Vreau un răspuns! Astea sunt coordonatele mele raportate la Cuvier – ar fi bine să asculţi.

Repetă – de câteva ori, pentru siguranţă – un şir de numere care aveau să-i arate poziţia cu precizie de o sută de metri; informaţii redundante, ţinând seama de triangularea ce se executa chiar acum.

— Coborâţi odată! zbieră Sylveste. Nu putem aştepta la nesfârşit – suntem în toiul unei furtuni-răzuitoare şi vom muri aici, dacă nu vă grăbiţi.

— Hm, făcu Hegazi. Cred că la un moment dat n-ar fi o idee rea să-i răspunzi sărmanului.

Voliova nu se grăbi, ci-şi aprinse o ţigară. Savură fumul tras în piept, după care răspunse:

— Nu încă. De fapt poate că n-o vom face o oră sau două. Cred că-l vom lăsa mai întâi să se-ngrijoreze cu adevărat.

Khouri abia auzi nişte foşnete foarte slabe, când costumul deschis înaintă spre ea. Îi simţi apăsarea blândă, dar insistentă pe şira spinării şi partea din spate a picioarelor, a braţelor şi a capului. Observă în vederea periferică cum părţile laterale cu aspect umed ale capului se pliară în jurul ei, după care simţi picioarele şi braţele costumului contopindu-se în jurul membrelor ei. Cavitatea pieptului se etanşă, cu un sunet precum cel scos de cineva care soarbe ultimele picături de lichid dintr-un castron.

Vederea îi era restricţionată, totuşi putu zări cum membrele costumului se închideau în lungul liniilor de

îmbinare. Etanşările dăinuiră o secundă înainte de a deveni invizibile, pierdute în albul insipid al restului învelişului costumului. Capul costumului se formă apoi peste propriul ei cap şi pentru o clipă totul fu întunecat, înainte ca un oval transparent să-i apară în faţă. Lent, dar fluid, întunericul din jurul ovalului se aprinse în afişaje şi display-uri de statut. Mai târziu costumul avea să se autoinunde cu aerogel, pentru a-şi proteja ocupantul împotriva acceleraţiilor gravitaţionale mari din timpul zborului, însă deocamdată Khouri respira aer proaspăt oxigen-azot cu iz mentolat la presiunea de la bordul navei.

— Am rulat testele de securitate şi de funcţionalitate, o informă costumul. Te rog, confirmă dacă doreşti să accepţi controlul complet al acestei unităţi.

— Da, sunt pregătită, zise Khouri.

— Am dezactivat majoritatea rutinelor mele de control autonom. Voi rămâne on-line în capacitate consultativă, exceptând cazul în care soliciţi altceva. Controlul autonom complet poate fi reinstalat prin…

— Am înţeles, mulţumesc. Ce fac ceilalţi?

— Celelalte unităţi au raportat că sunt pregătite.

Glasul Voliovei interveni brusc.

— Suntem gata, Khouri. Eu voi conduce echipa: formaţiune triunghiulară de coborâre. Am strigat, ai sărit. Şi nu faci nicio mişcare, dacă n-a fost autorizată de mine.

— Nu-ţi face griji, nici nu intenţionez.

— Văd c-o ţii binişor la respect, rosti Sudjic pe frecvenţa comună. Se şi cacă la comandă?

— Gura, Sudjic! Tu faci parte din echipă doar pentru că te pricepi la planete. Un pas pe lângă şi… Voliova făcu o pauză. Bun, să reformulez: Sajaki nu va fi prezent să intervină dacă-mi ies din sărite şi am o putere de foc serioasă cu care să-mi ies.

— Pentru că veni vorba despre putere de foc, zise Khouri, nu văd niciun fel de date despre arme pe afişajul meu.

— Asta pentru că nu eşti autorizată, replică Sudjic. Ilia n-are încredere în tine, pentru că ai trage în primul lucru

care se mişcă. Nu-i aşa, Ilia?

— Dacă dăm de necazuri, zise Voliova, crede-mă c-o să te las să foloseşti armele.

— Şi de ce nu acum?

— Pentru că acum n-ai nevoie de ele, de-aia. Tu ne însoţeşti doar pentru a fi de ajutor, dacă evenimentele se abat de la plan. Ceea ce, desigur, nu se va-ntâmpla… Inspiră sonor. Dar, dacă totuşi se vor abate, o să-ţi capeţi armele iubite. Încearcă doar să fii discretă, dacă vei fi nevoită să le foloseşti, asta-i tot.

După ce ieşiră, aerul de la bordul navei fu purjat şi înlocuit cu aerogel: fluid respirabil. Pentru o clipă Khouri avu impresia că se îneacă, totuşi făcuse tranziţia de destule ori pe Atuul lui Sky pentru a nu simţi prea mult disconfort. Vorbirea normală era imposibilă acum, dar căştile costumelor conţineau sonde ce puteau interpreta comenzi subvocalizate. Difuzoarele din căşti triau sunetele recepţionate în funcţie de frecvenţele cuvenite pentru a compensa distorsionările induse de aerogel, astfel încât glasurile pe care le auzea sunau perfect normal. Deşi era o coborâre mai dură şi mai apăsătoare decât intrarea unei navete în atmosferă, părea mai uşoară, cu excepţia unei presiuni ocazionale deasupra globilor oculari. Doar citind afişajele costumului, Khouri ştia că depăşeau în mod obişnuit acceleraţii de 6 *g,* induse de propulsoarele minuscule cu antilitiu ce erau îngropate în şira spinării şi în călcâiele costumului. Voliova conducea coborârea, iar costumele formau un şablon delta – cele două ocupate o urmau imediat, iar cele trei goale veneau după ele. În prima parte a coborârii, costumele păstrară configuraţia pe care o avuseseră la bordul luminălucii, făcând doar concesii aproximative pentru anatomia umană. Dar când primele urme ale atmosferei superioare a Resurgamului începură să strălucească în jurul lor, costumele îşi transformară silenţios exteriorul. Acum – deşi nimic nu era evident de la interior – membrana care lega între ele braţele se îngroşase, astfel încât braţele şi corpul nu mai

puteau fi despărţite. Se modificase de asemenea şi unghiul braţelor; erau menţinute rigide, însă uşor îndoite, la patruzeci şi cinci de grade faţă de corp. Deoarece capul se retractase şi se turtise, o curbă lină trecea peste el de la un umăr la celălalt. Picioarele în formă de coloane se contopiseră într-o singură coadă evazată şi orice petice transparente definite de utilizator fuseseră reopacizate forţat, pentru protecţie împotriva strălucirii intrării în atmosferă. Costumele atacară atmosfera cu piepturile înainte, cu cozile atârnând puţin mai jos decât capetele; patternurile complexe ale undelor de şoc erau îmblânzite şi exploatate de geometria metamorfozantă a învelişurilor costumelor. Vederea directă nu mai era posibilă, dar costumele continuau să-şi perceapă împrejurimile pe alte benzi EM şi erau perfect capabile să adapteze datele respective pentru simţurile omeneşti. Privind în jur şi în jos, Khouri văzu că celelalte costume păreau imersate în picături individuale, radiante, de plasmă trandafirie.

La altitudinea de douăzeci de kilometri, costumele îşi folosiră jeturile pentru a coborî cu viteze doar supersonice şi se remodelară pentru a se adapta atmosferei mai dense, transformându-se în vehicule aeriene de mărimea unor oameni. Extinseră aripioare stabilizatoare în lungul spinărilor şi părţi ale feţelor redeveniră transparente. Stând confortabil în îmbrăţişarea costumului, Khouri abia dacă simţi toate modificările acelea, doar o uşoară presiune din partea materialului costumului, care-i deplasa grijuliu membrele de la o poziţie la alta.

La cincisprezece kilometri altitudine, al şaselea costum se desprinse din formaţie şi deveni hipersonic, autoconfigurându-se într-o formă cu aerodinamică optimă, în care n-ar fi putut intra niciun om fără operaţii chirurgicale majore. Dispăru peste orizont în câteva secunde, deplasându-se probabil mai rapid decât orice obiect artificial care pătrunsese vreodată în atmosfera Resurgamului şi exercitând contrapresiune ascendentă pentru a nu evada complet din câmpul gravitaţional al planetei. Khouri ştia că se ducea să-l preia pe Sajaki; urma

să-l întâlnească în apropierea locului de unde comunicase ultima oară cu nava, după ce-şi terminase activitatea pe Resurgam.

La zece kilometri altitudine – păstrând tăcerea, deşi legăturile de comunicaţii prin laser dintre costume erau total sigure –, ajunseră la primele semne ale furtunii-răzuitoare declanşate de Voliova. Din spaţiu păruse neagră şi impenetrabilă, ca un podiş de cenuşă. La interior, lumina era mai puternică decât se aşteptase Khouri, sepia şi cumva granulată, ca o după-amiază urâtă în Oraşul Abisului. Un curcubeu neclar înconjura soarele în halo, apoi dispăru când se afundară mai mult în furtună. Lumina nu se mai revărsa în jos spre ei aidoma unei perdele continue, ci răzbătea mai degrabă aleatoriu, navigând prin straturi succesive de praf înălţat, aidoma unui beţiv care coboară o scară. Întrucât în aerogel nu exista senzaţia greutăţii, Khouri pierdu rapid orice orientare pentru „sus" şi „jos", însă avea încredere că sistemele inerţiale ale costumului vor rezolva problema. La răstimpuri – deşi jeturile se străduiau să asigure o deplasare cât mai lină –, simţea zguduituri, atunci când ajungeau la o celulă de presiune atmosferică. Atunci când viteza coborî sub cea sonică, costumele se reconfigurară, devenind mai impozante. Solul se găsea la câţiva kilometri dedesubt şi piscurile cele mai înalte ale sistemului de platouri erau la numai câteva sute de metri sub ei, cu toate că rămâneau invizibile. Acum devenise tot mai greu să distingă celelalte patru costume din formaţie, deoarece apăreau şi dispăreau prin praf.

Khouri începu să se îngrijoreze; nu mai utilizase costume în condiţii similare.

— Costum, rosti ea, eşti sigur că te poţi descurca în condiţiile astea? Nu vreau să cazi peste mine din cer.

— Purtător, răspunse costumul reuşind să sune dispreţuitor, când praful va deveni o problemă, te voi informa imediat în această privinţă.

— În regulă… am întrebat doar.

Practic, nu mai putea zări nimic; parcă înota prin noroi.

Ocazional în furtună apăreau breşe, ce lăsau să se vadă canioane şi pereţi de platouri uriaşe, dar în majoritatea timpului praful era pur şi simplu un bloc impenetrabil.

— Nu văd nimic, rosti ea.

— Aşa e mai bine?

Era mai bine. Furtuna dispăruse pur şi simplu şi Khouri putea să vadă în jur pe o distanţă de zeci de kilometri, până la orizontul relativ apropiat, nefiind obstrucţionată de pereţii de stâncă apropiaţi. Parcă ar fi zburat într-o zi ameţitor de senină, atât doar că scena era redată în variaţii bolnăvicioase de verde-pal.

— Este un montaj, anunţă costumul, realizat din date ambientale obţinute prin infraroşii, gravimetrice şi interpolări pulsuri aleatorii/instantanee de la sonar.

— Foarte frumos, dar să nu devii prea îngâmfat! Când mă irită maşinile, chiar şi cele foarte sofisticate, am obiceiul neplăcut de a le face rău.

— S-a consemnat, rosti costumul şi amuţi.

Khouri apelă o suprapunere, care-i oferi o idee despre locul unde se găsea la o scară mai mare. Costumul ştia exact încotro să meargă – către coordonatele de la care apelase Sylveste –, dar femeia se simţea cu adevărat o profesionistă, dacă dovedea un interes activ faţă de situaţie. Trecuseră trei ore şi jumătate de când Voliova vorbise cu Sylveste, ceea ce, presupunând că bărbatul mergea pe jos, nu i-ar fi permis să se îndepărteze mult de punctul convenit pentru rendez-vous. Chiar dacă el ar fi decis, dintr-un motiv necunoscut, să mai fie preluat de Ultranauţi, senzorii costumelor n-ar fi avut nicio greutate să-l localizeze, cu excepţia cazului în care găsise o grotă corespunzător de adâncă în care să se ascundă, dar şi atunci sistemele de detecţie ale costumelor ar fi făcut tot ce le stătea în putinţă pentru a-l descoperi, utilizând dovezile termice şi biochimice pe care le lăsase, inevitabil, în urmă.

— Atenţie, vorbi Voliova utilizându-şi comunicatorul pentru prima dată de când intraseră în atmosferă. În două minute vom ajunge la punctul de recepţie. Tocmai am

primit un semnal de pe orbită. Costumul triumvirului Sajaki l-a localizat şi l-a preluat cu succes. În prezent, se îndreaptă spre noi, dar, întrucât nu se poate deplasa acum la fel de rapid ca la ducere, va sosi abia peste zece minute.

— Se întâlneşte cu noi? întrebă Khouri. De ce nu se întoarce pur şi simplu la navă? Nu crede că putem face treaba fără ca el să ne sufle în ceafă?

— Glumeşti? replică Sudjic. Sajaki a aşteptat ani, decenii momentul ăsta. Nu l-ar rata pentru nimic în lume.

— Sylveste nu s-ar opune, nu-i aşa?

— Doar dacă s-ar simţi incredibil de norocos, zise Voliova. Totuşi, nimic nu trebuie considerat încheiat. Spre deosebire de voi două, eu am mai avut de-a face cu afurisitul ăsta în trecut.

Khouri simţi cum costumul i se modifică într-o configuraţie foarte similară celei pe care o avusese iniţial la bordul navei. Membrana-aripă dispăruse complet şi membrele îi erau corespunzător definite şi articulate, nu doar simple apendice aplatizate aidoma unor aripi. Extremităţile braţelor se bifurcaseră în două gheare, însă putea fi formată şi o mână mai bine dezvoltată, dacă ar fi trebuit să întreprindă manipulări delicate. Acum revenea la o postură aproape verticală, în timp ce continua să înainteze. Costumul îşi păstra altitudinea exclusiv prin intermediul jeturilor, complet nepăsător la praf.

— Un minut, anunţă Voliova. Altitudinea, două sute de metri. De acum ne aşteptăm în orice clipă la identificarea vizuală a lui Sylveste. De asemenea, nu uitaţi că o căutăm şi pe soţia lui. Mă îndoiesc că ei doi vor fi la mare depărtare unul de celălalt.

Obosită de imaginile false în verde-pal, Khouri reveni la vederea normală. Abia dacă putea distinge celelalte costume. Se aflau acum la distanţă mare de pereţii ca de canion ale oricăror crevase sau formaţiuni stâncoase majore. Terenul era plat pe mii de metri în toate direcţiile, cu excepţia unor bolovani sau făgaşe întâmplătoare. Însă, chiar şi atunci când în furtună se deschideau buzunare, ventricule de calm în haos, era imposibil să vadă ceva la

distanţă mai mare de câteva zeci de metri, iar solul era permanent ascuns sub vârtejuri de praf. Liniştea absolută şi detaşarea din costum confereau scenei un aer periculos de irealitate. Dacă ar fi dorit-o, costumul i-ar fi putut transmite zgomotele ambientale, dar ele nu i-ar fi spus nimic, decât că afară suflă un vânt infernal.

Khouri se întoarse la verdele-pal.

— Ilia, rosti ea, continui să n-am acces la arme. Încep să mă simt cam neliniştită.

— Dă-i ceva cu care să se joace, interveni Sudjic. Nu se poate întâmpla nimic rău, nu? Se poate duce să tragă-n nişte stânci, cât timp ne ocupăm noi de Sylveste.

— Mai du-te dracului!

— Mulţumesc, la fel. Khouri, nu te-ai gândit că aş putea încerca să-ţi fac o favoare? Sau crezi c-o poţi convinge pe Ilia chiar de una singură?

— Bine, Khouri, spuse Voliova. Îţi activez minimumul de protocoale voliţionale defensive. Îţi convine?

Nu, nu tocmai. Deşi costumul ei căpătase acum privilegii autonome de autoapărare împotriva ameninţărilor externe – ba chiar, într-o oarecare măsură, de acţionare preventivă spre ţelul respectiv –, Khouri tot nu avea degetul pe trăgaci. Iar asta s-ar fi putut dovedi o problemă, dacă dorea să-l ucidă pe Sylveste, adică un obiectiv pe care nu-l abandonase tocmai complet.

— Da, mulţumesc, zise ea. Scuză-mă dacă nu ţopăi de încântare.

— Plăcerea e de partea mea…

Peste o secundă, asolizară, uşor ca nişte fulgi. Khouri simţi un fior când costumul ei îşi dezactivă jeturile, apoi execută o succesiune de reajustări mărunte ale formei. Afişajele de statut comutaseră acum de la modul zbor la modul ambulant, arătând că putea, dacă dorea, să meargă normal. În momentul acesta şi-ar fi putut chiar abandona complet costumul, însă fără echipamente protectoare nu ar fi rezistat mult în furtuna-răzuitoare. Era perfect mulţumită să rămână încapsulată în tăcerea costumului, chiar dacă asta însemna că nu se simţea complet

participantă.

— Ne despărţim, spuse Voliova. Khouri, îţi aloc controlul celor două costume goale, care te vor urma ca nişte umbre când te mişti. Ne vom îndepărta una de alta cu o sută de paşi şi vom iniţia baleierea senzorială activă pe toate benzile EM şi suplimentare. Dacă Sylveste este în apropiere, îl vom găsi pe *svinoi.*

Cele două costume goale ajunseseră deja lângă Khouri şi se luaseră după ea ca doi câini vagabonzi. Asta, o ştia prea bine, era în mod clar opţiunea necâştigătoare; Voliova îi îngăduia să aibă grijă de unităţile goale ca premiu de consolare pentru că nu era înarmată. N-ar fi avut însă rost să se lamenteze. Unicul ei argument rezonabil pentru o înarmare corespunzătoare era de a putea utiliza defensivele acelea pentru a-l omorî pe Sylveste. Probabil că nu era un argument complet eficient pentru Voliova. Merita totuşi ţinut minte că aceste costume puteau fi letale chiar şi fără armele lor. În instruirile şi antrenamentele de pe Atuul lui Sky, i se arătase cum cineva care purta un costum spaţial îşi putea răni inamicul prin exercitarea simplei forţe brute, sfâşiindu-l literalmente.

Khouri le privi pe Sudjic şi pe Voliova cum înaintau, fiecare în direcţia ei, mergând cu lentoarea amăgitor de greoaie a costumelor în modul ambulant prestabilit. Amăgitor, deoarece costumele erau capabile să se deplaseze cu viteză de gazelă dacă ar fi fost necesar, însă pe moment nu era nevoie de iuţeala respectivă. Dezactivă suprapunerea verde-pal şi reveni la vedere normală. Deloc surprinzător, Sudjic şi Voliova nu mai erau vizibile acum. Şi, cu toate că ferestre ocazionale continuau să se deschidă în furtună, Khouri nu putea în general să vadă dincolo de extremitatea propriului ei braţ întins.

Tresări brusc, dându-şi seama că văzuse ceva – pe cineva – mişcându-se prin praf. Fusese doar o clipită; nici măcar ceva ce s-ar fi putut numi în mod adecvat „întrezărire”. Tocmai începuse – fără multă îngrijorare – să explice apariţia ca fiind o volbură întâmplătoare de praf, care-şi luase pentru moment o formă vag umană. Apoi însă

o revăzu.

Forma era mai bine definită acum. Dăinuia, parcă provocator. După care ieşi din vârtej, clar vizibilă.

— A trecut mult, spuse Mademoiselle. Credeam că vei fi mai fericită să mă vezi.

— Unde dracu’ ai fost?

— Purtător, rosti costumul. Nu-ţi pot interpreta ultima afirmaţie subvocalizată. Vrei să reformulezi ce ai de spus?

— Spune-i să te ignore, zise fantoma din praf a lui Mademoiselle. Nu dispun de foarte mult timp.

Khouri îi ceru costumului să-i ignore subvocalizările, până când ea rostea un cuvânt-cod. Costumul acceptă cu o notă de neplăcere rigidă, de parcă nu i se ceruse niciodată să facă ceva atât de neregulamentar şi trebuia să regândească foarte serios termenii relaţiei lor de colaborare pe viitor.

— În regulă, spuse Khouri. Suntem doar tu şi cu mine, Mad. Poţi să-mi spui unde ai fost?

— Imediat, rosti imaginea proiectată a femeii.

Se stabilizase acum, dar nu era redată cu fidelitatea cu care se învăţase Khouri. Aducea mai degrabă cu o schiţă rudimentară a propriei ei persoane sau cu o fotografie înceţoşată, supusă la valuri unduitoare de distorsionări.

— În primul rând, aş prefera să fac ce pot pentru tine, altfel vei fi silită la nebunii, cum ar fi încercarea de a intra ca berbecul în Sylveste. Ia să vedem – accesarea sistemelor primare… şuntarea codurilor de restricţionare ale Voliovei… remarcabil de simplu, de fapt – sunt destul de dezamăgită că nu mi-a oferit o provocare mai interesantă, mai ales fiindcă este ultima dată când probabil…

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre a-ţi acorda putere de foc, draga mea fată.

În timp ce vorbea, afişajele de statut se reconfigurară, indicând activarea mai multor sisteme de armament anterior blocate. Khouri evaluă arsenalul care-i apăruse brusc la îndemână, nevenindu-i să creadă decât pe

jumătate ceea ce vedea.

— Poftim, zise Mademoiselle. Mai doreşti să îmbunătăţesc ceva înainte de a pleca?

— Cred c-ar trebui să-ţi mulţumesc…

— Nu te obosi. Ultimul lucru pe care l-aş aştepta din partea ta ar fi recunoştinţa.

— Desigur, acum n-am practic alternativă decât să-l omor pe nemernic. Ar trebui să-ţi mulţumesc şi pentru asta?

— Ai văzut… ăăă, dovezile. Ca să zic aşa, dosarul acuzării.

Khouri încuviinţă şi-şi simţi scalpul lipindu-se apăsat de matricea internă a costumului. Nu era recomandabil să faci gesturi în interiorul unui costum.

— Da, chestia aia despre Inhibitori. Bineînţeles, tot nu ştiu dacă este adevărat ceva din toate astea…

— În cazul ăsta, gândeşte-te la alternativă. Nu-l omori pe Sylveste, după care tot ce ţi-am spus se adevereşte. Imaginează-ţi cum te-ai simţi după aceea, mai ales dacă Sylveste – năluca din praf încercă un rânjet sinistru – îşi împlineşte ambiţia.

— Dar voi rămâne măcar cu conştiinţa curată, nu?

— Fără doar şi poate. Şi sper că ar fi o consolare suficientă, în vreme ce întreaga ta specie este eradicată de sistemele Inhibitori. Evident, probabil că tu nici măcar nu vei mai exista ca să-ţi regreţi greşeala. Inhibitorii sunt destul de eficienţi. Dar vei descoperi asta la momentul cuvenit…

— Mulţumesc oricum pentru sfat.

— Asta nu-i tot, Khouri. Nu te-ai gândit până acum că absenţa mea poate avea un motiv întemeiat?

— Şi anume?

— Sunt pe moarte. Mademoiselle lăsă cuvântul să plutească în furtuna de praf înainte de a continua. După incidentul cu armele-cache, Hoţul-Soarelui a izbutit să injecteze altă porţiune din sine în craniul tău – dar, desigur, conştientizezi asta. L-ai simţit intrând, nu-i aşa? Îmi amintesc zbieretele tale. Au fost foarte elocvente. Cât

de straniu trebuie să se fi simţit, cât de invaziv!

— De atunci Hoţul-Soarelui n-a mai intervenit deloc.

— Dar te-ai întrebat vreodată care ar fi motivul?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, draga mea fată, că am petrecut ultimele săptămâni străduindu-mă din răsputeri să-l opresc să ţi se răspândească mai mult în cap. De aceea n-ai mai auzit nimic de la mine. Am fost prea ocupată cu restricţionarea lui. Şi aşa a fost destul de rău să mă ocup cu acea parte din el căreia i-am îngăduit din greşeală să revină cu copoii. Cel puţin am ajuns la un fel de impas reciproc, însă de data asta este cumva diferit. Hoţul-Soarelui a devenit mai puternic, în timp ce eu am devenit mai slabă cu fiecare dintre atacurile lui succesive.

— Vrei să spui că mai este încă aici?

— Într-o măsură foarte mare. Iar singurul motiv pentru care n-ai auzit nimic de la el este că-i la fel de ocupat în războiul pe care noi doi îl ducem în interiorul tău. Deosebirea este că el avansează întruna, contaminându-mă, cooptându-mi sistemele, exploatându-mi defensivele împotriva mea. Oho, crede-mă, este un tip iscusit!

— Ce se va întâmpla?

— Ei bine, eu voi pierde. Pot fi destul de sigură în privinţa asta, este o certitudine matematică bazată pe rata lui curentă de victorii. Mademoiselle surâse iarăşi, de parcă ar fi fost mândră într-un fel pervers de detaşarea aceea analitică. Pot să-i mai întârzii atacul cu câteva zile, după care totul s-a terminat. Ar putea fi chiar şi mai puţin. Am slăbit mult prin simplul act de a apărea acum în faţa ta. Dar n-am avut alternativă. A trebuit să sacrific timp pentru a-ţi reinstala privilegiul de armament.

— Şi când va învinge…

— Nu ştiu, Khouri. Fii totuşi pregătită pentru orice. Este probabil să fie un chiriaş mai puţin fermecător decât îmi imaginam. La urma urmelor, ştii ce i-a făcut sărmanului tău predecesor – l-a transformat într-un psihopat. Mademoiselle se retrase un pas, părând să se învăluie parţial în praf, ca şi cum ar fi ieşit de pe scenă folosindu-se

de cortină. Este îndoielnic că vom avea plăcerea să ne revedem. Simt că ar trebui să-ţi urez numai bine, dar în clipa de faţă îţi cer doar atât: fă lucrul pentru care ai venit aici. Şi fă-l bine. Se retrase şi mai mult, iar forma i se dezintegră, de parcă n-ar fi fost decât conturul schiţat cu cărbunele al unei femei, împrăştiat de vânt. Acum dispui de mijloacele necesare.

Mademoiselle dispăru. Khouri mai aşteptă un moment, nu atât adunându-şi gândurile, cât mai degrabă îngrămădindu-le într-o masă vag coerentă, despre care spera că va rămâne laolaltă pentru mai mult de câteva secunde. Apoi rosti cuvântul-cod care readucea costumul on-line. Toate armele, observă ea cu un sentiment care nu semăna nici pe departe cu uşurarea, continuau să funcţioneze, exact aşa cum promisese Mademoiselle.

— Scuze pentru întrerupere, rosti costumul, dar, dacă ai dori să-ţi reactivezi vederea pe spectru total, vei observa că avem tovărăşie.

— Tovărăşie?

— Tocmai am alertat şi celelalte costume, însă tu eşti cea mai aproape.

— Eşti sigur că nu-i Sajaki?

— Nu, nu este triumvirul Sajaki. Poate că fusese doar imaginaţia ei, dar costumul părea iritat că-i pusese judecata la îndoială în această privinţă. Chiar dacă ar depăşi toate limitele de securitate, costumul triumvirului nu va sosi aici decât peste trei minute.

— Atunci trebuie să fie Sylveste.

Khouri comutase deja pe suprapunerea senzorială recomandată. Putea vedea silueta care se apropia… mai exact siluetele, deoarece erau două care se conturau evident. Celelalte două costume ocupate convergeau cu acelaşi pas lipsit de grabă cu care porniseră iniţial.

— Sylveste, rosti Voliova, cred că ne poţi auzi. Opreşte-te imediat în locul unde te afli. Ne apropiem de tine din trei direcţii.

Glasul lui se auzi pe frecvenţa costumului.

— Am presupus că ne-ai lăsat aici să murim. Frumos din

partea ta să ne spui că sosiţi.

— N-am obiceiul să-mi calc cuvântul, zise Voliova. Aşa cum, fără doar şi poate, ştii de acum.

Khouri începu pregătirile pentru asasinatul despre care tot nu era convinsă că-l va comite. Apelă o suprapunere de ţintă, încadrându-l pe Sylveste, după care alocă una dintre armele mai puţin feroce ale costumului: un laser de putere medie încorporat în cap. Era jalnic, comparativ cu alte arme din costum; practic, avea rolul de a-i avertiza pe potenţialii atacatori s-o şteargă de acolo şi să-şi caute alţi adversari. Dar ar fi fost mai mult decât suficient împotriva unui ins fără armură şi aflat de la gura ţevii.

Ar fi fost suficient să clipească, şi Sylveste ar fi murit, cu respectarea strictă a termenilor lui Mademoiselle.

Sudjic se deplasa mai rapid spre Voliova decât Sylveste şi abia atunci Khouri observă ceva bizar la costumul Ultranautei. Dintr-un capăt al braţului ei cu gheară se contura ceva mic şi metalic, care semăna cu o armă, cu un pistol boser uşor, de mână. Sudjic ridica braţul cu calm, fără grabă, aşa cum ar fi procedat un profesionist. O clipă Khouri simţi o senzaţie şocantă de dislocare. Era ca şi cum s-ar fi văzut pe sine din afara propriului corp; parcă s-ar fi privit ridicând o armă, gata să-l ucidă pe Sylveste.

Totuşi, ceva nu era în regulă.

Sudjic aţintea arma către Voliova.

— Bănuiesc că ai un plan… zise Sylveste.

— Ilia! strigă Khouri. Jos, o să…

Arma lui Sudjic era mai puternică decât părea. O străfulgerare de lumină orizontală – laserul de restricţionare pentru fasciculul de materie coerentă – ţâşni lateral peste câmpul de vedere al lui Khouri, izbind costumul Voliovei. O mulţime de alarme începură să zbiere, anunţând o descărcare energetică excesivă în vecinătate. Costumul lui Khouri trecu automat la un nivel superior, mai aproape de începerea luptei, iar indicii afişajului se schimbară pentru a indica disponibilitatea activării sistemelor subordonate de armament, care să se declanşeze fără acordul ei conştient, în cazul în care

costumul îi era similar ameninţat.

Costumul lui Voliova fusese serios lovit; dispăruse o suprafaţă destul de mare din piept, dezvăluind straturi de blindaj hipodermic puternic, dens laminat, fire şi cabluri de mare putere.

Sudjic ţinti din nou şi trase.

De data aceasta salva pătrunse mai profund, tăind în rana pe care o deschisese deja. Glasul Voliovei se auzi pe frecvenţă, dar părea slab şi îndepărtat. Khouri nu putu distinge decât un fel de geamăt întrebător, mai degrabă de şoc decât de durere.

— Asta a fost pentru Boris, rosti Sudjic cu glas obscen de clar. Pentru ce i-ai făcut în experimente. Aţinti arma iarăşi, la fel de calmă ca un pictor care se pregătea pentru tuşa finală de culoare pe o capodoperă. Iar asta-i pentru că l-ai omorât.

— Sudjic, spuse Khouri, opreşte-te!

Costumul celeilalte nu se întoarse s-o privească.

— De ce m-aş opri? N-a fost clar că am ceva împotriva ei?

— Sajaki va ajunge aici într-un minut sau două.

— Iar până atunci eu voi avea grijă să pară că Sylveste a tras în ea. Sudjic pufni cu superioritate. Ce naiba, nu ţi-ai dat seama că mă gândisem la asta? Nu intenţionam să-ngădui s-o-ncasez doar ca să mă răzbun pe cotoroanţa bătrână. Nu merita cheltuiala.

— Nu te pot lăsa s-o ucizi.

— Nu mă poţi lăsa? Asta a fost chiar amuzant. Şi cu ce intenţionezi să mă opreşti? Nu-mi reamintesc ca ea să-ţi fi restabilit privilegiul de armament, iar în clipa de faţă nu cred c-ar fi în stare s-o facă.

Sudjic avea dreptate.

Voliova era îndoită, deoarece costumul îşi pierduse integritatea. Poate că rana ajunsese deja în ea. Dacă scotea vreun sunet, costumul îi era prea avariat ca să-l amplifice.

Sudjic mişcă boserul, ţintind mai jos.

— O singură salvă ca să te termin, Voliova, după care voi

trece arma asupra lui Sylveste. El va nega totul, bineînţeles, dar unicul martor va fi Khouri şi nu cred că se va strădui prea mult să-i susţină relatarea. Am dreptate, nu-i aşa? Recunoaşte, Khouri, că-ţi voi face o favoare. Dacă ai avea cu ce, ai ucide-o pe căţea.

— Aici te-nşeli, zise Khouri. Din două puncte de vedere.

— Poftim?

— N-aş ucide-o, orice o fi făcut. Şi aş avea cu ce s-o fac.

Îi trebui doar o clipă – nici măcar de o fracţiune de secundă – pentru a ochi cu laserul:

— La revedere, Sudjic! Nu pot spune c-a fost o plăcere să te cunosc.

Apoi trase.

Până la sosirea lui Sajaki, după ceva mai mult de un minut, rămăşiţele lui Sudjic nu mai meritau să fie îngropate.

Costumul ei replicase, bineînţeles, ridicând nivelul de răspuns prin salve de plasmă emise de proiectoare ce-i apăruseră de o parte şi de cealaltă a capului. Costumul lui Khouri se aşteptase însă la aşa ceva. Pe lângă modificarea stării exterioare a armurii pentru a evita la maximum plasma (retexturându-se şi aplicând curenţi electrici masivi de deviere a plasmei pe propriul său înveliş), răspundea deja focului la un nivel şi mai ridicat de agresivitate, renunţând la arme copilăreşti ca fasciculele de plasmă şi cu particule, şi optând pentru utilizarea decisivă a impulsurilor de antimaterie accelerată, eliberând nanogranule minuscule din propriul lui rezervor cu antilitiu; fiecare granulă era învelită într-un ecran protector de materie normală ablativă şi totul era accelerat la o fracţiune importantă din viteza luminii.

Khouri nu avusese timp nici măcar să icnească. După ce dăduse ordinul iniţial de deschidere a focului, costumul făcuse totul pe cont propriu.

— Au fost… probleme, rosti ea când triumvirul asoliză.

— Serios? replică el, examinând carnagiul: carcasa avariată a unui costum care o conţinea pe Voliova, reziduurile acum radioactive şi risipite peste tot ale lui

Sudjic şi – în mijlocul tuturor – neatinşi de luptă, dar aparent prea uluiţi pentru a vorbi sau pentru a încerca să fugă, Sylveste şi soţia lui.

17

Punctul de rendez-vous, Resurgam, 2566

Sylveste repetase de multe ori în minte întâlnirea aceasta.

Se străduise din răsputeri să ţină seama de toate eventualităţile posibile, chiar şi de cele care – bazându-se pe înţelegerea sa asupra situaţiei – păreau fantastic de improbabil să se întâmple realmente. Totuşi, nu se gândise la nimic de felul acesta, şi din motive perfect întemeiate. Chiar pe măsură ce evenimentele se derulau în jurul lui, el nu putuse să priceapă ce se întâmpla, cu atât mai puţin din ce motiv se abătuseră atât de mult de la făgaşul raţiunii.

— Dacă există vreo consolare, rosti Sajaki şi glasul îi bubui acoperind vântul, amplificat de capul costumului său monstruos, nici eu nu înţeleg mare lucru din ce s-a petrecut.

— Asta mă consolează enorm, răspunse Sylveste pe aceeaşi frecvenţă radio pe care o utilizase pentru discuţiile cu echipajul, deşi reprezentanţii săi – sau ceea ce mai rămăsese din ei – se aflau acum la o distanţă de unde nu se puteau face auziţi decât prin strigăte; iar în urletele neîncetate ale furtunii-răzuitoare, strigătele nu reprezentau o opţiune validă. Mă poţi numi naiv, dacă vrei, dar în momentul acesta speram că ai preluat controlul situaţiei cu obişnuita ta eficienţă nemiloasă. Nu pot spune decât că pari să-ţi fi pierdut vâna.

— Să nu crezi că-mi place mai mult decât ţie, replică Ultranautul. Pentru binele tău însă ar fi bine să mă crezi când spun că lucrurile sunt acum realmente sub control. În continuare îmi voi îndrepta însă atenţia asupra colegei mele rănite. Îţi recomand ferm să nu te laşi ispitit de ideea de a face vreo prostie. De fapt, cred că gândul acesta nici măcar nu ţi-a trecut prin minte, nu-i aşa, Dan?

— Mă ştii prea bine.

— Problema este că te ştiu într-adevăr. Dar haide să nu

pierdem timpul cu rememorarea trecutului.

— Aşa este.

Sajaki se apropie de rănită. Sylveste ştiuse că avea de-a face cu triumvirul Yuuji Sajaki încă dinainte ca el să fi vorbit. Imediat ce costumul i se ivise din furtună, vizorul căştii îi devenise transparent şi trăsăturile extrem de familiare se conturaseră, ochii examinând cu atenţie scena bătăliei. Deşi era greu de spus cu certitudine, Sajaki părea în general neschimbat de la ultima lor întâlnire. Pentru el nu trecuseră decât câţiva ani de timp subiectiv. Pe de altă parte, Sylveste înghesuise în spaţiul acela echivalentul a două-trei vieţi de oameni obişnuiţi. Fusese un moment ameţitor.

Nu putea totuşi stabili identităţile celorlalţi doi membri ai echipajului. Fusese şi un al treilea, desigur, dar de acum trecuse de punctul în care ar fi putut spera vreodată să poată face cunoştinţă reciproc. Iar dintre cei doi supravieţuitori, unul se apropiase poate periculos de mult de moarte – cel de care se ocupa acum Sajaki –, iar celălalt stătea nemişcat, aparent în tăcere şocată. În mod straniu, cel teafăr continua să-l aţintească pe Sylveste cu un fel de armă, deşi el era neînarmat şi nu avea absolut nicio intenţie să se împotrivească.

— Va supravieţui, anunţă Sajaki după câteva secunde, timp în care costumul lui comunicase probabil cu costumul rănitului. Dar trebuie s-o aducem repede la navă. După aceea putem afla ce s-a-ntâmplat aici.

— Sudjic a fost vinovată, rosti un glas feminin pe care Sylveste nu-l cunoştea. A încercat s-o omoare pe Ilia.

Asta însemna că rănita era însăşi căţeaua: triumvira Ilia Voliova.

— Sudjic? repetă Sajaki.

O clipă cuvântul rămase suspendat între ei şi păru că triumvirul nu putea – sau nu voia – să accepte afirmaţia femeii necunoscute. Apoi însă, după ce vântul îi mai şfichiuise câteva secunde, el repetă numele, doar că acum pe un ton dezamăgit de acceptare.

— Sudjic. Da, ar fi logic.

— Cred că plănuise…

— O să-mi spui mai târziu, Khouri, o opri Sajaki. Vom avea timp destul, iar rolul tău în incident va trebui, desigur, să fie explicat într-un chip care să mă satisfacă pe deplin. Deocamdată însă ar trebui să ne ocupăm de priorităţi. Arătă din cap spre Voliova, care zăcea rănită. Costumul o va mai ţine în viaţă câteva ore, dar nu este capabil să ajungă la navă.

— Observ, zise Sylveste, că ai pregătit cu multă grijă planul de a părăsi planeta.

— Vreau să-ţi dau un sfat, Dan, spuse Sajaki. Nu mă irita prea tare. Am trecut prin multe greutăţi ca să ajung la tine, dar nu cred că n-aş fi dispus să mai accept câteva cauzate de uciderea ta, doar pentru a vedea ce simt.

Sylveste se aşteptase la aşa ceva din partea lui şi ar fi fost mai îngrijorat dacă Ultranautul ar fi spus ceva de natură diferită, minimizându-i găsirea. Însă, dacă Sajaki ar fi crezut măcar un cuvânt din cele spuse – ceea ce era îndoielnic –, atunci ar fi fost un idiot. În căutarea lui Sylveste, el venise cel puţin din sistemul Yellowstone, poate chiar de mai departe. Nu putea evalua costurile umane reale, exceptând numărul impresionant de ani ce fuseseră consumaţi.

— Bravo ţie! replică el punând în glas cât de multă nesinceritate putea. Ca om de ştiinţă însă, trebuie să respecţi imboldul meu de a-ţi experimenta limitele toleranţei.

Scoase fulgerător braţul de sub protecţia antivânt, ţinând ceva strâns între două degete ale mâinii înmănuşate. Aproape că se aşteptase ca femeia Khouri, cum îi spusese Sajaki, să tragă în el instantaneu, crezând că avea o armă. Apreciase că era un risc rezonabil pe care trebuia să şi-l asume. Dar nu scoase o armă. Ţinea în mână o aşchie micuţă de memorie cuantică.

— Vezi asta? continuă el. Asta-i ceea ce mi-ai cerut să aduc: simularea de nivel-beta a lui Calvin. Ai nevoie de ea, aşa-i? Ai mare nevoie de ea.

Sajaki îl privi fără să spună niciun cuvânt.

— Ei bine, hai sictir! rosti Sylveste şi strivi simularea până când praful ei dispăru dus de vânt.

18

Pe orbita Resurgamului, 2566

Decolară de pe Resurgam, înălţându-se iute în cerul senin de deasupra furtunii. În cele din urmă ceva apăru deasupra lui Sylveste, la început mic şi vizibil doar pentru că oculta ocazional stelele dinapoia sa. Nu părea mai mare decât o lamelă de cărbune, dar crescu întruna, până ce forma sa aproximativ conică deveni evidentă, iar ceea ce iniţial păruse o siluetă de un negru absolut începu să prezinte detalii vagi în interiorul propriei sale forme, slab iluminate de jos de planeta pe a cărei orbită se rotea. Luminăluca crescu până deveni imposibil de mare, acoperind jumătate de cer, dar şi apoi continuă să crească. Nu se schimbase mult de la ultima lui vizită la bord. Sylveste ştia – fără să fie prea impresionat de asta – că asemenea nave se autoreproiectau întruna, deşi schimbările erau de obicei modificări subtile ale interiorului, nu renovări radicale ale structurii exterioare (deşi se întâmpla şi asta, poate o dată la un secol sau două). O clipă se îngrijoră că poate acum nu mai avea capacităţile pe care le dorea, dar apoi îşi aminti ce făcuse la Phoenix. Aşa ceva era de fapt greu de uitat, deoarece dovezile atacului continuau să fie ţipător de vizibile sub el: o ruină cenuşie ca o floare de lotus deschisă pe faţa Resurgamului.

În fuzelajul întunecat al navei se deschise o trapă. Părea mult prea mică pentru ca măcar unul dintre costume să treacă prin ea, cu atât mai puţin toate odată, însă pe măsură ce se apropiară deveni evident că era lată de zeci de metri şi-i va primi pe toţi cu uşurinţă. Sylveste, soţia lui şi ceilalţi doi Ultranauţi din navă, dintre care unul o ţinea pe rănita Voliova, dispărură înăuntru şi trapa se închise după ei.

Sajaki îi duse într-o incintă intermediară, unde îşi scoaseră costumele şi respirară normal. Un iz aparte din

aer îl izbi, reamintindu-i ultima lui vizită aici. Uitase mirosurile din navă.

— Aşteptaţi, zise Sajaki în timp ce costumele se desfăcură singure şi se apropiară de un perete. Eu trebuie să mă îngrijesc de colega mea.

Îngenunche şi se ocupă de armura Voliovei. Sylveste reflectă asupra ideii de a-i spune să nu cheltuiască prea mult efort în ajutorul celeilalte triumvire, apoi decise că poate nu era cursul cel mai bun de acţiune. Era posibil să-l fi împins deja la limita răbdării sale, când distrusese simularea Calvin.

— De fapt, ce s-a-ntâmplat jos?

— Nu ştiu.

Era tipic pentru Sajaki; ca toţi indivizii cu adevărat inteligenţi pe care-i cunoscuse Sylveste, el nu simula înţelegerea când aceasta nu exista.

— Nu ştiu, iar pentru moment... nu contează. Examină un afişaj al costumului Voliovei. Deşi serioase, rănile ei nu par să fie fatale. În timp, poate fi vindecată. De asemenea, acum te am pe tine. Restul sunt detalii. Întoarse capul spre cealaltă femeie, care-şi scosese costumul. Ceva mă nedumereşte totuşi, Khouri...

— Ce anume?

— Nu contează... pentru moment. Sajaki reveni cu privirea la Sylveste. Apropo, chestia aia pe care ai făcut-o cu simularea... să nu-ţi închipui vreo clipă că m-a impresionat.

— Ar fi trebuit să te impresioneze. Cum îl voi mai putea vindeca acum pe Căpitan?

— Cu ajutorul lui Calvin, bineînţeles. Nu ţii minte că am păstrat o copie de rezervă ultima dată când l-am adus pe Calvin la bord? Sigur că da, nu-i tocmai actualizată, însă deţine toate cunoştinţele chirurgicale necesare.

Era o cacealma bună, gândi Sylveste, dar nimic altceva. Cu toate acestea, *exista* o copie de rezervă... fiindcă altfel el n-ar fi distrus niciodată simul.

— Şi pentru că tot veni vorba, Căpitanul se află într-o stare atât de deplorabilă, încât să nu mă poată întâlni

personal?

— O să ajungi la el, zise Sajaki. Totul, la momentul potrivit.

Khouri şi Sajaki îndepărtau resturi de înveliş avariat de pe costumul Voliovei, un proces care semăna cu curăţarea unui crab de carapace. În cele din urmă Sajaki îi murmură ceva femeii şi ambii se opriră, decizând în mod evident că operaţiunea era prea delicată pentru a fi continuată acolo. Aproape imediat un trio de servitori lunecă în incintă. Două maşini o ridicară pe Voliova între ele, apoi ieşiră, însoţite de Sajaki şi de Khouri. Sylveste n-o văzuse în cursul ultimei sale vizite la bord, dar părea să-şi fi asumat un rol destul de înalt în ierarhia navei. Al treilea servitor rămase locului, fixându-i pe Sylveste şi pe Pascale cu ochiul încruntat al unei videocamere.

— Nici nu mi-a cerut măcar să-mi scot masca şi ochelarii, zise Sylveste. Parcă abia i-ar păsa că mă are.

Pascale aprobă din cap. Îşi pipăia întruna ţesătura hainelor, părând convinsă că aerogelul costumului ar fi trebuit să lase un reziduu lipicios.

— Probabil că planul i-a fost răsturnat complet de ce s-a întâmplat acolo, jos. Poate că ar fi arătat mai triumfător, dacă totul s-ar fi derulat conform planului.

— Nu şi Sajaki – triumfător nu este pur şi simplu stilul lui. M-aş fi aşteptat totuşi să rânjească mulţumit câteva minute.

— Poate distrugerea simului…

— Da, asta l-ar fi dat peste cap, zise Sylveste şi continuă, ştiind că era cu certitudine înregistrat. În copia pe care i-a făcut-o el lui Calvin mai poate exista o funcţionalitate reziduală, poate chiar la nivelul rutinelor de autodistrugere, deşi probabil insuficient pentru orice fel de canale, chiar şi cele cu congruenţe neurale unu-la-unu între sim şi recipient. Găsi două lăzi pentru depozitare şi le deplasă pentru a le folosi ca scaune. Pe de altă parte, sunt convins că a încercat deja să ruleze simul în corpul vreunui amărât de fraier.

— Şi a eşuat.

— Posibil în mod foarte urât. Probabil că acum speră ca eu să pot lucra cu copia avariată fără canal, bazându-mă exclusiv pe cunoaşterea instinctelor şi a metodologiilor lui Calvin.

Pascale aprobă din cap. Era destul de abilă ca să nu pună întrebarea evidentă: ce fel de plan avea Sajaki, dacă propria lui copie de rezervă ar fi fost prea avariată şi pentru aşa ceva? De aceea zise doar:

— Ai idee ca s-a întâmplat acolo jos?

— Nu… şi mai cred că Sajaki spunea adevărul când a zis acelaşi lucru. Indiferent ce ar fi fost, n-a făcut parte din planul lor. Poate că a fost un fel de luptă pentru putere în interiorul echipajului, care s-a derulat pe suprafaţa Resurgamului, pentru că cei implicaţi nu avuseseră şansa respectivă la bord.

Deşi ideea i se părea pe jumătate plauzibilă, gândirea refuza să-l poarte mai departe. Trecuse prea mult timp, chiar şi în cadrul de referinţă al lui Sajaki, ca să se încreadă în procesele lui de intuiţie, de obicei infailibile.

Trebuia să se poarte cu foarte multă grijă, într-adevăr, până avea să înţeleagă dinamica relaţiilor din echipajul actual. Presupunând că ei aveau să-i ofere luxul timpului…

Pascale îngenunche lângă Sylveste. Amândoi îşi dăduseră jos măştile, dar numai ea îşi scosese ochelarii antipraf.

— Suntem în pericol serios, aşa-i? Dacă Sajaki decide că nu te poate folosi…

— Ne va aduce înapoi nevătămaţi pe Resurgam.

O prinse pe Pascale de mâini. Şiruri de costume goale se ridicau deasupra şi în jurul lor, de parcă ar fi fost nişte jefuitori nedoriţi dintr-un mormânt egiptean, iar costumele ar fi fost mumii.

— Sajaki, continuă Sylveste, nu poate elimina niciodată posibilitatea ca eu să-i mai fiu util pe viitor.

— Sper să ai dreptate, pentru că ţi-ai asumat un risc destul de mare. Ea îl privea cu o expresie pe care o văzuse rareori până atunci, de avertisment calm, tăcut. Şi nu numai cu viaţa ta, ci şi cu a mea.

— Sajaki nu este stăpânul meu. Trebuie doar să-i reamintesc asta, să-i dau de înţeles că oricât de inteligent va deveni, eu voi fi întotdeauna înaintea lui.

— Dar nu înţelegi că acum e stăpânul tău? Poate că n-are simularea, însă te are pe tine. După mine, asta înseamnă că-i înaintea ta.

Sylveste surâse şi oferi un răspuns care era adevărat şi în acelaşi timp exact ce Sajaki s-ar fi aşteptat din partea lui.

— Dar nu atât de departe pe cât crede.

Sajaki şi Khouri reveniră după mai puţin de o oră, însoţiţi de un himeric uriaş. Din călătoria sa anterioară la bord, Sylveste îl recunoscu pe triumvirul Hegazi, dar cu destulă dificultate. Hegazi fusese mereu un exemplu extrem al celor asemenea lui – aproape la fel de comprehensiv ciborgizat ca şi Căpitanul său –, dar între timp îşi afundase şi mai mult nucleul omenesc în auxiliare de maşini, schimbând protezele cu înlocuitoare mai noi sau mai elegante, şi câştigase o suită complet nouă de entoptice, care în majoritate erau concepute pentru a interacţiona cu mişcările părţilor corpului său şi creau cascade de membre-fantomă în culorile curcubeului, care dăinuiau în aer o secundă sau două înainte de a se destrăma. Sajaki purta o salopetă simplă de navă, lipsită de însemne de rang sau de podoabe, care-i sublinia constituţia firavă. Sylveste era însă destul de înţelept ca să nu-l judece după lipsa de masă corporală şi absenţa protezelor-arme evidente. Fără doar şi poate, sub pielea lui viermuiau maşinării, care-i confereau viteză şi putere inumană. Ştia că era cel puţin la fel de periculos ca Hegazi şi mult mai rapid.

— N-aş putea spune că este chiar o plăcere, triumvirule, i se adresă Sylveste lui Hegazi, totuşi trebuie să recunosc că simt un uşor fior de surprindere faţă de faptul că n-ai implodat sub greutatea protezelor tale.

— Îţi sugerez s-o iei ca pe un compliment, îi puse Sajaki celuilalt triumvir. Mai mult de atât nu vei obţine niciodată

de la el.

Hegazi îşi mângâie mustaţa pe care continua s-o cultive, în ciuda protezelor ce-i înconjurau craniul.

— Să vedem cât de şmecher o să mai fie după ce-o să i-l arătăm pe Căpitan, Sajaki-san. Atunci o să-i dispară rânjetul de pe faţă.

— În mod cert, aprobă Sajaki. Şi apropo de feţe, de ce nu ne arăţi ceva mai mult din faţa ta, Dan?

Sajaki atinse uşor cu degetul patul unui pistol pe care-l purta într-un toc la şold.

— Cu plăcere, încuviinţă Sylveste.

Ridică mâna şi îndepărtă ochelarii antipraf. Îi lăsă să cadă zăngănind pe podea şi privi expresiile – sau ceea ce juca rolul expresiilor – de pe chipurile lor. Vedeau pentru prima dată ce se întâmplase cu ochii lui. Poate c-o ştiau deja, totuşi şocul vederii creaţiei lui Calvin nu putea fi subestimat niciodată. Ochii lui Sylveste nu erau îmbunătăţiri elegante ale originalelor, ci substituenţi brutali care doar aproximau funcţionalitatea ochilor omeneşti. În vechile manuale medicale existau lucruri mai sofisticate… destul de apropiate de picioarele din lemn.

— Ştiaţi, nu-i aşa, că mi-am pierdut vederea? zise el, examinându-i pe rând cu privirea lui oarbă, fără ochi. Pe Resurgam, toţi o ştiu… abia dacă mai merită să fie amintit.

— Ce fel de rezoluţie ai cu ăştia? zise Hegazi cu un interes care părea autentic. Ştiu că nu sunt ultramoderni, totuşi pun prinsoare că ai sensibilitate EM totală, de la IR la UV, este? Poate chiar imagistică acustică? Ai şi capacitate de transfocare?

Sylveste îl privi prelung şi pătrunzător înainte de a răspunde.

— Triumvirule, trebuie să înţelegi un lucru. În lumină bună, când soţia mea nu stă prea departe, abia o pot recunoaşte.

— Aşa buni…

Hegazi continua să-l privească fascinat.

Fură escortaţi în adâncul navei. Ultima dată când fusese la bordul ei, îl duseseră direct la centrul medical. Pe atunci

Căpitanul era mai mult sau mai puţin capabil să meargă, cel puţin pe distanţe mici. Acum însă Sylveste era purtat prin locuri pe care nu le recunoştea. Ceea ce nu însemna neapărat că ar fi fost departe de centrul medical, pentru că nava era la fel de complicată ca un oraş mic şi la fel de dificil de memorat, deşi el petrecuse cândva aproape o lună la bordul ei. Simţea totuşi că acesta era un teritoriu complet nou pentru el, că trecea prin regiuni ale navei – ceea ce Sajaki şi echipajul numeau „districte” – care nu-i mai fuseseră arătate. Dacă aprecia corect, elevatorul îi îndepărta de prova subţire a navei, coborându-i către locul unde fuzelajul conic se lăţea la mărime maximă.

— Defectele tehnice minore din ochii tăi nu mă neliniştesc, zise Sajaki. Le putem repara foarte uşor.

— Fără o versiune funcţională a lui Calvin? Nu cred.

— Atunci îi vom scoate şi-i vom înlocui cu altceva mai bun.

— Eu n-aş face asta. În plus… tot nu-l vei avea pe Calvin, aşa că la ce ţi-ar sluji?

Sajaki rosti ceva în barbă şi elevatorul încetini şi se opri.

— Aşadar nu m-ai crezut când am spus că avem o copie de rezervă? Ai dreptate, desigur. Copia noastră are unele erori stranii. A devenit aproape inutilă cu mult timp înainte s-o fi întrebat noi ceva.

— Ăsta-i software-ul.

— Da… poate că la urma urmelor te-aş putea omorî.

Scoase pistolul din toc cu o mişcare lină, dându-i lui Sylveste timp destul pentru a observa şarpele din bronz care spirala în jurul ţevii. Modul de ucidere al armei nu era deloc evident; putea să fie cu fascicul sau cu proiectile, însă Sylveste nu avea nicio îndoială că Ultranautul îi aprecia letalitatea.

— Nu m-ai ucide acum, mai ales după tot timpul pe care l-ai irosit căutându-mă.

Degetul lui Sajaki se strânse pe trăgaci.

— Dan, îmi subestimezi predilecţia de a acţiona pe baza unui capriciu. Te-aş putea omorî pentru simpla perversitate cosmică a actului în sine.

— Şi atunci va trebui să găseşti pe altcineva care să-l vindece pe Căpitan.

— Şi ce aş fi pierdut?

Sub maxilarul şarpelui, un led de statut pâlpâi din verde în roşu. Degetul lui Sajaki se înălbi.

— Aşteaptă, rosti Sylveste. Nu trebuie să mă ucizi. Chiar crezi în mod sincer că aş fi distrus singura copie rămasă a lui Calvin?

Uşurarea triumvirului fu evidentă.

— Mai există alta?

— Da. Sylveste încuviinţă către soţia lui. Iar ea ştie unde se află. Nu-i aşa, Pascale?

După câteva ore, Calvin spuse:

— Fiule, am ştiut dintotdeauna că eşti un nemernic rece şi calculat.

Se aflau aproape de Căpitan. Sajaki o luase pe Pascale, dar acum ea revenise, cu toţi ceilalţi membri ai echipajului pe care Sylveste îi ştia, ca şi apariţia pe care sperase să n-o mai revadă niciodată.

— O… nonentitate insuportabilă şi trădătoare.

Apariţia vorbea destul de calm, ca un actor care-şi rosteşte replicile doar pentru a le aprecia ritmul, fără să transmită de fapt vreo emoţie reală.

— Şobolan fără minte.

— De la nonentitate la şobolan, da? zise Sylveste. Dacă judecăm dintr-un anumit punct de vedere, este aproape o îmbunătăţire.

— Nu crede, fiule. Calvin rânji spre el, întinzându-se spre înainte în fotoliul care-l reţinea. Te crezi intolerabil de inteligent, aşa-i? Ei bine, acum te-am prins de ouşoare – presupunând că ai avea aşa ceva. Ei mi-au spus ce ai făcut. Cum m-ai ucis pur şi simplu sub pretextul de a le ruina planurile. Ridică ochii spre tavan. Ce justificare jalnică pentru patricid! Credeam că vei avea măcar curtoazia de a mă ucide pentru un motiv pe jumătate decent. Dar nu! Ar fi însemnat să-ţi fi cerut prea mult. Aproape c-aş zice că am fost dezamăgit, atât doar că ar implica existenţa unor

aşteptări superioare din partea mea.

— Dacă te-aş fi ucis cu adevărat, zise Sylveste, conversaţia aceasta ar fi ridicat unele probleme ontologice. În plus, eu am ştiut dintotdeauna că mai exista şi altă copie a ta.

— Dar l-ai omorât pe unul dintre ai mei!

— Îmi pare rău, dar asta este în mod clar o eroare de clasificare. Calvin, tu nu eşti decât software. Să fii copiat şi şters este starea ta firească de existenţă. Sylveste se încordă, pregătindu-se pentru alt protest din partea lui Calvin, dar pentru moment acesta tăcu. N-am făcut-o pentru a ruina planurile lui Sajaki. Am nevoie de… cooperarea lui, în aceeaşi măsură în care el are nevoie de cooperarea mea.

— Cooperarea mea? miji ochii triumvirul.

— Vom ajunge şi acolo. Tot ce spun este că, atunci când am distrus copia, am ştiut că exista şi alta şi că în curând mă vei sili să-i destăinui locul.

— Prin urmare acţiunea a fost inutilă?

— Nu, câtuşi de puţin. Pentru o vreme am avut plăcerea de a te vedea imaginându-ţi că planul îţi este în ruine, Yuuji-san. Pentru incursiunea aceea în sufletul tău a meritat să risc. E drept că nici n-a fost o imagine prea grozavă.

— De unde ai… ştiut? zise Calvin. De unde ai ştiut că am fost copiat?

— Credeam că n-o puteaţi copia, spuse Khouri. Era micuţă şi cu aer vulpesc, dar poate că, precum Sajaki, nu te puteai încrede complet în spusele ei. Credeam că au dispozitive de siguranţă… protecţii împotriva copierii… chestii de genul ăsta.

— Acelea sunt simulările de nivel-alfa, scumpo, zise Calvin. Ceea ce – bine sau rău –, întâmplător, eu nu sunt. Eu sunt doar un nivel-beta inferior. Un sim capabil să treacă toate testele Turing standard, dar incapabil – din punct de vedere filosofic – de conştiinţă. Prin urmare, lipsit de suflet. De aceea nu există probleme de natură etică privind existenţa mai multor euri ale mele. Cu toate

acestea… – inspiră profund, umplând tăcerea pe care altcineva putea fi ispitit s-o umple cu propriile lui gânduri -, …eu nu mai cred de acum în aiurelile astea neurocognitive. Nu pot vorbi în numele sinelui meu de nivel-alfa, deoarece a dispărut cu două secole în urmă, dar, dintr-un motiv necunoscut, sunt acum complet conştient. Poate că toate nivelurile-beta sunt capabile de asta sau poate că simpla mea complexitate conectivă mi-a asigurat depăşirea unei stări de masă critică. Habar n-am! Tot ce ştiu este că gândesc şi de aceea sunt extrem de furios.

Sylveste mai auzise toate astea şi înainte.

— Este un nivel-beta care se conformează lui Turing. Simurile acelea sunt concepute pentru a spune asemenea chestii. Dacă n-ar afirma că sunt conştiente, atunci ar fi respinse automat la testele Turing standard. Dar asta nu înseamnă că spusele lui – sunetele pe care le produce – ar avea vreo validitate.

— Dragul meu fiu, zise Calvin, ţi-aş putea aplica acelaşi tip de raţionament şi rezultatul lui ar fi următorul: deoarece nu pot specula nimic despre nivelul-alfa, trebuie să presupun că eu sunt tot ce a rămas. Poate că-i mai greu de înţeles pentru tine, însă simplul fapt că sunt ceva preţios şi unic mă face să obiectez încă şi mai susţinut faţă de ideea copierii mele de către cineva. Orice act de realizare a unei copii îmi reduce valoarea. Sunt redus la nivelul unei mărfi banale care este creată, duplicată şi apoi eliminată de câte ori se întâmplă să se conformeze noţiunii neadecvate de utilitate a altcuiva. Făcu o pauză. Aşadar… deşi nu afirm că n-aş întreprinde acţiuni pentru a-mi spori probabilitatea supravieţuirii… nici n-aş fi fost de acord să fiu copiat de cineva.

— Totuşi, ai făcut-o. I-ai îngăduit lui Pascale să te copiezi în *Pogorâre în beznă.*

Femeia fusese isteaţă în privinţa aceea; timp de ani, Sylveste nu suspectase nimic. El îi oferise acces la Calvin, pentru a o ajuta la realizarea biografiei, iar ea îi îngăduise să revină la obiectul obsesiei sale, amarantinii, cu acces la instrumente de cercetare şi la reţeaua tot mai firavă de

simpatizanţi.

— A fost ideea lui, zise Pascale.

— Da… asta nu pot să neg. Calvin inspiră profund, parcă reflectând asupra următoarelor lui cuvinte, în ciuda faptului că simularea „gândea” mult mai rapid decât oamenii augmentaţi. Acelea au fost timpuri periculoase – sigur că da, nu mai rele decât cele actuale din câte am dedus după redeşteptarea mea – şi riscante. A părut prudent să mă asigur că o parte din mine va supravieţui distrugerii originalului. Nu mă gândisem însă la o copie, ci mai degrabă la o schiţă, o asemănare, care poate nici nu se conformează complet lui Turing.

— Ce te-a determinat să te răzgândeşti? întrebă Sylveste.

— În timp, mai precis pe durata câtorva luni, Pascale a început să înglobeze în biografie părţi din mine. Încriptarea a fost foarte subtilă, însă, odată ce copiase suficient din original pentru ca părţile copiate să înceapă să interacţioneze, ele – sau, mai precis, eu – au devenit destul de puţin încântate de ideea comiterii sinuciderii cibernetice doar pentru a dovedi o teorie. De fapt, mă simţeam chiar mai viu – mai eu însumi – decât fusesem vreodată. Îşi îngădui un surâs către auditoriul său. Bineînţeles, în scurt timp mi-am dat seama care era motivul. Pascale mă copiase într-un sistem de computere mai puternic, nucleul guvernamental din Cuvier, unde era asamblată *Pogorârea.* Sistemul era conectat la mai multe arhive şi reţele decât mi-ai fi permis tu vreodată, chiar şi în Mantell. Pentru prima dată am avut realmente ceva care să justifice atenţia intelectului meu masiv. Îi mai privi fix o clipă, după care adăugă foarte încet: Apropo, asta a fost o glumă.

— Copii ale biografiei erau disponibile la liber, zise Pascale, şi Sajaki obţinuse deja una fără să-şi dea măcar seama că îngloba o versiune a lui Calvin. Tu cum ţi-ai dat seama totuşi că el se afla înăuntru? Acum îl privea pe Sylveste. Ţi-a spus-o versiunea lui copiată?

— Nu, şi nu sunt nici măcar sigur că ar fi dorit-o, dacă ar

fi existat o modalitate. Am dedus singur. Biografia era prea mare pentru cantitatea de date de simulare pe care le conţinea. Ah, ştiam că tu fuseseşi isteaţă – codificându-l pe Calvin în cifrele cele mai puţin importante ale fişierelor de date –, totuşi Calvin avea o dimensiune prea mare ca să poată fi ascuns aşa uşor. *Pogorârea* a fost cu cincisprezece la sută mai lungă decât ar fi trebuit. Luni bune am crezut că era vorba despre un nivel întreg, ascuns, de scenarii, aspecte din viaţa mea despre care n-ar fi trebuit să fi existat documente, dar pe care le-ai fi integrat oricum, pentru oricine îndeajuns de insistent ca să le găsească. În cele din urmă am înţeles că excesul era suficient pentru a stoca o copie a lui Calvin şi atunci totul a devenit logic. Evident, n-am putut fi complet sigur. Se uită la imaginea proiectată. Deşi bănuiesc că ai zice că *tu* eşti acum adevăratul Calvin şi că ceea ce am şters nu era decât o copie, aşa-i?

Calvin ridică o mână de pe braţul fotoliului, în semn de dezacord.

— Nu, versiunea respectivă ar fi fost prea simplă. La urma urmelor, eu însumi am fost cândva copia aceea. Dar ce am fost eu atunci – şi ce a rămas copia, până ai ucis-o tu – n-a fost decât o umbră a ce sunt acum. Haide să zicem doar că am avut un moment de iluminare şi să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Aşadar… Sylveste făcu un pas înainte, lovindu-şi în mod repetat buza inferioară cu un deget. În cazul acesta, de fapt, eu nu te-am ucis niciodată, aşa-i?

— Nu, zise Calvin cu o seninătate amăgitoare. Nu m-ai ucis. Contează însă ce ai fi putut face. Iar în privinţa respectivă, dragă băiete, mă tem că eşti tot un ticălos patricid, cu inima împietrită.

— Mişcător, interveni Hegazi. Nimic nu-mi place mai mult decât reuniunile de familie.

Îşi reluară drumul spre Căpitan. Khouri mai fusese acolo, dar, în ciuda familiarităţii aproximative cu locul, continua să se simtă neliniştită, iritant de conştientă de

materia molipsitoare abia restricţionată de învelişul de frig ce fusese ridicat în jurul bărbatului.

— Cred că ar trebui să ştiu ce vreţi de la mine, zise Sylveste.

— Nu-i clar? replică Sajaki. Crezi că noi am fi trecut prin toate necazurile astea, doar ca să te întrebăm cum ţi-a mers în ultima vreme?

— N-aş fi zis că e imposibil din partea ta, spuse Sylveste. În trecut comportamentul tău nu mi s-a părut niciodată foarte raţional, deci de ce s-ar fi schimbat tocmai acum? În plus, să nu ne amăgim că cele întâmplate pe timpuri au fost tot ce păreau a fi!

— Ce vrei să spui? întrebă Khouri.

— Să nu-mi zici că încă n-ai înţeles…

— Ce să înţeleg?

— Că de fapt nu s-a întâmplat niciodată. Sylveste o fixă cu adâncimile oarbe ale ochilor săi; o examinare care se simţea mai degrabă ca scanarea unui sistem de supraveghere automat şi lipsit de minte decât ca o percepţie umană. Sau poate că într-adevăr n-ai înţeles? Poate că încă nu ţi-ai dat seama. Şi, de fapt, cine eşti tu?

— O să capeţi ocazia să pui toate întrebările pe care le vrei, spuse Hegazi cu nervii întinşi la maximum acum, când se aflau la o aruncătură de băţ de Căpitan.

— Nu, zise Khouri. Vreau să ştiu. Cum adică „de fapt nu s-a întâmplat niciodată”?

Vocea lui Sylveste era lentă şi calmă.

— Mă refer la chestiunea aceea cu aşezarea pe care a distrus-o Voliova.

Khouri făcu un pas în faţa tuturor, blocându-le înaintarea.

— Ar fi bine să explici asta.

— Poate să mai aştepte, interveni Sajaki şi o împinse în lături. În tot cazul până când tu, Khouri, îmi vei fi explicat în mod satisfăcător rolul pe care l-ai jucat în toate cele petrecute.

De acum triumvirul o privea permanent bănuitor, convins că cele două morţi petrecute în prezenţa ei

însemnau mai mult decât simple coincidenţe. Deoarece Voliova era scoasă din scenă – şi Mademoiselle amuţise –, nu mai avea pe nimeni care s-o protejeze. Era numai o chestiune de timp până când Sajaki avea să acţioneze pe baza bănuielilor sale şi să întreprindă ceva drastic.

Însă Sylveste spuse:

— Nu. De ce să mai aştepte? Cred că toţi ar trebui să ştim ce se petrece aici. Sajaki, tu n-ai coborât pe Resurgam doar pentru a obţine un exemplar din biografie. Care ar fi fost rostul? Habar nu aveai că *Pogorârea* conţinea o copie a lui Calvin, până nu ţi-am spus eu. Ai luat biografia, numai pentru că ar fi putut deveni utilă în negocierile cu mine. Nu acela a fost motivul coborârii tale pe planetă, ci ceva complet diferit.

— Culegerea de informaţii, rosti Sajaki cu grijă.

— Mai mult decât atât. Da, ai coborât pentru a culege informaţii… dar şi pentru a le planta.

— Despre Phoenix? întrebă Khouri.

— Nu doar despre Phoenix, ci şi despre locul acela în sine. El n-a existat niciodată. Sylveste făcu o pauză, după care urmă: A fost o fantomă plantată de Sajaki. Nu exista nici măcar pe hărţile vechi pe care le păstram în Mantell, ci a apărut imediat cum le-am actualizat de pe copiile master din Cuvier. Am presupus pur şi simplu că era o aşezare nouă, prea recentă ca să apară pe hărţile anterioare. A fost o prostie, desigur, ar fi trebuit să-mi fi dat seama de atunci. Însă am presupus că nu fuseseră contaminate copiile master.

— O prostie de două ori mai mare, spuse Sajaki. Ţinând seama că trebuie să te fi întrebat unde eram eu.

— Dacă i-aş fi acordat doar ceva mai multă atenţie…

— Păcat că n-ai făcut-o, zise Sajaki. Sau poate că atunci n-am mai fi purtat conversaţia asta. Pe de altă parte însă, am fi recurs atunci la altă modalitate de a pune mâna pe tine.

Sylveste încuviinţă din cap.

— Presupun că următorul tău pas logic ar fi fost să distrugi o ţintă fictivă şi mai mare. Dar nu sunt complet

sigur că ai fi recurs de două ori la acelaşi şiretlic. Am bănuiala neplăcută că ai fi putut distruge ceva real.

Frigul avea textura de oţel, ca o mie de ghimpi de metal ascuţit ce răzuiau permanent şi uşor pielea, ameninţând să străpungă până la os cu fiecare mişcare. Însă imediat ce pătrunseră cu adevărat în tărâmul Căpitanului, fu imposibil să mai remarce frigul, deoarece gerul în care era întemniţat acesta era evident mai pătrunzător.

— Este bolnav, zise Sajaki. Cu o variantă de Epidemia Fuziunii. Tu ştii bineînţeles totul despre asta.

— Am auzit veşti din Yellowstone, spuse Sylveste. Nu pot spune că erau excepţional de detaliate.

Nu privise deloc direct spre Căpitan.

— N-am putut s-o oprim, zise Hegazi. Nu în mod corespunzător, oricum. Temperatura extrem de joasă îi încetineşte într-o oarecare măsură răspândirea, dar numai atât. Se extinde lent, încorporând masa navei în propriul ei model.

— Atunci, înseamnă că este încă viu, cel puţin potrivit definiţiei biologice.

Sajaki aprobă din cap.

— Bineînţeles, nu se poate spune despre niciun organism că ar mai fi realmente viu la temperaturile astea. Însă, dacă l-am încălzi acum pe Căpitan… părţi din el vor funcţiona.

— Nu este nici pe departe liniştitor.

— Te-am adus la bord ca să-l vindeci, nu să auzi cuvinte de liniştire.

Căpitanul semăna cu o statuie acoperită de tentacule argintii aidoma unor funii, care se extindeau zeci de metri în toate direcţiile, strălucind minunat, cu o malignitate biohimerică sinistră. Printr-un accident sau un miracol de design, unitatea refrisomn din centrul exploziei îngheţate era încă funcţională, însă forma ei cândva simetrică fusese contorsionată şi deformată de forţele glacial de lente, dar neabătute ale extinderii Căpitanului. Majoritatea afişajelor lui de statut erau moarte; în jur nu existau entoptice

active. Dintre dispozitivele de afişaj încă funcţionale, unele arătau o masă ilizibilă – hieroglifele lipsite de sens ale senilităţii maşinii. Khouri era recunoscătoare că nu existau entoptice. Avea senzaţia că, dacă ar fi existat, ar fi fost de asemenea contaminate: o droaie de serafimi maligni sau heruvimi desfiguraţi, care anunţau stadiul bolii Căpitanului.

— Aici nu vă trebuie un medic, rosti Sylveste, ci un preot.

— Nu aşa a considerat Calvin, spuse Sajaki. Dimpotrivă, el a fost destul de nerăbdător să înceapă treaba.

— Înseamnă că respectiva copie pe care au avut-o în Cuvier se autoamăgea. Căpitanul vostru nu este bolnav. Nu este nici măcar mort, deoarece, în primul rând n-a mai rămas destul care să fie viu.

— Cu toate astea, ne vei ajuta, zise Sajaki. Vei fi asistat şi de Ilia… de îndată ce va fi bine ea însăşi. Ea crede că a creat un contraagent pentru boală: un retrovirus. Mi s-a spus că are efect asupra unor mostre mici, totuşi specialitatea ei este armamentul. Aplicarea retrovirusului asupra Căpitanului ar fi o chestiune strict medicală. Cel puţin însă îţi poate oferi un instrument.

Sylveste direcţionă un surâs către el.

— Sunt sigur că ai discutat deja chestiunea cu Calvin.

— Să zicem doar că el a fost informat. Vrea s-o încerce – crede că este chiar posibil să funcţioneze. Asta te încurajează?

— Va trebui să mă plec înaintea înţelepciunii lui, replică Sylveste. El este medicul, nu eu. Înainte însă de a-mi asuma orice angajament, va trebui să negociem nişte termeni.

— Nu va exista niciun termen, zise Sajaki. Şi, dacă totuşi o să te împotriveşti, să nu-ţi închipui că nu vom lua în considerare modalităţi de a te convinge prin intermediul lui Pascale.

— Probabil c-o vei regreta.

Khouri tresări. Pentru a zecea oară în ziua aceea, ceva părea foarte în neregulă. Simţea că şi ceilalţi percepeau

asta, deşi în expresiile lor nu se putea citi nimic. Sylveste vorbea prea încrezător în sine – asta era! Prea încrezător în sine pentru cineva care fusese răpit şi era pe punctul de a fi silit să treacă printr-o experienţă foarte chinuitoare şi dureroasă. Dimpotrivă, el vorbea precum cineva aflat pe punctul de a-şi dezvălui un atu câştigător.

— O să-l repar pe afurisitul vostru de Căpitan, zise Sylveste, sau cel puţin voi dovedi că nu se poate face – una din două. În schimb, vă voi cere o mică favoare.

— Scuză-mă, interveni Hegazi, când negociezi de pe o poziţie slabă, nu ceri favoruri.

— Cine a spus ceva despre o poziţie slabă? Sylveste zâmbi din nou, de data asta cu ferocitate nedisimulată şi cu ceva care aducea periculos cu satisfacţia. Înainte de a pleca din Mantell, cei care m-au capturat mi-au făcut un ultim şi mărunt hatâr. Nu cred că ar fi simţit în mod special că mi-ar fi datorat ceva, însă a fost o chestie micuţă şi le-a îngăduit să vă facă în ciudă, ceea ce, cred eu, îi încânta. La urma urmelor, mă pierdeau – dar n-au văzut niciun motiv pentru care voi să căpătaţi exact ce credeaţi că veţi căpăta.

— Nu-mi place cum începe, zise Hegazi.

— Crede-mă, spuse Sylveste, în curând îţi va plăcea şi mai puţin. Acum însă trebuie să pun o întrebare, doar pentru a ne limpezi poziţiile.

— Dă-i drumul! spuse Sajaki.

— Sunteţi familiarizaţi cu conceptul de praf-fierbinte?

— Stai de vorbă cu Ultranauţi, replică Hegazi.

— Da, aşa este. Voiam doar să mă asigur că nu vă cultivaţi cine ştie ce iluzii. Şi mai ştiţi că fragmente de praf-fierbinte pot fi etanşeizate în dispozitive de restricţionare mai mici decât gămălia de ac? Evident că ştiţi. Se lovi cu vârful degetului în bărbie, prelungind pauza aidoma unui avocat expert. Aţi auzit, desigur, şi de vizita lui Remilliod? Căpitanul ultimei luminăluci care a avut relaţii comerciale cu sistemul Resurgam înainte de sosirea voastră?

— Da, am auzit despre el.

— Remilliod a vândut praf-fierbinte coloniei. Nu multe fragmente, ci doar cât pentru o colonie care ar dori să întreprindă modificări serioase ale peisajului în viitorul apropiat. Din mostrele lui, o duzină sau mai puţin a căzut în mâinile temnicerilor mei. Vreţi să continui sau aţi ajuns şi singuri la pasul următor?

— Mă tem că eu am ajuns, răspunse Sajaki, totuşi continuă.

— Una dintre gămăliile acelea de ac este instalată acum în sistemul de vedere pe care Calvin l-a realizat special pentru mine. Nu absoarbe curent şi, chiar dacă mi-aţi demonta ochii, nu aţi putea spune care componentă este bomba. Însă n-aţi vrea să faceţi aşa ceva, deoarece simpla intervenţie asupra ochilor mei o va detona, cu o putere suficientă pentru a transforma nava, pe o rază de un kilometru, într-o sculptură din sticlă foarte scumpă şi inutilă. Dacă mă ucideţi sau dacă îmi faceţi rău în măsura în care îmi compromiteţi anumite funcţii corporale dincolo de o limită prestabilită, dispozitivul se declanşează. E totul clar în privinţa asta?

— Precum cristalul.

— Perfect! Dacă-i faceţi vreun rău lui Pascale, se va întâmpla acelaşi lucru: eu pot declanşa bomba în mod deliberat, executând o serie de comenzi neurale. Sau aş putea pur şi simplu să mă sinucid – rezultatul ar fi acelaşi. Îşi încrucişă degetele, radiind ca statuia unui Buddha. Aşa deci! Cum vă sună acum nişte negocieri?

Sajaki nu rosti nimic parcă pentru o eternitate, examinând neîndoios toate ramificaţiile cuvintelor lui. În cele din urmă spuse, fără să-l fi consultat pe Hegazi:

— Putem fi… flexibili.

— Bun. Atunci cred că abia aşteptaţi să-mi auziţi condiţiile.

— Clocotim de entuziasm.

— Graţie celei mai recente neplăceri, spuse Sylveste, am o idee rezonabil de bună despre capacităţile acestei nave. Şi bănuiesc că mica voastră demonstraţie a fost foarte aproape de capătul timid al spectrului de capacităţi. Am

dreptate?

— Da, deţinem… capacităţi, însă va trebui să vorbeşti cu Ilia. La ce te-ai gândit?

Sylveste zâmbi.

— Mai întâi, trebuie să mă duceţi undeva.

19

Sistemul Delta Pavonis, 2566

Se retraseră pe punte.

Sylveste vizitase încăperea aceasta în perioada petrecută anterior la bordul navei şi stătuse aici sute de ore, totuşi continua să-l impresioneze. Încercuită de şirurile de scaune goale ce se ridicau spre plafon, lăsa mai degrabă impresia unei săli de tribunal, în care urma să fie judecat un proces spectaculos, cu juraţii pregătindu-se să-şi ocupe dintr-o clipă în alta locurile în amfiteatru. Judecata părea să plutească în aer, pe punctul de a fi rostită şi materializată. Sylveste îşi examină starea mintală şi nu găsi nimic care să semene cu vinovăţia, aşa că nu se plasă în rolul acuzatului. Simţea totuşi o povară. Era povara pe care ar fi putut s-o simtă un funcţionar juridic, povara unei sarcini care trebuia executată nu numai în public, ci şi la standardele cele mai înalte ale excelenţei. Dacă dădea greş, nu doar propria-i demnitate putea fi pusă în joc, ci avea să fie retezat şi un lung şi complicat lanţ de evenimente interconectate ce duceau spre punctul acesta, un lanţ care se întindea inimaginabil de departe în trecut.

Privi în jur şi zări globul proiector holografic din centrul geometric al încăperii, însă ochii lui abia dacă puteau distinge ce anume reprezenta, deşi existau destule indicii auxiliare care să sugereze că ar fi fost o imagine în timp real a Resurgamului.

— Mai suntem pe orbită? întrebă el.

— Acum, după ce am pus mâna pe tine? Sajaki clătină din cap. Ar fi lipsit de sens. Nu mai avem treabă cu Resurgamul.

— Te îngrijorează posibilitatea ca locuitorii planetei să încerce ceva?

— Recunosc că ne-ar putea incomoda.

Tăcură o clipă, după care Sylveste rosti:

— Resurgamul nu v-a interesat de fapt niciodată, aşa-i?

Aţi venit până aici numai pentru mine. Asta mi se pare aproape o idee fixă.

— A însemnat doar o treabă de câteva luni sau poate nici măcar atât. Sajaki surâse. Din punctul nostru de vedere, bineînţeles. Nu te măguli cu gândul că te-aş fi urmărit ani de zile.

— Din punctul meu de vedere, exact asta ai făcut.

— Punctul tău de vedere nu este valid.

— Şi al tău este? Asta vrei să spui?

— Are o… bătaie mai lungă. Iar asta nu înseamnă chiar nimic. Ca să răspund la întrebarea ta anterioară, da, am părăsit orbita Resurgamului. Din clipa în care ai ajuns la bord, am accelerat, îndepărtându-ne de ecliptică.

— Nu ţi-am spus unde vreau să mergem.

— Nu, planul nostru a fost pur şi simplu să ne distanţăm cu o unitate astronomică de colonie, după care să ne păstrăm acceleraţia constantă până examinăm situaţia.

Sajaki pocni din degete şi un scaun robotic coborî, înclinându-se lângă el. Se aşeză, apoi aşteptă să apară alte patru scaune pentru Sylveste şi Pascale, Hegazi şi Khouri.

— Timp în care, desigur, am anticipat că ne vei ajuta cu Căpitanul.

— Am zis cumva că n-o voi face?

— Nu, zise Hegazi, dar este foarte clar că ai venit cu nişte clauze complet neanticipate.

— Nu mă învinuiesc pentru că vreau să obţin tot ce poate fi mai bun dintr-o situaţie proastă.

— Nici vorbă, clătină din cap Sajaki, însă ar fi util dacă ai fi ceva mai clar în privinţa cerinţelor tale. Nu este rezonabil?

Scaunul lui Sylveste plutea lângă al lui Pascale. Ea îl privea acum cu acelaşi aer întrebător de aşteptare ca al Ultranauţilor. „Atât doar că ea ştie mai multe”, gândi el, de fapt, aproape tot ce era de ştiut sau cel puţin la fel de multe cât ştia el, oricât de neînsemnată ar fi fost partea din adevăr pe care o reprezenta cunoaşterea aceea.

— Pot să accesez o hartă a sistemului din poziţia asta? întrebă Sylveste. Sigur că da, o pot face în principiu – dar

îmi veţi acorda libertatea de a proceda ca atare şi nişte instrucţiuni?

— Hărţile cele mai recente au fost compilate pe când ne apropiam, a zis Hegazi. Le poţi accesa din memoria navei şi le poţi proiecta pe display.

— Atunci arătaţi-mi cum să procedez. Pentru o vreme, voi fi mai mult decât un simplu pasager… şi ar fi bine să vă obişnuiţi cu asta.

Avură nevoie de un minut ca să găsească hărţile cuvenite, apoi o jumătate de minut ca să programeze compozitul cuvenit în sfera de proiecţie în forma dorită de Sylveste, eclipsând imaginea în timp real a Resurgamului. Imaginea avea forma unui planetariu: orbitele celor unsprezece planete ale sistemului, ale planetoizilor şi ale cometelor celor mai mari erau reprezentate prin linii elegant colorate, iar corpurile în sine erau arătate în poziţiile lor relative curente. Deoarece scara adoptată era mare, planetele de tip Terra – printre care se număra şi Resurgamul – erau înghesuite în centru: o configuraţie strânsă de orbite concentrice în jurul stelei Delta Pavonis. Urmau apoi planetele minore, gigantele gazoase şi cometele, care ocupau partea mediană a sistemului. După ele erau două planete gazoase mai mici, sub-Jupiter, nici pe departe gigante, un corp de tip plutonian – nu mai mult decât învelişul gol al unei comete capturate, cu doi sateliţi. Centura Kuiper de materii prime pentru comete a sistemului era vizibilă în infraroşu sub forma unui banc straniu distorsionat, cu o extremitate noduroasă orientată în direcţia opusă stelei. Apoi nu mai exista absolut nimic pe o rază de douăzeci de unităţi astronomice, adică mai bine de zece ore-lumină de la stea. Aici puţina materie era doar slab legată de stea; îi simţea câmpul gravitaţional, însă orbitele erau lungi de secole şi uşor distorsionabile de întâlnirile cu alte corpuri. Învelişul protector al câmpului magnetic al stelei nu se întindea aşa mult în exterior, iar obiectele cosmice erau lovite de furtuna neîncetată a magnetosferei galactice, în care erau înglobate câmpurile magnetice ale tuturor stelelor, ca nişte vârtejuri micuţe în

interiorul unui ciclon mai vast.

Însă volumul acela enorm de spaţiu nu era chiar pustiu. La început a apărut doar ca un singur corp... însă asta pentru că scara de mărire prestabilită era prea mare pentru a-i arăta disimularea. Se afla în direcţia în care era îndreptat haloul Kuiper şi tocmai atracţia lui gravitaţională bulbucase sfericitatea haloului, trădându-i astfel existenţa. Obiectul în sine ar fi fost complet invizibil cu ochiul liber, dincolo de un milion de kilometri; distanţă sub care vederea lui ar fi fost cea mai mică dintre probleme.

— Cred că o ştiţi, zise Sylveste, deşi este posibil ca până acum să nu-i fi acordat prea mare atenţie.

— Este o stea neutronică, spuse Hegazi.

— Bravo! Îţi mai aminteşti şi altceva?

— Doar că are o pereche, rosti Sajaki. Ceea ce, desigur, nu-i conferă vreun caracter neobişnuit.

— Nu, aşa este. Stelele neutronice au adesea planete, despre care se presupune că ar fi resturile condensate ale unor stele binare evaporate. Fie asta, fie planeta a reuşit cumva să evite distrugerea când s-a format pulsarul prin explozia supernova a unei stele mai grele. Sylveste clătină din cap. Dar de obicei nu se întâmplă aşa. De aceea poate că vă întrebaţi de ce sunt eu interesat?

— Este într-adevăr o întrebare rezonabilă, zise Hegazi.

— Pentru că la aceasta există ceva straniu.

Mări imaginea, până ce planeta deveni clar vizibilă, rotindu-se în jurul stelei neutronice pe orbita ei ridicol de rapidă.

— Planeta avea o importanţă extraordinară pentru amarantini. În artefactele din ultima etapă a civilizaţiei lor, ea apare tot mai frecvent odată cu apropierea de Eveniment – flama stelară care i-a nimicit.

Ştia că acum le captase atenţia. Dacă ameninţarea cu distrugerea navei le mobilizase nivelul autoconservării, acum le atrăsese complet intelectul. Nu se îndoise niciodată că partea aceasta va fi mai simplă decât cu coloniştii, pentru că echipajul lui Sajaki deţinea deja avantajul perspectivei cosmice.

— Şi ce este atunci? întrebă Sajaki.
— Nu ştiu. Asta mă veţi ajuta să aflu.
— Crezi că pe planetă s-ar putea să fie ceva? zise Hegazi.
— Sau în interiorul ei. Nu vom şti cu siguranţă până nu ne vom apropia considerabil.
— Poate fi o capcană, interveni Pascale. Nu cred că ar trebui să ignorăm posibilitatea asta... mai ales dacă Dan are dreptate în privinţa concordanţei temporale.
— Ce concordanţă temporală? spuse Sajaki.
Sylveste îşi lipi vârfurile degetelor de la cele două palme.
— Bănuiala mea – nu bănuiala, ci concluzia – este că amarantinii au ajuns finalmente la un nivel al dezvoltării care să le permită călătoria în spaţiul cosmic.
— Din ce am înţeles cât am fost pe suprafaţa Resurgamului, spuse Sajaki, în dovezile fosile nu există aproape nimic care să susţină asta.
— Dar aşa ceva nici n-ar putea exista, nu? În mod inerent, artefactele tehnologice sunt mai puţin durabile decât elementele mai primitive. Ceramica dăinuie, pe când microcircuitele se transformă în praf. În plus, îngroparea oraşului sub obelisc necesita o tehnologie comparabilă cu a noastră. Dacă amarantinii erau capabili de asta, noi nu avem niciun temei pentru a presupune că n-ar fi fost de asemenea capabili să ajungă la limitele sistemului lor solar, poate chiar în spaţiul interstelar.
— Crezi că amarantinii au ajuns la alte sisteme?
— Nu exclud posibilitatea respectivă.
Sajaki zâmbi.
— Atunci unde sunt ei acum? Pot accepta că o civilizaţie tehnologică poate fi nimicită fără urme, dar nu una care să fi ajuns pe alte corpuri cosmice. Ar fi trebuit să fi lăsat ceva în urmă.
— Poate că a făcut-o.
— Planeta de pe orbita stelei neutronice? Crezi că acolo vei găsi răspunsurile la întrebările tale?
— Dacă aş şti asta, n-ar mai trebui să merg acolo. Tot ce

vă cer este să-mi permiteţi să aflu, adică să mă duceţi acolo. Sylveste îşi rezemă bărbia de vârfurile degetelor alipite. Apropiaţi-mă cât mai mult posibil de planetă şi asiguraţi-mi în acelaşi timp securitatea. Dacă asta va însemna să-mi puneţi la dispoziţie capacităţile cele mai distrugătoare ale acestei nave, atunci aşa să fie.

Hegazi părea fascinat şi temător.

— Crezi că vom întâlni ceva când vom ajunge acolo… ceva pentru care vom avea nevoie de arme?

— Nu strică să fim precauţi, nu?

Sajaki se întoarse către camaradul său triumvir. Pentru o clipă parcă niciunul dintre ceilalţi n-ar fi fost prezent şi ceva fulgeră între ei doi, poate la nivelul gândirii maşinilor. Când vorbiră, poate că nu făcură altceva decât să repete discuţia pentru urechile lui Sylveste.

— Este posibil ce a zis el despre dispozitivul din ochii lui? Pornind de la ceea ce ştim despre nivelul de experienţă tehnică de pe Resurgam, ar fi putut ei instala un astfel de implant în timpul pe care l-am acordat noi?

Hegazi nu se grăbi să răspundă.

— Yuuji-san, cred că ar trebui să privim cu toată seriozitatea posibilitatea respectivă.

În mare parte, Voliova se trezi în rezerva de recuperare a unităţii medicale. Nu trebuia să-i spună nimeni că fusese lipsită de cunoştinţă mai mult de câteva ore. Era suficient să-şi examineze starea minţii, senzaţia că visase, ba încă profund – timp de secole –, pentru a şti că rănile şi recuperarea ei nu fuseseră banale. Uneori simţi că ţi-ai visat întreaga existenţă în timpul celei mai scurte moţăieli. Dar nu şi acum, fiindcă visele acestea fuseseră pe atât de lungi şi de ticsite de evenimente, pe cât erau majoritatea pretenţioaselor fabule pretehnologice. Avea impresia că trăise prin volume prăfuite şi nemuritoare ale propriilor ei peregrinări.

Îşi reamintea totuşi foarte puţine. Da, fusese la bordul acestei nave, apoi nu mai fusese la bord, ci altundeva, deşi nu era deocamdată clar unde anume, după care se

petrecuse ceva oribil. Îşi amintea cu adevărat zgomotul şi furia – dar ce semnificau ele? Unde fusese?

Vag – temându-se la început că nu era decât un fragment dislocat al visului –, îşi aminti Resurgamul. După care, lent, evenimentele reveniră, nu ca un talaz sau ca o avalanşă, ci ca o alunecare lentă şi uruitoare, un soi de eviscerare a trecutului. Nu aveau nici măcar decenţa de a reveni în ordine cronologică. Însă, când Voliova le ordonă în conformitate cu propria ei satisfacţie, îşi aminti ultimatumul rostit de glasul ei, care suna destul de straniu, anunţat de pe orbită către planeta ce aştepta dedesubt. Apoi aşteptarea în furtună şi senzaţia unei fierbinţeli teribile, urmată de o răceală la fel de teribilă în stomac şi vederea lui Sudjic în picioare deasupra ei, provocând durerea.

Uşa încăperii se deschise şi intră Anna Khouri, singură.

— Eşti trează, rosti ea. Mă gândisem eu. Am cerut sistemului să mă anunţe când activitatea neurală îţi depăşeşte nivelul compatibil cu gândirea conştientă. E bine că eşti iar printre noi, Ilia. O persoană cu mintea întreagă poate fi utilă printre noi.

— De cât timp… Voliova îşi înghiţi cuvintele – sunau întrerupte şi împleticite – înainte de a reîncepe. De cât timp sunt aici? Şi unde suntem acum?

— Au trecut zece zile de la atac. Noi suntem… voi ajunge şi la asta. Este o poveste lungă. Cum te simţi?

— M-am simţit şi mai rău.

După aceea se întrebă de ce spusese asta, deoarece nu-şi putea aminti nicio ocazie când se simţise atât de groaznic, absolut niciuna. Totuşi, păreau să fi fost cuvintele potrivite în asemenea circumstanţe.

— Care atac?

— Nu-ţi mai aminteşti multe, aşa-i?

— Eu am întrebat prima, Khouri.

Se apropiase de Voliova şi camera îi extrudase un scaun paralelipipedic lângă pat.

— Sudjic, zise ea. A încercat să te omoare când am fost pe Resurgam… mai ţii minte, nu?

— Nu tocmai.

— Coborâserăm pentru a-l escorta pe Sylveste înapoi în navă.

Voliova tăcu, fiindcă numele acela răsună în mintea ei într-un fel metalic aparte, ca şi cum un scalpel tocmai ar fi căzut pe podea.

— Sylveste, da. Ţin minte că eram pe punctul să-l aducem în navă. Am reuşit, aşadar? Sajaki a obţinut ce dorea?

— Da şi nu, răspunse Khouri după ce reflectă puţin.

— Şi Sudjic?

— Ea a vrut să te ucidă din cauza lui Nagorni.

— Nu poţi să-i mulţumeşti pe unii, aşa-i?

— Cred că ar fi găsit un pretext, indiferent ce s-ar fi întâmplat. De asemenea, credea că voi fi de partea ei.

— Şi?

— Am ucis-o.

— Atunci aş risca să spun că mi-ai salvat viaţa. Pentru prima dată, Voliova înălţă capul de pe pernă; îl simţea ca şi cum ar fi fost legat de pat prin cabluri elastice. Khouri, ar trebui realmente să te abţii, înainte să devină un obicei. Dar, fiindcă a mai fost şi altă moarte... probabil că te poţi aştepta ca Sajaki să înceapă să pună întrebări.

Deocamdată n-avea să rişte să spună mai multe; avertismentul pe care tocmai îl primise era exact cel pe care orice membru senior al echipajului l-ar fi putut oferi unei rezerve. Nu însemna neapărat – pentru oricine le-ar fi ascultat acum – că Voliova ştia mai mult decât ceilalţi triumviri despre Khouri.

Totuşi „avertismentul fusese îndeajuns de sincer. Mai întâi omorul din sala de antrenamente... apoi cel de pe Resurgam. Khouri nu fusese instigatoarea în niciuna dintre situaţii, însă, dacă proximitatea ei faţă de ambele incidente fusese suficientă pentru a o nelinişti pe Voliova, atunci i-ar fi oferit cu certitudine lui Sajaki material pentru gândire. Întrebările se aflau probabil în extremitatea mai blândă a procesului de interogare al triumvirului, dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva. Poate că Sajaki ar fi optat pentru tortură sau

poate chiar pentru o sondare periculoasă a memoriei profunde. Apoi – dacă nu prăjea mintea lui Khouri în decursul procesului – i-ar fi putut afla identitatea de infiltrator, adus la bord pentru a fura cache-ul. Următoarea lui întrebare ar fi fost aproape cu siguranţă: câte din astea ştia Voliova? Şi dacă aprecia că ar fi meritat s-o supună şi pe ea unei sondări…

Nu trebuia să se ajungă la aşa ceva, îşi spuse ea.

De îndată ce avea să se înzdrăvenească, trebuia s-o ducă pe Khouri în camera-păianjen unde puteau discuta mai liber. Deocamdată era inutil să speculeze despre lucruri aflate mai presus de controlul ei.

— Ce s-a-ntâmplat după aceea? întrebă ea.

— După ce Sudjic a plecat dintre noi? Chiar dacă n-o să mă crezi, totul a continuat conform planului. Sylveste tot a trebuit escortat la bordul navei, iar Sajaki şi cu mine nu fuseserăm răniţi.

Voliova se gândi la Sylveste, care se afla acum undeva prin navă.

— Aşadar, Sajaki a căpătat realmente ce-şi dorea.

— Nu, răspunse precaut Khouri. Asta a fost doar ce a crezut el că a căpătat. Adevărul a fost puţin altul.

În următoarea oră, îi povesti Voliovei tot ce se întâmplase de când Sylveste fusese adus la bordul luminălucii. Informaţiile acelea erau cunoscute de tot echipajul; tot ce ar fi fost de aşteptat din partea ei să-i spună Voliovei. În acelaşi timp însă, Voliova îşi reaminti că evenimentele pe care le auzea erau filtrate prin percepţiile lui Khouri, care puteau să nu fie neapărat complete sau chiar demne de încredere. Unele nuanţe ale politicii de la bordul navei i-ar fi scăpat lui Khouri; de fapt, ar fi scăpat oricui nu fusese mulţi ani la bord. În cele din urmă însă, părea improbabil ca vreo parte majoră din adevăr să nu fi fost relatată, indiferent dacă Khouri ştia sau nu. Iar ce-i spuse Voliovei nu era bine… nu era deloc bine.

— Crezi că el a minţit? întrebă Khouri.

— Despre praful-fierbinte? Voliova schiţă un fel de ridicare din umeri. Este, desigur, posibil. Remilliod a

vândut într-adevăr praf-fierbinte coloniei – am văzut deja dovezile în privinţa asta –, însă manipularea antimateriei nu-i joacă de copii. Şi coloniştii n-ar fi beneficiat de mult timp să-l instaleze în ochii lui Sylveste, presupunând că au aşteptat până după atacul asupra lui Phoenix, ceea ce pare probabil. Pe de altă parte, riscul este pur şi simplu prea mare pentru a presupune că el a minţit. Nicio scanare de la distanţă n-ar putea detecta praful-fierbinte fără să rişte o declanşare... ceea ce-l pune pe Sajaki în impas. El nu poate presupune că Sylveste a minţit. Trebuie să-l creadă pe cuvânt ori să rişte totul. Cel puţin în felul ăsta riscul este cuantificabil la limită.

— Numeşti cererea formulată de Sylveste un „risc cuantificabil"?

Voliova chicoti, gândindu-se la solicitarea bărbatului. În toată viaţa ei, nu fusese niciodată lângă ceva potenţial extraterestru; nu fusese, de fapt, lângă nimic care să se situeze cu totul în afara experienţelor ei personale. Cu siguranţă, acolo puteau exista multe de la care să înveţe, multe lecţii pe care le putea asimila. Sylveste n-ar fi trebuit să se fi deranjat cu ameninţarea sa.

— Ar fi trebuit să ştie că nu era cazul să ne ofere o ispită atât de ademenitoare, zise ea. Ştiai că steaua aia neutronică mă pusese pe gânduri încă de când intrasem în sistem? În apropierea ei descoperisem ceva – o sursă slabă de neutrino. Pare să se afle în jurul planetei de pe orbita stelei neutronice.

— Şi ce ar putea produce neutrino?

— Multe lucruri... dar cu asemenea energie? Nu mă pot gândi decât la nişte maşini. La nişte maşini foarte avansate.

— Lăsate acolo de amarantini?

— Este o posibilitate, nu?

Voliova zâmbi, cu efort vizibil. Exact aşa gândise şi ea, dar nu avea rost să-şi declare dorinţele atât de făţiş.

— Bănuiesc că vom afla când vom ajunge acolo.

Neutrino sunt particule fundamentale: leptoni cu spinul 1/2. Ei sunt de trei forme: electronic, muonic şi tau, în

funcţie de reacţiile nucleare care le-au dat naştere. Însă pentru că au masă – pentru că au viteza cu o fracţiune mai mică decât a luminii –, neutrino oscilează între formele acelea în timpul deplasării. Până când senzorii navei au interceptat neutrino, ei erau un amestec al celor trei forme posibile, greu de descâlcit. Dar pe măsură ce distanţa până la steaua neutronică s-a redus – şi odată cu ea, timpul disponibil pentru neutrino să oscileze, îndepărtându-se de starea în care fuseseră creaţi –, amestecul de forme a devenit tot mai dominat de un tip specific de neutrino. Spectrul energetic a devenit de asemenea mai uşor de citit, iar variaţiile dependente de timp din forţa sursei erau acum mai simplu de urmărit şi de interpretat. Când distanţa dintre navă şi steaua neutronică a ajuns la o cincime de unitate astronomică – aproximativ douăzeci de milioane de kilometri –, Voliova avea o idee mult mai clară despre cauza fluxului constant de particule, dominat de forma cea mai grea de neutrino: tau.

Iar cele aflate au tulburat-o enorm.

A decis totuşi să aştepte până ajungeau mai aproape, înainte de a împărtăşi echipajului temerile ei. La urma urmelor, Sylveste continua să-i controleze, aşa că părea improbabil ca neliniştile femeii să-l abată major de la cursul lui actual de acţiune.

Khouri se obişnuia cu moartea.

Unul dintre aspectele iritante ale simulărilor Voliovei era felul cum treceau în mod obişnuit dincolo de punctul în care orice observator real ar fi fost omorât sau ar fi fost cel puţin atât de grav rănit, încât n-ar fi fost capabil să perceapă orice alte evenimente ulterioare, cu atât mai puţin să poată avea vreo influenţă asupra lor. Aşa cum se întâmpla acum. Ceva ţâşnise din Cerber – o armă nespecificată, capabilă de un nivel arbitrar de distrugere – şi nimicise fără dificultate luminăluca. Nimic n-ar fi putut supravieţui atacului aceluia, dar conştiinţa imaterială a lui Khouri continua să fie prezentă cu încăpăţânare, privind fragmentele sfârtecate ce se îndepărtau, plutind leneş într-

un halo trandafiriu al propriilor lor măruntaie ionizate. Era, bănuia ea, felul Voliovei de a-i băga în cap ceva.

— Vrei să spui că n-ai auzit niciodată de întărirea moralului? o întrebase Khouri.

— Am auzit, replicase Voliova, dar întâmplător nu sunt de acord. Ce ai prefera: să fii veselă şi moartă sau speriată şi vie?

— Însă eu continui oricum să mor. De ce eşti atât de convinsă că vom da de necazuri când vom ajunge acolo?

— Nu fac altceva decât să plec de la scenariul cel mai nefavorabil, răspunsese deprimant Voliova.

În ziua următoare, Voliova se simţi îndeajuns de refăcută pentru a discuta cu Sylveste şi cu soţia lui. Când ei intrară în rezerva medicală, femeia stătea în capul oaselor în pat, cu un compad în poală, derulând o sumedenie de scenarii de atac, pe care intenţiona să le testeze ulterior pe Khouri. Închise grăbită display-ul şi-l înlocui cu ceva mai puţin ameninţător, deşi se îndoia că pentru Sylveste codul criptat al simulărilor ei ar fi fost inteligibil; propriile ei mâzgăleli îi păreau uneori un limbaj privat pe care doar ea îl stăpânea fluent.

— Eşti vindecată acum, rosti Sylveste şi se aşeză lângă ea, flancat de Pascale. Asta-i bine.

— Pentru că ţii la binele meu sau pentru că ai nevoie de cunoştinţele mele speciale?

— Pentru cele din urmă, evident. Ilia, între noi doi nu există iubire, aşa că de ce să pretind altceva?

— Nici n-aş visa altceva. Puse compadul deoparte. Khouri şi cu mine am purtat o discuţie despre tine. Eu – sau noi – am concluzionat că ar fi mai bine să plecăm de la prezumţia nevinovăţiei tale. Aşa că deocamdată poţi să consideri că eu cred că tot ce ne-ai spus, îşi atinse fruntea cu un deget, este perfect adevărat. Bineînţeles, îmi rezerv dreptul de a modifica această apreciere în orice moment din viitor.

— Cred că-i cel mai bine pentru noi toţi dacă am adopta linia asta de gândire, zise Sylveste. Şi te asigur, de la

savant la savant, că este absolut adevărat. Şi, de asemenea, nu-i vorba doar despre ochii mei.

— Planeta…

— Cerber, da. Presupun că te-au informat.

— Te aştepţi să găseşti acolo ceva care ar putea fi asociat cu extincţia amarantinilor. Da, măcar atât am înţeles.

— Ştii despre amarantini?

— Teoriile acceptate. Îşi ridică iarăşi compadul şi derulă iute la o serie de documente descărcate din Cuvier. Sigur că da, foarte puţine din astea sunt munca ta, dar am şi biografia, care transmite multe din speculaţiile tale.

— Formulate din punctul de vedere al unui sceptic, rosti Sylveste privind spre Pascale; o mişcare vizibilă a capului, fiindcă era imposibil să-i apreciezi direcţia privirii bazându-te pe ochi.

— Evident. Totuşi, esenţa teoriilor tale este clară. În cadrul paradigmei respective sunt de acord că Cerber/Hades prezintă un anume interes.

Sylveste aprobă din cap, impresionat în mod vizibil că îşi reamintise denumirea corespunzătoare a sistemului binar stea neutronică/planetă de care se apropiau acum.

— Ceva i-a atras acolo pe amarantini în ultimele lor zile şi vreau să ştiu ce a fost.

— Şi te îngrijorează că acel ceva poate să fi avut legătură cu Evenimentul?

— Da, mă îngrijorează. Răspunsul lui nu era tocmai cel aşteptat de Voliova. Dar m-ar fi îngrijorat încă şi mai mult dacă l-am fi ignorat total. La urma urmelor, poate fi vorba despre o ameninţare la adresa propriei noastre siguranţe. Dacă aflăm ceva, vom avea cel puţin şansa de a evita aceeaşi soartă.

Voliova îşi atinse gânditor buza inferioară cu vârful unui deget.

— Este posibil ca amarantinii să fi gândit la fel.

— Atunci este mai bine să abordăm situaţia de pe o poziţie de putere. Sylveste îşi privi din nou soţia. Să fiu sincer, sosirea voastră a fost providenţială. Finanţarea de

către Cuvier a unei expediţii ar fi fost imposibilă, chiar dacă aş fi putut convinge colonia de importanţa ei. Şi chiar dacă ar fi întreprins-o până la urmă, nimic din ce ar fi pregătit ei n-ar fi egalat capacităţile ofensive ale acestei nave.

— Mica demonstraţie a puterii noastre de foc a fost destul de nepotrivită, nu?

— Poate că da; totuşi, dacă n-ar fi existat, eu n-aş fi fost niciodată eliberat.

Femeia oftă.

— Aceasta, din păcate, este exact ideea mea.

După aproape o săptămână – când nava ajunsese la mai puţin de douăsprezece milioane de kilometri de Cerber/Hades şi se poziţionase pe orbită în jurul stelei neutronice –, Voliova convocă o reunire a întregului echipaj şi a oaspeţilor lor pe puntea navei. Acum, îşi spuse ea, era momentul să releve că temerile ei cele mai profunde fuseseră într-adevăr justificate. Îi venea destul de greu, dar cum ar fi privit problema Sylveste? Ceea ce urma să spună ea nu numai că ar fi confirmat că se apropiau de ceva periculos, ci ar fi atins de asemenea ceva cu o profundă semnificaţie personală pentru bărbat. Voliova nu era în general o judecătoare iscusită a caracterelor umane – iar Sylveste era o fiinţă mult prea complexă ca să cedeze înaintea unei simple analize –, dar nu vedea nicio altă cale prin care vestea ei să fie altfel decât dureroasă.

— Am descoperit ceva, începu ea după ce se făcu linişte. De fapt, am făcut descoperirea mai demult: o sursă de neutrino în apropiere de Cerber.

— Când anume ai descoperit-o? întrebă Sajaki.

— Înainte să ajungem pe orbita Resurgamului. Privind cum expresia i se întunecă, Voliova adăugă: N-a fost nimic care să merite să vă anunţ, triumvire. La momentul acela, nu ştiam nici măcar că vom fi trimişi aici. Iar natura sursei era foarte neclară.

— Dar acum? interveni Sylveste.

— Acum am o idee… mai clară. Pe măsură ce ne-am

apropiat de Hades, a devenit evident că emisiile sursei erau neutrino-tau puri, cu un spectru energetic particular, ba chiar unic printre amprentele tuturor tehnologiilor omeneşti.

— Ai descoperit aici ceva omenesc? zise Pascale.

— Aşa am presupus.

— O propulsie a Agregaţilor, spuse Hegazi şi Voliova încuviinţă scurt din cap.

— Da, zise ea. Doar propulsiile Agregaţilor produc amprente neutrino-tau care să corespundă cu sursa de pe orbita lui Cerber.

— Atunci aici există altă navă? întrebă Pascale.

— A fost prima mea presupunere, spuse Voliova pe un ton uşor neliniştit. Şi, de fapt, nici n-a fost complet eronată. Şopti comenzi în brăţară, iar display-ul sferic central se activă şi începu să ruleze o rutină pe care o pregătise înaintea întrunirii. A fost însă important să aşteptăm până ajungeam suficient de aproape pentru identificarea vizuală a sursei.

Sfera îl arăta pe Cerber. Obiectul cosmic de mărimea satelitului natural al Pământului aducea cu o versiune mai puţin atrăgătoare a Resurgamului: gri monoton şi ciuruit de cratere. Era de asemenea întunecat; Delta Pavonis se găsea la zece ore-lumină depărtare, iar cealaltă stea apropiată – Hades – nu oferea aproape deloc lumină. Deşi se născuse pârjolitor de fierbinte în explozia unei supernove, micuţa stea neutronică se răcise de mult timp în infraroşu şi era vizibilă pentru ochiul liber doar când câmpul său gravitaţional transforma stelele de pe fundal în arcuri de lumină deformată. Însă, chiar dacă Cerber ar fi fost scăldat în lumină, nu exista niciun indiciu a ceva ce i-ar fi putut atrage pe amarantini. Scanările cele mai bune ale Voliovei mapaseră suprafaţa la o rezoluţie doar de ordinul kilometrilor, aşa că în etapa aceasta nu puteau fi decise prea multe. Ea studiase însă mult mai detaliat corpul de pe orbita lui Cerber.

Voliova transfocă acum pe el. La început nu se văzu decât o pată alb-cenuşie, uşor alungită, pe fundalul

stelelor, având într-o parte linia conturului lui Cerber. Aşa o văzuse ea cu câteva zile în urmă, înainte ca nava să-şi fi activat toţi senzorii la distanţă mare. Dar chiar şi atunci îi fusese greu să-şi ignore bănuielile. Iar pe măsură ce apăreau mai multe amănunte, îi era şi mai greu.

Pata căpăta acum atribute definite de soliditate şi formă. Era vag conică, cumva ca un ciob de sticlă. Voliova înconjură obiectul cu o grilă dimensională, pentru a-i arăta mărimea aproximativă. Avea cel puţin trei-patru kilometri de la o extremitate la alta.

— La rezoluţia asta, zise ea, emisia de neutrino a dovedit două surse distincte.

Le indică: pete verzi-cenuşii, plasate de ambele părţi ale capătului mai gros al formei conice. Odată cu dezvăluirea detaliilor, se văzu că petele păreau ataşate de corpul ciobului prin intermediul unor traverse elegante, orientate spre înapoi.

— O luminălucă, zise Hegazi.

Avea dreptate; în ciuda rezoluţiei relativ grosolane, nu încăpea nicio îndoială. Se uitau la altă navă, foarte asemănătoare cu a lor. Cele două surse individuale de emisii de neutrino proveneau de la cele două motoare Agregate montate pe fuzelaj.

— Motoarele sunt inactive, spuse Voliova, totuşi emit un flux stabil de neutrino, chiar şi când nava nu accelerează.

— O poţi identifica? întrebă Sajaki.

— Nu este nevoie, interveni Sylveste şi calmul profund al vocii lui îi surprinse pe toţi. Ştiu ce navă este.

Pe display, valul final de detalii pâlpâi peste navă şi imaginea se mări până umplu aproape toată sferă. Acum se vedea clar că nava era avariată, eviscerată, ciuruită de indentaţii sferice uriaşe; pe sute de metri pătraţi carcasa fusese jupuită şi dezvăluia o complexitate întortocheată şi cumva dezgustătoare de substraturi, care n-ar fi trebuit niciodată să fie expuse vidului.

— Deci? rosti Sajaki.

— Este epava lui *Lorean,* răspunse Sylveste.

20

În drum spre Cerber/Hades, 2566

Calvin se materializă în clinica medicală a luminălucii, continuând să fie aşezat în mod distonant în enormul lui fotoliu cu spătar înalt şi curbat.

— Unde suntem? întrebă el, frecându-şi cu degetul colţul unui ochi de parcă tocmai se trezise dintr-un somn satisfăcător de profund. Tot pe orbita rahatului ăluia de planetă?

— Am plecat de la Resurgam, răspunse Pascale care stătea pe scaunul de lângă Sylveste, care, la rândul lui, era întins pe masa de operaţii, complet îmbrăcat şi conştient. Ne aflăm la marginea heliosferei lui Delta Pavonis, lângă sistemul Cerber/Hades. Au găsit-o pe *Lorean.*

— Scuze, dar nu cred că te-am auzit bine.

— Ba da, m-ai auzit perfect. Voliova ne-a arătat-o şi este clar aceeaşi navă.

Calvin se încruntă. Ca Pascale şi ca Sylveste, el presupusese că *Lorean* nu se mai afla de acum în preajma sistemului Resurgam. Alicia şi ceilalţi răzvrătiţi o furaseră pentru a reveni la Yellowstone, de mult, pe vremea primelor zile ale coloniei Resurgam.

— Cum poate fi *Lorean?*

— Nu ştim, răspunse Sylveste. Ştim doar ce ţi-am spus. Eşti în aceeaşi beznă ca noi toţi.

În asemenea momente din conversaţiile lor, obişnuia să introducă o împunsătură la adresa lui Calvin, însă de data asta ceva îl făcu să-şi ţină limba.

— Este intactă?

— A fost atacată de ceva.

— Supravieţuitori?

— Mă îndoiesc. A fost serios avariată. Indiferent cine ar fi fost, atacatorul a sosit rapid, altfel ei ar fi încercat să fugă.

Calvin tăcu câteva secunde, apoi zise:

— În cazul acesta, Alicia trebuie să fi murit. Îmi pare rău.

— Nu ştim ce a fost sau cum s-a lansat atacul, spuse Sylveste, dar este posibil ca în scurt timp să aflăm ceva.

— Voliova a lansat o sondă, continuă Pascale. Un robot capabil să parcurgă foarte rapid distanţa până la *Lorean.* De acum ar trebui să fi ajuns. A zis că va intra în navă şi va găsi orice dovezi electronice s-ar fi păstrat.

— Şi apoi?

— Vom şti ce i-a omorât.

— Dar asta nu va fi îndeajuns, nu-i aşa? Indiferent ce aţi afla din *Lorean,* nu va fi îndeajuns pentru a te face să te întorci, Dan. Te cunosc prea bine.

— Doar crezi că mă cunoşti, replică Sylveste.

Pascale se ridică şi tuşi încet.

— Putem amâna discuţia asta pentru mai târziu? Dacă nu puteţi coopera, Sajaki nu va avea ce face cu niciunul dintre voi, individual.

— Este irelevant ce gândeşte el despre mine, zise Sylveste. Sajaki trebuie să facă orice i-aş spune.

— Are dreptate, încuviinţă Calvin.

Pascale ceru încăperii să extrudeze un scriptoriu cu comenzi şi afişaje în stil Resurgam. Îşi produse un scaun şi se aşeză sub faţada fildeşie curbată a scriptoriului. După aceea apelă o hartă a conexiunilor de date din unitate şi începu să stabilească legăturile necesare între modulul lui Calvin şi sistemele medicale ale unităţii. Parcă ar fi ţesut ceva foarte complicat în aer. Pe măsură ce conexiunile fură create, Calvin le validă şi o anunţă dacă să crească ori să diminueze lăţimea de bandă pe anumite căi neurale sau dacă erau necesare topologii suplimentare. Procedurile durară numai câteva minute, iar când se încheiară, Calvin putea să folosească echipamentele servomecanice ale clinicii, determinând un grup de braţe cu vârfuri din aliaje să coboare din plafon ca sculptura unei meduze.

— Habar n-aveţi ce simt, rosti el. Este prima dată după mulţi ani când am putut acţiona asupra unei părţi din universul fizic… n-am mai făcut-o de când ţi-am reparat

pentru prima oară ochii.

Pe când vorbea, braţele multiarticulate executară un dans pâlpâitor: lame, lasere, gheare, manipulatoare moleculare şi senzori secerară aerul într-o volbură de argint feroce.

— Foarte impresionant! zise Sylveste simţind curentul de aer pe obraji. Te rog doar să fii atent.

— Ţi-aş putea reconstrui ochii într-o singură zi, spuse Calvin. I-aş putea face mai buni decât au fost vreodată. I-aş putea face să pară omeneşti – la dracu', cu tehnologia de aici, aş putea implanta ochi omeneşti la fel de uşor!

— Nu vreau să-i reconstruieşti, zise Sylveste. În clipa de faţă, ei sunt unicul meu atu faţă de Sajaki. Mulţumeşte-te să repari ce a făcut Falkender.

— Ah, da, uitasem de asta. Calvin, care în esenţă rămânea imobil, arcui o sprânceană. Eşti sigur că procedura asta este înţeleaptă?

— Fii doar atent ce împungi pe acolo!

Alicia Keller Sylveste fusese ultima lui soţie înainte de Pascale. Se căsătoriseră pe Yellowstone, în anii lungi în care expediţia Resurgam fusese plănuită în detalii minuţioase. Fuseseră împreună la fondarea Cuvierului şi lucraseră în armonie în primii ani ai săpăturilor. Ea fusese sclipitoare, poate chiar într-o măsură prea mare ca să se simtă confortabil în interiorul orbitei soţului. Cu gândire independentă, începuse să se îndepărteze de el – atât personal, cât şi profesional – când intraseră în al treilea lor deceniu pe Resurgam. Alicia nu era singura convinsă că aflaseră suficiente date despre amarantini şi că era timpul ca expediţia – care nu intenţionase niciodată să fie permanentă – să revină la Epsilon Eridani. În definitiv, dacă nu aflaseră nimic zguduitor în treizeci de ani, nu exista nicio promisiune că următorii treizeci de ani sau următorul secol vor aduce orice mai copleşitor. Alicia şi susţinătorii ei credeau că amarantinii nu meritau o studiere mai detaliată şi că Evenimentul fusese doar un accident nefericit, lipsit de orice semnificaţie cosmică

reală. Teoria părea perfect raţională. La urma urmelor, amarantinii nu erau unica specie dispărută cunoscută de oameni. În sfera spaţiului cosmic explorat, aflată în permanentă extindere, era perfect posibil să se descopere şi alte culturi, cu comori arheologice care aşteptau să fie dezgropate. Facţiunea Aliciei aprecia că Resurgamul trebuia abandonat şi că minţile cele mai strălucite ale coloniei trebuiau să revină pe Yellowstone şi să abordeze ţinte noi de studiu.

Facţiunea lui Sylveste se manifesta vehement în direcţia opusă. La momentul respectiv, Alicia şi Sylveste erau deja separaţi, dar, în adâncul inamiciţiei lor, fiecare păstra un respect obiectiv faţă de capacităţile celuilalt. Iubirea se ofilise, admiraţia detaşată rămăsese.

Apoi venise revolta. Facţiunea Aliciei făcuse exact ce ameninţase dintotdeauna că va face: abandonase Resurgamul. Neputând convinge restul coloniei să-i însoţească, membrii ei furaseră *Loreanul* de pe orbită. Revolta fusese lipsită de vărsare de sânge, dar, prin furtul navei, facţiunea Aliciei cauzase coloniei un rău mult mai insidios. *Lorean* conţinuse toate navetele intrasistem, ceea ce însemna restricţionarea coloniştilor la suprafaţa planetei. Ei nu dispuseseră de mijloace pentru repararea sau modernizarea centurii de sateliţi de comunicaţii până la sosirea lui Remilliod, după câteva decenii. După plecarea Aliciei, servitorii, tehnologia de replicare şi implanturile fuseseră în număr extrem de limitat.

Acum se dovedea că facţiunea lui Sylveste fusese cea norocoasă.

— Intrare jurnal de bord, rosti spectrul Aliciei plutind imaterial pe punte. Douăzeci şi cinci de zile de Resurgam. Pe drumul de plecare s-a decis, împotriva părerii mele, să ne apropiem de steaua neutronică. Alinierea este favorabilă – nu ne îndepărtează foarte mult de cursul planificat spre Eridani, iar întârzierea netă va fi minusculă prin comparaţie cu anii de zbor care ne aşteaptă oricum.

Femeia nu era tocmai cum şi-o amintea Sylveste. Trecuse totuşi mult timp. Nu i se mai părea plină de ură, ci

doar excentrică. Purta haine verde-închis de un model pe care nimeni nu-l mai purtase în Cuvier după revoltă, iar coafura îi părea aproape teatrală prin vechime.

— Dan era convins că aici există ceva important, însă dovezile n-au apărut niciodată.

Asta îl surprinse. Alicia vorbea cu mult înainte de dezgroparea obeliscului cu straniile lui inscripţii ca un planetariu. Oare obsesia lui fusese atât de intensă încă de atunci? Era perfect posibil, totuşi înţelegerea respectivă nu era plăcută. Alicia avea dreptate în ceea ce spunea. Dovezile lipsiseră.

— Am văzut ceva curios, urmă Alicia. Impactul unei comete pe Cerber, planeta care orbitează steaua neutronică. Asemenea impacturi sunt destul de rare, dată fiind depărtarea de roiul Kuiper principal, şi în mod firesc ne-a atras atenţia. Dar, când am fost destul de aproape pentru a examina suprafaţa lui Cerber, nu am zărit semnul vreunui nou crater de impact.

Sylveste simţi cum i se zbârlesc firişoarele de păr de pe ceafă. „Şi?”, se pomeni el rostind tăcut, ca şi cum Alicia ar fi stat cu adevărat înaintea lor pe punte şi n-ar fi fost doar o proiecţie extrasă din băncile de memorie ale navei avariate.

— N-a fost ceva ce puteam ignora, spuse femeia. Chiar dacă părea să ofere susţinere tacită teoriei lui Dan că sistemul Hades/Cerber este ciudat. De aceea ne-am modificat cursul pentru a ne apropia. Făcu o pauză. Dacă găsim ceva important, ceva ce nu putem explica, nu cred că vom avea alternativă etică decât să informăm Cuvierul. Altfel nu vom mai putea ţine niciodată fruntea sus ca oameni de ştiinţă. Oricum mâine vom şti mai multe. Până atunci vom ajunge în raza sondei.

— Cât mai este? o întrebă Sylveste pe Voliova. Cât a mai continuat cu intrări în jurnal?

— Cam o zi, răspunse femeia.

Acum se găseau în camera-păianjen, ferite – sau aşa dorea Voliova să creadă – de ochii iscoditori ai lui Sajaki şi

ai celorlalţi. Nu ascultaseră tot ce avusese Alicia de spus, fiindcă simplul act de a cerne prin înregistrările vorbite era consumator de timp şi secătuitor de energie. Începea totuşi să se contureze forma de bază a adevărului, iar aceasta nu era nici pe departe încurajatoare. Ceva atacase brusc şi decisiv echipajul Aliciei, lângă Cerber. În scurt timp, Voliova şi tovarăşii ei de echipaj aveau să afle mai multe despre pericolul spre care se îndreptau.

— Îţi dai seama, spuse Voliova, că, dacă vom avea necazuri, va trebui să intri în turelă.

— Nu cred că ăsta ar fi neapărat lucrul cel mai bun, zise Khouri, după care adăugă, justificându-se: Amândouă ştim că recent au existat unele evenimente neliniştitoare asociate turelei.

— Da. Ba chiar, în timpul... convalescenţei mele, m-am convins că ştii mai multe decât recunoşti. Voliova se destinse, lăsându-se pe spate pe pluşul maro al fotoliului, şi se jucă cu comenzile de bronz din faţă. Cred că mi-ai spus adevărul când ai zis că te-ai infiltrat în navă. În acelaşi timp însă, cred că asta a fost cam totul. Restul a fost o minciună, concepută să-mi satisfacă curiozitatea şi deopotrivă să mă împiedice să prezint problema restului Triumviratului... şi a avut bineînţeles succes. Au existat totuşi prea multe lucruri pe care nu mi le-ai explicat satisfăcător. De pildă, arma-cache. Când a funcţionat anormal, de ce s-a orientat singură spre Resurgam?

— Era ţinta cea mai apropiată.

— Îmi pare rău, prea superficial. Era ceva *legat de* Resurgam, nu? Şi faptul că te-ai infiltrat în navă doar după ce ne-ai ştiut destinaţia... de acord, un loc îndepărtat ar fi fost cel mai potrivit pentru o tentativă de preluare a cache-ului. Poate că ai fost ingenioasă, Khouri, dar era imposibil să preiei vreodată controlul armelor acelea, fie de la mine, fie de la restul Triumviratului. Îşi duse palma sub bărbie. De aceea apare întrebarea evidentă. Dacă povestea ta iniţială n-a fost adevărată, ce faci la bordul navei? O privi, aşteptând un răspuns. Ai putea la fel de bine să-mi spui acum, deoarece fac prinsoare că următorul care te va

întreba acelaşi lucru va fi Sajaki. Este imposibil să-ţi fi scăpat atenţiei că are propriile lui bănuieli, mai ales după ce au murit Kjarval şi Sudjic.

— Eu n-am avut nicio legătură… Apoi însă glasul lui Khouri îşi pierdu convingerea. Sudjic avea propria ei vendetă împotriva ta – asta n-a avut nicio legătură cu mine.

— Însă eu îţi dezactivasem armele costumului. Numai eu puteam anula comanda respectivă, dar n-o puteam face, fiindcă eram prea ocupată cu propria mea moarte. Cum ai izbutit să le activezi, ca s-o poţi omorî pe Sudjic?

— A făcut-o altcineva. Khouri făcu o pauză, după care continuă: Mai precis, *altceva.* Acelaşi altceva care a intrat în costumul lui Kjarval şi a făcut-o să mă atace în şedinţa de antrenament.

— Adică n-a fost propria ei voinţă?

— Nu tocmai. Nu cred că am fost persoana cea mai dragă ei din univers, dar sunt destul de sigură că nu plănuise să mă ucidă în sala de antrenamente.

Erau multe informaţii ce trebuiau asimilate, chiar dacă, finalmente, lăsau impresia adevărului.

— Atunci ce s-a întâmplat – exact?

— Chestia din costumul meu trebuia să aranjeze lucrurile astfel ca eu să fac parte din echipa de recuperare a lui Sylveste. Unica opţiune era eliminarea lui Kjarval.

Da, aproape că putea vedea logica succesiunii evenimentelor. Ea nu pusese niciodată sub semnul întrebării felul cum murise Kjarval. Păruse foarte probabil că cineva din echipaj o va ataca pe Khouri, mai ales Kjarval sau Sudjic. Cu o probabilitate la fel de egală, una sau alta dintre ele ar fi atacat-o cu siguranţă pe Voliova în scurt timp. Ambele evenimente se petrecuseră, însă acum le vedea ca parte din altceva, încreţituri unduitoare a ceva ce nu pretindea că ar fi înţeles, dar care se deplasa pe furiş, aidoma unui rechin, dedesubtul suprafeţei evenimentelor.

— De ce era atât de important să faci parte din echipa de recuperare a lui Sylveste?

— Eu… Khouri fusese gata să spună ceva, dar acum se poticni. Nu sunt sigură că-i momentul potrivit, Ilia, tocmai

acum când suntem atât de aproape de ceea ce a distrus-o pe *Lorean.*

— Nu te-am adus aici doar ca să admiri panorama, în cazul în care gândeai altceva. Mai ţii minte ce am spus despre Sajaki? Ai de ales între mine acum – persoana din navă care-ţi este cel mai apropiată de un prieten sau aliat – ori Sajaki mai târziu, cu nişte hardware la care nici măcar n-ai vrea să te gândeşti.

Nu exagera într-adevăr prea mult. Tehnicile de sondare ale lui Sajaki nu erau tocmai cele mai subtile.

— O să-ncep atunci de la început. Se părea că vorbele lui Voliova îşi atinseseră scopul; asta era bine, fiindcă altfel ar fi trebuit să se gândească la aplicarea propriilor ei metode de coerciţie. Faptul că am fost soldat… toată partea aceea a fost adevărată. Cum am ajuns pe Yellowstone… este mai complicat. Nici acum nu sunt sigură cât la sută a fost accident şi cât la sută a fost lucrătura ei. Tot ce ştiu este că ea mă alesese de mult pentru misiunea asta.

— Cine este „ea”?

— Să fiu sinceră, nu ştiu. Cineva cu multă putere în Oraşul Abisului, poate chiar pe întreaga planetă. Îşi spunea Mademoiselle. A fost grijulie să nu folosească niciodată un nume real.

— Descrie-o. Poate fi o persoană cunoscută de noi, cineva cu care am avut de-a face în trecut.

— Mă îndoiesc. Nu era… Khouri făcu o pauză. Nu era una dintre voi. Poate că fusese odată, dar nu acum. Am avut impresia că trăise mult timp în Oraşul Abisului, dar că ajunsese la putere abia după Epidemia Fuziunii.

— A ajuns la putere şi eu n-am auzit de ea?

— Tocmai asta era esenţa puterii ei. Nu bătea la ochi şi nu trebuia să-şi facă prezenţa cunoscută pentru a realiza ceva. Se îngrijea doar să se-ntâmple chestii urâte. Nu era nici măcar bogată, dar prin abilitate controla mai multe resurse decât oricare altul de pe planetă. Totuşi, nu îndeajuns ca să facă rost de o navă… şi de aceea a avut nevoie de voi.

Voliova aprobă din cap.

— Ai spus că s-ar putea ca odată să fi fost una dintre noi. Cum adică?

Khouri şovăi.

— Nimic evident, totuşi bărbatul care lucra pentru ea – îşi spunea Manoukhian – fusese în mod clar Ultranaut. A strecurat destule aluzii ca să sugereze că o găsise în spaţiu.

— O găsise… adică o salvase?

— Mie aşa mi s-a părut. În plus, avea nişte sculpturi din metal zimţat… mai exact, aşa am crezut iniţial, că erau sculpturi. Ulterior au început să pară ca resturi din epava unei nave. Ca şi cum le-ar fi ţinut în preajmă ca pe nişte suvenire.

Ceva zgândări memoria lui Voliova, dar îngădui pentru moment procesului gândirii să rămână sub nivelul conştient.

— Ai văzut-o bine?

— Nu. Am văzut o proiecţie şi nu era obligatoriu să fi fost autentică. Trăia în interiorul unui palanchin, ca toţi ermeticii.

Voliova ştia câte ceva despre ermetici.

— Nu trebuia neapărat să fi fost aşa ceva. Un palanchin putea fi pur şi simplu un mod de a-i masca identitatea. Dacă am şti mai multe despre originea ei… Manoukhian acela ţi-a mai spus altceva?

— Nu. Ar fi dorit s-o facă – mi-am dat seama de asta –, însă a izbutit să nu divulge nimic util.

— De ce crezi că ar fi vrut să-ţi spună? se aplecă Voliova spre Khouri.

— Pentru că era stilul lui. Nu tăcea o clipă. Cât m-a plimbat de colo colo, mi-a povestit întruna despre toate chestiile pe care le făcuse şi despre toţi oamenii faimoşi pe care-i cunoscuse. Mai puţin cele asociate lui Mademoiselle. Acela era un subiect închis, poate fiindcă lucra pentru ea. Era clar însă că-l mânca pur şi simplu limba să-mi povestească.

Voliova răpăi degetele pe fascii.

— Poate c-a găsit o cale.

— Nu-nţeleg.

— Nici nu m-aş fi aşteptat să înţelegi. N-a fost vorba nici despre ceva ce ţi-a spus… însă cred că *a găsit* o cale de a-ţi spune adevărul.

Procesul de reamintire pe care-l suprimase cu o clipă mai devreme clintise într-adevăr ceva. Voliova îşi aminti momentul recrutării lui Khouri, examinarea la care o supusese după ce fusese adusă la bord.

— Desigur, urmă ea, nu pot fi încă sigură…

Khouri o privi cu atenţie.

— Ai găsit ceva la mine, aşa-i? Ceva implantat de Manoukhian?

— Da. Iniţial a părut destul de inocent. Din fericire, am un defect bizar, uzual printre aceia dintre noi pasionaţi de ştiinţe… Niciodată, dar *niciodată,* nu arunc nimic.

Era adevărat; eliminarea lucrului pe care-l găsise ar fi necesitat o cheltuială de efort mai mare decât simpla lui abandonare în laborator. La momentul respectiv, păruse ceva inutil – la urma urmelor, nu era decât un ciob –, însă acum putea să deruleze o analiză compoziţională pe aşchia metalică extrasă din Khouri.

— Dacă am dreptate, zise ea, şi dacă i-a aparţinut lui Manoukhian, atunci ne-ar putea spune ceva despre Mademoiselle. Poate chiar identitatea ei. În acelaşi timp însă tot va trebui să-mi spui ce voia ea să faci. Ştim deja că într-un fel sau altul îl implică pe Sylveste.

Khouri încuviinţă.

— Aşa este. Şi mă tem că asta-i partea care nu-ţi va plăcea *cu adevărat.*

— Am terminat o examinare mai detaliată a suprafeţei lui Cerber de pe orbita actuală, spuse proiecţia Aliciei, dar tot nu există dovezi ale impactului cometei. Da, sunt multe cratere, însă niciunul recent. Iar asta este pur şi simplu lipsit de sens.

Expuse singura teorie plauzibilă pe care o aveau: cometa fusese distrusă chiar înainte de impact. Până şi explicaţia aceea implica utilizarea unei forme de tehnologii

defensive, dar cel puţin evita paradoxul caracteristicilor neschimbate de pe suprafaţă.

— N-am văzut totuşi, zise Alicia, nici urmă de aşa ceva, iar pe suprafaţă nu există cu certitudine dovezi de structuri tehnologice. Am decis să lansăm către Cerber o escadrilă de sonde, care ar putea descoperi orice am fi scăpat noi din vedere – maşini ascunse în peşteri sau în canioane aflate sub unghiul nostru de vedere – şi ar putea de asemenea provoca un gen de răspuns, dacă acolo există sisteme automate.

Într-adevăr, gândi Sylveste caustic, provocaseră un gen de răspuns, însă era aproape sigur că nu fusese ceea ce anticipase Alicia.

Voliova localiză următorul segment din naraţiunea Aliciei. Sondele plecaseră: vehicule spaţiale automate, minuscule, fragile şi delicate ca nişte libelule. Căzuseră către suprafaţa lui Cerber – nu exista o atmosferă care să le frâneze coborârea – şi se opriseră în ultima clipă, prin jeturi scurte de flăcări de fuziune. Pentru o vreme, văzute din punctul de vedere al lui *Lorean,* fuseseră scântei de lumină pe fundalul permanent cenuşiu al planetei. Dar, pe măsură ce se micşoraseră, scânteile rămăseseră un memento al faptului că până şi Cerber mic şi mort era cu ordine de magnitudine mai mare decât majoritatea creaţiilor omului.

— Intrare jurnal de bord, spuse Alicia după o lacună din naraţiune. Sondele raportează ceva neobişnuit... datele sosesc chiar acum. Privi într-o parte, consultând un display aflat în exteriorul volumului proiecţiei. Activitate seismică pe suprafaţă. Ne aşteptaserăm s-o vedem deja, dar până acum crusta nu s-a clintit deloc, deşi orbita planetei nu este tocmai circulară şi ar trebui să existe tensiuni mareice. Este aproape ca şi cum sondele ar fi declanşat-o, dar aşa ceva ar fi de-a dreptul ridicol.

— Nu-i mai ridicol decât posibilitatea ca o planetă să şteargă dovezile impactului unei comete pe suprafaţa ei, comentă Pascale, apoi îl privi pe Sylveste. Să ştii că n-am intenţionat să fie o critică la adresa Aliciei.

— Poate că n-ai intenţionat, zise el, dar ar fi fost întemeiată. Se întoarse către Voliova. Aţi recuperat şi altceva decât intrările de jurnal ale Aliciei? Trebuie să fi existat date telemetrice de la sonde…

— Le avem, încuviinţă Voliova prudent. Încă nu le-am prelucrat. Sunt destul de primare.

— Conectează-mă.

Voliova murmură un şir de comenzi în brăţara de care nu se despărţea niciodată şi puntea dispăru în flăcări, printr-un baraj de sinestezii care învălmăşi simţurile lui Sylveste. Era imersat în datele provenite de la una dintre sondele Aliciei; aşa cum avertizase Voliova, senzorialul era în totalitate primar. Ştiuse însă, mai mult sau mai puţin, la ce să se aştepte, aşa că tranziţia fu doar zguduitoare, nu – aşa cum s-ar fi putut întâmpla cu uşurinţă – agonizantă.

Plutea deasupra unui peisaj. Altitudinea era greu de apreciat, deoarece caracteristicile fractale ale suprafeţei – cratere, crevase şi râuri de lavă cenuşie, îngheţată – ar fi arătat similar de la orice distanţă. Sonda îl anunţă că se afla la numai o jumătate de kilometru deasupra lui Cerber. Sylveste privi în jos, spre câmpie, căutând semne ale activităţii seismice menţionate de Alicia. Cerber arăta veşnic bătrân şi neschimbător, ca şi cum nu i s-ar fi întâmplat nimic de miliarde de ani. Unicul indiciu de mişcare provenea din partea jeturilor de fuziune, care proiectau umbre radiale ce se îndepărtau de poziţia lui, în timp ce maşina se deplasa.

Ce văzuseră dronele? În mod cert, nimic în spectrul vizual. Bâjbâind prin senzorial – era de parcă ar fi încercat o mănuşă nefamiliară –, Sylveste găsi comenzile neurale ce accesau canale diferite de date. Apelă senzorii, termici, dar temperatura câmpiei nu vădea semne de variaţie. Pe spectrul EM complet nu exista nimic anormal. Fluxurile de neutrino şi particule exotice se păstrau constant între limitele aşteptate. Când comută însă pe imagistica gravitaţională, ştiu că ceva era în neregulă cu Cerber. Câmpul vizual îi era acoperit de contururi colorate, translucide ale forţei gravitaţionale. Contururile acelea se

mişcau.

Obiecte – îndeajuns de uriaşe pentru a fi sesizate de senzorii de masă – călătoreau în subteran, convergând într-o manevră de cleşte dedesubtul punctului deasupra căruia plutea el. Pentru o clipă Sylveste îşi îngădui să creadă că formele acelea mişcătoare erau doar fluvii vaste, îngropate, de lavă… dar amăgirea aceea confortabilă nu dură decât o secundă.

Ce se întâmpla aici nu era defel natural.

Pe câmpie apărură linii, care formară o mandala stelată, cu centrul în acelaşi focar. Vag, la limita percepţiei, bărbatul fu conştient că sub celelalte sonde se deschideau configuraţii stelate similare. Fisurile se lărgiră, deschizându-se în crăpături negre, monstruoase. Prin crevase, Sylveste putu vedea lumină pe o adâncime care părea de kilometri. Forme mecanice încolăcite viermuiau, strecurând tentacule albastre-cenuşii mai largi decât nişte canioane. Mişcările erau orchestrate, dovedeau scop, aveau precizia unor maşini. Se simţi încercat de repulsie. Era ca şi cum ar fi muşcat dintr-un măr şi ar fi descoperit o colonie de viermi mişcători şi preocupaţi. Acum înţelese. Cerber nu era o planetă.

Era un mecanism.

Apoi lucrurile încolăcite erupseră prin orificiul stelat din câmpie, năvălind ca într-un vis spre el, ridicându-se parcă pentru a-l înhăţa din cer. Urmă un moment oribil de alb – un alb în toate simţurile de care dispunea – înainte ca fluxul senzorial de la Voliova să se încheie urlător de brusc şi Sylveste aproape că zbieră de şoc existenţial, când senzaţia sinelui îi reveni în corpul de pe punte.

După ce-şi veni în fire, dispuse de suficient timp s-o vadă pe Alicia vorbind fără sunet, cu chipul încremenit de ceva ce putea fi spaimă, dar putea fi în aceeaşi măsură stupoarea înţelegerii – în clipita premergătoare morţii – că ea se înşelase tot timpul.

După care imaginea i se dizolvă în electricitate statică.

— Cel puţin acum ştim că-i nebun, zise Khouri după

câteva ore. Dacă nici asta nu l-a convins să nu se mai apropie de Cerber, nu cred c-o poate face altceva.

— Ar putea să fi avut efectul opus, rosti Voliova încetişor în ciuda securităţii relative asigurate de camera-păianjen. Sylveste ştie acum că există ceva care merită să fie investigat, pe când anterior doar bănuia asta.

— Maşini extraterestre?

— Evident. Şi poate că am reuşi chiar să le ghicim scopul. În mod clar, Cerber nu-i un corp cosmic natural. În cazul cel mai fericit, e un corp cosmic natural, înconjurat de o carapace de maşini, ca o crustă artificială. Asta explică de ce nu s-a găsit niciodată punctul de impact al cometei – crusta s-a autoreparat probabil înainte ca echipajul Aliciei să se fi apropiat suficient de mult.

— Un fel de camuflaj?

— Aşa s-ar părea.

— Atunci de ce să atragă atenţia atacând sondele?

Se părea că Voliova examinase deja întrebarea aceea.

— În mod evident, zise ea, iluzia verosimilitudinii dispare la distanţe mai mici de un kilometru. Bănuiala mea este că sondele se aflau pe punctul de a descoperi adevărul chiar înainte de a fi distruse, deci Cerber n-a pierdut nimic, ba chiar a câştigat nişte materii prime suplimentare.

— Şi totuşi… de ce? De ce să acoperi o planetă cu o crustă falsă?

— N-am nicio idee şi suspectez că nici Sylveste nu are. De aceea acum este şi mai probabil că el va insista să ne apropiem. Voliova coborî vocea. De fapt, mi-a cerut deja să concep o strategie.

— O strategie… pentru ce?

— Ca să intre în Cerber. Făcu o pauză. El ştie, bineînţeles, de existenţa armelor-cache şi presupune că vor fi suficiente pentru a-şi atinge scopurile, prin slăbirea maşinăriilor crustale într-o zonă a planetei. Va fi nevoie de mai mult, evident. Tonul vocii i se schimbă. Crezi că Mademoiselle asta a ta a ştiut dintotdeauna că obiectivul lui va fi Cerber?

— A zis al naibii de clar că n-ar trebui să i se permită

accesul la bordul navei.

— Ţi-a spus asta înainte să ni te alături?

— Nu, după aceea. Îi povesti Voliovei despre implantul pe care-l avea în cap şi despre simul pe care Mademoiselle i-l descărcase în creier pentru scopurile misiunii. A fost foarte dureros, însă m-a imunizat faţă de terapiile tale de loialitate şi bănuiesc că pentru asta ar trebui să-i fiu recunoscătoare.

— Terapiile au avut efectul dorit, spuse Voliova.

— Nu, pentru că doar m-am prefăcut. Mademoiselle îmi zicea ce să spun şi când, şi presupun că s-a descurcat destul de bine, fiindcă altfel n-am mai purta discuţia asta.

— Ea nu putea totuşi să anuleze posibilitatea ca terapiile să fi avut efect parţial, aşa-i?

Khouri ridică iarăşi din umeri.

— Ce contează? Ce fel de loialitate ar mai avea vreun sens acum? Practic, mi-ai spus că-l aştepţi pe Sajaki să facă mişcarea greşită. Singurul lucru care mai ţine echipajul ăsta laolaltă este ameninţarea lui Sylveste de a ne omorî pe toţi, dacă nu facem ce vrea el. Sajaki este un megaloman – poate că ar fi trebuit să verifice de două ori terapiile pe care le rula pe tine.

— Tu te-ai opus lui Sudjic când a încercat să mă omoare.

— Da, aşa-i, dar nu ştiu ce-aş fi făcut, dacă mi-ar fi spus că-i voia gâtul lui Sajaki sau chiar al puţoiului ăluia de Hegazi.

Voliova reflectă o clipă.

— Bine, spuse ea finalmente. Apreciez că problema loialităţii este discutabilă. Ce altceva ţi-a mai făcut implantul?

— Când m-ai conectat la arme, răspunse Khouri, Mademoiselle a folosit interfaţa pentru a se injecta pe sine – sau o copie a ei – în turelă. Cred că nu dorea altceva decât să preia controlul unei părţi cât mai mari din navă, iar turela era unicul ei punct de intrare.

— Arhitectura nu i-ar fi permis să treacă de ea.

— Nici nu i-a permis. Din câte ştiu, ea n-a obţinut niciodată controlul altei părţi din navă, cu excepţia

armelor.

— Te referi la cache?

— Ilia, ea a controlat arma care a luat-o razna. Nu ţi-am putut spune la momentul respectiv, dar am ştiut ce se-ntâmpla. Dorea să folosească arma pentru a-l ucide pe Sylveste de la depărtare, chiar înainte ca noi să fi ajuns la Resurgam.

— Bănuiesc, zise Voliova cu un aer resemnat, că-i logic într-un mod cumva contorsionat. Să foloseşti totuşi arma aceea doar pentru a omorî o singură persoană… ţi-am zis, va trebui să-mi spui de ce dorea ea atât de mult să-l vadă mort.

— N-o să-ţi placă. Mai ales acum, cu ce vrea Sylveste să facă.

— Spune-mi.

— O să-ţi spun, o să-ţi spun, încuviinţă Khouri. Mai există însă ceva, un alt factor care complică situaţia. Se numeşte Hoţul-Soarelui şi cred că s-ar putea să-l cunoşti deja.

Voliova se schimbă la faţă, de parcă tocmai i se redeschisese o rană internă recent vindecată, de parcă o cusătură dureroasă o sfâşiase ca pe-o ţesătură.

— Aha, zise ea până la urmă. Din nou numele acela.

21

În drum spre Cerber/Hades, 2566

Sylveste ştiuse dintotdeauna că va sosi momentul acesta. Dar până acum izbutise să-l izoleze de gândurile lui, recunoscându-i existenţa fără a-şi focaliza atenţia asupra înţelesului său real, tot aşa cum un matematician poate ignora o parte infirmată a unei demonstraţii, până ce restul a fost riguros testat şi s-a descoperit că este lipsit nu numai de contradicţii flagrante, ci şi de cea mai mică urmă de eroare.

Sajaki insistase să meargă singuri la nivelul Căpitanului, interzicându-i lui Pascale sau oricărui alt membru de echipaj să-i însoţească. Sylveste nu-l contrazisese, deşi ar fi preferat ca soţia să-i fie alături. Era prima dată că rămânea singur cu Sajaki de când sosise în *Nostalgie* şi, când coborâră cu elevatorul prin navă, îşi stoarse creierii pentru a găsi ceva despre care să vorbească; orice cu excepţia atrocităţii care-i aştepta.

— Ilia a spus că maşinile ei aflate la bordul lui *Lorean* vor avea nevoie de alte trei-patru zile, zise Sajaki. Eşti sigur că vrei să-şi continue munca?

— Nu m-am răzgândit.

— Atunci n-am de ales decât să-ţi satisfac dorinţele. Am cântărit dovezile şi am decis să cred ameninţarea ta.

— Credeai că n-am dedus deja şi singur asta? Te cunosc prea bine, Sajaki. Dacă nu m-ai fi crezut, m-ai fi silit să-l ajut pe Căpitan încă de pe orbita Resurgamului, după care m-ai fi eliminat discret.

— Nu-i adevărat, nu. Glasul lui Sajaki avea un ton amuzat. Îmi subestimezi propria curiozitate. Cred că te-aş fi tolerat până acum, doar pentru a vedea cât din povestea ta era adevărat.

Lui Sylveste îi era imposibil să creadă asta măcar o clipă, dar, în acelaşi timp, nu vedea rostul unei contraziceri.

— Şi cât anume din ea nu crezi acum, după ce ai văzut mesajul Aliciei?

— Mesajul acela putea să fie falsificat foarte uşor. Avariile navei puteau să fi fost cauzate de propriul ei echipaj. Nu voi crede în totalitate cele auzite până când ceva va sări din Cerber şi ne va ataca.

— Bănuiesc că dorinţa-ţi va fi împlinită, spuse Sylveste. În patru-cinci zile. Cu excepţia cazului în care Cerber chiar e mort.

Nu mai vorbiră nimic până ajunseră la destinaţie.

Nu era, bineînţeles, prima dată când Sylveste îl văzuse pe Căpitan – nici chiar în timpul vizitei acesteia. Însă totalitatea a ceea ce devenise Brannigan continua să fie şocantă; de fiecare dată era ca şi cum Sylveste nu văzuse niciodată scena aşa cum se cuvenea. Sigur că da, aceasta era prima lui vizită la nivelul Căpitanului după ce Calvin îi reînnoise ochii, utilizând capacităţile medicale superioare ale navei, dar asta nu era totul. Căpitanul se schimbase de asemenea de ultima dată; în mod perceptibil acum, de parcă rata lui de extindere se accelera, gonind spre o stare viitoare imposibil de ghicit, chiar pe când nava mergea spre Cerber. Poate că, gândi Sylveste, ajunsese exact la ţanc… presupunând că mai exista vreo intervenţie care să-l poată ajuta pe Căpitan.

Era ispititor să crezi că accelerarea era importantă, poate chiar simbolică. La urma urmelor, bărbatul fusese bolnav – dacă „boală” putea fi termenul potrivit pentru starea lui – de multe decenii şi totuşi alesese exact perioada aceasta pentru a intra într-o fază nouă a maladiei sale. Era însă un punct de vedere eronat. Trebuia să ţii seama şi de cadrul temporal al Căpitanului: zborul relativist comprimase deceniile respective în vreo cinci-şase ani. Recenta lui extindere era mai puţin improbabilă decât părea; nu prezenta nimic ameninţător.

— Cum facem? întrebă Sajaki. Urmăm aceleaşi proceduri ca ultima dată?

— Întreabă-l pe Calvin, el va conduce totul.

Sajaki încuviinţă lent, de parcă abia acum s-ar fi gândit

la asta.

— Şi tu ar trebui să ai un cuvânt de spus în privinţa asta. El va lucra prin intermediul tău.

— Exact acesta este motivul pentru care nu trebuie să ţii seama de sentimentele mele – nu voi fi nici măcar prezent.

— Nu cred asta nicio clipă. Vei fi acolo, ba chiar complet conştient din câte îmi amintesc de ultima dată. Poate că nu vei deţine controlul evenimentelor, dar vei participa. Şi n-o să-ţi placă, măcar asta o ştim de data trecută.

— Brusc ai devenit un fel de expert.

— Dacă n-ai detestat asta, de ce te-ai fi ţinut departe de noi?

— Nu m-am ţinut departe, însă nu mă aflam într-o poziţie care să-mi permită fuga.

— Nu mă refer doar la perioada cât ai fost închis, ci pur şi simplu la venirea ta aici, în sistemul acesta. Ce făceai, dacă nu fugeai de noi, aşa cum spui?

— Poate că am avut motive întemeiate să vin aici.

Pentru o clipă Sylveste se întrebă dacă Sajaki va examina subiectul şi mai mult, dar clipa trecu şi triumvirul păru să abandoneze direcţia aceea. Poate că subiectul îl plictisea. Avu brusc revelaţia că triumvirul trăia în prezent şi se gândea în general la viitor, însă trecutul prezenta puţine atracţii pentru el. Nu era interesat de analizarea posibilelor motivaţii sau scenarii de tipul „ce-ar-fi-fost-dacă”, poate din cauză că, la un anumit nivel, nu era de fapt capabil să le înţeleagă.

Sylveste auzise că Sajaki îi vizitase pe Jonglerii Minţii, aşa cum făcuse el însuşi înainte de misiunea Linţolierii. Vizitarea Jonglerilor avea un singur motiv: să te supui transformărilor lor neurale pentru a-ţi deschide mintea spre alte moduri, noi, de conştiinţă, indisponibile prin intermediul ştiinţei umane. Se spunea – poate că erau doar zvonuri – că nicio transformare a Jonglerilor nu era desăvârşită, că nu exista o resculptare a minţii omeneşti care să nu ducă la pierderea unei facultăţi preexistente. La urma urmelor, în creierul uman exista doar un număr finit de neuroni şi o limită finită corespondentă pentru numărul

de posibile conexiuni interneuronale. Jonglerii puteau recabla reţeaua aceea, dar nu fără să distrugă căi de legătură existente deja. Poate că Sylveste însuşi pierduse câteva, dar, într-un asemenea caz, nu le putea localiza absenţa. În cazul lui Sajaki, putea fi mai evident. Bărbatului îi lipsea o înţelegere instinctivă a naturii omeneşti, aproape un autism. Conversaţiile lui erau aride, însă nu-ţi dădeai seama decât dacă erai foarte atent. În laboratoarele lui Calvin de pe Yellowstone, Sylveste vorbise odată cu un sistem de computer foarte vechi, conservat, care fusese creat cu câteva secole înainte de Transiluminare, în timpul primei înfloriri a cercetării inteligenţei artificiale. Sistemul avea scopul imitării limbajului omenesc natural şi iniţial o făcea, răspunzând cu aparentă competenţă întrebărilor ce-i erau adresate. Însă iluzia aceea nu se menţinea decât pe parcursul câtorva schimburi de replici; până la urmă îţi dădeai seama că maşina îndepărta conversaţia de sine, deviind întrebările cu impasibilitatea unui sfinx. În cazul lui Sajaki, lucrurile nu erau chiar atât de extreme; totuşi, exista aceeaşi senzaţie de evitare. Nu era nici măcar iscusit camuflată. Sajaki nu întreprindea niciun efort de a-şi deghiza indiferenţa faţă de aspectele acestea; nu exista nici cea mai măruntă poleială sociopată de umanitate superficială. Şi de ce s-ar fi sinchisit măcar să-şi nege propria natură? Nu avea nimic de pierdut şi, în felul lui aparte, nu era nici mai mult, nici mai puţin extraterestru decât oricare alt membru al echipajului.

În final, când deveni evident că nu intenţiona să-l mai întrebe pe Sylveste despre motivele pentru care venise pe Resurgam, Sajaki se adresă navei, cerându-i să-l invoce pe Calvin şi să-i proiecteze imaginea simulată la nivelul Căpitanului. Silueta aşezată se materializă aproape instantaneu. Ca de obicei, Calvin le oferi privitorilor o scurtă pantomimă a trezirii la conştiinţă, întinzându-se în fotoliu şi privind în jur, deşi fără nicio dovadă de interes real.

— Suntem gata să-ncepem? întrebă el. Voi intra în tine,

Dan? Maşinile alea pe care le-am folosit asupra ochilor tăi au fost ca un chin ispititor. Pentru prima dată după mulţi ani, mi-am amintit ce am pierdut.

— Mă tem că nu, replică Sylveste. Aceasta este doar… cum să-i zic? O săpătură exploratorie?

— Atunci de ce v-aţi mai obosit să mă invocaţi?

— Pentru că mă aflu în poziţia nefericită de a-ţi solicita sfatul.

Pe când vorbea, o pereche de servitori apăru din coridorul întunecat. Erau maşini mătăhăloase care lunecau pe şine şi ale căror trunchiuri superioare etalau o masă sclipitoare de manipulatoare specializate şi senzori. Erau antiseptic de curate şi foarte lustruite, totuşi păreau vechi de o mie de ani, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un muzeu.

— În ele nu există nimic ce să poată fi atins de epidemie, zise Sylveste. Nicio componentă atât de mică încât să fie invizibilă pentru ochiul liber, nicio replicare, autoreparare sau metamorfozare. Toate părţile cibernetice se află în altă parte – la kilometri mai sus în navă – şi au cu dronele legături exclusiv optice. Nu vom folosi asupra lui nimic replicator, până nu încercăm retrovirusul Voliovei.

— Foarte inteligent!

— Bineînţeles, interveni Sajaki, pentru acţiunile delicate, va trebui să ţii personal bisturiul.

Sylveste îşi atinse fruntea.

— Ochii mei nu sunt atât de imuni. Va trebui să fii foarte atent, Calvin. Dacă îi atinge epidemia…

— Voi fi mai mult decât atent, crede-mă. Din locaşul monolitic al fotoliului său, Calvin dădu capul pe spate şi hohoti ca un beţiv amuzat de propriile lui glume proaste. Dacă ochii ţi se duc de râpă, nici chiar eu nu voi mai avea ocazia să-mi pun afacerile în ordine.

— Atâta timp cât ţii seama de risc.

Servitorii se apropiară greoi de coconul sfărâmat al Căpitanului. Mai mult decât oricând, Brannigan semăna mai puţin cu ceva care se târâse cu lentoare glacială din unitatea sa refri, cât mai degrabă cu iruperea feroce a unui vulcan care fusese îngheţată într-un fulger stroboscopic.

Căpitanul radia în toate direcţiile paralel cu peretele, extinzându-se zeci de metri în ambele direcţii pe coridor. Cel mai aproape de el, creşterea lui consta din cilindri groşi ca nişte copaci, de culoarea mercurului, dar cu textura de şlam încrustat de pietre preţioase, sclipind şi scânteind întruna, sugerând activităţi extrem de animate ascunse în adânc. Mai departe, la periferia sa, ramurile se subdivizau într-o plasă bronhială, care devenea microscopic de fină şi se contopea fără urme cu materialul substratului său: nava însăşi. Strălucea minunat în configuraţii de difracţie, aidoma unei pelicule de ulei pe apă.

Maşinile de argint părură să se dizolve pe fundalul de argint al Căpitanului. Se poziţionară de o parte şi de cealaltă a învelişului distrus al unităţii refri din centrul său, la un metru de carapacea distrusă. Acolo continua să fie frig – dacă Sylveste ar fi atins oricare parte a unităţii refri Căpitanului, carnea i-ar fi rămas locului, urmând să fie încorporată în scurt timp în masa himerică a epidemiei. Când avea să înceapă operaţia propriu-zisă, ele trebuiau să-l încălzească. Căpitanul avea să se accelereze atunci – mai precis, epidemia avea să profite de oportunitate pentru a-şi accelera rata transformării –, dar nu exista alt mod de acţiune asupra lui, pentru că la temperatura la care ajunsese acum, toate instrumentele, cu excepţia celor mai rudimentare, aveau să devină inoperabile.

Maşinile extinseră acum tije terminate prin senzori; sisteme de imagistică cu rezonanţă magnetică pentru a privi în adânc, deosebind între straturile organice, himerice şi maşini care fuseseră cândva un om. Sylveste ceru dronelor să trimită datele la ochii săi, astfel încât apăreau ca un şablon cu nuanţe liliachii suprapus peste Căpitan. Avu nevoie de eforturi serioase pentru a desluşi conturul rezidual al larvei umane care devenise bărbatul; era ca un profil spectral sub vopseaua de pe o pânză reciclată. Dar pe măsură ce baleierea RMN continuă, detaliile deveniră tot mai distincte şi anatomia distorsionată de epidemie a Căpitanului se contură. Din

momentul acela oroarea ei nu mai putea fi ignorată. Însă Sylveste se mulţumi să privească fix.

— De unde o să începem... vreau să zic, de unde o să începi? îl întrebă pe Calvin. Vindecăm un om sau sterilizăm o maşină?

— Nici una, nici alta, replică sec Calvin. Îl redresăm pe Căpitan şi mă tem că el a depăşit ambele categorii menţionate.

— Ai înţeles magnific, zise Sajaki retrăgându-se din decorul glacial pentru a nu stânjeni vederea lui Sylveste. De acum nu mai este o chestiune de vindecare sau chiar de reparare. Eu prefer să mă gândesc ca la o restaurare.

— Încălzeşte-l, spuse Calvin.

— Poftim?

— Ai auzit: vreau să fie încălzit. Doar temporar, te asigur, totuşi îndeajuns ca să prelev câteva biopsii. Am înţeles că Voliova şi-a limitat examinările la periferia epidemiei. A fost foarte conştiincios din partea ei, s-a descurcat bine şi mostrele pe care le-a prelevat constituie indici nepreţuiţi ai patternului de creştere. Fără ele, nu şi-ar fi putut construi desigur retrovirusul. Acum însă trebuie să ajungem în miez, acolo unde încă există carne vie.

Surâse larg, bucurându-se neîndoios de repulsia care licări pe chipul lui Sajaki. Aşadar, poate că mai exista puţină empatie, gândi Sylveste, sau cel puţin ciotul ei atrofiat. Pentru o secundă simţi o legătură de înrudire cu triumvirul.

— Ce anume te interesează?

— Celulele lui, bineînţeles. Calvin pipăi uşor braţul cu înflorituri al fotoliului său. Se spune că Epidemia Fuziunii ne contaminează implanturile şi le contopeşte cu carnea prin sabotarea maşinilor lor replicatoare. Eu cred că este mai mult decât atât. Eu cred că încearcă o hibridizare, încearcă să obţină o armonie între organic şi cibernetic. La urma urmelor, asta face aici – nimic mai malign decât încercarea de a-l hibridiza pe Căpitan cu propriile lui componente cibernetice şi cu nava. Este aproape benign, aproape artistic, aproape premeditat.

— N-ai zice toate astea, dacă ai fi în locul lui, spuse Sajaki.

— Bineînţeles că nu. De aceea şi doresc să-l ajut. Şi de aceea trebuie să văd în celulele lui. Vreau să ştiu dacă epidemia i-a atins ADN-ul, dacă a încercat să-i deturneze propriile lui maşinării celulare.

Sajaki întinse un braţ spre frig.

— În cazul ăsta, du-te. Ai permisiunea să-l încălzeşti, dar numai pentru durata strict necesară. După aceea îl vreau la starea iniţială, până va sosi clipa operaţiei. Şi nu vreau ca mostrele acelea să iasă de aici.

Sylveste observă că braţul întins al triumvirului tremura.

— Toate astea au de-a face cu un război, spuse Khouri în camera-păianjen. În privinţa asta sunt pe deplin. Războiul Zorilor, aşa l-au numit. A fost cu mult timp în urmă. Cu milioane de ani în urmă.

— De unde ştii?

— Mademoiselle mi-a ţinut o lecţie de istorie galactică, pentru a cunoaşte miza. Şi-a avut succes. Nu poţi accepta că o cooperare cu Sylveste nu-i o idee bună?

— N-am avut niciodată, nici măcar pe departe, altă părere.

„Chiar aşa?” gândi Khouri. Voliova continua să manifeste o curiozitate copilărească faţă de Cerber/Hades, deşi acum ştia că ascundea ceva periculos. Ba chiar mai mult. Anterior misterul constase dintr-o singură şi anormală amprentă neutrino, pe când acum văzuse maşinile extraterestre, prin intermediul înregistrării Aliciei. Nu, din unele puncte de vedere, Voliova continua să fie la fel de fascinată ca Sylveste de locul acela. Cu ea măcar se mai putea discuta raţional. Încă avea un nucleu rezidual de sănătate mintală.

— Crezi c-am avea vreo şansă să-l convingem pe Sajaki de riscuri?

— Nu prea mare. I-am ţinut ascunse prea multe şi ne-ar omorî pur şi simplu pentru asta. Continuă să mă îngrijoreze posibilitatea ca el să te sondeze – a menţionat-o

din nou, chiar acum. Am izbutit să-l abat, dar… Suspină. În tot cazul, Sylveste este cel care trage sforile acum. Este aproape irelevant ce vrea sau nu Sajaki.

— Atunci va trebui să discutăm cu Sylveste.

— Degeaba; nu se mai lasă clintit de niciun fel de argumentări raţionale… şi mă tem că ce mi-ai spus tu nici măcar nu intră în categoria respectivă.

— Tu însă m-ai crezut.

Voliova ridică o mână.

— Doar parţial, însă asta nu-i acelaşi lucru. Am fost martoră la unele dintre chestiile pe care afirmi că le înţelegi, aşa cum a fost incidentul cu arma-cache. Iar noi ştim că la un anumit nivel sunt implicate forţe extraterestre, motiv pentru care îmi vine greu să-ţi ignor complet povestea cu Războiul Zorilor. Deocamdată însă n-avem absolut nimic care să semene cu tabloul de ansamblu. Făcu o pauză. Poate după ce voi termina de analizat aşchia aceea…

— Care aşchie?

— Cea pe care ţi-a implantat-o Manoukhian. Voliova îi povesti cum găsise aşchia în decursul examinării medicale pe care o desfăşurase după recrutarea ei. La momentul acela am bănuit că era doar vreun fragment de şrapnel din perioada cât ai fost soldat. După care m-am întrebat de ce oare nu ţi-o extrăseseră medicii anterior. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama chiar de atunci că era ceva ciudat cu ea… dar în mod clar nu era deloc un implant funcţional, ci doar o bucată neregulată de metal.

— Şi încă nu i-ai dat de cap?

— Nu, am…

Acela era însă adevărul gol-goluţ, aşa cum află Khouri. Aşchia micuţă conţinea mai multe decât lăsa să se creadă aspectul ei. Combinaţia de metale era destul de neobişnuită, chiar şi pentru cineva care lucrase cu aliaje stranii. De asemenea, spuse Voliova, avea unele caracteristici ce păreau a fi erori de fabricaţie bizare, dar care puteau fi pur şi simplu tensiuni introduse în metal la mult timp după aceea; configuraţii ciudate de oboseală la

scară nanometrică.

— Totuşi, aproape c-am terminat, zise ea.

— Poate că ne va spune ce ne trebuie, însă ceva nu se va schimba. Eu nu pot face singurul lucru care ne-ar scoate din rahatul ăsta, aşa-i? Nu-l pot ucide pe Sylveste.

— Nu. Însă, dacă miza va creşte – dacă va fi absolut clar că trebuie omorât atunci va trebui să-ncepem să ne gândim la ce ar fi necesar.

Lui Khouri îi trebuiră câteva clipe pentru a înţelege.

— Sinucidere?

Voliova încuviinţă dur.

— Până atunci va trebui să fac tot ce pot pentru a-i îndeplini dorinţa lui Sylveste, fiindcă în caz contrar ne-aş pune pe noi toţi în pericol.

— Asta nu-nţelegi tu, zise Khouri. Eu nu afirm că vom muri toţi dacă atacul împotriva lui Cerber va eşua, ceea ce se pare că presupui tu. Eu spun că se va-ntâmpla ceva teribil, chiar dacă atacul va reuşi. Exact de aceea dorea Mademoiselle moartea lui.

Voliova strânsese din buze şi acum clătina din cap încet, semănând leit cu un părinte care admonestează un copil.

— Nu pot să declanşez o revoltă pe baza unei premoniţii vagi.

— Atunci poate că va trebui s-o declanşez eu însămi.

— Ai grijă, Khouri! Ai foarte mare grijă. Sajaki este un ins mai periculos decât ţi-ai putea măcar imagina. El aşteaptă orice pretext ca să-ţi despice craniul şi să vadă ce se află înăuntru. S-ar putea ca nici măcar să n-aştepte un pretext. Sylveste este… nu ştiu. Şi-n privinţa lui m-aş gândi bine înainte să-ncerc să-l trag pe sfoară. Mai ales acum, când a dat de mirosul prăzii.

— Atunci va trebui să ajung la el indirect. Prin intermediul lui Pascale. Înţelegi? O să-i spun ei totul, dacă văd că ea îl poate determina să asculte glasul raţiunii.

— Nu te va crede.

— S-ar putea să mă creadă, dacă mă vei susţine. O s-o faci, da?

Khouri se uită la Voliova. Triumvira îi întoarse privirea

pentru câteva secunde lungi şi poate că ar fi fost gata să-i răspundă, dar brăţara începu să-i piuie. Ridică manşeta şi privi afişajul. Era aşteptată pe punte.

Ca întotdeauna, puntea părea prea mare pentru puţinii oameni dinăuntru, împrăştiaţi prin volumul enorm şi redundant al încăperii. Jalnic, gândi Voliova şi pentru o clipă se întrebă dacă n-ar fi trebuit să apeleze pe unii dintre morţii ei iubiţi, pentru a mai umple măcar spaţiul şi a conferi ocaziei un aer ceremonial. Aşa ceva ar fi fost însă degradant şi oricum – în ciuda atenţiei considerabile pe care o cheltuise pentru proiectul acesta – nu se simţea nici pe departe entuziastă. Discuţiile recente cu Khouri îi distruseseră orice sentimente pozitive care ar mai fi putut dăinui despre toată afacerea. Mercenara avea dreptate, bineînţeles – îşi asumau un risc inimaginabil prin simpla apropiere de Cerber/Hades –, dar ea nu putea face absolut nimic în privinţa asta. Nu era vorba doar despre riscul distrugerii navei, pentru că, potrivit lui Khouri, acesta ar fi fost chiar preferabil succesului lui Sylveste de a intra în Cerber. Poate că nava şi echipajul ar fi supravieţuit, însă norocul lor pe termen scurt n-ar fi fost decât un preludiu la ceva mult mai rău. Dacă povestea lui Khouri despre Războiul Zorilor era doar pe jumătate adevărată, atunci avea să fie într-adevăr foarte rău, nu numai pentru Resurgam – nu numai pentru sistemul acesta –, ci şi pentru omenire ca un tot.

Voliova se afla pe punctul de a comite greşeala probabil cea mai gravă din toată cariera ei şi nu era nici măcar cu adevărat o greşeală, întrucât nu avea alternativă.

— Ei bine, Ilia, rosti triumvirul Hegazi ridicându-se deasupra ei de pe scaun, sper să fie ceva care să merite.

Aşa spera şi ea… însă ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să recunoască faţă de Hegazi vreun sentiment de nelinişte.

— Este bine de ţinut minte, începu Voliova adresându-se tuturor, că, după ce vom face asta, nu mai există cale de întoarcere. Acţiunea noastră va apărea agresivă pentru

oricine şi s-ar putea să determinăm un răspuns imediat din partea planetei.

— Sau nu, replică Sylveste. V-am spus în mod repetat: Cerber nu va întreprinde nimic care să atragă atenţie nedorită asupra sa.

— Atunci ar fi bine să sperăm că teoriile tale sunt corecte.

— Cred că ne putem încrede în domnul doctor, rosti Sajaki din flancul lui Sylveste. Şi el este la fel de vulnerabil ca noi toţi.

Voliova simţi imboldul de a termina totul cât mai repede. Ilumină sfera holografică anterior întunecată, umplând-o cu o imagine în timp real a lui *Lorean.* Epava nu dovedea că s-ar fi schimbat în vreun fel de când o descoperiseră; carcasa continua să fie presărată cu răni teribile, cauzate, ştiau acum, imediat după ce Cerber atacase şi distrusese sondele. Dar în interiorul navei, maşinile Voliovei fuseseră foarte ocupate. La început fusese doar un roi micuţ, conceput de robotul pe care-l trimisese să caute jurnalul de bord al Aliciei. Roiul crescuse apoi repede, consumând metal din navă pentru a-şi alimenta expansiunea, interfaţând cu sistemele autoreplicatoare de redesign şi de reparare ale navei, care în majoritate nu mai izbutiseră să iniţializeze după atacul Cerber. Ar fi urmat alte populaţii iar la o zi sau cam aşa după prima înmulţire, ar fi început munca propriu-zisă: transformarea interiorului şi învelişului navei. Pentru un observator obişnuit, niciuna dintre activităţile acelea n-ar fi fost evidentă, dar orice industrie producea căldură, iar temperatura stratului exterior al epavei crescuse foarte uşor în ultimele zile, trădând activitatea animată dinăuntru.

Voliova îşi mângâie brăţara, reverificând că toate indicaţiile erau nominale. Peste o clipă avea să înceapă; acum nu mai putea face absolut nimic pentru a opri procesul.

— Dumnezeule, rosti Hegazi.

Lorean se schimba: îşi lepăda învelişul. Secţiuni din carcasa exterioară avariată se cojeau pe sute de metri

pătraţi şi nava se învăluia într-un cocon de cioburi care se dilata lent. Ceea ce apărea dedesubt continua să aibă aceeaşi formă ca epava, însă carapacea îi era netedă, ca pielea nouă a unui şarpe. Transformările fuseseră realmente relativ uşor de impus; spre deosebire de *Nostalgia, Lorean* nu se împotrivea, luptând cu propriii săi viruşi replicatori, nu rezista mâinilor de sculptoriţă ale Voliovei. Dacă remodelarea *Nostalgiei* semăna cu încercarea de a sculpta focul, *Lorean* fusese ca lutul sub palmele ei.

Punctul de vedere se schimbă, când sfărâmăturile îndepărtate determinară nava *Lorean* să se rotească în jurul axei sale lungi. Motoarele Agregate rămăseseră ataşate şi funcţionau, iar acum Voliova deţinea controlul lor, transferat pe brăţară. Probabil că nu aveau să atingă niciodată suficientă funcţionalitate pentru a duce nava la limita vitezei luminii, dar femeia nici nu intenţiona asta. Călătoria pe care trebuia s-o facă – ultima călătorie pe care avea s-o facă vreodată – era aproape insultător de scurtă pentru o astfel de navă. Iar acum *Lorean* era în majoritate cavă, deoarece volumul interior fusese comprimat în pereţii îngroşaţi ai fuzelajului conic. Conul era deschis la bază, astfel că nava aducea cu un gigantic degetar ascuţit.

— Dan, zise Voliova, maşinile mele au găsit corpurile Aliciei şi ale celorlalţi membri de echipaj. Majoritatea răsculaţilor erau în refrisomn, însă nici ei n-au supravieţuit atacului.

— Ce vrei să spui?

— Îi pot aduce aici, dacă vrei. Va exista o întârziere, desigur, fiindcă va trebui să trimitem o navetă să-i recupereze.

Răspunsul lui Sylveste veni mai prompt decât se aşteptase Voliova, care presupusese că bărbatul va dori să reflecteze, măcar o oră. El însă zise:

— Nu. De acum nu mai poate fi vorba despre niciun fel de întârziere. Ai dreptate – Cerber va fi asistat la activitatea asta.

— Şi atunci… corpurile…?

Când Sylveste vorbi, răspunsul lui sună ca şi cum ar fi fost unicul mod rezonabil de acţiune.

— Vor coborî odată cu ea.

22

Orbita Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Începea.

Sylveste stătea cu vârfurile degetelor de la cele două mâini alipite în faţa unei proiecţii entoptice luminoase care ocupa o fracţiune însemnată din volumul cabinei sale. Pe jumătate acoperită de umbre, Pascale era o serie de curbe sculpturale abstracte pe patul lor; el stătea turceşte pe un tatami, apropiindu-se de delicioasele represalii ale celor câţiva milimetri de votcă distilată pe care îi înghiţise cu câteva minute mai devreme. După ani de abstinenţă silită, toleranţa lui la alcool era jalnic de redusă, ceea ce în cazul de faţă constituia un avantaj distinct, iuţind procesul prin care nega lumea exterioară. Votca nu-i amuţea glasurile interioare, ci dimpotrivă, retragerea slujea doar la crearea unei incinte acustice în care vocile căpătau o insistenţă suplimentară. Una dintre ele se ridica în mod aparte deasupra vacarmului. Era cea care cuteza să întrebe ce anume se aştepta el să găsească în Cerber; ce anume ar fi putut oferi orice înţelegere obiectivă? Iar Sylveste nu avea habar. Inexistenţa unui răspuns la întrebarea aceea aducea cu coborârea unei scări în beznă şi socotirea greşită a numărului de trepte: te aştepţi la podeaua finală şi simţi un vertij brusc şi paralizant.

Aidoma unui şaman care plăsmuieşte cu degetele spirite în aer, Sylveste învie planetariul care era proiectat în faţa lui. Entoptica era o schiţă a micii regiuni din spaţiu care îngloba Hadesul, cuprinzând orbita lui Cerber şi – la limită – maşinile omeneşti care se apropiau şi care de acum nu mai erau camuflate de un asteroid. În centrul geometric se afla Hades, arzând malign, roşu ca un abces. Micuţa stea neutronică avea diametrul de numai câţiva kilometri, însă domina totul din jur; câmpul ei gravitaţional avea violenţa unei bulboane.

Obiecte ce se aflau la două sute douăzeci de mii de

kilometri de steaua neutronică îi descriau orbita în jumătate de oră. Acum, după ce examinaseră mai detaliat mărturiile Aliciei, ei ştiau că altă sondă de investigaţii fusese distrusă în apropierea punctului acela, aşa că Sylveste marcă raza cu o linie roşie a morţii. Cerber o distrusese, de parcă micuţa planetă dorea să protejeze secretele lui Hades în aceeaşi măsură ca pe ale ei. Alt mister – ce posibil avantaj exista acolo? Sylveste căutase în zadar un răspuns. Aflase totuşi ceva: nimic din ce exista aici nu era predictibil sau măcar logic. Dacă el respecta în primul rând aceste două adevăruri, ar fi putut avea o şansă acolo unde eşuaseră maşinile fără minte… şi soţia lui.

Cerber se rotea mai departe; la nouă sute de mii de kilometri de Hades, pe o orbită pe care o parcurgea în patru ore şi şase minute. Sylveste o marcase cu verde-smarald rece; părea ferită de pericole, cel puţin până nu te apropiai prea mult de planetă în sine.

Arma Voliovei – care anterior fusese *Lorean* – se deplasase cu propriile ei puteri pe o orbită mai joasă şi deocamdată nu declanşase un răspuns din partea lui Cerber. Sylveste nu se îndoia însă că ceva de acolo ştia că ei se aflau aici, că ceva era cu ochii aţintiţi asupra armei. Aştepta pur şi simplu să vadă ce se va petrece în continuare.

Contractă planetariul până când apăru luminăluca. Se găsea la două milioane de kilometri de steaua neutronică; abia la şase secunde-lumină, ceea ce însemna în interiorul razei imaginabile de atac a armelor energetice, deşi acestea ar fi trebuit să fie realmente foarte mari pentru a-şi face treaba: matricele de ţintire în sine trebuiau să fie largi de kilometri doar pentru a defini nava. Nicio armă materială nu i-ar fi putut atinge de la distanţa aceasta, cu excepţia unui atac în roi de forţă brută cu arme relativiste, însă aşa ceva era improbabil; lecţia desprinsă de la *Lorean* fusese că planeta acţiona iute şi discret, nu printr-o etalare ostentativă de putere de foc care ar fi trădat camuflarea atentă a crustei.

Da, gândi el, totul era perfect predictibil. Apoi, capcana.

— Dan, zise Pascale care se trezise, este târziu. Ar trebui să te odihneşti înaintea zilei de mâine.

— Vorbeam cu glas tare?

— Ca un nebun adevărat. Ochii ei se deplasară nervos prin cabină şi se opriră asupra hărţii entoptice. Chiar se va-ntâmpla cu adevărat? Totul mi se pare atât de ireal…

— Vorbeşti despre asta sau despre Căpitan?

— Cred că despre ambele. De acum nu cred că le mai putem separa. Una depinde de cealaltă.

Tăcu, iar bărbatul se ridică de pe rogojină şi veni lângă pat; o mângâie pe obraz şi amintiri vechi şi îngropate se foiră, cele pe care le păstrase sacre în toţi anii cât fusese întemniţat pe Resurgam. Ea îi răspunse la mângâieri şi după câteva minute făceau dragoste, cu toată eficienţa celor aflaţi în ajunul unui eveniment epocal, ştiind că un asemenea moment s-ar putea să nu mai existe niciodată şi că, de aceea, fiecare secundă era amplificată prin caracterul ei preţios.

— Amarantinii au aşteptat îndeajuns, spuse Pascale. Şi sărmanul acela pe care vor să-l ajuţi… Nu i-am putea abandona?

— De ce aş dori să fac asta?

— Pentru că nu-mi place ce se-ntâmplă cu tine. Dan, tu nu simţi că ai fost împins încoace? Nu simţi că nimic din toate astea n-a fost din propria ta voinţă?

— De acum este prea târziu ca să mă opresc.

— Nu! Nu-i aşa, şi o ştii prea bine. Spune-i lui Sajaki să se întoarcă. Dacă vrei, oferă-te să faci tot ce poţi pentru Căpitanul lui, dar sunt sigură că de acum este suficient de speriat de tine ca să accepte orice termeni i-ai propune. Abandonează Cerber/Hades înainte să facă cu noi ce a făcut cu Alicia.

— *Lorean* n-a fost pregătită pentru atac. Noi vom fi, şi asta va fi marea deosebire. De fapt, noi vom ataca primii.

— Indiferent ce speri să găseşti acolo, nu merită pur şi simplu genul ăsta de risc. Îi cuprinse chipul între palme. Nu-nţelegi, Dan? Ai câştigat! Te-ai răzbunat. Ai căpătat ce ţi-ai dorit mereu.

— Nu ajunge.

Femeia tăcu, dar rămase lângă el în timp ce Sylveste intră şi ieşi din vise superficiale. Nu avu parte de ceea ce s-ar fi simţit ca un somn adevărat. Pascale aproape că avusese dreptate. Amarantinii nu trebuiau să-i bântuie mintea; măcar pentru o noapte. Ea dorea ca bărbatul să-i dea uitării de-a pururi, dar aceea nu fusese nici măcar pe departe o opţiune – cu atât mai puţin acum. Însă până şi alungarea lor din minte pentru câteva ore necesita mai multă forţă decât avea el. Visele lui erau vise amarantine. Şi de câte ori se trezi, ceea ce făcu adesea, dincolo de silueta arcuită a soţiei sale, pereţii erau vii de aripi întrepătrunse care priveau cu răutate, aşteptând.

Pentru ce avea să sosească în ajunul începutului.

— Nu vei simţi mare lucru, zisese Sajaki.

Triumvirul spusese adevărul, cel puţin iniţial. Khouri nu simţi nimic când începu sondarea, cu excepţia apăsării uşoare a căştii, care i se autofixă rigid de scalp, astfel ca sistemele de scanare să poată fi orientate cu acurateţe maximă. Auzea clicuri şi zumzete slabe, dar nimic mai mult, nici chiar furnicăturile la care se aşteptase pe jumătate.

— Nu-i necesar, triumvirule.

Sajaki definitiva reglajele fine ale parametrilor pentru sondare, tastând comenzi pe o consolă grotesc de desuetă. În jurul lui apăreau secţiuni transversale prin capul lui Khouri, instantanee de rezoluţie joasă.

— Atunci n-ai de ce te teme, nu? N-ai absolut nimic de ce te teme. Este o procedură la care ar fi trebuit să te supun pe tine când ai fost recrutată, dar, desigur, colega mea s-a opus…

— Şi de ce mă supui acum? Ce am făcut ca să te împing spre pasul ăsta?

— Ne apropiem de un moment critic, Khouri, şi nu-mi pot permite să nu fiu în stare să mă încred total în toţi membrii echipajului meu.

— Dar, dacă-mi vei prăji implanturile, nu-ţi voi mai fi de

absolut niciun folos!

— Oh, dar nu trebuie să bagi prea mult în seamă povestioarele de groază ale Voliovei! Ea vrea doar să-şi ţină ascunse de mine micile secrete ale meseriei, pentru eventualitatea în care aş decide că pot face treaba ei la fel de bine.

Pe scanări apăreau acum implanturile lui Khouri: insuliţe geometrice de ordine, presărate pe supa amorfă a structurii neurale. Sajaki tastă comenzi şi imaginea scanată transfocă pe un implant. Khouri îşi simţi scalpul furnicând. Straturi de structură se cojiră din jurul implantului, dezvăluindu-i măruntaiele tot mai complexe, într-o succesiune de măriri ameţitoare, ca un satelit-spion care examinează un oraş, conturând mai întâi cartiere, apoi străzi şi în cele din urmă detaliile clădirilor. Undeva în complexitatea aceea, stocate într-o formă finalmente fizică, se aflau datele din care ţâşnea simularea lui Mademoiselle.

De la ultima ei vizită trecuse foarte mult timp. Atunci – în toiul furtunii de pe Resurgam –, Mademoiselle îi spusese lui Khouri că era pe moarte, că pierdea războiul împotriva Hoţului-Soarelui. Oare Hoţul-Soarelui învinsese sau tăcerea continuă a lui Mademoiselle nu era decât dovada că ea îşi dedica toate energiile pentru prelungirea războiului? Nagorni înnebunise imediat ce Hoţul-Soarelui îi intrase în creier. Oare finalul acesta continua s-o aştepte şi pe Khouri sau rezidenţa Hoţului-Soarelui ea avea să fie mai discretă? Poate că – gândul acesta era neliniştitor – el învăţase din greşelile pe care le făcuse cu Nagorni. Câte din toate astea aveau să-i fie clare lui Sajaki, după ce-şi termina sondarea?

Ultranautul o luase din cabina ei, însoţit de Hegazi, pentru sprijin. Celălalt triumvir plecase acum, însă, chiar dacă Sajaki ar fi venit singur, Khouri nu s-ar fi gândit să i se împotrivească. Voliova o avertizase deja că era mai puternic decât părea şi, deşi se pricepea la luptele corp la corp, nu avea aproape nicio îndoială că ar fi fost învinsă.

Încăperea pentru sondare degaja atmosfera unei camere de tortură. Cândva aici existase teroare; poate că de atunci

trecuseră multe decenii, totuşi nu era ceva care să fi poată fi şters vreodată. Echipamentul de sondare era vechi, mai greoi şi monstruos decât orice văzuse Khouri până acum în navă. Chiar dacă suferise modificări subtile pentru a funcţiona mai bine decât specificaţiile lui originale, n-avea să fie niciodată atât de sofisticat ca sondele pe care le avusese pe Atuul lui Sky aripa de informaţii a taberei ei. Sonda lui Sajaki era dintre cele care lăsau în urma scanării o dâră de leziuni neurale, aidoma unui spărgător grăbit care jefuieşte o casă. Abia dacă era mai avansată decât maşinile de scanare distructive pe care Calvin Sylveste le folosise cu Cei Optzeci… sau poate nici măcar atât.

Însă el o avea acum pe Khouri. Afla deja lucruri despre implanturile ei, dezvăluindu-le structurile, citindu-le datele. Odată ce le deţinea pe acelea, avea să ajusteze sonda pentru a contura configuraţiile corticale, extrăgând reţele de conectivitate neuronală din craniul ei. Deoarece îi cunoscuse pe cei din aripa de informaţii, Khouri ştia multe despre sondări. Înglobate în topologiile acelea se aflau amintiri pe termen lung şi trăsături de personalitate, încâlcite laolaltă în moduri dificil de separat. Însă, deşi echipamentele lui Sajaki nu erau cele mai bune, exista posibilitatea reală ca el să aibă algoritmi excelenţi care să extragă urmele de amintiri. De-a lungul secolelor, modele statistice studiaseră configuraţii de stocare a amintirilor în zece miliarde de minţi omeneşti, corelând structura cu experienţa. Unele impresiuni tindeau să fie reflectate în structuri neurale similare – qualia interne –, care jucau rolul unor cărămizi funcţionale din care erau asamblate amintirile mai complexe. Qualia nu erau niciodată aceleaşi de la o minte la alta, decât în cazuri foarte rare, totuşi nu erau nici codificate în moduri radical diferite, întrucât natura nu s-ar fi abătut niciodată mult de la ruta de energie minimă spre o soluţie specifică. Modelele statistice puteau identifica eficient patternurile acelea de qualia şi după aceea să mapeze conexiunile dintre ele din care se făureau amintirile. Sajaki nu trebuia decât să identifice suficiente structuri de qualia, să mapeze suficiente legături

ierarhice între ele şi apoi să-şi lase algoritmii să le ronţăie, după care n-ar fi existat în principiu nimic despre Khouri pe care el să nu-l ştie. Putea răscoli după pofta inimii prin memoria ei.

O alarmă răsună. Sajaki ridică ochii de la un display şi văzu că implanturile lui Khouri străluceau acum roşii; o culoare care se infiltra în zonele adiacente din creier.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Căldură inductivă, răspunse indiferent triumvirul. Implanturile tale se încing niţel.

— N-ar trebui să te opreşti?

— Ah, nu încă. Voliova le-a întărit cu certitudine împotriva atacurilor prin pulsaţii EM. O mică supraîncărcare termică nu va cauza leziuni ireversibile.

— Dar mă doare capul… nu mi-e bine.

— Sunt sigur că poţi rezista.

Presiunea migrenei apăruse de niciunde, însă acum era de-a dreptul insuportabilă, de parcă Sajaki i-ar fi prins capul într-o menghină, ale cărei fălci le strângea. Acumularea de căldură din craniu trebuia să fie mult mai intensă decât sugerau scanările. Fără doar şi poate, Sajaki – care rareori punea pe primul loc interesele clienţilor săi – îşi calibrase display-urile astfel încât să nu arate temperatura letală pentru creier, decât când era mult prea târziu…

— Nu, Yuuji-san. Ea nu poate rezista. Scoate-o de-acolo.

Glasul îi aparţinea, miraculos, Voliovei. Sajaki privi către uşă. Probabil că fusese conştient de sosirea ei cu mult înaintea lui Khouri, însă chiar şi acum abia afişă o privire de indiferenţă plictisită.

— Ce este, Ilia?

— Ştii foarte bine ce este. Opreşte sonda până n-o omoară.

Voliova apăru în raza vizuală. Tonul vocii ei fusese autoritar, dar Khouri văzu că nu era înarmată.

— N-am aflat deocamdată nimic util, zise Sajaki. Mai am nevoie doar de câteva minute…

— Peste câteva minute, va fi moartă. Cu pragmatism

tipic, Voliova adăugă: Şi implanturile îi vor fi avariate dincolo de orice posibilitate de reparare.

Poate că a doua veste îl îngrijoră pe Sajaki mai mult decât prima. Ajustă infim sonda. Nuanţa roşie se decoloră într-un roz mai puţin alarmant.

— Credeam că implanturile astea au fost întărite suficient.

— Sunt doar prototipuri, Yuuji-san. Voliova se apropie mai mult de display-uri şi le examină. Oh, nu… ce idiot eşti, Sajaki. Ce idiot fără margini! Este posibil să le fi stricat deja.

Era ca şi cum ar fi vorbit cu sine.

Sajaki aşteptă tăcut un moment. Khouri se întrebă dacă bărbatul avea să se repeadă şi s-o ucidă pe Voliova printr-o mişcare furioasă, cât un clipit din ochi. Apoi însă triumvirul făcu o strâmbătură, decuplă toate comenzile sondei, privi cum display-urile dispar şi după aceea luă casca de pe capul lui Khouri.

— Tonul tău şi alegerea cuvintelor n-au fost cele cuvenite, triumviro, zise el.

Sajaki îi văzu mâna strecurându-se în buzunarul pantalonilor şi atingând uşor ceva… ceva care, pentru o clipă, păru o seringă hipodermică.

— Aproape că l-ai distrus pe Tunarul-şef, spuse Voliova.

— N-am terminat cu ea. De fapt, nici cu tine. Ai conectat ceva la sonda asta, aşa-i, Ilia? Ceva care să te anunţe când funcţionează, da? Foarte inteligent!

— Am făcut-o pentru a proteja o resursă de la bordul navei.

— Da, bineînţeles…

Sajaki îşi lăsă cuvintele să atârne în aer, cu ameninţarea lor implicită, apoi ieşi grăbit din camera de sondare.

23

Orbita Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Era, gândi Sylveste, o situaţie de o simetrie tulburătoare. În câteva ore, armele-cache ale Voliovei aveau să înceapă să lupte cu sistemele imunologice îngropate ale lui Cerber: virus contra virus, dinte contra dinte. Iar aici, în ajunul atacului aceluia, Sylveste se pregătea să pornească război împotriva Epidemiei Fuziunii, care-l consuma sau, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia, îl dilata grotesc pe Căpitanul Voliovei. Simetria părea să facă aluzie la o ordine fundamentală pe care el o cunoştea doar parţial. Nu era un sentiment care să-i facă plăcere; parcă ar fi fost participant la un joc şi ar fi înţeles, în toiul lui, că regulile erau mult mai complicate decât îşi imaginase până atunci.

Pentru ca simulării de nivel-beta a lui Calvin să i se îngăduie să lucreze prin intermediul său, Sylveste trebuia să între intr-o stare de semiconştiinţă ambulatorie asemănătoare somnambulismului. Calvin avea să-l manipuleze ca pe o marionetă, receptând imput senzorial direct prin ochii şi urechile lui, conectându-se direct la sistemul lui nervos pentru a beneficia de mobilitate. Ba chiar avea să vorbească prin intermediul lui Sylveste. Medicamentele neuroinhibitoare îl expediaseră deja într-o dezgustătoare paralizie totală, la fel de neplăcută pe cât şi-o reamintea de ultima oară.

Sylveste se gândi la sine ca la o maşină în care Calvin era pe punctul de a deveni spectrul.

Mâinile lui utilizau instrumentele de analiză medicală, ocolind periferia excrescenţei. Era periculos să se apropie prea mult de centru; exista un risc prea mare de transmitere a epidemiei în propriile lui implanturi. La un moment dat – în şedinţa aceasta sau poate în următoarea – ei trebuiau să se apropie de centru; era inevitabil, dar Sylveste nu dorea realmente să se gândească la asta.

Deocamdată, când trebuiau să lucreze mai de aproape, Calvin utiliza dronele simple şi fără minte care erau activate de altundeva din navă, însă până şi instrumentele acelea erau sensibile. O dronă se defectase aproape de Căpitan şi era acum încâlcită în tentacule fine şi fibroase de epidemie. Cu toate că nu avea componente moleculare, maşina părea utilă epidemiei, putea fi digerată în matricea transformatoare a Căpitanului, devenind combustibil pentru febra lui. Calvin trebuia să recurgă acum la unelte şi mai rudimentare, dar acesta nu era decât un expedient; la un moment dat – în curând, fără doar şi poate –, ei trebuiau să atace epidemia cu unica armă care putea avea succes real împotriva ei: ceva foarte asemănător epidemiei înseşi.

Sylveste putea simţi procesele gândirii lui Calvin clocotind undeva înapoia propriei sale gândiri. Nu o putea numi conştiinţă; simularea care rula în corpul lui nu era decât o imitaţie, dar undeva în interfaţarea cu propriul lui sistem nervos părea că se ridicase ceva care călărea limita aceea haotică. Teoriile şi propriile lui prejudecăţi negau asta, bineînţeles – dar ce altă explicaţie putea să existe pentru senzaţia aceea de sine divizat? Sylveste nu cuteza să-l întrebe pe Calvin dacă simţea ceva similar şi oricum n-ar fi crezut neapărat răspunsul pe care l-ar fi primit.

— Fiule, spuse Calvin, există ceva ce am aşteptat până acum ca să discutăm. Sunt destul de îngrijorat în privinţa respectivă, dar n-am vrut să stăm de vorbă în faţa… clienţilor noştri.

Sylveste ştia că doar el îi putea auzi glasul. Pentru a răspunde, trebuia să subvocalizeze cu Calvin, acordând control vocal temporar gazdei sale.

— Nici acum nu mi se pare un moment potrivit. Dacă n-ai fost cumva atent, suntem în mijlocul unei operaţii.

— Exact despre operaţia asta vreau să discutăm.

— În cazul ăsta, fii scurt.

— Nu cred că suntem meniţi să avem şanse de reuşită.

Sylveste observă că mâinile sale – dirijate de Calvin – nu încetaseră să lucreze în timpul dialogului. Era cât se poate

de conştient de prezenţa Voliovei, care stătea în apropiere, aşteptând instrucţiuni. Subvocaliză:

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— Cred că Sajaki este un ins foarte periculos.

— Bravo! Înseamnă că amândoi gândim la fel. Totuşi, asta nu te-a împiedicat să cooperezi cu el.

— În primul rând, recunoscu Calvin, i-am fost recunoscător. La urma urmelor, el m-a salvat. Apoi însă am început să mă întreb cum arată situaţia din punctul lui de vedere. Am început să mă întreb dacă nu era cumva atins de o undă de nebunie. M-am gândit că orice om cu mintea sănătoasă l-ar fi lăsat pe Căpitan să moară cu ani în urmă. Sajaki pe care l-am cunoscut ultima dată era foarte loial, dar cel puţin pe atunci cruciada lui avea o raţiune. Cel puţin pe atunci exista o speranţă că l-am putea salva pe Căpitan.

— Şi acum nu mai există?

— El a fost infectat cu un virus pe care nu l-au putut combate toate resursele sistemului Yellowstone. De acord, sistemul în sine se afla sub atacul aceluiaşi virus, totuşi au mai existat enclave izolate care au supravieţuit luni întregi – locuri unde oameni cu tehnici la fel de sofisticate ca ale noastre s-au străduit să găsească un leac – şi totuşi nici ele n-au avut succes. Nu numai asta, dar nici măcar nu ştim ce fundături au examinat sau ce abordări ar fi putut reuşi, dacă ar fi beneficiat de mai mult timp.

— I-am spus lui Sajaki că are nevoie de cineva care să facă minuni. Este problema lui dacă nu m-a crezut.

— Problema este, zic eu, că de fapt Sajaki te-a crezut. Asta am vrut să spun când am zis că nu suntem meniţi să avem şanse de reuşită.

Sylveste tocmai se uita la Căpitan, deoarece Calvin avusese grijă să-l plaseze în mod judicios. Confruntat cu creatura dinaintea ochilor săi, el încercă un moment de iluminare în care ştiu că simularea de nivel-beta avea perfectă dreptate. Ei puteau executa mişcările preliminare ale vindecării Căpitanului – ritualurile stabilirii gradului de contaminare a cărnii sale –, dar n-ar fi putut progresa

niciodată dincolo de punctul acela. Indiferent ce ar fi încercat, indiferent cât de inteligenţi ar fi fost, cât de sclipitori de conceptual, era imposibil să reuşească. Sau, mai important, nu li se putea îngădui să reuşească. Această înţelegere din urmă era cea mai tulburătoare, pentru că sosise din partea lui Calvin, nu a sa. Calvin întrezărise ceva faţă de care Sylveste continua să fie opac, iar acum părea evident într-un mod zguduitor.

— Crezi că ne va pune beţe-n roate?

— Cred că a făcut-o deja. Amândoi am observat că rata de creştere a Căpitanului s-a accelerat de la sosirea noastră la bord, dar am ignorat amănuntul, considerându-l fie o coincidenţă, fie simpla noastră imaginaţie. Acum însă nu mai cred la fel. Cred că Sajaki a permis încălzirea lui.

— Da, şi eu am ajuns la concluzia asta. Dar mai există şi altceva, nu-i aşa?

— Biopsiile – mostrele de ţesut pe care le-am cerut.

Sylveste ştia încotro ducea totul. Drona pe care o trimiseră pentru a extrage eşantioane de celule era acum pe jumătate digerată de epidemie.

— Nu crezi că a fost o defecţiune autentică, aşa-i? Crezi că a cauzat-o Sajaki.

— El sau alt membru al echipajului.

— Ea?

Sylveste se simţi privind spre femeie.

— Nu, spuse Calvin folosind un murmur complet inutil, nu ea. Asta nu înseamnă că aş avea încredere în ea, dar n-o văd ca pe unul dintre servitorii automaţi ai lui Sajaki.

— Ce discutaţi? întrebă Voliova, făcând un pas spre ei.

— Nu te apropia prea mult, spuse Calvin vorbind prin intermediul lui Sylveste, care, pentru moment, fu incapabil să-şi formeze propriile sunete, chiar şi subvocal. Este posibil ca investigaţiile noastre să fi eliberat sporii epidemiei şi n-ai dori să-i inhalezi.

— Nu m-ar afecta, replică Voliova. Eu sunt *brezgatnik*. În mine nu există nimic care să poată fi atins de epidemie.

— Atunci de ce pari atât de retrasă?

— Fiindcă este frig, *svinoi*. Femeia făcu o pauză. Ia stai

aşa! Cu care dintre voi vorbesc de fapt? Cu Calvin, nu-i aşa? Presupun că ţie-ţi datorez o frântură mai mult respect – la urma urmei, tu nu ne şantajezi.

— Eşti foarte amabilă, se auzi Sylveste rostind.

— Presupun că aţi ajuns la o strategie comună, aşa-i? Triumvirul Sajaki nu va fi încântat dacă suspectează că nu vă respectaţi partea din înţelegere.

— S-ar putea ca triumvirul Sajaki, zise Calvin, să fie el însuşi parte din problemă.

Voliova se apropiase mai mult acum, deşi tremura în mod vizibil, neavând protecţia termală pe care o purta Sylveste.

— Nu sunt sigură c-am înţeles remarca asta.

— Tu crezi sincer că el vrea să-l vindecăm pe Căpitan?

Femeia îl privi de parcă ar fi pălmuit-o.

— De ce n-ar vrea?

— A avut parte de mult timp pentru a se obişnui să fie la conducere. Triumviratul ăsta al vostru este o farsă: Sajaki este Căpitanul vostru din toate punctele de vedere, mai puţin al titulaturii, iar tu şi Hegazi o ştiţi prea bine. Nu va renunţa la poziţia asta fără luptă.

Voliova răspunse prea repede ca să fie pe de-a întregul convingătoare.

— În locul tău, m-aş concentra asupra sarcinii curente şi nu mi-aş mai pune întrebări despre dorinţele triumviratului. La urma urmelor, el te-a adus aici şi a străbătut ani-lumină pentru serviciile tale. N-aş zice că sunt tocmai acţiunile cuiva care nu doreşte reinstalarea Căpitanului său.

— Va avea grijă ca noi să eşuăm, zise Calvin. Dar în cursul eşecului nostru, el va descoperi altă scânteie de speranţă – altceva sau altcineva care-l poate vindeca pe Căpitan, cu condiţia să-i poată găsi pe respectivii. Şi aproape fără să vă daţi seama, veţi porni în altă expediţie de căutare lungă de un secol.

— Dacă aşa stau lucrurile, rosti ea lent, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie atrasă într-o cursă, de ce nu l-a omorât deja pe Căpitan? În felul acela şi-ar fi consolidat poziţia.

— Pentru că atunci ar fi trebuit să vă găsească vouă un rost.

— Un rost?

— Da, gândeşte-te la asta. Calvin lăsă instrumentele medicale din mâini şi se îndepărtă de Căpitan, aidoma unui actor care se pregăteşte să intre sub luminile rampei pentru monolog. Căutarea aceasta pentru vindecarea Căpitanului este unicul zeu pe care sunteţi capabili să-l slujiţi. Poate că a existat un timp când era un mijloc pentru un scop, însă scopul acela n-a sosit niciodată şi după un timp nici măcar n-a mai contat. Voi aveţi armele de la bordul navei – ştiu totul despre ele, chiar şi despre cele pe care le treci sub tăcere. Deocamdată singurul scop pe care-l slujesc ele este de negociere a puterii când aveţi nevoie de cineva ca mine, care poate executa acţiunile vindecării Căpitanului, fără ca de fapt să conteze în vreun fel.

Sylveste fu fericit când Calvin nu mai vorbi pentru câteva secunde, pentru că avea nevoie să-şi tragă răsuflarea şi să-şi umezească gura.

— Bun, reluă simularea de nivel-beta, dacă Sajaki ar deveni brusc Căpitan, care ar fi pasul lui următor? Aţi continua să deţineţi armele, dar împotriva cui le-aţi putea utiliza? Ar trebui să inventaţi un inamic. Poate că respectivii nici măcar nu deţin ceea ce vreţi voi – în definitiv, voi aveţi nava, ce altceva v-ar mai trebui? Inamici ideologici? Mai dificil, deoarece unicul lucru pe care nu l-am observat la voi este vreun ataşament ideologic faţă de orice, cu excepţia poate a propriei voastre supravieţuiri. Nu, eu cred că Sajaki ştie în adâncul lui ce se va întâmpla. El ştie că, dacă devine Căpitan, mai devreme sau mai târziu va trebui să utilizaţi armele acelea pentru simplul fapt că ele există. Şi nu mă refer la genul de intervenţie minimalistă pe care aţi demonstrat-o pe Resurgam. Va trebui să mergeţi până la capăt, să utilizaţi absolut toate ororile alea.

Voliova gândea rapid; Sylveste fusese deja impresionat de asta.

— Caz în care, replică ea, îi datorăm triumvirului Sajaki recunoştinţa noastră, nu-i aşa? Deoarece nu-l omoară pe Căpitan, el ne fereşte de excese.

Totuşi, felul cum vorbise sunase ca şi cum ar fi recitat argumentul unui avocat al diavolului, rostindu-l cu glas tare, doar pentru a-i sublinia mai bine ereziile.

— Da, spuse Calvin nesigur, bănuiesc că ai dreptate.

— Eu nu cred nimic din toate astea, rosti femeia cu o patimă neaşteptată. Iar dacă ai fi fost unul dintre ai noştri, simplul fapt de a gândi la aşa ceva ar fi însemnat trădare.

— Cum doreşti, însă noi am văzut de acum dovezi că Sajaki vrea să saboteze operaţia.

Pentru o clipă pe faţa ei licări curiozitatea, dar şi-o înăbuşi cu eficienţa obişnuită.

— Nu mă interesează paranoia ta, Calvin… presupunând că stau de vorbă cu Calvin. Eu am o obligaţie faţă de Dan, şi anume de a-l duce în Cerber. Şi am de asemenea o obligaţie faţă de tine, respectiv de a te ajuta cu vindecarea. Discutarea oricăror altor subiecte este superfluă.

— Să înţeleg aşadar că ai retrovirusul?

Voliova băgă mâna în jachetă şi scoase fiola pe care o purtase.

— Funcţionează împotriva mostrelor de epidemie pe care le-am putut izola şi păstra în culturi. Este cu totul altă discuţie dacă va funcţiona sau nu împotriva a ceea ce avem aici.

Sylveste simţi cum mâinile îi zvâcniră spre înainte ca să prindă fiola, când femeia o aruncă. Micuţa autoclavă din sticlă îi reamintea de fiola pe care o avusese el însuşi înainte de nunta sa, dar numai în treacăt.

— Este o plăcere să fac afaceri cu tine, rosti Calvin.

Voliova îl părăsi pe Calvin sau pe Dan Sylveste – niciodată nu fusese pe de-a întregul sigură cu cine avusese de-a face – după ce-i dăduse instrucţiuni explicite despre administrarea contraagentului. Se gândi că relaţia dintre ei fusese precum cea dintre un farmacist şi un chirurg: ea stabilise formula unui ser care funcţiona în laborator şi

putea oferi linii directoare despre modul de administrare, însă deciziile finale, adevăratele chestiuni de viaţă şi de moarte, rămâneau exclusiv la discreţia chirurgului şi femeia nu dorea să intervină. La urma urmelor, dacă maniera administrării n-ar fi fost atât de esenţială, n-ar fi fost nevoie nici să-l fi adus pe Sylveste la bord. Iar retrovirusul ei avea să reprezinte un singur element al tratamentului, deşi unul care s-ar fi putut dovedi decisiv.

Reveni cu elevatorul la punte, străduindu-se să nu se gândească la spusele lui Calvin (el fusese, nu?) despre Sajaki. Era totuşi greu; în cuvintele lui existase prea multă logică internă, avuseseră prea multă raţiune. Şi cum trebuia ea să abordeze presupusul sabotaj împotriva procesului de vindecare? Aproape că îndrăznise să întrebe, dar poate că fusese prea temătoare să audă ceva ce nu putea contrazice. Aşa cum zisese – şi era adevărat, dintr-un punct de vedere –, simpla gândire în direcţiile acelea însemna trădare.

Dar din multe alte puncte de vedere, ea trădase deja.

Sajaki începea să aibă îndoieli în privinţa Voliovei; asta cel puţin era evident. Neînţelegerile dintre ei cu privire la oportunitatea sondării lui Khouri era una, însă programarea sondei pentru a o informa când era activată de Sajaki era cu totul altceva – nu tocmai acţiunea cuiva care dovedea o uşoară îngrijorare profesională faţă de responsabilitatea sa, ci o acţiune care vorbea despre paranoia discretă, teamă şi ură mocnită. Din fericire, Voliova ajunsese la timp. Sonda nu cauzase leziuni permanente şi era îndoielnic ca Sajaki să fi mapat destul volum neural cu suficiente detalii pentru a extrage altceva decât impresii înceţoşate, nu memorii complete şi incriminatoare. Acum, gândi ea, Sajaki avea să fie mult mai precaut: n-ar fi fost o idee bună să-şi piardă Tunarul-şef tocmai în momentele astea. Dar dacă el îşi întorcea focarul suspiciunilor spre Voliova însăşi? Şi ea putea fi sondată. Sajaki n-ar fi avut mari reţineri în privinţa asta, cu excepţia faptului că ar fi distrus complet orice senzaţie de egalitate care mai dăinuia între ei. În tot cazul, ea nu avea

implanturi care să fie avariate. Iar într-o oarecare măsură, deoarece activităţile de la bordul lui *Lorean* progresau autonom, perioada ei de maximă utilitate pentru triumvir trecuse.

Îşi consultă brăţara. Aşchia micuţă pe care o extrăsese din Khouri îi dădea mai multe bătăi de cap decât crezuse vreodată că ar fi fost posibile. După ce determinase mai mult sau mai puţin compoziţia şi configuraţiile de tensiuni, îi ceruse navei să caute corespondenţe între eşantion şi ceva din bazele ei de date. Bănuiala Voliovei că la mijloc fusese mâna lui Manoukhian părea întemeiată, întrucât aşchia nu-şi avea în mod clar originea pe Atuul lui Sky. Nava continua să caute însă, scotocind tot mai adânc în memoria sa. Acum examina date tehnologice vechi de aproape două secole. Era absurd să cauţi prin asemenea antichităţi, dar, pe de altă parte, de ce s-ar fi oprit acum? În câteva ore, ar fi ajuns până la întemeierea coloniei, la puţinele înregistrări rămase din epoca amerikano. Voliova ar fi putut cel puţin să-i spună lui Khouri că cercetarea fusese exhaustivă… chiar dacă inutilă.

Intră pe punte, singură.

Sala gigantică era întunecată, cu excepţia strălucirii proiectate de sfera-display, care era blocată pe reprezentarea schematică a sistemului binar Pavonis-Hades. Nu existau alţi membri de echipaj (din puţinii care rămăseseră în viaţă, gândi femeia) şi niciunul dintre morţi nu fusese chemat din posteritatea arhivată pentru a-şi împărtăşi opiniile în graiuri pe care aproape nimeni nu le mai vorbea acum. Solitudinea era pe placul ei. Nu dorea să aibă de-a face cu Sajaki (mai ales cu el), iar tovărăşia lui Hegazi aparţinea unui gen pe care nu-l aprecia în mod special. Nu voia nici măcar să discute cu Khouri; nu în clipa asta. Prezenţa ei ridica prea multe întrebări şi îi silea mintea să abordeze subiecte de care nu dorea să se ocupe. Acum, cel puţin pentru câteva minute, putea fi singură şi în elementul ei, uitând – oricât de stupid ar fi fost asta – tot ce ameninţase să transforme ordinea în haos.

Putea să fie cu armele ei frumoase.

Lorean transfigurată coborâse pe o orbită şi mai joasă, fără să cauzeze vreun răspuns al lui Cerber; se găsea la numai zece mii de kilometri de suprafaţa planetei. Voliova botezase „cap-de-pod” obiectul uriaş şi conic, deoarece aceea era funcţia sa. Din punctul de vedere al celorlalţi, era pur şi simplu arma Voliovei, dacă se sinchiseau s-o denumească în vreun fel. Era lungă de patru mii de metri, aproape cât fusese luminăluca din care provenea. Foarte puţin din ea era solid; până şi pereţii erau un fagure de pori, în care se aflau clade de ciberviruşi militari similari ca structură cu contraagentul care urma să fie utilizat împotriva Căpitanului. În caverne din pereţi se aflau arme mai mari, cu fascicule de energie şi proiectile. Totul era învelit într-o teacă groasă de câţiva metri de hiperdiamant, care avea să dispară sacrificial prin ablaţie la impact. Undele de şoc aveau să străbată lungimea capului-de-pod, după lovirea de suprafaţă, dar limitele cristalului piezoelectric aveau să le preia gradat energia, redirecţionând-o în sistemele de arme. Viteza de impact avea să fie oricum relativ mică – sub un kilometru pe secundă –, deoarece capul-de-pod avea să decelereze masiv chiar înainte de a perfora crusta. Iar crusta avea să fie slăbită anterior; pe lângă tunurile frontale ale capului-de-pod în sine, Voliova avea să acţioneze cât de multe arme-cache ar fi îndrăznit.

Interogă arma prin intermediul brăţării. Nu era conversaţia cea mai fascinantă. Personalitatea care controla dispozitivul era rudimentară; nu se putea aştepta la ceva mai mult din partea unui obiect creat cu numai câteva zile în urmă. Dintr-un punct de vedere, asta era bine. Preferabil unei minţi care ar fi putut începe să aibă idei proprii despre soarta sa. Şi, aşa cum îşi reaminti Voliova, capul-de-pod putea să nu aibă prea mult timp pentru a se bucura de conştiinţa de sine.

Cifrele care dansau în sferă o anunţară încheierea pregătirilor capului-de-pod. Trebuia să se încreadă în datele sistemelor de sinteză, pentru că arma îi era necunoscută din multe puncte de vedere. Voliova îşi

trasase cerinţele de bază, însă munca în sine fusese realizată de programe de design autonome, care nu fuseseră concepute pentru a o informa despre toate problemele tehnice şi soluţiile de pe parcurs. Dar oricât de profundă i-ar fi fost ignoranţa faţă de capul-de-pod, nu diferea foarte mult de felul cum o mamă reuşea să zămislească un copil fără să ştie locurile precise ale tuturor arterelor şi nervilor sau biochimia exactă a metabolismului său. Asta nu însemna că n-ar mai fi fost creaţia ei, că n-ar mai fi fost copilul ei.

Un copil pe care Voliova îl destina unei morţi timpurii şi degradante, dar în niciun caz inutile.

Brăţara piui şi femeia coborî ochii, aşteptându-se la o transmisiune tehnică de la capul-de-pod; o actualizare scurtă referitoare la o reproiectare „din mers” de ultim minut, care fusese implementată de sistemele de replicare ce continuau să-i funcţioneze în nucleu.

Nu era însă asta.

Apelul provenea de la navă, care găsise o potrivire pentru aşchie. Fusese necesar să examineze fişiere tehnice vechi de peste două secole, totuşi găsise o corespondenţă. Şi cu excepţia patternului de tensiuni – care apăruse probabil după fabricarea aşchiei –, potrivirea era perfectă, în cadrul marjei de eroare a măsurătorilor.

Voliova continua să fie singură pe punte.

— Afişează pe display! comandă ea.

În sferă apăru o imagine mărită a aşchiei, în spectrul luminii vizibile. Fu urmată de o succesiune de transfocări, începând cu o vedere în tonuri de gri de la un microscop electronic, care prezenta structura cristalină torturată a aşchiei, şi terminând cu o imagine ATM cu rezoluţie la scară atomică în nuanţe ţipătoare, în care atomii individuali erau înceţoşaţi laolaltă. Cristalografia cu raze X şi spectrogramele de masă apărură în ferestre separate, solicitându-i atenţia prin cascade de date tehnice sintetizate. Voliova ignoră rezultatele acelea; îi erau familiare, pentru că ea însăşi făcuse majoritatea măsurătorilor.

De aceea se mulţumi să aştepte până ce întregul display se reduse în lateral şi lângă el se materializă un set de grafice similare, dispuse în jurul unei aşchii dintr-un material cu aspect asemănător, identic ca rezoluţie atomică, dar fără să prezinte patternul de tensiuni. Compoziţiile, rapoartele izotopilor şi proprietăţile reţelelor erau identice: o mulţime de fullerene înnodate în alotropi structurali, care străbăteau o matrice ameţitor de complexă de straturi metalice şi aliaje stranii, dispuse în sendviş. Vârfuri de ytriu şi de scandiu, cu o abundenţă de insule de stabilitate din elemente transuranice în cantităţi infime, adăugând probabil o rezilienţă ezoterică la proprietăţile generale ale aşchiei. Potrivit aprecierilor Voliovei, la bordul navei existau totuşi substanţe şi mai stranii, dintre care unele fuseseră sintetizate chiar de ea. Aşchia era neobişnuită, însă era clar tehnologie umană; de altfel filamentele din nanotuburi de carbon erau o semnătură demarhistă tipică, iar insulele de stabilitate transuranice fuseseră în vogă în secolele al XXIV-lea şi al XXV-lea.

Una peste alta, aşchia semăna foarte bine cu materialul din care putuse fi construită carcasa unei nave spaţiale din epoca respectivă.

Nostalgia părea să gândească la fel. De ce exista o bucată de carcasă în interiorul lui Khouri? Ce fel de mesaj intenţionase Manoukhian să transmită în felul acela? Poate că Voliova se înşela şi nu fusese mâna lui Manoukhian, ci doar un banal accident. Cu excepţia cazului în care nava aceea spaţială fusese cu totul specială…

Aşa se părea. Tehnologia era tipică pentru epoca respectivă, dar în rest aşchia era unică – fabricată după toleranţe mai stricte decât ar fi fost necesare chiar şi la o aplicaţie militară. De fapt, pe măsură ce Voliova asimilă rezultatele, deveni clar că aşchia putea să fi provenit de la un singur model de navă: un vehicul de contact aflat în proprietatea Institutului Sylveste pentru Studiul Linţolierilor.

Subtilităţi ale rapoartelor izotopilor stabiliră că

provenea de la o navă specifică: cea care-l purtase pe Sylveste până la limita Linţoliului lui Lascaille. Pentru o clipă, descoperirea aceea fu îndeajuns pentru Voliova. Totul demonstra un soi de circularitate: confirmarea că Mademoiselle a lui Khouri avea într-adevăr o legătură cu Sylveste. Totuşi, Khouri ştiuse deja asta… ceea ce însemna că mesajul trebuia să le transmită ceva mult mai profund. Desigur, Voliova văzuse de acum ce trebuia să fie; totuşi, pentru o clipă tresări înaintea enormităţii sale. Era imposibil să fie ea, nu? Era imposibil să fi supravieţuit la cele petrecute lângă Linţoliul lui Lascaille. Pe de altă parte, Manoukhian îi povestise în mod repetat lui Khouri că îşi găsise stăpâna în spaţiu. Şi era perfect posibil ca deghizarea ei în ermetică să fi mascat răni mai teribile decât orice ar fi putut cauza epidemia…

— Arată-mi-o pe Carine Lefevre, ceru Voliova rostind numele femeii care trebuia să fi murit pe orbita Linţoliului.

Uriaşă ca a unei zeiţe, faţa femeii o privi de sus. Era tânără şi, din puţinul care era vizibil pe lângă chip, se putea zări că era îmbrăcată după moda *Belle Epoque* de pe Yellowstone, sclipitoarea epocă de aur dinaintea Epidemiei Fuziunii. Iar faţa îi era familiară… nu copleşitor, totuşi îndeajuns pentru ca Voliova să ştie că o mai văzuse cândva. Văzuse chipul într-o duzină de documentare istorice şi în toate se avansase ipoteza că murise de mult, ucisă de forţe extraterestre mai presus de înţelegerea oamenilor.

Bineînţeles. Acum era evident ce anume cauzase patternurile de tensiuni. Mareele gravitaţionale din jurul Linţoliului lui Lascaille striviseră materia până sângerase.

Toţi crezuseră că şi Carine Lefevre murise în acelaşi fel.

— *Svinoi,* rosti triumvira Ilia Voliova, deoarece acum nu mai putea fi nicio îndoială.

Încă din copilărie, Khouri observase că se întâmpla ceva când atingea un obiect prea fierbinte, de pildă ţeava unei arme cu proiectile care tocmai îşi golise încărcătorul. Era străbătută de un fulger de durere premonitorie, dar atât de

scurt, încât nici nu era de fapt durere, ci mai degrabă o avertizare a durerii adevărate care urma să sosească. Iar apoi durerea premonitorie dispărea şi exista o clipită lipsită de absolut orice senzaţii, iar în clipita aceea ea îşi retrăgea mâna, ferindu-se de obiectul fierbinte. Era însă prea târziu, fiindcă adevărata durere sosea deja şi nu putea face nimic în privinţa ei decât să se pregătească, aidoma unei gospodine care este anunţată de sosirea iminentă a unui oaspete. Desigur, durerea nu era niciodată atât de teribilă şi de obicei Khouri îşi retrăsese mâna de la sursa ei, iar în general după aceea nu se alegea nici măcar cu o cicatrice. Cu toate acestea, cădea mereu pe gânduri. Dacă durerea premonitorie era îndeajuns pentru a o convinge să-şi retragă mâna – şi aşa se întâmpla de fiecare dată –, care era scopul acelui tsunami de durere adevărată, care sosea cu mică întârziere după aceea? De ce mai trebuia să vină, dacă ea primise deja mesajul şi-şi îndepărtase mâna de durere? Ulterior, când descoperise că pentru decalajul dintre cele două avertizări exista un motiv fiziologic perfect raţional, tot i se păruse aproape maliţios.

Aşa simţea acum, stând în camera-păianjen cu Voliova, care tocmai îi povestise cui credea că-i aparţinea chipul. Carine Lefevre, asta spusese ea. Atunci apăruse un fulger de şoc premonitoriu, ca un ecou din viitor despre cum avea să fie şocul real. Un ecou foarte slab, după care – pentru o clipită – nimic.

Apoi urmase adevărata izbitură a înţelegerii.

— Cum poate fi ea? zise Khouri, după aceea, când şocul nu atât că se diminuase, cât mai degrabă devenise o componentă normală a zgomotului de fond emoţional. Nu-i posibil. N-are absolut niciun sens.

— Eu zic că are prea mult sens, replică Voliova. Eu zic că se potriveşte prea bine cu faptele. Eu cred că-i ceva ce nu putem ignora.

— Dar se ştie că a murit! Şi se ştie nu doar pe Yellowstone, ci şi în jumătate din spaţiul colonizat. Ilia, ea a murit – violent! Este imposibil să fie Lefevre.

— Eu cred că este posibil. Manoukhian a spus că a găsit-

o în spaţiu. Poate că-i adevărat. Poate că a găsit-o pe Carine Lefevre plutind în preajma Linţoliului lui Lascaille – este posibil ca el să fi încercat să recupereze ceva din ruinele staţiei ISSL –, a salvat-o şi a dus-o pe Yellowstone. Voliova tăcu, dar înainte ca Khouri să fi putut spune ceva sau chiar să se fi gândit să spună ceva, reluă: Ar fi logic, nu? Am avea cel puţin o conexiune cu Sylveste şi poate chiar un motiv pentru care ea să-i dorească moartea.

— Ilia, eu am citit ce s-a întâmplat cu ea. A fost sfârtecată de tensiunile gravitaţionale din jurul Linţoliului. Manoukhian n-ar mai fi găsit nimic ce să aducă acasă.

— Nu, sigur că nu. Dacă nu cumva Sylveste a minţit. Nu uita că noi ne bazăm doar pe cuvântul lui că evenimentele s-au petrecut aşa cum a zis el, pentru că niciunul dintre sistemele de înregistrare n-a supravieţuit întâlnirii.

— Vrei să zici că de fapt ea n-a murit?

Voliova ridică o mână, aşa cum făcea întotdeauna când Khouri nu-i citise perfect gândurile.

— Nu… nu neapărat. Poate că ea a murit într-adevăr, dar nu aşa cum a povestit Sylveste. Şi poate că n-a murit în felul cum înţelegem noi şi poate că nu-i de fapt vie, nici chiar acum, în ciuda a ceea ce ai văzut tu.

— Eu n-am văzut mare lucru, ci doar cutia pe care o folosea ca să se mişte de colo colo.

— Ai presupus că era o ermetică, fiindcă se afla în ceva care semăna cu palanchinele ermeticilor. Dar este posibil să nu fi fost decât un indiciu fals, deliberat, din partea ei.

— Ar fi trebuit să fi fost sfârtecată. Nimic nu schimbă asta.

— Poate că Linţoliul n-a omorât-o, Khouri. Poate că i s-a întâmplat un lucru teribil, dar ceva a ţinut-o în viaţă după aceea. Poate că, de fapt, ceva a salvat-o.

— Sylveste ar fi ştiut asta.

— Chiar dacă n-o recunoaşte faţă de sine. Cred că va trebui să discutăm cu el – aici, unde nu vom fi deranjaţi de Sajaki. Voliova abia terminase de vorbit, când brăţara îi piui şi afişă un chip omenesc, cu ochii pierduţi înapoia unor globi inexpresivi. Vorbeşti de lup… murmură ea. Ce

este, Calvin? Tu eşti Calvin, nu?

— Deocamdată, răspunse bărbatul. Deşi mă tem că utilitatea mea pentru Sajaki ar putea ajunge la un sfârşit dezonorant.

— Ce vrei să zici? întrebă Voliova, dar nu aşteptă un răspuns, ci continuă repede: Trebuie să discut ceva cu Dan – dacă eşti aşa amabil, este destul de urgent.

— Problema mea e mai urgentă, zise Calvin. E vorba despre contraagentul tău, Voliova, retrovirusul pe care l-ai fabricat.

— Ce-i cu el?

— Nu pare să funcţioneze tocmai cum se intenţiona. Se retrase un pas şi Khouri întrezări în spatele lui o parte din Căpitan, argintie şi cu aspect de mucozităţi, aidoma unei statui acoperite cu un palimpsest de dâre lăsate de melci. De fapt, pare chiar să-l ucidă mai repede.

24

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Sylveste nu trebui să aştepte mult. Când sosi, Voliova era însoţită de Khouri, femeia care-i salvase viaţa pe Resurgam. Dacă Voliova era o variabilă destul de neplăcută în planurile lui, Khouri era mult mai supărătoare, deoarece nu stabilise deocamdată cui îi era loială – Voliovei, lui Sajaki sau altcuiva? Îşi înfrână deocamdată îngrijorarea, împărtăşind agitaţia lui Calvin.

— Ce vrei să spui cu îl „ucide mai repede”?

— Exact ce am spus, îl sili Calvin să rostească înainte ca vreuna dintre cele două femei să-şi fi tras răsuflarea. L-am administrat potrivit instrucţiunilor tale, dar a fost ca şi cum i-am fi făcut epidemiei o injecţie cu vitamine. Se extinde mai rapid decât oricând. Dacă n-aş fi ştiut altceva, aş fi zis că retrovirusul tău a ajutat de fapt extinderea.

— La dracu’! făcu Voliova. Îmi cer scuze. Au fost câteva ore foarte obositoare.

— Asta-i tot ce ai de zis?

— Am testat contraagentul pe mostre mici de epidemie izolată, rosti ea pe un ton defensiv. Împotriva lor a acţionat. N-am promis că va lucra la fel de eficient împotriva corpului principal al epidemiei, dar cel puţin, în scenariul cel mai nefavorabil, am presupus că va avea un efect, oricât de limitat. Epidemia trebuia să-şi cheltuiască *o parte* din resurse împotriva contraagentului, asta-i clar. Trebuia să direcţioneze împotriva lui o parte din energia pe care ar utiliza-o în mod obişnuit pentru extindere. Am sperat că o va ucide – vreau să zic că o va transforma într-o formă manipulabilă –, dar chiar şi când am fost pesimistă, am presupus că epidemia va fi cât de cât afectată, că va încetini perceptibil.

— Nu este ceea ce vedem noi, zise Calvin.

— Ea are totuşi dreptate, interveni Khouri şi Sylveste se simţi privind-o sfredelitor, de parcă i-ar fi pus sub semnul

întrebării însuşi motivul existenţei.

— Ce vedeţi voi? întrebă Voliova. Trebuie să înţelegeţi că sunt foarte curioasă.

— Am stopat administrarea contraagentului, spuse Calvin, aşa că deocamdată creşterea s-a stabilizat. Însă, când i l-am dat Căpitanului, el s-a extins mai rapid. Parcă ar încorpora masa contraagentului în matricea lui mai rapid decât ar putea converti substratul navei.

— Asta-i ridicol, zise Voliova. Nava nici măcar nu se opune epidemiei. Ca el să se extindă mai repede, contraagentul ar trebui să i se predea cumva, convertindu-se pe sine mai rapid decât l-ar fi putut învinge epidemia.

— Aidoma soldaţilor din linia întâi care dezertează chiar înainte să fi auzit propaganda inamicului, comentă Khouri.

— Exact, încuviinţă Voliova şi Sylveste simţi pentru prima oară între cele două femei ceva care aducea suspect de mult cu respectul reciproc. Însă asta-i pur şi simplu imposibil. Ca să se întâmple aşa, epidemia ar fi trebuit să deturneze rutinele replicatorii aproape fără să încerce, aproape ca şi cum ele ar fi dorit să fie deturnate. Îţi repet, aşa ceva nu-i posibil.

— Poţi să încerci tu însăţi.

— Nu, mulţumesc. Nu înseamnă că nu te cred, dar trebuie să vezi lucrurile şi din partea mea. Din punctul meu de vedere – nu uita că eu am creat blestemăţia aia –, este ilogic.

— Mai e ceva, rosti Calvin.

— Ce anume?

— Nu poate fi un act de sabotaj? Ţi-am spus deja că noi suntem de părere că cineva nu vrea ca operaţia să reuşească. Ştii la cine mă refer. Era circumspect acum, nedorind să spună prea multe în prezenţa lui Khouri sau în raza sistemelor de ascultare ale lui Sajaki. Nu este posibil să-ţi fi modificat cineva contraagentul?

— Va trebui să mă gândesc la asta, răspunse ea.

Sylveste nu administrase toată fiola primită de la Voliova, aşa că ea putu rula o verificare pe structura

moleculară a eşantionului respectiv şi pe celelalte loturi care rămăseseră în laboratorul ei, utilizând aceleaşi instrumente pe care le folosise asupra aşchiei lui Khouri. Când compară eşantionul cu loturile din laborator, le găsi identice, în limitele normale ale acurateţei cuantice. Mostra pe care Calvin i-o administrase Căpitanului era exact aşa cum intenţionase ea să fie, până la cea mai măruntă legătură chimică dintre cei mai puţin importanţi atomi din cea mai puţin importantă componentă moleculară…

Voliova compară structura contraagentului cu înregistrările ei şi constată că nu se abătuse de la planul pe care ea îl păstrase în minte vreme de ani subiectivi. Era exact aşa cum intenţionase. Nimeni nu-i modificase virusul; colţii lui nu fuseseră extraşi. Îşi puteau lua rămas-bun de la teoria sabotajului formulată de Calvin. Simţi un val de uşurare, pentru că nu dorise realmente să creadă că Sajaki zădărnicea într-adevăr procesul; ideea că el putea prelungi în mod deliberat boala Căpitanului era prea hidoasă şi fu bucuroasă când examinarea contraagentului îi oferi o justificare pentru alungarea sabotajului din minte. Continua desigur să aibă reţineri faţă de Sajaki, dar cel puţin nu exista nicio dovadă că el devenise atât de monstruos.

În acelaşi timp însă exista şi altă posibilitate.

Voliova părăsi laboratorul şi reveni la Căpitan, blestemându-se în minte fiindcă nu se gândise la asta mai devreme, scutindu-se astfel de alergătură. Sylveste o întrebă ce făcea acum. Ea îl privi câteva secunde, după care răspunse. Da, exista o conexiune cu Linţoliul lui Lascaille, era sigură în privinţa aceea. Să fi fost oare răzbunare pură din partea lui Mademoiselle – răsplata pentru laşitatea lui, pentru trădarea sau ce o fi fost ceea ce aproape c-o omorâse la marginea Linţoliului? Sau mergea chiar mai departe de atât, conectându-se cumva cu extratereştrii înşişi, cu mintea străveche şi protectoare pe care Lascaille o atinsese în timpul propriei lui expediţii? Aveau oare de-a face cu răutate omenească sau cu un

imperativ la fel de străin şi de vechi ca Linţolierii înşişi? Avea multe lucruri de discutat cu Sylveste, dar asta trebuia făcut în sanctuarul camerei-păianjen.

— Am nevoie de alt eşantion, anunţă ea. De la limita infecţiei, acolo unde ai administrat contraagentul.

Îşi scoase chiureta-laser, efectuă rapid inciziile ghidate de lumină şi puse mostra – părea un fel de coajă metalică – într-o autoclavă care aştepta.

— Şi contraagentul? A fost modificat?

— N-a fost atins, răspunse ea.

După aceea dezactivă laserul chiuretei şi folosi vârful instrumentului ca să scrie cu litere mici un mesaj pe materialul navei, chiar înainte de intruziunea Căpitanului. Căpitanul avea să plutească peste mesaj ca o maree care şterge tot cu mult înainte ca Sajaki să fi avut posibilitatea să-l citească.

— Ce faci? întrebă Sylveste.

Dar ea plecă înainte ca bărbatul să fi putut întreba altceva.

— Ai avut dreptate, spuse Voliova când se aflau în siguranţă dincolo de învelişul *Nostalgiei pentru Infinit,* atârnate pe carapacea ei exterioară ca un parazit curajos din oţel. A fost sabotaj, dar nu în felul pe care mi l-am imaginat iniţial.

— Ce vrei să spui? zise Sylveste, care era impresionat, fără să recunoască, de existenţa camerei-păianjen. Credeam că ai comparat retrovirusul cu loturile tale anterioare, cele care funcţionaseră împotriva unor mostre mici de epidemie.

— Aşa am făcut şi, după cum ţi-am spus, n-a existat nicio deosebire. Ceea ce lăsa o singură posibilitate.

Tăcerea pluti în aer. Finalmente, Pascale o întrerupse.

— Căpitanul fusese inoculat. Asta s-a întâmplat, nu? Cineva a furat un lot din retrovirusul tău şi l-a denaturat, i-a înlăturat caracterul letal – impulsul spre replicare –, după care l-a prezentat Epidemiei Fuziunii.

— Este unica explicaţie, încuviinţă Voliova.

Khouri interveni.

— Crezi că Sajaki a făcut-o, nu?

I se adresase lui Sylveste. Bărbatul aprobă din cap.

— Calvin a prezis de la bun început că Sajaki va încerca să contracareze operaţia.

— Nu-nţeleg, zise Khouri. Vorbiţi despre inocularea Căpitanului, dar asta nu-i un lucru bun?

— Nu în cazul ăsta, şi de fapt nu Căpitanul a fost inoculat, ci epidemia ce persistă în el, răspunse Voliova. Noi am ştiut dintotdeauna că Epidemia Fuziunii este hiperadaptivă. Asta a fost mereu problema: orice armă moleculară pe care am încercat-o împotriva ei a sfârşit prin a fi cooptată, edulcorată şi reprocesată în ofensiva atotconsumatoare a epidemiei. De data asta sperasem că vom câştiga un avantaj. Retrovirusul era extraordinar de potent şi exista şansa să poată prelua controlul căilor normale de contaminare ale epidemiei. În realitate însă, epidemia a izbutit să vadă inamicul înainte să se fi întâlnit realmente cu forma lui activă. A căpătat şansa de a demonta şi de a cunoaşte contraagentul chiar înainte ca el să fi reprezentat o ameninţare. Iar până ce Calvin l-a administrat, epidemia îi ştia deja vicleşugurile. A dezvoltat o cale de a dezarma virusul şi de a-l convinge să i se alăture fără ca măcar să cheltuiască vreun pic de energie în timpul procesului. De aceea Căpitanul a crescut mai rapid.

— Cine ar fi putut face asta? întrebă Khouri. Crezusem că eşti singura persoană din navă care ar fi reuşit aşa ceva.

Sylveste încuviinţă din cap.

— Oricât de mult aş crede că Sajaki încearcă să saboteze operaţia, asta nu pare să fi fost opera lui.

— De acord, spuse Voliova. Sajaki nu deţine pur şi simplu cunoştinţele necesare pentru aşa ceva.

— Dar celălalt bărbat? întrebă Pascale. Himericul?

— Hegazi? Voliova clătină din cap. Îl poţi ignora. El ar putea deveni o problemă dacă vreunul dintre noi ar acţiona vreodată împotriva Triumviratului, însă, la fel ca în cazul

lui Sajaki, aşa ceva nu se numără printre capacităţile lui. După cum văd eu lucrurile, în nava asta există doar trei persoane care ar fi putut-o face, iar eu sunt una dintre ele.

— Cine sunt celelalte două? întrebă Sylveste.

— Una este Calvin, ceea ce, cumva, îl scoate de asemenea din cauză.

— Şi cealaltă?

— Aici apare problema. Unica persoană rămasă care ar fi putut face asta unui cibervirus este tocmai cea pe care am încercat s-o vindecăm în tot acest timp.

— Căpitanul? spuse Sylveste.

— Ar fi putut s-o facă... teoretic vorbind, chicoti Voliova, dacă n-ar fi fost deja mort.

Khouri se întrebă cum va reacţiona Sylveste la asta, însă bărbatul nu părea impresionat.

— Nu contează cine a fost – dacă n-a fost Sajaki însuşi, atunci a fost cineva care a lucrat pentru el. Înţeleg că asta te-a convins, i se adresă el Voliovei.

Ea binevoi să încuviinţeze.

— Regretabil, însă răspunsul este „da”. Ce înseamnă asta pentru tine şi Calvin?

— Ce înseamnă pentru noi? Sylveste păru surprins de întrebare. Nu înseamnă absolut nimic. În primul rând, n-am promis niciodată că-l putem vindeca pe Căpitan. I-am spus lui Sajaki că apreciam sarcina ca fiind imposibilă şi n-am exagerat deloc. Calvin mi-a dat dreptate. Să fiu sincer, nu sunt nici măcar sigur că Sajaki trebuia să saboteze operaţia. Chiar dacă retrovirusul tău n-ar fi fost denaturat, mă îndoiesc că i-ar fi dat mari bătăi de cap epidemiei. Şi atunci ce s-a schimbat? Calvin şi cu mine vom continua să ne prefacem că-l vindecăm pe Căpitan, iar la un moment dat va fi clar că nu putem avea succes. Nu-l vom lăsa pe Sajaki să ştie că suntem conştienţi de sabotajul lui. Nu dorim o confruntare cu el – mai ales acum, când atacul împotriva lui Cerber este pe cale să aibă loc. Zâmbi placid. Şi nu cred că Sajaki va fi foarte dezamăgit să afle că eforturile noastre au fost în zadar.

— Vrei să spui că nu se va schimba nimic, aşa-i? Khouri

privi în jur, căutând sprijinul celorlalţi, însă expresiile lor erau indescifrabile. Nu pot să cred aşa ceva.

— Căpitanul nu contează pentru el, zise Pascale. Nu-i clar pentru tine? El face asta doar pentru a-şi respecta partea de înţelegere cu Sajaki. Cerber este tot ce contează pentru el. A fost ca un magnet pentru Dan.

Vorbea ca şi cum soţul ei n-ar fi fost prezent.

— Da, încuviinţă Voliova. Ei bine, sunt mulţumită c-ai amintit subiectul, fiindcă există ceva ce Khouri şi cu mine trebuie să discutăm cu voi toţi. Se referă la Cerber.

Sylveste păru dispreţuitor.

— Ce ştiţi voi despre Cerber?

— Prea multe, răspunse Khouri. Prea al naibii de multe.

Începu de unde era logic să înceapă, de la trezirea ei pe Yellowstone, activitatea de asasin în Jocul Umbrelor şi felul cum o recrutase Mademoiselle, astfel încât îi fusese dificil să nu-i accepte oferta.

— Cine era ea? întrebă Sylveste, după ce termină introducerea. Şi ce voia să faci tu?

— O să ajungem şi acolo, interveni Voliova. Ai răbdare.

Khouri continuă, repetându-i lui Sylveste povestea pe care i-o spusese Voliovei nu cu mult timp în urmă, deşi avea impresia că cele două recitări erau separate printr-o eternitate. Cum se infiltrase în navă şi cum fusese păcălită de Voliova, care avea nevoie de un nou Tunar-şef, indiferent dacă cineva se oferea voluntar sau nu pentru rolul acela. Cum Mademoiselle fusese tot timpul în mintea ei, dezvăluind doar atâtea informaţii cât avea nevoie Khouri în orice moment. Cum Voliova o interfaţase în turelă şi cum detectase ceva care pândea acolo, o entitate software care se autonumise Hoţul-Soarelui.

Pascale îl privi pe Sylveste.

— Numele acesta, spuse ea, înseamnă… ceva. L-am mai auzit, jur! Nu-ţi aminteşti?

Sylveste se uită la ea, dar nu spuse nimic.

— Entitatea asta, continuă Khouri, indiferent ce ar fi fost, încercase deja să iasă din turelă, trecând în mintea

ultimului amărât de fraier recrutat de Voliova. Îl făcuse să-şi piardă minţile.

— Nu înţeleg de ce m-ar privi toate astea pe mine, zise Sylveste.

De aceea Khouri îi povesti.

— Mademoiselle a dedus că entitatea asta intrase în turelă într-un anumit moment.

— Continuă.

— Momentul acela a coincis cu ultima ta prezenţă la bordul navei.

Khouri se întrebase ce ar fi fost necesar pentru a-l face pe Sylveste să amuţească sau cel puţin să-i şteargă de pe faţă expresia de superioritate îngâmfată. Acum ştia şi înţelese că, în ciuda tuturor celor petrecute, realizarea aceasta fusese una dintre micile şi neaşteptatele plăceri ale vieţii. Rupând vraja, Sylveste rosti cu un autocontrol remarcabil:

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă, dar nu vrei să recunoşti. Cuvintele i se rostogoliseră din gură. Indiferent ce-a fost, ai adus-o cu tine.

— Un soi de parazit neural, zise Voliova preluând povara explicaţiilor. A sosit la bord odată cu tine şi apoi a sărit în navă. Putea să fi fost în implanturile tale sau poate chiar în mintea ta, independent de orice hardware.

— Asta-i ridicol!

Totuşi, ceva din tonul vocii sale suna neconvingător.

— Dacă n-ai fost conştient de existenţa lui, zise Voliova, atunci l-ai fi putut transporta cu tine de mulţi ani. Poate chiar de când ai revenit.

— De unde să revin?

— De la Linţoliul lui Lascaille, zise Khouri şi, pentru a doua oară, cuvintele ei părură că-l biciuiesc pe Sylveste precum nişte rafale de ploaie hibernală. Am verificat cronologia şi corespunde. Indiferent ce ar fi fost, a intrat în tine în perioada Linţoliului şi a rămas cu tine până ai ajuns aici. Poate că nici măcar nu te-a părăsit, poate că şi-a divizat o parte din sine în navă, dublându-şi şansele de

supravieţuire.

Sylveste se ridică în picioare şi-i făcu semn soţiei lui să-l urmeze.

— Nu mai rămân aici ca să aud aiurelile astea.

— Cred că ar trebui să mai rămâi, zise Khouri. Încă nu ţi-am spus despre Mademoiselle sau despre ceea ce a vrut ea să fac eu.

El se mulţumi s-o privească, gata de plecare, etalând pe chip o expresie de dezgust studiat. Apoi – poate după un minut –, reveni la locul lui şi o aşteptă să continue.

25

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

— Îmi pare rău, spuse Sylveste, dar nu cred că omul acesta poate fi vindecat.

Singurii lui tovarăşi, cu excepţia Căpitanului în sine, erau Sajaki şi Hegazi.

Cel mai apropiat dintre ei, Sajaki, stătea cu braţele încrucişate peste piept în faţa Căpitanului, de parcă ar fi inspectat o frescă modernă şi provocatoare, cu capul lăsat uşor pe un umăr. Hegazi păstra o distanţă respectuoasă faţă de epidemie, refuzând să se apropie la mai puţin de trei-patru metri de limita exterioară a recent însufleţitei creşteri a Căpitanului. Se străduia din răsputeri să pară nepăsător, dar, în ciuda suprafeţei relativ mici a chipului său care mai era vizibilă, frica i se zugrăvea pe ea ca un tatuaj.

— Este mort? întrebă Sajaki.

— Nu, răspunse repede Sylveste, câtuşi de puţin. Atât doar că toate terapiile noastre au eşuat, iar ceea ce considerasem că va fi principala noastră lovitură s-a dovedit că i-a făcut mai mult rău decât bine.

— Principala voastră lovitură? repetă Hegazi şi glasul îi reverberă din pereţi.

— Contraagentul Iliei Voliova. Sylveste ştia că trebuia să fie foarte precaut acum, deoarece nu era bine ca Sajaki să-şi dea seama că sabotajul îi fusese descoperit. Dintr-un motiv necunoscut n-a funcţionat aşa cum crezuse ea. N-o învinuiesc pentru asta – cum ar fi putut prezice comportamentul întregului corp al epidemiei, când nu putuse lucra decât pe mostre minuscule?

— Într-adevăr, cum? zise Sajaki şi, auzind declaraţia aceea scurtă, Sylveste decise că-l ura cu o ură la fel de irevocabilă ca moartea.

În acelaşi timp însă ştia că Sajaki era un ins cu care putea colabora şi că – oricât de mult l-ar fi dispreţuit –

nimic din cele petrecute aici n-ar fi schimbat cu ceva atacul împotriva lui Cerber. De fapt, era mai bine decât atât, mult mai bine. Acum, când era sigur că Sajaki nu avea defel dorinţa de a-l vedea pe Căpitan vindecat – ba chiar dimpotrivă –, nu exista nimic care să-l împiedice pe Sylveste să-şi îndrepte întreaga atenţie spre atacul iminent. Poate că avea să fie nevoit să mai îndure o vreme prezenţa lui Calvin în capul său, până ce farsa aceasta avea să se termine, totuşi era un preţ mic pe care să-l plătească şi se simţea capabil s-o facă. În plus, acum aproape că saluta intruziunea lui Calvin. Se întâmplaseră prea multe; prea multe trebuiau asimilate şi pentru moment era bine să existe o a doua minte care s-o paraziteze pe a sa, care să întrevadă patternuri şi să tragă concluzii.

— Este un nemernic mincinos, şopti Calvin. Am avut îndoielile mele anterior, însă acum o ştiu cu certitudine. Sper ca epidemia să consume toţi atomii navei şi să-l înhaţe şi pe el. Nu merită nimic altceva.

— Asta nu înseamnă că am abandonat toate speranţele, se adresă Sylveste lui Sajaki. Cu permisiunea ta, eu şi Calvin vom continua să încercăm…

— Faceţi tot ce puteţi, spuse Sajaki.

— Vrei să-i laşi să continue? interveni Hegazi. După ce au fost cât pe-aici să-l omoare?

— Ai vreo problemă? rosti Sylveste, simţind că discuţia lor respecta ritualul unei piese de teatru al cărei final era prestabilit. Dacă nu ne-am asuma riscuri…

— Sylveste are dreptate, zise Sajaki. Cine poate şti cum ar răspunde Căpitanul la intervenţiile cele mai inocente? Epidemia este ceva viu – nu ascultă în mod necesar de un set de reguli logice, aşa că toate acţiunile pe care le întreprindem poartă un risc, până şi ceva aparent complet inofensiv cum ar fi baleierea lui cu un câmp magnetic. Epidemia o poate interpreta ca pe un stimul de comutare la o nouă fază a creşterii sau ar putea determina dispariţia ei în câteva secunde. Mă îndoiesc că, în oricare dintre scenariile astea, Căpitanul ar supravieţui.

— Atunci, spuse Hegazi, am putea la fel de bine să abandonăm totul chiar acum.

— Nu, spuse Sajaki atât de calm, încât Sylveste se temu pentru sănătatea lui mintală. Asta nu înseamnă că renunţăm. Înseamnă doar că avem nevoie de o nouă perspectivă, de ceva aflat dincolo de intervenţia chirurgicală. Îl avem aici pe cel mai bun cibernetician născut după Transiluminare şi nimeni nu cunoaşte armele moleculare mai bine decât Ilia Voliova. Sistemele medicale pe care le avem la bordul navei sunt cele mai avansate din prezent, totuşi au eşuat pentru simplul motiv că avem de-a face cu ceva mai puternic, mai rapid şi mai adaptabil decât orice ne putem imagina. Ceea ce am bănuit dintotdeauna este adevărat: Epidemia Fuziunii are origine extraterestră. De aceea ne va învinge mereu. Dacă, desigur, vom continua să luptăm împotriva ei în condiţiile fixate de noi, nu de ea.

Acum, gândi Sylveste, piesa de teatru era la epilogul nescris.

— La ce fel de nouă perspectivă te gândeşti?

— La unicul răspuns logic, spuse Sajaki ca şi cum ceea ce urma să dezvăluie fusese dintotdeauna orbitor de evident. Împotriva unei boli extraterestre, unicul medicament eficient va fi unul extraterestru. Şi asta va trebui să căutăm acum, indiferent cat ar dura sau cât de departe ar trebui să ajungem.

— Medicament extraterestru, repetă Hegazi ca şi cum ar fi cântărit cuvintele acelea; poate că-şi imagina că le va auzi destul de frecvent în viitor. Şi la ce fel de medicament extraterestru te-ai gândit?

— Vom încerca mai întâi la Jonglerii Minţii, spuse Sajaki absent de parcă n-ar mai fi fost nimeni lângă el şi doar s-ar fi jucat cu ideea respectivă. Iar dacă ei nu-l vor putea vindeca, vom căuta mai departe. Atenţia îi reveni brusc la Sylveste. Noi i-am vizitat odată – Căpitanul şi cu mine. Nu eşti singurul care le-a gustat sarea oceanului.

— Să nu mai petrecem cu nebunul ăsta nicio clipă mai mult decât e absolut necesar, rosti Calvin, şi Sylveste

încuviinţă tăcut.

Voliova îşi controlă din nou brăţara, pentru a şasea sau a şaptea oară în ultima oră, deşi datele pe care i le anunţa abia dacă se schimbaseră. Brăţara îi spunea – şi ea ştia deja – că împerecherea catastrofică dintre capul-de-pod şi Cerber urma să se petreacă în mai puţin de o jumătate de zi şi nimeni nu părea să emită vreo obiecţie, cu atât mai puţin să întreprindă vreo tentativă de-a o evita.

— Dacă te uiţi din două în două secunde la chestia aia, n-o să schimbi nimic, spuse Khouri, care rămăsese în camera-păianjen împreună cu Voliova şi cu Pascale.

În ultimele câteva ore, ele stătuseră mai mult dincolo de carcasa exterioară, aventurându-se înăuntru doar pentru a-l readuce pe Sylveste în navă ca să se poată întâlni cu ceilalţi triumviri. Sajaki nu se interesase de absenţa Voliovei; neîndoios, presupunea că era ocupată cu stabilirea detaliilor finale ale strategiei ei de atac. Totuşi, după o oră sau două, femeia trebuia să-şi arate chipul dacă dorea să evite suspiciunile. Iar la scurt timp după aceea trebuia să înceapă procedura de slăbire, desfăşurând elemente din cache împotriva punctului de pe Cerber unde era programat să ajungă capul-de-pod. Când privi iarăşi la brăţară – involuntar de data asta –, Khouri o întrebă:

— Ce speri?

— Ceva neaşteptat din partea armei… o disfuncţie fatală ar fi minunată.

— Aşadar nu vrei de fapt ca acţiunea să aibă succes, zise Pascale. Acum câteva zile, radiai lângă obiectul ăsta de parcă ar fi fost clipa cea mai fericită din viaţa ta. Este o schimbare destul de radicală.

— Asta a fost înainte să aflu cine era Mademoiselle. Dacă aş fi bănuit mai devreme…

Voliova constată că nu mai avea nimic de adăugat. Devenise evident că utilizarea armei era un act de o nesăbuinţă aproape ameţitoare, dar oare cunoaşterea respectivă ar fi modificat ceva? Oare ea s-ar fi simţit îndemnată să construiască arma numai pentru c-o putea

face, numai pentru că era elegantă şi fiindcă voia ca egalii ei să vadă ce creaturi fabuloase îi putea zămisli mintea, ce maşini de război complexe? Gândul că ar fi putut proceda aşa era dezgustător, dar – în felul lui – perfect plauzibil. Ea ar fi creat capul-de-pod şi ar fi sperat că-l putea împiedica să-şi încheie misiunea într-un moment ulterior. Pe scurt, ar fi fost exact în poziţia în care se găsea acum.

Capul-de-pod – *Lorean* transformată – se apropia de Cerber, încetinind treptat. Până ce avea să atingă planeta, nu s-ar fi deplasat mai rapid decât un glonţ, însă ar fi fost un glonţ cu masa de milioane de tone. Dacă ar fi lovit la viteza aceea o suprafaţă planetară obişnuită, energia sa cinetică ar fi fost convertită în căldură destul de eficient: ar fi avut loc o explozie colosală şi jucăria ei ar fi fost distrusă într-o fulgerare. Dar Cerber nu era o planetă obişnuită. Presupunerea femeii – susţinută de nenumărate simulări – era că masa uriaşă a armei în sine ar fi fost suficientă pentru a o propulsa prin stratul subţire de crustă artificială ce acoperea interiorul planetei. Nu ştia însă ce va întâlni după ce-l străbătea, după ce străpungea învelişul lumii aceleia.

Iar asta o îngrozea teribil. Vanitatea intelectuală îl adusese pe Sylveste în punctul acesta – poate şi altceva –, însă şi Voliova se făcea vinovată că ascultase de acelaşi impuls tacit. Dorea să fi luat mai puţin în serios proiectul, să fi construit capul-de-pod astfel încât să fi avut mai puţine şanse de reuşită. O înspăimânta să se gândească ce se va întâmpla dacă odrasla ei n-o va dezamăgi.

— Dacă aş fi ştiut… zise ea într-un final. Habar n-am. Dar n-am ştiut, aşa că ce mai contează?

— Dacă m-ai fi ascultat… spuse Khouri. Ţi-am spus că trebuie să stopăm demenţa asta, dar cuvântul meu n-a fost suficient de bun; tu trebuia neapărat să ajungi aici.

— În niciun caz nu intenţionam să-l provoc pe Sajaki pe baza unei viziuni pe care o avuseseşi tu în turelă. Ne-ar fi omorât pe amândouă, sunt sigură în privinţa asta.

Deşi, se gândi acum, ele puteau fi nevoite să acţioneze oricum împotriva lui Sajaki; nu puteau întreprinde foarte

multe din camera-păianjen şi în curând acţiunile respective puteau fi complet insuficiente.

— Ai fi putut decide să ai încredere în mine, spuse Khouri.

Dacă circumstanţele ar fi fost altele, îşi spuse Voliova, poate că acum i-ar fi tras un pumn lui Khouri. N-o făcu, ci răspunse cu glas calm:

— Puteai să-mi vorbeşti despre încredere dacă n-ai fi intrat în nava mea prin minciună şi înşelătorie, dar acum nu mai este cazul.

— Şi ce te-ai fi aşteptat să fac? Mademoiselle îl avea pe soţul meu.

— Chiar aşa? Voliova se aplecă spre înainte. Ştii asta cu certitudine? Tu l-ai întâlnit realmente vreodată sau a fost alta dintre micile amăgiri ale lui Mademoiselle? Amintirile pot fi implantate destul de uşor, nu-i aşa?

Vocea lui Khouri era blândă acum, ca şi cum ele două n-ar fi schimbat niciodată vreun cuvânt greu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că poate el n-a supravieţuit de fapt. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate că n-a plecat niciodată de pe Yellowstone, aşa cum ai crezut tu mereu.

Pascale îşi strecură faţa între ele.

— Haideţi, terminaţi cu cearta, da? Dacă aici se va întâmpla ceva groaznic, ultimul lucru de care avem nevoie este să fim dezbinate. În cazul în care n-aţi fost atente, eu sunt singura persoană din navă care n-a cerut sau n-a dorit să vină la bord.

— Mda, zise Khouri, ai avut într-adevăr un ghinion serios.

— Ei bine, o sfredeli Pascale cu privirea, poate că nu toate spusele mele au fost chiar adevărate. Realitatea este că urmăresc ceva. Şi eu am un soţ şi nu vreau să-şi facă rău sieşi – sau oricui din preajma lui – doar din cauza unui lucru pe care şi-l doreşte atât de mult. Şi de aceea am nevoie de voi două acum, pentru că păreţi singurele de aici care gândesc şi simt la fel ca mine.

— Şi ce simţi tu? întrebă Voliova.

— Simt că nimic din toate astea nu-i bine. Şi am simţit-o din clipa în care ai menţionat numele acela.

Voliova nu trebui să întrebe la ce nume se referea Pascale.

— Ai reacţionat ca şi cum l-ai fi recunoscut.

— Amândoi l-am recunoscut. Hoţul-Soarelui este un nume amarantin, unul dintre zeii sau personajele lor mitice – poate că a fost chiar un individ real, din istorie. Însă Dan era prea încăpăţânat sau poate prea speriat ca s-o recunoască.

Voliova îşi privi iarăşi brăţara, însă nu exista nicio noutate. Apoi o ascultă pe Pascale istorisindu-şi povestea. Femeia o spuse cu pricepere; fără preambuluri, fără precizări de context şi, din puţinele fapte atent alese pe care le relată, Voliova se pomeni vizualizând tot ce era necesar; evenimente schiţate cu economie inteligentă. Putea să înţeleagă acum de ce Pascale concepuse biografia lui Sylveste. Ea se referea la amarantini, creaturile dispărute, descendente din păsări, care trăiseră pe Resurgam. Echipajul *Nostalgiei* asimilase de acum destule cunoştinţe de la Sylveste ca să plaseze istoria în contextul ei cuvenit, totuşi continua să fie tulburător să descopere o conexiune cu amarantinii. Voliova cel puţin o găsise îndeajuns de tulburătoare pentru a se gândi că problemele ei erau într-un fel asociate cu Linţolierii. În cazul acela, cauzalitatea era cel puţin destul de clară. Dar cum se potriveau amarantinii în tabloul general? Cum putea să existe o legătură între două specii extraterestre radical diferite, dispărute, ambele, de mult timp din galaxie? Până şi scările temporale se contraziceau radical: potrivit celor spuse de Lascaille lui Sylveste, Linţolierii dispăruseră – poate retrăgându-se în sferele lor de continuum spaţio-temporal restructurate – cu milioane de ani înainte ca amarantinii să fi evoluat, luând cu ei artefacte şi tehnici prea periculoase pentru a fi lăsate la îndemâna speciilor mai puţin experimentate. La urma urmelor, asta îi şi împinsese pe Sylveste şi pe Lefevre spre graniţa Linţoliului: atracţia cunoştinţelor acelora stocate. Forma

Linţolierilor era pe cât de străină putea fi pentru experienţa oamenilor: creaturi cu carapace şi membre multiple, urzite din coşmaruri. Pe de altă parte, amarantinii, cu descendenţa aviară, cu patru membre şi plan corporal biped, erau mai puţin respingător de străini.

Hoţul-Soarelui dovedea totuşi o legătură. Până atunci *Nostalgia* nu vizitase niciodată Resurgamul şi nu primise niciodată la bord pe cineva care să fi fost familiarizat cu aspecte ale amarantinilor… totuşi, Hoţul-Soarelui făcuse parte din viaţa Voliovei timp de ani subiectivi şi câteva decenii de timp planetar. În mod clar, Sylveste reprezenta cheia, însă orice fel de conexiune logică fermă refuza să i se dezvăluie Voliovei.

Pascale continuă, în vreme ce o parte nesupravegheată a minţii Voliovei gonea şi se străduia să potrivească lucrurile într-un soi de ordine. Pascale vorbea despre oraşul îngropat: o vastă structură amarantină ce fusese descoperită în timpul întemniţării lui Sylveste. Trăsătura centrală a oraşului, o turlă uriaşă, fusese încununată de o entitate care nu era tocmai amarantină, dar aducea cu analogul amarantin al unui înger… atât doar că era un înger conceput de cineva care manifestase o atenţie scrupuloasă faţă de limitele anatomiei. Un înger care părea aproape că ar putea zbura.

— Acela era Hoţul-Soarelui? întrebă Khouri, impresionată.

— Nu ştiu, răspunse Pascale. Tot ce ştim este că Hoţul-Soarelui original a fost un amarantin obişnuit, dar unul care a format un stol renegat – o cladă socială renegată, dacă vreţi. Credem că erau experimentalişti, că studiau natura lumii şi puneau sub semnul întrebării miturile. Dan formulase teoria că Hoţul-Soarelui era interesat de optică şi construise oglinzi şi lentile; literalmente, el fura soarele. Este posibil să fi făcut şi experimente legate de zbor: maşinării simple şi planoare. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, a fost erezie.

— Atunci ce era statuia?

Pascale le povesti şi restul: stolul renegat devenise

cunoscut ca Surghiuniţii şi dispăruse vreme de mii de ani din istoria amarantinilor.

— Dacă pot să propun o teorie în momentul ăsta, zise Voliova, nu s-ar putea ca Surghiuniţii să fi plecat într-un colţ retras şi liniştit al planetei şi să fi inventat tehnologia?

— Dan aşa credea. Şi mai credea că ei au mers până la capăt, până au ajuns la capacitatea de a părăsi complet Resurgamul. După care, într-o bună zi – nu cu mult înainte de Eveniment –, s-au întors, însă erau deja ca nişte zei în comparaţie cu cei rămaşi pe planetă. Statuia fusese ridicată aşadar în cinstea noilor zei.

— Zei care au devenit îngeri? întrebă Khouri.

— Inginerie genetică, răspunse Pascale cu convingere. Ei n-ar fi putut zbura niciodată, nici chiar cu aripile acelea cu care se dotaseră, dar, vă reamintesc, lăsaseră deja gravitaţia în urmă şi deveniseră călători cosmici.

— Ce s-a întâmplat?

— Mult mai târziu – după secole sau poate chiar milenii –, clanul Hoţului-Soarelui a revenit pe Resurgam. A fost aproape sfârşitul. Nu putem defini scara arheologică temporală, fiindcă a fost foarte scurtă, dar se pare că l-au adus cu ei.

— Ce au adus? întrebă Khouri.

— Evenimentul. Indiferent ce ar fi fost el, Evenimentul a pus capăt vieţii pe Resurgam.

Pe când înaintau încetişor prin apele reziduale de pe podeaua coridorului, care le ajungeau până la glezne, Khouri întrebă:

— Există vreo modalitate prin care arma ta să fie oprită să ajungă la Cerber? Vreau să zic… tu mai deţii control asupra ei, nu?

— Taci! şuieră Voliova. Orice spunem pe-aici…

Amuţi şi arătă spre pereţi, indicând probabil diverse dispozitive de ascultare ascunse, parte din reţeaua de supraveghere pe care credea că o controla Sajaki.

— Ar putea auzi şi restul Triumviratului. Şi ce dacă? Khouri vorbi în şoaptă – n-avea rost să-şi asume riscuri

inutile –, totuşi vorbi. După cum merg treburile, în scurt timp ne vom împotrivi lor în mod făţiş. Eu bănuiesc că reţeaua de spionare a lui Sajaki nu-i oricum atât de vastă cum crezi… aşa spunea Sudjic. Şi, chiar dacă ar fi, el e probabil prea ocupat cu altele.

— Este foarte periculos. Dar poate recunoscând adevărul spuselor lui Khouri – că, într-un moment iminent, subterfugiile trebuiau să devină rebeliune –, Voliova ridică mâneca jachetei, pentru a-şi dezveli brăţara care strălucea cu desene schematice şi cifre ce se actualizau lent. Cu asta eu pot să controlez aproape orice. Dar la ce m-ajută? Sajaki mă va ucide dacă îşi închipuie că încerc să sabotez operaţiunea şi va şti clipa în care arma se abate de la cursul intenţionat. Şi să nu uităm că Sylveste ne ţine pe toţi în şah… nu ştiu cum va reacţiona el.

— Bănuiesc că neplăcut, însă asta nu schimbă nimic.

— Nu va face ceea ce ameninţă că va face, vorbi Pascale. Mi-a spus că de fapt în ochii lui nu există nimic. Dar pentru că Sajaki nu poate avea niciodată certitudinea respectivă, pentru că există posibilitatea aceea, Dan a zis că era sigur că va merge.

— Şi tu eşti absolut sigură că nu te-a minţit?

— Ce fel de întrebare este asta?

— Una perfect legitimă, ţinând seama de circumstanţe. Mă tem de Sajaki, dar, dacă va fi necesar, îl pot înfrunta cu forţa. Nu însă şi pe soţul tău.

— Chestia aia nu s-a întâmplat niciodată, zise Pascale. Crede-mă.

— De parcă am avea de ales, replică Khouri.

Ajunseseră la un elevator; uşa se deschise şi ele trebuiră să suie ca să ajungă pe podeaua cabinei. Khouri tropăi, scuturându-şi mizeria de pe cizme, lovi cu pumnul în perete şi spuse:

— Ilia, trebuie să opreşti chestia aia. Dacă ajunge la Cerber, murim toţi. Asta a ştiut de la bun început Mademoiselle şi de aceea a vrut să-l omoare pe Sylveste. Fiindcă ea ştia că, într-un fel sau altul, el va încerca să ajungă acolo. Eu n-am pus chiar toate lucrurile cap la cap,

dar ştiu cu certitudine un lucru: Mademoiselle ştia că va fi rău de tot pentru noi toţi dacă el va reuşi. Repet: rău de tot.

Elevatorul suia acum, însă Voliova nu anunţase destinaţia.

— Este ca şi cum Hoţul-Soarelui l-ar împinge s-o facă, zise Pascale. Ca şi cum i-ar strecura idei în cap şi i-ar modela destinul.

— Idei? repetă Khouri.

— De pildă, venirea aici, în sistemul ăsta. Voliova vorbea cu însufleţire acum. Khouri, îţi aminteşti cum am recuperat înregistrarea cu Sylveste din memoria navei, de la ultima lui vizită la bord?

Khouri aprobă din cap. Şi-o amintea foarte bine; privise în ochii imaginii lui Sylveste şi-şi imaginase că-l ucidea pe bărbat în carne şi oase.

— Şi mai ţii minte cum el strecura aluzii că se gândea deja la expediţia Resurgam? Şi asta ne neliniştise, deoarece nu exista nicio modalitate logică prin care el să fi putut şti de amarantini? Ei bine, acum totul este limpede. Pascale are dreptate. Hoţul-Soarelui se afla deja în mintea lui şi-l împingea încoace. Nu cred că el ştia măcar ce se întâmpla cu sine, dar în tot acel timp era controlat de Hoţul-Soarelui.

— Hoţul-Soarelui şi Mademoiselle parcă s-ar război între ei, zise Khouri, însă pentru a-şi purta războiul, au nevoie de noi. Hoţul-Soarelui este un fel de entitate software, iar ea este obligată pe Yellowstone, în palanchinul ei… aşa că au tras de sforile noastre, manipulându-ne unii împotriva celorlalţi.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă Voliova. Hoţul-Soarelui m-a îngrijorat. M-a îngrijorat profund. N-am mai auzit de el de când a luat-o razna arma-cache.

Khouri nu spuse nimic. Ea ştia doar că Hoţul-Soarelui îi intrase în cap în timpul ultimei şedinţe din turelă. Ulterior, la ultima ei vizită, Mademoiselle îi spusese că Hoţul-Soarelui o consuma şi că o va învinge în mod inevitabil, în ore sau – cel mult – zile. Asta se petrecuse însă cu

săptămâni în urmă. Potrivit ratei pierderilor estimate de ea, Mademoiselle ar fi trebuit acum să fie moartă, iar Hoţul-Soarelui, victorios. Totuşi, nu se modificase nimic. Dimpotrivă, mintea ei era mai tăcută decât în oricare alt moment de după trezirea pe orbita lui Yellowstone. Niciun blestemat de implant de proximitate Jocul Umbrelor, nicio blestemată de apariţie nocturnă a lui Mademoiselle. Hoţul-Soarelui parcă murise imediat după ce triumfase. Desigur, Khouri nu credea asta, iar totala lui absenţă era cu atât mai stresantă; amplifica aşteptarea până ce – aşa cum era convinsă – avea să apară. Şi, cumva, ea simţea că Hoţul-Soarelui ar fi fost o companie încă mai puţin plăcută decât anteriorul ei chiriaş.

— De ce ar trebui să-şi arate chipul? întrebă Pascale. Oricum, aproape c-a învins.

— Aproape c-a învins, încuviinţă Voliova, dar ceea ce suntem noi pe punctul să facem l-ar putea determina să intervină. Cred c-ar trebui să fim pregătite pentru asta... mai ales tu, Khouri. Tu ştii că el a intrat în Boris Nagorni şi, crede-mă, n-a fost plăcut să-l cunosc pe niciunul dintre ei.

— Poate c-ar trebui să mă-nchizi acum, înainte să fie prea târziu. Khouri nu se gândise prea mult la cuvintele acelea, dar o rostise cu toată seriozitatea. Vorbesc serios, Ilia, aş prefera să faci asta decât să fii silită să mă împuşti mai târziu.

— Mi-ar plăcea s-o fac, dar problema este că nu-i copleşim numeric pe ceilalţi. În clipa de faţă suntem noi trei împotriva lui Sajaki şi ale lui Hegazi... şi numai Dumnezeu ştie ce tabără va alege Sylveste, dacă se va ajunge la aşa ceva.

Pascale nu spuse nimic.

Ajunseră la arhiva-războaielor, destinaţia pe care Voliova o avusese de la bun început în minte, deşi nu spusese nimic. Khouri nu intrase niciodată în sectorul acesta din navă, dar nu era nevoie să i se explice aceste lucruri. Fusese în destule armurării până atunci şi toate

aveau acelaşi miros.

— O să ne băgăm într-un rahat serios, zise ea. Aşa-i?

Sala vastă şi dreptunghiulară era secţiunea de prezentare şi livrare a arhivei, având în rasteluri aproximativ o mie de arme ce puteau fi utilizate imediat. Alte zeci de mii de arme puteau fi fabricate rapid şi asamblate în conformitate cu planurile distribuite holografic în toată masa navei.

— Da, zise Voliova pe un ton îngrijorător de apropiat de încântare, iar atunci ar fi bine să dispunem de o putere de foc letal de eficientă. Aşa că foloseşte-ţi abilităţile şi înţelepciunea, Khouri, şi înarmează-ne. Şi mişcă-te iute, fiindcă nu vrem ca Sajaki să ne oprească accesul înainte de a lua armele pentru care am venit.

— Ţie chiar îţi place chestia asta, aşa-i?

— Da. Şi ştii de ce? Sinucigaş sau nu, vom face finalmente ceva. S-ar putea să murim ori s-ar putea să nu reuşim nimic bun, dar cel puţin vom muri luptând, dacă se va ajunge la asta.

Khouri încuviinţă încet din cap. Îi dădea dreptate Voliovei. Prerogativa unui soldat era să nu îngăduie evenimentelor să-şi urmeze cursul fără niciun fel de intervenţie, indiferent cât de inutilă. Voliova îi arătă rapid cum să folosească funcţiile de nivel redus ale arhivei – din fericire, erau aproape intuitive –, apoi o prinse pe Pascale de braţ şi se întoarse să plece.

— Unde te duci?

— Pe punte. Sajaki va dori să fiu acolo pentru procedura de slăbire.

26

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Sylvste nu-şi văzuse soţia de câteva ore şi acum se părea că ea nu va fi prezentă nici măcar la apogeul tuturor strădaniilor lui. Mai rămăseseră zece ore până când arma Voliovei urma să lovească Cerberul, iar peste mai puţin de o oră era programat să înceapă primul val al asaltului ei de slăbire. Era crucial… totuşi, se părea că avea să-l urmărească fără tovărăşia lui Pascale.

Videocamerele navei nu scăpaseră nicio clipă arma din obiective şi ea plutea în display-ul punţii, de parcă ar fi fost la numai câţiva kilometri depărtare, nu la peste un milion. O vedeau din lateral, deoarece îşi începuse apropierea din punctul troian, pe când nava păstrase un pattern perpendicular în sensul acelor de ceasornic, în lungul liniei care îl unea pe Hades de evazivul său companion planetar. Niciuna dintre maşini nu ocupa o orbită reală, însă câmpul gravitaţional slab al lui Cerber însemna că traiectoriile acestea artificiale puteau fi menţinute cu un minimum de corecţii din partea jeturilor reactive.

Sajaki şi Hegazi erau cu el, scăldaţi în lumina sângerie care se revărsa dinspre display. Totul era roşu acum; Hades se afla suficient de aproape ca să fie un punct stacojiu perceptibil, iar Delta Pavonis – neclară aşa cum era – proiecta de asemenea o lumină roşiatică peste tot ce se afla pe orbita ei. Şi întrucât display-ul era unica sursă de lumină din încăpere, o parte din roşeaţa aceea se infiltra pe punte.

— Unde naiba-i vaca aia *brezgatnik* de Voliova? spuse Hegazi. Credeam că de acum trebuite să ne arate cum şi-a pus în funcţiune camera ororilor.

Oare femeia făcuse realmente inimaginabilul? se întrebă Sylveste. Oare decisese cu adevărat să saboteze atacul, deşi ea fusese creierul dinapoia strategiei? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci o judecase complet greşit. Ea îşi

pusese în aplicare îndoielile, alimentate de amăgirile celeilalte femei, Khouri, dar nu era totuşi posibil să le fi privit cu seriozitate! Cu certitudine, jucase rolul avocatului diavolului, testând limitele propriei lui siguranţe de sine.

— Ar fi bine să speri că aşa stau lucrurile, fiule, zise Calvin.

— Îmi citeşti gândurile acum? rosti Sylveste cu glas tare, neavând de ce să se ascundă de Triumviratul parţial care se adunase în jurul lui. Interesantă şmecheria asta.

— O poţi numi adaptare progresivă la congruenţa neurală, rosti vocea. Toate teoriile afirmă că aşa se va întâmpla, dacă-mi permiţi să stau suficient timp în capul tău. Adevărul este că eu construiesc treptat un model tot mai realist al proceselor tale neurale. Iniţial am putut corela doar ce citeam din răspunsurile tale, dar acum nici nu mai trebuie să le aştept ca să bănuiesc care vor fi.

„Atunci ia citeşte asta”, gândi Sylveste. „Hai sictir!”

— Dacă ai fi vrut să scapi de mine, zise Calvin, ai fi putut s-o faci cu multe ore în urmă. Cred însă că începe să-ţi cam placă prezenţa mea.

— Deocamdată, preciză Sylveste. Dar nu te obişnui cu asta, fiindcă nu intenţionez să te am prin jur în mod permanent.

— Mă îngrijorează această soţie a ta.

Sylveste îi privi pe triumviri. Brusc nu dorea ca partea lui de conversaţie să fie cunoscută public, aşa încât comută pe interiorizarea conversaţiei.

— Şi eu îmi fac griji în privinţa ei, dar asta nu este deloc treaba ta.

— Am văzut cum a reacţionat când au încercat s-o convingă Voliova şi Khouri.

„Da”, gândi Sylveste, „şi cine ar putea-o învinui cu adevărat?” Îi fusese destul de greu când Voliova aruncase numele Hoţului-Soarelui în conversaţie, ca pe o mină submarină, menită să explodeze la mare adâncime. Bineînţeles, ea nu ştiuse cât de important era numele şi, pentru o clipă, Sylveste sperase că soţia lui nu-şi va reaminti unde-l auzise sau că măcar îl auzise vreodată. Dar

Pascale era prea inteligentă pentru aşa ceva; acesta era pe jumătate motivul pentru care o iubea.

— Asta nu înseamnă că au şi reuşit.

— Mă bucur că eşti atât de sigur.

— Ea n-ar încerca să mă oprească.

— Depinde, zise Calvin. Vezi tu, dacă ea îşi imaginează că te pui în calea pericolului – şi dacă te iubeşte cât cred eu –, atunci stoparea ta va fi o acţiune pe care o va face atât din dragoste, cât şi din raţiune. Poate chiar mai mult. Nu înseamnă că a decis în mod brusc să te urască sau că ar fi încântată să-ţi nege ambiţia asta. Ba chiar dimpotrivă. Bănuiesc că asta o răneşte.

Sylveste se uită din nou la display, la masa conică sculptată a capului-de-pod al Voliovei.

— Eu cred, rosti Calvin după un timp, că situaţia poate fi mai complicată decât pare. Şi că ar trebui să acţionăm cu prudenţă.

— Nu pot spune nici pe departe că aş fi imprudent.

— Ştiu şi te apreciez pentru asta. Simpla posibilitate a existenţei unui pericol este fascinantă în sine, este aproape un stimulent pentru a continua. Aşa simţi, nu? Orice argument pe care ea l-ar putea folosi împotriva ta n-ar face decât să-ţi consolideze hotărârea. Asta, întrucât cunoaşterea te face flămând şi este o foame căreia nu-i poţi rezista, chiar dacă ştii că lucrurile cu care te ospătezi te pot ucide.

— Nici eu nu m-aş fi putut exprima mai plastic, zise Sylveste şi căzu pe gânduri, dar numai o clipă. Apoi se întoarse către Sajaki şi rosti cu glas tare: Unde dracu-i blestemata aia? Ea nu ştie că avem treabă de făcut?

— Sunt aici, spuse Voliova şi păşi pe punte, urmată de Pascale.

Fără un cuvânt, materializă două scaune şi ambele femei se ridicară prin spaţiul central al încăperii, poziţionându-se lângă ceilalţi, acolo unde puteau aprecia cel mai bine spectacolul de pe display.

— Atunci, să-nceapă bătălia! zise Sajaki.

Voliova apelă cache-ul; era pentru prima dată că accesa ororile acelea după incidentul cu arma scăpată de sub control.

În adâncul minţii ei exista gândul că în orice clipă una dintre armele acelea putea acţiona la fel: detronând-o violent din bucla de comandă şi preluându-şi controlul propriilor acţiuni. Nu putea anula posibilitatea respectivă, totuşi, reprezenta un risc pe care era pregătită să şi-l asume. Iar dacă spusele lui Khouri erau adevărate, atunci Mademoiselle – care controlase arma-cache ce o luase razna – murise, absorbită nemilos de Hoţul-Soarelui, şi atunci nu ea avea să încerce o revoltă a armelor.

Voliova alese o mână de arme-cache, cele aflate (după cum presupunea şi spera) în spectrul inferior al scării distructive disponibile, unde potenţialul lor distrugător se suprapunea cu armamentul originar al armei. Şase arme înviară şi-şi comunicară disponibilitatea prin intermediul brăţării ei, pulsând ca nişte pictograme morbide de forma unor cranii. Se deplasară apoi pe reţelele de şine, ieşind lent din sala-cache în incinta de transfer, mai mică, după care se desfăşurară dincolo de carcasa navei, devenind practic nave spaţiale robotice cu tunuri gigantice. Niciuna nu semăna cu celelalte decât prin semnătura designului comun, de la toate armele din clasa-iad. Două erau lansatoare relativiste de proiectile şi ca atare aveau o anume similitudine, dar nimic mai mult, ca şi cum ar fi fost prototipuri concurente, construite de echipe diferite de designeri pentru a satisface o prezentare generală. Semănau cu obuzierele antice: ţevi lungi, împodobite cu complicaţii tubulare şi sisteme auxiliare ca nişte tumori. Celelalte patru arme, fără să poată fi menţionată o ordine anume a farmecului lor, constau dintr-un laser de raze gama (mai mare cu un ordin de mărime decât laserele navei), un fascicul de supersimetrie, un proiector de antimaterie accelerată şi un dispozitiv pentru anularea restricţionării quarcurilor. Nu exista nimic care să poată fi comparat cu capacitatea demolatoare de planete a armei scăpate de sub control, dar nu era nici pe departe ceva ce

ai fi dorit să îndrepţi spre tine ori spre planeta pe care te aflai. Iar Voliova îşi reaminti că planul nu era să provoace daune arbitrare pe Cerber, nu să-l distrugă… ci doar să-l deschidă, iar pentru asta era necesar un grad de fineţe.

Da… asta însemna fineţe.

— Oferă-mi ceva ce poate utiliza un novice, zise Khouri zăbovind în faţa distribuitorului arhivei-războaielor. Nu mă refer însă la o jucărie, trebuie să aibă putere reală de oprire.

— Fascicul sau proiectil, doamnă?

— Să zicem un fascicul de putere redusă. Nu vrem ca Pascale să găurească fuzelajul.

— O alegere minunată, doamnă. Doamna ar dori să-şi odihnească picioarele în timp ce voi căuta ceva care să se potrivească cerinţelor ei cunoscătoare?

— Doamna va sta în picioare, dacă n-ai nimic împotrivă.

Era servită de personalitatea de nivel gama a distribuitorului, care consta dintr-un cap holografic care rânjea destul de deprimant de la înălţimea pieptului, unde era proiectat deasupra tejghelei cu fante. Iniţial îşi restricţionase alegerile la armele ce se înşiruiau în lungul pereţilor, depozitate în vitrine cu plăcuţe iluminate care le detaliau modul de operare, epoca de origine şi istoria de utilizare. În scurt timp, Khouri alesese arme uşoare pentru ea şi Voliova: o pereche de pistoale cu ace, similare ca design cu echipamentul din Jocul Umbrelor.

În mod destul de ameninţător, Voliova amintise de armament mai greu şi Khouri se ocupase şi de armele respective, dar alesese numai parţial dintre cele expuse. O carabină cu plasmă cu ciclu rapid, elegantă, fabricată cu trei secole în urmă, dar în niciun caz demodată, al cărei sistem de ţintire bazat pe flux neural o făcea foarte utilă în lupta din apropiere. De asemenea, era uşoară, iar când o cântări în mână, simţi imediat că o cunoaşte. În plus, învelişul ei protector, din piele neagră, avea ceva obscen de atractiv: pestriţă şi unsă, până la o strălucire sclipitoare, în care erau decupate petice pentru a expune

elementele de comandă, afişajele şi punctele de conexiune. Era perfectă pentru ea, dar ce i-ar fi putut duce Voliovei? Cercetă rafturile cât de mult îndrăzni (adică probabil vreo cinci minute) şi cu toate că văzu o mulţime de hardware-uri ciudate, ba chiar de neînţeles, nu găsi nimic care să corespundă exact cu ce avea în minte.

De aceea se adresase memoriei arhivei. Khouri fu prompt şi pertinent informată că existau peste patru milioane de arme, provenite din douăsprezece secole de făurire de armament, de la cele mai simple espingole cu proiectile aprinse de scânteie până la cele mai înspăimântătoare concentrări compacte de tehnologie direcţionată spre moarte ce puteau fi imaginate.

Dar până şi diversitatea aceea vastă era mică, în comparaţie cu potenţialul total al arhivei-războaielor, care putea fi de asemenea creativă. În funcţie de specificaţii, arhiva îşi putea filtra conţinutul şi combina caracteristicile optime ale unor arme deja existente pentru a obţine ceva nou şi foarte personalizat. Pe care după aceea îl putea sintetiza în câteva minute.

După ce termina – aşa cum se întâmplase cu pistoletul pe care Khouri îl imaginase pentru Pascale –, fanta din tăblie se deschidea bâzâind, şi arma terminată se ridica pe un platou mic, acoperit cu pâslă, sclipind steril, încă fierbinte din cauza căldurii reziduale a fabricării sale.

Khouri luă pistoletul lui Pascale şi privi în lungul ţevii, îi cercetă echilibrul şi examină setările fasciculului, care puteau fi accesate printr-un buton afundat în plăsele.

— Vi se potriveşte, doamnă, rosti distribuitorul.

— Nu-i pentru mine, replică ea şi ascunse pistoletul în buzunar.

Cele şase arme-cache ale Voliovei îşi activară jeturile şi se îndepărtară rapid de navă, urmând un curs complex, care avea să le aducă pe poziţiile de unde să lovească în punctul de impact. Între timp capul-de-pod continua să reducă distanţa până la suprafaţă, încetinind întruna. Femeia era sigură că planeta decisese deja că de ea se

apropia un obiect artificial, şi încă mare. Era chiar posibil să-şi dea seama că acesta fusese cândva *Lorean.* Fără doar şi poate, undeva în crusta aceea plină de maşini se derula un fel de dezbatere. Unele componente susţineau probabil că era cel mai bine să atace acum obiectul care se apropia, înainte de a deveni o problemă reală. Alte componente îndemnau la precauţie, atrăgând atenţia că obiectul se găsea încă departe de Cerber şi că orice atac împotriva lui în clipa de faţă ar fi trebuit să fie extrem de puternic pentru a se asigura anihilarea sa înainte de a putea riposta, dar că o asemenea etalare făţişă de forţă ar fi putut atrage mai mult atenţia din altă parte. În plus, sistemele pacifiste ar fi putut spune că deocamdată obiectul respectiv nu întreprinsese nicio acţiune evident ostilă. Era posibil ca nici măcar să nu suspecteze caracterul artificial al lui Cerber. Poate că dorea numai să adulmece planeta şi apoi să plece mai departe.

Voliova nu voia ca pacifiştii să aibă câştig de cauză. Ea voia să învingă partizanii unei lovituri preventive şi mai voia ca asta să se întâmple acum, înainte de a mai trece alt minut. Dorea să-l observe pe Cerber repezindu-se şi distrugând capul-de-pod. Asta ar fi pus capăt problemelor lor şi – fiindcă ceva similar se întâmplase deja cu sondele lui Sylveste –, ei nu aveau să se afle într-o situaţie mai proastă decât cea existentă. Poate că simpla provocare a unei contralovituri a lui Cerber nu avea să fie intervenţia pe care căutase Mademoiselle s-o prevină. La urma urmelor, nimeni n-ar fi intrat acolo. Iar ei puteau să-şi recunoască înfrângerea şi să plece acasă.

Atât doar că nimic din toate astea n-avea să se întâmple.

— Ilia, spuse Sajaki arătând cu bărbia spre display, intenţionezi să lansezi de aici armele astea cache?

— Nu există niciun motiv pentru care să n-o fac.

— M-aş fi aşteptat să le direcţioneze Khouri din turelă. La urma urmei, acesta este rolul ei. Se întoarse către Hegazi şi şopti, îndeajuns de tare pentru a fi auzit de toţi: încep să mă întreb de ce am recrutat-o… sau de ce i-am îngăduit Voliovei să mă oprească din sondarea ei.

— Presupun că are utilitatea ei, comentă himericul.

— Khouri este în turelă, minţi Voliova. Ca măsură de precauţie, bineînţeles. Nu voi recurge însă la ea decât dacă va fi absolut necesar. Mi se pare corect, nu? Astea sunt şi armele mele şi nu puteţi avea pică pe mine că le utilizez când situaţia este atât de bine controlată.

Afişajele de pe brăţara ei – reproduse parţial pe sfera-display din mijlocul punţii – o informau că în treizeci de minute armele-cache aveau să ajungă la coordonatele stabilite pentru deschiderea focului, la aproape un sfert de milion de kilometri depărtare de navă. Din poziţia aceea n-ar fi existat niciun motiv plauzibil ca să nu tragă cu ele.

— Bine, încuviinţă Sajaki. Pentru o clipă m-am îngrijorat că nu ne bucuram de completa ta dăruire pentru cauză. Însă asta seamănă suspect de mult cu o străfulgerare a vechii Voliova.

— Ce încântător! comentă Sylveste.

27

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Pictogramele negre ale armelor-cache roiau în poziţiile de deschidere a focului, iar puterea lor teribilă aştepta să fie descătuşată împotriva lui Cerber. În tot acel timp nu existase niciun răspuns din partea planetei, niciun indiciu că ar fi fost altceva decât părea să fie. Atârna pur şi simplu acolo, cenuşie şi brăzdată de suturi, aidoma unui craniu aplecat în rugă.

Când, finalmente, momentul sosi, se auzi doar un piuit slab dinspre sfera de proiecţie, iar cifrele trecură scurt prin zero, după care începură lunga lor numărătoare în sens opus.

Sylveste vorbi primul. Se întoarse către Voliova, care nu făcuse de multe minute nicio mişcare vizibilă.

— N-ar fi trebuit să se întâmple ceva? Afurisitele tale de arme n-ar fi trebuit să tragă?

Voliova ridică privirea de la afişajul brăţării, care-i atrăgea toată atenţia, precum cineva care fusese trezit brusc din transă.

— Eu n-am dat comanda, rosti ea atât de încet, încât era necesar un efort conştient pentru a o auzi. Eu n-am ordonat armelor să tragă.

— Poftim? zise Sajaki.

— Ai auzit ce-am spus, replică femeia cu glas mai tare. N-am făcut-o.

O dată în plus, calmul ferm al lui Sajaki izbuti să pară mai ameninţător decât orice izbucniri de furie.

— Au mai rămas nişte minute, rosti el, în care atacul poate fi încă declanşat. Poate că ar fi mai bine să te gândeşti să le utilizezi, înainte ca situaţia să devină iremediabilă.

— Cred că situaţia a devenit iremediabilă cu ceva timp în urmă, interveni Sylveste.

— Asta-i problema Triumviratului, spuse Hegazi şi

încheieturile degetelor lui acoperite de oţel scânteiară pe marginea braţelor fotoliului. Ilia, dacă dai comanda acum, poate că am reuşi…

— N-o voi da, răspunse femeia. Îi puteţi spune revoltă, dacă vreţi, sau trădare… nu-mi pasă, dar implicarea mea în nebunia asta se opreşte aici. Îl privi pe Sylveste cu o furie neaşteptată. Tu-mi ştii motivele, aşa că nu te mai preface.

— Are dreptate, Dan.

Pascale se alăturase conversaţiei şi pentru moment atrase atenţia tuturor.

— Ştii că e adevărat spune Ilia, ştii că pur şi simplu nu ne putem asuma riscul ăsta, indiferent cât de mult l-ai dori.

— Şi tu ai ascultat-o pe Khouri, spuse Sylveste, deşi vestea că soţia lui trecuse de partea Voliovei nu era nici pe departe surprinzătoare, declanşând mai puţină amărăciune decât s-ar fi aşteptat.

Perfect conştient de trăinicia sentimentelor sale, nu putea totuşi să n-o admire pe Pascale pentru ceea ce făcuse.

— Ea ştie lucruri pe care noi nu le ştim, răspunse Pascale.

— Ce dracu' are de-a face Khouri cu asta? întrebă Hegazi, privind iritat spre Sajaki. Ea nu-i decât un soldat. N-o putem omite din discuţie?

— Din păcate, nu, replică Voliova. Tot ce aţi auzit este adevărat. Iar continuarea acţiunii ar fi într-adevăr cea mai mare greşeală pe care a comis-o vreodată vreunul dintre noi.

Sajaki îşi îndepărtă fotoliul de Hegazi, apropiindu-se de Voliova.

— Dacă nu vrei să dai comanda de atac, atunci predă-mi cel puţin controlul cache-ului.

Întinse mâna, cerându-i să-şi desfacă brăţara şi să i-o dea.

— Cred că ar trebui să faci ce-ţi cere, zise Hegazi. Altfel ar putea fi foarte neplăcut pentru tine.

— Nu mă îndoiesc de asta nicio clipă, spuse Voliova şi,

dintr-o mişcare rapidă, desfăcu brăţara. Este complet inutilă pentru tine, Sajaki. Cache-ul mă va asculta doar pe mine sau pe Khouri.

— Dă-mi brăţara.

— O s-o regreţi, te avertizez.

Cu toate acestea, i-o întinse. Sajaki o apucă de parcă ar fi fost o amuletă preţioasă din aur şi o cântări o clipă în palmă, după care şi-o prinse pe încheietură. Privi display-ul micuţ care se reaprinse, acoperindu-se cu aceleaşi date schematice care pâlpâiseră cu un moment înainte pe încheietura lui Voliova.

— Sunt triumvirul Sajaki, rosti el umezindu-şi buzele după fiecare cuvânt şi savurând puterea. Nu sunt sigur în privinţa protocolului exact necesar în acest moment, aşa că vă cer cooperarea. Doresc însă ca armele-cache desfăşurate să înceapă…

Se opri în mijlocul frazei. Rămase cu ochii asupra încheieturii sale, mai întâi nedumerit, apoi, după câteva clipe, mai degrabă înfricoşat.

— Afurisita naibii! spuse Hegazi. Am bănuit că s-ar putea să ai vreun atu în mânecă, dar nu crezusem că va fi atât de literal.

— Sunt o persoană cu gândirea foarte literală, răspunse Voliova.

Chipul lui Sajaki era acum o mască rigidă de durere, iar brăţara care se contracta îi intrase vizibil în încheietură. Mâna îi rămăsese cu palma deschisă, albă şi lipsită de sânge precum ceara. Cu mâna liberă, se străduia curajos să smulgă brăţara, dar era zadarnic; femeia avusese grijă în privinţa aceea. Încheietoarea se etanşase şi rămăsese doar un proces dureros şi lent de amputare constrictivă, pe măsură ce lanţurile de polimeri cu memorie plastică din brăţară se strângeau întruna. Brăţara ştiuse din clipa în care Sajaki o pusese pe încheietură că ADN-ul lui nu era cel corect, că nu se potrivea cu cel al Voliovei, totuşi nu începuse să se contracteze decât după ce el încercase să dea o comandă, ceea ce, presupunea femeia, fusese un

gest de bunăvoinţă din partea ei.

— Opreşte-o, reuşi să articuleze Sajaki. Opreşte-o… ’tu-ţi soarele tău… te rog…

Voliova estimă că brăţara avea să-i reteze mâna în unu, cel mult două minute; unu, cel mult două minute, până când principalul sunet din încăpere avea să fie trosnetul osului, presupunând că putea fi auzit peste scânciturile lui Sajaki.

— Manierele tale lasă de dorit, zise ea. Ce fel de rugăminte a fost asta? S-ar fi zis că era unicul moment în care ai fi putut dovedi puţină politeţe.

— Opreşte-o, spuse Pascale. Te rog eu acum, te implor – orice s-ar fi întâmplat, nu merită aşa…

Voliova strânse din umeri şi i se adresă lui Hegazi:

— Poţi să i-o scoţi, triumvirule, înainte de a face prea multă murdărie în jur. Sunt sigură că dispui de mijloacele necesare.

Hegazi îşi ridică una dintre mâinile din oţel şi o inspectă, parcă având nevoie să se asigure că nu mai era din carne.

— Fă-o! zbieră Sajaki. Scoate-mi-o!

Hegazi îşi poziţionă fotoliul lângă el şi se apucă de treabă. Era un proces care părea să-i cauzeze lui Sajaki chiar mai multă durere decât constricţia în sine.

Sylveste nu spuse nimic.

Hegazi eliberă brăţara; până termină, mâinile lui de metal erau acoperite de sânge. Resturile brăţării îi căzură printre degete, pe pardoseala aflată la douăzeci de metri mai jos.

Sajaki, care nu se oprise din gemut, privi cu repulsie leziunile cauzate încheieturii sale. Mâna continua să fie ataşată de braţ, însă oasele şi tendoanele erau hidos expuse, iar sângele pulsa roşu, şiroind într-o funie stacojie subţire spre podeaua îndepărtată. Îşi apăsă de abdomen membrul dureros, încercând să înăbuşe pierderea.

În cele din urmă încetă să mai emită vreun sunet; chipul lui palid se întoarse către Voliova şi rosti:

— O să plăteşti pentru asta! Promit!

Iar în clipa aceea Khouri intră pe punte şi începu să

tragă.

Bineînţeles, ea avusese mereu un plan în minte, chiar dacă nu foarte detaliat. Iar când făcuse primul pas în sală şi văzuse cascada de sânge evident, nu mai pierduse timpul să-şi ruleze planul prin revizii elaborate de ultim moment şi decisese să tragă în tavan, până când obţinea atenţia tuturor.

Nu durase mult timp.

Alesese ca armă carabina cu plasmă, reglată pe putere minimă, cu modul de foc rapid dezactivat, astfel că trebuia să apese trăgaciul pentru fiecare pulsaţie. Prima săpă în plafon un crater cu diametrul de un metru, din care se revărsă o ploaie de fragmente ascuţite şi pârlite de căldură. Grijulie să nu perforeze tavanul, Khouri direcţionă pulsaţia următoare spre stânga, apoi spre dreapta. O sfărâmătură căzu pe sfera strălucitoare a holodisplay-ului, care pâlpâi şi se distorsionă pentru o fracţiune de secundă, înainte de a-şi relua stabilitatea. Apoi – deoarece îşi anunţase destul de apăsat prezenţa – Khouri opri arma şi o puse înapoi pe umăr. Voliova, care anticipase în mod vădit următoarea ei acţiune, îşi coborî brusc fotoliul spre ea şi, când ajunsese la cinci metri distanţă, Khouri îi azvârli una dintre armele uşoare: proiectoarele de ace găsite pe peretele arhivei.

— Ia-o pe asta pentru Pascale, zise ea aruncând după aceea şi arma cu fascicul de putere redusă.

Voliova le prinse pe ambele cu gesturi experte şi i-o întinse iute lui Pascale pe cea din urmă.

Khouri observă că ploaia de sânge – care încetase acum – provenise de la Sajaki. Triumvirul nu arăta deloc bine şi-şi susţinea grijuliu un braţ, de parcă ar fi fost rupt sau împuşcat.

— Ilia, zise Khouri, ai început distracţia fără mine. Sunt foarte dezamăgită.

— Evenimentele au cerut-o, replică Voliova.

Khouri se uită la display, încercând să-şi dea seama ce se petrecuse în exteriorul navei.

— Armele au tras?
— Nu. Nu le-am dat ordinul respectiv.
— Iar acum n-o mai poate face, preciză Sylveste, fiindcă Hegazi tocmai i-a distrus brăţara.
— Asta înseamnă că el este de partea noastră?
— Nu, răspunse Voliova. Înseamnă doar că el nu poate suporta spectacolul sângelui. Mai ales când este al lui Sajaki.
— Sajaki are nevoie de ajutor, spuse Pascale. Pentru Dumnezeu, nu-l puteţi lăsa să sângereze până moare!
— N-o să moară, zise Voliova. Este himeric, ca Hegazi, deşi nu la fel de evident. Maşmedele din sângele lui au şi iniţializat deja reparaţii celulare cu rată foarte accelerată. Chiar dacă brăţara i-ar fi retezat mâna, ar fi crescut alta. Nu-i aşa, Sajaki?
Bărbatul o privi cu un chip atât de secătuit de putere, încât parcă i-ar fi fost greu să-şi crească o unghie, darămite o mână nouă. În cele din urmă încuviinţă totuşi din cap.
— Cineva ar trebui să mă însoţească până la infirmerie, spuse el. Maşmedele mele nu sunt fermecate, ci au limitele lor. Iar nociceptorii mei sunt vii şi activi, crede-mă.
— Are dreptate, spuse Hegazi. N-ar trebui să-i supraestimaţi capacităţile ’medelor. Vreţi să moară sau nu? Ar fi mai bine să decideţi acum. Eu îl pot ajuta până la infirmerie.
— Iar pe drum să vă opriţi niţel pe la arhiva-războaielor? Voliova clătină din cap. Mulţumesc, dar nu!
— Atunci, merg eu, propuse Sylveste. Îl duc eu la infirmerie. Până acum ai avut încredere în mine, nu?
— Nu mă încred deloc în tine, *svinoi,* zise Voliova, dar pe de altă parte, tu n-ai şti ce să faci în arhiva-războaielor, chiar dac-ai ajunge acolo. Iar Sajaki nu se găseşte în cea mai bună stare pentru a-ţi oferi sugestii tocmai convingătoare.
— Să înţeleg că ţi-ai dat acordul?
— Să te mişti repede, Dan! Voliova îşi sublinie cuvintele printr-un gest brusc al pistolului ei cu ace. Dacă nu te-ai

întors în zece minute, o trimit pe Khouri după tine.

Cei doi bărbaţi plecară după un minut, cu Sajaki aproape năruit peste Sylveste, cu greu în stare să păşească fără sprijin. Khouri se întrebă dacă Sajaki va mai fi conştient când va ajunge la infirmerie şi constată că nu-i păsa prea mult.

— Apropo de arhiva-războaielor, rosti ea, nu cred că mai trebuie să-ţi faci griji că va fi folosită de altcineva. Am făcut-o praf după ce am luat ce doream.

Voliova căzu pe gânduri, apoi încuviinţă apreciativ.

— Asta a fost gândire tactică sănătoasă, comentă ea.

— N-are nicio legătură cu tactica. De vină a fost personalitatea care se ocupa de locul ăla. Am decis pur şi simplu s-o prăjesc.

— Înseamnă că noi am învins? întrebă Pascale. Vreau să spun – am obţinut cu adevărat ce am pornit să facem?

— Aşa cred, zise Khouri. Sajaki a ieşit din scenă şi nu cred că amicul Hegazi va face multe necazuri în numele lui personal. De asemenea, soţul tău nu pare să se ţină de cuvânt şi să ne omoare pe toţi, dacă nu capătă ce doreşte.

— Ce dezamăgitor! comentă Hegazi.

— V-am zis, spuse Pascale. El recurgea întruna la cacealmale. Deci acum s-a terminat? Mai putem rechema armele acelea, nu-i aşa?

Se uită la Voliova, care încuviinţă prompt din cap.

— Bineînţeles. Băgă mâna în jachetă şi-şi puse altă brăţară în jurul încheieturii, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Doar nu credeaţi că aş fi fost atât de inconştientă, încât să nu am una de rezervă cu mine?

— Nici vorbă să fi crezut asta despre tine, zise Khouri.

Voliova ridică brăţara la gură şi începu să rostească o succesiune de comenzi aidoma unei mantra, concepute să şunteze diverse niveluri de securitate. În cele din urmă, când atenţia tuturor era focalizată asupra armilarului, ea spuse:

— Toate armele-cache, revenire în navă. Repet, toate armele-cache, revenire în navă!

Nu se întâmplă însă nimic, nici chiar după ce trecură

destule secunde ca să justifice un decalaj temporal firesc, cauzat de limita vitezei luminii. Nimic… cu excepţia faptului că pictogramele ce reprezentau armele-cache îşi schimbară culoarea din negru în roşu şi începură să pâlpâie cu o regularitate ameninţătoare.

— Ilia, rosti Khouri, ce înseamnă asta?

— Înseamnă că se armează şi se pregătesc să deschidă focul, răspunse Voliova cu glas perfect egal, de parcă n-ar fi fost deloc surprinsă. Înseamnă că se va petrece ceva foarte rău.

28

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Pierduse din nou controlul.

Voliova privi neajutorată cum armele-cache începură să tragă spre Cerber. Cele cu fascicul loviră primele, bineînţeles, şi primul indiciu al preciziei lor fu o scânteie de lumină alb-albastră, care clipi pe fundalul cenuşiu arid al planetei, exact acolo unde, în scurt timp, capul-de-pod avea să atingă suprafaţa. Armele relativiste cu proiectile se dovediră doar puţin mai lente şi rapoarte ale succesului lor urmară după câteva secunde: pulsaţii sacadate spectaculoase, când căzură ca o ploaie de neutroniu şi de antimaterie care izbi planeta. În tot acest timp, Voliova continuă să latre ordine de oprire în brăţară, dar cu tot mai puţine speranţe că putea să aibă vreo influenţă asupra lor. Pentru o clipă nebunească, crezuse că de vină era noua brăţară, dar, desigur, nu aceea putea fi cauza pentru care armele se comportau acum autonom. Ele trăseseră cu un scop; la fel cum îi ignoraseră comanda de a reveni în cala navei.

Pentru că cineva – sau *ceva* – deţinea acum controlul lor.

— Ce se întâmplă? întrebă Pascale cu tonul cuiva care nu se aşteaptă de fapt la un răspuns comprehensibil.

— Este probabil Hoţul-Soarelui, zise Voliova şi renunţă într-un final la brăţară, abandonând orice speranţă că armele vor reveni sub comanda ei. Pentru că-i imposibil să fie Mademoiselle a lui Khouri. Chiar dacă ea ar mai fi în stare să influenţeze cache-ul, ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă ca să împiedice asta.

— Probabil că o parte din el a rămas în turelă, spuse Khouri. Părea să regrete asta, deoarece tăcu brusc, continuând abia după câteva clipe: Vreau să spun că noi am ştiut dintotdeauna că el putea controla turela – de aceea i s-a împotrivit lui Mademoiselle când ea a vrut să-l omoare pe Sylveste cu cealaltă armă.

— Dar cu asemenea precizie? Voliova clătină din cap. Nu toate comenzile mele spre armele-cache sunt direcţionate prin turelă. Ştiam că mi-aş fi asumat un risc prea mare.

— Vrei să spui că nici acelea nu funcţionează?

— Aşa s-ar părea.

Display-ul arăta acum că armele îşi încetaseră atacul, deoarece îşi terminaseră energia şi muniţia, şi pluteau pe orbite inutile în jurul lui Hades, unde urmau să rămână milioane de ani, până ce perturbaţii gravitaţionale aleatorii aveau să le împingă pe traiectorii care să le izbească de Cerber ori să le proiecteze prin efect de praştie spre punctele troiene, unde să dăinuie chiar şi după decesul ca gigantă roşie a lui Delta Pavonis. Voliova extrase un grăunte de mulţumire din conştientizarea faptului că armele nu mai puteau fi utilizate niciodată; nu puteau fi întoarse împotriva ei. Era însă mult prea târziu pentru astfel de uşurare.. Răul împotriva lui Cerber fusese deja comis şi sosirea capului-de-pod avea să fie întâmpinată cu foarte puţină împotrivire. Ea putea deja să vadă pe display dovada atacului lor: trâmbe de regolit pulverizat ce se desfăceau ca evantaie în spaţiu din jurul punctului de impact.

Sylveste sosi în centrul medical al navei, simţind că Sajaki îi apăsa tot mai greu umărul; triumvirul părea să cântărească prea mult pentru corpul lui uscăţiv. Se întrebă dacă nu cumva de vină era pur şi simplu masa maşinilor ce-i înotau prin sânge, care aşteptau dormind în toate celulele pentru momentul apariţiei unei crize ca aceasta care să le readucă la viaţă. Sajaki era de asemenea fierbinte de parcă ar fi avut febră; dovada, poate, că maşmedele intraseră în stare de urgenţă, înmulţindu-se frenetic, sporindu-şi numărul şi forţele pentru a face faţă situaţiei, rechiziţionând molecule din ţesuturile „normale” ale bărbatului până la dispariţia riscului. Când privi fără mare tragere de inimă încheietura distrusă a triumvirului, văzu că sângele încetase să mai curgă, iar rana oribilă de pe circumferinţă era învelită acum într-un soi de

membrană. Prin ţesut răzbătea slab o luminozitate chihlimbarie.

La apropierea lor, servitori ieşiră din unitatea medicală şi-i preluară povara, ridicându-l pe Sajaki şi aşezându-l pe un pat. Maşinile se agitară câteva minute deasupra lui; monitoare ca gâturi de lebede se arcuiră deasupra patului, iar alte monitoare neurale i se instalară blând pe scalp. Nu păreau foarte îngrijorate de rană. Poate că sistemele medicale comunicau deja cu maşmedele lui şi în faza aceasta nu mai erau necesare alte intervenţii. În ciuda slăbiciunii sale, Sajaki continua să fie conştient.

— N-ar fi trebuit să te încrezi în Voliova, îi spuse el furios. Acum totul s-a dus naibii, fiindcă ea a beneficiat de prea multă putere. A fost o eroare fatală din partea ta, Sajaki.

Glasul celuilalt abia se auzi.

— Bineînţeles că am avut încredere în ea. Era una dintre noi, prostule! Făcea parte din Triumvirat! După câteva clipe, continuă cu un croncănit: Tu ce ştii despre Khouri?

— S-a infiltrat la bordul navei, răspunse Sylveste, cu scopul de a mă găsi şi a mă ucide.

Sajaki reacţionă faţă de informaţia aceea de parcă ar fi fost doar vag interesantă.

— Asta-i tot?

— Aşa am crezut. Nu ştiu cine a trimis-o sau de ce, dar a oferit nişte justificări absurde, pe care Voliova şi nevastă-mea par să le fi luat drept adevăruri incontestabile.

— Încă nu s-a terminat, rosti Sajaki; ochii îi erau larg deschişi şi tiviţi cu galben.

— Ce vrei să spui?

— O ştiu. Sajaki închise ochii şi corpul i se destinse pe pat. Nimic nu s-a terminat.

— Va supravieţui, zise Sylveste intrând pe punte, evident fără să aibă habar de cele petrecute în absenţa lui.

Privi în jur şi Voliova îşi putu imagina deruta pe care o simţea. Aparent nimic nu se schimbase în timpul cât fusese necesar pentru a-l însoţi pe Sajaki la infirmerie – aceiaşi

oameni ţineau aceleaşi arme, totuşi atmosfera suferise o tranziţie spre rău. Hegazi, de pildă, deşi era aţintit de pistolul lui Khouri, nu avea expresia cuiva care a suferit o înfrângere. Desigur, nu se putea spune nici că ar fi jubilat.

„De acum totul ne-a scăpat din mâini”, gândi Voliova, „şi Hegazi o ştie.”

— S-a întâmplat ceva rău, aşa-i? spuse Sylveste, care văzuse de acum imaginea lui Cerber de pe display, cu crusta spintecată care sângera în spaţiu. Până la urmă armele tale au deschis focul, exact aşa cum am vrut noi.

— Îmi pare rău, clătină Voliova din cap. N-a fost acţiunea mea.

— Ar fi mai bine s-o asculţi, zise Pascale. Indiferent ce s-ar întâmpla aici, noi nu vrem să participăm. Este ceva care ne depăşeşte, Dan. Te depăşeşte şi pe tine, oricum… oricât de greu poate fi asta de crezut.

El o privi dispreţuitor.

— Încă nu ţi-ai dat seama? Este exact aşa cum a vrut Voliova să se întâmple totul.

— Eşti nebun! pufni Voliova.

— Asta-i şansa ta, continuă Sylveste. Apuci să-ţi vezi în acţiune străpungătorul planetar şi în acelaşi timp îţi mântuieşti conştiinţa prin etalarea convenabil lipsită de succes a unei prudenţe în ceasul al doisprezecelea. Aplaudă scurt de două ori. Nu, sincer vorbind, sunt realmente impresionat.

— O să fii realmente mort, spuse Voliova.

Totuşi, deşi îl ura pentru ceea ce tocmai spusese, o parte a ei refuza simpla negare. Ea ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putere să oprească armele să-şi încheie misiunea; la dracu’, chiar *făcuse* tot ce-i stătuse în putere, dar nimic nu avusese succes. Chiar dacă n-ar fi dat ordinul ieşirii lor din navă, Hoţul-Soarelui ar fi găsit cu certitudine o cale; era sigură în privinţa asta. Acum însă, după ce atacul avusese loc, peste ea coborâse un soi de curiozitate fatalistă. Sosirea capului-de-pod avea să se deruleze aşa cum fusese planificată… dacă nu găsea vreo modalitate prin care s-o stopeze, iar deocamdată încercase tot ce ştia. Şi de aceea,

fiindcă nu exista niciun mod prin care s-o împiedice, o parte detaşată a ei începea să privească înainte, spre eveniment, atrasă nu numai de ce putea învăţa, ci şi de felul cum va rezista odrasla ei la încercări. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ştia – oricât de groaznice ar fi fost consecinţele – că va fi lucrul cel mai fascinant la care fusese martoră vreodată. Şi poate şi cel mai teribil.

Acum nu putea face absolut nimic, ci doar să aştepte.

Orele nu treceau nici repede, nici încet, întrucât acesta era un eveniment de care Voliova se temea şi după care, în acelaşi timp, tânjea. La o mie de kilometri deasupra lui Cerber, capul-de-pod îşi începea faza finală de frânare. Strălucirea celor două propulsii Agregate aducea cu o pereche de sori miniaturali care se aprindeau deasupra planetei, conturând perfect clar peisajul, ale cărui cratere şi ravene căpătau o însemnătate exagerată. Sub lumina aceea nemiloasă, planeta păru pentru o secundă cu adevărat un artefact; ca şi cum creatorii ei se străduiseră prea mult să-l facă pe Cerber să pară erodat de eoni de bombardamente cosmice.

Pe brăţară vedea acum imagini transmise de videocamerele orientate în jos, presărate pe flancurile capului-de-pod. Cercuri de videocamere înconjurau la fiecare câteva sute de metri conul lung de patru kilometri, astfel că, indiferent cât de adânc ar fi pătruns, unele ar fi fost mereu deasupra şi dedesubtul stratului crustal. În clipa asta, ea privea prin crusta aceea, prin rana încă nevindecată pe care o deschisese cache-ul.

Sylveste nu minţise.

Acolo jos existau lucruri. Uriaşe, organice şi tubulare, aidoma unui cuib de şerpi. Căldura cache-ului se disipase acum şi, cu toate că nori cenuşii încă mai fumegau din gaură, Voliova bănuia că aveau mai multă legătură cu maşini incinerate decât cu materie crustală clocotitoare. Niciunul dintre tuburile ca nişte şerpi nu se mişca, iar laturile lor argintii, segmentate erau mânjite de pete negre şi spintecături largi de o sută de metri, prin care explodaseră mase intestinale de şerpi mai mici.

Voliova îl rănise pe Cerber.

Nu ştia dacă era o rană mortală sau doar o zgârietură care avea să se vindece în câteva zile, dar era o rană şi înţelegerea respectivă o înfioră. Rănise ceva extraterestru.

În scurt timp însă extratereştrii reacţionară.

Ea tresări când se întâmplă, deşi – intelectual, dacă nu emoţional – se aşteptase la asta. Se petrecu când capul-de-pod ajunsese la doi kilometri de suprafaţă, adică la o distanţă egală cu jumătatea lungimii sale.

Evenimentul în sine fu aproape prea rapid ca să poată fi înţeles pe loc. Într-o secundă, crusta se modifică cu o iuţeală surprinzătoare, formând o serie de adâncituri cenuşii, dispuse în jurul rănii într-un cerc cu diametrul de un kilometru, vezicate ca nişte pustule din piatră. Se sparseră aproape imediat ce Voliova le observă existenţa şi eliberară spori scânteietori, sclipiri argintii ce roiră ca nişte licurici spre capul-de-pod. Nu ştia ce erau – cioburi de antimaterie, focoase minuscule, capsule cu virusuri sau baterii miniaturale de tunuri –, atât doar că doreau să-i facă rău creaţiei ei.

— Acum, şopti Voliova. Acum…

Nu fu dezamăgită. Poate că, la un anumit nivel, ar fi fost mai bine dacă arma i-ar fi fost distrusă în clipa aceea, însă atunci i s-ar fi răpit fiorul vederii reacţiei ei – şi într-adevăr reacţionă cu toată eficacitatea pe care o intenţionase. Armele din banda circulară a capului-de-pod erupseră la viaţă, urmărind, ţintind cu laserul şi trăgând cu bosere în toate scânteile, înainte ca multe din ele să fi atins carapacea din hiperdiamant a armei conice.

Capul-de-pod acceleră, parcurgând ultimii doi kilometri într-o treime de minut; crusta din jurul rănii ridică întruna vezici şi eliberă scântei, iar capul-de-pod pară loviturile. De acum în carcasa lui apăruseră cratere în care câţiva spori scânteietori loviseră o strălucire trandafirie temporară, însă integritatea operaţională nu-i fusese afectată. Vârful ascuţit ca acul pătrunse sub nivelul crustei, poziţionat precis în centrul rănii.

Trecură secunde, după care coada mai lată a armei îi

atinse periferia neregulată. Solul începu să cedeze şi linii de fractură goniră spre depărtare. Vezicile continuau să înmugurească, însă acum la distanţă radială mai mare de rană, ca şi cum mecanismele de dedesubt ar fi fost avariate sau sărăcite în interiorul circumferinţei respective. Capul-de-pod pătrunsese câteva sute de metri în Cerber şi undele de şoc radiau din punctul de intrare, decelerând în lungul armei. Amortizoarele din cristal piezoelectric integrate de Voliova în hiperdiamant aveau să reducă şocurile acelea, convertindu-le energia în căldură care avea să fie după aceea canalizată în armamente defensive.

— Spune-mi că învingem, rosti Sylveste. Pentru Dumnezeu, spune-mi că învingem!

Voliova citea rapid sintezele de statut care se revărsau pe brăţara ei. Pentru un moment, între ei doi nu exista niciun fel de antagonism, ci doar curiozitate împărtăşită.

— Facem faţă, răspunse ea. Arma a pătruns de acum un kilometru şi menţine rata descendentă constantă de un kilometru în nouăzeci de secunde. Nivelul de acceleraţie crescut la maximum asta înseamnă că întâmpină rezistenţă mecanică.

— Prin ce trece?

— Nu pot spune. Datele Aliciei afirmau că scoarţa falsă nu e mai groasă de jumătate de kilometru, dar în învelişul armei nu există decât puţini senzori – altfel i-ar fi crescut vulnerabilitatea la modurile de atac cibernetic.

Videocamerele navei prezentau pe armilar o sculptură abstractă: un con retezat la jumătate şi poziţionat cu partea mai îngustă pe o suprafaţă cenuşie scabroasă. Patternuri devastatoare se derulau pe terenul din jur, vezici care scuipau spori în direcţii aleatorii, ca şi cum sistemele lor de ochire ar fi luat-o razna. Arma încetinea şi, cu toate că evenimentele se desfăşurau în tăcere absolută, Voliova îşi putea imagina scrâşnetele frecării teribile – cum ar fi răsunat ele, dacă ar fi existat aer care să transmită sunetele şi urechi care să fie asurzite de mugetele acelea titanice de fricţiune. Brăţara o anunţă că presiunea asupra

vârfului se redusese masiv, de parcă arma ar fi străpuns finalmente complet crusta, iar acum intrase în cavitatea relativă de dedesubt: tărâmul şerpilor.

Încetinea.

Simboluri de cranii şi oase încrucişate îi dansau pe brăţară, anunţând atacuri de arme moleculare împotriva capului-de-pod. Voliova se aşteptase la aşa ceva. Anticorpi supurau deja prin carapace, întâlnind şi înfruntând atacatori extratereştri.

Încetinea… iar acum se opri.

Aceasta era adâncimea maximă la care avea să ajungă. O mie trei sute de metri din con rămăsese deasupra suprafeţei crăpate a lui Cerber, semănând cu o fortificaţie cilindrică blindată. Armele de pe circumferinţă continuau să lupte cu contramăsurile crustale, însă lansările de spori soseau acum de la zeci de kilometri depărtare şi era clar că nu exista nicio ameninţare imediată, dacă nu cumva crusta era capabilă de o regenerare improbabil de rapidă.

Capul-de-pod avea să înceapă operaţiunea de ancorare, consolidându-şi câştigurile, analizând formele armelor moleculare utilizate împotriva sa şi concepând strategii de inversare subtile.

N-o dezamăgea pe Voliova.

Îşi roti fotoliul spre ceilalţi şi observă – pentru prima oară după nici nu ştia cât timp – că ţinea tot strâns în mână pistolul cu ace.

— Am intrat, anunţă ea.

Semăna cu o lecţie de biologie pentru zei sau cu un instantaneu din genul de pornografie care putea fi îndrăgită de planetele înzestrate cu raţiune.

În orele imediat următoare ancorării armei, Khouri se consultă permanent cu Voliova, examinând statutul în continuă schimbare a bătăliei care se derula lent. Formele geometrice ale celor doi protagonişti îi reaminteau de un virus conic, pitic pe lângă celula sferică mult mai mare pe care începuse s-o contamineze. Trebuia să-şi reamintească întruna că, în realitate, conul acela insignifiant avea

mărimea unui munte, iar celula era o planetă.

Acum nu părea că se întâmplă aproape nimic, însă asta, numai pentru că conflictul se desfăşura în principal la nivel molecular, pe un front invizibil aproape fractal, întins pe zeci de kilometri pătraţi. La început, şi fără succes, Cerber încercase să-l respingă pe invadator folosind arme foarte entropice; încercând să-l reducă la meagatone de cenuşă atomică. Acum strategia sa evoluase spre una de digestie. Continua să încerce să-l descompună atom cu atom, dar sistematic, ca un copil care demontează o jucărie complexă în loc s-o distrugă, aşezându-i cu răbdare componentele în compartimente separate, pentru a le putea utiliza pe viitor într-un proiect încă imposibil de imaginat. La urma urmelor, toate aveau o logică: câţiva kilometri cubi din planetă fuseseră spulberaţi de armele-cache, iar dispozitivul Voliovei consta probabil din materie ce prezenta aproximativ aceleaşi rapoarte ale elementelor şi ale izotopilor materiei distruse. Inamicul era un gigantic rezervor potenţial de materiale pentru reparaţii, anulând nevoia lui Cerber de a-şi consuma propriile resurse finite în decursul procesului. Şi poate că întotdeauna căutase asemenea filoane-mamă, pentru a repara inevitabilele avarii cauzate de milenii de impacturi meteoritice şi de ablaţiunea constantă a bombardamentului razelor cosmice. Poate că înhăţase prima sondă a lui Sylveste mai degrabă fiindcă era flămând decât din sentimentul greşit că-şi păstra propriul secret; acţionând mânat de stimuli orbi, ca o plantă carnivoră, fără să gândească la viitor.

Însă arma Voliovei nu fusese concepută să fie digerată fără a se împotrivi prin luptă.

— Vedeţi, Cerber învaţă de la noi, rosti ea de pe fotoliul din punte, mărind şi afişând scheme ale câtorva zeci de componente diferite din arsenalul molecular pe care planeta îl desfăşura acum împotriva armei.

Ceea ce indica semăna cu o pagină dintr-un manual de entomologie: o mulţime de insecte metalice, cu diverse specializări. Unele dezasamblau – prima linie a sistemului defensiv amarantinean. Ele aveau să atace fizic suprafaţa

capului-de-pod, dislocând atomi şi molecule cu manipulatoarele lor, destrămând legături chimice, şi aveau de asemenea să se angajeze în luptă corp la corp cu forţele din prima linie a Voliovei. Materia pe care reuşeau s-o desprindă era dată unor insecte mai mari, aflate în spatele frontului imediat. Aidoma unor funcţionari neobosiţi, unităţile acestea clasificau şi sortau la nesfârşit fragmentele de materie primite. Dacă erau simple din punct de vedere structural – de pildă o bucată unică nediferenţiată de fier sau de carbon –, le etichetau pentru reciclare şi le treceau altor insecte-fabrici, încă şi mai mari, care produceau alte insecte în conformitate cu planurile şi şabloanele lor interne. Iar dacă bucăţile de materii fuseseră astfel organizate încât în interiorul lor exista structură reală, atunci nu erau destinate reciclării imediate, ci erau trecute altor insecte, care le dezasamblau şi încercau să deducă dacă înglobau principii utile. În caz afirmativ, principiile respective erau învăţate, ajustate şi trecute insectelor-fabrici. În felul acela, următoarea generaţie de insecte avea să fie ceva mai avansată decât cea dinaintea ei.

— Ei învaţă de la noi, repetă Voliova de parcă ar fi considerat ideea tot atât de minunată pe cât era de tulburătoare. Ne demontează contramăsurile şi le încorporează ideile de design în propriile lor forţe.

— Nu trebuie să fii atât de încântată de asta, rosti Khouri care începuse să mănânce un măr crescut în navă.

— De ce nu? Este un sistem elegant. Pot şi eu să învăţ din el, bineînţeles, dar nu-i acelaşi lucru. Acolo jos are loc un proces metodic, nesfârşit, înapoia căruia nu există niciun grăunte de conştiinţă.

Pronunţă cuvintele acelea cu respect autentic.

— Da, foarte impresionant, comentă Khouri. Replicare oarbă – nimic inteligent în asta, dar fiindcă se petrece simultan într-un miliard de locuri diferite, ei ne înving pur şi simplu prin copleşitoarea superioritate numerică. Asta se va întâmpla, nu? Tu vei sta aici şi te vei gândi cu disperare, ceea ce nu va conta însă deloc pentru rezultatul

final. Mai devreme sau mai târziu, ei vor învăţa toate şiretlicurile tale.

— Dar nu încă. Voliova înclină din cap spre scheme. Crezi că am fost atât de proastă, încât să-i atac cu contramăsurile noastre cele mai avansate? Într-un război nu procedezi niciodată aşa, Khouri. Niciodată nu cheltuieşti împotriva unui inamic mai multă energie – sau inteligenţă – decât este absolut necesar pentru situaţia curentă, tot aşa cum într-un joc de pocher nu începi prin a-ţi juca mai întâi cartea cea mai bună. Aştepţi până când este justificată de miză.

Povesti după aceea că modul de desfăşurare a contramăsurilor curente de către arma ei era de fapt foarte vechi şi nu extrem de sofisticat. Ea le adaptase din intrări existente în baza de date holografică distribuită a arhivei-războaielor.

— Datează de aproape trei sute de ani, preciză Voliova.

— Însă Cerber învaţă rapid.

— Corect, dar rata aceea de câştig tehnologic este de fapt destul de stabilă – probabil din cauza felului pripit în care sunt utilizate secretele noastre. Nu sunt posibile salturile intuitive, aşa că sistemele amarantine evoluează liniar. Este ca şi cum ar încerca să spargă un cod, folosind atacul prin forţă brută. Şi de aceea eu ştiu destul de exact timpul de care vor avea nevoie pentru a depăşi nivelul nostru curent. În clipa de faţă recuperează faţă de noi câte un deceniu la fiecare trei-patru ore de timp al navei. Înseamnă aşadar că dispunem de ceva mai puţin de o săptămână înainte ca lucrurile să devină cu adevărat interesante.

— Ce-i acum nu ţi se pare interesant? Khouri clătină din cap, simţind – nu pentru prima oară – că în Voliova existau multe lucruri pe care nu le înţelegea. Şi cum are loc creşterea asta? Arma ta are o copie a arhivei-războaielor?

— Nu, ar fi fost prea periculos.

— Exact, ar fi fost ca şi cum ai fi trimis înapoia liniilor inamice un soldat care avea asupra lui toate secretele noastre. Cum procedezi tu? Îi transmiţi armei secretele

doar când sunt necesare? Nu-i un proces la fel de riscant?

— Aşa se întâmplă, într-adevăr, dar este mult mai sigur decât crezi. Transmisiile sunt încriptate utilizând o cheie acoperitoare: un şir de cifre generate aleatoriu care specifică modificarea ce trebuie făcută în fiecare bit al semnalului primar – dacă îi adaugi un zero sau un unu. După ce este încriptat cu cheia acoperitoare, este imposibil ca inamicul să poată recupera înţelesul semnalului fără propria lui copie a cheii. Arma are, desigur, nevoie de o cheie, însă copia ei este stocată adânc în interior, sub zeci de metri de diamant solid, cu legături optice hipersecurizate către sistemele de control asambloare. Riscul capturării cheii ar exista doar dacă arma ar fi supusă unui atac major… iar în cazul acela m-aş opri pur şi simplu din a mai transmite ceva.

Khouri termină mărul până la miezul fără seminţe şi căzu pe gânduri.

— Prin urmare, rosti după o clipă, există o cale.

— O cale… pentru ce?

— Pentru a pune capăt situaţiei actuale. Asta vrem să facem, nu?

— Nu crezi că răul a fost deja comis?

— Nu putem fi siguri… dar să presupunem că n-a fost. La urma urmelor, ceea ce am văzut până acum nu-i decât un strat de camuflare, dedesubtul căruia se află un strat defensiv conceput pentru a proteja camuflajul. Uimitor, da, iar simplul fapt că-i o tehnologie extraterestră înseamnă că probabil am putea învăţa de la ea, însă tot nu ştim ce ascunde. Lovi cu pumnul în fotoliu pentru a-şi sublinia spusele şi fu încântată s-o vadă pe Voliova reacţionând printr-un tremur uşor. Există ceva la care încă n-am ajuns, pe care nici măcar nu l-am întrezărit… şi pe care nici nu-l vom întrezări până ce Sylveste nu va coborî realmente acolo.

— Îl vom împiedica s-o facă. Voliova bătu uşor cu palma pistolul pe care-l îndesase la centură. Noi controlăm acum situaţia.

— Şi ne asumăm riscul ca el să ne omoare pe toţi prin

declanşarea chestiei pe care o are sub ochi?

— Pascale a spus că-i un bluf.

— Da, şi sunt convinsă că ea crede asta. Khouri nu trebuia să spună mai multe; din modul lent în care Voliova încuviinţă din cap, era clar că înţelesese. Există o cale mai bună, continuă ea. Să-l lăsăm pe Sylveste să plece dacă vrea, dar să ne asigurăm că nu-i va fi uşor să intre.

— Adică…

— O s-o spun eu, dacă tu nu vrei s-o faci. Trebuie s-o lăsăm să moară, Voliova. Trebuie să-l lăsăm pe Cerber să învingă.

29

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

— Tot ce ştim, rosti Sylveste, este că arma Voliovei a ajuns sub învelişul exterior al planetei, poate chiar la nivelul ocupat de maşinile pe care le-am văzut în prima mea explorare.

Trecuseră cincisprezece ore de când capul-de-pod se autoancorase şi de atunci Voliova nu făcuse nimic, refuzând până acum să-şi trimită spionii mecanici.

— Se pare că maşinile acelea sunt dedicate menţinerii crustei: reparării ei când este perforată, păstrării iluziei de realism şi înhăţării de materii prime când acestea se apropie de planetă. În acelaşi timp, ele joacă rolul de primă linie defensivă.

— Dar ce se află dedesubtul lor? zise Pascale. În noaptea când aţi fost atacaţi, n-am apucat să vedem bine şi nu cred că ele se află pur şi simplu pe roca de bază – că dedesubtul acestei faţade mecanizate se află o planetă stâncoasă reală.

— Vom afla destul de repede, replică Voliova sec.

Spionii ei erau derizorii prin simplitate; mai rudimentari chiar decât roboţii utilizaţi de Sylveste şi de Calvin în primele lor acţiuni asupra Căpitanului. Totul făcea parte din filosofia de a nu-l lăsa pe Cerber să vadă vreo tehnologie mai sofisticată decât era absolut necesar pentru misiunea curentă. Dronele puteau fi fabricate în număr foarte mare de capul-de-pod, o prolificitate care le-ar fi contrabalansat lipsa generală de inteligenţă. Toate erau de mărimea unui pumn omenesc şi erau echipate cu doar atâtea membre cât să le asigure locomoţie independentă şi cu doar atâţia ochi cât să le justifice existenţa. Nu aveau creiere, nici măcar reţele simple cu câteva mii de neuroni, nici măcar creiere pe lângă care insectele medii ar fi părut de o inteligenţă remarcabilă. Aveau doar filiere micuţe, ce extrudau fibră optică învelită în teacă protectoare. Dronele

erau operate de arma Voliovei; comenzile şi tot ce vedeau ei, toate erau direcţionate înainte şi înapoi prin cablurile sale, care garantau intimitatea cuantică.

— Cred că vom găsi alt strat de automate, zise Sylveste. Poate alt strat defensiv. Totuşi, trebuie să existe şi ceva care să merite eforturile astea de protejare.

— Aşa să fie oare? spuse Khouri, care-şi menţinuse carabina cu plasmă cu aspect ameninţător aţintită asupra lui din clipa când începuse întrunirea. Nu eşti tu însuţi vinovat de câteva ipoteze nefondate? Vorbeşti întruna de parcă acolo ar exista ceva valoros pe care noi n-avem dreptul să-l atingem cu degetele noastre unsuroase şi că acela ar fi unicul scop al camuflării – să ne ţină la depărtare pe noi, maimuţele. Dar dacă lucrurile nu stau defel aşa? Dacă acolo există ceva rău?

— Ar putea să aibă dreptate, interveni Pascale.

Sylveste privi carabina.

— N-ar trebui să te feliciţi, imaginându-ţi că ar exista posibilităţi pe care nu le-am analizat deja, rosti el abia păsându-i că nu era clar dacă se adresase lui Khouri sau soţiei sale.

— Nici n-aş visa aşa ceva, zise Khouri.

La nouăzeci de minute după ce primul spion îşi derulase cablul şi coborâse din deschidere în spaţiul subcrustal, Sylveste văzu pentru întâia dată ce îl aştepta. La început nu-şi dădu seama ce era. Giganticele forme şerpeşti – avariate şi, din câte ştia el, moarte – se ridicau încâlcite deasupra dronelor aidoma membrelor unor zei căzuţi. Nu se putea ghici multitudinea de funcţii pe care le serviseră maşinile acestea vaste, deşi apărarea crustei de deasupra părea să fie cea mai importantă, şi probabil că armele moleculare fuseseră înviate prima dată în interiorul lor, înainte de a fi eliberate spre atacatorii nou-sosiţi. Desigur, crusta în sine era un fel de maşină, dar o maşină restricţionată de condiţia de a semăna cu o planetă. Şerpii nu aveau asemenea restricţii.

Era mai puţin întuneric decât se aşteptase, deşi lumina

nu răzbătea acum prin rana astupată etanş de arma intrusă. Însă şerpii înşişi păreau să radieze o strălucire argintie, aidoma măruntaielor unei creaturi oceanice fosforescente, radiind de bacterii bioluminoase. Era imposibil de ghicit funcţia luminii aceleia; dacă se putea vorbi despre o funcţie. Poate că era un inevitabil produs secundar al nanotehnicii amarantine. Oricum se putea vedea la zeci de kilometri depărtare – până în locul unde plafonul crustei de deasupra se curba în jos, către orizontul podelei pe care erau încolăciţi şerpii. La intervale neregulate, plafonul era susţinut de forme cu aspectul noduros şi rădăcinos al trunchiurilor de copaci. Parcă ai fi privit în adâncurile luminate de Lună ale unei păduri tropicale; cerul nu putea fi distins, iar solul abia era vizibil, într-atât de dese erau hăţişurile. Rădăcinile trunchiurilor se încâlceau şi iar se încâlceau, până ce formau o matrice de culoarea grafitului. Aceea era podeaua.

— Mă întreb ce vom găsi dedesubt, zise Sylveste.

Voliova se gândi serios la infanticid. Nu putea să evite gândul acela; negându-i capului-de-pod informaţiile de care avea nevoie pentru a continua să dezvolte contraagenţi împotriva maşinilor ce erau desfăşurate de Cerber, ea îl condamna la moarte lentă. Fără actualizările necesare din partea navei, şabloanele armelor moleculare din nucleul capului-de-pod nu puteau fi revizuite. Aveau să rămână încremenite, în stare doar să genereze spori vechi de peste două secole, incapabili să contracareze marşul nemilos, imbecil al progresului demonstrat de defensivele extraterestre. Creaţia ei minunată şi brutală avea să fie digerată până la ultimul atom utilizabil; avea să fie împrăştiată prin matricea crustală, unde rămăşiţele ei aveau să slujească o funcţie cu totul diferită, pentru nenumărate milioane de ani.

Trebuia totuşi s-o facă.

Khouri avea dreptate: sabotarea capului-de-pod era tot ce le mai rămăsese. Nu puteau nici măcar să distrugă arma, deoarece cache-ul se afla în puterea Hoţului-

Soarelui, care ar fi împiedicat orice tentativă în direcţia respectivă. Prin urmare, nu putea decât să omoare arma prin înfometarea lentă de informaţii.

În mod clar, ceva mult mai crud.

Deşi niciunul dintre ceilalţi nu putea vedea, display-ul brăţării îi pulsa cu solicitările repetate de date suplimentare ale capului-de-pod. Arma sesizase omisiunea cu o oră în urmă, când actualizarea programată nu mai sosise. Prima interogaţie avusese doar o natură tehnică, o verificare dacă fasciculul de comunicaţii mai era activ. După aceea arma devenise mai imperativă, adoptând tonuri de insistenţă politicoasă. Acum era mult mai puţin diplomată şi dovedea echivalentul unei crize de nervi pentru o maşină.

Nu suferise deocamdată avarii, deoarece sistemele Cerber nu-şi depăşiseră propriile capacităţi vindicative, însă era foarte agitată, ba chiar o informa pe Voliova despre minutele care-i mai rămăseseră, pornind de la ratele de escaladare curente. Nu erau multe. În mai puţin de două ore, Cerber avea să ajungă la nivelul ei şi după aceea soarta armei avea să fie pur şi simplu o chestiune de mărime ale forţelor potrivnice. Cerber urma să învingă, cu certitudine matematică absolută.

„Mori repede”, gândi Voliova.

Însă chiar pe când rugămintea aceea îi trecea prin minte, se petrecu ceva imposibil.

Puţina autostăpânire a Voliovei îi dispăru brusc de pe chip.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Khouri. Arăţi de parcă ai fi văzut…

— Am văzut. Vreau să zic că am văzut o fantomă. Se numeşte Hoţul-Soarelui.

— Ce s-a întâmplat? zise Sylveste.

Voliova ridică ochii de la brăţară cu o expresie buimăcită.

— El tocmai a restabilit transmisiunile spre capul-de-pod.

Privirea îi reveni la brăţară, parcă sperând că ceea ce văzuse acolo fusese un miraj. Însă din expresia ei era evident că semnul de rău augur pe care îl zărise nu dispăruse.

— Ce anume trebuia restabilit? întrebă Sylveste. Aş prefera s-o aflu de la tine.

Khouri strânse mai puternic plăselele învelite în piele caldă ale carabinei cu plasmă. Nici înainte nu-i plăcuse situaţia, dar acum se găsea pe muchia de cuţit a terorii constante.

— Arma nu deţine protocoale pentru recunoaşterea propriei ei uzuri morale, rosti ea şi păru să se cutremure, de parcă s-ar fi scuturat de ceva ce o poseda. Nu… ce vreau să spun este… armei nu i se poate permite să ştie anumite lucruri decât atunci când trebuie să le ştie neapărat… Făcu o pauză şi-i privi neliniştită pe ceilalţi, neştiind dacă spusele îi sunau logic. Nu i se poate permite să ştie cum să-şi evolueze propriile defensive înainte de momentul când evoluţia respectivă trebuie grăbită – momentul aplicării actualizărilor este crucial…

— Ai încercat s-o înfometezi, zise Sylveste.

Lângă el, Hegazi nu spuse nimic, dar îi aprobă cuvintele printr-o încuviinţare abia perceptibilă din cap, aidoma unui despot care pronunţă judecata.

— Nu, eu…

— Nu te scuza. Dacă eu aş fi dorit ceea ce ai dorit tu – să sabotez întreaga operaţie –, sunt sigur că aş fi făcut ceva similar. Momentul a fost de asemenea impecabil ales, ai aşteptat până ai avut satisfacţia s-o vezi acţionând, satisfacţia de a şti că jucăria ta a funcţionat.

— Puţoiule! spuse Khouri, scuipând salivă odată cu cuvântul. Eşti un puţoi îngust la minte şi egoist.

— Felicitări, zise Sylveste. În continuare poţi să progresezi la cuvintele din şase silabe. Dar până atunci, te-ar deranja dacă ai îndrepta hardware-ul în altă direcţie decât faţa mea?

— Cu plăcere, replică ea fără să clintească arma. Tocmai m-am gândit la o anume regiune anatomică.

Hegazi se răsuci spre celălalt membru al Triumviratului care era prezent.

— Vrei să-mi explici ce se întâmplă? întrebă el.

— Hoţul-Soarelui a preluat probabil sistemele de comunicaţii ale navei, răspunse Voliova. Asta-i singura posibilitate, unicul fel în care putea fi anulată comanda mea de oprire a transmisiilor.

Dar clătina din cap chiar pe când rostea cuvintele acelea.

— Ceea ce nu-i posibil. Ştim că el este restricţionat în turelă, iar între turelă şi comunicaţii nu există legături fizice.

— Înseamnă că acum există, spuse Khouri.

— În cazul ăsta... I se zărea albul ochilor; semiluni strălucitoare pe fundalul întunecat al punţii. Între comunicaţii şi restul navei nu există bariere logice. Dacă Hoţul-Soarelui a ajuns realmente atât de departe, atunci el poate atinge absolut orice.

Trecu mult timp până mai vorbi cineva; parcă toţi – până şi Sylveste – aveau nevoie de timp să se adapteze la gravitatea situaţiei. Khouri încercă să-l citească pe bărbat, dar era imposibil de spus cât anume accepta el din toate astea, chiar şi acum. Continua să suspecteze că Sylveste vedea totul ca pe o fantezie paranoică pe care ea o ţesuse din propriul subconştient; una care, cumva, o infectase atât pe Voliova, cât şi, ulterior, pe Pascale.

Poate că o parte din el continua să refuze să creadă, în ciuda tuturor dovezilor.

Deşi, care dovezi? Cu excepţia reinstalării semnalului – şi tot ce implica ea –, nu exista nimic care să sugereze că Hoţul-Soarelui ieşise din turelă. Dar dacă ieşise într-adevăr...

— Tu, zise Voliova întrerupând tăcerea şi arătând cu arma spre Hegazi. Tu, *svinoi.* Tu trebuie să fi jucat un rol aici, nu-i aşa? Sajaki este ieşit din joc, iar Sylveste nu deţine cunoştinţele necesare – aşa că tu trebuie să fii vinovatul.

— Nu sunt sigur despre ce vorbeşti.

— Despre ajutorul dat Hoţului-Soarelui. Tu ai făcut-o, aşa-i?

— Vino-ţi în fire, triumviro.

Khouri se întrebă spre cine ar fi trebuit să-şi îndrepte carabina cu plasmă. Sylveste părea la fel de şocat ca Hegazi; la fel de surprins de direcţia neaşteptată a atacului Voliovei.

— Ascultă-mă, rosti Khouri. Simplul fapt că a stat cu limba între bucile lui Sajaki de când am ajuns eu la bord nu înseamnă c-ar face ceva atât de stupid.

— Mulţumesc, zise Hegazi. Apoi adăugă: Aşa cred.

— N-ai scăpat încă, spuse Voliova. Nici pe departe. Khouri are dreptate – o asemenea acţiune ar fi fost un act de mare stupiditate. Ceea ce nu te descalifică însă deloc din postura de autor. Deţii suficiente cunoştinţe ca s-o fi făcut. Şi eşti de asemenea himeric… poate că Hoţul-Soarelui este şi-n tine. Caz în care mă tem că eşti pur şi simplu prea periculos ca să te am în preajma mea.

Îi făcu semn din bărbie lui Khouri.

— Du-l jos, într-unul din sasuri.

— O să mă omori, spuse Hegazi în timp ce ea îl înghiontea cu ţeava carabinei prin coridorul inundat, privind şobolanii-păzitori care se împrăştiau din faţa lor. Asta o să faci, aşa-i? O să m-arunci în spaţiu.

— Ea vrea să te pun într-un loc de unde să nu poţi face niciun rău, zise Khouri care nu avea tocmai starea cuvenită unei conversaţii prelungite.

— Indiferent ce ar crede Voliova, n-am făcut-o eu. Îmi pare rău că trebuie s-o recunosc, dar n-am competenţa necesară. Asta te mulţumeşte?

Acum o irita, totuşi Khouri simţi că Ultranautul avea să tacă numai dacă îi răspundea.

— Nu sunt sigură că ai făcut-o tu, îi zise. La urma urmelor, ar fi trebuit să începi înainte să fi avut habar că Voliova îşi va sabota propria armă. Iar de atunci n-ai avut ocazia s-o faci, pentru c-ai fost tot timpul pe punte.

Ajunseseră la sasul cel mai apropiat, o unitate micuţă,

doar cât să încapă un om în costum spaţial. La fel ca peste tot în partea aceasta din navă, comenzile de pe uşă erau îmbâcsite de murdărie, coroziune şi excrescenţe fungiforme ciudate. Cu toate acestea, funcţionau în mod miraculos.

— Atunci de ce faci asta? întrebă Hegazi, când uşa se deschise zumzăind şi femeia îl împinse în interiorul strâmt şi semiîntunecos. De ce-o faci, dacă nu crezi c-am fost capabil de fapta aia?

— Pentru că nu te plac, răspunse Khouri şi închise uşa.

30

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

Când rămaseră finalmente singuri în cabina lor, Pascale spuse:

— Nu poţi să continui chestia asta, Dan. Înţelegi ce-ţi spun?

El se simţea obosit, toţi erau obosiţi, dar gândurile îi goneau şi ultimul lucru de care avea nevoie acum era somnul. Cu toate acestea, dacă arma cap-de-pod supravieţuia suficient pentru ca intrarea lui în Cerber să se desfăşoare aşa cum fusese planificat, acum putea fi ultima oportunitate pentru un somn adecvat din următoarele zeci de ore, poate chiar zile. Când urma să coboare în adâncul lumii extraterestre, trebuia să funcţioneze mai bine decât oricând, dar Pascale se străduia în mod evident să-l oprească de la somn.

— Este mult prea târziu acum, răspunse el fără chef. Ne-am anunţat deja prezenţa şi l-am afectat pe Cerber. Planeta ştie de prezenţa noastră, ba ştie şi ceva despre natura noastră. Intrarea mea nu va însemna nicio diferenţă majoră, decât că voi afla mai multe decât îmi pot spune vreodată spionii roboţi tropăitori ai Voliovei.

— Dan, nu poţi să ştii ce te aşteaptă acolo.

— Ba da, pot. Mă aşteaptă răspunsul la ce s-a petrecut cu amarantinii. Nu înţelegi că omenirea are nevoie de informaţia asta?

Îşi putea da seama că femeia înţelegea, chiar dacă numai la un nivel teoretic, însă ea zise:

— Dar dacă exact acelaşi gen de curiozitate pe care-l dovedeşti tu acum a cauzat extincţia lor? Ai văzut ce s-a întâmplat cu *Lorean.*

O dată în plus, Sylveste se gândi la Alicia, care murise în atacul acela. Oare de ce nu dorise el să irosească timpul necesar pentru a-i recupera corpul din epavă? Chiar şi acum, felul în care ordonase ca ea să coboare spre Cerber

odată cu capul-de-pod i se părea înfiorător de impersonal, de parcă – pentru o fracţiune de secundă – nu el dăduse ordinul respectiv, ba nici chiar Calvin, ci ceva care se ascundea în spatele lor. Gândul îl făcu să se înfioare, aşa că-l strivi sub o îngrijorare conştientă, aşa cum ar fi strivit o insectă.

— Atunci vom afla, nu-i aşa? răspunse el. Vom afla în cele din urmă. Şi chiar dacă vom fi ucişi, altcineva va şti ce s-a întâmplat – cineva de pe Resurgam sau chiar din alt sistem. Pascale, trebuie să înţelegi că eu cred că merită genul acesta de risc.

— Aici nu-i vorba doar despre curiozitate, aşa-i?

Îl privea, aşteptând în mod evident un răspuns. Sylveste se mulţumi să-i întoarcă privirea, ştiind cât de intimidantă putea fi lipsa de focalizare a uităturii sale, până când ea continuă să vorbească.

— Khouri a fost infiltrată în navă ca să te omoare. A recunoscut-o chiar ea. Voliova a spus că a fost trimisă aici de cineva care putea să fi fost Carine Lefevre.

— Aşa ceva nu-i doar imposibil, ci şi insultător.

— Dar în acelaşi timp poate fi adevărul. În plus, poate fi mai mult decât o vendetă personală. Poate că Lefevre a murit într-adevăr, dar ceva i-a preluat forma, i-a moştenit corpul – ceva care ştie perfect pericolul cu care te joci acum. Nu poţi să accepţi măcar asta, ca pe o posibilitate îndepărtată?

— Nimic din ce s-a întâmplat lângă Linţoliul lui Lascaille nu poate avea vreo legătură cu cele ce li s-au întâmplat amarantinilor.

— Cum poţi să fii atât de al naibii de sigur?

De acum furios, Sylveste răspunse:

— Pentru că eu am fost acolo! Pentru că eu am ajuns unde a ajuns Lascaille, în Spaţiul Revelaţiei, şi mi-au arătat şi mie ce i-au arătat lui Lascaille. Încercă să-şi stăpânească glasul şi luă mâinile femeii între ale lui. Ei erau bătrâni şi atât de străini omului, încât m-au înfiorat. Mi-au atins mintea. Eu i-am văzut… şi nu semănau deloc cu amarantinii.

Pentru prima dată de când părăsise Resurgamul, îşi întoarse gândurile spre trecut, spre clipa de înţelegere pătrunzătoare, când modulul lui de contact avariat se apropiase de Linţoliu. Străvechi ca fosilele, minţile Linţolierilor se târâseră în propria lui minte; un moment de cunoaştere abisală. Spusele lui Lascaille fuseseră adevărate. Poate că biologia le era extraterestră şi inspira un soi de repulsie viscerală din simplul fapt că erau atât de îndepărtaţi de ceea ce mintea umană considera forma corectă şi cuvenită pentru raţiune, dar în dinamica gândirii lor, erau mult mai apropiaţi de oameni decât ar fi sugerat-o vreodată formele lor. Pentru o clipită, ciudăţenia dihotomiei aceleia îl tulbură… dar nu putuse fi altfel, fiindcă în caz contrar cum ar fi reuşit Jonglerii Minţii să-i fi cablat mintea pentru a gândi ca un Linţolier, dacă modurile esenţiale de gândire n-ar fi fost similare? Apoi îşi reaminti dezgustul cauzat de comuniunea cu ei… şi o cascadă de amintiri se revărsă peste el, o întrezărire a vastităţii istoriei Linţolierilor. De-a lungul a milioane de ani, ei scotociseră printr-o galaxie mai tânără decât cea actuală, vânând şi colectând jucăriile abandonate şi periculoase ale altor civilizaţii, mai bătrâne. Lucrurile acelea fabuloase se aflau la o aruncătură de băţ, înapoia membranei Linţoliului, iar el aproape că reuşise să se furişeze înăuntru. Pentru ca apoi, altceva…

Ceva se deschisese, scurt, ca o cortină sau o breşă în nori – ceva atât de efemer, încât aproape că uitase de el până în clipa asta. I se revelase ceva care ar fi trebuit să fi rămas ascuns înapoia unor straturi de identitate. Identitatea şi memoriile unei rase de mult dispărute… purtate ca un camuflaj…

Şi altceva aflat pe de-a întregul în Linţoliu, cu totul alt motiv pentru existenţa sa…

Însă amintirea în sine părea evazivă, părea să alunece dinaintea accesării mintale, până ce bărbatul rămase din nou cu Pascale şi doar cu gustul remanent al îndoielii.

— Promite-mi că n-o să te duci, spuse ea.

— O să discutăm despre asta dimineaţă, răspunse

Sylveste.

Se trezi în cabina lui, dar puţinul timp pe care-l dormise fusese insuficient ca să-i alunge oboseala din sânge.

Ceva îl determinase să se trezească, însă pentru o clipă nu putu să vadă sau să audă nimic neliniştitor. Apoi Sylveste observă că holoecranul de lângă pat strălucea stins, ca o oglindă întoarsă spre razele lunii.

Se întinse să activeze linkul, având grijă să n-o scoale pe Pascale. N-ar fi trebuit să-şi fi făcut griji; femeia dormea adânc. Se părea că discuţia pe care o avuseseră înainte de culcare îi oferise calmul mintal de care avea nevoie pentru somn.

Pe holo apăru de îndată chipul lui Sajaki, pe fundalul aparatelor din infirmerie.

— Eşti singur? întrebă el încetişor.

— Soţia mea este aici, răspunse Sylveste în şoaptă. Doarme.

— Atunci voi fi concis. Îşi ridică mâna rănită pentru inspecţie, dezvăluind membrana lucitoare, care se umpluse acum, readucându-i încheietura la profilul normal, deşi membrana continua să strălucească de activităţi subcutanate. Mă simt suficient de bine ca să plec de aici, dar nu intenţionez să repet soarta actuală a lui Hegazi.

— Atunci, ai o problemă. Voliova şi Khouri deţin toate armele şi s-au asigurat că noi nu vom putea pune mâna pe altele. Îşi coborî şi mai mult nivelul vocii. Nu cred că ar fi necesară prea multă convingere ca să mă încuie şi pe mine. Ameninţările mele la adresa navei nu par s-o fi impresionat.

— Ea presupune că n-ai întreprinde niciodată pasul acela decisiv.

— Şi dacă are dreptate?

Sajaki clătină din cap.

— Nimic din toate astea nu mai contează. În câteva zile – cel mult cinci –, arma ei va începe să cedeze. Dispui de intervalul respectiv de timp ca să intri. Şi nu pretexta că micuţii ei roboţi te vor învăţa cine ştie ce.

— Ştiu asta deja.

Lângă el, Pascale se foi.

— Atunci acceptă propunerea mea, zise Sajaki. Te voi conduce înăuntru. Doar noi doi, nimeni altcineva. Putem lua două costume, din acelaşi model care te-a adus în navă de pe Resurgam. Nici măcar nu avem nevoie de o navetă. Vom ajunge la Cerber în mai puţin de o zi. Asta îţi oferă două zile pentru a intra, o zi pentru a examina locurile şi o zi pentru a pleca prin locul pe unde ai intrat. La momentul acela, desigur, vei cunoaşte ruta.

— Şi tu?

— Te voi însoţi. Ţi-am spus deja cum cred că ar trebui să procedăm cu Căpitanul.

Sylveste aprobă din cap.

— Crezi că vei găsi în Cerber ceva care l-ar putea vindeca.

— Trebuie să încep de undeva.

Sylveste privi în jur. Glasul lui Sajaki fusese ca vântul care mişcă ramurile copacilor, iar încăperea părea supranatural de liniştită, aducând mai degrabă cu o scenă întrezărită printr-o lanternă magică decât cu ceva real. Se gândi la furia care se consuma chiar în momentele acelea în Cerber, furia maşinilor ce se încleştau, chiar dacă erau, în majoritate, mai mici decât bacteriile şi la vacarmul conflictului lor, inaudibil pentru orice simţuri omeneşti. Bătălia exista însă şi Sajaki avea dreptate: dispuneau doar de câteva zile înainte ca nenumăratele maşini ce-i datorau credinţă lui Cerber să înceapă să erodeze puternica maşină de asediu a Voliovei. Fiecare secundă cu care el întârzia să intre acolo însemna o secundă mai puţin pe care s-o petreacă la interior şi o secundă care să-i apropie mai mult întoarcerea; cu atât mai riscantă, aşadar, fiindcă până atunci podul avea să-şi înceapă închiderea. Pascale se foi iarăşi, dar Sylveste simţi că era încă afundată în somn. Nu părea mai prezentă decât păsările angrenate ce formau mozaicuri pe pereţii încăperii şi tot atât de puţin capabilă de a se trezi repede.

— Totul este foarte în pripă, spuse el.

— Ai aşteptat toată viaţa clipa aceasta, replică Sajaki, ridicând vocea. Să nu-mi spui că nu eşti pregătit s-o înhaţi! Să nu-mi spui că te sperie ce ai putea găsi!

Sylveste ştiu că trebuia să ia o decizie înainte să se fi înregistrat stranietatea reală a momentului.

— Unde ne întâlnim?

— În afara navei, zise Sajaki apoi explică de ce trebuiau să procedeze aşa; de ce era prea riscant pentru ei să se întâlnească, fiindcă atunci triumvirul ar fi riscat să dea peste Voliova, Khouri sau chiar peste Pascale. Ele continuă să creadă că sunt inapt, adăugă frecând membrana care-i cuprindea încheietura rănită, dar dacă mă vor găsi în exteriorul infirmeriei, îmi vor face ce i-au făcut lui Hegazi. Din locul acesta însă pot ajunge la un costum în câteva minute, fără să intru în zone din navă care îmi pot anunţa prezenţa.

— Şi eu?

— Du-te la elevatorul cel mai apropiat. Voi aranja să te ducă la costumul aflat cel mai aproape de tine. Nu trebuie să faci nimic. Costumul se va îngriji de toate.

— Sajaki, eu…

— Să fii în exteriorul navei în zece minute. Costumul te va aduce la mine. Sajaki zâmbi înainte să întrerupă legătura. Şi te sfătuiesc cu toată seriozitatea să n-o trezeşti pe soţia ta.

Sajaki se ţinuse de cuvânt: atât elevatorul, cât şi costumul părură să ştie cu precizie unde trebuia să meargă Sylveste. Nu întâlni pe nimeni pe drum şi nimeni nu-l deranjă când costumul îi luă măsurile, se autoajustă şi apoi se plie afectuos în jurul lui.

Nu exista nicio indicaţie că nava sesizase măcar deschiderea sasului; nici când Sylveste ajunse în spaţiu.

Voliova tresări şi se trezi, întreruptă din vise monocrome cu armate de insecte furioase.

Khouri îi bătea în uşă, strigând ceva, dar Voliova era prea ameţită pentru a distinge cuvintele. Când deschise

uşa, dădu cu ochii de ţeava unei carabine cu plasmă care avea plăsele din piele. Khouri şovăi o fracţiune de secundă înainte de a coborî arma, de parcă ar fi fost nesigură de ceea ce se aşteptase să vadă înapoia uşii.

— Ce-i? întrebă Voliova.

— Pascale, răspunse Khouri; transpiraţia îi brobonea fruntea şi strălucea în petice umede în jurul plăselelor carabinei. S-a trezit şi Sylveste nu mai era acolo.

— „Nu mai era acolo”?

— Îi lăsase asta. Este destul de afectată, totuşi a vrut să ţi-o arăt.

Lăsă arma să coboare în bandulieră şi pescui o foaie de hârtie din buzunar.

Voliova îşi frecă ochii şi luă hârtia. Contactul tactil îi activă mesajul stocat; chipul lui Sylveste apăru pe ea, schiţat întunecat pe un fundal de păsări angrenate reciproc.

— Mă tem că te-am minţit, spuse el şi glasul îi bâzâi de pe hârtie. Iartă-mă, ai dreptul să mă urăşti pentru asta, dar sper că n-o vei face, nu după toate prin câte am trecut noi doi. Vocea îi era foarte scăzută acum. M-ai rugat să promit că nu voi coborî în Cerber. Voi coborî însă, şi când vei citi asta, voi fi plecat de mult şi va fi prea târziu să fiu oprit. Nu-ţi pot oferi nicio justificare pentru gestul meu, decât că este ceva ce trebuie să fac şi cred că este ceva ce ai ştiut dintotdeauna că voi face, dacă ne vom apropia atât de mult.

Făcu o pauză, fie pentru a-şi trage răsuflarea, fie pentru a se gândi ce să spună în continuare.

— Tu ai fost singura, urmă el, care a ghicit ce s-a întâmplat de fapt lângă Linţoliul lui Lascaille. Te-am admirat pentru asta, să ştii. De aceea nu m-am temut să recunosc adevărul faţă de tine. Jur că ceea ce ţi-am povestit a fost felul cum am crezut că s-a întâmplat, că nu este altă minciună. Însă acum femeia aceasta – Khouri – afirmă că a fost trimisă de cineva care putea fi Carine Lefevre pentru a mă asasina din cauza lucrurilor pe care le-aş putea face.

Hârtia tăcu iarăşi câteva clipe.

— M-am comportat ca şi cum n-aş fi crezut un cuvânt şi poate că aşa am considerat într-adevăr atunci. Trebuie totuşi să pun capăt fantomelor acelea, Pascale, să mă conving finalmente că nimic din toate astea n-are nicio legătură cu ce s-a petrecut lângă Linţoliu. Înţelegi, nu? Va trebui să fac efortul acesta suplimentar doar ca să pot reduce la tăcere fantomele. Poate că-i datorez lui Khouri mulţumiri pentru asta. Ea mi-a oferit un motiv să acţionez, când teama de ceea ce voi găsi este mai mare decât orice am simţit vreodată. Nu cred că ea – sau vreunul dintre ei – este un om rău. Şi nici tu, Pascale. Ştiu că ai fost convinsă de spusele lor, dar n-a fost vina ta. Ai încercat să mă convingi să n-o fac, fiindcă mă iubeşti. Iar ceea ce am făcut – ceea ce urma să fac – m-a durut cu atât mai mult cu cât am ştiut că trădam dragostea aceea. Înţelegi ceva din toate astea? Şi vei fi în stare să mă ierţi când mă voi întoarce? Nu va fi mult, maximum cinci zile, poate chiar mai puţin.

Făcu din nou o pauză, înainte de a adăuga un post-scriptum:

— L-am luat pe Calvin cu mine. Este înăuntrul meu acum, în timp ce vorbesc. Aş minţi dacă am spune că noi doi n-am ajuns la un nou... echilibru. Cred că el se va dovedi valoros pentru mine.

Apoi imaginea de pe hârtie dispăru.

— Ştii, spuse Khouri, au fost clipe în care mi-a fost aproape simpatic. Dar cred că acum le-a anulat definitiv.

— Ziceai că Pascale e afectată?

— Tu n-ai fi?

— Depinde. Poate că Sylveste are dreptate, că ea a ştiut dintotdeauna că se va ajunge la asta. Poate că ar fi trebuit să se fi gândit de două ori înainte de a se mărita cu *svinoi.*

— Crezi că el a ajuns departe?

Voliova privi din nou hârtia, de parcă ar fi sperat să absoarbă informaţii noi din încreţiturile ei.

— Trebuie să fi fost ajutat. N-au mai rămas mulţi dintre noi care s-o fi putut face. De fapt, n-a mai rămas nimeni, dacă nu-l punem la socoteală pe Sajaki.

— Poate c-ar trebui să-l punem la socoteală. Poate că maşmedele lui l-au vindecat mai repede decât ne aşteptam noi.

— Nu, zise Voliova şi-şi atinse brăţara fermecată. Ştiu unde se află Triumviratul în orice clipă. Hegazi este tot în sas, iar Sajaki în unitatea medicală.

— Te deranjează dacă verificăm asta, pentru orice eventualitate?

Voliova îmbrăcă încă un rând de haine, îndeajuns de călduros pentru a putea intra în oricare parte presurizată a navei fără să sufere de hipotermie. Îşi îndesă pistolul cu ace la centură, apoi puse pe un umăr arma grea obţinută de Khouri din arhiva-războaielor. Era o armă cu gloanţe de sport, cu hiperviteză din secolul al XXIII-lea, un produs al primei Demarhii europene, învelită în neopren negru cu linii curbe, având pe flancuri dragoni chinezeşti din aur şi argint bătut, cu ochi din rubine.

— Câtuşi de puţin, zise ea.

Ajunseră la sasul unde Hegazi aşteptase tot acel timp, neavând nimic cu care să se amuze decât contemplarea propriei sale reflexii în pereţii din oţel lustruit ai incintei. Cel puţin aşa îşi imagina Voliova, în rarele momente când se sinchisea să se gândească la triumvirul întemniţat. De fapt, ea nu-l ura pe Hegazi şi nici măcar nu-l privea cu vreo neplăcere anume. El era prea slab pentru aşa ceva, era în mod evident o creatură incapabilă de a trăi altundeva decât în umbra lui Sajaki.

— Ţi-a făcut necazuri? întrebă Voliova.

— Nu tocmai, atât doar că a protestat întruna că-i nevinovat şi că nu el l-a eliberat pe Hoţul-Soarelui din turelă. Părea chiar sincer.

— Este o metodă străveche, numită „a minţi”, Khouri.

Voliova puse pe umăr arma cu dragoni chinezeşti şi prinse în palme mânerul care deschidea uşa interioară a sasului. Îşi depărtase deja picioarele, proptindu-se bine în şlamul de pe coridor.

Se căzni.

— N-o pot deschide.

— Lasă-mă să-ncerc eu. Khouri o îndepărtă cu blândeţe şi încercă să acţioneze mânerul. Nu, rosti ea după ce icni şi apoi abandonă. Este blocat. Nu-l pot clinti.

— Nu l-ai sudat sau ceva de felul ăsta, nu?

— Mă crezi proastă să fi uitat?

Voliova bătu cu pumnul în uşă.

— Hegazi, m-auzi? Ce-ai făcut cu uşa? Nu se deschide.

Nu primi niciun răspuns.

— Este înăuntru, zise Voliova consultându-şi iarăşi brăţara, dar este posibil să nu ne poată auzi prin blindaj.

— Nu-mi place chestia asta, spuse Khouri. Uşa funcţiona perfect când am plecat de-aici. Cred c-ar trebui să tragem în încuietoare. Nu mai aşteptă acordul celeilalte, ci zise: Hegazi? Dacă ne poţi auzi, să ştii c-o să tragem ca să intrăm.

Într-o clipită, avu în mână carabina cu plasmă, a cărei greutate îi reliefă muşchii antebraţului. Îşi puse cealaltă mână pavăză în faţa ochilor şi-şi feri privirea.

— Stai, zise Voliova. Ne pripim. Dacă-i deschisă uşa exterioară a sasului? În cazul ăsta, vidul ar declanşa senzorii de presiune şi ar bloca uşa interioară.

— Atunci Hegazi nu ne va mai cauza nicio problemă. Decât dacă, bineînţeles, îşi poate ţine respiraţia câteva ore.

— De acord, însă tot n-ar fi recomandabil să găurim uşa asta.

Khouri se apropie mai mult.

Dacă pe uşă exista vreun panou care să arate starea presiunii înapoia ei, era bine ascuns de murdărie.

— Pot să reglez fasciculul la colimaţia cea mai îngustă. Să fac o gaură cât acul.

— Fă-o, încuviinţă Voliova după o clipă de ezitare.

— Schimbare de plan, Hegazi. O să fac o gaură în partea de sus a uşii. Dacă stai în picioare, ar fi un moment potrivit să te aşezi, poate chiar să te gândeşti la testamentul tău.

Tot niciun răspuns.

Voliova gândi că era aproape o insultă pentru carabina

cu plasmă să-i ceară să facă aşa ceva; era de departe o operaţiune prea precisă şi prea delicată, precum folosirea unui laser industrial pentru tăierea unui tort de nuntă. Însă Khouri o făcu oricum. Se văzu un flash şi se auzi o trosnitură, iar arma scuipă în uşă o sămânţă minusculă şi alungită de fulger globular. Pentru o clipă, fumul spirală în sus din gaura ca de car pe care o perforase.

Însă numai pentru o secundă.

Apoi ceva ţâşni din uşă, într-un arc întunecat şi şuierător.

Khouri nu pierdu timpul şi făcu o gaură mai mare în uşă. Deja, niciuna dintre ele nu considera foarte probabil ca în sas să se mai afle o fiinţă vie. Sau Hegazi era mort – şi nu puteau ghici cum anume –, sau părăsise deja sasul, iar jetul acela de fluid de înaltă presiune era ideea lui de neînţeles a unui mesaj pentru cei care-l închiseseră acolo.

Khouri trase, iar jetul deveni o erupţie groasă cât braţul de fluid sărat, care izbi cu atâta forţă explozivă, încât fu proiectată spre înapoi în şlamul de sub tălpi şi carabina cu plasmă zăngăni în aceeaşi apă reziduală adâncă până la glezne. Lichidul şuieră fioros când atinse ţeava fierbinte a armei, dar până se ridică femeia în picioare, jetul se diminuase la nivelul unui picurat, curgând în eructaţii zgomotoase prin uşa găurită. Ridică arma şi scutură mizeria de pe ea, întrebându-se dacă va mai funcţiona vreodată.

— E jeg de navă, zise Voliova. Acelaşi în care stăm chiar acum cu picioarele. Aş recunoaşte putoarea asta oriunde.

— Sasul era plin cu jeg de navă?

— Nu mă întreba cum anume. Fă o gaură mai mare în uşă!

Khouri se conformă, până când putu să strecoare braţul prin gaură şi să acţioneze comenzile interioare ale sasului, fără să atingă marginile încinse de plasmă ale metalului tăiat. Voliova avea dreptate, gândi ea, comutatoarele de presiune activaseră mecanismul de blocare. Incinta fusese umplută până la refuz cu jeg de navă.

Uşa se deschise, îngăduind unui ultim vălurel de şlam să

se furişeze pe coridor.

Împreună cu ceea ce mai rămăsese din Hegazi. Nu era clar dacă motivul îl reprezentase presiunea la care fusese supus sau eliberarea ei explozivă, însă componentele lui din metal şi carne păreau să fi ajuns la o separare nu tocmai amiabilă.

31

Cerber/Hades, heliopauza Delta Pavonis, 2566

— Cred că asta cere o ţigară, spuse Voliova şi pentru o clipă trebui să-şi amintească unde îşi ascunsese ultima dată pipele.

Când le găsi, într-un buzunar puţin vizitat al jachetei de pilot, nu se grăbi nici să deschidă pachetul, nici să pescuiască unul dintre tuburile boţite şi pe cale de îngălbenire dinăuntru. Nu se grăbi, iar când fu gata până la urmă, inhală lent şi îngădui nervilor să se destindă, aidoma unui viscol de fulgi ce revenea lent pe sol.

— Nava l-a ucis, rosti ea privind rămăşiţele lui Hegazi, dar străduindu-se să nu se gândească prea mult la ceea ce vedea. Asta-i unica explicaţie.

— „L-a ucis”? repetă Khouri, fără să mişte ţeava carabinei dinspre elementele triumvirului care pluteau în suspensie în jegul de navă din jurul picioarelor lor, ca şi cum ar fi fost îngrijorată că resturile lui disociate ar putea efectua o reasamblare spontană. Vrei să zici că n-a fost un accident?

— Nu, n-a fost un accident. Ştiu că el era mână-n mână cu Sajaki, prin urmare cu Sylveste. Cu toate astea, Hoţul-Soarelui l-a omorât. Nu te pune pe gânduri?

— Ba da, cred că da.

Poate Khouri dedusese deja totul, însă Voliova decise s-o spună oricum.

— Sylveste a plecat. Este în drum spre Cerber şi, pentru că eu n-am reuşit să sabotez arma, nu ştiu ce l-ar mai putea opri să intre. Înţelegi? Asta înseamnă că Hoţul-Soarelui a învins. Nu mai trebuie să facă nimic. Restul este doar o chestiune de timp şi de menţinere a statu-quoului. Şi ce anume ameninţă asta?

— Noi, răspunse Khouri şovăitor, ca un elev inteligent care vrea să-şi impresioneze profesorul, dar nu să atragă dispreţul colegilor de clasă.

— Mai mult decât atât. Nu doar tu şi cu mine, nici chiar când o includem pe Pascale. Hegazi a fost de asemenea o ameninţare din punctul de vedere al Hoţului-Soarelui. Şi asta din simplul motiv că era om.

Erau simple supoziţii, desigur, dar păreau extrem de raţionale pentru Voliova.

— Pentru ceva ca Hoţul-Soarelui, urmă ea, loialitatea umană este fluidă şi haotică – poate nici chiar cu adevărat comprehensibilă. El l-a dirijat pe Hegazi – sau poate pe cei faţă de care Hegazi era deja loial –, dar a înţeles oare forţele care guvernau loialitatea aceea? Mă îndoiesc. Hegazi a fost o componentă care-şi terminase utilitatea şi care ar fi putut funcţiona greşit pe viitor. Femeia simţea calmul glacial care provenea din contemplarea propriei ei morţi, ştiind că existaseră foarte puţine momente în care fusese atât de aproape de ea. De aceea, el a trebuit să moară. Iar acum, după ce şi-a atins obiectivul, cred că Hoţul-Soarelui va dori să procedeze la fel cu noi toţi.

— Dacă ar fi vrut să ne omoare…

— Vrei să spui că ar fi făcut-o deja? Este foarte posibil să fi încercat, să ştii. Părţi întregi din navă nu se mai află de acum sub controlul central, ceea ce-nseamnă că Hoţul-Soarelui are unele limite de acţionare. El a preluat controlul unui corp deja paralizat pe jumătate şi deja lepros pe jumătate.

— Foarte poetic, dar ce înseamnă toate astea pentru noi?

Voliova îşi aprinse altă ţigară; pe prima o fumase până ce chiştocul îi arsese degetele.

— Înseamnă că va-ncerca să ne omoare, dar că opţiunile lui sunt dificil de prezis. Nu poate pur şi simplu să depresurizeze întreaga navă, deoarece nu există canale de comandă care să permită aşa ceva – nici măcar eu n-aş putea s-o fac altfel decât prin deschiderea fizică a tuturor sasurilor, iar pentru asta ar trebui să dezactivez mii de elemente de siguranţă electromecanice. Probabil că i-ar fi greu să inunde o zonă mai mare decât sasul, dar se va gândi la ceva, sunt sigură de asta.

Brusc, şi aproape reflex, fără să fi gândit conştient, pistolul îi apăru în mână şi fu îndreptat spre coridorul întunecat şi inundat care ducea la sas.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Voliova. Sunt pur şi simplu speriată. Ba chiar în mod remarcabil. Bănuiesc că n-ai nicio idee, nu?

Khouri avea însă o sugestie.

— Ar fi bine s-o căutăm pe Pascale. Ea nu se descurcă prin navă la fel de bine ca noi. Iar dacă devine periculos…

Voliova strivi restul ţigării pe ţeava armei ei.

— Ai dreptate, ar trebui să stăm împreună. Şi aşa vom face. Imediat ce…

Ceva apăru cu zgomot din umbre şi se opri la zece metri de el.

Voliova îl aţinti cu arma imediat, dar nu trase; instinctul îi spunea că obiectul nu venise pentru a le ucide sau cel puţin nu deocamdată. Era unul dintre servitorii pe şine pe care Sylveste îi folosise în operaţia abandonată de vindecare a Căpitanului, o unitate lipsită de mare sofisticare internă. Pe scurt, controlată de navă, nu de propriul ei creier.

Senzorii-ochi rotunzi ai servitorului se fixară asupra lor.

— Nu-i înarmat, murmură Voliova, dându-şi seama chiar în timp ce vorbea că şoptitul era inutil. Cred c-a fost trimis doar pentru a ne urmări. Asta-i una dintre părţile navei în care nava însăşi nu poate vedea – una dintre petele ei oarbe.

Senzorii servitorului executară mişcări scurte de baleiere pe orizontală, de parcă le-ar fi triangulat poziţiile exacte. După aceea începu să se retragă în penumbre.

Khouri îl împuşcă.

— De ce ai făcut asta? întrebă Voliova după ce ecourile asurzitoare ale exploziei se stinseră şi ea nu mai trebui să mijească ochii din cauza strălucirii sfârşitului maşinii. Indiferent ce ar fi văzut, imaginile respective au fost deja trimise navei. Împuşcarea lui a fost lipsită de sens.

— Nu mi-a plăcut cum se uita la mine, zise Khouri şi apoi

se încruntă. În plus, avem o grijă mai puţin acum.

— Da, spuse Voliova. Şi ţinând seama de viteza cu care nava poate fabrica o dronă atât de simplă, o poate înlocui în zece-douăzeci de secunde.

Khouri o privi de parcă tocmai spusese o glumă a cărei poantă era de neînţeles, însă Voliova era serioasă. Ceea ce tocmai observase o neliniştise într-o măsură mult mai mare decât apariţia servitorului. La urma urmelor, era logic ca nava să recurgă în scurt timp la drone pentru operaţiuni de culegere a informaţiilor; de asemenea, era logic să exploreze modalităţi de echipare a maşinilor în vederea omorârii echipajului uman şi a pasagerilor. Era ceva ce ar fi putut prezice, mai devreme sau mai târziu. Dar nu şi asta. Nu ceea ce tocmai apăruse deasupra stratului de jeg de navă; pentru clipita cât fusese nevoie ca ochii negri ai rozătorului s-o descopere, înainte de a se întoarce şi a înota, pentru a dispărea în beznă.

Îşi reaminti că nava controla şobolanii-păzitori.

Când conştiinţa îi reveni – şi, pentru o clipă, Sylveste nu-şi reaminti cu exactitate când îl părăsise –, era înconjurat de un public format din stele înceţoşate. Ele executau un dans foarte complex şi era convins că simpla lor vedere i-ar fi trezit repulsie, dacă nu i-ar fi fost deja greaţă. Ce căuta el aici? Şi de ce se simţea atât de ciudat, ca şi cum toate celulele corpului i-ar fi fost ticsite cu vată? Fiindcă se afla într-un costum spaţial, aceea era explicaţia. Unul dintre costumele speciale ale echipajului, dintre cele care-i aduseseră pe el şi pe Pascale de pe suprafaţa Resurgamului. Costumul îi silise plămânii să accepte fluidul cu care se autoumplea în loc de aer.

— Ce se întâmplă? subvocaliză el, în felul pe care ştia că costumul îl va putea citi, prin intermediul sondei simple pentru centrul vorbirii care-i era încorporată în cască.

— Decelerez, îl informă costumul. Inversarea de acceleraţie de la jumătatea drumului.

— Unde dracu’ suntem?

Scotocirea prin propriile lui amintiri continua să fie

dificilă, aidoma găsirii capătului unei funii încâlcite. Habar n-avea de unde să înceapă.

— La peste un milion de kilometri de navă; ceva mai puţin de atât faţă de Cerber.

— Am parcurs atâta drum atât de... Se opri. Nu, stai! Habar n-am cât a trecut.

— Am plecat acum şaptezeci şi patru de minute.

„Ceva mai mult de o oră”, gândi Sylveste. În acelaşi timp însă, ar fi acceptat fără alte întrebări şi dacă i-ar fi spus costumul că trecuse o zi.

— Acceleraţia noastră medie a fost 10 *g,* urmă costumul. Triumvirul Sajaki m-a instruit să recurg la parametrii aceştia.

Da, acum îşi amintea mai multe. Apelul lui Sajaki din toiul nopţii şi graba spre costume. Îi lăsase un mesaj lui Pascale, deşi nu mai ţinea minte detaliile. Aceea fusese singura lui concesie, unicul lux pe care şi-l îngăduise. Dar, chiar dacă ar fi dispus de câteva zile pentru a se pregăti de intrarea în Cerber, ar fi schimbat foarte puţine. Nu ceruse documentaţie suplimentară sau aparatură de înregistrare, deoarece avea acces la bibliotecile costumului şi la senzori integrali. Costumele erau înarmate şi capabile de autoapărare autonomă împotriva aceloraşi tipuri de atac pe care le suferea acum arma Voliovei; erau de asemenea capabile să extrudeze instrumente pentru analiză ştiinţifică ori să creeze compartimente în propriul lor interior pentru stocarea de mostre şi, în plus, erau la fel de independente ca orice vehicule spaţiale. Brusc Sylveste îşi dădu seama că gândea eronat: costumele erau realmente nave spaţiale, nişte nave foarte flexibile, în care exista spaţiu pentru un singur ocupant, nave care deveneau propriile lor navete atmosferice şi – dacă era nevoie – propriile lor rovere de suprafaţă. Raţional, n-ar fi existat niciun alt mod preferabil pentru a intra în Cerber.

— Mă bucur că am dormit pe durata acceleraţiei, comentă Sylveste.

— Nu ai avut de ales, răspunse costumul cu o lipsă totală de interes. Conştiinţa ţi-a fost suprimată. Acum te

rog să te pregăteşti pentru faza de decelerare. Când vei redeveni conştient, vom fi ajuns în vecinătatea destinaţiei noastre.

Sylveste începu să formuleze o întrebare în minte, intenţionând să afle de ce Sajaki nu se ivise până acum, în ciuda asigurării sale că-l va însoţi. Nu apucă însă nici măcar să-şi concretizeze gândurile în starea nerostită pe care o putea citi sonda, deoarece costumul îl trimise din nou într-un somn la fel de lipsit de vise ca înainte.

În vreme ce Khouri plecase s-o caute pe Pascale, Voliova reveni pe punte. Nu mai cuteză să utilizeze elevatoarele, dar, din fericire nu avea de urcat nici douăzeci de niveluri; obositor, totuşi suportabil. Era de asemenea relativ sigur: ea ştia că nava nu putea trimite drone în casele scărilor, nici chiar maşinile zburătoare care se deplasau prin coridoarele normale pe câmpuri magnetice supraconductoare. Totuşi, păstră arma la îndemână, baleind în faţa ei, în timp ce se învârtea întruna pe spirala ascendentă, oprindu-se ocazional şi ţinându-şi respiraţia, ascultând sunete ale unor obiecte ce ar fi putut-o urmări sau care ar fi putut pândi undeva în faţă.

Pe când suia, încercă să examineze nenumăratele feluri în care o putea ucide nava. Era o provocare intelectuală interesantă; îşi testa cunoaşterea navei într-un mod la care nu se gândise până atunci. O făcea să examineze totul într-o lumină nouă. Odată – nu cu foarte mult timp în urmă –, ea se găsise exact în aceeaşi poziţie în care se afla nava acum. Dorise să-l omoare pe Nagorni sau cel puţin să-l împiedice să devină o ameninţare pentru ea, ceea ce practic însemna acelaşi lucru. Până la urmă îl omorâse, deoarece el încercase primul s-o omoare, dar mintea ei era acum fascinată de maniera execuţiei de atunci. Îl omorâse pe Nagorni accelerând şi decelerând nava atât de violent, încât bărbatul murise izbit de pereţi. Mai devreme sau mai târziu – şi nu putea găsi niciun motiv real pentru care să nu fie mai devreme –, navei i-ar fi venit cu certitudine aceeaşi idee. Când avea să se întâmple aşa ceva, ar fi fost

foarte bine ca Voliova să nu se mai afle în interiorul ei.

Ajunse pe punte nestânjenită, deşi asta n-o opri să verifice toate umbrele în căutarea de maşini sau – mai rău acum – de şobolani care ar fi putut pândi acolo. Nu ştia ce i-ar fi putut face şobolanii şi nu era câtuşi de puţin interesată să afle.

Puntea era pustie, aproape ca atunci când o părăsise. Avariile provocate de Khouri nu dispăruseră şi nici petele sângelui lui Sajaki de pe podeaua uriaşei încăperi sferice. Holodisplay-ul continua să strălucească, înălţându-se deasupra ei cu rapoarte de actualizare constantă de la capul-de-pod din Cerber. Pentru o clipă nu se putu abţine să nu manifeste un interes de proprietar faţă de creaţia ei, care încă se lupta cu înverşunare împotriva forţelor antibiotice desfăşurate de lumea străină. Deşi simţi un fior de mândrie, Voliova îşi dori ca arma să fie învinsă repede, pentru ca lui Sylveste să-i fie refuzată intrarea. Asta, presupunând că el nu ajunsese deja.

— De ce ai venit aici? întrebă un glas.

Voliova se răsuci fulgerător şi zări o siluetă privind-o de sus, de pe unul dintre nivelurile curbe ale punţii. Nu putea recunoaşte persoana; era pur şi simplu un bărbat cu mantie neagră, cu mâinile încleştate laolaltă şi chip descărnat de hârcă. Trase, însă silueta dăinui chiar şi după ce descărcarea armei trecuse prin ea, cu dârele ionilor rămânând în aer aidoma unor bannere.

Altă siluetă, diferit îmbrăcată, apăru lângă ea.

— Ocupaţia ta aici s-a sfârşit, rosti noua siluetă în cea mai veche variantă de norte şi procesarea făcută de Voliova dură atât de mult, încât nu-i înţelese imediat cuvintele.

— Triumviro, trebuie să înţelegi că domeniul acesta nu-ţi mai aparţine de acum, zise altă siluetă care se materializă pâlpâind în partea opusă a punţii, purtând secţiunea corporală a unui costum spaţial fantastic de vechi, nervurat cu conducte de răcire şi cu anexe paralelipipedice.

Limbajul pe care-l folosea era tulpina cea mai veche de

rusiş pe care o putea descifra Voliova.

— Ce speri să realizezi aici? întrebă prima siluetă, chiar pe când alta apăru lângă ea şi începu să-i vorbească femeii, apoi alta; siluete din trecut care o înconjurau din toate părţile. E scandalos…

Glasul fu acoperit însă de al altei fantome, care se auzi apoi din dreapta.

— …lipseşte un mandat aici, triumviro. Trebuie să-ţi spun…

— …depăşit grav autoritatea şi trebuie acum să te predai…

— …foarte dezamăgit, Ilia, şi trebuie să-ţi cer în mod politicos să…

— …anuleze… privilegii…

— …complet inacceptabil…

Femeia ţipă când vacarmul de glasuri deveni un muget constant şi fără cuvinte, iar congregaţia morţilor umplu complet puntea, până când nu mai putu să vadă, indiferent de direcţia în care ar fi privit, decât o masă de feţe bătrâne, ale căror guri se mişcau de parcă fiecare ar fi fost unicul vorbitor, de parcă fiecare şi-ar fi imaginat că monopolizase întreaga ei atenţie. Era ca şi cum s-ar fi rugat la ea, ca şi cum ar fi crezut-o atotştiutoare. Se rugau, dar în acelaşi timp se lamentau; iniţial, plângăcios, parcă dezamăgiţi, însă – cu fiecare secundă – cu tot mai multă ură şi dispreţ, ca şi cum Voliova nu numai că-i deziluzionase în modul cel mai amar posibil, dar comisese de asemenea o atrocitate atât de cumplită, încât nu putea fi descrisă, ci putea fi doar recunoscută în repulsia buzelor lor curbate şi în ruşinea făţişă pe care o purtau în ochi.

Voliova cântări arma în mână. Tentaţia de a goli un încărcător în fantome era copleşitoare. Desigur, nu le putea ucide, însă le-ar fi putut avaria serios sistemele de proiecţie. Trebuia totuşi să-şi economisească muniţia acum, când arhiva-războaielor era inaccesibilă.

— Plecaţi! strigă ea. Căraţi-vă de lângă mine!

Unul câte unul, morţii amuţiră şi dispărură. Pe măsură ce plecau, fiecare clătina din cap dezamăgit, parcă ruşinat

de a mai întârzia o clipă în prezenţa ei. În cele din urmă, Voliova rămase singură pe punte. Răsufla întretăiat şi repede şi trebuia să se calmeze. Aprinse altă ţigară şi o fumă încet, străduindu-se să-i ofere minţii câteva clipe de relaxare. Bătu arma cu palma, mulţumită că nu irosise încărcătorul, în ciuda satisfacţiei temporare pe care i-ar fi oferit-o distrugerea punţii. Khouri alesese bine. În lungul flancurilor ei erau motive cu dragoni chinezeşti din aur şi argint.

Un glas vorbi dinspre display.

Voliova privi chipul Hoţului-Soarelui.

Arăta aşa cum ea ştiuse că trebuie să arate, după ce Pascale îi spusese pentru prima dată care era semnificaţia numelui creaturii. Aşa cum ea ştiuse că trebuia să fie, dar în acelaşi timp mult mai rău. Fiindcă femeia nu vedea pur şi simplu cum arăta extraterestrul, ci cum arăta acesta pentru el însuşi – şi era evident că ceva nu era deloc în regulă cu mintea Hoţului-Soarelui. Voliova se gândi din nou la Nagorni şi înţelese cum fusese adus în pragul demenţei. Nu-l putea învinui nici pe departe… în niciun caz dacă fusese nevoit să trăiască atâta timp cu entitatea aceasta în minte şi în acelaşi timp să nu aibă habar de unde apăruse sau ce dorea de la el. Da, îl compătimea pe Tunarul-şef mort, bietul şi nefericitul amărât. Poate că şi ea s-ar fi prăbuşit în psihoză când s-ar fi confruntat cu apariţia aceasta, existentă înapoia fiecărui vis, înapoia fiecărui gând din starea de trezie.

Poate că Hoţul-Soarelui fusese cândva amarantin, dar se modificase, posibil în mod deliberat, prin presiunea selectivă a ingineriei genetice, se sculptase pe sine şi pe semenii lui surghiuniţi într-o specie complet nouă. Ei îşi remodelaseră anatomia pentru zbor în imponderabilitate, crescându-şi aripi imense. Voliova putea zări aripile acelea acum, ridicându-se îndărătul capului curbiliniu şi aerodinamic ce părea să se repeadă spre ea din înalt.

Capul era un craniu. Găvanele ochilor nu erau tocmai goale, nu tocmai adâncite, ci păreau pline ochi cu ceva infinit de negru şi infinit de adânc, pe atât de întunecat şi

fără fund pe cât îşi imagina femeia că ar fi fost membrana unui Linţoliu. Oasele Hoţului-Soarelui sclipeau cu un luciu incolor.

— În ciuda celor spuse mai devreme, zise ea după ce şocul iniţial al imaginii trecuse sau cel puţin se diminuase la un nivel tolerabil, cred că de acum ai fi putut găsi o cale prin care să mă omori. Dacă asta ai fi dorit.

— Nu poţi să ghiceşti ce doresc eu.

Când Hoţul-Soarelui vorbea, exista o absenţă a muţeniei, care era cumva logică, de parcă ar fi fost săpată în tăcere. Oasele complexe ale maxilarelor creaturii nu se mişcau absolut deloc. Graiul, îşi aminti Voliova, nu fusese pentru amarantini un mod de comunicare important. Societatea lor se bazase pe vizual. Cu certitudine, ceva atât de esenţial ar fi supravieţuit, chiar şi după ce stolul Hoţului-Soarelui ar fi părăsit Resurgamul şi şi-ar fi început transformările; nişte transformări atât de radicale, încât, atunci când reveniseră ulterior pe planetă, fuseseră confundaţi cu zei înaripaţi.

— Ştiu ce nu doreşti, spuse Voliova. Nu doreşti ca Sylveste să fie oprit să ajungă la Cerber. De aceea trebuie să murim noi acum, ca să nu găsim vreo modalitate prin care să-l stopăm.

— Misiunea lui este foarte importantă pentru mine, zise Hoţul-Soarelui, apoi păru că reformulează. Pentru noi. Pentru noi, care am supravieţuit.

— La ce anume aţi supravieţuit? Poate că aceasta avea să fie unica ei şansă de a ajunge la o înţelegere. Ba nu, stai – la ce altceva aţi fi putut supravieţui decât morţii amarantinilor? Asta a fost? Aţi găsit cumva un mod de a nu muri?

— Ştii de acum locul unde am intrat în Sylveste.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o declaraţie seacă. Voliova se întrebă câte dintre conversaţiile lor fuseseră auzite de Hoţul-Soarelui.

— Probabil în Linţoliul lui Lascaille, răspunse ea. Este singurul loc logic, deşi, trebuie să recunosc, nu într-o măsură chiar aşa de evidentă.

— Acolo am căutat adăpost vreme de nouă sute nouăzeci de mii de ani.

Coincidenţa era prea mare ca să nu însemne nimic.

— De când viaţa s-a sfârşit pe Resurgam.

— Aşa-i. Cuvântul se stinse într-un şuierat şerpesc. Linţoliile au fost concepute de noi, ultima acţiune disperată a Stolului nostru, chiar şi după ce au fost arşi cei care au rămas pe planetă.

— Nu înţeleg. Ce a spus Lascaille şi ce a descoperit chiar Sylveste…

— Lor nu le-a fost arătat adevărul. Lui Lascaille i-a fost arătată o ficţiune: identitatea noastră înlocuită cu cea a unei culturi mult mai vechi, cu totul diferită de a noastră. Scopul real al Linţoliilor nu i-a fost relevat. I-a fost arătată o minciună care să încurajeze sosirea altora.

Voliova înţelese cum ar fi putut funcţiona minciuna aceea. Lui Lascaille i se spusese că Linţoliile erau depozite pentru tehnologii periculoase, lucruri la care oamenii tânjeau în secret, aşa cum erau metodele de călătorie la viteze superluminice. Când Lascaille îi dezvăluise asta lui Sylveste, nu făcuse decât să-i amplifice dorinţa de a pătrunde în Linţoliu. El izbutise să mobilizeze sprijinul întregii societăţi demarhiste din jurul lui Yellowstone către obiectivul acela, pentru că recompensele aveau să fie uluitoare şi mai presus de orice înţelegere pentru prima facţiune care avea să decripteze misterele extraterestre.

— Dar, dacă a fost o minciună, rosti ea, care a fost adevărata funcţie a Linţoliilor?

— Le-am construit ca să ne ascundem înăuntru, triumvir Voliova. Hoţul-Soarelui părea să se joace cu ea, încântat de deruta femeii. Erau locuri pentru refugiu, adăposturi. Zone de continuum spaţio-temporal restructurate, în interiorul cărora ne puteam adăposti.

— De cine să vă adăpostiţi?

— De cei care au supravieţuit Războiului Zorilor. Cei care au căpătat numele de Inhibitori.

Ea încuviinţă din cap. Multe lucruri nu le înţelegea, însă ceva îi era acum clar. Povestea lui Khouri – fragmentele pe

care şi le amintea din visul straniu ce-i fusese îngăduit în turelă – fusese cumva similară adevărului. Khouri nu-şi reamintise totul, iar părţile nu-i fuseseră relatate întotdeauna Voliovei în ordinea corectă, însă acum era evident că asta se întâmplase, deoarece Khouri se aşteptase să înţeleagă ceva prea uriaş, prea străin – prea apocaliptic – pentru ca mintea ei să-l păstreze uşor. Făcuse tot ce ştiuse mai bine, dar asta nu fusese îndeajuns. Acum Voliovei îi fuseseră destăinuite părţi ale aceluiaşi tablou, dar dintr-o perspectivă straniu diferită.

Khouri aflase despre Războiul Zorilor de la Mademoiselle, care nu dorise ca Sylveste să reuşească. Hoţul-Soarelui dorea însă asta mai mult decât orice.

— Despre ce-i vorba? întrebă Voliova. Ştiu ce faci – mă întârzii, mă ţii în aşteptare, deoarece ştii că sunt dispusă la orice pentru a-ţi auzi răspunsurile. Şi, dintr-un punct de vedere, ai dreptate. Trebuie să ştiu totul.

Hoţul-Soarelui aşteptă, tăcut, apoi continuă să răspundă la toate întrebările pe care i le puse ea.

Când termină, femeia decise că putea folosi în mod profitabil un proiectil din încărcător. Trase în display; globul gigantic din sticlă se transformă într-un miliard de ţăndări de gheaţă şi chipul Hoţului-Soarelui dispăru în explozie.

Khouri şi Pascale urmară ruta întortocheată spre unitatea medicală, evitând elevatoare şi coridoarele bine reparate prin care dronele se puteau deplasa cu uşurinţă. Îşi menţinură armele permanent scoase şi preferară să tragă în orice părea măcar vag suspect, chiar dacă ulterior se dovedea că fusese doar o aliniere întâmplătoare a umbrelor sau o acreţie de coroziune cu o formă neliniştitoare pe un perete sau batardou.

— Ţi-a dat măcar vreun indiciu că intenţiona să plece aşa curând?

Întrebă Khouri.

— Nu, nu aşa curând. Vreau să spun că mă gândisem că va încerca s-o facă la un moment dat, dar am încercat să-l

conving să nu plece.

— Şi ce simţi acum pentru el?

— Ce te aştepţi să-ţi răspund? A fost soţul meu. Ne-am iubit.

Pascale păru să se prăbuşească în clipa aceea şi Khouri întinse mâna s-o prindă. Ea îşi şterse lacrimile din ochi, frecându-i până se înroşiră.

— Îl urăsc, continuă apoi, pentru ce a făcut... şi tu l-ai urî pentru asta. În plus, nu-l înţeleg. Cu toate acestea, îl iubesc. Continui să mă gândesc că... poate că a şi murit deja. E posibil, nu crezi? Şi, chiar dacă n-ar fi murit, nu există nicio garanţie că-l voi mai revedea vreodată.

— Locul unde merge el acum nu poate fi foarte sigur, spuse Khouri după care se întrebă dacă nu cumva nava devenise mai periculoasă decât Cerber.

— Ştiu asta. Cred că nici măcar el nu-şi dă seama în ce pericol se află... sau în ce pericol ne aflăm noi, restul.

— Totuşi, soţul tău nu-i chiar un fitecine. Vorbim despre Sylveste. Khouri îi reaminti lui Pascale că viaţa lui Sylveste fusese străbătută de un filon de noroc rar şi că ar fi fost straniu dacă norocul acela l-ar fi părăsit acum, când lucrul pe care-l căutase toată viaţa era aproape de vârfurile degetelor sale. Este un afurisit şmecher şi cred că mai există o şansă reală să găsească o scăpare şi de aici.

Cuvintele parcă o calmară pe Pascale, chiar dacă numai parţial.

Apoi Khouri îi povesti că Hegazi murise şi că nava părea că încearcă să-i omoare pe toţi cei care mai rămăseseră la bord.

— Sajaki nu poate fi aici, zise Pascale. Este imposibil, nu-i aşa? Dan n-ar şti cum să ajungă la Cerber. Ar trebui să-l însoţească de unul dintre voi.

— Aşa credea şi Voliova.

— Atunci de ce suntem noi aici?

— Bănuiesc că Ilia nu are încredere în propriile ei convingeri.

Khouri deschise uşa care ducea în infirmerie din

coridorul de acces parţial inundat şi lovi apoi cu piciorul un şobolan-păzitor. În încăpere era un miros ciudat. Înţelese imediat.

— Aici s-a-ntâmplat ceva rău.

— O să… ce-ar trebui să spun acum? Să te acopăr?

Pascale scoase arma cu fascicul de energie redusă, fără să pară că ar fi avut mare idee cum s-o folosească.

— Da, încuviinţă Khouri, să mă acoperi. Asta-i o idee foarte bună.

Intră în infirmerie, ţinând întinsă în faţă arma cu plasmă.

Când pătrunse, încăperea îi percepu prezenţa şi amplifică nivelul iluminării. Ea o vizitase pe Voliova aici după ce triumvira fusese rănită şi avea impresia că ştia topografia generală a locului.

Privi patul pe care era sigură că ar fi trebuit să stea Sajaki. Deasupra lui plutea o reţea complicată de instrumente medicale servomecanice, cardanice şi articulate, care radiau în jos dintr-un punct central aidoma unei mâini de oţel care suferise o mutaţie şi avea prea multe degete, toate terminate prin gheare.

Nu exista nici măcar un centimetru pătrat de metal care să nu fie acoperit de sânge; închegat acum, aidoma cerii de lumânare.

— Pascale, nu cred…

Însă şi cealaltă văzuse ce zăcea pe patul de sub maşinărie: ceea ce fusese cândva Sajaki. Şi nu exista nici măcar un centimetru pătrat din pat care să nu fie colorat în roşu. Era greu de precizat unde se termina Sajaki şi unde începeau rămăşiţele lui eviscerate. Îi amintea de Căpitan; atât doar că aici amorfia argintie a Căpitanului fusese transfigurată în stacojiu, precum recrearea de către un artist plastic a aceleiaşi teme de bază într-un mediu diferit şi mai carnal. Două jumătăţi ale aceluiaşi diptic morbid.

Pieptul triumvirului era umflat şi ridicat deasupra patului, ca şi cum continua să fie străbătut de un flux de curent galvanizator. Pieptul îi era de asemenea cav;

măruntaiele erau adunate într-un crater adânc care se întindea de la stern până la abdomen, de parcă un pumn teribil din oţel pătrunsese şi smulsese dinăuntru jumătate din organe. Poate chiar aşa se întâmplase. Poate că el nu fusese nici măcar treaz când se petrecuse. Pentru a-şi confirma teoria aceea, Khouri îi examină chipul, expresia vagă pe care o putea descifra sub vălul roşu.

Nu, triumvirul Sajaki fusese aproape sigur treaz.

Simţi prezenţa lui Pascale nu departe, în spate.

— N-ar trebui să uiţi că eu am mai văzut moarte, rosti Pascale. Am văzut cum a fost asasinat tatăl meu.

— N-ai văzut însă niciodată aşa ceva.

— Nu, ai dreptate. N-am văzut niciodată aşa ceva.

Pieptul bărbatului explodă. Ceva răbufni din el, iniţial atât de eficient camuflat de fântâna de sânge pe care o provocase, că nu fu evident ce era decât după ce ateriză pe podeaua lunecoasă de sânge a încăperii şi se îndepărtă iute, agitându-şi frenetic coada ca un vierme. După aceea alţi trei şobolani îşi ridicară boturile din Sajaki, adulmecând aerul şi le priviră pe Khouri şi pe Pascale cu perechi identici de ochi negri. Apoi ieşiră şi ei din caldeira ce fusese cuşca lui toracică, aterizară pe podea şi-l urmară pe cel tocmai plecat. Dispărură în ungherele întunecate ale camerei.

— Să ieşim de-aici, zise Khouri.

Chiar când rosti cuvintele acelea, pumnul din oţel se activă cu o iuţeală fulgerătoare şi întinse către ea o pereche de degete terminate prin diamante, atât de rapid, încât putu doar începe să ţipe. Ghearele îi agăţară jacheta, o rupseră şi ea începu să se tragă înapoi cu toată puterea pentru a se îndepărta.

Reuşi să se elibereze, dar nu înainte ca ghearele să fi izbutit o priză bună pe arma ei, pe care i-o smulseră cu forţă brutală dintre degete. Khouri căzu pe spate în mizeria de pe podea şi văzu că jacheta îi era mânjită de sângele lui Sajaki, totuşi măcar o parte dintre petele de un roşu strălucitor ce se întindeau în jurul locurilor unde se rupsese ţesătura trebuia să fi provenit de la ea.

Maşina-chirurg ridică arma, parcă arătându-le-o şi mândrindu-se cu achiziţia unui trofeu de vânătoare uman. Alte două dintre manipulatoarele ei abile se apropiară şi începură să examineze comenzile carabinei, mângâindu-i învelişul din piele cu o fascinaţie stranie. Lent, foarte lent, manipulatoarele începură să îndrepte arma în direcţia lui Khouri.

Pascale îşi înălţă pistolul cu fascicul şi distruse întregul ansamblu, iar fragmentele metalice acoperite de sânge închegat răpăiră peste rămăşiţele lui Sajaki. Carabina cu plasmă căzu pe podea şi din ea se înălţară vălătuci de fum negru, iar scântei albastre dansară peste carcasa fisurată.

Khouri se sculă, indiferentă la murdăria care o acoperea aproape complet.

Carabina cu plasmă distrusă bâzâia acum furios şi scânteile dansau cu ferocitate crescută.

— Va exploda, zise ea. Trebuie să plecăm de-aici.

Se întoarseră către uşă şi avură nevoie de o secundă pentru a înţelege ce le bloca ieşirea. Erau probabil o mie; înghesuiţi pe câte trei rânduri în jegul de navă, toţi nepăsători faţă de propriile vieţi, acţionând pentru binele superior al întregii mase lipsite de raţiune. Iar înapoia lor erau şi mai mulţi şobolani, sute, apoi mii, care se îngrămădeau pe coridor; un talaz de rozătoare, care se împingea în deschiderea uşii infirmeriei, gata să năvălească înăuntru într-un unic tsunami de ferocitate.

Khouri scoase unica armă ce-i mai rămăsese, pistoletul cu ace, mic şi ineficient, pe care-l purta exclusiv pentru precizia pe care o oferea. Începu să tragă cu el în masa de şobolani, în timp ce Pascale îi baleia cu fasciculul, care era la fel de nepotrivit pentru sarcina respectivă. Şobolani explodau şi ardeau oriunde şi-ar fi îndreptat ele armele, dar apăreau întruna şi mai mulţi, iar acum primul lor rând începea să pătrundă în infirmerie.

O lumină puternică fulgeră departe pe coridor, urmată de o serie de bubuituri, care se succedară atât de rapid, încât aproape se contopiră într-un muget continuu. Vacarmul şi lumina se apropiau. Şobolanii zburau prin aer,

propulsaţi de exploziile ce avansau. Duhoarea cărnii lor arse era copleşitoare, mai oribilă decât mirosul care domnea deja în infirmerie. Treptat, valul de rozătoare începu să se diminueze şi să se disperseze.

Voliova se opri în prag; din armă i se revărsa fum, iar ţeava avea culoarea lavei. Îndărătul lor, carabina stricată a lui Khouri amuţi brusc şi ameninţător.

— Ar fi un moment bun să plecaţi, zise ea.

Cele două femei porniră în fugă, călcând peste şobolanii morţi şi peste cei care căutau încă adăpost. Khouri simţi ceva izbind-o în spate, urmat de un curent de aer mai fierbinte decât orice cunoscuse până atunci. Tălpile îi pierdură contactul cu podeaua şi apoi, pentru o clipă, zbură.

32

În apropiere de suprafaţa lui Cerber, 2566

De data aceasta dislocarea fu mai scurtă, deşi locul în care se trezi era cel mai străin pe care-l cunoscuse vreodată.

— Coborâm spre capul-de-pod Cerber, îl informă costumul cu glas plăcut inexpresiv şi nepăsător, de parcă ar fi fost o destinaţie perfect firească.

Scheme se derulau pe fereastra vizorului costumului, însă ochii lui Sylveste nu puteau focaliza corespunzător asupra lor, aşa că-i ceru costumului să-i trimită imaginile direct în creier. După aceea fu mult mai bine. Contururile contrafăcute ale suprafeţei – uriaşă acum şi acoperind jumătate de cer – erau redate în liliachiu, iar falsa lor geologie sinuoasă făcea planeta să pară mai mult ca oricând compactă şi similară unui creier. Aici exista foarte puţină iluminare naturală, cu excepţia balizelor gemene, ruginiu stins, ale reprezentatelor Hades şi, mult mai departe, de Delta Pavonis însăşi. Costumul compensa însă prin comutarea în vizibil a fotonilor din infraroşu.

Ceva se ridică acum deasupra orizontului, mascat în verde de suprapunere.

— Capul-de-pod, rosti Sylveste mai mult pentru ca să audă un glas de om. Îl zăresc.

Acum vedea că era micuţ. Semăna cu vârful unei aşchii insignifiante care murdărea piatra statuii lui Dumnezeu însuşi. Cerber avea diametrul de două mii de kilometri, pe când capul-de-pod era lung de numai patru kilometri, din care mare parte era îngropată sub crustă. Cumva tocmai dimensiunile sale minuscule prin comparaţie cu planeta dovedeau cel mai bine abilitatea Iliei Voliova. Deşi mic, era un ghimpe în coasta lui Cerber. Se observa şi de aici; crusta din jurul capului-de-pod părea inflamată, tensionată până dincolo de toleranţele ei încorporate. Pe o rază de câţiva kilometri în jurul armei, crusta renunţase la orice

pretenţie de a părea realistă. Sylveste bănuia că revenise la starea ei nativă: o grilă hexagonală ce se transforma treptat, înceţoşat, la periferie.

În câteva minute urmau să ajungă deasupra botului, capătul deschis al conului. Sylveste putea simţi deja atracţia gravitaţională trăgându-i măruntaiele, deşi continua să fie imersat în aerul lichid al costumului. Desigur, era slabă, doar un sfert din cea terestră, totuşi o cădere de la actuala lui altitudine ar fi fost fără doar şi poate fatală, cu sau fără costumul care să-l protejeze.

În vecinătatea lui imediată exista în sfârşit şi altceva. Îşi apelă amplificările şi văzu un costum exact ca al său, sclipind puternic pe fundalul nopţii. Era puţin înaintea lui, însă urma aceeaşi traiectorie, îndreptându-se către intrarea circulară în capul-de-pod. Două fărâme de hrană marină plutitoare, gândi Sylveste, pe punctul de a fi absorbite în enorma pâlnie a capului-de-pod, care aştepta, pentru a fi digerate în adâncul lui Cerber.

„De acum nu mai există întoarcere”, îşi spuse el.

Cele trei femei alergau pe un coridor a cărui podea era acoperită de şobolani morţi şi de carcasele înnegrite şi rigide ale unor creaturi care poate că fuseseră cândva şobolani, dar nu încurajau o examinare îndeaproape. Femeile nu aveau decât o singură armă de calibru greu, dar capabilă să distrugă orice servitor pe care nava l-ar fi trimis împotriva lor. Poate că şi pistoletele lor ar fi putut avea acelaşi efect, însă numai dacă ar fi fost utilizate cu pricepere şi cu un grad de noroc.

Ocazional, podeaua se mişca neliniştitor sub tălpile lor.

— Ce-i asta? întrebă Khouri, care şchiopăta după şocul violent pe care-l suferise la explozia infirmeriei. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Hoţul-Soarelui experimentează, răspunse Voliova, oprindu-se la fiecare două-trei cuvinte pentru a-şi trage răsuflarea. Partea laterală a corpului îi urla de durere acum şi se părea că toate rănile care se vindecaseră după Resurgam erau pe cale să se deschidă.

Deocamdată, ne-a atacat cu sistemele mai puţin importante: de pildă, roboţii şi şobolanii. Ştie însă că, dacă va înţelege corect funcţionarea propulsiei – dacă poate învăţa s-o folosească în marjele ei de siguranţă –, ne poate strivi pur şi simplu prin creşterea acceleraţiei pentru câteva secunde. Mai alergă câţiva paşi, gâfâind şuierat. Aşa l-am omorât eu pe Nagorni. Hoţul-Soarelui nu cunoaşte totuşi atât de bine nava, deşi o controlează. El încearcă să regleze gradat propulsia, ajungând la înţelegerea modului ei de funcţionare. Iar atunci…

— Nu există vreun loc unde să putem merge şi să fim în siguranţă? întrebă Pascale. Unde să nu poată ajunge şobolanii şi maşinile?

— Ba da, însă nicăieri nu putem fi ferite de acceleraţia care ne poate strivi.

— Adică zici că ar trebui să părăsim nava?

Voliova se opri, examină coridorul pe care se aflau şi decise că nu era dintre cele în care nava le putea auzi conversaţiile.

— Uite ce-i, zise ea după aceea, nu te amăgi. Dacă plecăm de-aici, mă îndoiesc serios că vom mai găsi o cale de întoarcere. Pe de altă parte, avem însă obligaţia de a-l opri pe Sylveste, chiar dacă probabilitatea noastră de reuşită este infimă. Chiar dacă ne condamnăm la moarte în decursul procesului.

— Cum putem ajunge la el? întrebă Pascale.

În mod vădit, stoparea lui Sylveste continua să însemne – în mintea ei – să ajungă la el şi să-l convingă să nu mai continue. Voliova decise să nu-i spulbere iluzia aceea, cel puţin deocamdată; totuşi, nu era nici pe departe lucrul la care se gândise ea.

— Cred că soţul tău, îi zise, ne-a luat un costum. Potrivit brăţării mele, toate navetele sunt la bord. În plus, el n-ar fi putut niciodată să piloteze o navetă.

— Decât dacă l-ar fi ajutat Hoţul-Soarelui, interveni Khouri. Auziţi, nu putem continua să înaintăm? Ştiu că nu avem în minte vreo direcţie anume, dar aş fi mult mai încântată decât să stau locului pe-aici.

— Da, zise Pascale, el ar fi luat un costum, e stilul lui. Totuşi, n-ar fi făcut-o de unul singur.

— Este posibil să fi acceptat ajutorul Hoţului-Soarelui?

Pascale clătină din cap.

— Nici vorbă! El nici măcar nu crede în Hoţul-Soarelui. N-ar fi acceptat, dacă ar fi avut vreo bănuială că era manipulat, împins să facă ceva.

— Poate că n-a avut de ales, insistă Khouri. Oricum, presupunând că ar fi luat un costum, există vreun mod prin care să-l putem prinde?

— Nu înainte de a ajunge la Cerber.

Nu era nevoie să se gândească la asta. Voliova ştia cât de repede puteai străbate un milion de kilometri prin spaţiul cosmic, dacă rezistai la o acceleraţie constantă de 10 g.

— Este prea riscant să luăm şi noi costume, urmă ea, în niciun caz din modelul folosit de soţul tău. Va trebui s-ajungem acolo cu o navetă. Va fi mai lent, însă sunt mult mai reduse şansele ca Hoţul-Soarelui să se fi infiltrat în matricea ei de comenzi.

— De ce?

— Din motive de claustrofobie. Navetele sunt cu vreo trei secole mai puţin avansate decât costumele.

— Şi asta ar trebui să ne ajute pe noi?

— Crede-mă, am constatat că-i întotdeauna mai bine să fii cât mai primitiv când ai de-a face cu paraziţi mintali extratereştri.

După aceea, calm, aproape ca şi cum ar fi fost o formă recunoscută de punctuaţie verbală, ridică pistolul cu ace şi omori un şobolan care cutezase să se aventureze pe coridor.

— Îmi amintesc locul ăsta, spuse Pascale. Aici ne-aţi adus când…

Khouri deschise uşa însemnată cu un păianjen abia lizibil.

— Intră, zise ea. Simte-te ca acasă. Şi începe să te rogi ca eu să-mi amintesc cum a operat Ilia chestia asta.

— Unde ne vom întâlni cu ea?

— Afară, spuse Khouri. Sper din toată inima.

Deja închidea uşa camerei-păianjen, deja se uita la comenzile din bronz şi alamă şi spera în declanşarea unei scântei de recunoaştere.

33

Orbita Cerber/Hades, 2566

Voliova scoase pistoletul cu ace când începu să se apropie de Căpitan.

Ştia că trebuia să ajungă cât mai repede posibil în incinta hangarului, pentru că orice întârziere i-ar fi putut oferi Hoţului-Soarelui timpul necesar de a găsi o cale prin care s-o omoare. Mai întâi însă trebuia să facă ceva. Acţiunea respectivă nu avea nicio logică, nicio fărâmă de raţiune, dar ştia că trebuia s-o facă oricum. De aceea merse pe scări până la nivelul Căpitanului, în gerul ucigaş, cu respiraţia părând să i se solidifice în gât. Aici era prea frig ca să existe şobolani, iar servitorii n-ar fi putut ajunge fără riscul de a fi înghiţiţi de epidemie.

— Mă poţi auzi? Îi ceruse brăţării să-l încălzească pe Brannigan suficient pentru procese de gândire conştientă. Dacă da, fii atent! Comanda navei a fost deturnată.

— Mai suntem pe orbita Heringului?

— Nu, nu mai suntem acolo. De atunci a trecut ceva timp.

După câteva secunde, Căpitanul zise:

— Ai spus că a fost „deturnată” comanda navei? De către cine?

— De ceva extraterestru, cu ambiţii supărătoare. Cei mai mulţi dintre noi au murit – Sajaki, Hegazi, toţi ceilalţi membri ai echipajului pe care i-ai ştiut – şi puţinii care am mai rămas fugim cât mai putem. Nu m-aştept să mai revin vreodată la bord şi de aceea acţiunea pe care sunt pe punctul de a o face s-ar putea să ţi se pară destul de drastică.

Ridică pistolul şi-l îndreptă spre coconul fisurat şi deformat al unităţii refri care-l conţinea pe Căpitan.

— O să te las să te-ncălzeşti, înţelegi? În ultimele decenii, tot ce-am putut face a fost să te ţinem la o temperatură cât mai joasă posibil… dar n-a funcţionat sau

poate că n-a fost din capul locului metoda corectă. Poate că acum ar trebui să te lăsăm să preiei controlul navei ăsteia blestemate, în orice formă ai considera potrivit.

— Nu cred…

— Nu-mi pasă ce crezi, Căpitane. O voi face oricum.

Degetul i se încordă pe trăgaciul pistolului; deja calcula mintal cum viteza lui de extindere va creşte pe măsură ce se încălzea, iar valorile la care ajunsese nu erau tocmai credibile… dar, de fapt, ei nu se gândiseră niciodată să facă asta.

— Te rog, Ilia.

— Ascultă, *svinoi,* zise ea în cele din urmă. Poate c-o să meargă, poate că nu. Dar, dacă ţi-am dat vreodată dovadă de loialitate – dacă-ţi aminteşti măcar de mine –, nu-ţi cer decât să faci ce poţi pentru noi.

Era pe punctul să tragă, pe punctul să descarce pistolul în refri, dar ceva o făcu să şovăie.

— Mai am să-ţi zic un lucru. Şi anume că eu cred că ştiu cine dracu’ eşti sau mai exact cine dracu’ ai devenit.

Voliova era extrem de conştientă de gura care i se uscase şi de timpul pe care-l irosea, totuşi ceva o împingea să continue.

— Ce anume?

— Tu ai călătorit cu Sajaki la Jonglerii Minţii, nu-i aşa? Ştiu asta sigur. Echipajul a vorbit destul de des despre călătoria voastră, ba chiar şi Sajaki însuşi. Nimeni n-a vorbit însă despre ce s-a petrecut acolo, despre ce v-au făcut Jonglerii. Da, ştiu c-au existat zvonuri, dar ele au fost lansate de Sajaki ca să mă trimită pe o pistă falsă.

— Acolo nu s-a întâmplat nimic.

— Ceea ce s-a întâmplat a fost că tu l-ai omorât pe Sajaki atunci, cu ani în urmă.

Răspunsul lui sosi amuzat, de parcă nu-i înţelesese foarte bine cuvintele.

— Eu l-am omorât pe Sajaki?

— I-ai pus pe Jongleri s-o facă, să-i şteargă patternurile neurale şi le-ai suprapus pe ale tale peste mintea lui. Tu ai devenit el.

Fu nevoită să se oprească şi să-şi tragă răsuflarea, deşi aproape terminase.

— O singură existenţă nu-ţi era de-ajuns şi poate că simţiseşi încă de atunci că actualul tău corp nu va rezista prea mult, în niciun caz cu atâţia viruşi în jur. Aşa că ţi-ai colonizat aghiotantul, iar Jonglerii au făcut aşa cum ai vrut, pentru că ei sunt atât de extratereştri, încât nici măcar nu pot pricepe conceputul de crimă. Dar ăsta-i adevărul, aşa-i?

— Nu…

— Gura! De aceea Sajaki n-a vrut niciodată să te vindeci, fiindcă el *era* deja tu şi n-avea nevoie de vindecare. Şi de aceea Sajaki a fost în stare să-mi denatureze tratamentul pentru epidemie – pentru că deţinea toate cunoştinţele tale. Pentru asta ar trebui să te las să mori, *svinoi,* atât doar că, bineînţeles, tu eşti deja mort, fiindcă rămăşiţele lui Sajaki împodobesc acum unitatea medicală.

— Sajaki… a murit?

Părea că nici măcar nu auzise vestea despre moartea celorlalţi membri ai echipajului.

— Înseamnă dreptate pentru tine? Acum eşti singur. Pe cont propriu. Aşa că tot ce poţi face este să-ţi protejezi propria existenţă de Hoţul-Soarelui prin extindere. Lăsând epidemia să-şi facă de cap cu tine.

— Nu… te rog…

— Tu l-ai omorât pe Sajaki, Căpitane?

— A fost… a fost cu atâţia ani în urmă…

În glasul lui exista însă ceva ce nu era tocmai negare. Voliova trase tot încărcătorul pistolului în refri. Privi cum puţinele indicatoare rămase pe carcasa unităţii pâlpâiră şi se stinseră, apoi simţi cum gerul dispare, de la o secundă la alta, iar gheaţa de pe carcasă începe deja să sclipească, topindu-se.

— Acum am plecat, rosti ea. Am vrut doar să aflu adevărul. Bănuiesc c-ar trebui să-ţi urez noroc, Căpitane.

O luă apoi la fugă, temându-se de ce se putea întâmpla în urma ei.

Costumul lui Sajaki se păstră amăgitor în faţa lui Sylveste, când începură coborârea în pâlnia capului-de-pod. Conul inversat şi pe jumătate afundat al fostei nave păruse micuţ cu numai câteva minute în urmă, însă acum pereţii săi cenuşii şi abrupţi blocau orizontul în toate direcţiile. Ocazional capul-de-pod se cutremura şi Sylveste îşi amintea că ducea o bătălie constantă cu defensivele crustale ale lui Cerber şi că n-ar fi trebuit să se încreadă orbeşte în protecţia sa. Ştia că, dacă avea să dea greş, urma să fie dezintegrat în câteva ore; rana din crustă urma să se închidă şi, odată cu ea, calea lui de scăpare.

— Este necesară completarea masei de reacţie, îl anunţă costumul.

— Poftim?

Sajaki vorbi pentru prima dată de când părăsiseră nava.

— Am utilizat foarte multă masă ca să ajungem aici, Dan. Trebuie să ne facem plinul înainte de a pătrunde în teritoriul ostil.

— De unde să „ne facem plinul”?

— Uită-te în jur! Există o grămadă de masă de reacţie care aşteaptă să fie folosită.

Bineînţeles; nimic nu-i putea opri să preia resurse chiar din capul-de-pod. Sylveste încuviinţă şi nu făcu nimic în timp ce Sajaki îi preluă controlul costumului. Unul dintre pereţii abrupţi şi concavi se ridica în apropiere, acoperit de extruziuni ornate şi pâlcuri aleatorii de maşinării. Scara lui era copleşitoare acum, aidoma peretelui unui baraj care se curba întruna până se întâlnea cu capătul său opus. Undeva în peretele acela, gândi el, se aflau corpul Aliciei şi cele ale tovarăşilor ei răsculaţi…

Forţa gravitaţională era destul de mare ca să provoace o senzaţie accentuată de vertij, care nu era defel ajutată de îngustarea dedesubt a capului-de-pod, astfel încât părea să fie un puţ infinit de adânc. După aproape un kilometru, forma stelată a costumului lui Sajaki făcu contact cu peretele abrupt din partea opusă. După câteva clipe, Sylveste ajunse la o bordură îngustă, care ieşea cu numai un metru din perete. Tălpile lui o atinseră lin şi, brusc,

rămase cocoţat acolo, gata oricând să cadă pe spate în gol.

— Ce trebuie să fac?

— Nimic, răspunse Sajaki. Costumul tău ştie exact ce trebuie să facă. Îţi sugerez să începi să ai încredere în el: este tot ce te ţine în viaţă.

— Asta ar trebui să mă liniştească?

— Crezi că liniştirea ar fi lucrul cel mai potrivit în momentul ăsta? Eşti pe punctul de a intra în unul dintre mediile cele mai străine pe care le-a cunoscut vreodată omenirea. Cred că ultimul lucru de care ai avea nevoie ar fi o „liniştire”.

O trompă se extinse din pieptul costumului şi se conectă la o secţiune din materialul peretelui capului-de-pod. După câteva secunde începu să pulseze şi umflături se deplasară pe toată lungimea sa, înapoi în costum.

— Scârbos, comentă Sylveste.

— Digeră elemente grele din capul-de-pod, explică Sajaki. Capul-de-pod le cedează fără împotrivire, deoarece recunoaşte costumul ca fiind prietenos.

— Şi dacă rămânem fără energie în interiorul lui Cerber?

— Vei muri cu mult înainte ca lipsa de energie să devină o problemă pentru costumul tău. El trebuie totuşi să înlocuiască masa de reacţie pentru jeturi. Deţine toată energia necesară, însă are nevoie de atomi ca să accelereze.

— Nu sunt sigur că mi-a plăcut amănuntul acela despre moartea mea.

— Încă nu-i târziu dacă vrei să te întorci.

„Mă testează”, îşi spuse Sylveste. Pentru o clipă analiză raţional aspectul acela, dar numai pentru o clipă. Da, era speriat, ba chiar mai speriat decât îşi putea aminti în mod confortabil că fusese vreodată; chiar dacă s-ar fi întors în timp până la Linţoliul lui Lascaille. Dar, ca şi atunci, ştia că unicul fel prin care putea să-şi învingă propria teamă era să continue. Să înfrunte ceea ce ducea la ea. Cu toate acestea, când procesul de realimentare luă sfârşit, avu nevoie de tot curajul ca să păşească de pe bordură în gol şi

să continue coborârea în hăul din interiorul capului-de-pod.

Coborâră întruna, căzând multe secunde înainte de a-şi controla deplasarea prin rafalele scurte ale jeturilor. Sajaki începuse acum să-i acorde lui Sylveste un nivel de control voluntar asupra costumului său. Reduse lent dominaţia autonomă a costumului, până când Sylveste îl controlă în majoritate, iar tranziţia abia dacă fu notabilă. Coborau cu viteza de treizeci de metri pe secundă, dar păreau s-o mărească pe măsură ce pereţii pâlniei se apropiau. Sajaki se găsea la numai câteva sute de metri depărtare, însă lipsa de chip a costumului său nu oferea senzaţia unei prezenţe omeneşti sau a tovărăşiei. Sylveste continua să se simtă teribil de singur. Şi din motive perfect întemeiate, îşi spuse el, pentru că era posibil ca nicio creatură gânditoare să nu fi fost atât de aproape de Cerber de la ultima vizită a amarantinilor. Ce spectre putreziseră oare acolo în mia de secole care trecuse?

— Ne apropiem de segmentul de injecţie finală, anunţă Sajaki.

Pereţii conici se strânseră la un diametru de numai treizeci de metri, apoi plonjară vertical în beznă, pe cât de departe se putea vedea cu ochiul liber. Costumul lui Sylveste se îndreptă spre mijlocul puţului fără ca bărbatul să fi întreprins vreo acţiune; costumul lui Sajaki îl urma destul de aproape.

— Nu ţi-aş refuza onoarea de a intra primul, rosti triumvirul. La urma urmelor, ai aşteptat destul pentru clipa asta.

Se aflau în puţ. Simţindu-le sosirea, pereţii aprinseră lumini roşii încastrate în nişe. Senzaţia de viteză pe verticală era covârşitoare acum şi trezea greaţa; semăna într-adevăr foarte mult cu trecerea prin acul unei seringi. Sylveste îşi aminti momentul când Calvin îi arătase cum trecea printr-un pacient de-ai lui un endoscop – străvechiul instrument chirurgical cu videocameră la o extremitate a lungimii sale încolăcite. Îşi aminti goana de atunci printr-o arteră. Îşi aminti zborul de noapte spre Cuvier după ce

fusese arestat la situl obeliscului, fulgerând prin canioane spre duşmanul lui politic. Se întrebă dacă în viaţa lui existase un moment în care să fi ştiut sigur ce se afla în capătul pereţilor care goneau.

Apoi puţul dispăru şi ei căzură în gol.

Voliova ajunse la incinta hangarului şi se opri la una dintre ferestrele pentru observare ca să verifice că navetele existau cu adevărat şi că datele văzute pe brăţara ei nu fuseseră manipulate de Hoţul-Soarelui. Navele transatmosferice cu aripi de plasmă se aflau tot acolo, fixate în locaşurile lor aidoma unor şiruri de vârfuri de săgeţi în atelierul de lucru al unui armurier. Ar fi putut activa una dintre ele prin intermediul brăţării, însă ar fi fost prea periculos, prea probabil să atragă atenţia Hoţului-Soarelui şi să-l alerteze asupra planurilor ei. Pe moment se găsea în siguranţă, întrucât nu intrase într-o parte a navei în care puteau pătrunde simţurile extraterestrului. Cel puţin aşa spera.

Nu putea nici să suie pur şi simplu la bordul oricărei navete. Rutele uzuale de acces ar fi purtat-o prin părţi din navă în care nu cuteza să intre; locuri unde servitorii aveau câmp liber, iar şobolanii-păzitori erau în legătură biochimică directă cu Hoţul-Soarelui. Voliova avea acum o singură armă: pistoletul cu ace. Îi lăsase lui Khouri arma grea şi, cu toate că nu se îndoia de propriile ei capacităţi, existau limite pentru ce se putea obţine exclusiv prin abilitate şi hotărâre. Mai ales fiindcă nava ar fi avut de-acum timp să sintetizeze drone înarmate.

De aceea îşi croi drum spre incinta unui sas; nu unul spre spaţiul cosmic, ci spre cripta depresurizată a hangarului. Podeaua sălii era acoperită cu apă de canalizare ce-i ajungea la genunchi şi toate sistemele de iluminat şi încălzire încetaseră să mai funcţioneze. Asta era bine. Nu exista nicio şansă ca Hoţul-Soarelui să o poată urmări de la distanţă ori măcar să ştie că era acolo. Deschise un dulap şi se linişti, costumul spaţial uşor pe care ar fi trebuit să-l conţină era tot acolo şi nu fusese

avariat în mod vizibil de expunerea la jegul de navă. Era mai puţin voluminos decât modelul de costum pe care l-ar fi luat Sylveste; de asemenea, era mai puţin inteligent, întrucât nu avea servosisteme sau propulsii integrate. Înainte de a-l îmbrăca, Voliova recită în brăţară o succesiune de cuvinte – bine repetate –, apoi reglă brăţara să răspundă la comenzi vocale rostite în comunicatorul ei, nu preluate de senzorii ei acustici. După aceea trebui să-şi fixeze o raniţă cu jeturi şi petrecu câteva clipe privindu-i cu atenţie comenzile, ca şi cum ştiinţa utilizării lor avea să i se ridice din memorie aidoma unor bule de aer prin simpla putere a voinţei. Decise că fundamentele aveau să-i revină imediat ce va avea nevoie de ele şi prinse cu grijă pistoletul pe centura exterioară pentru echipamente a costumului. Ieşi fără probleme, propulsându-se cu jeturile în hangar, utilizând o acceleraţie mică şi constantă care s-o împiedice să plutească în derivă prin sală. Nicio parte din navă nu era în imponderabilitate, deoarece nava în sine nu se afla pe orbita lui Cerber, ci se menţinea în mod artificial pe o poziţie fixă din spaţiu, cu un consum infim de energie a motoarelor.

Voliova alese naveta pe care urma s-o folosească: sferica *Melancolia plecării.* Văzu că o pereche de servitori de culoare verde ca sticla se desprinseră din punctele lor de ancorare de pe o latură a sălii şi porniră spre ea. Erau zburători-liberi, sfere dotate cu gheare şi echipamente tăietoare pentru efectuarea de reparaţii la navete. În mod vădit hangarul se afla în domeniul perceptual al Hoţului-Soarelui. Ei bine, n-avea ce să facă în privinţa asta şi nici nu adusese pistoletul ca să slujească drept stimulent în negocieri delicate cu maşini lipsite de raţiune. Le împuşcă şi fiecare necesită; mai mult de un glonţ-ac înainte de a distruge un sistem esenţial.

Lovite, ambele maşini începură să plutească inerte prin hangar, urmate de fuioare de fum.

Voliova acţionă comenzile raniţei, implorând-o s-o mişte mai repede. *Melancolia* crescu înaintea ei; îi putea zări deja semnele micuţe de avertizare şi tehnice presărate pe

fuzelaj, deşi majoritatea erau în limbi dispărute.

De după curbura navetei apăru plutind altă dronă. Era mai mare: corpul ocru îi era un elipsoid presărat cu manipulatoare pliate şi senzori.

Aţintea ceva spre Voliova.

Totul se transformă în verde strălucitor şi dureros, care o făcea să dorească să-şi smulgă ochii din orbite. Drona baleiase un laser peste ea. Femeia înjură; costumul i se opacizase la timp, dar acum era practic oarbă.

— Hoţul-Soarelui, rosti ea presupunând că o putea auzi, comiţi o greşeală foarte gravă.

— Nu cred.

— Ai devenit mai priceput acum. Când am vorbit ceva mai devreme, erai mai rigid. Ce s-a-ntâmplat? Ai accesat translatorii naturali de limbă?

— Cu cât petrec mai mult timp printre voi, cu atât vă cunosc mai bine.

Costumul se deopacizǎ în timp ce vorbea.

— Mai bine cel puţin decât te-ai descurcat cu Nagorni.

— Nu am intenţionat să-i cauzez coşmaruri.

Glasul Hoţului-Soarelui era aceeaşi absenţă ca înainte, aidoma unei şoapte auzite pe fundalul pârâiturilor electricităţii statice.

— Da, sunt convinsă, chicoti Voliova. Dar pe mine nu vrei să mă omori, aşa-i? Pe celelalte, poate, dar nu şi pe mine, nu încă. Nu atâta timp cât capul-de-pod poate avea nevoie de cunoştinţele mele la nivel de expert.

— Vremea aceea a trecut, zise Hoţul-Soarelui. Sylveste a intrat deja în Cerber.

Nu era o veste bună, nu era deloc bună, deşi, raţional vorbind, ştiuse de câteva ore că aşa se petrecuse probabil.

— Atunci trebuie să existe alt motiv, spuse ea. Alt motiv pentru care ai nevoie să rămână deschis capul-de-pod. Nu că ţi-ar păsa să-l vezi pe Sylveste întorcându-se cu bine. Însă, dacă dispare capul-de-pod, tu n-ai mai şti dacă el a mai înaintat în structură. Trebuie să ştii asta, aşa-i? Trebuie să ştii cât de adânc ajunge şi dacă va reuşi acţiunea necunoscută pe care ai prevăzut-o pentru el.

Luă absenţa unui răspuns din partea Hoţului-Soarelui drept o recunoaştere tacită a faptului că nu fusese departe de adevăr. Poate că extraterestrul nu deprinsese încă toate tehnicile subterfugiilor, arte ce puteau fi exclusiv omeneşti şi ca atare necunoscute pentru el.

— Lasă-mă să iau naveta, rosti Voliova.

— Vehiculele cu această configuraţie sunt prea mari ca să intre în Cerber, chiar dacă intenţionezi să ajungi la Sylveste.

Oare el îşi închipuia realmente că ea nu se gândise la asta? Pentru o clipă îl compătimi pe Hoţul-Soarelui fiindcă era echipat necorespunzător ca să priceapă modul de funcţionare a minţii umane. La un nivel acţionase destul de bine – când oferise momeli de frică sau de răsplată, momeli ce depindeau de emoţii. Nu însemna nici că logica lui ar fi fost deficitară, ci mai degrabă că-i supraestima importanţa în afacerile oamenilor; ca şi cum, dacă i-ar fi subliniat Voliovei natura în esenţă sinucigaşă a misiunii pe care o intenţiona ea, asta ar fi făcut-o brusc să se răzgândească, ar fi determinat-o să treacă de la sine de putere de partea lui. „Vai de tine, sărmane monstru amărât”, gândi femeia.

— Am un cuvânt pentru tine, zise ea şi porni spre sas, sfidând drona s-o intercepteze.

Apoi rosti cuvântul acela, după ce recitase deja incantaţiile preliminare, necesare înainte să poată acţiona. Era un cuvânt pe care nu se aşteptase realmente să-l utilizeze vreodată în contextul acesta. Fusese surprinzător că se văzuse silită să-l utilizeze deja o dată; aproape la fel de surprinzător ca faptul că şi-l reamintise în sine. Voliova decisese că trecuse de mult vremea să se bazeze pe aşteptări.

Cuvântul acela era *Paralizia.*

Avu un efect interesant asupra servitorului. Maşina nu încercă s-o oprească atunci când ajunse la sas şi intră în *Melancolia,* ci rămase plutind fără ţintă pentru câteva secunde, apoi se repezi spre un perete, lipsită brusc de contact cu nava şi bazându-se pe rezervorul ei limitat de

moduri de comportament individual. Nu i se întâmplase nimic în sine, întrucât comanda Paralizia afecta exclusiv sistemele navei. Însă unul dintre primele sisteme care aveau să cadă ar fi fost reţeaua optică/radio de comandă care deservea toate dronele. Numai dronele autonome aveau să continue să funcţioneze neafectate, dar ele însă nu ajunseseră niciodată sub influenţa Hoţului-Soarelui. Acum miile de drone supervizate din toată nava aveau să se îndrepte spre terminalele de acces, unde puteau apela direct sistemul de control. Până şi şobolanii aveau să se simtă derutaţi, deoarece aerosolii care-şi dispersau instrucţiunile biochimice se numărau printre sistemele afectate. Descătuşate de controlul nemilos al maşinii, rozătoarele aveau să înceapă să revină la un arhetip mai caracteristic pentru strămoşii lor sălbatici.

Voliova închise sasul şi fu încântată să simtă naveta încălzindu-se gata de activare imediat cum o percepu. Se trase cu braţele prin cabina care strălucea deja de afişaje de navigaţie, reconfigurându-se pentru a se potrivi tipului de interfaţă preferat de ea: suprafeţe ce curgeau fluid spre un nou ideal.

Acum nu mai trebuia decât să plece.

— Ai simţit? întrebă Khouri din opulenţa de pluş şi metal a camerei-păianjen. Toată nava a vibrat, ca şi cum ar fi fost un seism.

— Crezi c-a fost Ilia?

— Ea a zis să ne desprindem când primim un semnal. Şi a mai spus că va fi al naibii de evident. Ăsta a fost destul de evident, nu crezi?

Ştia că, dacă va mai aştepta mult, va începe să pună sub semnul îndoielii evidenţa propriilor ei simţuri, va începe să se întrebe dacă fusese cu adevărat o vibraţie, iar atunci avea să fie prea târziu, fiindcă Voliova îi spusese clar că trebuia să acţioneze rapid după sosirea semnalului. Spusese că nu va beneficia de prea mult timp.

Aşa că se desprinse.

Răsuci până la capăt două dintre elementele de control

identice din bronz; nu aşa cum o văzuse pe Voliova procedând, ci cu simpla speranţă că ceva atât de drastic, de aleatoriu şi, foarte posibil, de stupid trebuia cu certitudine să ducă la ceva pe atât de firesc nedorit cum ar fi fost desprinderea camerei-păianjen de pe fuzelaj, adică tot ce voia acum.

Camera-păianjen se desprinse de fuzelaj.

— În următoarele secunde, rosti Khouri şi stomacul îi fremătă în tranziţia bruscă spre imponderabilitate, fie vom trăi, fie vom muri. Dacă ăsta a fost semnalul pe care a vrut să-l dea Ilia, atunci desprinderea de fuzelaj este sigură. În caz contrar, în câteva secunde vom ajunge în raza de acţiune a armelor navei.

Privi nava micşorându-se, îndepărtându-se treptat, până fu nevoită să mijească ochii ca să evite strălucirea motoarelor Agregate, abia ticăind, totuşi încă sclipitoare ca soarele. Undeva în camera-păianjen exista un mod prin care să închidă obloanele peste ferestrele ei, dar acela era un detaliu pe care Khouri nu-l încredinţase memoriei.

— Şi de ce n-ar trage imediat în noi?

— Din cauza riscului prea mare de a se autoavaria. Ilia a spus că limitele acelea sunt hardcablate şi Hoţul-Soarelui nu poate face nimic în privinţa lor, decât să le accepte ca atare. Apreciez că acum intrăm în raza lor.

— Ce crezi că a fost semnalul acela?

Se părea că Pascale prefera să vorbească.

— Un program, răspunse Khouri. Îngropat adânc în navă, unde Hoţul-Soarelui nu-l va găsi niciodată. Conectat la mii de întrerupătoare de circuite din toată nava. Când ea l-a rulat – dacă asta am simţit noi acum –, a stopat simultan mii de sisteme. Un punct critic uriaş. Bănuiesc că asta a fost vibraţia.

— Şi a dezactivat armele?

— Nu tocmai. În niciun caz, dacă-mi amintesc ce mi-a spus Ilia. A dezactivat unii senzori şi poate unele sisteme de ţintire, însă turela nu-i afectată; asta-mi amintesc cu exactitate. Cred însă că restul navei este atât de dat peste cap, încât Hoţul-Soarelui va avea nevoie de ceva timp să se

restabilească, să se coordoneze şi să se orienteze. După aceea poate începe să tragă din nou.

— Deci armele se pot reactiva foarte curând?

— De asta trebuie să ne grăbim.

— Se pare totuşi că discuţia nu ne-a fost întreruptă. Asta înseamnă…?

— Aşa cred, rânji larg Khouri. Cred că am interpretat semnalul corect şi cred că suntem în siguranţă… cel puţin, pentru moment.

Pascale suspină sonor.

— Şi acum?

— Trebuie s-o găsim pe Ilia.

— N-ar trebui să fie greu. Ea a spus că nu trebuie să facem nimic, ci doar să aşteptăm semnalul. După care, ea…

Khouri nu-şi termină fraza. Se uita în urmă spre luminălucă, care atârna deasupra lor ca turla aflată în levitaţie a unei catedrale. Ceva nu era în regulă cu ea.

Ceva îi distorsiona simetria.

Ceva se rupea din ea.

Începuse cu o excizie minusculă; aşa cum un pui îşi împinge vârful ciocului prin coaja oului său. Lumină albă, apoi o succesiune de explozii. Bucăţi din carcasă se desprinseră sub forma unei ciuperci, îndepărtându-se de fuzelaj, şi mâna gravitaţiei le înhăţă, astfel că vălul distrugerii fu înlăturat brusc, dezvăluind avariile de dedesubt. Era o gaură mică sfredelită în carcasă. Mică, dar, ţinând seama de dimensiunile navei, trebuia să aibă un diametru de aproape o sută de metri.

Apoi naveta lui Voliova ţâşni prin apertură, zăbovi o clipă lângă trunchiul masiv al navei, după care execută o piruetă şi se repezi spre camera-păianjen.

34

Orbita Cerber/Hades, 2566

Khouri o lăsă pe Voliova să facă toată treaba grea a ascunderii camerei-păianjen în *Melancolia.* Operaţiunea era mai dificilă decât părea, nu pentru că dimensiunile camerei ar fi fost prea mari ca să încapă în volumul disponibil, ci pentru că picioarele îi refuzau să se plieze corect şi atârnau, împiedicând închiderea trapelor calei. În cele din urmă – la maximum un minut de la începerea operaţiunii – Voliova fusese nevoită să trimită o echipă de servitori care să le silească să-şi ocupe poziţiile cuvenite. Pentru un observator extern – bineînţeles că nu exista aşa ceva, cu excepţia masei semiparalizate şi întunecate a luminălucii – procedura trebuie să fi adus cu eforturile unei echipe de spiriduşi care încercau să înghesuie o insectă într-o casetă pentru bijuterii.

Până la urmă Voliova reuşi să închidă trapele, astupând vederea ultimului dreptunghi îngust de câmp stelar rotitor. Luminile interioare se aprinseră, urmate de vuietul rapid şi crescător al presurizării, transmis prin carcasa metalică a camerei-păianjen. Servitorii reapărură şi fixară rapid camera pentru a nu pluti în derivă, apoi, după niciun minut, apăru şi Voliova, fără costum.

— Urmaţi-mă! strigă ea răsunător. Cu cât ieşim mai repede din raza de acţiune a armelor, cu atât mai bine.

— Şi cât de lungă e raza asta de acţiune? zise Khouri.

— Nu sunt sigură.

— L-ai lovit cu programul tău, spuse Khouri în timp ce se deplasau, trăgându-se cu braţele, spre cabina navetei. Bună treabă, Ilia! Am simţit-o acolo pe exterior – a fost o scoatere din funcţiune dată naibii.

— Cred că l-am rănit, zise Voliova. După experienţa pe care am avut-o cu arma-cache, am reinstaurat Paralizia cu câteva adăugiri. De data asta, avea să pătrundă mult sub suprafaţă. Îmi pare rău că n-am instalat şi nişte dispozitive

distructive în jurul propulsiilor Agregate. Atunci am fi putut arunca în aer toată nava.

— N-ar fi fost niţel cam dificil să ne mai întoarcem după aceea acasă?

— Foarte probabil, dar ar fi pus capăt Hoţului-Soarelui. Parcă gândindu-se mai bine, femeia adăugă: Şi nu numai. Fără navă, capul-de-pod ar fi început să dea rateuri, fiindcă n-ar mai fi existat actualizări de la arhiva-războaielor. Noi am fi învins.

— Ăsta-i rezultatul cel mai optimist la care te poţi gândi?

Voliova nu răspunse.

Ajunseseră la puntea de zbor, care, văzu Khouri, era satisfăcător de modernă: complet albă şi sterilă, precum cabinetul unui stomatolog.

— Ascultă, zise Voliova uitându-se la Pascale, nu ştiu cât de clare au fost lucrurile până acum, dar, dacă în clipa asta capul-de-pod ar eşua – adică aşa cum dorim noi –, n-ar fi neapărat bine pentru soţul tău.

— Presupunând că el a ajuns deja acolo.

— Ah, cred că putem presupune asta.

— Pe de altă parte, zise Khouri, dacă el este deja înăuntru, eşuarea capului-de-pod n-ar schimba cu nimic situaţia, atât doar că ne-ar împiedica să ajungem la el. Făcu o pauză şi adăugă: Asta plănuim, nu? Vreau să spun că ar trebui măcar să-ncercăm.

— Cineva trebuie s-o facă, rosti Voliova fixându-şi catarama centurii de siguranţă într-unul dintre fotoliile de comandă, după care se întinse pentru a interfaţa cu consola de comandă arhaică, tactilă. Acum vă sugerez insistent să vă găsiţi nişte locuri pe care să vă aşezaţi. Într-un timp destul de scurt, vom pune o distanţă mare între noi şi luminălucă.

Abia terminase de vorbit, când motoarele se activară, urlând pentru a-şi anunţa disponibilitatea, iar pereţii, podelele şi plafoanele anterior neclar definite căpătară brusc o realitate foarte concretă.

Când puţul dispăru şi ei căzură în gol, senzaţia încetării

bruşte a vitezei pe verticală se manifestă atât de intens, încât Sylveste îşi simţi corpul încordându-se în aşteptarea unui viitor impact. Se dovedi însă doar o iluzie; continuau să cadă, mai rapid ca oricând, însă punctele de referinţă erau atât de îndepărtate, încât senzaţia de mişcare era aproape inexistentă.

Se afla în interiorul lui Cerber.

— Asta-i ceea ce aşteptai? spuse Calvin, vorbind parcă pentru prima dată după multe zile.

— Asta nu-i nimic, răspunse Sylveste. Doar un preludiu.

Era totuşi cea mai ciudată structură artificială pe care o văzuse vreodată; locul cel mai straniu în care fusese închis vreodată. Crusta se curba deasupra lui: un acoperiş care adăpostea o planetă, străpuns de extremitatea îngustă a capului-de-pod. Locul strălucea cu propria lui luminiscenţă slabă, aparent generată de şerpii imenşi care zăceau încolăciţi peste ceea ce considera acum a fi podeaua. Contraforturi gigantice ca nişte trunchiuri de copaci se ridicau noduroase şi organice până la plafon. Acum, când imaginile erau mai bune decât cele transmise de sondele robotice, Sylveste putea să vadă cum contraforturile păreau să fi crescut mai degrabă din plafon spre podea decât invers. Rădăcinile lor se amestecau în podea. Firmamentul părea mai puţin viu, mai cristalizat. Într-o străfulgerare de intuiţie, el înţelese că podeaua era mai veche decât plafonul, care fusese construit ulterior în jurul lumii. Era aproape ca şi cum ar fi provenit din faze diferite ale ştiinţei amarantine.

— Controlează-ţi căderea, îl anunţă Sajaki. Nu vrem să atingem podeaua cu o viteză prea mare. Cum nu vrem nici să nimerim peste cine ştie ce sistem defensiv pe care nu l-a neutralizat capul-de-pod.

— Crezi că s-ar putea să mai existe elemente ostile?

— Poate că nu la nivelul acesta, răspunse triumvirul, dar mai jos… putem fi siguri în privinţa respectivă. Este totuşi posibil ca asemenea defensive să nu fi fost prea utilizate în ultimul milion de ani, aşa că pot fi destul de… Păru să-şi caute cuvântul potrivit. Ruginite.

— Pe de altă parte, poate că n-ar trebui să ne bazăm nici pe asta.

— Nu, poate că nu.

Acceleraţia costumului crescu şi odată cu ea, senzaţia gravitaţiei. Era doar un sfert de *g,* totuşi plafonul boltit continua să fie un artefact de o mărime terifiantă. Se întindea pe o grosime de un kilometru între el şi spaţiul deschis; un kilometru pe care Sylveste trebuia să-l străbată din nou, dacă mai dorea să plece. Bineînţeles, sub tălpile lui exista încă o mie de kilometri de planetă, dar nu ştia cât de mult ar fi trebuit să se afunde în adâncimile acelea înainte de a găsi ceea ce căuta. Spera că nu va fi prea departe, întrucât cele cinci zile pe care şi le acordase pentru călătorie şi întoarcere păreau să se apropie periculos de mult de termen. Privind din exterior, era uşor să accepţi ecuaţiile de câştig şi pierdere ale Voliovei şi să crezi că au vreo legătură cu realitatea. Aici însă, unde forţele reprezentate de ecuaţiile ei se cristalizaseră în structuri vaste şi ameninţătoare, el avea mai puţină încredere în puterea lor predictivă.

— Faci pe tine de frică, aşa-i? zise Calvin.

— Ce vrei să zici, că de-acum îmi poţi citi emoţiile?

— Nu, ci doar că emoţiile tale ar trebui să le oglindească pe ale mele. Noi doi gândim similar, iar acum mai mult decât oricând. Calvin făcu o pauză. Şi nu mi-este ruşine să recunosc că sunt foarte speriat. Probabil mai speriat decât ar avea dreptul să fie un software. Asta nu ţi se pare ceva profund, Dan?

— Păstrează-ţi profunzimile pentru mai târziu – sunt sigur că vei avea ocazii.

— Bănuiesc că te simţi insignifiant, rosti Sajaki, aproape ca şi cum le-ar fi ascultat conversaţia. Să ştii că ai motive perfect întemeiate. Chiar eşti insignifiant. În asta constă măreţia locului acestuia. Ai fi ales altceva?

Terenul se repezea spre el, presărat cu sfărâmături geometrice. Alarma de proximitate a costumului începu să piuie, indicând apropierea podelei. De acum avea mai puţin de un kilometru, deşi părea că o putea atinge cu

vârfurile degetelor. Sylveste simţi cum costumul începea să se ajusteze în jurul lui, remodelându-se pentru operarea pe suprafaţă. O sută de metri. Coborau spre o lespede plată de cristal; probabil o bucată din plafon, care căzuse până aici. Avea mărimea unei săli de bal mai mici. Bărbatul putea zări strălucirea orbitoare a jeturilor sale în suprafaţa ei marmorată.

— Opreşte jeturile cu cinci secunde înainte de impact, spuse Sajaki. Nu vrem ca temperatura să declanşeze o reacţie defensivă.

— Nu, aprobă Sylveste. Ar fi ultimul lucru pe care l-am dori.

Presupusese că costumul îl va proteja împotriva căderii, totuşi avu nevoie de un efort de voinţă pentru a urma instrucţiunile lui Sajaki, intrând în cădere liberă cu cinci secunde înainte ca tălpile să-i atingă cristalul. Costumul se umflă puţin şi proiectă plăci de blindaj amortizoare. Densitatea aerogelului crescu şi pentru o clipă Sylveste aproape îşi pierdu cunoştinţa. Dar când sosi, impactul se dovedi aproape prea lin ca să-l simtă.

Clipi şi-şi dădu seama că zăcea pe spate. „Grozavă cădere”, îşi spuse, „plină de demnitate.” După aceea costumul îl îndreptă şi-l readuse în picioare.

Stătea pe Cerber.

35

Cerber, interior, 2567

— Cât timp?

— Am plecat de o zi. Vocea lui Sajaki suna subţire şi îndepărtată, deşi costumul lui se afla la numai câteva zeci de metri depărtare. Încă avem destul timp, nu te îngrijora.

— Te cred, spuse Sylveste. Cel puţin, o parte din mine te crede. Cealaltă parte nu-i chiar aşa sigură.

— Cealaltă parte pot fi eu, zise Calvin încetişor. Iar eu nu cred că mai avem destul timp. Este posibil să fie adevărat, totuşi nu cred că ar trebui să ne bazăm pe asta. În niciun caz când ştim aşa puţine.

— Dacă asta a avut scopul de a-mi creşte încrederea…

— Nu, n-a avut.

— Atunci ţine-ţi gura până ai ceva constructiv de spus.

Se găseau acum la o adâncime de câţiva kilometri în al doilea strat al lui Cerber. Ar fi putut spune că înaintaseră bine, deoarece coborâseră pe verticală o distanţă mai mare decât cei mai înalţi munţi de pe Pământ… totuşi, era încă prea lent. Cu viteza aceasta, nu aveau să se poată întoarce la timp, dacă ar fi reuşit în prealabil să atingă destinaţia necunoscută spre care tindeau. Până atunci, capul-de-pod ar fi cedat cu siguranţă înaintea neobositelor energii de expulsie direcţionate împotriva sa de defensivele crustale şi avea să fie digerat sau scuipat înapoi în spaţiul cosmic aidoma unui sâmbure nedorit.

Al doilea strat – roca de bază pe care se zvârcoleau şerpii şi în care îşi înfipseseră rădăcinile arborii ce susţineau plafonul – avea o topografie cristalină, complet diferită de aspectul cvasiorganic al structurilor de deasupra sa. Fuseseră siliţi să se strecoare în jos prin interstiţiile strâmte dintre formele cristaline dense, ca nişte furnici care navighează între rânduri de cărămizi. Era o înaintare lentă, care goli repede rezervoarele reactive ale costumelor, întrucât trebuia controlată permanent prin

jeturi. La început Sylveste sugerase să utilizeze ghearele de monofilament pe care costumele le puteau desfăşura (sau creşte, sau extruda; el nu-şi bătu capul cu detaliile), însă Sajaki îl convinsese să renunţe la idee: ar fi conservat masa de reacţie, dar le-ar fi încetinit considerabil progresul, deoarece mai aveau de parcurs sute de kilometri. În plus, i-ar fi limitat la mişcări strict pe verticală, care i-ar fi transformat în ţinte uşoare pentru ipotetice sisteme contrainsurgente. Aşa că zburară în majoritatea timpului, oprindu-se când era necesar pentru ablaţia de cantităţi mici din materialul lui Cerber. Deocamdată Cerber nu obiectase împotriva activităţilor lor vampirice, iar cristalele conţineau destule elemente grele pentru a alimenta rezervoarele jeturilor.

— Parcă n-ar şti că suntem aici, comentă Sylveste.

— Poate că nici nu ştie, răspunse Calvin. Poate puţine lucruri au ajuns atât de jos în istoria lui recentă. Este posibil ca sistemele desemnate cu detectarea intruşilor şi cu apărarea împotriva lor să se fi atrofiat prin neutilizare… presupunând, sigur, că ele ar exista.

— De ce am impresia că încerci brusc să-mi ridici moralul?

— Presupun că în adâncul sufletului pun interesele tale pe primul plan. Sylveste şi-l imagină pe Calvin surâzând, deşi simul nu avea componente vizuale. În tot cazul, cred în ceea ce am spus: cu cât ne vom adânci, cu atât se va reduce posibilitatea de a fi recunoscuţi ca nişte obiecte nedorite. Este similar corpului uman – densitatea cea mai mare a receptorilor de durere se află în piele.

Sylveste îşi aminti de o crampă stomacală pe care o avusese odată fiindcă băuse prea multă apă rece în timpul unei drumeţii la suprafaţă, pornită din Oraşul Abisului, şi se întrebă dacă în spusele lui Calvin exista măcar o fărâmă de adevăr. Fuseseră totuşi cuvinte liniştitoare, în privinţa respectivă nu încăpea îndoială. Dar oare însemna în acelaşi timp că orice aflat mai adânc avea să fie pe jumătate adormit, ca şi cum puternicele sisteme defensive ale crustei erau acum inutile, întrucât ceea ce se afla

dedesubt nu mai funcţiona aşa cum intenţionaseră amarantinii? Oare Cerber era un cufăr cu comori, care, deşi ferm încuiat şi strălucitor la exterior, nu conţinea decât nimicuri ruginite… dacă le conţinea şi pe acelea?

Nu avea rost să gândească aşa. Dacă ceva din toate astea avea vreun sens, dacă ultimii cincizeci de ani din viaţa lui (şi poate chiar mai mult decât atât) nu însemnaseră doar obsesie autoamăgitoare, atunci trebuia să existe ceva ce să merite a fi găsit. Sylveste nu putea exprima sentimentul acela, însă era extrem de sigur în privinţa lui.

Trecu încă o zi de coborâre; la răstimpuri, bărbatul dormi, fiind trezit de costum doar când se întâmpla ceva notabil sau când decorul exterior se schimba dincolo de o marjă încorporată şi costumul decidea că trebuia să-l deştepte pentru a-l vedea. Nu ştia dacă şi Sajaki dormea, însă oricum triumvirul avea o fiziologie mai ciudată: sângele îi era mai dens din cauza maşmedelor, care-l purificau constant, iar mintea lui configurată de Jongleri se putea descurca şi fără orele de somn normal. Când drumul era foarte bun, coborau cu viteza maximă de un kilometru pe minut, ceea ce se întâmpla de obicei când apărea vreun puţ abisal de adânc. Întoarcerea avea să fie mai rapidă, bineînţeles, deoarece costumele ştiau drumul pe care veniseră, dacă, desigur, nu aveau să apară schimbări în structura lui Cerber. Acum nu era ceva neobişnuit pentru ei să coboare câţiva kilometri înainte de a ajunge într-o fundătură sau un puţ prea îngust pentru a fi sigur, iar atunci erau nevoiţi să se întoarcă până la punctul de ramificaţie anterior şi să încerce altă rută. Totul se făcea prin încercare şi eroare, fiindcă senzorii costumului nu puteau să vadă mai departe de câteva sute de metri, fiind blocaţi de soliditatea masivă a elementelor de cristal. Avansară totuşi încet, kilometru cu kilometru, scăldaţi mereu în lumina verde-turcoaz bolnăvicioasă care se revărsa dinspre cristale.

Gradat, caracterul formaţiunilor se modificase; aici existau cioburi de mulţi kilometri lăţime, impasibile şi

imobile ca gheţarii. Toate cristalele erau legate între ele, însă spaţiile ca nişte cripte şi crevasele vertiginoase lăsau impresia că pluteau în imponderabilitate, ca într-o negare mută a câmpului gravitaţional planetar. Sylveste se întrebă ce puteau fi… Materie moartă – literalmente cristalizată – sau ceva încă şi mai ciudat? Erau oare componente, părţi ale unui mecanism care îngloba toată lumea asta şi care era prea mare pentru a fi întrezărit sau chiar imaginat? Dacă erau maşini, ar fi trebuit să fi exploatat o stare ceţoasă de realitate cuantică, în care concepte precum căldura şi energia se dizolvau în incertitudine. În tot cazul, erau reci ca gheaţa (asta îl anunţau senzorii termici ai costumului), totuşi Sylveste desluşea uneori sub feţele lor translucide mişcări subliminale enorme, aidoma pieselor ticăitoare dintr-un ceas care erau văzute printr-un capac din plexiglas. Însă, când îi ceru costumului să investigheze cu toţi senzorii săi, rezultatele pe care le primi se dovediră prea ambigue ca să-l ajute cu adevărat.

După patruzeci de ore de coborâre neregulată, făcură o descoperire importantă şi utilă. Matricea de cristal se subţia într-o zonă de tranziţie groasă de numai un kilometru, expunând puţuri mai largi şi mai adânci decât tot ce întâlniseră până atunci, părând chiar a avea un design deliberat. Aveau lăţimea de zece kilometri şi toate cele zece puţuri pe care le examinară coborau spre un neant convergent pe o înălţime de două sute de kilometri. Pereţii lor emiteau aceeaşi strălucire verzuie, dătătoare de greaţă ca elementele din cristal şi vibrau cu aceeaşi senzaţie esenţială de mişcare abia stăpânită, sugerând că erau părţi ale aceloraşi mecanisme, deşi îndeplineau funcţii complet diferite. Sylveste îşi aminti ce ştia despre marile piramide din Egipt, care erau străbătute de puţuri dictate de tehnica de construcţie, trasee de ieşire pentru muncitorii care sigilau mormintele pe dinăuntru. Poate că ceva similar se aplica aici sau poate că puţurile slujiseră cândva la purjarea prin radiaţie a căldurii maşinilor acum tăcute.

Descoperirea fu un dar ceresc, deoarece le iuţi enorm

viteza de coborâre, însă darul acela nu era lipsit de riscuri. Limitaţi de pereţii rectilinii, nu ar fi avut unde să se refugieze dacă erau atacaţi, iar direcţiile posibile de fugă ar fi fost numai două. Cu toate acestea, dacă mai întârziau mult, aveau să rişte întemniţarea în Cerber când capul-de-pod colapsa, iar soarta aceea nu era deloc plăcută. Aşa că riscară şi utilizară puţurile.

Nu puteau pur şi simplu să cadă liber. Asta fusese posibil anterior, când distanţa verticală era în jur de un kilometru, dar aici mărimea puţurilor cauză probleme neanticipate. Se pomeniră apropiindu-se misterios de pereţi şi trebuiră să aplice rafale corective de jeturi pentru a nu se izbi de jadul bolnăvicios. Cauza era forţa Coriolis, bineînţeles, aceeaşi forţă fictivă care curba vectorii vânturilor în cicloane pe suprafaţa unei planete aflate în rotaţie. Aici forţa Coriolis obiecta faţă de o coborâre strict rectilinie, pentru că Cerber se rotea, iar Sylveste şi Sajaki trebuiau să reducă excesul de moment unghiular cu fiecare mişcare efectuată mai aproape de centru. În acelaşi timp însă, comparativ cu progresul lent anterior, era satisfăcător de rapid.

Coborâseră o sută de kilometri când se declanşă atacul.

— Se mişcă, anunţă Voliova.

Trecuseră zece ore de când părăsiseră luminăluca şi se simţea epuizată, deşi moţăise intermitent, ştiind că în curând va avea nevoie de energie. Dar asta nu fusese de niciun ajutor; ea avea nevoie de mai mult decât mici interludii de lipsă a conştienţei pentru a începe să vindece tot stresul fiziologic şi mintal din ultimele zile. Acum însă era complet trează, de parcă, ajungând la limita de oboseală, corpul îi accesase fără chef un rezervor suplimentar de energie. Fără doar şi poate nu avea să dureze şi urma să plătească un preţ încă şi mai dur după ce avea să epuizeze rezerva aceea, dar deocamdată era mulţumită de starea de alertă, chiar dacă era trecătoare.

— Ce se mişcă? întrebă Khouri.

Voliova arătă cu bărbia spre consola orbitor de albă a

navetei, spre ferestrele de afişaj pe care le materializase pe tot profilul ei de potcoavă.

— Ce altceva decât blestemata de navă?

Pascale căscă sonor şi se trezi.

— Ce se întâmplă?

— Avem probleme, rosti Voliova şi degetele îi alergară peste tastatură ca să apeleze alte afişaje, deşi nu avea nevoie de confirmare pentru asta; veştile proaste vorbeau de la sine. Luminăluca se mişcă din nou şi asta înseamnă două lucruri, dar niciunul dintre ele nu-i bun. Hoţul-Soarelui a restabilit sistemele majore pe care le scosesem din luptă cu Paralizia.

— Totuşi, zece ore n-a fost rău… cel puţin ne-au permis să ajungem atât de departe.

Pascale indică cel mai apropiat display poziţional, care arăta că naveta parcursese mai bine de o treime din distanţa până la Cerber.

— Şi care-i al doilea lucru? întrebă Pascale.

— Implicaţia este că Hoţul-Soarelui trebuie să fi câştigat destulă experienţă pentru a manipula propulsia. Anterior investiga doar cu precauţie, pentru a nu avaria nava.

— Şi asta ce înseamnă?

Voliova arătă acelaşi afişaj poziţional.

— Să presupunem că acum el deţine controlul total al propulsiei şi cunoaşte toleranţele. Vectorul curent al navei o plasează pe o traiectorie de interceptare a noastră. Hoţul-Soarelui încearcă să ajungă la noi înainte ca noi să ajungem la Dan sau măcar la capul-de-pod. De la depărtarea asta suntem o ţintă prea mică – armele cu fascicul s-ar dispersa prea mult ca să ne poată atinge şi am putea efectua manevre de eschivă faţă de orice proiectile cu viteză subrelativistă pur şi simplu prin adoptarea unei traiectorii de zbor aleatorii… dar nu va trece mult până vom intra în raza de acţiune letală.

— Cât de mult va însemna asta? se încruntă Pascale. Voliova se gândi că nu era ticul cel mai atrăgător al femeii, totuşi îl suportă inexpresivă. Nu avem deja un avans important faţă de *Nostalgia?*

— Ba da, însă acum nimic nu-l poate opri pe Hoţul-Soarelui s-o accelereze la multe zeci de g-uri – acceleraţii pe care noi nu le putem reproduce fără să ne transformăm într-o masă de carne sângerândă. Pentru el însă asta nu-i o problemă. La bordul luminălucii n-a mai rămas nimic viu care să meargă altfel decât în patru labe, să chiţăie şi să facă mizerie când îl împuşti.

— Şi poate Căpitanul, zise Khouri. Atât doar că nu cred că el va fi luat în seamă.

— Am întrebat cât de mult va însemna asta? spuse Pascale.

— Dacă avem noroc, s-ar putea s-ajungem la Cerber, răspunse Voliova. Dar n-am beneficia de mult timp să cercetăm locurile şi să analizăm situaţia. Va trebui să intrăm pur şi simplu pentru a evita armele navei. Şi chiar aşa, va trebui să pătrundem destul de adânc. Extrase de undeva din străfundul ei un chicot răguşit. Poate că soţul tău a avut de la bun început ideea corectă. S-ar putea ca el să fie într-o poziţie mult mai sigură decât noi. Cel puţin deocamdată.

Configuraţii se conturau în pereţii puţului, zone de cristal care străluceau ceva mai intens decât restul. Patternurile erau atât de vaste, încât Sylveste nu recunoscu imediat ce erau – grafiforme amarantine uriaşe. Îl derutase nu doar dimensiunea lor, ci şi faptul că erau redate diferit de oricare altele pe care le văzuse până atunci, formând aproape alt limbaj. Într-o străfulgerare de intuiţie înţelese că era limbajul utilizat de Surghiuniţi, stolul care-l urmase pe Hoţul-Soarelui în exil şi ulterior spre stele. Zeci de mii de ani despărţeau scrierea aceasta de orice altă mostră a ei pe care o văzuse, ceea ce făcea chiar mai miraculos faptul că el izbutise s-o identifice.

— Ce ne spun? întrebă Calvin.

— Că nu suntem bine-veniţi, rosti Sylveste pe jumătate uimit că grafiformele îi vorbiseră. Asta, ca să folosesc un eufemism.

Probabil că Sajaki îi interceptase subvocalizarea.

— Dar ce anume exact?

— Spun că ei au construit nivelul acesta, răspunse Sylveste. Că ei l-au fabricat.

— Bănuiesc, zise Calvin, că te simţi finalmente răzbunat – locul ăsta a fost cu adevărat opera amarantinilor.

— În alte circumstanţe, am fi deschis şampania, spuse Sylveste, însă acum era doar pe jumătate atent la conversaţie.

Era fascinat de ceea ce citea, de gândurile care-i izvorau în minte. Mai încercase senzaţia aceasta nu doar o dată, când fusese adâncit în procesul traducerii scrierii amarantine, totuşi niciodată cu fluenţa aceasta sau cu sentimentul de certitudine totală. Era fascinant şi în acelaşi timp terifiant.

— Continuă, te rog, rosti Sajaki.

— Păi, este ceea ce am zis: un avertisment. Spune că n-ar trebui să mai avansăm.

— Asta înseamnă probabil că nu suntem departe de lucrul pentru care am venit.

Sylveste avea aceeaşi senzaţie, deşi n-o putea justifica.

— Avertismentul spune că mai jos există ceva ce nu trebuie să vedem, zise el.

— „Să vedem”? Chiar aşa spune? Literalmente?

— Gândirea amarantină este foarte vizuală, Sajaki. Indiferent despre ce ar fi vorba, ei nu vor să ne apropiem.

— Ceea ce sugerează că este ceva valoros – nu eşti de acord?

— Şi dacă-i realmente un avertisment? rosti Calvin. Nu mă refer la o ameninţare, ci la o rugăminte autentică, din inimă, să ne ţinem departe. Nu poţi deduce din context dacă poate fi vorba despre asta?

— Cine ştie? Aş fi putut, dacă ar fi fost scriere amarantină convenţională.

Sylveste nu preciză că el simţea că mesajul era exact ceea ce sugerase Calvin, deşi nu putea explica sentimentul respectiv. Asta nu-l împiedica însă, ci se trezi întrebându-se ce i-ar fi putut determina pe amarantini să procedeze aşa; ce era atât de periculos, încât să fie nevoie să fie

înglobat în facsimilul unei planete şi apărat de armele cele mai uluitoare cunoscute de o civilizaţie? Ce era atât de indescriptibil, încât nu putea fi pur şi simplu distrus? Ce fel de monstru creaseră ei?

Sau găsiseră?

Ideea aceea îl izbi şi păru să găsească în mintea lui un spaţiu vacant în care se potrivea precis. Ca şi cum ar fi aparţinut locului acela. *Stolul Hoţului-Soarelui a găsit ceva. Hăt departe la marginea sistemului, a găsit ceva.*

Continua să abordeze certitudinea senzaţiei aceleia, când cea mai apropiată grafiformă se desprinse de peretele puţului, lăsând un gol în locul unde fusese cu numai o secundă mai devreme. O urmară altele; cuvinte întregi, propoziţii şi fraze se dezlipiră de puţ şi-i înconjurară, vaste ca nişte clădiri, dându-le ocol lui Sylveste şi lui Sajaki cu răbdarea unor prădători. Pluteau liber, suspendate de un mecanism imposibil de bănuit, invizibil pentru defensivele costumului, fără fluctuaţii gravitaţionale sau magnetice. Pentru o clipă Sylveste fu stupefiat de caracterul cu totul străin, extraterestru, dinapoia lor, dar apoi pricepu că acolo acţiona o logică indiscutabilă. Ce putea fi mai raţional decât un mesaj de avertizare, care să se impună cu forţa dacă era ignorat?

Însă, brusc, nu mai avu timp pentru consideraţii detaşate.

— Defensivele costumului pe automat, spuse Sajaki şi glasul i se ridică doar cu o octavă deasupra implacabilului său calm obişnuit. Cred că chestiile astea vor să ne strivească.

N-ar mai fi fost nevoie s-o anunţe.

Cuvintele plutitoare îi înconjuraseră, formând o sferă, şi începuseră o apropiere greoaie în spirală. Sylveste îşi lăsă costumul să-şi facă treaba şi ecrane vizuale se activară pentru a proteja împotriva strălucirii distrugătoare de retine a rafalelor de plasmă; toate modurile manuale de control fură temporar suspendate. Era mai bine: ultimul lucru de care avea nevoie costumul lui ar fi fost un om care să încerce să facă treaba mai bine decât el. În ciuda

ecranării, vederea lui Sylveste era fulgerată de focuri de artificii, evenimente fotonice care îi declanşau circuitele, şi ştiu că imediat dincolo de învelişul costumului trebuiau să existe radiaţii intens penetrante, pe multe spectre. Înregistră momente de mişcare scurte şi tremurătoare, episoade de acceleraţie sus/jos (bănui el) atât de intense, încât îşi pierdu în repetate rânduri cunoştinţa, ca un tren care străbate o succesiune de tuneluri scurte prin munţi. Costumul, bănuia el, încerca să evite şi să fugă, dar era împiedicat la fiecare decelerare strivitoare.

În cele din urmă, căzu într-un leşin îndelungat şi adânc.

Voliova mări acceleraţia *Melancoliei* până când ajunse la 4 *g* constant, cu abateri aleatorii şi intermitente de la traiectorie, programate pentru cazul în care luminăluca ar fi lansat proiectile cinetice. Era valoarea maximă pe care o puteau suporta fără costume sau învelişuri protectoare; oricum era inconfortabilă pentru Pascale, care era mai puţin obişnuită chiar decât Khouri cu aşa ceva. Asta însemna că nu-şi puteau părăsi locurile şi că mişcările braţelor trebuiau limitate sever. Însă puteau să vorbească, cu mai mult sau mai puţin efort, ba chiar să poarte ceva care aducea cu o discuţie coerentă.

— Ai discutat cu el, nu-i aşa? întrebă Khouri. Cu Hoţul-Soarelui. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul tău când ne-ai salvat de şobolanii din infirmerie. Am dreptate, nu?

Glasul Voliovei suna uşor înecat, ca şi cum ar fi fost strangulată lent.

— Orice îndoială pe care am avut-o vreodată despre povestea ta a dispărut în clipa când l-am privit în faţă. Nu m-am îndoit nicio clipă că mă confruntam cu ceva extraterestru. Şi am început să înţeleg câte ceva din lucrurile prin care trebuie să fi trecut Boris Nagorni.

— Vrei să zici care l-au înnebunit.

— Crede-mă, presupun c-aş fi suferit ceva similar dacă l-aş fi avut în cap. Mă îngrijorează însă posibilitatea ca o parte din Boris să-l fi putut contamina pe Hoţul-Soarelui.

— Atunci cum crezi că mă simt eu? întrebă Khouri. Eu îl am realmente în minte.

— Ba nu.

Voliova clătina din cap acum, un gest aproape nesăbuit în câmpul de 4 g.

— L-ai avut în minte doar pentru o vreme, doar atât cât el să distrugă ce mai rămăsese din Mademoiselle. După care a ieşit.

— Când a ieşit?

— Când te-a sondat Sajaki. Bănuiesc că a fost vina mea. N-ar fi trebuit să-i îngădui nici măcar să pornească sonda.

Tonul suna remarcabil de lipsit de căinţă pentru cineva care-şi recunoştea o vină. Poate că pentru Voliova actul recunoaşterii în sine era îndeajuns.

— Când Sajaki ţi-a scanat patternurile neurale, Hoţul-Soarelui s-a înglobat în ele şi a ajuns la sondă, codificat în date. De acolo au urmat doar câteva salturi scurte spre toate sistemele navei.

Se lăsă tăcere, întreruptă până la urmă de Khouri.

— Faptul că l-ai lăsat pe Sajaki s-o facă n-a fost mişcarea ta cea mai bună, Ilia.

— Nu, rosti Voliova de parcă abia atunci îi venise ideea aceea. Nu cred că a fost.

Când Sylveste se trezi – poate să fi fost după zeci de secunde sau zeci de minute –, ecranările vizuale se retrăseseră şi el cădea nestânjenit prin puţ. Ridică ochii şi, cu toate că se afla la mulţi kilometri deasupra sa, zări strălucirea reziduală a confruntării lor şi pereţii puţului ciuruiţi şi scrijeliţi de impacturile energetice. Unele cuvinte continuau să se rotească, însă părţi din ele fuseseră ştirbite, astfel că nu mai erau descifrabile. Parcă recunoscând că avertismentul le era subminat acum fără speranţe, renunţaseră să mai fie arme. Chiar când le privea se întorceau în nişele lor, aidoma unor pinguini morocănoşi ce revin în sânul coloniei lor.

Totuşi, ceva nu era în regulă.

Unde era Sajaki?

— Ce dracu’ s-a întâmplat? întrebă Sylveste, sperând că costumul îi va interpreta cu succes întrebarea. Unde-a dispărut Sajaki?

— A avut loc o luptă cu un sistem defensiv autonom, îl informă costumul de parcă ar fi comentat vremea din timpul dimineţii.

— Mulţumesc, mi-am dat seama de asta, dar unde-i Sajaki?

— Costumul lui a suferit avarii critice în decursul acţiunii de eschivare. Transmisiile de telemetrie încriptate indică avarii extinse şi posibil ireparabile la unităţile de propulsie primară şi secundară.

— Am întrebat unde este el?

— Costumul lui nu i-a putut reduce viteza de cădere şi nici contracara deriva Coriolis spre perete. Transmisiile telemetrice arată că se află la cincisprezece kilometri mai jos şi continuă să cadă, cu o deplasare spre albastru relativă la poziţia ta de unu virgulă unu kilometri pe secundă şi în creştere.

— „Continuă să cadă”?

— Este probabil ca, din cauza nefuncţionalităţii unităţilor de propulsie şi a incapacităţii de a utiliza un cablu monofilament de frânare la viteza curentă, să cadă până ce coborârea îi va fi împiedicată de terminarea puţului.

— Vrei să zici că o să moară?

— La viteza terminală estimată, supravieţuirea este exclusă pentru toate modelele, cu excepţia unei abateri statistice extreme.

— O şansă la un milion, zise Calvin.

Sylveste se orientă astfel încât să poată privi în jos. Cincisprezece kilometri însemna de peste şapte ori mai mult decât lăţimea fără ecouri a puţului. Se uită întruna în timp ce cădea el însuşi şi i se păru că zăreşte o fulgerare, o dată sau de două ori, la limita extremă a vederii. Se întrebă dacă fulgerarea fusese scânteia de fricţiune când Sajaki se atinsese de pereţi în coborârea lui de neoprit. Dacă o văzuse cu adevărat, deveni tot mai slabă de fiecare

dată şi în curând el încetă să mai vadă ceva cu excepţia pereţilor neîntrerupţi ai puţului.

36

Orbita Cerber/Hades, 2567

— Ai aflat ceva, spuse Pascale. Hoţul-Soarelui ţi-a spus ceva. De aceea ai fost atât de disperată să-l opreşti din clipa aceea.

I se adresa Voliovei, care începuse să se simtă mai puţin vulnerabilă după ce naveta trecuse de jumătatea distanţei dintre Cerber şi punctul unde ea crescuse acceleraţia la 4 g. Acum, când flacăra propulsiei nu mai era îndreptată către luminăluca urmăritoare, constituiau o ţintă mult mai puţin evidentă. Desigur, reversul medaliei era că flacăra propulsiei era îndreptată acum spre Cerber şi putea fi interpretată ca semn de ostilitate de planetă însăşi, dacă nu căpătase deja mesajul că recenţii săi vizitatori oameni nu-i doreau neapărat binele.

Însă niciuna dintre ele nu putea face nimic în privinţa aceasta.

Luminăluca accelera acum cu 6 g; îndeajuns pentru a reduce constant distanţa, astfel încât după cinci ore naveta avea să intre în bătaia armelor sale. Hoţul-Soarelui ar fi putut accelera şi mai tare, ceea ce-i sugera Voliovei că el continua să exploreze prudent limitele propulsiei. Probabil că nu-l îngrijora în mod special propria lui supravieţuire, însă, dacă luminăluca avea să fie distrusă, capul-de-pod avea să-i urmeze rapid. Şi, deşi Sylveste se afla acum în interiorul lui Cerber, poate că extraterestrul trebuia să ştie dacă obiectivul fusese atins, ceea ce necesita probabil deschiderea prelungită a breşei crustale, astfel ca un semnal să poată reveni în spaţiul cosmic. Femeia nu credea nicio clipă că întoarcerea în siguranţă a lui Sylveste făcea parte din planurile Hoţului-Soarelui.

— El a fost ceea ce mi-a arătat Mademoiselle? întrebă Khouri. După ore de apăsare gravitaţională susţinută, vocea îi suna de parcă ar fi băut zdravăn multe ore. El a fost chestia aia pe care n-am putut-o distinge niciodată

clar în minte?

— Nu cred c-o vom şti niciodată cu certitudine, spuse Voliova. Eu ştiu doar ce mi-a arătat el. Cred că a fost adevărul, dar mă îndoiesc că vom afla vreodată cu siguranţă.

— Aţi putea începe prin a-mi spune şi mie ce a fost, rosti Pascale, întrucât sunt singura care n-are habar despre ce-i vorba. După aceea vă puteţi contrazice între voi în privinţa detaliilor.

Consola piui, aşa cum mai făcuse o dată sau de două ori în ultimele ore, anunţând că o rază radar tocmai le baleiase dinspre pupa, sosind din direcţia luminălucii. Pentru moment, nu erau date foarte valoroase, deoarece decalajul temporal cauzat de distanţa din navă şi navetă era de ordinul secundelor, adică îndeajuns pentru ca naveta să-şi schimbe poziţia de pe ecranul radar printr-o simplă rafală a jeturilor laterale. Era totuşi neliniştitor, întrucât confirma că luminăluca le urmărea şi că încerca într-adevăr să capete informaţii suficient de precise pentru a justifica deschiderea focului. Aveau să treacă ore până la satisfacerea condiţiei respective, totuşi intenţia maşinii era brutal de evidentă.

— Voi începe cu ceea ce ştiu, zise Voliova şi trase aer adânc în piept. Galaxia noastră a fost cândva mult mai populată decât în prezent. Au existat milioane de culturi, deşi doar o mână de jucători realmente importanţi. De fapt, exact aşa cum spun toate modelele predictive că ar trebui să fie galaxia în prezent, bazându-se pe rata de ocurenţă a stelelor din clasa G şi a planetelor terestre aflate pe orbitele cuvenite pentru existenţa apei lichide. Se abătea de la subiect, dar Pascale şi Khouri deciseră să n-o întrerupă. Ăsta a fost dintotdeauna un paradox major, ştiaţi? Pe hârtie, viaţa pare mult mai comună decât am descoperit-o noi de fapt. Teoriile pentru scările temporale de dezvoltare a inteligenţei utilizatoare de unelte sunt mai greu de cuantificat, dar suferă în principiu de aceeaşi problemă: prezic prea multe culturi.

— De aici, paradoxul Fermi, spuse Pascale.

— Ce anume? întrebă Khouri.

— Vechea dihotomie între uşurinţa relativă a zborului interstelar, mai ales pentru sondele automate, şi absenţa completă a unor asemenea emisari care să provină de la culturi nonumane. Singura concluzie logică a fost că în galaxie nu exista nimeni care să-i trimită.

— Totuşi, galaxia este mare, zise Khouri. Nu s-ar putea să existe culturi altundeva, despre care noi să nu ştim nimic deocamdată?

— Ipoteza asta nu ţine, rosti Voliova apăsat şi Pascale aprobă susţinut. Galaxia este într-adevăr mare, totuşi nu chiar atât de mare… şi-n plus este foarte veche. Odată ce o cultură decide să trimită sonde spaţiale, toţi ceilalţi din galaxie ar afla de existenţa ei în câteva milioane de ani. Iar galaxia este de câteva mii de ori mai bătrână decât atât. Sigur că da, au trebuit să trăiască şi să moară câteva generaţii de stele până să existe suficiente elemente grele care să susţină viaţa, însă chiar dacă culturile făuritoare de maşini apar doar o dată la câteva milioane de ani, ele tot au dispus de mii de oportunităţi pentru a domina întreaga galaxie.

— Iar pentru asta, interveni Pascale, au existat întotdeauna două răspunsuri. Primul este că acele culturi sunt aici, dar noi pur şi simplu nu le-am observat. Poate că asta era acceptabil acum câteva sute de ani, dar acum nimeni n-o priveşte cu seriozitate – nu uita că toate centurile de asteroizi din vreo sută de sisteme au fost cartografiate până la nivelul centimetrilor pătraţi.

— Atunci poate că nici n-au existat, de fapt.

Pascale aprobă din cap spre Khouri.

— Ceea ce a fost perfect justificabil, până când am aflat mai multe despre galaxie, care începe să pară suspect de ospitalieră vieţii, cel puţin în privinţele esenţiale; exact ce a spus Voliova mai devreme – există clasele potrivite de stele şi genurile potrivite de planete în locurile potrivite. Iar modelele biologice continuau să susţină o rată superioară de ocurenţă, suind până la culturile inteligente.

— Aşadar modelele au fost greşite, spuse Khouri.

— Atât doar că probabil n-au fost greşite, zise Voliova. Odată ce am ajuns în spaţiu, odată ce am părăsit Primul Sistem, am început să găsim peste tot culturi moarte. Niciuna nu supravieţuise până mai recent de un milion de ani, iar unele pieriseră mult mai devreme. Toate însă indicau acelaşi lucru. Galaxia fusese mult mai fecundă în trecut. Atunci de ce nu mai este şi acum? De ce a devenit deodată atât de pustie?

— Un război, spuse Khouri şi pentru o clipă toate tăcură.

Tăcerea fu întreruptă doar când Voliova începu să vorbească, încet şi respectuos, de parcă ar fi discutat despre ceva sacru.

— Da, zise ea. Războiul Zorilor, aşa l-au numit ei, nu?

— Asta îmi amintesc.

— Când s-a întâmplat? întrebă Pascale şi pentru o clipă Voliovei îi fu milă de ea, prinsă între două persoane care întrezăriseră ceva extraordinar şi care erau interesate nu atât să explice totul, cât mai degrabă să-şi exploreze ignoranţele reciproce, consolidându-şi reciproc îndoielile şi interpretările greşite.

Pascale nu ştia însă nimic despre astea… nu încă.

— Acum un miliard de ani, răspunse Khouri şi Voliova o lăsă în sfârşit să vorbească fără întreruperi. Războiul a absorbit toate culturile acelea şi le-a scuipat apoi în forme mult mai diferite de cele pe care le avuseseră la început. Nu cred că noi putem realmente înţelege despre ce a fost vorba sau cine ori ce i-a supravieţuit cu exactitate, atât doar că semănau mai degrabă cu nişte maşini decât cu creaturi vii, deşi mult mai presus decât ni le-am putea închipui, tot aşa cum maşinile noastre sunt mai presus decât uneltele din piatră cioplită. Însă ele aveau un nume sau li s-a dat un nume – nu-mi mai amintesc cu exactitate detaliile, dar numele nu l-am uitat.

— Inhibitorii, zise Voliova.

Khouri aprobă din cap.

— A fost un nume pe care-l meritau pe deplin.

— De ce?

— Pentru ceea ce au făcut ulterior, spuse Khouri. Nu în

timpul războiului, ci după aceea. A fost ca şi cum ar fi subscris unui crez, unei reguli de disciplină. Viaţa organică inteligentă dăduse naştere Războiului Zorilor. Ei însă deveniseră ceva diferit – postinteligenţă, cred. Oricum asta le-a uşurat mult acţiunile.

— Care au fost acţiunile acelea?

— De inhibare. Literalmente, ei au inhibat apariţia culturilor inteligente în galaxie, pentru ca Războiul Zorilor să nu se mai poată repeta niciodată.

Voliova preluă ştafeta.

— N-a fost vorba doar despre anihilarea culturilor existente care supravieţuiseră războiului, ci Inhibitorii au pornit să submineze condiţiile ce puteau duce la apariţia vieţii inteligente. Nu inginerie stelară – cred că aşa ceva ar fi fost o intervenţie prea mare, care le-ar fi contrazis propriile reguli –, ci inhibare la scară mai mică. Au putut-o face fără să intervină nici în evoluţia stelelor, decât în cazuri extreme – de exemplu, modificând orbitele cometelor, astfel că episoade de bombardament planetar au durat mult mai mult decât ar fi fost normal. Probabil că viaţa ar fi găsit nişe în care să supravieţuiască – adânc în subteran sau în jurul unor răsuflători hidrotermali –, dar n-ar fi devenit niciodată foarte complexă. Cu siguranţă n-ar fi ajuns niciodată să-i ameninţe pe Inhibitori.

— Ai spus că asta s-a întâmplat acum un miliard de ani, zise Pascale, totuşi noi am evoluat de atunci – de la creaturi monocelulare, până la *Homo sapiens.* Vrei să spui că ne-am strecurat prin ochiurile năvodului?

— Exact, spuse Voliova. Pentru că năvodul se destrăma.

Khouri încuviinţă scurt.

— Inhibitorii au presărat prin galaxie maşini, concepute să detecteze apariţia vieţii şi apoi s-o suprime. Mult timp s-a părut că ele au funcţionat aşa cum fusese planificat – de aceea galaxia nu clocoteşte acum de viaţă, deşi toate precondiţiile par favorabile. Clătină din cap. Eu ştiu realmente toate astea.

— Poate că tu le ştii, replică Pascale, dar în tot cazul eu vreau să aud ce ai de spus. Totul!

— Bine, bine. Khouri se foi în cuşeta pentru acceleraţie, încercând cu siguranţă să procedeze ca Voliova în ultima oră: să evite presiunea asupra vânătăilor pe care le căpătase deja. Maşinile lor au servit perfect câteva sute de milioane de ani, apoi au apărut probleme. Au început să se defecteze şi n-au mai funcţionat pe cât de eficient se intenţionase. Au început să apară culturi inteligente care ar fi trebuit suprimate de la naştere.

Pe chipul lui Pascale se zărea o expresie care dovedea că tocmai făcuse o conexiune.

— Ca amarantinii…

— Exact! rosti Voliova. Amarantinii n-au fost singura cultură care s-a strecurat prin ochiurile năvodului, dar, din întâmplare, au fost în apropierea noastră în galaxie şi de aceea soarta lor a avut un asemenea… impact asupra noastră. Poate că un dispozitiv Inhibitor ar fi trebuit să supravegheze Resurgamul, însă el fie că n-a existat deloc, fie că a încetat să mai funcţioneze cu mult înainte ca amarantinii să atingă inteligenţa. De aceea au creat o civilizaţie şi ulterior au dat naştere unei subspecii de călători stelari – totul fără să atragă atenţia Inhibitorilor.

— Hoţul-Soarelui.

— Da. El i-a dus pe Surghiuniţi în spaţiul cosmic şi i-a modificat biologic şi mintal, până n-au mai avut în comun cu amarantinii care rămăseseră pe planetă decât strămoşii şi graiul. Şi, desigur, au explorat, extinzându-se în sistemul lor solar şi ulterior la periferiile lui.

— Unde au găsit… Pascale arătă cu bărbia spre imaginea lui Hades şi a lui Cerber. Asta! Asta vrei să spui?

Khouri aprobă tăcut, după care porni să explice restul; puţinul care mai rămăsese de povestit.

Sylveste căzu şi căzu, iar în căderea lui abia dacă se sinchisi să observe trecerea timpului. În cele din urmă, ajunse într-un punct unde mai bine de două sute de kilometri de puţ se ridicau deasupra capului său; dedesubt mai rămăseseră doar câţiva kilometri. Lumini pâlpâitoare sclipeau sub tălpile lui, dispuse în configuraţii similare

unor constelaţii şi pentru o clipă se gândi că poate călătorise mult mai departe decât părea posibil şi că luminile acelea erau de fapt stele şi el se afla pe punctul de a părăsi complet Cerber. Gândul acela muri însă de îndată ce-i apăru în minte. Alinierea luminilor era puţin cam prea regulată, puţin prea deliberată; dovedea puţin prea evident un design raţional.

Ieşi din puţ în neant, tot aşa cum, mult mai devreme, se întâmplase când ieşise din capul-de-pod. Şi tot ca atunci, se pomeni căzând printr-un volum de spaţiu uriaş şi neocupat, însă incinta aceasta părea cu mult mai mare decât cea aflată imediat sub crustă. Niciun trunchi noduros de arbore nu se ridica de pe podeaua de cristal pentru a susţine plafonul de deasupra sa şi Sylveste se îndoia că dincolo de curba imediată a orizontului ar fi existat vreunul. Cu toate acestea, sub el era într-adevăr o podea şi probabil că tavanul nu era susţinut, ci înconjura întregul volum al lumii-din-interiorul-unei-lumi de dedesubt, suspendat doar prin absurda contrabalansare a propriei sale căderi gravitaţionale spre interior sau prin altceva care depăşea imaginaţia lui. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, el cobora acum spre podeaua stelată aflată la zeci de kilometri mai jos.

Nu fu greu să găsească costumul lui Sajaki. Propriul său costum încă funcţional făcu tot ce era necesar, fixându-se pe semnătura companionului său prăbuşit (din care, aşadar, trebuia să mai fi supravieţuit ceva) şi direcţionând apoi coborârea într-acolo, aducându-l la numai câteva zeci de metri de locul unde sfârşise Sajaki. Impactul triumvirului fusese violent; asta cel puţin era evident. Existau însă puţine alte opţiuni în urma unei căderi necontrolate de la înălţimea de două sute de kilometri. Sajaki părea să se fi îngropat parţial în podeaua metalică, înainte de a fi suferit un ricoşeu care făcuse ca poziţia lui finală să fie cu faţa în jos.

Sylveste nu se aşteptase să-l găsească viu, totuşi contururile deformate ale costumului său continuau să fie

şocante; părea o păpuşă din porţelan care fusese supusă teribilului acces de nervi al unui copil răutăcios. Costumul era spintecat, zgâriat şi decolorat, avarii care se petrecuseră probabil în timpul bătăliei şi al căderii ulterioare a lui Sajaki, pe care forţa Coriolis îl lovise în mod repetat de pereţii puţului.

Utilizând amplificarea propriului său costum, Sylveste îl întoarse pe spate. Ştia că ce va vedea nu va fi plăcut, însă era ceva ce trebuia să îndure pentru a putea continua: închiderea unui capitol mintal. Rareori simţise altceva decât antipatie faţă de Sajaki, diminuată de un respect forţat pentru inteligenţa bărbatului şi încăpăţânarea pură şi fermă cu care-l căutase pe Sylveste de-a lungul atâtor decenii. Nimic care să aducă măcar pe departe cu prietenia, ci doar aprecierea unui meşteşugar pentru un echipament ce-şi făcuse treaba excepţional. Acela era Sajaki, gândi Sylveste: un instrument bine şlefuit, admirabil modelat pentru un scop, şi numai unul.

Vizorul costumului era străbătut de o fisură de lăţimea degetului mare. Ceva îl împinse pe Sylveste să înainteze şi se aplecă până când propriul lui cap ajunse lângă cel al triumvirului mort.

— Îmi pare rău că a trebuit să se sfârşească aşa, rosti el. Nu pot spune că am fost vreodată prieteni, Yuuji, dar cred că în cele din urmă am dorit ca şi tu să vezi ce ne aştepta la fel de mult cum am dorit-o pentru mine însumi. Cred că ţi-ar fi plăcut.

Apoi văzu că de fapt costumul era gol, că nu fusese niciodată altceva decât o simplă carcasă.

Iată ce ştia Khouri.

La mii de ani după exilul lor din cultura amarantină principală, Surghiuniţii ajunseseră la marginea sistemului solar. Progresul lor lent fusese în natura lucrurilor, deoarece nu existau doar limite tehnologice pe care ei să le depăşească. Surghiuniţii se luptaseră de asemenea cu constrângerile propriei lor psihologii, o barieră la fel de impenetrabilă.

La început continuaseră să păstreze instinctele de stol ale semenilor lor şi evoluaseră într-o societate foarte dependentă de moduri vizuale de comunicare, organizată în colective mari, în care individul avea mai puţină importanţă decât întregul. Lipsit de stolul său, un amarantin trecea printr-un soi de psihoză, echivalentul unei privări senzoriale masive. Nici chiar grupările mici nu erau îndeajuns pentru a diminua teroarea respectivă, ceea ce însemna că societatea amarantină era foarte stabilă, durabilă împotriva comploturilor şi a trădărilor interne. În acelaşi timp însă însemna că Surghiuniţii erau, prin însăşi izolarea lor, condamnaţi la un soi de nebunie.

Aşa că o acceptaseră ca atare şi lucraseră cu ea. Se transformaseră pe ei înşişi: sociopatie cultivată. În numai câteva sute de generaţii, Surghiuniţii încetaseră complet să mai fie un stol şi se schimbaseră în zeci de clade specializate, fiecare acordată la o tulpină specifică de nebunie. Sau ceea ce ar fi considerat nebunie cei rămaşi acasă…

Capacitatea de a funcţiona în grupuri mai mici le îngăduise să exploreze dincolo de Resurgam, ieşind din spaţiul imediat al comunicaţiilor limitate de viteza luminii. Indivizii mai psihopaţi se îndepărtaseră şi mai mult de soare, până găsiseră Hades şi planeta bizară de pe orbita sa. La momentul acela Surghiuniţii trecuseră prin aceleaşi dileme filosofice pe care Voliova şi Pascale i le rezumaseră lui Khouri. Că galaxia ar fi trebuit să fi fost un loc mult mai animat decât era în realitate, dacă teoriile lor erau corecte – ceea ce, ca o consecinţă, nu era probabil cazul. Căutaseră pe frecvenţele radio, optice, gravitaţionale şi neutrino vocile altor culturi, a altora ca ei, dar nu auziseră nimic. Unii mai aventuroşi dintre ei – sau mai nebuni, în funcţie de punctul de vedere al observatorului – părăsiseră chiar complet sistemul şi nu găsiseră nimic important pentru a-i anunţa pe cei de acasă: ici şi colo câteva ruine (enigmatice) şi un organism bizar ca un nămol, care sugera o sofisticare organizatorică, întâlnit pe o mână de planete acvatice, ca şi cum ar fi fost plasat acolo.

Însă toate acestea trecuseră pe planul al doilea când găsiseră obiectul de pe orbita lui Hades.

Era, mai presus de orice îndoială, artificial. Fusese amplasat acolo de altă civilizaţie, cu nenumărate milioane de ani în trecut.

Părea să-i invite în mod activ să pătrundă în misterele sale. Aşa că începuseră să-l exploreze.

Şi atunci începuseră problemele lor.

— Era o maşină Inhibitoare, spuse Pascale. Asta găsiseră, aşa-i?

— Aştepta acolo de milioane de ani, încuviinţă Khouri. Tot timpul cât ei evoluaseră din ceea ce noi am considera dinozauri sau păsări. Tot timpul pe care-l petrecuseră înaintând spre inteligenţă, învăţând să utilizeze unelte, descoperind focul…

— Ea aştepta, repetă Voliova.

De acum display-ul tactic pulsase roşu de multe minute în spatele ei, indicând că naveta intrase în raza teoretică maximă de acţiune a armelor cu fascicul ale luminălucii. Distrugerea de la distanţa aceea ar fi fost dificilă, dar nu imposibilă, şi de asemenea n-ar fi fost rapidă. Femeia continuă:

— Aştepta să se apropie de ea ceva recognoscibil ca inteligent – moment în care n-ar fi lovit orbeşte, n-ar fi distrus, pentru că aşa ceva i-ar fi anulat rostul. Dimpotrivă, ar fi încurajat inteligenţele să intre, ca să afle cât mai multe despre ele. De unde au venit, ce tehnologii au, cum gândesc, cum cooperează şi comunică…

— Să culeagă informaţii.

— Da. Glasul Voliovei era la fel de lugubru ca un clopot de înmormântare. Este răbdătoare, înţelegi? Dar mai devreme sau mai târziu soseşte un moment când decide că a cules toate informaţiile de care are nevoie. Şi atunci – doar atunci – acţionează.

Cele trei femei aveau acum un teren comun.

— De aceea au murit amarantinii, rosti Pascale pe un ton uimit. A acţionat asupra soarelui lor, a intervenit şi a

declanşat ceva ca o vastă ejecţie de masă coronală, suficientă pentru a nimici orice formă de viaţă de pe faţa Resurgamului şi a cauza o perioadă de bombardamente cometare care a durat sute de mii de ani.

— În mod obişnuit, zise Voliova, Inhibitorii n-ar fi recurs la asemenea măsuri drastice, dar în cazul acesta lucrurile avansaseră prea mult pentru altceva. Şi, desigur, nici acţiunea aceea nu era suficientă, pentru că Surghiuniţii erau deja născuţi în spaţiul cosmic. Ei trebuiau vânaţi; dacă era necesar, chiar la zeci de ani-lumină.

Senzorii fuzelajului piuiră din nou, anunţând o scanare radar directă. La scurt timp urmă alt piuit, dovadă că nava urmăritoare îşi îngusta focalizarea.

— Maşina Inhibitoare de pe orbita lui Hades trebuie să fi alertat şi altele, din alte locuri, rosti Khouri străduindu-se să ignore profeţiile mecanice ale distrugerii iminente. Le-a transmis informaţiile pe care le colectase şi le-a avertizat să-i caute pe Surghiuniţi.

— Nu se poate ca ele să fi stat pur şi simplu locului, aşteptând apariţia Surghiuniţilor, zise Voliova. Maşinile trebuie să fi trecut de la pasivitate la ceva mai activ – de exemplu, replicarea de maşini-vânători, programate cu şabloane ale Surghiuniţilor. Indiferent în ce direcţie s-ar fi întors Surghiuniţii să fugă, lumina i-ar fi întrecut de fiecare dată şi sistemele Inhibitorilor ar fi fost mereu cu un pas înainte, alertate şi aşteptând.

— Deci n-ar fi avut nicio şansă.

— Nu se poate totuşi să fi fost o extincţie instantanee, spuse Pascale. Surghiuniţii au avut timp să revină pe Resurgam, au avut timp să conserve ce au putut din cultura străveche. Chiar dacă ştiau că erau vânaţi şi că soarele se găsea pe punctul de a le distruge planeta natală.

— Poate că a durat zece ani sau poate că a durat un secol. După felul cum vorbea, era clar că pentru Voliova detaliile acelea nu contau prea mult. Tot ce ştim este că unii au izbutit să ajungă mai departe decât alţii.

— Dar n-a supravieţuit niciunul, spuse Pascale. Nu?

— Unii au supravieţuit, răspunse Khouri. Ca să zic aşa…

Înapoia Voliovei, display-ul tactic începu să zbiere.

37

Interiorul lui Cerber, 2567

Cochilia finală era goală.

Sylveste avusese nevoie de trei zile ca să ajungă la ea, a doua zi după ce lăsase costumul fără corp al lui Sajaki pe podeaua celei de-a treia cochilii, la mai bine de cinci sute de kilometri deasupra lui acum. Ştia că ar fi înnebunit încetişor dacă s-ar fi oprit pentru a reflecta la distanţele acelea, aşa că le izolă de gândurile lui. Simpla prezenţă într-un mediu complet străin era îndeajuns de tulburătoare; bărbatul nu dorea să-şi sporească teama cu o doză suplimentară de claustrofobie. Cu toate acestea, carantina lui nu era completă, aşa că îndărătul fiecărui gând exista un fundal sâcâitor de frică strivitoare, ideea că în orice clipa vreuna dintre acţiunile lui va cauza transformarea catastrofică a echilibrului delicat din locul acesta, prăbuşind plafonul vast şi imposibil.

Cu fiecare strat spre interior, el părea să treacă printr-o etapă subtil diferită de metodologie constructoare amarantină. Şi de istorie, presupuse Sylveste, totuşi nimic nu era chiar aşa simplu. Nivelurile nu păreau să devină sistematic mai mult sau mai puţin avansate, pe măsură ce pătrundea mai adânc, ci mai degrabă să demonstreze filosofii diferite, abordări diferite. Se părea că primul amarantin care sosise aici găsise ceva (Sylveste nici măcar nu începuse să ghicească ce anume) şi hotărâse să-l înglobeze într-o cochilie artificială, blindată şi capabilă de autoapărare. Apoi trebuie să fi sosit alt grup, care decisese s-o înglobeze şi pe aceasta, crezând poate că fortificările sale erau mai sigure. Ultimul dintre grupurile acelea consecutive dusese procesul cu un pas logic mai departe, camuflând fortificările ca să nu pară deloc artificiale. Era imposibil de spus pe ce scară temporală se derulase stratificarea aceea, aşa că bărbatul evită deliberat să se gândească la ea. Poate că straturile diferite fuseseră

construite aproape simultan sau poate că procesul se desfăşurase în miile de ani dintre plecarea Hoţului-Soarelui cu Surghiuniţii şi revenirea lui ca divinitate.

Bineînţeles, Sylveste nu fusese nici pe departe liniştit de ceea ce găsise în costumul lui Sajaki.

— El n-a fost niciodată acolo, rosti Calvin completându-i gândurile. Tot timpul cât ai crezut că era în costum, el nu era de fapt acolo. Costumul a fost mereu gol. Nu-i de mirare că nu ţi-a îngăduit niciodată să te apropii.

— Ticălosul naibii!

— Exact! Însă de fapt nu Sajaki a fost un ticălos dat naibii, este?

Sylveste încerca disperat să găsească altă modalitate de a explica paradoxul acesta, dar eşua la fiecare tentativă.

— Dar dacă nu Sajaki…

Amuţi, amintindu-şi că nu-l văzuse pe triumvir în persoană înainte să fi părăsit nava. Sajaki îl apelase din infirmerie, însă nu avea niciun motiv să creadă că fusese realmente Ultranautul.

— Uite care-i treaba, cineva a pilotat costumul acela până s-a prăbuşit.

Calvin recurgea la trucul lui favorit de a suna absurd de calm, în ciuda situaţiei. Îi lipsea totuşi bravura obişnuită.

— Aş zice, continuă el, că există un singur suspect logic.

— Hoţul-Soarelui. Sylveste pronunţă numele cu titlu experimental, testând repulsia ideii. Era pe atât de amară pe cât îşi imaginase. El a fost, nu-i aşa? Khouri a avut dreptate de la bun început.

— Aş zice că în acest moment, am fi incredibil de stupizi să respingem ipoteza asta. Vrei să continui?

— Nu, spuse Sylveste. Nu deocamdată. Lasă-mă puţin să examinez lucrurile, după care îţi poţi dezlănţui toată înţelepciunea pioasă asupra mea, după cum crezi de cuviinţă.

— Ce mai este de examinat?

— Aş fi crezut că este evident. Dacă să mai continuăm sau nu.

Decizia nu fusese una dintre cele simple din viaţa sa. Acum ştia că fusese manipulat, în totalitate sau parţial. Cât de profundă fusese manipularea aceea? Se extinsese până la puterile lui de a raţiona? Procesele de gândire îi fuseseră îndreptate spre acest final în cea mai mare parte a vieţii sale, de când revenise de la Linţoliul lui Lascaille? Oare de fapt el murise acolo şi revenise la Yellowstone ca un soi de automat, acţionând şi simţindu-se ca vechiul lui sine, dar fiind în realitate direcţionat spre un unic obiectiv, care se afla acum pe punctul de a fi atins? Şi oare, cu toată onestitatea, mai conta?

La urma urmelor, indiferent cum ar fi văzut lucrurile, indiferent cât de contrafăcute ar fi fost sentimentele, indiferent cât de iraţională ar fi fost logica, acesta era locul unde dorise întotdeauna să ajungă.

Nu se putea întoarce; nu încă.

Nu până nu afla.

— *Svinoi,* porc de câine, zise Voliova.

Prima salvă de graser lovise botul navetei la treizeci de secunde după ce sirena de atac tactic începuse să urle; timp abia suficient să proiecteze un nor de pleavă de ablaţie, concepută să disipeze energiile iniţiale ale fotonilor de raze gama care soseau. Cu o clipă înainte ca ferestrele punţii de zbor să se opacizeze, Voliova zărise un fulger argintiu, când blindajul de sacrificiu al carcasei dispăruse într-un suspin de ioni metalici excitaţi. Şocul structural străbătuse nava ca o detonare submarină. Şi mai multe sirene se alăturaseră recviemului, iar o suprafaţă vastă a display-ului tactic comutase pe modul ofensiv, afişând datele de statut al armelor.

Inutile, toate erau inutile. Defensivele *Melancoliei* aveau pur şi simplu o scară prea mică, cu rază prea redusă de acţiune, ca să aibă vreo şansă împotriva megatonelor luminălucii urmăritoare. Deloc surprinzător: unele dintre tunurile *Nostalgiei* erau mai mari decât naveta în sine, iar pe acelea probabil că nici nu se obosise să le desfăşoare

deocamdată.

Cerber era o imensitate cenuşie care acoperea o treime de cer din perspectiva navetei. De acum ar fi trebuit să decelereze, totuşi iroseau secunde preţioase în care erau prăjite. Chiar dacă ar fi respins atacul, ar fi trebuit să zboare inconfortabil de rapid…

Şi mai mult din carcasă se vaporiză.

Femeia lăsă degetele să vorbească, tastând un şablon de eschivă programat, care avea să le scoată fără doar şi poate din focalizarea imediată a asaltului graserului. Unicul necaz era că depindea de acceleraţie susţinută la 10 g.

Ea execută manevra şi-şi pierdu aproape imediat cunoştinţa.

Sala era cavă, dar nu goală.

Sylveste aprecie că avea diametrul de trei sute de kilometri, deşi era doar o supoziţie, deoarece radarul costumului refuza încăpăţânat să ofere un rezultat consecvent, indiferent câte măsurători îi ceruse să facă. În mod cert, ceea ce se găsea în mijlocul sălii îi cauza dificultăţi costumului. Sylveste putea înţelege asta. Obiectul îi cauza şi lui dificultăţi, deşi poate nu în acelaşi fel. Lui îi declanşa o migrenă.

De fapt, erau două obiecte şi nu ştia sigur care dintre ele era mai straniu. Se mişcau sau cel puţin unul se mişca, fixat pe orbită în jurul celuilalt. Cel care se mişca semăna cu o nestemată, însă era o nestemată atât de complicată şi atât de constant în flux, încât era imposibil să-i descrie forma sau măcar culoarea şi strălucirea de la o clipă la alta. Ştia doar că era mare – părea să aibă diametrul de zeci de kilometri –, dar, o dată în plus, când îi ceru costumului s-o confirme, acesta nu izbuti să-i ofere un răspuns coerent. I-ar fi putut cere la fel de bine să comenteze subtextul unui haiku cu formă liberă.

Sylveste încercă să-l mărească utilizând capacitatea de zoom a ochilor săi, dar obiectul părea să sfideze mărirea, ba dimpotrivă, se micşora când îl examina sub amplificare.

Ceva incredibil de straniu se petrecea în continuumul spaţio-temporal din vecinătatea nestematei aceleia.

Încercă apoi să înregistreze un instantaneu, utilizând funcţia ochilor de captură a imaginilor, dar şi aceasta eşuă, iar imaginea obţinută era în mod paradoxal mai înceţoşată decât ceea ce vedea el în realitate, ca şi cum obiectul s-ar fi schimbat mai rapid pe scări temporale mici – mai amănunţit – decât pe scări temporale de ordinul secundelor sau mai mari. Încercă să păstreze conceptul acesta în minte şi pentru o clipă crezu că era posibil să fi reuşit, însă iluzia înţelegerii se dovedi efemeră.

Iar celălalt obiect…

Celălalt obiect, obiectul staţionar… acela era şi mai rău, dacă aşa ceva ar fi fost posibil.

Părea o spintecătură în realitate, o breşă căscată din care erupea lumină albă provenită din gura infinitului. Lumina era intensă, mai intensă şi mai pură decât oricare alta pe care o cunoscuse sau visase el vreodată – ca lumina despre care cei ajunşi în pragul morţii spuneau că-i chema spre viaţa de apoi. Şi Sylveste simţea că lumina aceasta îl chema. Era atât de intensă, încât ar fi trebuit să-l fi orbit, dar cu cât privea mai mult în adâncurile ei strălucitoare, cu atât mai puţin orbitoare părea şi cu atât mai mult devenea doar o albeaţă senină şi fără sfârşit.

Lumina se refracta prin nestemata rotitoare, proiectând zone de iluminare multicoloră, constant mişcătoare, pe pereţii sălii. Erau minunate, intense şi în permanentă schimbare, ademenitoare.

— În momentul acesta, rosti Calvin, cred că s-ar cuveni puţină umilinţă. Eşti impresionat, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

Dacă vorbise, nu-şi auzise propriile cuvinte. Calvin însă păru să înţeleagă.

— Şi asta-i îndeajuns, nu? Vreau să spun că acum ştii ce au trebuit ei să ascundă de noi. Ceva atât de straniu… Numai Dumnezeu poate şti ce este…

— Poate că tocmai asta este. Dumnezeu.

— Privind în lumina asta, aproape că te cred.

— Ai simţit şi tu… asta spui?

— Nu sunt sigur ce simt. Nu sunt sigur nici dacă-mi place.

— Crezi că ei au făcut-o, întrebă Sylveste, sau că doar au descoperit-o?

— Este pentru prima dată că-mi ceri o părere. Calvin păru să reflecteze, dar răspunsul lui nu fu defel surprinzător. Nu ei au făcut asta, Dan. Amarantinii au fost inteligenţi – poate chiar mai inteligenţi decât noi –, dar n-au fost niciodată zei.

— Atunci a făcut-o altcineva.

— Cineva pe care sper să nu-l întâlnim niciodată.

— Atunci, ţine-te bine, fiindcă din câte ştiu o vom face!

Lipsit de greutate, acţionă jeturile şi direcţionă costumul, îndreptându-l către nestemata dansatoare şi sursa luminii arzător de frumoasă.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Voliova auzi sunetul sirenei de avertizare a radarului, ceea ce însemna că *Nostalgia* se pregătea să ochească din nou cu graserele. Operaţiunea n-ar fi durat mai mult de câteva secunde, chiar ţinând seama de manevrele lor de eschivare prin mişcări aleatorii. Femeia privi indicatorul de statut al carcasei şi văzu că le mai rămăseseră doar câţiva milimetri de metal de sacrificiu, proiectoarele de pleavă erau goale şi – realist – puteau să mai reziste doar la una sau două salve de graser.

— Mai existăm? întrebă Khouri, părând uluită că era măcar în stare să formuleze întrebarea.

Încă o lovitură şi carcasa avea să înceapă degazarea într-o duzină de locuri, dacă nu se vaporiza spontan. Era în mod notabil mai fierbinte acum. Căldura puternică a primelor baleieri fusese disipată eficient, însă ultima nu fusese parată la fel de uşor şi energiile ei de încălzire letală se infiltraseră spre interior.

— Mergeţi în camera-păianjen! strigă Voliova, reducând pentru moment acceleraţia, ca să permită deplasarea prin

navetă. Izolaţia vă va permite să mai rezistaţi la câteva lovituri!

— Nu! strigă Khouri la rândul ei. Nu putem! Cel puţin aici avem o şansă!

— Are dreptate, spuse Pascale.

— Aceeaşi şansă o veţi avea şi în camera-păianjen, zise Voliova. Ba chiar mai bună, de fapt. În primul rând, este o ţintă mai mică. Bănuiesc că nava îşi va direcţiona armele preferenţial asupra navetei sau poate că nici măcar nu-şi va da seama că păianjenul nostru nu-i o sfărâmătură.

— Şi tu ce-o să faci?

Voliova se înfurie acum.

— Khouri, crezi că sunt genul care să se angajeze în acţiuni eroice? O să vin şi eu, cu sau fără voi. Dar mai întâi să programez în navetă un şablon de zbor… sau poate crezi că poţi face tu asta?

Khouri ezită, ca şi cum ideea aceea n-ar fi fost chiar complet absurdă. Apoi îşi desfăcu centurile de siguranţă, arătă cu degetul mare spre Pascale şi porni rapid, de parcă viaţa i-ar fi depins de drumul acela.

Ceea ce, raţional vorbind, probabil că era adevărat.

Voliova făcu ceea ce promisese că va face, introducând şablonul de eschivă cel mai înfricoşător pe care şi-l putuse imagina, unul la care nu era nici măcar sigură că ea sau tovarăşele ei ar fi fost capabile să-i supravieţuiască, cu vârfuri de acceleraţie ce depăşeau 15 *g* timp de secunde întregi. Dar chiar mai conta acum? Cumva, ideea de a muri lipsită deja de cunoştinţă, în toropeala caldă şi umedă a leşinului indus de apăsarea gravitaţională, era preferabilă arderii de vie, în vid, în pârjolul invizibil al razelor gamma.

Înhăţă casca pe care o purtase când se îmbarcase în navetă şi se pregăti să se alăture celorlalte, începând mintal numărătoarea inversă până la iniţierea şablonului de eschivă.

Khouri se afla la jumătatea distanţei până la camera-păianjen când simţi valul de căldură plesnind-o în faţă, urmat de zgomotul oribil al carcasei care-şi emitea ultimul spectru. Iluminatul din cală dispăruse când reţeaua

energetică a *Melancoliei* colapsase sub violenţa atacului, totuşi interiorul camerei-păianjen continua să fie luminos, iar neplauzibilul ei decor pluşat era vizibil prin ferestrele pentru observare.

— Intră! zbieră ea spre Pascale şi, cu toate că vacarmul spasmelor de moarte ale navetei era asurzitor, aidoma unui concert cântat pe deşeuri metalice, soţia lui Sylveste o auzi şi intră în camera-păianjen, exact în clipa în care o undă de şoc gigantică se propagă prin carcasă (sau ceea ce mai rămăsese din ea) şi camera-păianjen se smulse din ancorările în care fusese fixată de servitorii Voliovei.

Se auzi un zbieret teribil de aer care scăpa spre exterior altundeva în navetă şi, brusc, Khouri se simţi trasă de curent, care-i împiedica înaintarea. Camera-păianjen se răsuci şi se întoarse, agitându-şi haotic, aleatoriu, picioarele. O zări pe Pascale în fereastra pentru observare, însă ea nu putea face nimic care s-o ajute, deoarece înţelegea comenzile de acolo chiar mai puţin decât Khouri.

Privi înapoi, sperând şi rugându-se s-o vadă pe Voliova acolo, urmându-le, fiindcă ea ştia ce trebuia făcut, însă nu văzu decât coridorul de acces pustiu şi auzi horcăitul sinistru al aerului care evada din navetă.

— Ilia…

Idioata făcuse exact lucrul de care se temuseră ele: rămăsese în urmă, deşi negase asta.

În puţina lumină rămasă, Khouri văzu cum carcasa vibra ca un diapazon. Iar apoi, brusc, uraganul care o trăgea în direcţia opusă camerei-păianjen îşi pierdu forţa, contracarat de o decompresie la fel de violentă în cealaltă parte a compartimentului calei. Femeia privi într-acolo cu ochii deja înceţoşaţi sub izbitura gerului, apoi căzu către breşa unde cu numai o secundă mai devreme fusese metal…

— Unde dra…

Dar aproape imediat ce deschise gura, Khouri ştiu unde se afla – în interiorul camerei-păianjen. Nu putea să confunde locul; în niciun caz după atâta timp cât petrecuse în interiorul ei. Şi se simţea confortabil, era cald, adăpost

şi linişte, la un univers depărtare de locul unde fusese ea până în punctul din care nu-şi mai putea aminti absolut nimic. Mâinile o dureau, ba o dureau chiar foarte tare, însă în rest se simţea mai bine decât îşi imagina că avea dreptul să se simtă; mai ales când ultima ei amintire fusese căderea spre vidul cosmic din pântecul unei navete muribunde…

— Am reuşit, rosti Pascale, deşi ceva din glasul ei nu suna nici pe departe triumfător. Nu încerca să te mişti, nu încă – ţi-ai ars mâinile destul de rău.

— Le-am ars? Khouri zăcea pe una dintre sofalele de catifea care se întindeau în lungul pereţilor camerei, cu capul sprijinit de braţul curb din alamă capitonată. Ce s-a-ntâmplat?

— Te-ai izbit de camera-păianjen; curentul te-a tras spre ea. Nu ştiu cum, dar ai izbutit să te caţări pe exteriorul ei până la sas. Ai respirat în vid cel puţin cinci-şase secunde. Metalul s-a răcit atât de rapid, încât ai suferit arsuri când l-ai atins cu palmele.

— Nu-mi mai amintesc absolut nimic.

Era însă suficient să privească dovezile de pe palmele ei ca să ştie că era adevărat.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa imediat cum ai ajuns la bord. Te înţeleg.

Vocea lui Pascale continua să aibă tonul acela complet nesărbătoresc, de parcă tot ce făcuse Khouri fusese inutil. Şi Khouri se gândi că avea, probabil, dreptate. Lucrul cel mai bun care li se putea întâmpla era să găsească o modalitate de a asoliza cu camera-păianjen pe Cerber, după care să vadă cât timp îşi puteau încerca şansele împotriva defensivelor crustale. Avea să fie interesant, dacă nu altceva. Iar dacă nu avea să se întâmple nimic în direcţia aceea, bănuia, va urma o lentă aşteptare, fie până le găsea luminăluca şi le recupera, fie până mureau de frig sau asfixiate, când li se terminau rezervele. Îşi scotoci memoria, străduindu-se să-şi amintească ce spusese Voliova despre durata de supravieţuire autonomă a camerei-păianjen.

— Ilia…

— N-a reuşit să ajungă, zise Pascale. A murit. Am văzut cu ochii mei. În clipa în care tu ai ajuns la bord, naveta a explodat.

— Crezi că Voliova a procedat aşa în mod deliberat, pentru ca noi cel puţin să avem o şansă? Ca să fim confundate cu o sfărâmătură, aşa cum a zis?

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci presupun că-i suntem datoare cu mulţumiri.

Khouri îşi scoase jacheta, apoi cămaşa, îmbrăcă jacheta şi sfâşie cămaşa în fâşii înguste cu care îşi bandajă palmele înnegrite şi băşicate. O dureau îngrozitor, totuşi nu era mai rău decât genul de dureri pe care le cunoscuse în timpul instrucţiilor, cauzate de arsurile provocate de frânghii sau de căratul echipamentelor grele de artilerie. Scrâşni din dinţi şi, cu toate că recunoscu existenţa durerii, o împinse undeva înapoia grijilor ei imediate.

Care, acum când trebuia să se concentreze asupra lor, făceau şi mai ispititoare ideea afundării în durere. Dar i se împotrivi. Trebuia cel puţin să ia cunoştinţă de situaţia în care se găsea, chiar dacă nu putea face nimic evident în privinţa ei. Trebuia să ştie cum se va întâmpla, pentru că avea să se întâmple cu siguranţă.

— Vom muri, nu-i aşa?

Pascale încuviinţă din cap.

— Dar nu aşa cum crezi tu – sunt gata să pun prinsoare în privinţa asta.

— Vrei să zici că nu coborâm pe Cerber?

— Nu, nici dacă am şti cum să manevrăm chestia asta. Nu-l vom lovi şi cred că viteza noastră este prea mare ca să ne stabilim pe o orbită în jurul lui.

Acum, după ce Pascale îi atrăsese atenţia, Khouri văzu că emisfera lui Cerber care se vedea prin ferestrele pentru observare era mai îndepărtată decât fusese înaintea atacului asupra navetei. Probabil că goniseră pe lângă planetă cu o viteză de sute de kilometri pe secundă, care nu fusese negată de şablonul de apropiere a navetei.

— Ce se va întâmpla atunci?

— Este doar o presupunere, răspunse Pascale, dar cred că suntem în cădere spre Hades. Arătă cu bărbia spre fereastra frontală pentru observare, spre gămălia de ac de lumină roşie din faţa lor. Pare să fie aproximativ în direcţia cuvenită, nu-i aşa?

Lui Khouri nu trebuia să i se spună că Hades era o stea neutronică, tot aşa cum nu trebuia să i se spună că nu exista o joncţiune sigură cu un asemenea corp cosmic. Fie te ţineai cât mai departe de el, fie mureai; acelea erau regulile şi în univers nu exista nicio forţă capabilă să le nege. Gravitaţia domnea şi gravitaţia nu ţinea seama de circumstanţe sau de incorectitudinea situaţiilor, şi nici nu asculta petiţii din ceasul al doisprezecelea după care să-şi anuleze fără chef legile. Gravitaţia strivea, iar în apropiere de suprafaţa unei stele neutronice gravitaţia strivea complet, până ce diamantul curgea ca apa, până ce munţii colapsau la o milionime din înălţimea lor. Nu era nici măcar necesar să te apropii foarte mult ca să suferi de pe urma forţelor acelea strivitoare.

Câteva sute de mii de kilometri chiar ar fi fost mai mult decât suficiente.

— Da, zise Khouri. Cred că ai dreptate. Şi nu-i bine.

— Nu, aprobă Pascale. Mi-am închipuit şi eu că nu-i bine.

38

Interiorul, lui Cerber, 2567

Sylveste se gândi la ea ca fiind camera miracolelor.

Părea un nume potrivit: el se afla aici de numai o oră (era o presupunere, pentru că încetase de mult să mai acorde atenţie timpului) şi în perioada aceea nu văzuse nimic care să fi fost mai puţin decât miraculos sau pentru care termenul în sine să nu pară complet insuficient. Cumva bărbatul ştia că o existenţă umană n-ar fi fost de ajuns pentru a cuprinde măcar o fracţiune din ce conţinea locul acesta; din ce era el. Mai simţise aşa şi în alte rânduri, când întrezărise viziunile unor cunoştinţe cu potenţial uriaş, care nu fuseseră deocamdată învăţate, nici codificate şi modelate în teorii. Ştia însă că ocaziile acelea anterioare fuseseră prefigurări palide a ceea ce simţea acum.

Putea să petreacă aici doar câteva ore, fiindcă apoi orice şansă de întoarcere i-ar fi fost spulberată. Ce ar fi putut face în nişte ore? Foarte puţine, din punct de vedere raţional, totuşi dispunea de sistemele de înregistrare ale costumului şi de propriii lui ochi şi ştia că trebuia să încerce. Istoria nu l-ar fi iertat, dacă n-ar fi făcut minimumul acesta. Mai important încă, el însuşi nu s-ar fi iertat niciodată.

Îşi dirijă costumul spre centrul sălii, spre cele două obiecte care-l fascinau: spintecătura de lumină transcendentă şi obiectul-nestemată care se rotea în jurul ei. Pe măsură ce se apropia, pereţii sălii începură să se mişte, ca şi cum el ar fi fost atras în cadrul rotativ al obiectelor, ca şi cum spaţiul în sine ar fi fost atras într-un vârtej, ca şi cum natura spaţiului ar fi fost în flux. Costumul îi spunea chiar asta, ciripind cu analize detaliate despre felul cum se modifica substratul, cu indicii cuantici ticăind spre tărâmuri noi şi neexplorate. Sylveste îşi aminti ceva similar pe drumul de intrare în Linţoliul lui Lascaille.

Ca şi atunci, el se simţea destul de normal, de parcă întreaga făptură i-ar fi fost pe cale de a fi transcrisă, transliterată, cu cât se apropia mai mult de nestemată şi de partenera ei radiantă.

Avu nevoie de ore să ajungă acolo şi începu să se îndoiască de acurateţea estimării sale iniţiale asupra diametrului sălii. Dar, inexorabil, viteza aparentă de rotaţie a nestematei se micşoră spre zero, până când pereţii sălii se roteau ameţitor. Ştiu atunci că trebuia să fie aproape, deşi nestemata nu părea mult mai mare decât atunci când o văzuse prima dată. Continua totuşi să se mişte constant, reamintindu-i de caleidoscopul unui copil; configuraţiile simetrice şi mereu schimbătoare erau relevate de sclipiri colorate de lumină, însă extinse la trei (şi posibil mai multe) dimensiuni. Ocazional, obiectul extindea turle sau tije, care se întindeau ameninţător spre el, făcându-l să tresară, dar îşi menţinu hotărârea, ba chiar îşi îngădui să plutească mai aproape în momentele când obiectul părea să comute într-o fază de transformare de nivel relativ redus. Sylveste simţi că supravieţuirea lui nu depindea de urmărirea cu atenţie a afişajelor costumului. El depăşise asemenea lucruri simple.

— Ce crezi că este? întrebă Calvin, cu glas atât de scăzut, încât aproape se contopi cu gândurile lui Sylveste, aproape deveni unul dintre gândurile sale.

— Sperasem că vei avea tu nişte sugestii.

— Regret, sunt lipsit de idei zguduitoare. Am avut prea multe pentru o singură existenţă.

Voliova plutea prin spaţiu.

Nu murise când *Melancolia* explodase, deşi nu reuşise să ajungă la timp la camera-păianjen. Izbutise să-şi pună casca exact înainte ca blindajul carcasei să dispară ca şoapta aripilor unei molii lângă flacăra unei lumânări. Îndepărtându-se de epavă, ea nu fusese ţintită de *Nostalgia,* care o ignorase la fel cum ignorase şi camera-păianjen.

Ea nu putea muri pur şi simplu. În mod clar, nu era stilul

ei. Şi cu toate că ştia că şansele ei de supravieţuire erau neglijabile din punct de vedere statistic şi că ceea ce făcea era lipsit de orice logică, trebuia să prelungească orele care-i mai rămăseseră. Îşi scană rezervele de aer şi energie şi văzu că nu erau bune, nu erau deloc bune. Îmbrăcase costumul în pripă, gândindu-se că nu va avea nevoie de el decât pentru a traversa hangarul ca să ajungă la navetă. Nu avusese nici măcar prezenţa de spirit de a-l cupla la unul dintre modulele de reîncărcare de la bordul navetei în timpul zborului, ceea ce i-ar fi asigurat măcar câteva zile, în loc de fracţiunea de zi care o aştepta. Şi cu toate acestea, în mod bizar, Voliova nu luă măsuri să pună capăt imediat situaţiei. Ştia că putea prelungi rezervele dacă ar fi dormit atunci când starea de conştienţă nu era necesară (presupunând, desigur, că ar mai fi avut vreodată nevoie de ea).

Aşa că-şi programă costumul să plutească în derivă, cerându-i s-o alerteze numai dacă se întâmpla ceva interesant sau, mai probabil, ameninţător. Iar acum, deoarece se trezise, era evident că se întâmplase ceva.

Întrebă costumul despre ce era vorba.

Costumul îi spuse.

— Rahat! zise Ilia Voliova.

Radarul *Nostalgiei* tocmai baleiase peste ea; acelaşi radar care fusese utilizat împotriva navetei înainte de a trage cu arma cu raze gamma. Şi o făcuse cu o intensitate care sugera că luminăluca se găsea în imediata ei vecinătate, la numai câteva zeci de mii de kilometri depărtare – practic o aruncătură de băţ pentru detectarea unei ţinte atât de mari, de lipsite de apărare, statice şi vizibile ca Voliova.

Femeia speră ca nava să aibă decenţa s-o lichideze cu ceva rapid. La urma urmelor, exista o probabilitate foarte însemnată ca orice ar fi ales să folosească împotriva ei să fie un sistem care fusese conceput chiar de Voliova.

Nu pentru prima dată, îşi blestemă ingeniozitatea.

Activă suprapunerea binoculară a costumului şi începu să baleieze zona din câmpul stelar dinspre care fusese

proiectat radarul de ochire. La început văzu doar beznă şi stele… apoi nava, micuţă ca o brichetă de cărbune, dar apropiindu-se cu fiecare secundă.

— Nu este amarantină, aşa-i? În privinţa asta suntem de acord.

— La nestemată te referi?

— Indiferent ce o fi. Şi nu cred că ei sunt responsabili pentru lumină, indiferent ce o fi ea.

— Nu, nici ea n-a fost creaţia lor. Sylveste înţelese acum că era profund recunoscător pentru prezenţa lui Calvin, oricât de iluzorie ar fi fost, chiar dacă nu era decât o simplă amăgire. Orice ar fi obiectele astea – oricare ar fi relaţia lor reciprocă –, amarantinii le-au găsit pur şi simplu.

— Cred că ai dreptate.

— Poate că ei nici măcar n-au înţeles ce au găsit… oricum, nu în mod corect. Însă dintr-un motiv sau altul, au trebuit să le închidă, să le ascundă de restul universului.

— Din invidie?

— Poate că da, deşi asta n-ar explica avertismentele pe care le-am primit când am venit încoace. Poate că le-au închis aici ca o favoare făcută restului Creaţiei, fiindcă nu le puteau distruge sau muta.

— Cel care le-a amplasat iniţial aici, gândi Sylveste, pe orbita unei stele neutronice, trebuie s-o fi făcut în ideea că vor atrage atenţia. Nu crezi asta?

— Ca o momeală?

— Stelele neutronice sunt destul de comune, totuşi continuă să fie exotice, mai ales din punctul de vedere al unei culturi care abia a dobândit capacitatea zborului stelar. Era garantat că amarantinii vor fi atraşi aici, pur şi simplu împinşi de curiozitate.

— Ei n-au fost ultimii, aşa-i?

— Nu cred că au fost ultimii. Sylveste inspiră adânc. Crezi că ar trebui să ne întoarcem cât o mai putem face?

— Răspunsul raţional este „da”. Îţi ajunge?

Continuară să înainteze.

— Du-ne mai întâi spre lumină, zise Calvin după câteva minute. Vreau s-o văd mai de aproape. Pare – ştiu că va suna prosteşte, dar asta-i realitatea – cumva mai stranie decât celălalt obiect. Dacă ar fi să aleg un obiect pentru vederea căruia aş fi dispus să mor, cred că este lumina aceea.

— Aşa simt şi eu, încuviinţă Sylveste.

Făcea deja ceea ce sugerase Calvin, ca şi cum intenţia ar fi provenit din propriul lui liber-arbitru. Spusele simului fuseseră corecte; stranietatea luminii era mai intensă, mai profundă, mai veche. Nu izbutise să transpună senzaţiile respective în cuvinte şi, de fapt, nici să le identifice în mod corect, dar acum ele fuseseră rostite şi păreau juste. Lumina era locul spre care să se îndrepte.

Avea o textură argintie; era o spintecătură rombică în ţesătura realităţii, simultan intensă şi calmă. Pe măsură ce se apropie de ea, nestemata de pe orbită (staţionară acum, în acest cadru de referinţă) părea să se micşoreze. Strălucirea pastelat-perlată înconjura costumul. Bărbatul simţea că lumina ar fi trebuit să-i rănească ochii, dar nu percepea decât o senzaţie de căldură şi un fel de cunoaştere care sporea lent. Treptat, pierdu din vedere restul sălii şi nestemata, până când păru să-l învăluie într-un viscol de argint şi alb. Nu simţea niciun pericol, nicio ameninţare; doar resemnare… şi era o resemnare fericită, care clocotea de imanenţă. Foarte încet, ca prin farmec, costumul în sine părea să devină transparent, iar luminozitatea argintie răbufni prin el, până atinse pielea lui Sylveste, după care continuă, pătrunzându-i în carne şi oase.

Nu era tocmai ceea ce aşteptase.

După aceea, când Sylveste îşi recăpătă cunoştinţa (sau coborî spre ea, deoarece se părea că în hiatul acela se aflase undeva deasupra), există doar înţelegere.

El se afla din nou în sală, la distanţă de lumina albă, dar în interiorul orbitei nestematei rotitoare.

Şi ştia.

— Ei bine, rosti Calvin şi glasul îi fu neaşteptat şi nelalocul lui ca semnalul unei trompete în linişte senină care urmă, asta a fost o călătorie dată naibii, nu crezi?

— Tu ai… perceput totul?

— Hai să mă exprim altfel. A fost lucrul cel mai straniu şi al dracului pe care l-am perceput vreodată. Ţi-am răspuns în felul ăsta?

Da, îi răspunsese. Nu era nevoie să mai insiste cu întrebări; nu era nevoie să se mai convingă că şi Calvin împărtăşise tot ce simţise el sau că pentru un moment gândurile lor – şi nu numai – se lichefiaseră şi curseseră indivizibil, alături de un trilion de alte gânduri. Şi că el înţelegea perfect ce se întâmplase, fiindcă în clipa înţelepciunii împărtăşite, i se răspunsese la toate întrebările.

— Am fost citiţi, aşa-i? Lumina este un dispozitiv de scanare, o maşină care recuperează informaţii.

Cuvintele sunau perfect rezonabil înainte de a le rosti, dar prin articularea lor Sylveste simţea că se exprimă necorespunzător, depreciind obiectul la care se referise prin simplitatea grosolană a limbajului. În ciuda tuturor înţelegerilor pe care le simţise în locul acela, vocabularul nu-i fusese lărgit îndeajuns ca să le cuprindă. Şi chiar acum ele păreau să pălească, tot aşa cum calităţile magice ale unui vis par să se veştejească în primele secunde de după trezire. El însă trebuise să le rostească, cel puţin să cristalizeze ceea ce simţise, să fie măcar înregistrate pentru posteritate de memoria costumului.

— Cred că pentru o clipă am fost transformaţi în informaţie şi că în clipa aceea am fost conectaţi la toate informaţiile ştiute vreodată, la toate gândurile gândite vreodată sau cel puţin capturate de lumină.

— Aşa am simţit şi eu, spuse Calvin.

Sylveste se întrebă dacă simularea de nivel-beta împărtăşea amnezia crescătoare pe care o simţea el, destrămarea lentă a cunoaşterii.

— Am fost în Hades, nu-i aşa? Sylveste îşi simţi gândurile poticnindu-se înaintea porţii exprimării,

disperate să fie vocalizate înainte de a se evapora. Obiectul acela nu este câtuşi de puţin o stea neutronică. Poate că a fost, cândva, dar acum nu mai este. A fost transformată, preschimbată într-un…

— Computer, încheie Calvin fraza pentru el. Asta este Hades. Un computer construit din materie nucleară – masa unei stele dedicată procesării informaţiilor, stocării lor. Iar lumina este o apertură în ea, o cale de pătrundere în matricea computaţională. Cred că pentru o secundă noi am fost realmente în ea.

Totul era însă mult mai straniu decât atât.

Demult, o stea de treizeci sau patruzeci de ori mai grea decât soarele Pământului ajunsese la sfârşitul existenţei ei de ardere nucleară. După câteva milioane de ani de cheltuire risipitoare a energiei, explodase ca supernovă, iar în inima ei, gigantica presiune gravitaţională strivise un bulgăre de materie în interiorul propriei sale raze Schwarzschild, până se formase o gaură neagră. Gaura neagră era astfel numită fiindcă nimic, nici chiar lumina, nu putea scăpa dinăuntrul razei ei critice. Materia şi lumina puteau doar să cadă în gaura neagră, crescându-i astfel masa şi forţa de atracţie într-un cerc vicios.

Apăruse o cultură care putuse utiliza un asemenea obiect. Membrii ei cunoşteau o tehnică prin care găurile negre puteau fi transformate în ceva mult mai exotic, mai paradoxal. În primul rând, au aşteptat până când universul a fost considerabil mai bătrân decât în momentul formării găurii negre, până când populaţia stelară predominantă a constat din stele pitice roşii foarte bătrâne, abia îndeajuns de masive pentru a aprinde propriile lor focuri de fuziune. După aceea, au dus o duzină de pitice roşii într-un disc de acreţie pe orbita găurii negre şi au îngăduit ca, lent, discul să alimenteze gaura, împroşcând material stelar în orizontul ei de evenimente care înghiţea lumina.

Lucrurile astea Sylveste le înţelese sau cel puţin se putu amăgi că le înţelesese. Însă partea următoare – miezul ei – era mult mai dificil de păstrat în minte, aidoma unui *koan* care se autocontrazice. Ce reţinu fu că, după ce au pătruns

în orizontul de evenimente, particulele au continuat să cadă după anumite traiectorii, anumite orbite ce le-au purtat în jurul sâmburelui de densitate infinită care era singularitatea din centrul găurii negre. Căzând în lungul liniilor acelora, timpul şi spaţiul au început să se contopească reciproc, până când n-au mai fost separabile corespunzător. Şi – crucial – a existat un set de traiectorii în care ele şi-au schimbat complet locurile, astfel că o traiectorie în spaţiu a devenit o traiectorie în timp. Iar un subset al traiectoriilor acelora chiar a permis materiei să ajungă prin efect de tunel în trecut, în istoria anterioară a găurii negre.

— Accesez texte din secolul XX, murmură Calvin aparent capabil să-i urmeze gândurile. Efectul acesta a fost cunoscut – a fost prezis – încă de atunci. Părea să rezulte din ecuaţiile matematice care descriu găurile negre. Totuşi, nimeni n-a ştiut cât de serios să le privească.

— Cei care au construit Hades n-au avut asemenea reţineri.

— Aşa s-ar părea.

Lumina, energia, fluxul de particule au parcurs traiectoriile acestea speciale şi s-au afundat tot mai mult în trecut, cu fiecare orbită parcursă în jurul singularităţii. Nimic din toate astea nu era „evident” pentru universul exterior, deoarece erau restricţionate înapoia barierei impenetrabile a orizontului de evenimente, astfel că nu exista o violare deschisă a cauzalităţii. Potrivit ecuaţiilor matematice pe care le accesase Calvin, nu putea exista o violare a cauzalităţii, deoarece traiectoriile acestea nu puteau reveni niciodată în universul exterior. Şi totuşi ele au făcut-o. Ecuaţiile matematice ignoraseră cazul special al subsetului minuscul al unui subset al unui subset de traiectorii, care transporta realmente cuante înapoi până la naşterea găurii negre, când colapsase în detonarea supernovă a stelei-părinte.

În clipa aceea, microscopica presiune spre exterior exercitată de particulele ce soseau din viitor a slujit la întârzierea prăbuşirii gravitaţionale spre interior.

Întârzierea nu a fost nici măcar măsurabilă; abia dacă era mai lungă decât cea mai mică subdiviziune teoretică a timpului cuantificat. Şi, deşi atât de infimă, a fost suficient pentru a trimite unde de şoc cauzal care să se propage înapoi spre viitor.

Undele acelea de şoc cauzal au întâlnit particulele ce soseau şi au stabilit o grilă de interferenţă cauzală, un val staţionar care se extindea simetric în trecut şi în viitor.

Prins în grila aceea, obiectul colapsat n-a mai fost sigur dacă trebuia să fie o gaură neagră. Condiţiile iniţiale fuseseră permanent la limită şi poate că entanglementurile acestea ar fi putut fi evitate, dacă obiectul ar fi rămas deasupra propriei sale raze Schwarzschild, dacă ar fi colapsat într-o configuraţie stabilă de quarcuri stranii şi neutroni degeneraţi.

El însă a pâlpâit nedeterminat între cele două stări. Nedeterminarea s-a cristalizat şi a rezultat ceva unic în univers… atât doar că şi în alte părţi, transformări similare au fost impuse altor găuri negre, astfel că s-au născut paradoxuri cauzale similare.

Obiectul şi-a statornicit o configuraţie stabilă în care natura lui paradoxală nu era imediat evidentă pentru universul extern. De la exterior semăna cu o stea neutronică – cel puţin în primii centimetri ai crustei sale. Mai adânc, materia nucleară fusese catalizată în forme complicate, capabile să calculeze cu viteza luminii, o autoorganizare care apăruse spontan din concretizarea celor două stări opuse ale ei. Crusta clocotea şi procesa, conţinând informaţie la densitatea teoretică maximă de stocare a materiei, de oriunde din univers.

Şi a gândit.

Dedesubt, crusta s-a contopit perfect cu o furtună pâlpâitoare de posibilităţi neconcretizate, în timp ce interiorul obiectului colapsat dansa după muzica acauzalităţii. În vreme ce crusta rula nesfârşite simulări, nesfârşite comparaţii, miezul a unit viitorul şi trecutul, îngăduind informaţiei să fie canalizată fără eforturi între ele. Practic crusta a devenit un element dintr-un masiv

procesor în paralel, atât doar că celelalte elemente din matricea sa erau propriile sale versiuni viitoare şi trecute.

Şi a ştiut.

A ştiut că, în ciuda acestei totalităţi de putere de procesare care se întindea peste eoni, ea nu era decât o parte din ceva mult mai mare.

Şi că avea un nume.

Sylveste fu nevoit să-şi lase mintea să se odihnească pentru o clipă. Imensitatea cunoaşterii se diminua acum, lăsând doar tonurile remanente răsunătoare, ca ultimele ecouri ale acordului final al celei mai măreţe simfonii care fusese cântată vreodată. Se îndoia că-şi va mai reaminti mare lucru după câteva momente. În capul lui nu exista pur şi simplu suficient spaţiu pentru tot ce aflase. Şi, în mod straniu, nu simţea nici cea mai mică părere de rău pentru dispariţia cunoaşterii respective. Pentru acele câteva secunde, fusese minunat să guste cunoaşterea transumană, însă era pur şi simplu prea mult pentru un om. Era mai bine să trăiască, era mai bine să poarte amintirea unei amintiri decât să sufere povara vastă a cunoaşterii.

El nu era menit să gândească precum un zeu.

După multe minute, apelă ceasul costumului şi fu doar uşor surprins să constate că pierduse câteva ore, presupunând că ultima consultare a orei fusese corectă. Se gândi că încă mai avea timp să iasă, încă mai avea timp să ajungă la suprafaţă înainte de închiderea capului-de-pod.

Se uită spre nestemată, care rămânea la fel de enigmatică în ciuda tuturor celor aflate. Nu-şi încetase fluxul constant şi Sylveste continua să-i simtă atracţia ispititoare. Simţea că acum ştia mai multe despre ea, că timpul pe care-l petrecuse în faţa hublоului spre matricea Hades îl învăţase ceva… dar pentru o clipă amintirile îi erau prea solid integrate în celelalte experienţe pe care le câştigase şi nu putea să le apeleze pentru o examinare conştientă.

Tot ce ştia era că avea o presimţire care nu existase

până atunci.

Cu toate acestea, înaintă spre nestemată.

Ochiul roşu agonizant al lui Hades era evident mai mare acum, totuşi steaua neutronică din centrul punctului aceluia arzător nu avea să fie niciodată mai mult de o simplă sclipire; avea diametrul de numai câteva zeci de kilometri, iar ele aveau să moară cu mult înainte de a se fi apropiat destul ca s-o distingă corespunzător, fiind sfârtecate de diferenţialele intense ale forţei gravitaţionale.

— Simt că ar trebui să spun, rosti Pascale, că nu cred că va fi ceva rapid… ceea ce ni se va întâmpla. Decât dacă vom fi extrem de norocoase.

Khouri se strădui din răsputeri să nu fie iritată de tonul ei de înţelegere superioară, recunoscând faţă de sine că Pascale era probabil destul de îndreptăţită să adopte atitudinea respectivă.

— De unde ştii tu atât de multe? Nu eşti astrofiziciană.

— Nu, dar îmi amintesc că Dan mi-a povestit că forţele mareice vor limita apropierea oricăror sonde pe care ar fi vrut să le trimită aici.

— Vorbeşti ca şi cum el ar fi murit deja.

— Nu cred că a murit, replică Pascale. Cred că-i posibil chiar să supravieţuiască, ceea ce nu-i valabil şi pentru noi. Îmi pare rău, dar practic este cam acelaşi lucru.

— Tot îl mai iubeşti pe ticălos, aşa-i?

— Poate că nu mă crezi, dar şi el m-a iubit. O ştiu după felul cum a acţionat şi după faptele lui. Judecându-l doar după ambiţia obsedată, unora din exterior le-ar fi fost greu s-o ştie, însă lui i-a păsat cu adevărat. Mai mult decât va şti oricine.

— Poate că alţii nu-l vor mai privi atât de acuzator când vor afla cum a fost manipulat.

— Crezi că va mai afla cineva asta? Khouri, noi suntem singurele care ştim. Pentru restul universului, el n-a fost decât un monomaniac. Ei nu înţeleg că s-a folosit de oameni fiindcă n-a avut încotro. Pentru că-l îmboldea

înainte ceva mai mare decât oricare dintre noi.

Khouri aprobă din cap.

— Am vrut să-l ucid cândva… dar numai fiindcă era un mod de a-l regăsi pe Fazil. N-a fost vorba niciodată despre ură, nici măcar nu pot spune că l-am detestat sincer. Am admirat pe oricine se putea purta cu atâta aroganţă, ca şi cum ar fi fost un drept dobândit prin naştere sau aşa ceva. La majoritatea oamenilor este iritant, însă el o afişa ca un rege, astfel că înceta să mai fie aroganţă şi devenea altceva. Ceva ce puteai să admiri.

Pascale alese să nu replice, însă Khouri îşi dădu seama că n-o dezaproba complet. Poate că pur şi simplu nu era pregătită să recunoască cu glas tare că-l iubise pe Sylveste fiindcă era un ticălos atât de arogant, care ridicase la rangul de nobleţe ticăloşia arogantă şi o făcuse cu atâta aplomb, încât devenise un soi de virtute, precum purtarea ca îmbrăcăminte a unui sac din pânză grosolană.

— Uite ce-i, vorbi Khouri în cele din urmă, am o idee. Când mareele alea vor începe să ne muşte, vrei să fii complet conştientă sau ai prefera să fii mai fortificată?

— Ce vrei să spui?

— Ilia mi-a povestit că locul ăsta a fost construit pentru a-i plimba pe clienţi pe exteriorul navei – genul de clienţi pe care doreau să-i impresioneze ca să păstreze contractele. Aşa că mă gândesc că undeva pe la bord ar trebui să existe un bar. Probabil bine garnisit cu băuturi, presupunând că n-a fost secat în ultimele secole. Pe de altă parte, era foarte posibil să se autoaprovizioneze. Ce zici?

Pascale nu spuse nimic, iar puţul gravitaţional al lui Hades continuă să se apropie de ele. În cele din urmă, tocmai când Khouri presupusese că cealaltă preferase să nu-i audă propunerea, se ridică de la locul ei şi porni spre pupa, spre tărâmurile de pluş şi alamă neexplorate din spatele lor.

39

Interiorul lui Cerber, Sala finală, 2567

Nestemata strălucea acum cu o sclipire albăstruie aparte, de parcă proximitatea îi domolise transformările spectrale, silind-o la un calm temporar. Sylveste continua să simtă că nu era bine să se apropie, însă acum îl mâna propria lui curiozitate, dublată de un sentiment de predestinare. Poate că provenea din adâncurile minţii lui, o nevoie de a înfrunta pericolul şi apoi de a-l îmblânzi, un instinct care determinase probabil prima atingere a focului, primul fior de durere şi înţelepciunea care sosise cu durerea aceea.

Nestemata se deplia în faţa lui, trecând prin transformări geometrice cărora nu cuteza să le acorde prea multă atenţie, temându-se că înţelegerea lor îi va cliva mintea, deschizând-o în lungul unor linii de fractură similare.

— Eşti sigur că-i o idee bună? întrebă Calvin, ale cărui interpelări formau acum mai mult ca oricând o parte din fundalul normal al dialogului interior al lui Sylveste.

— Acum este prea târziu pentru întoarcere, rosti un glas.

Un glas care nu-i aparţinea nici lui Calvin, nici lui Sylveste, dar care părea complet familiar, ca şi cum făcuse de mult parte din el, atât doar că păstrase tăcerea.

— Hoţul-Soarelui, nu?

— A fost tot timpul cu noi, zise Calvin. Nu-i aşa?

— De mai mult timp decât îţi imaginezi, răspunse Hoţul-Soarelui. De când ai revenit de la Linţoliul lui Lascaille, Dan.

— Atunci tot ce a spus Khouri a fost corect, rosti bărbatul ştiind deja adevărul.

Dacă costumul gol al lui Sajaki n-o confirmase, atunci revelaţia împărtăşită în lumina albă pusese capăt oricăror îndoieli pe care le mai avusese.

— Ce vrei de la mine? întrebă el.

— Doar să intri în… nestemată, cum îi zici tu. Vocea creaturii, iar vocea aceea era singurul sunet pe care-l auzea, era şuierătoare într-un chip care stârnea fiori. Nu ai de ce să te temi. Nu-ţi va face niciun rău şi nici nu te va împiedica să pleci.

— Ai fi zis asta oricum, nu-i aşa?

— Atât doar că este adevărat.

— Şi capul-de-pod?

— Continuă să fie operaţional şi va rămâne aşa până vei părăsi Cerberul.

— N-ai cum să ştii, interveni Calvin. Indiferent ce spune el, poate fi foarte bine o minciună. Ne-a minţit şi ne-a manipulat la fiecare pas pentru a te aduce aici. De ce ar începe acum, brusc, să spună adevărul?

— Pentru că este lipsit de importanţă, replică Hoţul-Soarelui. Acum, după ce aţi ajuns atât de departe, propriile voatre dorinţe nu mai joacă niciun rol în această privinţă.

Şi Sylveste simţi costumul înaintând, direct în nestemata deschisă, printr-un coridor cu faţete sclipitoare ce pâlpâiau permanent, care pătrundea în structură.

— Ce… începu Calvin.

— Eu nu fac nimic, zise Sylveste. Probabil că ticălosul deţine controlul costumului.

— E logic. În fond, a controlat şi costumul lui Sajaki. Probabil că până acum a preferat să stea în umbră şi să te lase pe tine să faci toată treaba. Un ticălos leneş.

— În momentul ăsta, spuse Sylveste, nu cred că insultarea lui va mai conta foarte mult.

— Ai o idee mai bună?

— De fapt…

Coridorul îl înconjura complet acum, un tunel traheal strălucitor, care se răsucea şi cotea, până ce păru imposibil ca Sylveste să mai fie în interiorul nestematei. De fapt, gândi el, n-ajunsese niciodată la o concluzie clară despre mărimea ei reală, care putea fi cuprinsă între sute de metri şi zeci de kilometri. Forma care fluctua întruna făcea imposibil de aflat adevărul şi poate că asta însemna

că nu exista un răspuns semnificativ; în acelaşi fel cum cineva nu putea specifica volumul unui fractal solid.

— Ăăă… ce voiai să zici?

— Voiam… Sylveste tăcu. Hoţul-Soarelui, tu mă asculţi?

— Ca întotdeauna.

— Nu înţeleg de ce a fost nevoie ca eu să vin aici. Dacă ai izbutit să animi costumul lui Sajaki – şi în tot acel timp ai deţinut şi controlul conştient al costumului meu –, de ce a mai trebuit să vin şi eu? Dacă doreşti ceva ce există în interiorul acestui obiect, ceva ce doreşti să scoţi, ai putea s-o faci foarte bine şi fără prezenţa mea.

— Maşina nu va răspunde decât la viaţa organică. Un costum gol va fi interpretat ca maşină înzestrată cu raţiune.

— Aşadar obiectul acesta este o maşină? Asta îmi spui?

— Este o maşină Inhibitoare.

Pentru o clipă cuvintele acelea părură lipsite de sens, dar numai pentru o clipă. După care – ca prin ceaţă – ele se ataşară de memorii pe care Sylveste le păstrase din timpul petrecut în lumina albă, din portalul spre matricea lui Hades. Amintirile acelea se ataşară de altele, într-o împletitură nesfârşită de asocieri.

Şi Sylveste ajunse la un fel de înţelegere.

Mai mult ca oricând, ştia că n-ar mai fi trebuit să continue; dacă ar fi ajuns în tărâmul interior al nestematei – al maşinii Inhibitoare, aşa cum ştia acum –, lucrurile aveau să fie foarte rele. De fapt, era greu de imaginat cum ar fi putut să fie mai rele de atât.

— Nu putem continua, zise Calvin. Acum înţeleg ce-i asta.

— Şi eu, prea târziu.

Maşina fusese lăsată aici de Inhibitori, care o plasaseră pe orbita lui Hades, lângă portalul alb-strălucitor; ceva care era mai bătrân decât chiar Inhibitorii. Pe ei nu-i deranja că nu înţelegeau corect funcţia portalului sau că nu ştiau cine îl plasase acolo, lângă steaua neutronică, ce – potrivit unor indicaţii misterioase cărora ei le îngăduiseră să dăinuie neexplorate – nu era tocmai ce ar fi trebuit să

fie. Ignorând însă enigma originii sale, portalul corespundea pe deplin planurilor lor. Propriile lor maşini erau construite pentru a ademeni fiinţele înzestrate cu raţiune şi prin amplasarea uneia lângă o entitate încă şi mai uimitoare, garantaseră vizitatori. Era o strategie pe care o urmaseră de fapt prin toată galaxia: lăsarea de maşini Inhibitoare în proximitatea unor obiecte de interes astrofizic sau lângă ruinele unor culturi dispărute. Oriunde ar fi fost probabil să atragă atenţia.

Iar amarantinii veniseră, iscodiseră şi se făcuseră cunoscuţi maşini. Ea îi studiase şi le aflase slăbiciunile.

După care îi nimicise – pe toţi, mai puţin o mână de descendenţi ai Surghiuniţilor, care găsiseră două moduri prin care să scape de atacul nemilos al Inhibitorilor. Unii utilizaseră portalul în sine, mapându-se pe ei înşişi în matricea crustală, unde continuaseră să ruleze ca simulări, conservaţi în chihlimbarul impenetrabil de materie nucleară subjugată în scopuri computaţionale.

Cu greu se putea numi existenţă, gândi Sylveste, dar cel puţin ceva din ei se păstrase.

Apoi fuseseră ceilalţi, care găsiseră alt mod prin care să scape de Inhibitori. Calea lor de evadare fusese la fel de drastică şi ireversibilă…

— Ei au devenit Linţolierii, nu-i aşa?

Calvin vorbise acum… sau fusese Sylveste, care-şi rostise cu glas tare propriile gânduri, aşa cum obişnuia uneori, când era foarte concentrat? Abia dacă îşi dădea seama şi nu-i păsa absolut deloc.

— Asta s-a întâmplat în ultimele zile, când Resurgamul fusese deja distrus şi majoritatea celor născuţi în spaţiul cosmic fuseseră deja urmăriţi şi anihilaţi. O facţiune a intrat în matricea Hades, iar alta a aflat ce putea despre manipularea continuumului spaţio-temporal, probabil din transformările din apropierea portalului. Şi au găsit o soluţie: un mod de a se baricada împotriva armelor Inhibitorilor, de a curba continuumul spaţio-temporal în jurul lor şi de a-l solidifica până a format un înveliş impenetrabil. După care s-au retras în cochiliile acelea şi

le-au sigilat pentru vecie.

— Era totuşi preferabil morţii.

Pentru o clipă, totul deveni limpede în mintea lui Sylveste. Cei aflaţi înapoia Linţoliilor aşteptaseră şi aşteptaseră, abia conştienţi de universul din exterior, abia capabili să comunice cu el, într-atât de sigure erau zidurile pe care le ridicaseră în jurul lor.

Şi aşteptaseră.

Ei ştiuseră, chiar în momentul când se închiseseră, că sistemele lăsate în urmă de Inhibitori decădeau lent, îşi pierdeau lent capacitatea de suprimare a inteligenţei. Nu suficient de repede pentru ei, dar după un milion de ani de aşteptare, etanşaţi în bula lor de continuum spaţio-temporal, începuseră să se întrebe dacă nu cumva ameninţarea se diminuase…

Nu puteau pur şi simplu să dezasambleze Linţoliile şi să privească în jur; aşa ceva ar fi fost prea riscant, mai ales pentru că maşinile Inhibitorilor erau extrem de răbdătoare. Tăcerea lor aparentă putea fi doar o parte din capcană, un joc al aşteptării conceput să-i ademenească pe amarantini – care erau acum Linţolieri – afară din cochiliile lor, în arena deschisă a spaţiului cosmic, unde puteau fi distruşi cu uşurinţă, punând capăt epurării de un milion de ani a semenilor lor.

În timp însă au sosit alţii.

Poate că ceva anume din regiunea aceasta a spaţiului favoriza evoluţia vieţii vertebrate sau poate că era doar o coincidenţă, dar în noii oameni care porniseră printre stele, Linţolierii au văzut ecouri a ceea ce fuseseră ei înşişi cândva. Aproape aceeaşi psihoză: dorinţa simultană de solitudine şi de tovărăşie, nevoia de confort asigurat de societate şi deschiderile vaste ale cosmosului – o schismă care-i împingea mereu înainte, mereu spre exterior.

Philip Lascaille fusese primul care-i întâlnise pe orbita Linţoliului ce-i purta acum numele.

Continuumul spaţio-temporal torturat din jurul Linţoliului îi sfâşiase mintea, o contorsionase şi o reasamblase, într-un travesti cretinoid a ceea ce fusese

cândva, dar fusese un travesti presărat de scânteieri. Ei introduseseră ceva în bărbat: ştiinţa necesară pentru ca altcineva să se apropie mai mult... şi minciuna care avea să-l împingă s-o facă.

Chiar înaintea morţii, Lascaille îi comunicase asta tânărului Dan Sylveste.

„Du-te la Jongleri”, îi spusese el.

Pentru că amarantinii îi vizitaseră cândva, îşi imprimaseră cândva patternurile neurale în oceanul Jonglerilor. Patternurile acelea stabilizau continuumul spaţio-temporal din jurul Linţoliului şi permiteau intrarea în profunzimea pliurilor lor tot mai groase fără a fi sfâşiat de tensiuni. În felul acela Sylveste, după ce acceptase transformarea Jonglerilor, putuse călări furtunile până în adâncul Linţoliului.

El ieşise de acolo viu.

Dar schimbat.

Ceva ieşise odată cu el, ceva care-şi spunea Hoţul-Soarelui, cu toate că acum ştia că nu mai era decât un nume mitic, că entitatea care trăise în interiorul lui de atunci putea fi echivalată mai bine cu un ansamblu – o personalitate artificială ţesută în cochilia Linţoliului, amplasată acolo de cei dinăuntru, care doreau ca Sylveste să acţioneze ca emisar al lor prin care să-şi extindă influenţa dincolo de cortina continuumului spaţio-temporal impenetrabil.

Privind retrospectiv, doreau ca el să facă ceva foarte simplu.

Să meargă pe Resurgam, unde erau îngropate osemintele strămoşilor lor corporali.

Să găsească maşina Inhibitoare.

Să ajungă într-o poziţie în care maşina avea să se activeze, dacă mai funcţiona, şi să-l identifice ca pe membrul unei noi culturi inteligente aflate în dezvoltare.

Dacă Inhibitorii se mai găseau în preajmă, omenirea ar fi fost identificată ca următoarea specie ce trebuia masacrată.

Dacă Inhibitorii dispăruseră, Linţolierii puteau ieşi în

siguranţă.

Lumina albăstruie care-l înconjura părea acum malignă într-un mod indescriptibil. Sylveste ştia că era posibil ca prin simpla intrare aici să fi făcut deja prea mult, să fi dovedit deja suficientă inteligenţă aparentă pentru a convinge maşina Inhibitorilor că reprezenta o rasă demnă de extincţie.

Detesta ce deveniseră amarantinii şi se detesta pe sine pentru că dedicase studierii lor o parte atât de însemnată a vieţii sale. Dar ce mai putea face acum? Era mult prea târziu ca să schimbe ceva.

Tunelul se lărgise şi Sylveste se trezi – tot fără să aibă vreun control conştient al costumului – într-o incintă faţetată, scăldată în aceeaşi strălucire albastră putridă. Incinta era umplută cu forme bizare suspendate, care-i reaminteau de reconstrucţiile interiorului unei celule omeneşti pe care le văzuse cândva. Toate formele erau rectilinii, dreptunghiuri, pătrate şi romburi complex interconectate ce alcătuiau sculpturi suspendate care nu se conformau niciunui curent estetic recognoscibil.

— Ce sunt? murmură el.

— Te poţi gândi la ele ca la nişte puzzle-uri, zise Hoţul-Soarelui. Ideea este că, fiind un explorator inteligent, vei simţi imboldul straniu de a le completa, de a muta formele în configuraţiile geometrice pe care le sugerează ele.

Sylveste putea înţelege la ce se referea. Ansamblul cel mai apropiat, de pildă… Era evident că din câteva mişcări, ar fi putut construi din forme un tesseract… era aproape ispititor…

— N-o voi face, rosti el.

— Nici nu trebuie s-o faci.

Hoţul-Soarelui sili membrele costumului său să se întindă spre ansamblu, care era mult mai aproape decât apreciase bărbatul. Degetele costumului apucară prima piesă şi o deplasară fără efort în locul cuvenit.

— Vor fi şi alte teste, alte camere, zise extraterestrul. Procesele tale mintale vor fi supuse unor examinări

intransigente, la fel ca – ulterior – biologia ta. Nu mă aştept ca procedura din urmă să fie foarte plăcută, dar nu va fi nici fatală. Aşa ceva i-ar speria pe alţii, cu ajutorul cărora va putea fi realizată o imagine completă a inamicului. În glasul entităţii exista acum ceva aproape asemănător umorului; de parcă trăise suficient timp în compania oamenilor pentru a le înţelege unele obiceiuri. Din păcate însă, tu vei fi singurul reprezentant al omenirii care va intra în această maşină. Să fii convins însă că te vei dovedi un specimen excelent.

— Aici te înşeli, spuse Sylveste.

În glasul implacabil şi tăcut al Hoţului-Soarelui se strecură primul indiciu de alarmă.

— Explică, te rog.

O clipă Sylveste nu-i satisfăcu solicitarea.

— Calvin, zise el, trebuie să spun ceva. Chiar pe când vorbea, nu era cu adevărat sigur de ce o făcea, nu era cu adevărat sigur cui se adresa. Când am fost în lumina albă, când am împărtăşit totul în matricea din Hades, am aflat ceva ce ar fi trebuit să fi ştiut cu ani în urmă.

— Despre tine, adică…

— Despre mine, da. Despre ce sunt eu. Sylveste ar fi vrut să plângă acum, ştiind că avea să fie ultima lui şansă, dar ochii nu-i îngăduiră, aşa cum nu-i îngăduiseră niciodată. Despre motivul pentru care nu te pot urî, decât dacă aş vrea să întorc ura aceea împotriva mea. Asta, dacă te-am urât vreodată…

— N-am reuşit de fapt, nu-i aşa? Ceea ce am făcut din tine n-a fost aşa cum plănuisem. Totuşi, nu pot spune că sunt dezamăgit de felul cum ai evoluat. Calvin se corectă. De felul cum am evoluat eu.

— Mă bucur că am aflat, deşi a trebuit să fie tocmai acum.

— Şi ce vrei să faci?

— Ştii deja. Noi împărtăşim totul, nu? Sylveste se pomeni izbucnind în râs. Acum şi tu îmi cunoşti secretele.

— Aha… Te referi la acel mic secret, nu?

— Ce este? şuieră Hoţul-Soarelui, cu vocea ca pârâitul

radio al quasarilor îndepărtaţi.

— Cred că ai auzit conversaţiile pe care le-am purtat în navă, se adresă Sylveste extraterestrului. Când i-am lăsat să creadă că le-am tras o cacealma.

— „Cacealma”? repetă Hoţul-Soarelui. Despre ce?

— Despre praful-fierbinte pe care-l am în ochi, răspunse Sylveste.

Hohoti, mai sonor de data aceasta. Apoi execută succesiunea de declanşatori neurali de mult întipărită în memorie, care iniţie o cascadă de evenimente în circuitele ochilor lui şi – finalmente – în grăunţele minuscule de antimaterie înglobate în interiorul lor.

O lumină izbucni, mai pură decât oricare alta pe care o ştiuse vreodată, chiar şi în portalul care ducea la Hades.

După care nu mai fu nimic.

Voliova o văzu prima.

Aştepta ca *Nostalgia* s-o ucidă şi privea forma conică şi vastă a navei, neagră ca noaptea şi vizibilă doar pentru că oculta lumina stelelor, care se apropia de ea cu încetineala unui rechin. Fără îndoială, undeva în masivitatea ei, nişte sisteme examinau metoda de a-i cauza moartea în modul cel mai interesant. Asta era unica explicaţie pentru care n-o omorâse încă, deoarece se afla în bătaia tuturor armelor sale. Poate că prezenţa Hoţului-Soarelui la bord îi conferise un simţ bolnav al umorului, dorinţa de a o ucide cu lentoare sadică, un proces care începea cu aşteptarea aceasta chinuitoare până se întâmpla ceva. Imaginaţia femeii era acum inamicul ei cel mai crud, reamintindu-i în mod eficient de toate sistemele care s-ar fi putut potrivi scopului Hoţului-Soarelui: armele ce o puteau fierbe timp de multe ore sau care o puteau dezmembra fără s-o omoare imediat (de pildă, lasere reglate să cauterizeze carnea) ori s-o strivească (de pildă, o echipă de servitori externi). Da, procesele minţii Voliovei erau minunate. Şi în general era vorba despre aceeaşi fertilitate care dăduse naştere atâtor moduri posibile de execuţie.

Apoi însă o văzu.

Străfulgerarea care izbucni pe suprafaţa lui Cerber, însemnând scurt locul capului-de-pod. Era ca şi cum, pentru o fracţiune de secundă, o lumină gigantică se aprinsese în interiorul planetei, doar ca să se stingă aproape instantaneu.

Sau o explozie gigantică.

Voliova privi măruntaie de rocă şi maşinării carbonizate ridicându-se în spaţiu aidoma unui norişor.

Khouri avu nevoie de o clipă ca să accepte că nu era de fapt moartă, în ciuda certitudinii pe care o avusese în această privinţă. Se aşteptase până în ultima clipă să se trezească, tranzitoriu, în durere, în ultimele ei momente de conştiinţă înainte ca Hades s-o sfârtece, cu trupul şi sufletul ciopârţite deopotrivă de monstruoasele gheare ale gravitaţiei din jurul stelei neutronice. Se aşteptase de asemenea să se trezească cu cea mai teribilă durere de cap de când Mademoiselle invocase amintirile îngropate despre Războiul Zorilor. Însă de data asta avea să fie o durere de cap de origine pur chimică.

Ea şi Pascale găsiseră barul din camera-păianjen.

Şi-l goliseră complet.

Însă îşi simţea capul dureros de limpede, lipsit de orice intoxicare, aidoma unei ferestre recent spălate şi frecate. De asemenea, se trezise destul de repede, fără nicio tranziţie buimacă, de parcă înainte să deschidă ochii n-ar fi existat practic niciun timp intermediar. Nu se afla însă în camera-păianjen. Acum, când se gândea la asta, îşi reamintea trezirea, îşi reamintea începutul teribil al mareelor şi felul cum ea şi Pascale se târâseră în mijlocul camerei pentru a diminua tensiunile diferenţiale. Dar cu certitudine dăduseră greş; în momentul acela ştiuseră că nu exista nicio cale prin care să supravieţuiască şi că tot ce puteau face era să reducă într-un fel durerea…

Unde dracu' se afla acum?

Se deşteptase cu spatele pe o suprafaţă dură, rigidă ca betonul. Deasupra, stelele se roteau cu viteză nebunească pe cer, dar în mişcarea lor exista ceva greşit – parcă le

vedea printr-o lentilă groasă, care se întindea de la un orizont la celălalt. Khouri constată că se putea clinti şi se strădui să se ridice în picioare; când o făcu, aproape căzu pe spate.

Purta un costum spaţial.

Nu avusese aşa ceva în camera-păianjen. Costumul era acelaşi model pe care-l utilizase în activităţile de pe suprafaţa Resurgamului, acelaşi model pe care Sylveste l-ar fi îmbrăcat pentru a intra în Cerber. Cum era posibil? Dacă experienţa aceasta era un vis, atunci nu semăna cu niciunul dintre cele pe care le avusese, deoarece îi putea contesta contradicţiile în mod conştient, fără ca întregul edificiu să se năruie în jurul ei.

Se găsea pe o câmpie de culoarea metalului care se răceşte; aproape atât de strălucitoare cât să-i orbească ochii, dar fără s-o facă. Era la fel de netedă ca o plajă după retragerea refluxului. Acum, când o privea mai îndeaproape, zărea configuraţiile ce o acopereau; nu aleatorii, ci în maniera complex de ordonată a unui covor persan. Sub fiecare nivel de patternuri se afla altul, până ce mărimea lor ajungea la nivelul microscopic şi probabil că se îndrepta către scări încă şi mai mici, subnucleare şi cuantice. Şi se mişcau, focalizându-se şi înceţoşându-se, fără să fie niciodată la fel de la o clipă la alta. În cele din urmă Khouri se simţi uşor ameţită, aşa că îşi îndreptă atenţia spre orizont.

Care părea foarte apropiat.

Porni într-acolo. Tălpile îi scrâşneau pe solul pâlpâitor. Patternurile se rearanjau pentru a crea dale netede, pe care putea călca.

Ceva se afla în faţă.

Deasupra curbei apropiate a orizontului se ridica o colină puţin înaltă, o plintă distinct conturată pe fundalul peisajului stelar rostogolitor. Se apropie de ea şi zări mişcare. Partea aceea ridicată semăna cu intrarea într-un metrou: trei ziduri scunde ce înconjurau o scară ce cobora, îngropându-se în subteran.

Mişcarea era a unei siluete care ieşea din adânc: o

femeie. Urca treptele cu forţă şi răbdare, ca şi cum ar fi respirat pentru prima dată aerul dimineţii. Spre deosebire de Khouri, nu purta costum spaţial. De fapt era îmbrăcată exact aşa cum îşi amintea Khouri de ultima dată când fuseseră împreună.

Era Pascale Sylveste.

— Am aşteptat cam mult, rosti ea şi glasul i se auzi perfect peste spaţiul negru şi lipsit de aer dintre ele.

— Pascale?

— Da, încuviinţă femeia, după care se corectă imediat: Dintr-un punct de vedere. Of, nu va fi uşor de explicat, deşi am avut atâta timp la dispoziţie să repet…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Khouri. Părea impertinent s-o întrebe de ce nu purta un costum, de ce nu era moartă. Unde ne găsim?

— N-ai ghicit încă?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Pascale zâmbi înţelegător.

— Eşti pe Hades. Mai ţii minte? Steaua neutronică… cea care ne trăgea spre ea. Ei bine, nu era aşa. Adică nu era stea neutronică.

— „Pe ea”?

— Da, pe ea. Nu cred că te aşteptai la asta.

— Nu, ai perfectă dreptate.

— Mă aflu aici de tot atâta timp ca tine, zise Pascale, adică de numai câteva ore. Însă eu am fost sub crustă, unde totul se derulează ceva mai rapid. Aşa că am senzaţia că au trecut considerabil mai mult de câteva ore.

— Cât de mult?

— Păi aş zice câteva decenii… deşi, din unele puncte de vedere, timpul nu se scurge deloc aici.

Khouri încuviinţă, de parcă explicaţiile ar fi fost perfect logice.

— Cred că trebuie să-mi explici…

— Asta-i o idee foarte bună. O s-o fac în timp ce coborâm.

— Unde să coborâm?

Pascale îi arătă scara ce dispărea sub câmpia de

culoarea vişinei, ca şi cum ar fi invitat o vecină în casă, la un cocteil.

— Înăuntru. În matrice.

Moartea încă nu sosise.

În următoarea oră, utilizând suprapunerea de imagini transfocate a costumului, Voliova văzu cum capul-de-pod îşi pierdea lent forma, ca un obiect ceramic modelat de o mână lipsită de pricepere. Gradat, începu să se dizolve în crustă. Era digerat, pierzând finalmente bătălia cu Cerber.

Prea curând, prea curând.

Nedreptatea aceea o rodea pe dinăuntru. Poate că ea se găsea în pragul morţii, dar nu-i plăcea să vadă cum una dintre creaţiile ei dădea greş şi – la naiba! – încă atât de prematur.

Până la urmă, nemaifiind în stare să se uite, se întoarse spre luminălucă, privind-o cu ochii ca două pumnale şi-şi desfăcu larg braţele. Habar nu avea dacă nava era capabilă să-i citească transmisiunile vocale.

— Haide-atunci, *svinoi!* Termină-mă! M-am săturat. Nu mai vreau să văd nimic. Termină cu toate.

O trapă se deschise pe flancul conic al navei, strălucind scurt de la luminile portocalii interioare. Voliova se aşteptase pe jumătate la ieşirea unei arme rele pe care să şi-o amintească vag, poate ceva asamblat de ea într-un spasm de creativitate beată.

Apăru însă o navetă, care porni fără grabă către ea.

După cum îi povesti Pascale lui Khouri, steaua neutronică nu era de fapt o stea neutronică. Sau, mai exact, fusese cândva, sau ar fi fost… dacă n-ar fi interveni nişte terţi despre care Pascale refuză să intre în amănunte. Esenţa era însă simplă. Respectivii transformaseră steaua într-un computer gigantic, incredibil de rapid şi capabil, într-o manieră bizară, să comunice cu propriile sale instanţe din trecut şi viitor.

— Şi ce caut eu aici? întrebă Khouri, când coborâră scara. Ba nu, întrebarea corectă este: Ce căutăm noi aici? Şi de unde ştii tu, în mod brusc, atât de multe în plus faţă

de mine?

— Ţi-am spus: eu am stat mai mult timp în matrice. Pascale se opri pe o treaptă. Uite ce-i, Khouri, poate că n-o să-ţi placă ceea ce-ţi voi spune. Mai exact – eşti moartă… cel puţin, deocamdată.

Cuvintele acelea n-o surprinseră pe Khouri pe cât se aşteptase. Păreau aproape predictibile.

— Noi am murit în mareele gravitaţionale, urmă Pascale nepăsătoare. Ne-am apropiat prea mult de Hades şi mareele ne-au sfârtecat. N-a fost deloc plăcut, totuşi majoritatea amintirilor tale despre momentele respective n-au fost niciodată capturate, aşa că nu ţi le reaminteşti.

— „Capturate”?

— Potrivit tuturor legilor fizicii, noi ar fi trebuit să fim strivite până la nivel atomic. Dintr-un punct de vedere, aşa s-a şi întâmplat, dar informaţiile care ne descriau au fost păstrate în fluxul de gravitoni dintre rămăşiţele noastre şi Hades. Forţa care ne-a omorât ne-a şi înregistrat în acelaşi timp, a transmis informaţiile acelea către crustă…

— Bun, rosti Khouri pregătită să accepte deocamdată fără comentarii. Iar după ce am fost transmise în crustă…?

— Am fost… ăăă, simulate înapoi la viaţă. Bineînţeles, procesele de calcul din crustă se desfăşoară mult mai rapid decât în realitate şi de aceea eu am petrecut câteva decenii de timp subiectiv aici.

Părea că aproape îşi cere scuze.

— Eu nu-mi amintesc să fi petrecut nicăieri câteva decenii.

— Pentru că nici nu. Le-ai petrecut. Ai fost adusă la viaţă, dar n-ai vrut să stai aici. Nu-ţi mai aminteşti asta; mai precis, ai ales să nu stai aici. Nu exista nimic care să te atragă.

— Asta înseamnă atunci că exista ceva care să te atragă pe tine?

— Oh, da, încuviinţă Pascale pe un ton de veneraţie. Oh, da. O s-ajungem şi la asta.

Scara se sfârşea pe un coridor boltit, care strălucea de lumini risipite aleatoriu, ce păreau desprinse din basme.

Pereţii erau vii de acelaşi pâlpâit computaţional pe care Khouri îl văzuse la suprafaţă. Degajau senzaţia unei animaţii intense, a unor calcule incredibil de complexe efectuate de maşini ce lucrau întruna dincolo de raza ei de atingere.

— Ce sunt eu? întrebă Khouri. Ce eşti tu? Ai spus că am murit. Nu mă simt moartă. Şi nu mă simt nici simulată în vreo matrice. Eram afară, pe suprafaţă, nu?

— Eşti din carne şi oase, zise Pascale. Ai murit şi ai fost recreată. Corpul ţi-a fost reconstruit din elementele chimice deja prezente în crusta exterioară a matricei, apoi ai fost reanimată şi adusă în starea de conştienţă. Costumul pe care-l porţi a provenit tot din matrice.

— Vrei să spui că purtătorul unui costum s-a apropiat îndeajuns de mult pentru a fi omorât de mareele gravitaţionale?

— Nu, răspunse grijuliu Pascale. Nu, există şi altă cale de intrare în matrice. O cale mult mai simplă… sau cel puţin a existat cândva.

— Eu ar trebui să fiu moartă. Nimic nu poate trăi pe o stea neutronică. Sau în ea, dacă are vreo importanţă.

— Ţi-am spus, de fapt nu-i o stea neutronică.

Îi explică după aceea cum era posibil; matricea însăşi genera un buzunar de gravitaţie tolerabilă în care ea putea trăi, iar asta se realiza prin circularea în adâncul crustei a unor cantităţi impresionante de materie degenerată, poate ca subprodus al proceselor de calcul sau poate că nu. Dar, aidoma unei lentile divergente, fluxul focaliza gravitaţia departe de femeie, în timp ce forţe la fel de feroce împiedicau pereţii să colapseze spre interior la o viteză doar fracţionar mai mică decât cea a luminii.

— Şi tu?

— Eu nu sunt ca tine, răspunse Pascale. Corpul pe care-l port nu diferă cu nimic de cel al unei marionete: este pur şi simplu un înveliş pe care-l port ca să te întâlnesc. Este construit din acelaşi material nuclear ca şi crusta. Neutronii sunt legaţi laolaltă prin quarcuri stranii, aşa că nu mă dezintegrez sub propria mea presiune cuantică. Îşi

atinse fruntea. Dar nu am deloc gândire. Gândirea se derulează în jurul tău, în matricea însăşi. Scuză-mă – ştiu că va suna teribil de grosolan, dar mi s-ar părea înnebunitor de plictisitor dacă aş fi silită să nu fac nimic altceva decât să stau de vorbă cu tine. Aşa cum am spus, ratele proceselor noastre de calcul sunt foarte divergente. Nu eşti ofensată, nu? Vreau să spun că nu-i nimic personal şi sper că înţelegi asta.

— Las-o baltă! spuse Khouri. Sunt convinsă că şi eu aş simţi la fel.

Coridorul se lărgi din nou, în ceea ce părea a fi un cabinet ştiinţific bine dotat, care putea proveni oricând din ultimele cinci-şase secole. Culoarea predominantă în cameră era maroniul vechimii: pe rafturile din lemn care se întindeau în lungul pereţilor, pe cotoarele cărţilor străvechi din hârtie aşezate pe rafturile acelea, în lustrul întunecat al biroului de mahon şi auriul-brun al metalului instrumentelor ştiinţifice vechi dispuse la marginea biroului în vederea obţinerii unui efect vizual. Dulapuri din lemn se ridicau pe pereţii lipsiţi de rafturi, iar în ele atârnau oseminte îngălbenite, oase extraterestre, care la prima vedere puteau fi confundate cu fosile de dinozauri sau de păsări nezburătoare mari, dispărute, atâta timp cât nu acordai prea multă atenţie capacităţii craniilor extraterestre, a spaţiului pe care-l ocupaseră cândva minţile lor.

Existau de asemenea mostre de aparatură modernă: dispozitive pentru scanare, instrumente tăietoare avansate, rackuri de plachete de stocare holografică sau eidetică. Un servitor de modernitate intermediară aştepta inert într-un colţ, cu capul uşor plecat, aidoma unui însoţitor de încredere care se bucură de o binemeritată moţăială în picioare.

Pe un perete, o fereastră ca o fantă oferea panorama unui teren arid şi bătut de vânturi, format din podişuri înalte şi late şi formaţiuni precare de roci, scăldat în lumina roşiatică a unui soare ce apunea, aproape dispărut acum înapoia orizontului haotic.

Iar la birou – ridicându-se dinapoia lui când femeile intrară în cameră, de parcă ar fi fost deranjat din concentrare – se afla Sylveste.

Khouri îl privi în ochi – ochi omeneşti – pentru prima dată, în simulacrul acela de carne şi oase.

O clipă el păru iritat de apariţia lor, însă expresia i se destinse până când un surâs vag îi jucă pe chip.

— Mă bucur că ţi-ai făcut timp să ne vizitezi, rosti Sylveste. Şi sper că Pascale ţi-a răspuns la toate întrebările.

— La cele mai multe, încuviinţă Khouri şi înaintă în cabinet, minunându-se de meticulozitatea cu care fusese recreat.

Era la fel de reuşit ca orice simulare pe care o văzuse vreodată, în acelaşi timp însă – şi gândul acela era tot atât de impresionant pe cât era de înspăimântător – absolut toate obiectele erau realizate din materie nucleară, la densităţi atât de mari, încât, în mod obişnuit, prespapierul cel mai mic de pe birou ar fi exercitat o atracţie gravitaţională fatală, chiar de la jumătatea camerei, unde se găsea ea.

— Dar nu la toate. Tu cum ai ajuns aici?

— Probabil că Pascale a menţionat că există şi altă intrare în matrice. Sylveste deschise mâinile, cu palmele în sus. Eu am găsit-o, asta a fost tot. Am trecut prin ea.

— Şi ce s-a întâmplat cu…

— Cu adevăratul meu sine? Zâmbetul avea acum o notă de amuzament reţinut, de parcă s-ar fi bucurat de o glumă numai de el ştiută şi prea subtilă pentru a fi împărtăşită. Mă îndoiesc că a supravieţuit. Şi, sincer vorbind, nu mă preocupă în mod serios. Acum eu sunt adevăratul sine. Sunt tot ce am fost vreodată.

— Ce s-a întâmplat în Cerber?

— Este o poveste foarte lungă, Khouri.

Cu toate acestea, i-o relată. Cum intrase în planetă, cum costumul lui Sajaki se dovedise a fi doar o cochilie goală, cum revelaţia aceea nu făcuse decât să-i întărească decizia de a continua şi ce găsise, până la urmă, în ultima sală.

Cum trecuse în matrice – moment în care amintirile lui divergeau de cele ale celuilalt sine. Dar când îi spuse că celălalt sine al său era mort, o spuse cu atâta convingere, încât Khouri se întrebă dacă nu exista şi altă modalitate prin care să ştie asta; dacă nu cumva o altă legătură, mai puţin tangibilă, îi conectase până în ultima clipă?

Simţi totuşi că existau lucruri pe care nici chiar Sylveste nu le înţelegea cu adevărat. El nu dobândise statutul de divinitate sau, cel puţin, nu pentru mai mult de o clipă, când se cufundase în portal. Oare fusese o alegere pe care el o făcuse ulterior? se întrebă femeia. Dacă matricea îl simula şi dacă matricea era practic infinită în capacitatea ei computaţională, ce limite îi fuseseră impuse atunci, cu excepţia celor pe care el le selectase în mod conştient?

Khouri mai află despre Carine Lefevre că fusese ţinută în viaţă de o parte a Linţoliului, dar că acţiunea respectivă nu fusese accidentală.

— Se pare că ar fi existat două facţiuni, spuse Sylveste jucându-se cu unul dintre microscoapele din bronz de pe biroul lui, răsucindu-i în fel şi chip oglinjoara, ca şi cum ar fi încercat să prindă ultimele raze ale soarelui care apunea. Una dorea să mă folosească pentru a afla dacă Inhibitorii mai acţionau şi dacă mai puteau fi o ameninţare pentru Linţolieri, iar cealaltă era mai precaută, deşi nu cred că-i păsa de omenire mai mult decât primeia. Considera că trebuia să existe o metodă mai bună decât a zgândări maşina Inhibitoare pentru a vedea dacă mai generează răspunsuri.

— Dar ce se întâmplă acum cu noi? Cine a învins de fapt? Hoţul-Soarelui sau Mademoiselle?

— Niciunul. Sylveste aşeză microscopul la locul lui şi baza capitonată cu catifea bufni uşor pe tăblia biroului. Cel puţin, asta este senzaţia mea instinctivă. Cred că noi... cred că eu m-am apropiat de declanşarea maşinii, am fost aproape să-i dau stimulul necesar pentru a alerta celelalte maşini funcţionale şi a începe războiul împotriva omenirii. Râse uşor. Denumirea de „război” implică posibilitatea existenţei a două tabere, însă nu cred că ar fi fost deloc

aşa.

— Consideri însă că nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta?

— Sper şi mă rog, asta-i tot. Ridică din umeri. Desigur, m-aş putea înşela. Obişnuiam să spun că nu mă înşel în nicio privinţă, niciodată, dar asta este o lecţie pe care am învăţat-o.

— Şi ce se va întâmpla cu amarantinii, cu Linţolierii?

— Doar timpul o va spune.

— Asta-i tot?

— Eu nu deţin toate răspunsurile, Khouri. Sylveste privi în jurul camerei, parcă evaluând volumele de pe rafturi, asigurându-se că mai erau prezente. Nici măcar aici.

— E timpul să mergem, rosti brusc Pascale.

Apăruse lângă soţul ei cu un pahar ce conţinea un lichid incolor; poate votcă. Îl aşeză pe birou, lângă un craniu lustruit, de culoarea pergamentului.

— Unde?

— Înapoi în spaţiu. Nu asta doreşti? Este clar că nu vrei să petreci restul veşniciei aici.

— N-am unde merge, răspunse Khouri. Ar trebui să ştii asta, Pascale. Luminăluca ne căuta ca să ne nimicească, camera-păianjen a fost distrusă, Ilia omorâtă…

— Ea a scăpat, Khouri. N-a murit când a fost lovită naveta.

Aşadar reuşise să îmbrace un costum spaţial… dar la ce ar fi ajutat-o asta? Khouri era pe punctul s-o întrebe pe Pascale, când înţelese că orice i-ar fi spus femeia era foarte probabil să fie adevărat, indiferent cât de incredibil ar fi părut… şi indiferent cât de inutil ar fi fost adevărul, indiferent cât de puţin ar fi contat.

— Voi doi ce veţi face?

Sylveste întinse mâna către paharul cu votcă şi sorbi discret.

— N-ai ghicit încă? Camera asta n-a fost creată exclusiv pentru tine. Noi locuim de asemenea aici, atât doar că locuim într-o versiune simulată a ei din matrice. Şi nu doar în camera asta, ci şi în restul bazei, aşa cum a fost dintotdeauna… atât doar că acum totul este numai al

nostru.

— Asta-i tot?

— Nu… nu tocmai.

Apoi Pascale veni lângă el şi bărbatul o cuprinse cu un braţ după mijloc şi amândoi se întoarseră către fereastra ca o fantă, către apusul extraterestru inundat în roşu şi peisajul arid al Resurgamului care se întindea în depărtare, lipsit de viaţă.

Care începu să se schimbe.

Un val măturător de transformare începu de la orizont, gonind spre ei cu viteza unui răsărit de zi. Nori năvăliră pe cer, vaşti ca imperiile; cerul era mai albastru acum, deşi soarele se afunda în amurg. Iar peisajul nu mai era arid, ci erupea în verdeaţă tumultuoasă, un talaz verde-crud. Khouri văzu lacuri şi arbori, arbori extratereştri, apoi drumuri ce şerpuiau între case ovoidale, îngrămădite în cătunuri, iar spre orizont, o comunitate mai mare, care se ridica spre o unică turlă zveltă. Privi în depărtare, amuţită de imensitatea celor pe care le vedea: o lume întreagă readusă la viaţă şi – poate că era o iluzie optică, dar n-avea să ştie asta niciodată – i se păru că-i distinge mişcându-se între locuinţe, deplasându-se cu viteza păsărilor, fără să părăsească însă niciodată solul, fără să se înalţe niciodată în văzduh.

— Tot ce-au fost ei vreodată, zise Pascale, sau cea mai mare parte, oricum, este stocat în matrice. Asta nu-i o reconstruire arheologică, Khouri, ci Resurgamul, aşa cum îl locuiesc ei acum. Materializat prin simpla putere a voinţei de către cei care au supravieţuit. Este o lume întreagă, până în cel mai mic detaliu.

Khouri privi în jurul încăperii şi acum înţelese.

— Iar voi o veţi studia, aşa-i?

— Nu doar studia, zise Sylveste şi sorbi iarăşi din votcă, ci vom trăi în ea. Până când ne va plictisi, ceea ce – bănuiesc – nu se va întâmpla prea repede.

Apoi Khouri îi părăsi, lăsându-i în cabinetul lor, să-şi reia conversaţia profundă şi importantă pe care o suspendaseră cât timp discutaseră cu ea.

Urcă pe scară şi păşi din nou pe suprafaţa lui Hades. Crusta continua să strălucească cu foc roşu, încă vie de procese de calcul. Acum, după ce fusese aici vreme destulă pentru a-şi adapta simţurile, Khouri îşi dădu seama că, tot timpul, crusta vibrase sub tălpile ei ca şi cum un motor titanic ar fi mugit într-un subsol. Bănuia că nu era departe de adevăr. Era un motor de simulări.

Se gândi la Sylveste şi la Pascale, care începeau altă zi de explorare a fabuloasei lor lumi noi. Era posibil ca pentru ei să fi trecut deja câţiva ani de când îi părăsise. Asta părea să conteze foarte puţin. Khouri bănuia că cei doi aveau să aleagă moartea, când nimic n-avea să-i mai fascineze. Ceea ce, aşa cum spusese Sylveste, nu avea să se întâmple prea repede.

Îşi activă comunicatorul costumului.

— Ilia… m-auzi? Rahat, ştiu că-i stupid, dar mi-au spus că s-ar putea să fii în viaţă.

Nu auzi nimic, doar pârâituri de electricitate statică. Cu speranţele distruse, privi în jur la câmpia pârjolită şi se întrebă ce ar fi putut face în continuare.

Apoi:

— Khouri, tu eşti? Care-i treaba de mai eşti în viaţă?

Ceva din glasul ei părea foarte straniu. Cuvintele i se iuţeau, apoi încetineau, ca şi cum ar fi fost beată, totuşi neliniştitor de regulate pentru a fi aşa.

— Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că naveta îşi dăduse duhul. Ce vrei să-mi spui, că încă pluteşti prin spaţiu?

— Mult mai bine decât atât, replică Voliova şi vocea îi sui şi-i coborî prin spectrul auditiv. Sunt la bordul unei navete, auzi? Sunt la bordul unei navete.

— Cum pi…

— Nava a trimis-o. *Nostalgia.* Pentru prima dată, Voliova suna realmente surescitată, de parcă ar fi fost o veste pe care dorise cu disperare s-o spună cuiva. Am crezut că voia să mă omoare. Asta era tot ce mai aşteptam – atacul final. Dar atacul ăla n-a mai venit, ci a trimis o navetă după

mine.

— E lipsit de logică ce-mi spui. Hoţul-Soarelui controlează nava şi el ar trebui să continue să încerce să ne omoare…

— Ba nu, replică Voliova cu acelaşi ton de încântare copilăroasă, este perfect logic, cu condiţia să fi funcţionat ce am făcut eu, şi cred că a funcţionat…

— Ce ai făcut, Ilia?

— L-am… ăăă, încălzit pe Căpitan.

— Poftim?!

— Mda, a fost o soluţie oarecum extremă, dar am gândit că, dacă un parazit încerca să preia controlul navei, modul cel mai sigur de a lupta împotriva lui era să-i dai drumul din lesă unui parazit încă şi mai puternic.

Se opri, parcă aşteptând confirmarea lui Khouri că fusese un lucru inteligent. Cum nu auzi nimic, Voliova continuă:

— Asta a fost cu mai puţin de o zi în urmă – ştii ce înseamnă asta? Epidemia trebuie să fi transformat o masă substanţială din navă în numai câteva ore! Viteza transformării trebuie să fi fost incredibilă, de ordinul centimetrilor pe secundă!

— Eşti sigură că a fost un lucru înţelept?

— Khouri, probabil că-i lucrul cel mai puţin înţelept pe care l-am făcut în viaţa mea, dar pare să fi avut succes. În cazul cel mai rău, am înlocuit un megaloman cu altul… însă ăsta nu pare chiar aşa pornit să ne distrugă.

— Da, cred că-i un pas în direcţia cuvenită. Unde eşti acum? Ai suit deja la bord?

— Nu tocmai. Am petrecut ultimele ore căutându-te. Unde dracu’ eşti? Nu izbutesc deloc să obţin un rezultat precis al localizării tale.

— Nu cred că ai vrea să ştii.

— Mă rog, o să mai discutăm în privinţa asta. Vreau să vii la bord imediat ce-i posibil. În caz că ai vreo îndoială, nu intenţionez să revin singură în *Nostalgia.* Nu cred că va arăta chiar aşa cum mi-o amintesc. Tu… ăăă, poţi ajunge la mine, da?

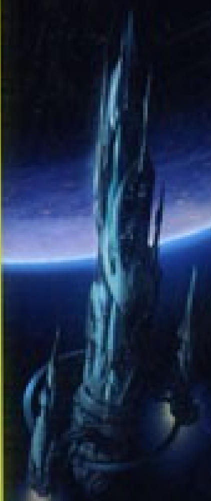
— Da, aşa cred.

Khouri făcu ceea ce i se spusese să facă atunci când dorea să părăsească suprafaţa lui Hades. Părea aproape lipsit de sens, dar Pascale fusese foarte insistentă – spusese că era un mesaj pe care matricea îl va înţelege şi care avea s-o determine să-şi proiecteze bula de gravitaţie redusă în spaţiu, ca un soi de vehicul în care putea călători spre siguranţă.

Depărtă larg braţele, de parcă ar fi avut aripi, de parcă ar fi putut zbura.

Solul roşu – fluctuând, pâlpâind ca întotdeauna – se îndepărtă lin sub tălpile ei.

Amarantinii au fost distruși în urmă cu nouă sute de mii de ani. Poate pentru că au avut ghinion sau poate din altă cauză. Pentru cei care colonizează acum planeta, Resurgam nu prezintă aproape niciun interes, nici măcar după descoperirea unui oraș amarantin multă vreme ascuns și a unei statui gigantice înfățișând un amarantin înaripat.

Strălucitul savant Dan Sylveste vrea să afle adevărul cu orice preț. Amarantinii au fost șterși de pe fața planetei dintr-un motiv. Însă pericolul e mai mare și mai aproape decât și-ar putea imagina...

„O carte copleșitor de ingenioasă... În viziunea lui Reynolds despre un viitor dominat de inteligența artificială se simte răceala întunericului dintre două stele."

Publishers Weekly

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro
ISBN 978-606-758-907-8

revistanautilus.ro